

Kaikkien maiden proletaarit yhtykää!

SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Puoluekokosten, konferenssien ja Keskuskomitean
plenumien päätöksiä

Ensimmäinen kokoelma

Valtion Kustannusliike KIRJA
Leningrad 1935

**Решения
Коммунистической партии
Финляндии I.**

**Vast. toim. J. Lehtosaari
Tekn. toim. F. Perho**

**Ленгорлит № 2559.
Сдано в наб. 17/X-34. Подп. к печ. 19/II-35
31 авт. лист. Кол. знак. в листе 54.000
Тираж 1.100 Форм. бум. 62X94. Заказ 2710
Кирия № 9**

**Государственная Типография „Кирияпая“
Ленинград, 24, Харьковская, 9.**

ALKULAUSE

Suomen työväenliikkeen ja Suomen kommunistisen puolueen historiaa on jo kauan kaivattu. Neuvostoliitossa elää paljon Suomesta kotoisin olevia työläisiä, jotka itse ovat osallistuneet Suomen proletariaatin vallankumoukselliseen taisteluun. Vallankumouksellisen liikkeen historian opetuksen yhteydessä kiinnitetään täkäläisissä suomenkielisissä oppilaitoksissa myös yhä suurempaa huomiota Suomen työläisten ja työtätekevään talonpoikain taistelujen historiaan. Se on aivan oikein, sillä niinkuin Lenin sanoo, "ei voi olla tietoinen työläinen se, joka suhtautuu Iivana Muistamattomana liikkeensä historiaan". Sentähden olisi hyvin tärkeätä saada julkaistua Suomen työväenliikkeen historia. Hyvin arvokas teos työväenliikkeen historian alalta on äskettäin ilmestynyt toveri Pentti Notkon kirja "Katsauksia Suomen työtätekevän nuorison luokkataisteluliikkeen historiaan". Siihen sisältyy myös kappaleita koko Suomen työväenliikkeen historiasta. Mutta se on vain alku, paljon enemmän kaivattaisiin siltä alalta.

Erityisesti kiinnostaa tietysti Neuvostoliiton työläisten mieltä Suomen kommunistisen puolueen toiminta ja sen johdolla käydyt taistelut. Tiedetään, että Suomessa on käyty kokonainen sarja työtätekevien taisteluja, on nähty niissä menetetyt uhreja, tiedetään olleen voittoja ja tappioita. Niistä kaikista kaivattaisiin lähempiä tietoja ja arvioita. Ne auttaisivat paremmin ymmärtämään tämän päivän taisteluja ja antaisivat ohjeita tulevia taisteluja varten. Lenin sanoo: "Tietoiset työläiset viedessään eteenpäin liikettään alinomaan tarkastavat työväenliikkeen kulkemaa tietä ja yhä uudelleen harkitsevat, oikeako on ollut tämä tie, eikö ole mahdollisuutta sitä parantaa".

SKP on koko olemassaolonsa ajan täytynyt työskennellä ankaran illegaalisuuden oloissa. Päivääkään se ei ole toiminut legaalisena. Puolueen jäseniä, työntekijöitä ja järjestöjä on valkoisen hallituksen ohrana kaikkien näiden vuosien ajan vainonnut niinkuin metsästäjä villipetoja. Suurin osa puolueetyöstä on sentähden ollut suoritettava aivan salassa. Puolueen osuutta yksityisten taistelujen valmistamisessa ja johtamisessa ei ole voitu läheskään aina julkituoda. Samasta syystä ei ole myöskään voitu aina osottaa, että useimmat luokkataistelun etulinjoilla kunnostautuneet toverit ovat olleet taitavampia ja tarmokkaampia juuri siksi,

että SKP on osottanut selvästi taistelun suunnan ja sen hetken tärkeimmät tehtävät ja siksi, että he ovat saaneet taistelukouluutuksensa sen riveissä ja ohjauksella. Sentähden on puolueen osuus näissä taisteluissa monta kertaa jäänyt varjoon. Puolueemme osallistumista ja vaikutusta poliittiseen elämään, työläisten ja työtätekeväin talonpoikain taistelujen kulkuun ei vieläkään voida yksityiskohtaisesti kuvata. Koko laajuudessaan voidaan puolueen historia kirjoittaa vasta sen jälkeen, kun Suomen työläiset ja talonpojat ovat kukistaneet maassaan tehtailijain, pankkijain ja suurtilallisten vallan ja pystyttäneet sen tilalle proletariaatin diktatuurin — työläisten ja talonpoikain tasavallan — Neuvosto-Suomen. Mutta paljon mielenkiintoista ja opettavaa voidaan tietysti jo nytkin kertoa.

Siihen, että näitä kaivattuja historioita ei ole vielä saatu aikaan, on omat syynsä. Jokapäiväinen jännitetty taistelu sosialismin rakennustyön rintamalla ja fasistidiktatuuria vastaan Suomessa vaatii tovereilta kaikesta huomion, niin että historian kirjoittamiseen tai sen valmisteluun käytettävissä oleva aika on ollut aivan minimaalinen. Eräitä aineksia ja kirjoja on kuitenkin opettajilla ja ryhmien ohjaajilla ollut jo käytettävissään. SKP:n syntyä kuvaa esim. kirja "Suomen työväen vallankumous. Arviota ja itsekritiikkiä", jossa esiintyviä virheitä toveri Sirola on arvostellut Kommunistissa (v. 1933 N:o 17, sv. 797). Kommunistin eri vuorikerroissa on julkaistu joukko artikkeleita tältä ajalta. SKP:n 15-vuotispäiväksi julkaistiin kirjanen "SKP:n toiminnasta viidentoista vuoden ajalta". Arvokkain tähän asti ilmestyneistä kirjoista on kuitenkin nyt Suomen fasistien kidutettavana olevan toveri T. Antikaisen toimittama arvokas teos "SKP:n taistelun tiehtiä". Henkilökohtaisesti SKP:n työhön osallistuneiden toverien kirjoittamien artikkelien ja muistelmien muodossa esitetään siinä puolueen toimintaa eri etapella ja mitä erilaisimmissa vaiheissa 15-vuotisen toiminnan ajalta. Osa kirjoituksista, esim. useat toveri Antikaisen kirjoitukset, sisältävät hyvinkin yksityiskohtaisen kuvauksen puolueen tehtävistä ja työstä eräiltä sen tärkeimmiltä etapeilta. Näin ollen saa erityisesti tämän kirjan avulla jo verrattain ehjän kuvan SKP:n taisteluista sen tähänastiselta taipaleelta. SKP:n historian opetuksessakin on siitä suuri apu.

Mutta toveri Antikaisen toimittaman kirjan sisältämän hyvin monipuolisen ja havainmollisen aineiston lisäksi kaipaavat varsinkin opiskelijat myös tietoa siitä, mitä puolue on päättänyt kussakin tilanteessa. Taistelukuvauksia lukiessa nousee nimittäin kysymys, miten puolue on määritellyt kysymyksessä olevan ajan poliittisen tilanteen, minkälaiset yleiset ja osatehtävät se on asettanut tämän pohjalla ja miten se on arvioinut tärkeimpiä luokkataistelutapauksia. Toveri Stalin sanoo: "Olla peräsimessä ja katsella ollakseen mitään näkemättä siihen saakka kunnes olosuhteet tökkäävät nenämme johonkin onnettomuuteen — tämä ei

vielä merkitse johtamista. — Johtaakseen täytyy nähdä edeltäpäin". Puolueen työn arvioimisessa ovat sen tekemät päätökset tärkeä osa ainehistoa. Aikaisemmin julkaistun aineiston täydentämiseksi julkaistaan esillä olevassa kirjassa Suomen vallankumousliikkeen tutkijakunnan toimenpiteistä Suomen kommunistisen puolueen puoluekokousten, puoluekonferenssien ja keskuskomitean täysistuntojen tärkeimmät päätökset sen perustavasta kokouksesta KK:n 1934 täysistuntoon saakka. Kokoelmasta on kuitenkin jätetty pois eräitä organisatorisia toimenpiteitä koskevia päätöksiä, joilla ei ole suurempaa mielenkiintoa tai muuten eivät vielä sovi julkaistavaksi.

Päätöksiä on luonnollisesti luettava ja käytettävä kriittisesti. Ensinnäkin on otettava huomioon, että ne käsittelevät aina konkreettista historiallista tilannetta. Niissä kulloinkin annettu tilannearvio ja sen pohjalla määritellyt tehtävät ovat edellyttäneet luokkavoimien määrättyä suhdetta, jotka päätösten syntymisen jälkeen ovat olleet jo monien muutosten alaisena. Aikaisemmissa päätöksissä määritellyt tehtävätkin ovat suuresti muuttuneet. Tämän mukaan on myöskin puolueen taktikka useamman kerran vaihtunut. Monia päätöksiä on jo elävä elämäkin arvostellut ja oikonut. Pohjaltaan luokkien välisten suhteiden oikeaan erittelyyn perustuvatkaan päätökset eivät aina voi olla riittävän tarkat. Taistelun kuluessa ilmestyy aina yksiä tai toisia edeltäpäin arvaamattomia tekijöitä, jotka suuremmassa tai pienemmässä määrässä muuttavat ennalta arvioitua tapausten kulkua ja tehtäviä. Jokainen bolshevistinen puolue asettaakin kaikki päätöksensä käytännön kritiikin alaiseksi ja tekee niihin matkan varrella alituisesti sen tarpeelliseksi osottamia korjauksia. "Proletaarinen vallankumous" — sanoo Marx — "arvostelee alituisesti itseään, se keskeyttää tämän tästä kulkunsa, palaa takaisin näennäisesti suoritettuun, alkaakseen sen uudelleen, pilkkaa julman perusteellisesti ensimmäisten yritystensä puolinaisuutta, heikkouksia ja puutteita". Tämä koskee myöskin proletaarista vallankumousta johtavaa puoluetta. Jokaisessa kokouksessaan ovat SKP:n johtavat instanssit (puoluekokous, konferenssi tai täysistunto) tarkastaneet aikaisempien päätösten kelvollisuutta ja niiden täytäntöönpanoa. Yksityiskohtaisemman ja ankaramman itsekritiikin alaisena ovat olleet m.m. alkukauden päätösten ultravasemmistolaisuus, vuoden 1928 kunnallisvaaliohjelma, kolmannen kauden alussa taistelusta fasismla ja oikeistovaaraa vastaan tehdyt päätökset jne. Joistakin päätöksistä on olemassa myös Kominternin kritiikki. (Katso liitteet). Monet päätökset ovat syntyneetkin Kominternin välittömän ohjauksen alaisena. Tämän kirjoituksen puitteissa ei ole mahdollisuus eikä tarkoituksenmukaistakaan yrittää yksityiskohtaisesti arvioida päätösten laatua. Monet niistä kuuluvat vielä niin läheiseen historiaan, että lopullisen poliittisen arvion antaminen niistä ei ole vielä mahdollinenkaan. Se jää tulevaisuudessa kirjoitettavan puoluehistorian tehtäväksi. Mutta ilman laajempia selityksiäkin osottavat esillä

olevat päätökset tarkkaavalle lukijalle sen tien, ne päätapit, joiden kautta SKP on kehittynyt Suomen proletariaatin vallankumouksellisen taistelun todelliseksi johtajaksi, bolshevistikseksi puolueeksi.

Päätöskokoelman loppuun on liitetty luettelomainen esitys tärkeimmistä tapauksista Suomessa viimeisen 16 vuoden aikana. Se ei ole suinkaan läheskään täydellinen, mutta tällaisenaakin on se hyödyksi päätöksiä lukiessa. Sen tarkoituksena on auttaa lukijaa saamaan mahdollisimman konkreettinen kuva päätösten käsittelemästä tilanteesta. Luettelossa mainitaan myöskin puoluekokousten, konferenssien ja täysistuntojen päiväjärjestys, josta näkyy nekin asiat, joista tehtyjä päätöksiä ei ole päätöskokoelmaan liitetty.

SKP perustettiin v. 1918 hävityn työväen vallankumouksen jälkeen uuden vallankumouksen järjestämistä ja voittoon johtamista varten. Hävitty vallankumous paljasti lopullisesti Suomen proletariaatin etujoukolle, että Suomen sosialidemokraattinen työväenpuolue ei ollut mikään uuden tyyppin puolue, jota ainoastaan bolshevikit edustivat II internationalessa. Nyt oli sellainen kiireellisesti perustettava. Avoimessa aseellisessa taistelussa ollut proletariaatti tunsi sen tarpeen erityisen voimakkaana. Nyt ymmärrettiin — joka todellisille marxilaisille oli aina ollut selvillä — että kommunistisen puolueen olemassaolo on proletariaatin vallankumouksen voiton ensimmäinen ehto. —

SKP on syntynyt ja kasvanut vallankumouksellisessa luokkataistelussa. Puolueen lähes 17 vuotinen historia on kertomusta herkeämättömästä taistelusta kapitalistisia riistäjiä, porvaristoa ja sen apureita, sosialidemokraattisia johtajia vastaan. Puolueemme johdolla on käyty Suomen työväenluokan kauneimmat taistelut. SKP:n historia on erottamattomasti yhdistetty Suomen työväenluokan ja työväen talonpoikaiston taistelujen historiaan, jonka taistelun ensimmäisillä tulinjoilla se on koko ajan seissyt. Mutta kyetäkseen tätä taistelua johtamaan todellisen bolshevistiksen puolueen tavoin on SKP:n itsensä täytynyt käydä läpi kokonainen kehitysprosessi. Määritelmässään puolueesta sanoo тов. Сталин:

“Puolueen on ennen kaikkea oltava työväenluokan etujoukko. Puolueen tulee imeä itseensä kaikki työväenluokan parhaat ainekset, niiden kokemuksen, niiden vallankumouksellisuuden, niiden rajattoman uhrautuvaisuuden proletariaatin asian hyväksi. Mutta ollakseen etujoukko, täytyy puolueen olla aseistettu vallankumouksellisella teorialla, liikkeen lakien tuntemuksella, vallankumouksen lakien tuntemuksella. Ilman sitä se ei kykene johtamaan proletariaatin taistelua, vlemään proletariaattia mukanaan. Puolue ei voi olla todellinen puolue, jos se rajoittuu rekla-

terölmään sen, mitä työväenluokan joukot kokevat ja ajattelevat, jos se laahaa vaistovaraisen liikkeen hännässä, jos se ei kykene voittamaan vaistovaraisen liikkeen pinttyneisyyttä ja poliittista välinpitämättömyyttä, jos se ei kykene kohoamaan proletariaatin hetken etujen yläpuolelle, jos se ei kykene nostamaan joukkoja proletariaatin luokkaetujen tasalle. Puolueen on oltava työväenluokan etunenässä, sen pitää nähdä pitemmälle kuin työväenluokka — — — vain sellainen puolue kykenee vetämään työväenluokan pois trade-unionismin tieltä ja muuttamaan sen itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi. Puolue on työväenluokan poliittinen johtaja. — — — Sen on samalla oltava luokan joukko-osasto, luokan osa, siihen tiukasti kaikilla elinjuurillaan sidottu.” (Leninismin kysymyksiä, siv. 84).

Näitä тов. Stalinin todella bolshevistiselle puolueelle asettamia vaatimuksia ei SKP luonnollisesti vielä syntyessään vastannut. Suomen järjestyneellä työväellä oli lähes parinkymmenen vuoden ajalta perityt sosialdemokraattiset tottumukset. Olevat olot synnyttävät myös alituisesti uusia pikkuporvarillisia käsityksiä työläistenkin keskuudessa, jotka käsitykset hidastuttavat vallankumouksellisen taistelun kehittymistä ja auttavat sosdem käsitysten säilymistä. “Kaikkien kuolleitten sukupolvien traditsionit painavat elävien sukupolvien alvoja niikuin painajainen”, sanoo Marx. Kommunistinen puolueemmekin sai aluksi osansa tästä perinnöstä. Saihan se aluksi jäsenistönsä juuri entisten sosialidemokraattisten työläisten keskuudesta. Sieltä sen täytyi saada myöskin johtonsa. Kommunistisen puolueen kautta oli marxismi-leninismi tehtävä Suomen työväenluokan vallankumouksellisen taistelun ohjenuoraksi ja puolueen johdolla käytävässä taistelussa oli jatkuvasti juurittava pois sosialdemokraattisia tottumuksia ja pikkuporvarillisia katsomuksia työväenluokan keskuudesta. Tappiolla päättyneen vallankumouksen kokemukset, Leninin opetukset ja Venäjän proletariaatin suuren voiton esimerkki antoivat jo voimakkaan iskun näitä vanhoja oppeja ja tottumuksia vastaan. Mutta, kuten тов. Kuusinen puheessaan perustavassa kokouksessa sanoi, “uuden katsantokannan keksiminen ja tuunustaminen voi olla verrattain helppoa, sen sulattaminen ja sovelluttaminen paljon vaikeampaa”. Se oli tapahtuva vasta siinä taistelussa, jonka johtamista varten SKP perustettiin. Tämän taistelun kokemukset ja puolueen alituisesti harjoittama ankara itsekritiikki kohottivat jatkuvasti puolueen omaakin taistelukykyä ja poliittista tasoa.

Esillä olevien päätösten perusteella voi puolueen kehityksessä erottaa tavallaan kolme eri etappia: 1) Puolueen perustamiskausi, sen lujittuminen aatteellisesti yhtenäiseksi ja käytännössä taitavaksi laajojen työväenluokan joukkojen taistelujen johtajaksi. Jo tällä kaudella saavutetaan sen johdolla huomattavia voittoja. Sosialidemokraattiset johtajat tungetaan syrjään miltei kaikkien joukkojärjestöjen johdosta ja porvaristo

ön pakotettu lieventämään vallankumouksen tappion jälkeen työläisiin kohdistamaansa terroria. 2) Puolue laajan vallankumouksellisen legaalisen työväenliikkeen järjestäjänä ja johtajana kapitalismin osittaisen ja tilapäisen vakaantumisen kaudella. Puolueen johdolla kasvavat legaaliset joukkojärjestöt mahtavaksi voimaksi, jotka monessa taistelussa kykenevät tekemään vakavaa vastarintaa porvariston riiston laajentamiskäymyksille ja vakavasti uhkaamaan porvariston valta-asemia. Tällä kaudella tapahtuu kuitenkin puolueen, myös sen johdon, bolshevistisen valppauden heikkeneminen, sosialidemokraattisten perujen ja kapitalismin tilapäisen vakaantumisen työväestössä synnyttämien mielialojen vaikutuksesta. Puolue maatuu siinä määrässä legaalisuuteen, että se kolmannen kauden alussa ei kyennyt riittävän nopeasti ottamaan uusien tehtävien vaatimaa kurssia, mikä johti antautumiseen fasistihyökkäyksen edessä. 3) Puolueen taistelu fasistimullistusta seuranneen puoluekriisin voittamiseksi ja vallankumouksellisen nousun järjestämiseksi, jossa se nyt laajassa mittassa käyttää yhtäsuuntaista taistelua joukkojen mobilisointiksi, joukkojen, joiden mielisä Suomessakin "kypsyä rynnäköntä aatos".

Kuten тов. Antikainen kirjansa esipuheessa mainitsee, on puolueella bolshevisoimisensa tiellä ollut kaksi vakavaa kriisiä, jotka ovat sattuneet juuri vallankumouksen eri etappien taitekohdissa (1921 oikeistoluontoinen oppositio ja 1930 puolueen kykenemättömyys mobilisoida joukkoliikettä fasismia vastaan). Kominternin avulla on puolue kuitenkin kyennyt kummastakin selviytymään suhteellisen lyhyessä ajassa ja yhä tiiviimmille riveille ja kohotetuille työkyvyille. Esilläolevat päätöksetkin jo osoittavat, miten puolue aste asteelta kohoaa teoreettisesti ja poliittisesti korkeammalle tasolle. Myöhemmät päätökset eroavat huomattavasti edukseen alkukauden päätöksistä. Tilannearviot tulevat niissä monipuolisemmiksi ja konkreettisemmiksi, itsekritiikki terävämmäksi, taisteluohjeet ja neuvot perusjärjestöille yksityiskohtaisemmiksi. Erityisesti on tässä huomattava 1925 presidentinvaaleista suoritettu kritiikki ja тов. Kuusisen sitä selvittävä kirjoitus puolueen illegaalisessa lehdessä Proletaarissa. Näiden vaalien ohjelmassa esitti puolue valtakysymyksen entistä terävämmin ja valtakysymyksen merkitystä toveri Kuusinen juuri selvitti mainitussa kirjoituksessaan. Päätöksistä ei tietysti vielä läheskään näy kaikki se työ, jota puolueen johto on näinä vuosina suorittanut puoluejärjestön bolshevisoimiseksi ja ne ohjeet, joita se on antanut Suomen työväenliikkeen vallankumouksellistuttamiseksi. Monet puoluejohdon eri järjestöissä toiminnalle puoluefraktioille antamat yksityiskohtaiset ohjeet olivat hyvin tärkeä osa siinä. Monta aloitetta ja sysäystä on puolueen johto tehnyt tehostaaksensa opportunistia vastaan käytyä taistelua Suomen työväenliikkeessä. Monta kiihkeätä taistelua on opportunistia vastaan käyty vasemmistolaisen työväenliikkeen sisällä: Väisäläistä linjaa vas-

taan ammatillisessa liikkeessä 1921—22, Vällärin puoluevastaisia otteita vastaan, pettureita Huttusta, Louhikkoa, Jokelaa, Nurmista, hoipertelljoita vastaan 1929 jne. Tämän taistelun johtaminen suoritettiin pääasiassa puoluefraktioiden kautta. Niiden välityksellä mobilisoitiin joukkoja taisteluun opportunistia ja opportunisteja vastaan. Sitä ei kyllä tehty aina riittävästi ja siinä useasti myöhästettiin, kuten todetaan 1930 ja 1931 päätöksissä. Tässä taistelussa kahdella rintamalla kristallisoituivat puolueen ja vallankumouksellisen työväenliikkeen rivit, se osoitti, kuka on kellovöllinen kehittymään edelleen ja kuka jää puolitiehen tai palasi takaisin.

Verrattain suuri on SKP:lläkin ollut sellaisten jäsenten määrä, jotka puolueen taistelussa sosialidemokraattisia jättelitä ja kaikenlaista opportunistia vastaan proletarisen vallankumouksen puolesta ovat paljastuneet parantumattomiksi opportunisteiksi ja pikkuporvareiksi ja ajautunut sivuun vallankumouksellisen taistelun linjoilta. Monet niistä ovat tänä päivänä avoimien vastustajien riveissä. Esim. v. 1919 vaalien johdosta puolueen antaman julistuksen allekirjoittajista (jossa julistuksessa puolueen ohjelmaa ja tehtäviä ensi kerran laajemmin selitettiin) on noin 1/6 siirtynyt sen jälkeen sosialidemokraattien leiriin. SKP:n taistelu on ollut taistelua joukoista ei ainoastaan sosialidemokraatteja vastaan, vaan myöskin vallankumoukselliseksi tekeytyneitä opportunisteja vastaan. Minikälaisissa järjestöellisissä puitteissa tämä tapahtui kapitalismin tilapäisen vakaantumisen aikana sitä kuvaa tarkemmin 1929 puoluekonferenssin päätös. Oli välttämätöntä erottaa mahdollisimman suuret joukot työläisiä pois sosialidemokratian vaikutuksen alaisuudesta ja tehdä heistä tietoisia aseellisen vallankumouksen kannattajia. Puolueen suurta kannatusta noina vuosina osottaa mm. se, että puolueettomat vasemmistolaiset työläiset käyttivät useasti itsestään kommunistin nimeä. Kaikki ne eivät tietysti jaksaneet kasvaa kommunisteiksi. Vaikeimmissa käännekohtissa monet vetäytyivät syrjään, mahdollisesti taas seuraavalla etapilla seuratakseen SKP:n korkealla pitämää vallankumouksen lippua. Paljon on vieläkin säilynyt joukoissa epäselvyyttä sosialidemokratian osuudesta kapitalistisen järjestelmän puolustajana, jota osottaa se, että fasisdiktatuurin aikana suoritetuissa vaaleissa sittenkin niin suuret joukot entisiä vasemmistolaisia työläisiä ovat antaneet äänensä sosialidemokraattisen puolueen listolle. Tämän johdosta on puolueemme, kuten päätöksistä näkyy, arvostellut heikkouksiaan sosialidemokratian konkreettisesti paljastamisessa. Se suuri työläisten aktiivisuuden kasvaminen, josta yhteisrintamataistelujen kehittyminen on parhain todistus, osottaa kuitenkin puolueen työn parantuneen ja sosialidemokraattisen puolueen auktoriteetin olevan vähenemässä. Vallankumouksellisten työläisten rivit taas laajenevat joka päivä. Mutta monet entiset puolueen jäsenet ja jotkut vasemmistolaisen työväenliikkeen johtavilla paikoilla olevatkin ovat käännekohtissa joutuneet täydellisesti puolueen vastustajain joukkoon,

josta takaisin palaaminen ei ole suinkaan helppoa. V.1925 presidenttivaa-
leja koskeva puolueen johdon päätös ja tov. Kuusisen kirjoitus valtakyy-
symyksestä esim. pani alulle rajankäynnin luopio Nillo Vällärin opportu-
nistisen ryhmän ja puolueen välillä. Useimmat mainitussa vaalikamp-
pailussa virheltä tehneistä tovereista oikaisivat arvostelun jälkeen
nopeasti linjansa, mutta Välläri, Kulo y.m. eivät sitä kyenneet eivätkä
tahtoneet tehdä. He ja pieni sakkii heidän ympärillään paljastuivat
päinvastoin hyvin pian täydellisiksi sosialidemokraateiksi, yrittivät syöt-
tää työläisille trotskilaisia (talonpoikaiskysymys) ja anarko-syndikalis-
tisia (amm. liike) oppeja, taistelivat puoluetta vastaan ja siten siirtyivät
puolueen luopiloiden ja petturien joukkoon. Niin on tapahtunut miltei jokai-
sessa käänteessä, jolloin puolueen on pitänyt muuttaa kurssia tai vas-
tustajat ovat ankarimmin hyökänneet taistelevan proletariaatin kimppuun,
plenemmälle tai suuremmalle ryhmälle mukana olleita. SKP:n taistelun
viimeinen vaihekaan ei tee siinä suhteessa poikkeusta. Mutta sitä
lukuisammin ja lujemmin ovat Suomen proletariaatin rehelliset vallan-
kumoukselliset ainekset liittyneet puolueen ympärille. Näiden vuosien
vallankumouksellisessa taistelussa on kommunistinen puolue kasvattanut
Suomen proletariaatille laajan proletaarisen vallankumouksen asialle vih-
kiytyneen johtavan kaaderin, nousten sen keskuudesta sellaisia tarmok-
kaita johtajia, kuin on nyt Suomen ohranan rautoihin joutunut toveri
Antikainen.

Uuden tyyppin puolue, kommunistinen puolue, on työväenluokan etu-
joukko, ovat toverit Lenin ja Stalin kirjoittaneet. Erityisesti tunnemme
me tämän totuuden Suomen proletariaatin taistellessa fasistidiktatuurin
oloissa. Jos ainakin, niin erityisesti nyt riippuu työtätekevien taistelun
voimakkuus ja edelleen kehittyminen juuri tämän etujoukon aktiivisuu-
desta, taistelutahdosta ja -taidosta. Sentähden on SKP:n nykyisellään
etapillaan täytynyt suunnata tuli kaikenlaisista opportunistista passiivi-
suutta vastaan, myös niitä vastaan, jotka Leninin oppia väärentäen ovat
suositelleet puolueelle kaikenlaisia toimettomuuteen johtavia alkuvoimai-
suusteorioita. Vain sen kautta, että puolueemme tov. Kuusisen johdolla
osoitti ajoissa tällaisten teoriayritysten vahingollisuuden ja päättävällä
toiminnalla iski ne säpäleiksi, vain se teki puolueen kykeneväksi herät-
tämään sen kaikkien työtätekevien yhteisrintamataistelun, joka sen joh-
dolla nyt on Suomessa kehittymässä kaikilla aloilla ja joka puolueen
johdolla tulee kehittymään laajaksi ja voimakkaaksi hyökkäykseksi fasis-
tista diktaturia ja kapitalistista järjestelmää vastaan.

SKP:n bolshevistikseksi puolueeksi kehittyminen on luonnollisesti ollut
mahdollista vain Kominternin ja sen johtavien toverien jatkuvan ohjauk-
sen alaisena (erittäin mainiten tov. Pjatinitski, Manuilski ja Kuusinen).
Suomen kommunistisella puolueella on ollut onni aikanaan saada myös
maailman proletariaatin suurten johtajain Leninin ja Stalinin välitöntä

ohjausta ja apua. Puhumattakaan siitä suunnattomasta merkityksestä, mikä puolueelle itselleen ja koko Suomen proletariaatille on ollut Leninin ja Stalinin kirjoituksilla, joita puolue on tehnyt tunnetuksi ja levittänyt. Erityisesti on tässä merkittävä toveri Stalinin kirjoitus: Muutamista bolshevismin historian kysymyksistä. Käsittelee hän mainittu kirjoitus juuri taistelua sitä painolastia vastaan, jonka kommunistiset puolueet ovat perineet niitä edeltäneeltä sosialidemokraattiselta työväenliikkeeltä, ja jota porvarillinen ympäristö pyrki altitukseksi uusiin. Kirjoitus merkitsi sysäystä SKP:n taistelulle tätä painolastia vastaan. Puolueen valmistuessa sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon on sen Kominternin taholta saamansa avun yhteydessä ennen kaikkea muistettava äskettäin kuolleen liettualaisen vallankumousmiehen ja monivuotisen KI:n johtavan työntekijän toveri Mitshevitsh-Kapsukaan nimi. (Katso esim. Kommunisti v. 1931, s. 230 "Fasismien vastaisen taistelun muodoista. Suomen kompuolueen taistelukyvyttömyyden syistä taistelussa fasismia vastaan".) Todellisen vallankumousmiehen innolla ja uhrautuvaisuudella huolehti hän viimeiseen hengenvetoonsa saakka SKP:n taistelun voimistumisesta ja työskenteli vaivojaan säästämättä sen hyväksi. Päätävästi torjui hän kaikki puolueeseen kohdistetut vihamieliset hyökkäykset. Tov. Mitshevitshin nimi on lähtemättömästi kirjoitettu SKP:n bolshevisoitumisen ja Suomen proletariaatin lopullisen voiton historiaan.

Arvaamattoman suuresta merkityksestä SKP:n bolshevisoitumiselle ja työn voimistumiselle on ollut toveri Kuusisen kuuluminen sen johtoon. Suuresta työtaakastaan huolimatta Kominternin johdossa on hän aina osallistunut puolueemme työn konkreettiseen johtamiseen. Hänen kynänsä tuotteita ovat SKP:n tärkeimmät päätökset ja muut asiakirjat. Hän se on aina loppujen lopuksi osoittanut ne työ- ja taistelumuodot, jotka ovat taanneet parhaan yhteyden laajoihin joukkoihin. Aluksi vähäpätöisiltä näyttävät selkatkaan eivät ole jääneet häneltä huomioimatta. Toveri Kuusisen taitavan johdon ansiota on, että puolue aina ajallaan on löytänyt sen oikean renkaan, jonka avulla sillä kertaa on voitu nostaa Suomen proletariaatin vallankumouksellinen liike korkeammalle tasolle. Hänen johdolla valmistautuu puolueemme tälläkin hetkellä Suomen proletariaatin lopulliseen voittoon.

J. Lehtosaari

**PUOLUEKOKOUSTEN, KONFERENSSIEN
JA KESKUSKOMITEAN PLENUMIEN
PÄÄTÖKSIÄ**

SKP:n PERUSTAVA KOKOUS

(25/VIII—5/IX—18)

SKP perustettiin elok. 25 päivänä alkaneessa ent. suomalaisten sosialidemokraattien neuvottelukokouksessa Moskovassa. Alustajana oli tov. Kuusinen. Alustuksessaan ja esittämissään teeseissä hän avasi tien ja osoitti suunnan mitä nyt oli lähdettävä kulkemaan. Keskustelu tov. Kuusisen alustuksen ja teesien johdosta kesti useita päiviä. Ratkaiseva päätös tehtiin elok. 29 päivänä, jolloin äänestyksen jälkeen (74:llä 16:tta vastaan) hyväksyttiin kommunistiset teesit (SKP:n perustamislausunto), perustettiin SKP. Tähän myös päättyi "neuvottelukokous" ja teesien puolesta äänestänyt kommunistinen enemmistö kokoontui samana päivänä varsinaiseen SKP:n perustavaan kokoukseen, joka päättyi syysk. 5 päivänä. Seuraava "Suomalaisen Kommunistisen Puolueen" perustamislausunto on perustavan kokouksen yksi tärkeimmistä asiakirjoista, jossa tehdään selvä ja tinkimätön sekä poliittinen että järjestöllinen pesäero sosialidemokratiasta ja ratkaistaan selvästi kysymys taistelusta proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin puolesta.

Suomalaisen Kommunistisen puolueen perustamislausunto

Suomalainen Kommunistinen Puolue on proletariaatin, palkkatyöväen puolue, joka ajaa yksinomaan työväenluokan asiaa, koettaen nostaa sitä valtaan, hävittääkseen porvarillisen rosvovaltion ja kapitalistisen talousjärjestelmän.

Kommunistinen puolue nojaa siihen. vallankumoukselliseen marxilaisen sosialismin periaatteeseen, siihen kommunismin periaatteeseen, jota Marx ja Engels julistivat, mutta jota myöhemmän ajan sovittelupoliitikoitsijat ovat väärin selittäneet, sovittelupoliitikoitsijat, joiden teoreettisten selittelyjen mukaisesti Suomen vanha sosdem. puolue on ohjelmansa hyväksynyt.

Kommunistinen puolue tahtoo, kuten aikoinaan tekivät myös Marx ja Engels, erottautua vallankumouksellisista sosialismia vastustavista "sosialisteista" ja "sosialidemokraateista", jotka eksyttävät työläisjoukkoja pois siltä vallankumouksellisen taistelun tieltä, joka välittömästi johtaa työväen diktatuurivaltaan ja sosialistiseen vallankumoukseen.

Porvaristo poliittisine ja taloudellisine rosvojärjestöineen on työväenluokan verivihollinen, joka on kukistettava ja hävitettävä. Mutta tuon porvarivallan pitkittymistä avustavat "sosialistien" ja "sosialidemokraattien" nimellä kulkevat "oikeistolaiset" ja "keskustalaiset" työväen pimit-

täjät ja pimityspuolueet, ollen työväenluokan vholllisia ja sellaisina kohdeltava.

Perussyynä työväenluokan punteeseen, kurjuuteen ja oikeudettomuuteen on tuotantovälineiden yksityisomistusoikeuteen perustuva kapitalistinen työntuloksen riistämisljärjestelmä, jonka tukena on kapitalistinen luokkavaltio voimakainoinensa, luokkasorron välineinensä. Pääoman käyttö työntuloksen riistämiseksi työläisten käsistä porvarien ylläpidoksi ja hyvinvoinniksi sekä yhä suurempien liikevoittojen saavuttamiseksi on tämän tuotannon oleellisin tunnusmerkki. Mutta yksityisvaltioitten asteella on kapitalismi kehittynyt viimeisimmälle vaihekaudelleen, imperialismin. Valtioiden valta, tuotantovälineiden omistus ja työväestön luomat rikkauudet ovat eri maissa yhä enemmän joutuneet vain harvojen kapitalistiyhtymäin käsiin, jotka sopivat keskenään koko maailman jakamisesta suuriin riistämisalueisiin yli kansallisuus-, rotu- ja valtion rajojen. Aivan samoin kuin työläiset suurissa tehtaissa eivät enää näe inhimillistä isäntää, vaan ainoastaan kylmän suurpääoman, yksityisten kohtaloista mitään piittaamattomine prosentiharrastuksineen, samoin kansat imperialismiasteella joutuvat imperialistisen kapitalismin liikelakien alaisena joukkokurjuuteen, jopa joukkokuoleman alaiseksi. Osoituksena tästä on hirvuihin maailmansota, imperialististen valtaetujen jättiläismäinen yhteentörmäys.

Tämä kapitalismin kehitysvaihe on kiiruhtanut proletaarisen sosialistisen vallankumouksen tuloa. Syntyy vallankumouksellisia joukkoliikkeitä. Ajatus omassa maassa suoritettavasta pysyvästä vallankumouksesta yhtyy kansainvälisen vallankumouksen tietoisuuteen. Vanhat sosialidemokraattiset katsomukset kaikissa maissa väistyvät uuden vallankumouksellisen, kommunistisen katsomuksen tieltä.

Kaikissa maissa kiintyy vallankumouksellisten joukkojen toivo vaan siihen, että porvarivalta on kukistettava, sen luokkavalta kerrassaan hävitettävä ja tilalle asetettava työväenvalta. Vallankumoukselliset joukot ovat menettäneet luottamuksensa entisiin taistelutapoihin, päämääriin ja imperialismiin palvelukseen ryhtyneisiin johtajiinsa. Sosialistinen tietoisuus käy elämän käytännölliseksi kysymykseksi ja sosialismin toteuttamista aletaan vaatia.

Oleellisesti on yksityisomistus todellisuudessa tullut tarpeettomaksi kehityksen jarruksi. Siihen perustuva tuotantotapa on saanut kuolemantuomionsa. Uusi yhteiskunnallinen tuotantotapa on pantava käyntiin, jos mielitään viedä taloudellista ja henkistä kehitystä eteenpäin. Yhteiskunta on kypsä siirtymään sosialismiin. Tällöin tulee vallankumouksellisten luokkien rohkeasti käydä sosialismaa käytännössä toteuttamaan, eikä jäädä odottamaan epämääräistä kamariteoreetikkojen lupaamaa sosialismaa jossain kaukaisessa tulevaisuudessa.

Nyt ei enää tule kysymykseen, että luokkatietoisuuteen herännyt ja luokkataisteluun järjestynyt köyhälistö pyrkisi kansanvaltaiseen tasavaltaan, vaan köyhälistön päämääränä on pyrkiä köyhälistön valtaan, kaiken valtiollisen ja taloudellisen vallan anastamiseen omiin käsiinsä. Porvarillinen valtio hävitetään ja sijalle luodaan työväenvaltio, jossa porvaristo on oikeudeton luokka ja työväenluokka määrää kaikissa suhteissa maan ja kansan henkisestä ja taloudellisesta elämästä.

Sosialistinen yhteiskunta, jonka toteuttamiseksi Kommunistinen Puolue toimii ja taistelee, ei ole työväelle uusi yhteiskunnallinen päämäärä,

vaan sen kauan kantama ihanne, jonka viimeaikainen taloudellinen kehitys on tuleennuttanut kypsäksi hedelmäksi.

Sosialistisella vallankumouksellaan on kunkin maan työväestön pelastettava niin itsensä kuin toistenkin maiden köyhälistön suuri asia sekä perustettava yhteinen kansainvälinen neuvostotasavalta sosialistisen maailmanjärjestyksen voitoksi ja vahvistukseksi.

Venäjän köyhälistön Sosialistinen Neuvostotasavalta on tässä merkityksessä toistaiseksi maailman vallankumouksellisen köyhälistön ainoa oikea isänmaa, jota kaikkien maiden kommunistien on nyt puolustettava imperialismin rosvoilta, sillä Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta on koko maailman köyhälistön yhteinen taisteluase kaikkien maiden porvareita ja niiden hirmuhallituksia vastaan!

Näillä perustella Suomalainen Kommunistinen Puolue lausuu:

1. Työväen on tarmokkaasti valmistauduttava aseelliseen vallankumoukseen, eikä suinkaan pyrittävä palaamaan siihen vanhaan eduskunnalliseen, ammatilliseen ja osuustoiminnalliseen taisteluun, jonka kannalla Suomenkin työväenjärjestöt olivat ennen vallankumousta.

2. Ainoastaan sellainen työväenliike ja toiminta, josta on takeita, että se edistää kommunismin leviämistä sekä työväen tulevan vallankumouksen voitolle pääsyä on hyväksyttävää ja sellaista on tarmokkaasti ajettava — toisenlaisella kannalla esiintyvää toimintaa työväen keskuudessa on jyrkästi tuomittava, paljastettava ja vastustettava.

3. Vallankumouksen kautta on otettava työväenluokan omiin käsiin kaikki valta ja perustettava rautainen työväen diktatuuri, — on siis pyrittävä porvarillisen valtion hävittämiseen, eikä suinkaan kansanvaltaan, ei ennen vallankumousta eikä vallankumouksen kautta.

4. Työväen diktatuurivallan kautta on luotava kommunistinen yhteiskuntajärjestys pakkoluovuttamalla kaikki maa ja kapitalistinen omaisuus sekä järjestyneen työväen omalla toiminnalla järjestettävä kaikki tuotanto ja tuotteiden jako; — ei siis ole, ei vallankumouksen kautta eikä ennen sitä pyrittävä vain korjailemaan kapitalistista riistojärjestelmää siedettävämmäksi.

5. Työväen kansainvälisen vallankumouksen syntymistä ja voittoa on edistettävä mahdollisimman tarmokkaasti sekä kaikin voimin tuettava Venäjän proletariaatin Sosialistista Neuvostotasavaltaa.

Suomessa on tällä hetkellä porvarillinen lahtarivalta voitolla. Verisellä terrorilla on porvaristo koettanut tukahduttaa työväen vapauspyrkimykset. Tuhansien toverien veri huutaa kostoa. Kymmenet tuhannet orvot ja lesket nääntyessään nälkään kiroovat sortajansa — tuskalla odottavat vapautumisen hetkeä.

Työväen voima on tällä hetkellä hirveän luokkasorron alaisena, vaan voitettuna, murrettuna se ei ole.

Se on uudestaan nouseva.

Kovan kokemuksen kouluuttamana on se lahtariterrorinkin kahteet murtava.

Porvaristo jo pelkää sitä, kaikki voimansa ja pirullisen taitonsa se käyttää välttääkseen lähestyvää tiintekopäivää.

Suomen työväestön on tarkoin harkittava tekonsa antamatta vie-

totella itsensä ennenaikaisiin ja varomattomiin tekoihin, jotka vain heikentäisivät sen joukkovoimaa. Sensijaan on työväen koottava ja järjestettävä kaikki voimansa lähestyvää viimeistä, ratkaisevaa taistelua varten.

Vaviskoot vallassaolevat luokat kommunistisen vallankumouksen edessä.

Köyhälistöllä ei ole menetettäväään muuta kuin kahleensa. Voitettavana sillä on koko maailma.

Ehdotus Suomalaisen Kommunistisen Puolueen ohjelmaksi

(Suomalaisten Sosialidemokraattien Ulkomaisen Järjestön Moskovan Keskuskomitean asettaman ohjelmakomitean ehdotus.)¹⁾

Ennen vallankumousta toimi Suomen työväenliike sosialidemokraattisen ja ammatillisen liikkeen lähimpäin tehtävään rajoissa. Sosialidemokraattinen luokkataistelu pysyi porvariston horjumattoman luokkaherruuden oloihin soveltuneena, rauhallisena luokkataisteluna. Eduskunnallisessa ja ammatillisessa pikku taistelussa ja osuuskauppahommailussa työväen järjestäytyminen kyllä edistyi sekä sen yhteistoimintakyky ja yleinen valistustaso kohosi; mutta muuten jäi laiminlyödyksi tai aivan sivuasiaksi työväenluokan suoranaisten valmistumisen tärkeimpään historialliseen tehtäväänsä, yhteiskunnalliseen vallankumoukseen, johon

¹⁾ Kokoukselle esitettiin myös toinen ohjelmaehdotus suomalaisten sosialidemokraattien Ulkomaisen Järjestön Pietarilaisen (Leningrad) Komitean taholta, mutta tätä ehdotusta kokouksen enemmistö vastusti eikä sitä käsittelyn pohjaksi hyväksynyt. Tästä pietarilaisten ohjelmaehdotuksesta lausui tov. Kuusinen alustuksessaan mm: "...siinä on sellaista ristiriitaisuutta ja sekavuutta, jota ei voi hyväksyä. Ensiksikin ohjelma siinä on sekavasti esitetty. Siinä sanotaan kyllä, että "porvarillis-demokraattisen parlamenttaarisen tasavallan sijaan, mihin vanha sosdem. puolue pyrki, (kommunistinen) puolue hyväksyy köyhälistön diktatuurivallan", mutta samalla kertaa siinä esitetään yleisiä porvarillis-kansanvaltaisia vaatimuksia... vaaditaan sosial-reformatoriseen ohjelmaan kuuluvia uudistuksia... Siis samoin kuin sosialidemokratian ohjelmassa olivat sekä "lähimmät" reformivaatimukset että vallankumouksellinen "loppupäämäärä", samoin myös tässä kommunistiseksi tarkoitettussa ohjelmaehdotuksessa, ainoastaan rinnakkain, eli sekaisin. Sellainen ei käy. Kommunistinen ohjelma ei voi olla muuta kuin vallankumouksellinen." Kun pietarilaisen komitean ehdotuksessa menettelytapaan nähden esitettiin, että joukoille on selitettävä, että reformit eivät kuitenkaan johda sosialismiin, vaan johtaa siihen yhteiskunnallinen vallankumous, niin sanoi siihen tov. Kuusinen: "Ei, pelkkä selittäminen ei riitä, jos toimitaan entiseen tapaan. Kyllä kautskylaiset sosialidemokraattikin noin selittävät, noinhan mekin aina ennen puhuimme. Mutta nyt täytyy toimia tulevan vallankumouksen hyväksi." (Huomautus N:n). ("Mitä tahtoo Suomalainen Kommunistinen Puolue?" Sarjajulkaisu N:o 5.)

työväen järjestäytyminen ja kaiken työväenliikkeen piti tähdätä ja jossa tämän liikkeen piti saavuttaa sato kaikista aikaisemmista vuosikymmeniä kestäneestä kylvöstään. Sosialidemokratia, ammatillinen liike ja osuuskauppaliike sellaisina, kun ne käytännössä esiintyivät, eivät pyrkineet yhteiskunnalliseen vallankumoukseen. Pikemmin ne käytännössä pyrkivät sitä välttämään, ja täten työväenluokan tie yhteiskunnalliseen kumoukseen ei ennakolta tullut niin auki luoduksi, kuin mahdollista olisi ollut, vaan vuosien vierieessä tuiskusi pahasti umpeen.

Kommunismin tie on työväenluokan yhteiskunnallisen vallankumouksen selvennyt tie, se tie juuri sellaisenaan kuin Marx ja Engels sen alkuaan osoittivatkin. Vallankumouksen kokemuksesta Suomessa sekä Venäjän voittolsan köyhälistön suuresta esimerkistä on ennenkaikkea selvennyt tämä todellisen vallankumouksen, sosialismin tie ja ohjelma, joka maailmanhistorian nykyisen kumouskauden edellyttämänä, meidän syvän vakaumuksemme mukaan, on oleva kaikkien maiden köyhälistön pelastuksen ja voiton tie.

Suomen työväen vallankumous syntyi historiallisena välttämättömyytenä. Kun Saksan imperialismin peto riensi Suomen lahtarien avuksi, ei punaisen armeijamme sankarillinen rintama enää kestänyt. Euroopan työläisarmeijain ensimmäisten veriuhrien joukossa nyt alkaneella suurimmalla vallankumouskaudella oli Suomen työväen tällä kertaa sorruttava raivostuneen kansainvälisen imperialismin jalkoihin. Miehuullisesti täyttäen velvollisuutensa se on kantanut tämän äärettömän raskaan uhrinsa. Kunnia sankareina kaatuneille tovereille. Hukkaan ei teidän verenne virrannut. Euroopan imperialismi on haavoitettu. Se jaksaa vielä riehua ja raivota. Mutta se vuotaa jo verta sydänsyöveleltyään. Ennen aikojaan päästi voiton huudon Suomenkin lahtarivalta. Entä jos herpaantuisikin sen kansainvälisen rosvojärjestelmän käsivarsi, jolle Suomen porvaristo maansa motti.

Sen täytyy herpaantua. Sen täytyy saada surmanisku kapinaan nousevan Euroopan työväen aseesta.

Maailman kapitalismi on nykyisellä imperialistisella sodalla, hirveimmällä rosvoretkellä, ajanut itsensä umpikujaan. Se näännyttää itsensä nuvuksiin sodalla, omalla suutrella rikoksellaan. Sorrettujen on aika nostaa aseensa. Venäjän köyhälistö nousi jo viime vuonna, heitti porvariston maahan ja siitä asti on pitänyt vallan omissa käsissään. Että muissa maissa riistettyjen luokka ei nousisikaan suuren kumouksen tielle, se on vaan porvarillinen haave. Sota-aikana on kapitalismi syönyt kansat hirmutilaan, joka pakottamalla pakottaa aseistetun työväen lopullisesti nousemaan. **Maailman työväen suurimpain vallankumousten ja suurimpain voittojen päivät ovat edessä.**

Tästä syvästi vakuutettuina on meidän kommunistinen ohjelmamme, **työväen kansainvälisen socialistisen vallankumouksen ohjelma.**

Työväki ei voi voittaa porvaristoa mitenkään muuten kuin väkivallalla. Ei eduskuntataistelulla, ei ammatillisella taistelulla eikä osuustoiminnalla. Väkivalta on kättilönä aina, kun vanha yhteiskuntajärjestys on raskaana ja synnyttämässä uutta. Niin opetti Marx ja tämän yksinkertaisen totuuden unohtaminen käytännöllisessä työväenliikkeessä voi, vaikkei nykyään, viedä vaaralliseen ja turmiolliseen sokkopolitiikkaan, kun taas sen elävä tajuaminen ja tunnustaminen työväenliikkeen menettelytavan kulmakiveksi on omansa pitämään suunnan selvänä,

suojelemaan syrjiteille eksymisiltä ja helpottamaan työväenluokalle uuden yhteiskunnan synnyttämisen tuskia.

Nykyajan työväen voima on järjestyneen joukkotoiminnan väkivallassa, jonka tärkeimpänä, tehokkaampana ja ainoana ratkaisevana muotona on aseellinen työväen vallankumous. Millä hetkellä ja millä tavalla tähän vallankumoukseen on työväenliikkeen noustava, se on harkittava vallitsevien olojen ja voimasuhteiden mukaan. Siihen ei saa ennen aikaan ja kevytmielisesti ryhtyä, mutta sitä ei myöskään saa lykätä sopivan hetken yli, sillä kumpikin voisi koitua suureksi turmioksi. Missä määrin on työväen ennen vallankumousta käytettävä hyväkseen lievenpiä joukkotoiminnan muotoja, esim. suurlakkoja ja joukkomielenosoituksia, ja missä myös käytettävä osanottoa eduskuntataisteluun, ammatillisen liikkeen eri muotoja ja osuustoimintaa, sekin riippuu kokonaan kulloinkin ja kussakin maassa vallitsevista oloista. Niillä ei työväki voi vihollistaan voittaa, se on niitä käytettäessä aina muistettava, sekä sen vuoksi niiden ohella ja, milloin niitä on hyödyllistä tai välttämättöntä käyttää, niiden kauttakkin on valmistettava työväen aseellisen vallankumouksen onnistumista. Sitä voidaan aina ja kaikissa oloissa valmistaa. Sitä ratkaisevaa tehtävää varten on työväenluokan järjestymistä ja kaikkea työväenliikettä kehitettävä leppymättä vastustaen ja paljastaen kaikkea työväenliikkeen käyttämistä työväen tulevan aseellisen vallankumouksen vastapainoksi tai välttämiseksi, sillä kaikki sellaista tarkoittava valtiollinen ja ammatillinen toiminta työväen keskuudessa on joko tietoista tai tiedotonta kätyrin palvelusta työväen vihollisille ja turmioksi työväelle.

Työväen vallankumous tarkoittaa lähinnä köyhälistön luokkavallan, diktatuurin perustamista, joka historiallisen väliajan valtiomuotona on vallitseva siihen saakka, kunnes sosialistinen yhteiskuntajärjestys sen turvissa kehittyy niin pitkälle, ettei sitä enää uhkaa mikään vaara, toisin sanoen: kunnes kansa on muuttunut kokonaisuudessaan työtätekeväksi yhteiskunnaksi, joka ei millään ehdolla enää luovu sosialistisesta järjestyksestään.

Työväen luokkavalta on porvarillisen valtion vastakohta. Porvarillinen valtio on porvarillisen luokkasorron ja riistojärjestelmän valtiollinen koneisto hallitsijoineen, hallituksineen ja eduskuntineen, armeijoineen, poliiseineen, tuomioistuimineen jne. Työväen on se vallankumouksellaan kerrassaan syrjäytettävä ja tuhoettava. Sen säästäminen ja korjaaminen yleisen kansanvaltaisuuden vaatimusten mukaiseksi ei voi eikä saa olla työväen sosialistisen vallankumouksen tarkoituksena ja tehtävänä. Kansanvaltainenkin valtio soveltuu porvarillisen luokkavallan koneistoksi. Työväen luokkavallan on luotava selkärangakseen oma varma valtiomuotonsa. Ei kansanvalta, vaan työväen neuvostojen tasavalta on kommunistisen puolueen ohjelmana työväen vallankumoukselle, siis pääasialla sellainen valtiomuoto, jonka Venäjän köyhälistön suuri vallankumous on jo voimaan saattanut. Porvaristolle se ei taisteluvapautta salli, tärkeimpiä valtiollisia oikeuksia se ei anna porvaristolle, vaan ainoastaan köyhälistölle, jonka itsehallintoon perustuvana järjestönä neuvostovalta toimii. Virkavallan tyyssijat hävitetään ja porvaristo sysätään armotta syrjään kaikesta valtion hallinnon johdosta. Joitakin entisen hävitetyn valtiohallinnon osia voi kelvata käytettäväksi myös köyhälistöhallinnon palvelukseen, samoin kuin yksityisiä porvarillisia tekniikoita ja asiantuntijoita valvonnan alaisena. Mutta johto ja mää-

räysvalta keskitetään työväenjärjestöjen ja neuvostojen sekä niiden valitsemien elinten ja luottamusmiesten käsiin, ja niiden toimesta, työväenluokan omalla yhteistyöllä, varsinaisesti koko valtio — ja talouskoneiston perinpohjainen uusiminen toimeenpannaan, kutsuen jokaisen työmiehen ja työläisnaisen itsensä tavalla tai toisella osaaottamaan yhteiskunnan hallintoon sekä sen koneiston ja järjestyksen muuttamiseen sosialistiselle kannalle!

Ensimmäisiä ja tärkeimpiä työväen diktatuurin erikoistehtäviä on järjestää hävitetyn porvarillisen sotalaitoksen sijaan työväen punainen armeija, varustaa ja aseistaa se työväen neuvostovallan ja sosialistisen kumouksen varmaksi tueksi. Punaisen armeijan rivissä taisteleva, horjumattoman uljaasti velvollisuutensa täyttäminen on työväen vallankumouksen ja diktatuurin aikana uskollisen toverin ylevämpiä yhteiskunnallisia tehtäviä. Punaisessa armeijassa tulee vallita luja toverikuri ja keskitetty johto. Armotta on punaisen armeijan alkuunsa muserrettava kaikki vastavallankumoukselliset kaappausyritykset ja pidettävä voimassa rautainen järjestys. Vallankumouksellisella päättävyydellä ja ankaruudella, ainoastaan sillä, voidaan mahdollisimmassa määrin säästyä suurilta ja ehkä uusiintuvilta verisiltä yhteentörmäyksiltä, kun taas epäröimisellä ja leväperäisyydellä voi välillisesti joutua uhatuksi monen parhaan toverin henki.

Työväen luokkavallan aikana on toimeenpantava täydelleen maan ja kaiken kapitalistisen riisto-omaisuuden pakkoluovutus työväen neuvostojen käsiin, siis työtätekevän kansan omaksi. Samoin on pakkoluovutettava muukin sellainen rikkaiden omaisuus, joka tavalla tai toisella turvaisi heille edelleen etuoikeutetun aseman tahi joka on tarpeen työväenluokkavallan pyrintöjen edistämiseksi, ylelliset asuinrakennukset otetaan työväen kokous- ja toimintapaikoiksi jne. Omaisuuden pakkoluovutus työläisyhteiskunnan haltuun, käytettäväksi yhteistyön välineenä ja yhteiskunnan hyödyksi, se on kommunismin tarkoituksena, ei omaisuuden tasajakoa, joka veisi takaisin yksityisomaisuuteen ja pääomaorjuuteen. Ei myöskään anarkinen pikkutuotantojärjestelmä, vaan yhteiskunnallinen suurtuotanto teknillisen edistyksen vaatimusten mukaisesti. Myöskin maanviljelyksessä ja karjanhoidossa on kehitettävä yhteistyön korkeimpia muotoja viljelijäin työn avuksi ja helpoittamiseksi sekä yhteiseksi hyödyksi.

Pankit on työväen neuvostovallan toimesta sosialiseerattava ja kauppaat syrjäytettävä. Voittoa kiskovan kaupan sijaan on järjestettävä tarkoituksenmukainen tuotteiden jako.

Sosialistisen sivistyksen levittäminen on luonnostaan oleva työväen neuvostovallan tärkeimpiä ja kiitollisempia tehtäviä. Sillä on oleva siihen paljon parempi tilaisuus ja suuremmat voimat käytettävänä, kuin työväellä ennen vallankumousta voi olla.

Sosialistinen yhteiskunta, jonka toteuttamiseksi Kommunistinen Puolue toimii ja taistelee, ei ole työväelle uusi yhteiskunnallinen päämäärä, vaan sen kauan kantama ihanne, jonka vilmeaikainen taloudellinen ja valtiollinen kehitys on tuleennuttanut kypsäksi hedelmäksi. Kommunistinen työväenpuolue toivoo ja tahtoo, että tämän ihanteen voimaan saattaminen kapitalistisen sorron sijaan alkaa täydellä todella ja mahdollisimman pian.

Tässä mielessä Kommunistinen Puolue edistää ja kannattaa työväen kansainvälistä vallankumousta kaikilla tarkoituksenmukaisilla keinoilla.

Venäjän köyhälistön Sosialistinen Neuvostotasavalta on tässä merkityksessä toistaiseksi maailman vallankumouksellisen köyhälistön ainoa oikea isänmaa, jota kaikkien maiden kommunistien on puolustettava imperialismin rosvoilta. Sillä Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta on koko maailman köyhälistön yhteinen taisteluase kaikkien maiden porvareilta ja niiden hirmuhallituksia vastaan.

Huonosti täyttäisi velvollisuutensa sen maan työväenliike, joka käyttää nostamatta nyt sallisi maansa hallituksen hyökätä Venäjän kimppuun, niin että Venäjän köyhälistön Neuvostovalta hetkeksikään horjahtaisi.

Sosialistisella vallankumouksellaan on kunkin maan työväen pelastettava niin itsensä kuin toistenkin maiden köyhälistön suuri asia, sekä perustettava yhteinen kansainvälinen neuvostotasavalta, sosialistisen maailmanjärjestyksen voitoksi ja vahvistukseksi.

Tätä tarkoittaa Kommunistisen Puolueen kansainvälinen toiminta. Vaviskoot vallassa olevat luokat kommunistisen vallankumouksen edessä. Köyhälistöllä ei ole muuta menetettävää kuin kahleensa. Mutta voitettavana sillä on koko maailma.

Täten kommunistisen puolueen ohjelma on:

A. Työväenluokan aseellisen vallankumouksen kautta köyhälistön lujan luokkavallan perustaminen, jonka avulla lopulta luokkavastakohtat hävitetään ja luodaan luokaton sosialistinen yhteiskunta.

Köyhälistön luokkavaltaan on kuuluva:

1) porvarillisen valtion hävittäminen ja sen sijalle työväen neuvostovallan perustaminen, jonka tärkeimpiä tehtäviä on:

2) työväen punaisen armeijan järjestäminen, opettaminen ja varustaminen porvariston vastarinnan tyyten masentamiseksi.

3) maan ja kaiken kapitalistisen riisto-omaisuuden pakkoluovutus työväen neuvostojen käsiin,

4) teollisuuden järjestäminen työväenluokan ja sen järjestäjien toimesta suurtuotannon pohjalla, teknillisen edistyksen vaatimusten mukaan, samoin yhteistoiminnan kehittäminen maanviljelyksessä ja karjanhoidossa,

5) pankkien sosialisointi sekä voittoa kiskovan kaupan lopettaminen ja sen sijaan tarkoituksenmukaisen tuotteiden jaon järjestäminen,

6) työpakko rikkaille ja työväenvallan vastustajille sekä

7) sosialistisen sivistyksen levittäminen.

B. Tällöin on kommunistisen puolueen pyrintönä myös:

1) työväen kansainvälisen vallankumouksen edistäminen ja kannattaminen kaikilla tarkoituksenmukaisilla keinoilla,

2) Venäjän köyhälistön nykyisen Sosialistisen Neuvostotasavallan tarmokas tukeminen,

3) työväen kansainvälisen neuvostovallan perustaminen sosialistisen maailmanjärjestyksen voitoksi ja vahvistukseksi.

SKP:n lähimmät tehtävät määritteli kokous seuraavasti:

Suomen Kommunistipuolueen tehtävänä on:

A. Harjoittaa kommunistisen puolueen ohjelman mukaista tarmokasta propagandaa sekä suomalaisten että muiden maiden työ-

läisten keskuudessa aseellisen vallankumouksen ja köyhälistö-
luokkadiktatuurin hyväksi.

Siinä tarkoituksessa puolue:

1) Julkaisee kommunistisia päivä- ja aikakauslehtiä ja levittää
niitä mahdollisimman laajalle ja suurina painoksina.

2) valmistuttaa ja levittää lentokirjasia kaikista tärkeimmistä
poliittisista ja periaatteellisista kysymyksistä sekä myöskin päivän-
politiikasta,

3) toimittaa alkuperäisinä ja käännoksinä tärkeimpiä kommu-
nismia, vallankumousliikettä ja työväen luokkadiktaturia käsit-
televiä kirjasia suomenkielisinä puolueen jäsenten käytettäväksi,

4) toimeenpääsee suomalaisten keskuudessa puolueen tarkoitus-
periä selostavia luento- ja opintokursseja, luentoja, esitelmiä, pu-
heita, kokouksia yms. tilaisuuksia, joissa työväenluokalle seloste-
taan sen asemaa ja tehtäviä kansallisissa ja kansainvälisissä val-
lankumousliikkeissä ja joissa tilaisuuksissa kasvatetaan työläisiä
kommunistisen järjestelmän esitaistelijoiksi, ja

5) perustaa kommunistipuolueen toiminnalle tarpeellisia paikalli-
sia ja keskuskirjastoja, joihin kootaan saatavana olevaa ja puo-
lueen toimintaa edistävää kirjallisuutta.

B. Tämän käytännössä toteuttamiseksi puolue:

1) järjestää kaikki käyttökelpoiset kommunismin kannalla ole-
vat suomalaiset työläiset A-kohdassa mainittuja tehtäviä suorit-
tamaan,

2) järjestää kaikille asekuntoisille suomalaisille vallankumouk-
sellisille työläisille kunkin kykyjä vastaavan sotilaallisen opetuk-
sen aseiden käytössä ja sotilaallisten tehtävien suorittamisessa sekä
taistelutoiminnan järjestämisessä,

3) kehottaa kaikkia suomalaisia asekuntoisia työläisiä viipymättä
liittymään Venäjän Punaiseen Armeijaan, taistelemaan sen mu-
kana kommunismin ja Venäjän Neuvostovallan vihollisia vas-
taan ja siellä käytännössä oppimaan aseiden käyttöä ja muita
sotilaallisia tehtäviä; ja

4) perustaa kommunistisia klubeja, yhdistyksiä, seuroja, osas-
toja, toverikuntia, ryhmiä, toimikuntia yms. ja velvoittaa kaikki
puolueosastot harjoittamaan tarmokasta valistustyötä itsetietoisten
jäsenten puolueelle hankkimiseksi puolueen tarkoitusperien sel-
vittämiseksi ja niiden käytännössä toteuttamiseksi.

Puolue asettuu kiinteään yhteyteen Venäjän Kommunistisen Puolueen
kanssa sekä keskuskomiteansa kautta muissakin maissa olevien, samoja
päämääriä tavoittelevien vallankumouksellisten työväen puolueiden ja
Zimmerwald-internatsionalen vasemmistoryhmän kanssa.

Edellämainittujen tehtävien toteuttamista varten antaa puolue Keskus-
komitealleen laajat valtuudet ja velvoittaa puolueen osastot ja yksi-
tyiset jäsenet kaikessa Keskuskomiteaa avustamaan ja sen tietoon saat-
tamaan kaikki tavalla tai toisella asiaamme edistävät seikat.

Avoim kirje toveri Leninille¹⁾

Toveri Lenin.

Syvällä mielen järkytyksellä ja suuttumuksella olemme saaneet kuulla, että porvariston lähettämän salamurhaajan kuula on haavoittanut Teitä. Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ensimmäistä soturia ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajaa.

Kokoontuessamme tänne Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan pääkaupunkiin perustamaan Suomalaista Kommunistista Puoluetta — sen sosialidemokraattisen puolueemme sijaan, joka kaatui Suomen viime kevään vallankumouksen myrskyihin, — me toivoimme saavamme nähdä Teidät, kunnioitettu toveri ja parhain neuvonantajamme täällä, keskuudessamme ja päätimme jo pyytää Teitä mieskohtaisesti saapumaan kokouksemme. Kun nyt tämä toiveemme nähdä Teitä mieskohtaisesti kokouksessamme on tällä kertaa sattuneen inhoittavan murhayrityksen takia ranennut, pyydämme tämän avoimen kirjeen kautta esiintuoda Teille ne ajatuksemme, jotka sydämmellämme ovat ja jotka olisimme tahtoneet Teille täällä suullisesti esittää.

Vuosi sitten Te olitte meidän maassamme maanpaossa. Nyt me Teidän luonanne. Te olitte luonamme Venäjän porvariston väkivallan ajamana, joka silloin Väliaikaisen Hallituksen diktatuurin kautta ahdisti Venäjän taistelevaa köyhällistöä. Meidät on nyt Venäjälle ajanut Suomen ja Saksan liittoutuneen porvariston väkivalta, joka paraikaa verisimmän sotilasdiktatuurin kautta kuristaa Suomen ja Saksan köyhällistöä.

Me emme vuosi sitten jaksaneet uskoa, että Venäjällä tulee todellinen köyhällistön vallankumous jo sota-aikana. Me luulimme: ensin rauha, sitten vallankumous. Te toveri Lenin, sanoitte silloin syvällä luottamuksella: ensi vallankumous, sitten rauha.

Ja Te toimitte päättäväisesti tämän luottamuksenne mukaan. Kun syksy tuli, Te riensitte Helsingistä Viipuriin ja Viipurista Pietariin. Me lähetimme Teille mieskohtaisia terveisiä: Olkaa varovainen — Kerenski uhkaa henkeänne! Te ette varoituksistamme piitanneet, sillä Teistä oli aika silloin rohkeasti hyökätä ja nostattaa köyhällistö vallankumoukseen.

Venäjän köyhällistö nousi. Lokakuussa se syöksi maahan sekä porvariston vallanpitäjät että niiden kätyrinä olleet sosialistit ja otti kaiken vallan omiin käsiinsä.

Me Suomen sosialidemokraatit emme silloin selvästi tajunneet tämän valtavan tapauksen merkitystä. Emme uskoneet silloin, että Venäjällä on syyskuussa 1918 yhä oleva valta köyhällistön käsissä, köyhällistön,

1) Leninin oli määrä saapua henkilökohtaisesti kokoukseen. Mutta ollessaan puhumassa ent. Michelssonin tehtaan työläisille, hän sieltä poistuessaan joutui es-erräläisnaisen Fanny Kaplanin toimeenpaneman murhayrityksen alaiseksi, eikä näinollen voinut kokoukseen saapua. Heti tästä roistonteosta tiedon saatuaan kokous jyrkästi tuomitsi teon, päättäen entistä tiiviimpänä taistella Leninin lipun alla. Samalla kokous päätti heti lähettää tervehdyksen Leninille avoimen kirjeen muodossa, alleviivaten siinä niitä suuria kokemuksia ja opetuksia, mitä suomalaiset ovat venäläisiltä tovereilta saaneet lähtiessään nyt päättävästi kommunismin tielle (H.)

joka on hävittänyt porvarillisen valtion ja rakentaa sosialistista yhteiskuntajärjestystä.

Venäjän työväen vallankumouksen aattona, viime syksynä, Te, toveri Lenin, annoitte meille suomalaisillekin neuvon: "Nouskaa, nouskaa viivyttämättä ja ottakaa valta järjestyneen työväen käsiin!" Ettemme me marraskuussa noudattaneet tätä arvokasta neuvoanne, siinä teimme, — nyt olemme sen huomanneet, — historiallisen virheen.

Marraskuussa syntyi näet Suomessa vallankumoukselle otollinen tilanne. Häikäilemättömästä nylkemisestä katkeroitunut Suomen köyhälistö oli viime kesän ja syksyn kuluessa joutunut luokkataistelussaan asteelle, josta ei enää ollut muuta kuin yksi askel avonaiseen väkivaltaiseen yhteentörmäykseen. Kun sitten Venäjältä kuului työväen vallankumouksen kutsuva merkkisoihto, oli Suomen köyhälistö valmis nousemaan. Mutta sosialidemokraattinen puolueemme, maamme köyhälistön ainoa puolue, ei ollut valmis. Puolueemme oli porvariston luokkavallan alla halpaantunut, mukautunut samalle rauhallisen luokkataistelun kannalle, jolla esim. Saksan sosialidemokratia oli aina ollut: porvarillisen vallan puitteissa pysyttelevän, eduskunnallisen ja ammatillisen työväenliikkeen puolueeksi, jonka ohjelmassa sosialismi oli pelkkänä koristeena ja jonka toiminta oli pikemmin proletaarisen vallankumouksen välttämistä kuin pyrkimystä ja valmistautumista tähän työväenluokan suurimpaan ja historialliseen tehtävään. Sen mukaisesti mekin marraskuussa, puolueemme johdon kautta — ensin kahden vaiheella epäroityämme — ohjasimme maamme köyhälistön vallankumouspyrkimykset pelkäsi suurlakkomielenosoitukseksi ja sillä tavalla saimme aikaan, että väkivaltainen yhteentörmäys työväen ja porvariston välillä tuli silloin vältetyksi. Emme luottaneet vallankumoukseen emmekä tahtoneet panna vaaralle alttiiksi järjestöjämme eikä kansanvaltaisia saavutuksiamme, vaan tahdoimme, niin kauan kuin mahdollista oli, parlamenttaarisin keinoin turvata ja kartuttaa näitä saavutuksia.

Nyt perästäpäin näyttää meistä suuremmalta kuin aikanaan se mahdollisuus, että vallankumous olisi silloin saattanut johtaa jonkinlaiseen voittoon, tosin nähtävästi parhaimmassakin tapauksessa ainoastaan väliaikaiseen ja osittaiseen voittoon, tuskin työväen voittoon, vaan pikemmin kansanvaltaiseen kompromissiin porvaripuolueitten ja mahdollisesti sosialidemokraattisen puolueemme enemmistön välillä, jonka jälkeen osa puolueettamme olisi epäilemättä ohjautunut kutsumaan työväkeä todellisen vallankumouksellisen sosialismin tielle. Vaikka siis välttämättömäksi tulokseksi vallankumouksesta marraskuussa tuskin olisi vielä tullut työväenluokan valtaanpääsy, olisi vallankumous kuitenkin voinut merkitä historiallista edistysaskelta, proletaarisen vallankumouksen suuntaan, ja puolueemme velvollisuus työväenluokan taistelujärjestönä oli hyökätä sitä kohden, hyökätä mahdollisimman pitkälle eikä jäädä odottamaan porvariston hyökkäystä. On luultavaa, että näin menetellen maamme työväen luokkataistelu olisi voinut edistyä ei suinkaan ilman uhreja — mutta paljon vähemmillä uhreilla, kun se sittemmin vaati.

Sillä laiminlyömällä marraskuussa puolueemme taisteluvellollisuudet, emme kuitenkaan saaneet vältetyksi aseellista yhteenottoa muuta kuin lyhyeksi ajaksi. Kansanvaltaista valtiomuotoa, lainsäädännöllistä 8-tunnin työpäivää ym. tärkeitä eduskunnallisia uudistuksia, jotka kaikki näyttivät jo hämmöittävästi niin lähellä, emme voineet saada turvatuksi parlamenttaarisin keinoin. Päinvastoin, kaikki kansanvaltaiset saavutukset

joutuivat viikko viikolta yhä ilmeisempään vaaraan. Sillä maamme porvaristo varustautui, perustamalla itselleen aseellisia taistelujärjestöjä, kansalaissotaa varten, väkivalloin kaappaamaan ne saavutukset. Tämän vaaran edessä ryhdyttiin myös meidän puolueemme johdon taholta varustautumaan työväenluokan itsepuolustusta varten. Se ei kuitenkaan tapahtunut niin suurella tarmolla, innolla ja vakavuudella kuin olisi varustauduttu sellaiseen kamppailuun, johon mieli paloi, eikä sellaiseen, jonka välttämistä pidettiin onnena.

Tammikuun lopulla Suomen porvaristo pani joukkonsa hyökkäämään työväen kimppuun. Siihen vastasi sosialidemokraattinen puolueemme vallankumouksella. Vallankumouksen edellytykset olivat nyt työväenluokalle epäedullisemmat kuin marraskuussa, niin sisäiset, kuin ulkopoliittisetkin edellytykset. Tosin näitä oli vallankumoukseen lähtessä vaikea arvata, mutta vaikka ne olisi kuinka selvästi nähty, muuta ulospääsyä ei työväellä eikä työväen puolueella nyt valittavana ollut. Osa työväkeä olisi joka tapauksessa noussut aseelliseen vastarintaan, tuhansia olisi joka tapauksessa joutunut teurastettavaksi. Puolueemme kieltäytyminen taistelusta tuskin olisi järjestöjämme pelastanut, mutta työväen rintaman se olisi alusta pitäen auttamattomasti hajoittanut, ja merkinnyt porvariston verisen diktatuurin avustamista. Siihen emme me eikä puolueemme alistuneet. Lähes yhtenä miehenä koko työväenliike, niin valtiollinen kuin ammatillinenkin, lähti taisteluun kaikilla seuduin, missä se vain oli mahdollista.

Mutta me emme selvästi ymmärtäneet tämän omankaan proletaarisen vallankumouksemme luonnetta eikä sen tehtäviä. Kun itse aseellinen taistelu oli meistä varsinaisesti välttämätön paha, emme vallankumouksiliikkeen johdossa aikanaan kiinnittäneet itse taistelun järjestämiseen niin innokasta huomiota kuin lainsäädäntöön ja hallinnon järjestämiseen. Jo lähtö sotaan tapahtui kovin järjestymättömästi, ja koko tärkeän ensimmäisen viikon aikana jäi iso osa työväen hyökkäysvoimaa käyttämättä, ei yksistään aseiden, vaan myöskin järjestyksen puutteessa. Että sitten vallankumouksen aikana kuitenkin muutamassa viikossa saatiin kuntoon noin 75.000 mieheen nouseva punainen armeija — alueelta, johon tuskin kuului puolet maan kolmimiljoonaisesta väestöstä, maassa, jossa ei viiteentoista vuoteen ollut pienintäkään joukkoa kotimaista sotaväkeä ja jossa upseerikasvatuksen saaneita tai muita sotateknikkiaan perehtyneitä henkilöitä ylipäänsä ei nimeksikään ollut työväen saatavissa, — tämä oli varmasti enemmän todistuksena maamme työväen yleisen järjestämiskyvyn kehittyneisyydestä kuin meidän vallankumoushallituksemme sotilasorganisatoorisesta ihmetyöstä.

Poliittisessa suhteessa taas vallankumoushallituksemme pitkän aikaa suorastaan koetti pikemmin pidätellä kuin edistää vallankumouksen sisäistä pyrkimystä selvään köyhällistön diktatuuriin ja sosialismiin. Se, mikä vallankumouksen välittömänä päämaalina kangasti silmissämme, ei ollut sosialisoinen, vaan sosialireformi, ei porvarillisen valtion hävitys ja työväen vallan perustaminen, vaan porvarillisen valtion korjaaminen yleisen kansanvaltaisen harhakuvan mukaan, ei "vallankumous pysyvällisenä", johon Marx oli viitannut, vaan vallankumouksesta vapautuminen mahdollisimman pian, kuten pahasta painajaisesta.

Tämä oli johdonmukainen seuraus juurtuneesta sosialidemokraattisesta koulutuksestamme, s.o. proletaarisen sosialistisen kumouksellisuutemme halpaantumisesta pitkäaikaisessa parlamentaarisessa ja ammatillisessa

sisäisyydessä. Kun tuli todentoma eteen se ratkaiseva historiallinen prosessi, proletaarinen vallankumous, joka myöskin sosialidemokraattisessa ohjelmassamme oli loppukoristeena, se prosessi, johon kunnolla valmistautumista kaiken aikaisemman työväenliikkeen olisi pitänyt tarkoittaa ja jossa työväenliikkeen vihdoinkin piti päästä pitkästä kylvöstään satoa korjaamaan, silloin paljastuikin sosialidemokratian "korkea kehityskanta" vaaralliseksi avuttomuudeksi: se oli puoleksi sokea ja puoleksi rampa. Se oli vallankumoukselliselle työväelle pikemmin vastus ja vaara kuin apu ja ase ja voiton viiri. Se oli jonkinlaista työväen-demokratiaa, joka silloin, kun porvarillisessa valtiossa todella oli demokratian kukkima-aika, jota kauniimpi siinä ei koskaan voi olla, s.o. täydellisen luokkataistelun kehittämisen ja kärjistämisen vapaus, ei tätä ymmärtänyt eikä käyttänyt hyväkseen kunnolla varustautuakseen siihen luokkataistelun ylämpään asteeseen, aseelliseen vallankumoukseen, jossa demokratia ensimmäisellä minuutillaan, tehtävänsä loppuun täyttäneenä on määrätty kaatumaan tieltä pois. Kun tämä meidän työväen-demokratiamme joutui vasten tahtoansa proletaariseen vallankumoukseen, niin siinä kumouksen oma sisäinen logikka sitten viikkojen vierieessä kyllä kuletti meitäkin eteenpäin, kuletti puoliväkisin työväen diktatuuriin ja tuotannon sosialisoinnin tielle. Mutta astuttuamme vallankumoukseen oikeastaan — vallankumouksen välttämiseksi, johtui juuri tästä sisäisestä ristiriidasta sitten toimintaammekin paljon vahingollista ristiriitaisuutta ja vaarallista puolinaisuutta sekä siitä taas vallankumousliikkeen riveihin hajanaisuutta ja epäluottamusta ylipäänsä johtoa kohtaan. Pelkkä se mahdollisuus, että tämä meidän vikamme, silloin kun voiton ja tappion vaaka vaappui täpärällä, olisi voinut painaa työväen asiaa tappion puolelle, tuntui meistä nyt tragedialta. Mutta työväenluokan voitollekin päästessä me ollimme, noin aalloilla ajelehtessamme, olleet vaarassa joutua kaikkien suurimman tragedian eteen, mikä työväenliikkeen miestä ikinä voi kohdata, saman tragedian eteen, johon täällä Venäjällä menshevikit joutuivat: ase kädessä taistelemaan proletaarista vallankumousta vastaan.

Meidän proletaarisen vallankumouksemme onnetonta lopputulosta eivät toki ratkaisseet meidän sen johdossa olleiden, historialliset virheemme. Sen ratkaisi Saksan imperialismin peto, joka tuli Suomen porvariston avuksi, lähettäen aseita, joukkoja ja kouluuntunutta sotataitoa. Täyttikö Saksan sosialidemokratia kansainvälisen velvollisuutensa sen estämiseksi, se jääköön Saksan työväen arvosteltavaksi? Meille oli Saksan hallituksen sekaantuminen turmoksi — ja opiksi. Sen isänmaan, jonka itsenäisyyttä — teltä venäläisiltä tovereilta meidän hankkimaamme lahjaa — me suomalaiset sosialidemokraatit niin innokkaasti puolustimme, sen möi Suomen porvaristo Saksan imperialismin vallankumouksellisen köyhälistömme veren hinnalla. Sitte meistä sosialipatriotismi pois kylvettiin.

Kansainvälisellä lahtarivoimalla ja kapitalistisella joukkomurhatekniikalla murrettiin huhtikuussa vallankumouksellisten työläisten rintamat. Suomen köyhälistön miehuullisinkaan vastarinta ei kestänyt. Pelastavaa apua ei tullut mistään. Saksalainen toveri ei kuullut. Venäläinen toveri kuuli, mutta ei jaksanut pelastaa. Se oli itsekkin hädässä, mutta se auttoi sentään niin paljon kuin jaksoi. Kiittollisuuden velkamme kasvoi kasvamisestaan päivä päivältä, viikko viikolta. Tunsimme sen ja samalla häpeämme aikaa, jolloin me, porvarien metsoman nurkkaisänmaallisuus-

den tartuttamina, olimme epäroineet turvautaa venäläisen sotilastoverin apuun ja pysytelleet erossa hänen jalosta liittostaan. Pyhä verikaste Suomen lumikentillä rinnakkain taistellessa liitti nyt ikuisen toveriliittoon venäläisen ja suomalaisen proletaariaseveljen.

Toveri LENIN.

Se vallankumouksellinen sosialismi, jota emme Suomen työväen vallankumouksen alkaessa lainkaan käsittäneet, on meille nyt auennut ja alkanut selvetä: omasta kovasta kokemuksestamme ja Venäjän voittoisan köyhälistön suuresta esimerkistä sekä Teidän opettavaisista sanoistanne ja kirjoituksistanne.

Täällä Venäjällä me olemme saaneet läheltä seurata tähänastisen maailmanhistorian suurinta vallankumousprosessia, ensimmäistä suurta socialistista vallankumousta.

Hävitystä, pelkkää hävitystä meille Suomesta tullessamme sanottiin täällä olevan nähtävissä. Hävitystä, totta kyllä olemme täällä paljon nähneet, mutta mikäli olemme nähneet vallankumouksellisen köyhälistön toimeenpanemaa hävitystä, on se ollut porvarillisen luokkavallan hävittämistä, riistäjäluokkain vanhan, lahon valtiollisen sortojärjestön tietosta ja perinpohjaista maahansortamista. Ja tämän hävityksen keskeltä olemme nähneet nousevan maasta jalona laihona jotain niin ihastuttavaa, ettemme sellaista ennen osanneet kuvitellakaan: olemme nähneet suuren kärsivän Venäjän synnyttävän elämän todellisuuteen maailman köyhälistön vuosituhantista, kauneinta unelmaa, sosialismia.

Nyt täysin käsitämme, että näin sen täytyykin syntyä, — että se ei koskaan voi elävänä syntyä kansanvallan utusuossa, niinkuin Suomessa kuvittelimme, vaan ainoastaan hävityksen, vaaran, tuskan ja taistelun todellisuudessa.

Voittoisan köyhälistönne luokkavalta, jonka johdossa Te, kunnioitettu toveri olette, on perustettu auttamaan tätä kauan kaivatun uuden yhteiskunnan synnytystä. Äärettömiä ponnistuksia näemme tämän jättäjätehtävän joka päivä kysyvän. Tehtävänne suuret organisatoriset vaikeudet kysyivät vallankumoukselliselta köyhälistöltä tarvittomia ponnistuksia siinäkin tapauksessa, ettei Venäjää olisi niin mielettömästi runnellut monivuotinen maailmansota, jonka avoimet juoksuhaudat yhä katkovat Venäjän tärkeitä elinsuonia. Ja vielä moninkertaisia ponnistuksia kysyy Teidän työnne lakkaamattomien sisäisten ja ulkonaisten hyökkäysten johdosta. Taistelu-ase kädessä täytyy venäläisen työmiehen rakentaa, taistelu-ase kädessä täytyy vallankumouksellisen kyntäjänne kyntää. Mutta he rakentavat, kyntävät ja taistelevat unpumattomin voimin, ehtymättömin innoin. — Huonoa tulee, huonoa työtä, koikkuvat karkoitettut korpit syrjästä. Ei se kaikki hyvää tulekaan, ei ole nyt aikaa silotella; tulee parempaa ja huonompaa, mutta tulee joka päivä. Me olemme nähneet täällä yhteisestä työstänne odottamattoman paljon valmista tulosta, ja se on hyvä todistus se. Venäjällä — taloudellisen ja sivistyksellisen kehittymättömyyden maassa viimevuoteen asti kestäneen tsaarivallan orjuuden ja lopulla saksalaisen rautakoron polkemassa Venäjän maassa, — kun täällä on sosialistinen neuvostotasavalta valinneissa vaikeuksissa pystyssä pysynyt yli kymmenen kuukautta, pelkkä tämä tosiasia sinänsä on meistä mitä suuremmoisista todistuksia siitä, kuinka kypsä koko kapitalistinen maailma todella jo on sosialistiseen vallankumoukseen.

Kypsä kommunismin, niinkuin nyt sanomme Teidän kanssamme toveri

Lenin ja Teidän kehittämänne marxilaisen opin mukaan, jonka pitävyydestä Teidän proletaarisen vallankumouksenne historia niin eittämättömästi todistaa kaikelle maailmalle!

Meille suomalaisille entisille sosialidemokraateille on kommunistisen opin selveneminen merkinnyt kerrassaan uuden maailmankatsomuksen aukenemista. Se on tehnyt meissäkin sosialistisen vallankumouksen. Vasta nyt valveilla ollen näemme sosialismin päivänvalon, josta ennen korkeintaan unta näimme.

Kommunistisen tietoisuutemme olemme ottaneet vastaan velkana, joka meidän on maksettava uskollisella työllä ja taistelulla kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen hyväksi, ennen kaikkea Suomessa ja täällä Venäjällä. Kommunismi on valanut mielimme kuvaamattoman lohdullisen tietoisuuden siitä, että nekään suuret uhrit, joita oman maamme työväenluokka tänä vuonna on kärsinyt taistelussaan ja tilapäisessä tappiossaan sekä varsinkin sen jälkeen Suomen porvariston ennen kuulumattoman petomaisessa kostohurjastelussa, että nekään eivät ole hukkaan kärsityt, vaan kannetut kansainvälisen köyhälistön voiton hyödyksi. Sitä voittoa Suomen köyhälistö viimekevällä taistelullaan ja kaatumisellaankin edesauttoi. Vähäisenä miesluvussa, tiedossa ja taidossa se paljon uhrasi. Ja se on vieläkin nouseva maasta. Kommunismin tulisana lyö synkimmänkin sorronyöhön kirkastavan toivon salaman. Se iskee epätoivon kahleet poikki ja terästä soturin murretun sielun murtumattomaksi voiton varmuudeksi. Sinä päivänä, kun maan ääriin kuuluu kutsumus: "Tää on viimeinen taisto!" sinä päivänä, kun kansainvälinen punainen armeija liikkeelle lähtee, saa maailma nähdä, että Suomenkin köyhälistö rientää riviin: koston ja voittoon!

Saksassa ja Itävallassa, kuin myös Englannissa, Ranskassa, Yhdysvalloissa ja Japanissa, silloin langetkoon työväenluokan tuomio kaikille niille työväenpuoluille, jotka siellä nyt koettavat petollisella tunnustausella "ensin rauha, sitten vallankumous" lykätä köyhälistön vallankumouksen puhkeamista otollisen ajan ohi, laiminlyöden siihen pyrkimisen jo sodan aikana sekä sen jo tällä hetkellä vaatiman vakavan valmistelun!

Tuomio ja häpeä niille työväen puolueille ja järjestöille, jotka välillisesti tai välittömästi nyt kannattavat maansa imperialististen hallitusten yrityksiä Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ahdistelemiseksi ja työväen kansainvälisen vallankumouksen ehkäisemiseksi!

Veljenkäsi kaikille niille työväenjärjestöille, jotka eri maissa ripeästi pyrkivät ja valmistautuvat köyhälistön aseelliseen vallankumoukseen jo sota-aikana, kukin oman maansa köyhälistön pelastamiseksi sekä samalla Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan avuksi ja vihdoin kaikkien maiden köyhälistön yhteisen, kansainvälisen sosialistisen tasavallan perustamiseksi!

Me luotamme ja toivomme, että nykyinen maailmansota on oleva se hauta, johon maailman kapitalismi nurinniskoin syöstään.

Kunni Teille, venäläiset toverit kommunistit, jotka niin uljaasti olette suorittaneet vaikeimman esitaistelijan työn kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen hyväksi. Varmaa on, että ankaria ponnistuksia ja monia kalliita uhreja vaaditaan Teiltä ja Teidän edustamaltamme köyhälistöltä. Mutta vielä varmempaa on, että se sosialismin kansainvälinen voittokulku, joka Teidän aseillanne on alettu, on taatusti tuleva loppuunsaoritetuksi.

Tässä ratkaisevassa taistelussa, toveri Lenin, tarvitaan joka päivä Teitä jos ketään yksityistä, tarvitaan Teidän tervettä kättänne, kauasnäkevää silmäännne ja koko suuren hengenvoimanne miehuutta. Uskomme ja luotamme, että Te, kunnioitettu toveri, nyt hyvin kestätte kaikki haavoitetun soturin vaivat sekä pian täysin terveenä voitte jälleen käydä käsiksi Sosialistisen Neuvostotasavallan peräsiimeen ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtoon.

Voitte sanoa venäläisille toverille meidän puolestamme: Suomalaisetkin kommunistit lähtevät ilolla tuleen — tahtovat olla hyökkäyksessä mukana, kun kapitalismin linnat otetaan ja maan tasalle hajotetaan, suomalaiset kommunistit pitävät arvoaan alentavana jäädä rintaman selkäpuolelle, kun kaikkien maiden köyhälistö vallottaa maailman.

Moskovassa 3 päivänä syyskuuta 1918.

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen perustava kokous.

Puna-armeijan suomalaisille sotureille hyväksyi kokous seuraavan tervehdyslausunnon:

Tervehdys Venäjän Punaisen Armeijan suomalaisille sotureille

Toverit! Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta käy nyt valtavaa taistelua tehden samalla hedelmällistä raivaustyötä sosialismin puolesta. Sitä vastassa ovat kaikki maailman kapitalistiset riistäjät ja imperialistiset suurrosvot käytyreineen, tuhotakseen työväen Neuvostovallan ja köyhälistön diktatuurin. Mutta sen puolesta taas sykkivät maailman kaikkien vallankumouksellisten proletaarien sydämet. Ja sankarillisella rohkeudella sekä uljaalla uhrautuvaisuudella kamppailee Venäjän aseistautunut köyhälistö omansa ja koko maailman köyhälistön suuren asian, kansainvälisen vallankumouksen ja kommunistisen yhteiskuntajärjestyksen puolesta.

Te, suomalaiset vallankumoukselliset työläissoturit, olette tekin tarttuneet aseeseen ja astuneet riviin venäläisten työläistoverien rinnalle. Sillä teolla olette Te ylevästi osottaneet, että vallankumouksen asia on teille kallis, että teillä on edelleenkin horjumaton usko ja luottamus vallankumouksen lopulliseen voittoon sekä tietoisuus siitä, että vallankumouksellisen työläisen ainoa kotimaa on nyt Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta, jota on puolustettava ja jonka lopullisen voiton hyväksi on kaikki voimat taisteluun koottava.

Suomalainen Kommunistinen Puolue, joka nyt on täällä Venäjällä perustettu, ja joka myös on astunut köyhälistön vallankumousarmeijan rivin miltten miltten kommunististen puolueitten rinnalla, tervehti teitä suomalaiset toverit Venäjän Punaisessa Armeijassa. Oikein olette tehneet tarjotessanne kätenne ja sydänverenne Venäjän Neuvostotasavallalle. Selaskää horjumatta paikallanne venäläisten toverien rinnalla, rynnätkää säälimättä köyhälistön vihollisia vastaan, olkoon ne keltä hyvänsä ja museratakaa ne! Niin taistelkaa voitto Venäjän köyhälistölle. Se voitto on kansainvälisen vallankumouksen ja kommunismin ratkaiseva voitto.

Suomen köyhälistön kumoustaistelun löi hetkellisesti maahan Suomen porvariston kanssa liittoutunut kansainvälinen lahtiarmeija. Taistelutovereistamme sortui tuhansia, kymmeniä tuhansia kituu nyt lahtarien raadeltavina. Sosialistisen Venäjän vapaalla maaperällä jatkamme nyt yhteistä taistelua Venäjän proletariaatin riveissä. Venäjän, Suomen ja kaiken maailman lähtarivaltaa vastaan. Suomalainen nuori Kommunistinen puolue, joka syntyi historian suurimpana murroskautena, on syvästi vakuutettu, että kansainvälisen vallankumouksen päivät ovat edessä ja että kommunismin voitto on varma. Tehtävämme on yhteisellä taistelullamme helpottaa ja jouduttaa kommunistisen yhteiskunnan tuloa. Siinä mielessä toverit:

Eläköön Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta ja sen Punainen Armeija!

Eläköön kansainvälinen vallankumous ja köyhälistön diktatuuri!

Eläköön kommunismi!

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen perustava kokous.

Perustavassa kokouksessa käsiteltiin vielä mm. Suomen itsenäisyysasiaa ja kansallisuuskysymystä (alust. J. Rahja), mutta niistä ei tehty erikoista päätöslauselmaa, vaan pöytäkirjan mukaan "keskustelu pidettiin vastauksena kysymykseen".

Näin alkoi uusi vaihe, SKP:n sankarillisen taistelun kausi Suomen työväenliikkeessä. Broshyyrissään: "SKP:n toiminnasta 15 vuoden ajalta" mainitsee nimim. "Proletaari" puolueen alkutaipaleen vaikeuksista mm. seuraavaa:

"Puolue ei kuitenkaan toimintansa alkukautena ymmärtänyt työväen jokapäiväisen ammatillisen ja poliittisen joukkotoiminnan merkitystä, vaan sitä aliarvioi, joutuen näin jonkun aikaa "äkkijyrkälle", ultra-vasemmistolaiselle kannalle, joka kyllä tulkitsee vallankumouksellistuvain työläisten vihaa valkoista valtaa vastaan ja epäluuloa sosialidemokratiaa kohtaan, mutta johtaa osataisteluiden aliarvioimiseen ja askarteluun yksipuolisesti pelkän aseellisen kapinan salaisissa valmistelutoimissa. Myös esiintyi vanhan sosialidemokratian peruja talonpoikaiskysymyksen ja kansallisuuskysymyksen aliarvioimisessa, sekä siinä, ettei vielä täysin ymmärretty oikean bolshevistisen puolueen todellista olemusta.

Tällaiseen äkkijyrkkään asenteeseen saattoi puolueen toiselta puolen katkerat kokemukset sosialidemokratista, joka ei ollut kyennyt johtamaan työväen vallankumousta voittoon, ja toiselta puolen se, että vallankumouksellinen tilanne kansainvälisesti oli vielä silloin kärjistynyt, vallankumouksellinen liike nousukaudessa (Saksan, Unkarin ym. vallankumoustaistelut) ja näytti Suomessakin olevan välittömästi edessä uusi vallankumouksellinen nousu ja taistelu vallasta.

Pian kuitenkin puolue Kommunistisen Internationalen avulla, voitti alkukautensa "lapsentaudin" ja ryhtyi käytännöllisesti järjestämään työväen taistelutoimintaa Suomessa." (H)

SKP:n puoluekonferenssi v. 1919

SKP:n KK:n v:n 1919 alkupuolella kokoonkutsuma puoluekonferenssi teki lähestyvien eduskuntavaalien johdosta päätöksen SKP:n lähimmistä tehtävistä sekä suhteista tuleviin vaaleihin.

Mainittu SKP:n puoluekonferenssin päätös kulkee n.s. "Kommunistisen vaalilipun" nimellä.

Kommunistinen vaalilippu

Suomen köyhälistölle, maan raatajille ja herravallan sortoa vihaaville sotilaille

Valitkaa, orjuutetut luokkatoverit: Vapaus tai orjuus!

Kuuletteko maailmasta miljoonain riistettyjen kutsumuksen: "Nouskaamme, veljet ja siskot, kautta kaiken maailman! Edessä on elämän ja kuoleman vaali: Kapitalismin orjuus tai sosialismin vapaus! Riistäjään hirmuvalta tai riistettyjen vallankumous!"

Tämä vaali on totista taistelua, historian ankaraa tilintekoa. Ei mitään porvarivaltion ääntenlaskua, jollaiseen nyt Suomessa herrat ja herrain narrit teidän katseltanne kääntävät.

Porvarit tappelevat saaliinsa puolesta kiväärillä ja kanuunoilla. Niitä ei ikinä äänestämällä voiteta.

Me tunnemme kyllä mitä köyhälistölle on merkinnyt yleinen äänioikeus ja koko porvarillisen kansanvallan osallisuus. Olemmehan useat itsekin olleet vuosikausia eduskunnassa Suomen köyhälistön valitsemina edustajina. Emmekä me väitä, että köyhälistön osanotto vaaleihin ja eduskunnalliseen toimintaan olisi itsessään väärin ollut. Ei, kyllä se oli tarpeen jonkunlaisena köyhälistön itsesuojelustoimintana, silloin kun ei ollut tehokkaan luokkataistelun tilaisuutta. Pitihän se kymmenen vuotta edes jonkun verran varovaisuuden aisoissa porvariston pahinta raateluhimoa.

Tosin vaalikansanvalta ei suinkaan ollut mitään työkansan valtaa, eikä voinut kelvata edes keinoksi todellisen vallan valtaamiseen. Mutta eduskunnallisen toiminnan suojassa saattoi köyhälistö valtiollisesti vahvistua ja koota voimiaan. Olisi pitänyt paljon paremminkin käyttää porvarillisen kansanvallan toimintatilaisuuksia köyhälistön vallankumouksellisen voiman vahvistamiseksi eikä porvarillisen yhteläkunnan laastaroimiseen. Sillä vaalioikeus ei työväelle mikään voima ollut. Sehän saatiin kokea, kun työväen vaalitoiminta rupesi kehittymään vähänkin

haitalliseksi porvariston luokkaherruudelle. Silloin porvaristo karkasi ase kädessä työväen kurkkuun kiinni.

Silloin kun kapitalistisen riistovallan perustukset vielä kaikissa suurissa maissa seisoivat horjumattomina, silloin kun köyhälistöllä ei ollut vielä voiton mahdollisuutta eikä valloittavaa voimaa, silloin olisi ollut järjetöntä sanoa: älkäämme menkö äänestämään, vaan sen sijaan nouskaamme kumoamaan heti riistäjien valtio! Kumoamisyritys olisi silloin ollut hullun yritys.

Nyt on aika toinen.

Kapitalismi on syöksynyt perikatoaan kohti varsinkin siitä lähtien, kun se paisui **imperialismiksi**. Tämä tapahtui siten, että kapitalistinen kehitys nosti hallitsevaan asemaan häikäilemättömät pankki- ja trustikoplat. Niiden harvainvalta harjoitti kuristavaa rosvousta joka maassa, sekä ajoi hurjia vallanlaajennuspyyteitä ulkopoliitikassa. Hallitukset olivat näiden pohattakoplain käskyläisiä. Näiden imperialistinen politiikka vei lopulta hirvittävään kansainväliseen **rosvosotaan**. Toisaalta saksalaisten, toisaalta englantilaisten pohattain johtamat valtaliitot koettivat anastaa toistensa kynsistä yksinoikeuden koko maailman nylkemiseen, ja sen takia uhrattiin monien miljoonien ihmisten veri ja henki.

Nyt se veri vaatii tilille koko syyllisen rahavallan, niin voittaneen kuin voitettunkin. Henkiin jääneet miljoonat proletaarit ovat nähneet, ettei kapitalismi ole muuta kuin rosvouksen, hävityksen ja joukkomurhain järjestäjä. Ja vihan voimalla he nousevat hävittämään tämän kirouksen maan päältä, saatuaan juuri sodan kautta voiman ja tilaisuuden siihen.

Ennen muita heitti Venäjän köyhälistö hartioiltaan kapitalismin kirouksen. Sen jälkeen syttyi taistelu meillä. Meidän voimamme eivät tässä ensiponnistuksessa kestäneet, kun Saksan keisarivalta lähetti lahtarivoimiaan Mannerheimien ja Svinhufvudien avuksi. Nyt on Saksan keisarin maailmanmahti kumossa ja Saksan köyhälistö on alkanut lopullisen kamppailunsa koko porvarisvallan kukistamiseksi. Sama luokkasota on levinnyt jo moniin muihin maihin. Englannin hallitsevain rosvojen johtama valtaliitto, joka sodassa luuli voittaneensa maailman herruuden, ei enää pysty hallitsemaan omia armeijoitaan, ei työväenjoukkojaan eikä alistamiaan kansoja. Ne ovat alkaneet ajatella itsenäisesti ja toimia omin päin. Ne ovat alkaneet taistelun vapaudestaan.

Kansainvälisen köyhälistön vallankumous on alkanut — se on tosiasia, joka on jo kaikkien nähtävänä.

Tämä valtava tosiasia määrää nyt Suomessakin, kuten kaikkialla, köyhälistön historiallisen tehtävän. Historia on nyt avannut köyhälistölle mahdollisuuden kukistaa porvariston, siitä seuraa, että on nouseva vallankumoustaisteluun sen kukistamiseksi. Historia on valmistanut mahdollisuuden poistaa koko porvarivaltio ja muuttaa se työväen valtioksi, hävittää koko kapitalistinen järjestelmä ja luoda sen sijaan sosialistinen yhteiskunta, — tästä seuraa, että mistään pienemmästä päämäärästä ei köyhälistön taistelussa nyt voi olla kysymys.

Työväen suurten joukkojen luokkavalisto käsittää tämän selvän asian paljon helpommin, kuin useammat **vanhan työväenliikkeen** johtoaineokset, jotka ovat niin vajonneet porvarillisten ennakkoluulojen suohon, etteivät **kykene** kuvittelemaankaan maailmaa ilman porvarillisen sortovaltion koneistoa. Heitä sai porvaristo sodan puhjettua joukottain isänmaal-

lisen sotansa kannattajiksi. Ja samoin se on saanut heistä luokkasodassa varmoja vastavallankumouksen käytyreitä.

Historiallinen tilanne on sellainen, että ken ei nyt sosialistista vallankumousta kannata, vaan koettaa saada köyhällistön pysähtymään puolitiehen, hän auttaa köyhällistön verivihollisia. Se on juuri porvariston katalia sotajuonia, että se pulaan joutuessaan koettaa hajoittaa köyhällistön kahteen leiriin. Se tahtoo houkutella osan siitä tyytymään puolitiehen, sen jälkeen kukistaakseen ensin toisen ja sitten toisenkin osan. Niin on keljuillut esim. Saksan lahtariporvaristo ja saanutkin joukon entisiä sosialisteja luopioksi, vieläpä toisia näistä — scheidemannilaisia — niin uskollisiksi käytyreikseen, että ne ovat siellä pääsusina murhanneet vallankumouksellista työväkeä ja työväen jaloimpia johtajia.

Suomen sosialidemokraattien joukossa on myöskin nyt luopioita ja luitureita, onpa jo aivan valkosiakin herrain käytyreitä, Tannereita ja Huttusia. Ne sanovat työväelle: Hylätkää vallankumous ja heittäkää kohtalonne vaalien ja valtiopäivien varaan! Ne uskottelevat porvarillista vaalikansanvaltaisuutta oikeaksi tasa-arvoiseksi kansanvallaksi. Vaikka ei voi olla tasa-arvoa riistäjain ja riistettyjen välillä. Kun työ mies äänestää lahtarikapitalistin rinnalla, yhdellä äänellä kumpikin, niin ei heidän välillään siitä huolimatta ole muuta kuin lampaan ja suden tasa-arvo. Tasa-arvo alkaa vasta sitten, kun kapitalisteilta on pakkoluovutettu rikkaudet ja kaikki riistämisen keinot. Mutta niitä ei saada häneltä äänilpulla. Hän on valmis puolustamaan niitä epätoivon raivolla, valmis murhaamaan ne herkkäuskoiset työläisjoukot, jotka eivät käy porvariston kimppuun voimalla ja pakolla, koska luottavat petolliseen uskotteluun, että se muka luopuu saaliistaan suosiolla tahi eduskunnan päätöksellä.

Ei voi olla muuta kuin kaksi taistelurintamaa.

Toinen on punaisten ja toinen valkoisten. Toinen sosialistisen vallankumouksen ja toinen lahtaritaantumuksen. Jokaisen on valittava toinen tai toinen.

Rehelliset sosialidemokraatit Suomessa, te entiset toverimme, jotka ehkä kauhistutte sellaista ajatustakin, että joutuisitte koskaan työväenaatteen petturiksi, kauhistukaa te jo ensi askeleitanne sillä luokkaalla polulla! Teidän äskeisen puoluekokouksenne päätökset, joissa vastustetaan vallankumousta, ovat ensi askeleitanne kurjain Scheidemannien polulla. Samoin teidän valhesosialistisen puoluetoimikuntanne veljelly kansainvälisten sosialipetturien kanssa. Samoin teidän puolueenne nykyiset vaalitouhut. Sillä nyt ei porvarivaltion vaalitouhu ole enää muuta kuin porvariston hirmuvallan verho, tarkoitettu työväen vallankumousliikkeen jarruksi ja hajoitukseksi. Olivatpa teillä tarkoitukset mielestänne kuinka hyvät tahansa, tuolla puolitiellä joudutte palvelemaan ensin köyhällistön pimitystä ja sitten veljesveren vuodatusta.

Kääntäkää viipymättä askeleenne suoralle kommunismin tielle!

Kommunismi on vallankumouksellisen sosialismin tie. Se on pääsuunnaltaan selvästi neuvottu jo Marxin ja Engelsin **Kommunistisessa manifestissa.**

Kommunistit eivät eroa muista työväen puolueista pelkkään erilaisten ohjelmakohtain tahi puolue-erimielisyyksien perusteella. Kommunistit kokoavat ja järjestävät rivejä sillä puolen barrikaadia, missä köyhällistö taistelee. Jokainen, joka asettuu toiselle puolelle barrikaadia —

olkoonpa vaikka kymmenesti työväenpuolue nimeltään — se on kommunistien edessä verivihollisten puolue, jota vastaan taistellaan aseilla.

Kommunistit eivät pyri valtaan köyhälistön yli, eivätkä tahdo olla köyhälistön vallankäyttäjinä muuten, paitsi köyhälistön joukkojen selvästä tahdosta. Sillä kommunismi lähtee siitä peruskäsityksestä, että työväenluokan itsensä on vallankumouksessa nouseva hallitsevaksi luokaksi riistäjäluokkain sijaan, kaikilla elämän aloilla. Miten tämä on tapahtuva, sen sanoo kommunismin sisällys.

Kommunistit tahtovat kunakin aikana osottaa taistelevalle köyhälistölle sen historialliset tehtävät. Nähdessä, että nyt on historiassa tullut koko maailman kapitalistisen järjestelmän hajoamisen ja luhistumisen aika, kommunistit kutsuvat kaikkien maiden köyhälistöä yhtymään sosialistiseen vallankumousliikkeeseen.

Niin kutsumme mekin Suomen köyhälistöä. Sen mukaan mitä **Suomalaisen Kommunistisen Puolueen** neuvottelukokous äskettäin ohjeeksi hyväksyi, ovat Suomen sosialistisen vallankumouksen lähimmät päätehtävät seuraavat:

1. Riistäjäluokkain mahti hajotettakoon maan tasalle, jotta olisi mahdollista lopettaa kaikkalainen ihmisen riistäminen toisen ihmisen kautta. Sitä varten lyötäköön säälimättä porvariston sotilallinen lahtarivoima murskaksi ja omistavat luokat riisuttakoot aseista.

Köyhälistön punainen armeija muodostettakoon tämän kumoustaistelun voitolliseksi perilleviejäksi sekä vankaksi vartijaksi, jotta riistäjäin valta ei sen perästä enää pääse maasta nousemaan.

2. Köyhälistö ottakoon käsiinsä kaiken valtiovallan.

Koko porvarillisen luokkavaltion koneisto hävitettäköön ja sen sijaan luotakoon köyhälistön kaikkivallan järjestö: kapitalistisen virkavallan sijaan köyhälistön itsehallinto; porvarillisten valtiopäiväin ja kunnallishallintojen sijaan köyhälistön joukkojen valitsevat elimet sekä joukkojen oma osanotto maan hallintoon ja sosialistisen järjestyksen luomiseen. Porvarillisen kansanvallan asemesta, joka takaa vapauden köyhälistön sortajille, saatettakoon voimaan köyhälistön kansanvalta, järjestynyt ja vapaa.

Tämä köyhälistön valtajärjestö on työväen ja puna-armeijan soturien sekä työtätekeväin sorrettujen maanmiesten yhteinen Sosialistinen Neuvostotasavalta.

3. Valtajärjestönsä avulla köyhälistö järkähtämättömästi alistakoon riistäjäluokat vallankumouksellisen kurin ja yleisen työvelvollisuuden alle. Viipymättä pakkoluovutettakoon niiden suuret omaisuudet ja lopetettakoon tuotantovälineiden yksityisomistus.

4. Kapitalistiset teollisuusliikkeet ja muut tuotantolaitokset, joissa joukkilaat pääomanomistajat ovat kiskoneet voittoa köyhälistön työstä, tehtäköön sosialistisen työntekijä-yhteiskunnan tuotantolaitoksiksi.

Työntekijäin yhteinen työtoverikunta eli työkommuuni astukoon kuskakin suuressa tuotantolaitoksessa sitä käyttämään, yhdessä työkansan yleisen neuvostovallan järjestämien keskuselimien kanssa, keskitetyn taloudellisen johdon ja suunnitelmallisen ohjelman mukaan.

5. Maata älköön sallittako enää siirtää viljelijöiltä keinottelijain eikä riistäjäin käsiin, ei kaupan eikä velkomisen eikä minkään muun keinon kautta, vaan julistettakoon maa kansan yhteisomaisuudeksi ja jätettäköön

todellisten maanmuokkaajien viljeltäviksi, pois laiskoilta lurjuksilta, jotka eivät itse työtä tee, vaan rikastuvat toisten työstä.

Mnatyöväki yhtyköön myös muodostamaan työverikuntia suurtilojen hoitoa varten. Näille järjestettäköön keskitetty johto työväen ja talonpoikain yleisen neuvostovallan toimesta, sekä toimitettakoon edullisia maatalouskoneita ja ammattitaitoista ohjausta.

6. Pääoman kaiken ikeen murtamiseksi otettakoon pankit heti työväen neuvostovallan käsiin.

7. Kauppaliikkeet tavaravarastoiheen pakkoluovutettakoon ja tuotteiden jako järjestettäköön yhteiskunnan puolesta.

8. Rikkaiden talot ja huoneustot kalustoiheen takavarikoitakoon heti puutteessa olevan köyhälistön tarpeiden tyydyttämiseksi.

9. Työväenneuvostot olkoot sekä vallankumouksen lainsäätäjiä että myös toimeenpanijoita. Ne valittakoon sillä tavalla, että ne todella vastavat työväenluokan tahtoa. Äänioikeus olkoon työväellä, Puna-armeijan sotilailla ja talonpoikaisköyhälistöllä, mutta ei kellään työkansan riistäjällä ja vihollisella,

10. Maan kaikkien työväenneuvostojen yleinen edustajakokous, joka kokoontuu niin usein kun tarve vaatii, käyttäköön ylintä määräysvaltaa maan asioissa. Se valitkoon Neuvostotasavallan Toimeenpanevan Keskuskomitean, joka taas asettakoon ja eroittakoon kansankomissaarit.

11. Valitsijoilla olkoon oikeus milloin tahansa kutsua työväenneuvostosta tai muusta neuvostovallan laitoksesta pois sellainen heidän valitsemansa jäsen, joka ei enää nauti heidän luottamustaan.

12. Suomen Sosialistinen Neuvostovalta käyköön liittoon toisten maiden köyhälistöluokkain Sosialististen Neuvostotasavaltain kanssa. Niiden yhteinen liitto on oleva Kansainvälinen Sosialistinen Neuvostotasavaltain yhteys.

Kommunistisessa Manifestissa on sanottu:

“Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja tarkoituksiaan. He sanovat julki, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa ainoastaan väkivalloin kumoamalla koko tähänastinen yhteiskuntajärjestys...”

Saatettakoon nyt mökistä mökkiin sana tästä saapuvasta kumouksesta ja työkansan neuvostotasavallasta, jonka kautta vihdoin korjataan vuosisatojen vääryys.

Erityisesti painamme tämän Suomen maanmuokkaajain mieliin.

Torpparit ja muut pienviljelijät, jotka itse pellollaan työtä tekevät, kuuluvat hekin työkansan kumoukselliseen liittoon. Sillä ovathan monen monet pientilalliset tätä nykyä itse riistettyjä työmiehiä eikä toisten riistäjiä.

Kapitalistinen rahavalta on heitäkin ankarasti painanut ja riistänyt. Monelta se on vienyt lehmän ja hevosen, monelta puhdistanut aitan ja monelta lopuksi ryöstänyt kodin ja konna. Miltei kaikkia se on ainakin uhannut ryöstää ja sen kautta pakottanut heitä ylettömällä raatamisella näkynyttämään itseään, vaimoaan ja lapsiaan. Ja herrain virkavalta on heitäkin röyhkeästi sortanut ja kahlinnut.

Hekin voivat vapautua ainoastaan työkansan kumouksen kautta. — ei ikinä niillä kelvottomilla eduskunnallisilla uudistuksilla, mitä heille vaalipuheissaan syöttävät maalaisliiton johtomiehet, jotka ovat riistäjäluokkain häntyreitä. Työkansan kumous vapauttaa pientilalliset koko kapitalismista, siten myös pankkien ja muiden koronkiskurien velkaorjuudesta sekä kaikkien kauppiaiden ja Alkioiden riippuvaisuudesta, nylkemisestä ja petkutuksesta.

Paitsi rahavallan kiristys, estää pienviljelijän kohoamista usein myös se, että hänellä on viljeltävänään liian vähän kelvollista maata tai puuttuu kunnollisia maatalouskoneita ja monasti puuttuu teknillistä ohjaustakin. Kaikkia näitä voivat viljelijät saada sosialistisen neuvostovallan kautta.

Heillä on silloin oikeus sanoa suurtilojen omistajille: Maa meidän on ja olla täytyy, vaan ei laiskain lurjusten! Maa tulee työtätekevän kansan yhteisomaisuudeksi, sitä ei enää saa myydä tai ostaa, ei huijata eikä huutokaupata. Täten se pysyy taatusti viljelijäin käsissä.

Maanviljelyksen ja karjanhoidon kohottaminen tulee välttämättä olemaan sosialistisen neuvostotasavallan kiireellisimpiä tehtäviä. Yhteiskunnan menestys vaatii alunperin hyödyllisimpäin tuotteiden valmistuksen edistämistä ja hyödyttömän tuotannon lopettamista. Peltomiesten hyvinvoinnista riippuu muiden hyvinvointi. Sosialistisella neuvostovallalla tulee myös olemaan paljon parempi kyky kuin kapitalistisella valtiolla maatalouden edistämiseen. Sillä kapitalistinen valtio on jättänyt maamiehet avuttomaksi irtaimen rahavallan jalkoihin; rahalla on saanut maata ja muita etuja, mutta rahaton ei ole saanut mitään. Sosialistinen työväenvalta sitä vastoin, jolla on käsissään kaikki teollisuus ja kaikki ulkomainen tavaranvaihto, voi järkipäisen suunnitelman mukaan jakaa koneita ym. tarvikkeita maatalouden hyödyksi. Sitä mukaa kun kehittyvät maatyöläisten yhteistyö suurten tilain hoidossa, nämä maakommunit toivottavasti menestyksellään kehottavat myös hajanaisia pikkuviljelijöitä liittymään yhteistuotantoon, osottavat esimerkiksi, että yhteistyö on maataloudessakin tuottavampaa kuin erillisen yksinäisen viljelijän vaivaloinen talous.

Sosialistinen yhteiskunta on oleva koko työtätekevän ihmiskunnan vapauden, veljeyden ja tasa-arvon tila. Vuosisatoja, jopa vuosituhansia ovat köyhälistön joukot sitä kaivanneet. Nyt vasta sen toteuttaminen on tullut maailman köyhälistölle mahdolliseksi.

Se on nyt mahdollinen. Mutta vasta taistelun ja voiton jälkeen se on varma. Siksi on niin tärkeää, että jokainen työntekijä on tehtävistään selvillä.

Veljet, siskot Suomessa!

Te tiedätte kokemuksestanne niinkuin mekin, että köyhälistön kumous on ristin tie. Voitto ei tule ilman vimmattua taistelua. Ja taistelu ei mene ilman kalliita uhreja.

Oletteko sittenkin valmiit uuteen taisteluun?

Te olette jo äärettömästi kärsineet yhteisen taistelumme takia. Vainoa ja häväistystä, nälkää ja kidutusta. Parhaita tovereita on riveistämme tuhansittain murhattu. Toisia tuhansia viruu vielä lahtarien vankiluo-

lilla. Ken mittaisikaan koko vainotun luokkamme kestäväin kärsimysten määrän!

Käsitättkö sittenkin, toverit, että tämä on täytynyt kestää? Muuta tietä ei ole ollut. Näettekö: ei ole missään maassa muuta tietä köyhällisten lopulliseen voittoon.

Ettekö sittenkin, toverit, ole ylpeät siitä, että vuosi sitten taisteltiin siitä, ettei suomalainen työmies silloin vastaan nousematta alistunut riistäjäluokkain päällekkarkauksen uhriksi! Vaan nosti vallankumouksen lipun korkealle! Taisteli kolme kuukautta, osaksi kansainvälistäkin lahtarivoimia vastaan!

Valka uhreja oli tuhansia, ettekö myös ole ylpeät siitä, että sankareita oli punaisissa riveissämme monia tuhansia! Ja eikö sydämenne syty ja sykähdä, kun tuuli tuo pyhiltä veljeshaudoilta sankarilaulun kuiskauksen:

„Keston säilä temmatkaa!“

Tunnettehan itsestänne toverit, kuinka proletaarinen vallankumous on kasvattanut tekijöitään, teitä ja meitä ja tuhansia uusia. Turhaan tämä vallankumous ei koskaan kulje ristintietään. Vaan sitä varten, että tilapäisen tappionkin jälkeen vallankumouksen voitto oli tosiasialla lähempänä kuin ennen sitä taistelua ja tappiota. Kuinka suuresti vasta Suomessakin porvariston voiton villitys on avannut vallankumoukselle kansan syvien rivien mieliä! Vasta siitähän paljastui koko porvarillisen luokkavallan petomaisuus. Vasta sittenhän paljastui porvariston isänmaallisuuden valhe, jolla se oli petkuttanut talonpoikia mukaansa muka "vapaus-taisteluun ryssiä vastaan". Nyt ei Suomen kansa enää mahda uskoa kovin isänmaallisiksi saksalaisen kuninkaan hakijoita, jotka sen jälkeen ovat ennättäneet myöä maansa Englannin rahavallan orjuuteen ja jotka par'aikaa elättelevät Suomessa tuhansia Venäjältä karanneita tsaarivallan käytyreitä, samoja mustasotnialaisia suomi-syöjiä, joiden saappaanpohjia niin ruotsalaiset kuin suomalaisetkin Mannerheimit sortovuosina nuolivat.

Vasta nythän on täydelleen paljastunut Suomen porvariston monarkistinen ja sotilasvaltainen taantumuksellisuus; sen virkamiesten röyhkeys, lahjottavaisuus ja varastelu, pankkiherrain, tehtailijain, kauppiaiden ja suurtilallisten villi nykyrihalu; sekä kaikki porvarillisen keinotelun mätä.

Koko kapitalistisen sortojärjestelmän klous on Suomessa viime keväästä lähtien joka ainoa päivä tehnyt itsensä niin vihatuksi, ettei siitä työtätekevän kansan vallankumouksessa tule kiveä kiven päälle jäämään.

Ja niin on oikeus! Niin täytyköön historian tuomio!

Minä päivänä pelastus ja voitto tulee, sitä me emme voi taata, toverit. Me voimme taata, että taistelu tulee varmasti, että vaarat ja vaivat tulevat, ja että me tahdomme jakaa kanssanne taistelun vaarat ja vaivat, täyttäen velvollisuutemme kukin paikallamme. Ja me olemme täysin varmat siitä, että luokkataistelussa lopullinen voitto on oleva köyhällisten.

Ylös kommunistisen vallankumouksen soturit! Kokoontukaa, suunnitelkaa! Sitten käykäämme päälle! Kellä ase on, hänellä on suurin velvoitus!

Ylös Suomen känsäkourain sota-voima! Maailman köyhälistön rinnalla, proletaarisen veljeyden nimessä!

Pietarissa 5 päivä helmikuuta, vallankumousvuonna 1919.

Yrjö Sirola, N. R. af Ursin, Eino Rahja, Jukka Rahja, Jaakko Rahja Edv. Tornainen, J. H. Lumivuokko, Aura Kiiskinen, O. Vilmi, V. Puttonen, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, J. T. Viitasaari, Fanni Sydänmaa, Aino Pesonen, J. E. Kurko, T. Harju, Matti Turkia, K. E. Hypen, Aug. Lehto, Eero Vuori, J. A. Lehtosaari, O. V. Kuusinen, Kullervo Manner, K. M. Evä, Mandi Sirola, Alma Jokinen, Väinö Jokinen, Evert Eloranta, Elviira Vihersalo, Allan Vallenius, T. V. Hyrskymurto, U. Peltola, A. Toivonen, Manu Hätinén, Jussi Sandholm, Bertta Sandholm, Aino Forsten, Verner Forsten, Maija Letonmäki, V. Haukkariutta, Hugo Kallio, Juho Laine, Otto Samanen, Joel Järnstedt, Emil Nurmi, Lauri Hyrskyluoto, Juhani Latukka, Lyyli Latukka, Severi Laine, Otto Palho, A. Vasten, E. Pohjaväre, Rudolf Lahti, Pekka Hüttunen, Heikki Jalonen, Anton Uotinen, A. Sivenius, Santeri Mäkelä, Toivo Alavirta, Jalo Kohonen, Hanna Kohonen, V. Ojanen, Konst. Lindqvist, Viging Sevelius, J. A. Komu.

Tilanne ja työväki

I. Kommunistien suhde Suomen Sosialidemokraattiseen Puolueeseen

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen II puoluekokous toteaa:

a) että Suomen sosdem. puolue johtoryhmänsä kautta salli jatkuvasti häväistävän sitä vallankumoustaistelua, johon Suomen työväenluokka v. 1918 nousi torjuakseen lahtarien hyökkäyksen, jota taistelua on Suomen työväenluokka aina pitänyt etuvartiotaisteluna vapautumisensa tiellä, niinkuin se sen uhrautuvia sankareita kunnioittaa ominaan, ja yhdessä muiden maiden työläisten kanssa, kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen esitaistelujoina; b) että Suomen sosdem. puolue johtaa Suomen työväenluokkaa harhaan, täydelleen väärin esittäen pääoman nykyisen luonteen, imperialismin, ja ajaen politiikkaa, joka hyväksymällä porvarillisen, vieläpä sellaisenakin epäkansallisen hallitusmuodon, ja äänestyksessä kannattamalla lahtaripresidentin valitsemista, pyrkii kytkemään Suomen työväen yhä lujemmin porvarivaltion, s.o. riistäjien sortokoneiston poliisivaltaan; c) että Suomen sosdem. puolue uskottelee sovittelupolitiikkansa ansioksi porvariston tekemät mitättömät myöntytykset — kurjan vaillinaisen amnestian, poikkeuksilla mitättömäksi tehdyn 8 tunnin työpäivän, mitä ahtaimmalle ahdattun toimintamahdollisuuden ym., — vaikka nekin ovat vain käydyn vallankumoustaistelun vaikutusta sekä uutta purkausta pelkäävän porvariston turhia yrityksiä vieroittaa köyhälistöä pois vallankumouksellisesta taistelusta; d) että Suomen sosdem. puolue, Suomen "puolueettomuuden" ja "isänmaan", s.o. lahtarivallan puolustuksen varjolla, asiallisesti on antanut ja antaa tukensa Suomen lahtariporvariston sodankäynnille Venäjän Neuvostovaltaa ja sen kautta maailman vallankumousta vastaan, samalla kun se häikäilemättömällä taistelullaan kommunistisia toimitsijoita ja järjestöjä vastaan ehkäisee ja vahingoittaa Suomen työväen vallankumouksellista valmistautumista edessäolevia taisteluita varten.

Tämän kaiken perusteella puoluekokous leimaa Suomen sosdem. puolueen, sen nykyisen johdon edustamana työväenluokan pettäjäksi ja viholliseksi, kansainvälisten työväen petturien ja vallankumouksen pyövelien, Nosken ja Scheidemannin puolueen vertaiseksi, sekä pitää selvänä, että Suomen työväki ensitilassa periaatteellisesti ja järjestöllisesti on täydelleen erkaneva tästä petturipuolueesta.

2) Suhde vasemmistolaisuuteen

Puoluekokous toteaa, että Suomen työväen keskuudessa on käynnissä huomattava liike, joka, tyytymättömänä Suomen sosdem. puolueen nykyisen johdon ja valtiopäiväryhmän harjoittamaan työväen asian kavaltamispolitiikkaan, pyrkii siitä eroon. Tämän liikkeen perustana on epäilemättä rebellinen, proletaarisesti tietoinen pettureista irti pyrkiminen, mutta sen yhteydessä on ilmiöitä, joista puoluekokous pitää velvollisuutenaan varoittaa Suomen työväkeä.

Eräät vasemmistolaiset näyttävät pyrkivän vain nykyisen puoluejohdon muuttamiseen joko suhteellisesti osanottonsa kautta tai sen täydelleen uudistaen, toiset taas pitävät välttämättömänä uuden puolueen perustamista. Puoluekokous lausuu, että vain täydellinen ja selvä periaatteellinen ja järjestöllinen eroaminen työväen asian pettureista on menestyksellisen luokkataistelun ehdoton edellytys. Puoluekokous tehostaa, että senkin jälkeen jää taistelevan proletariaatin mukaan aineksia, jotka tietäen tai tietämättään epäselvillä, joskin "jyrkillä", usein pelkästään sanaradikaalisilla puheenparsilla koettavat säilyttää työväen luottamuksen, mutta itse teossa sekoittavat ja ehkäisevät työväen vallankumouksellista valistus- ja valmennustyötä sekä toiminnan hetkellä epäröinnillään ja horjumisellaan pettävät työväen asian, sen ratkaisevan taistelun lahtariterroria vastaan ja oman valtansa, proletaarisen diktatuurin puolesta.

3) Kommunistinen valistus- ja järjestymistyö

Puoluekokous teroittaa Suomen vallankumoukselliselle köyhälistölle, että vain vallankumouksellisessa toiminnassa kehittyvät periaatteellinen selvyys, taistelukunto ja kokemus sekä pettämätön toveruus, joita ilman vallankumouksen voimistuminen on mahdoton. Sitä varten on vallankumouksellisten työläisten perustettava salaisia ja, mahdollisuuksien mukaan, julkisia järjestöjä sekä kaikkialla lakoissa, mielenosoituksissa, kokouksissa ym. esiinnyttävä työväen asian pettäjiä paljastaen, työväkeä taisteluun kutsuen ja osoittaen sille voiton tien. Erityisesti vetoamme tässä työssä Suomen punalipulle uskolliseen työläisnuorisoon.

Puoluekokous tervehti innostuksella tämän vallankumouksellisen valmistustyön sankarillisia suorittajia, jotka vaivoja ja kidutuksia uhmaten valmistavat köyhälistöä taisteluun ja julistaen, että vain tällaiseen työhön osanottajista rakentuu se suuri kommunistinen Suomen köyhälistön puolue, jonka historiallisena tehtävänä on johtaa Suomen työtätekevän kansan edessäoleva kumoustaistelu voittoon.

4) Taistelu kutsuu

Koko maailmassa nykyisin vallitseva tilanne, joka esiintyy imperiaalistisen sodan jälkiseurausten kautta kapitalistisen järjestelmän katastrofimaaisena järkkymisenä ja luhistumisena, ilmenee selvästi Suomessakin.

Taloudellinen romahdus uhkaa finanssipulan kärjistymisen kautta ja valtiolliset ristiriidat kehittyvät nopeasti ratkaisuaan kohti! Epätoivoisena pyrkii porvaristo kokoamaan voimia puolustukseen, myyden kansan hien ja veren englantilaiselle finanssi- ja sotilasvallalle. Sen politiikka horjuu avoimen lahtariterrorin: työväen lakkojen, järjestöjen,

lehtien ja toimitsijain vainoamisen ja kansaa "demokraattisilla" ym. myönteisillä lahjomisen välillä. Kireä aika, ilmeten rahan arvon alenemisenä, tavaramarkkinain ja tuotannon epävarmuutena, työttömyytenä, pulina ja nälkänä, pakottaa palkkatyöväkeä ja maalaisköyhällistöä liikkehtimään vaatimusten esittämisen, lakkojen ym. muodossa, joista ilmeisesti lähiaikoina on kehittyvä yleinen kuuhunta. Tätä jouduttaa erityisesti se tosiasia, että Suomen lahtarihallitus käskijänsä, entente-imperialistien määräyksestä valmistautuu muuttamaan puoleksi peitetyn, Virossa, Aunuksessa ja Inkerissä käymänsä sodan avoimeksi sodaksi maailman vallankumouksen esitaistelijaa, Neuvosto-Venäjää vastaan. Sotatilan koko kurjuus, heitettyä Suomen kansan niskoille, on välttämättömyydellä nostattava sen vastarintaan ulkomaista rosvoimperialismia ja sen renkejä, omaa lahtarivaltaa vastaan.

Suomen köyhällistölle on historia antanut vastuunalaisen velvollisuuden ja kunniaakaan tehtävän. Sen on, muiden maiden vallankumouksellisen proletariaatin mukana omalta osaltaan tehtävä tyhjäksi maailman voitaja-imperialismin ja Suomen lahtariston sotaiset aikeet Venäjän vallankumousta vastaan. Vallitsevaa sotatilaa ja avoimen hyökkäyksen uhkaa on vallankumouksellisten työläisten käytettävä nousevasta kuuhuntatilasta synnyttääkseen päämäärästä tietoisien proletaarisen vallankumouksen, jonka kautta koko lahtarivalta murskataan ja luodaan työtätekevän kansan valta. — Neuvosto-Suomi.

Me kommunistit kutsumme Suomen työväkeä, maalaisraatajia, kumouksellisia sotilaita, koko työtätekevää kansaa tähän ratkaisevaan taisteluun.

Tervehdys proletaarisen vallankumouksen johtajille!

Toveri Lenin.

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen edustajakokous lähettää Teille ja Teidän kauttanne Venäjän ja koko maailman taistelevalle proletariaatille palavan tervehdyksensä omasta ja Suomen vallankumouksellisen proletariaatin puolesta.

Kallit toverit!

Puoluekokous tuntee syvästi, kuinka voimakkaasti Te, toverit, olette tulkinneet maailman köyhällistön vapauspyrinnöt, kuinka selvästi Te olette kirkastaneet proletariaatin taistelun tien ja päämäärän ja kuinka syvällä ymmärtämyksellä ja pettämättömällä tarmolla Te olette johtaneet proletaariluokkaa sen taistelussa maailman kapitaalia ja kansainvälistä imperialismia vastaan kukin paikallanne.

Sen vuoksi puoluekokous edustamansa suomalaisten kumouksellisten työläis- ja sotilasproletaarien nimessä katsoo velvollisuudekseen Teille, kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen johtajille, ilmoittaa: kommunismin perusajatukset, proletaarisen vallankumouksen välttämättömyyden tietoisuus elähyttävät jo Suomen kärsineen köyhällistön suuria joukkoja; Suomen proletaarisen avoimen, uuden taistelun hetki ei voi olla

kaukana: nuori Suomalainen Kommunistinen Puolue on voimainsa mukaan täyttänyt edesvastuullisen tehtävänsä.

Toverit! Teidän työnne julistaa joka hetki: Eläköön maailman vallankumous! Eläköön proletariaatin voitto!

Ottakaa Te vastaan puoluekokouksen harras toivotus: Eläköön maailman vallankumouksen, kommunistisen Internationalen ja Kansainvälisen Punaisen Armeijan suuri johtaja, toveri Lenin!

Suomalaisen Kommunistisen puolueen Edustajakokous.

Suomen työväki Kommunistiseen Internationaaleen

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen edustajakokous tervehtii Kommunistisen Internationalen perustamista ja vahvistaa puolueen liittymisen siihen.

Suomalainen Kommunistinen Puolue kehottaa kaikkia vallankumoukselle uskollisia suomalaisia työläisiä viipymättä tekemään pesäeron lahtariterrorin turvissa ja sen apuna toimivasta Suomen sosdem. puolueesta ja sen kautta toisesta Internationalesta, maailman mustan taantumuksen kätyristä, ja liittymään vallankumoukselliseen teon ja taistelun Internationaaleen.

Suomen kansa tuntee syvästi kansainvälisen solidaarisuuden merkityksen sen unohtumattoman avun johdosta, jota se venäläisiltä tovereiltaan sai kohtalokkaassa taistelussaan riistäjien lahtarilaumoja ja Saksan imperialismin joukkoja vastaan, samalla kun näitä tosiasiassa tukivat II internationalen johtajat scheidemannit ja brantingit, siten esilntyen Suomen vallankumouksellisen köyhälistön pyövelinä.

Puoluekokous vetoaa kaikkiin Kommunistisen Internationalen puolueisiin ja koko maailman työväenluokkaan, vaatien sitä täyttämään velvollisuutensa vallankumoustaistelussa olevia tovereitaan kohtaan, tehden tyhjäksi maailman imperialistien aikeet Kommunistista Neuvosto-Venäjää vastaan.

Kokous lausuu varman luottamuksen, että Suomen vallankumouksellinen köyhälistö on osaltaan estävä kansainvälisten lahtarien aikeet vetää Suomenkin tähän imperialistien sotaretkeen ja, karistaen niskoiltaan riistäjien vallan, liittyvä Neuvosto-Suomena Venäjän ja muitten, syntyvään proletaaristen Neuvosto-Tasavaltain yhteyteen.

Kokouksessa oli esillä myös maatalouskysymys.

Kokous tunnusti kysymyksen tärkeyden ja laajakantoisuuden, mutta kysymyksestä ei voitu vähäisen valmistelun vuoksi klinteätä päätöstä tehdä. Vallittiin 3-henkinen komitea asiaa edelleen kehittämään. Komitea velvoitettiin esittämään työnsä tulokset keskuskomitealle.

Lausunto oppositionista

Keskusteltuaan perinpohjin ja tutustuttuaan laajaan aineistoon eräitten Suomen Kommunistisen Puolueen Venäjällä olevien jäsenten muodostaman n.s. "oppositionin" toiminnasta, puoluekokous toteaa sen johtuneen henkilökohtaisista pyyteistä, periaatteellisesta keskeneräisyydestä ja sekaavuudesta — kommunismin sanoissa hyväksyminen, teoissa sosialidemokratian ajatustavan mukainen toiminta — sekä lahtariagenttien vaikutteista.

Esiintyessään SKP:n Keskuskomiteaa vastaan ovat n.s. "oppositionin" johtajat toiminnallaan osottaneet tavoittelevansa määräävää asemaa ja johtajapaikkoja, vaikka ilmeisesti ovat olleet niihin sopimattomia ja kykenemättömiä.

Väittäessään SKP:n Keskuskomiteaa ja sen poliitikkaa kautskylaiseksi, ei-kommunistiseksi ja herras-sosialistiseksi, ei n.s. "oppositioni" ole yrittänytkään sitä vakavasti todistella, vielä vähemmän esittää ehdotuksia oikeasta kommunistisesta politiikasta ja puolueen johtamisesta; päinvastoin lausunnoissaan ja kirjoituksissaan on itse esittänyt enemmän tai vähemmän sosialidemokraattisia periaatteita, kommunismin pintapuolista tuntemusta ja mikä tärkeintä — osoittanut toiminnassaan kaikkinaisen puoluekurin halveksumista.

Ajaessaan itsepintaisesti hajoitustyötä lähinnä Suomen proletariaatin vallankumousta valmistelevan puolueen keskuudessa, kiinnittämällä sen ylen kuormitetut voimat sisäisiin ristiriitoihin ja hankauksiin, on n.s. "oppositioni" palvellut Suomen lahtarien asiaa — ja eräistä merkeistä päättäen ollut, ehkä tietämättään, lahtariagenttien vaikutuksen alaisena.

Tämän vuoksi puoluekokous pitää välttämättömänä:

a) että tällaista "oppositionin" nimellä kulkevaa kurittomuutta ja hajoitustyötä vastaan on käytävä säälimätöntä taistelua täydellisen puhdistuksen alkaansaamiseksi suomalaisten kommunistien riveissä;

b) että ryhdytään tarmokkaaseen työhön kommunistisen tietoisuuden kirkastamiseksi ja puoluekurin parantamiseksi suomalaisten kommunistien riveissä, olivatpa he SKP:n tai VKP:n jäseniä.

Tutustuttuaan SKP:n Keskuskomitean tähänastisiin toimenpiteisiin n.s. "oppositionia" vastaan puoluekokous:

hyväksyy KK:n menettelyn sen erottaessa SKP:sta Väinö Pukan, Otto Palhon, Voitto Elorannan, Aku Paasin, Matti Halosen, A. V. Matikaisen ja J. Puukon ja esittäessään heidät erotettavaksi

VKP:sta; pitää oikeana ja hyväksyy KK:n menettelyn esittäessään VKP:n asianomaisille elimille erotettavaksi eräitä SKP:seen kuuluttomia, mutta yksinomaan suomalaisten kommunistien keskuudessa toimivia ja Suomeen yhteyden omaavia VKP:n jäseniä VKP:sta ja asettuu yksimielisesti kannattamaan tätä ehdotusta sekä odottaa sen ratkaistavan pian.

Käsiteltyään vielä erikoisesti suomalaisilta päällikkökurseilta punaupseereiksi päässeiden Otto Palhon, Aku Paasin ja A. V. Matikaisen toimintaa, puoluekokous toteaa heidän toiminnassaan kurittomuutta, erikoisesti juuri vallankumouksellisen sotilaan tärkeimmän ominaisuuden — kurin halveksumista, jonka vuoksi puoluekokous lausuu:

että punaupseerit O. Palho, A. Paasi, M. Halonen, A. V. Matikainen ovat arvottomia omaamaan Venäjän mainehikkaan Punaisen Armeijan punaupseerin arvon.

Puoluetta vahingoittavan hajoitustyön likvidoimiseksi ja varsinkin pitäen välttämättömänä estää sen Suomeen tunkeutumista häiritsemään tärkeätä vallankumoustyötä siellä, puoluekokous katsoo erittäin tarpeelliseksi:

että sellaiset henkilöt kuin Väinö Pukka, joka on jo kerran saanut anteeksi kevytmielisen menettelynsä hoitaessaan vallankumoukselliselle työlle tärkeitä tehtäviä, mutta KK:n lievästä ja hänen hyvänsä tarkoittavasta rangaistuksesta huolimatta ei ole parantunut, vaan kaikella tarmolla on asettunut johtamaan suomalaisten kommunistien voimain hajoittamista ja ponnistelee kaikkensa ulottaakseen hajoitustyönsä Suomeen, ja muut KK:n SKP:sta erotettamat henkilöt viipymättä estetään aikaansaamasta ja ylläpitämästä pienintäkään yhteyttä Suomeen.

Lausunto toiminta- ja tilikertomuksesta

Suomen Kommunistisen Puolueen perustavassa kokouksessa Moskovassa elok. 18 p:nä 1918 annettiin kokouksessa valitun Keskuskomitean huoleksi ei ainoastaan kommunistisen valistus- ja järjestäytymistyön tekeminen suomenkielisen väestön keskuudessa, vaan myöskin Suomen luokkasodan Neuvosto-Venäjälle heittämiä suomalaisten pakolaisten töihin ja toimiin järjestäminen, täydelleen ja osittain työkyvyttömiä sekä lasten auttaminen ja hoitaminen. Nämä toimenpiteet johtivat vallan laajoihin tehtäviin niin että muodostui ikäänkuin "valtio" valtioon. Keskuskomitean alaisuuteen ja hoidettavaksi muodostui ennenpitkää monihaarainen ja monine tehdasyrityksineen toimiva teollisuuskomitea, huoltotoimisto, sairaala, koulujaosto, Kansallisuusaslain komissariaatin Suomen osasto, agitatioimisto, kustannustoimisto, informatiotoimisto, tiedusteluosasto ja maakommuuneja sekä lisäksi sotilaallista kasvatus- ja järjestelytyötä varten sotilasjärjestö.

Kun taloudellinen toiminta sai näin laajan ja moninaisen toimintamuodon, oli luonnollisena seurauksena, että varsinaisen poliittinen kasvatustyö, vallankumouksellinen työ ei voinut saada osakseen kaikkea sitä huomiota, mikä olisi voitu suorittaa, jos voimia ei olisi tarvinnut kytkeä taloudellisten lastosten hoitamiseen. Niissä tarvittavien tehtävien suorittamisessa

oli pian huomattavissa voimien puute, voimien heikkous ja eräissä velvollisuuden tunteen puutetta sekä se, että toivottuja tuloksia ei voitukaan saavuttaa, jos ei ensinkään, niin ei ainakaan niin nopeasti kuin aluksi oli otaksuttu ja toivottu. Kaikkalainen toiminta täytyi aloittaa ei ainoastaan keskuudessamme vallinneen poliittisen epäselvyyden ja sekasorron keskellä, vaan myös olojen keskellä, jotka johtivat itse Venäjän vallankumouksen oloilasta. Venäjän vallankumouksellisen proletariaatin vallankäyttöä ja talouttaan järjestäessään täytyi yhtämittaan, kuten vieläkin, taistella ei ainoastaan sisältä päin, mutta myös ulkoapäin hyökkäviä vihollisia vastaan. Tämän kaiken lisäksi vaikeuttivat meidän, kuten Venäjänkin proletariaatin vallalle vihamieliset saboteeraavat ja kaikenlaiset järjestettyä kiusantekoa harjoittavat ainekset. Yritysten epäonnistumiseen vaikutti vielä huomattavasti erilaisten tarvikkeiden ja raaka-aineiden puute. Nämä kaikki selkatuntuivat KK:n alaisten laitosten toiminnassa ja vaikuttivat yhteisesti tehtäviin kokemattomien henkilöiden kykenemättömyyden, jopa muutamien epärehellisyysvuoksi sen, että usealla taholla kohtasi epäonnistuneisuus, joka taas vaikeissa oloissa elävien ja poliittisesti kypsytömlen ihmisten keskuudessa synnytti ristiriitoja, erimielisyyksiä, harhauttavia ja vahingoittavia juttuja.

Kokemus jo kuitenkin seuraavaan puoluekokoukseen mennessä osoitti, että puoluetöitä ja taloudellista toimintaa ei menestyksellä voida yhdistää, varsinkaan pakolaisten keskuudessa, ja myöskin ulottamalla vallankumouksellinen työ Suomeen päin. Mutta vielä selvemmin osoitti kokemus, että vaikeampi ja suorastaan mahdotonta on taloudellisen toiminnan ja julkisen puoluetoiminnan yhdistäminen salaiseen vallankumoukselliseen työhön. Jokainen noista toimialoista vaatii omat omituiset elimensä. Näiden monenlaisten laajojen ja voimia kysyvien tehtävien kasaaminen yhdelle elimelle oli suureksi vahingoksi ja saattoi johtaa niihin herpaiseviin ristiriitoihin, joita sitten Venäjällä olevien pakolaisten keskuudessa kehittyikin.

Tämän omaperäisen kokemuksen perusteella on KK ryhtynyt järjestämään työjakoa. Niinpä ensimmäisen toiminta-aikajakson aikana on KK:lla ollut päämäärä saada laaja taloudellinen toiminta likvideeratuksi käsistään pois, josta ehdotus on tehty toiselle puoluekokoukselle syyskuussa 1919 ja jonka ehdotuksen puoluekokous on hyväksynyt. Samoin julkinen puoluetoimintakin. Niinpä nyt voidaan todeta, että taloudelliset yritykset on hävitetty tai siirretty Neuvosto-Venäjän vastaavien elimien hoidettavaksi ja julkinen puoluetö ohjattu oikeisiin uomiinsa, Venäjän Kommunistisen Puolueen johdon alaisuuteen.

Edellä viitattujen vaikeuksien sarjaan katsoo valiokunta voivansa liittää vielä Neuvosto-Venäjällä esiintyneen n.s. "oppositionin", joka on, asiakirjoihin nojautuen, vaikeuttanut sangen huomattavassa määrässä KK:n vallankumouksellista toimintaa. "Oppositioni" on harjoittanut hajoitustyötä ei ainoastaan Neuvosto-Venäjällä olevien suomalaisten pakolaisten keskuudessa, vaan myöskin ulottanut hajoitustoimintansa Inkeriin, jopa Suomeenkin saakka, pyrkien valheellisilla ja vääristellyillä syytöksillään kommunistista vallankumoustyötä johtavaa Keskuskomiteaa ja useita työhön tehokkaammin osaaottavia henkilöitä hävättämään ja siten pyrkineet saamaan käsiinsä määräävän johtoaseman Suomen Kommunistisessa Puolueessa ja ennen kaikkea tilaisuuden käyttää niitä varoja, joita KK:lla on vallankumouksellista toimintaa ja valistustyötä varten. Mutta mikä vaarallisin tässä kaikessa on, on se, että "oppositioniin" kuuluvat rebellisetkin vallankumoukselliset ainekset ovat joutuneet lahtariston provoka-

tionin uhreiksi, siten vaikuttaen turmiollisesti ja tuhoisasti vallankumoustyöhön Suomessa.

Mainitut seikat, kokeilujen ja opintiellä kulku, voimien sitominen moninaisiin tehtäviin, ei luonnollisesti ole voinut olla heikontamatta työtä Suomeen päin. Mutta enemmän vaikeuksia Suomeen päin suunnatussa työssä on luonnollisesti tuottanut Suomen lahtarien äärimmilleen kehittämä valkoinen terrori. Sitä paitsi on alusta alkaen lahtarivalta tehnyt voitavansa pysyttääkseen rajan Neuvosto-Venäjää vastaan tiiviisti suljettuna. Siinä pyrkimyksessään on se häikäilemättä turvautunut julkiseen ja salaiseen murhauttamiseen, mitä julmimpiin kidutuskeinoihin ym. Valkoinen terrori on Suomen proletariaatin painanut raskaisiin kahleisiin, kieltänyt kokoontumis-, sana- ja lausuntovapauden. Näissä oloissa ymmärrettävästi on ollut äärettömät vaikeudet voitettavana ennenkuin on voitu päästä toiminnan alkuun. Sen jälkeen kun salaisen vallankumoustyön johto on löytänyt reikänsä, etsinyt uskolliset ja rebelliset toimitsijat vaikeita ja vaarallisia tehtäviä suorittamaan, on toimintaa vaikeuttanut julkisesta kansanvaltaisesta toiminnasta jäänyt perintö, liiallinen avomiellisyys ja lörpöttely asioissa, jotka ovat ehdottomasti kielletty salaiseen vallankumoustoimintaan kuulumattomina. Mutta vallankumouksellisessa työssä, taaskin näköjään kokemattomuudesta johtuneena, on ollut havaittavissa KK:n johdon ja Suomessa toimivien henkilöiden välillä yhtenäisyyden puutetta, jopa tottelemattomuutta ja omavaltaisuutta. Tämä ei ole ollut niin voimaperäistä, kuin se päinvastaisessa toiminnassa olisi voinut olla. Kuitenkin mikäli kokouksessa annetuista lausunnoista kävi ilmi, ovat nämä epäkohdat johtuneet KK:n yhtenäisyyteen pyrkivistä yrityksistä huolimatta. Vielä voidaan todeta, että maanalaista vallankumoustyötä ovat hidastuttaneet sanomalehti- ja agitatoristen järjestäjien puute.

Edellä lausutut syyt ja seikat sekä ottaen huomioon sen, että KK yleensä omiasta puolestaan on nopeasti muuttuneiden tilanteiden ja olojen mukaan ryhtynyt tarpeiden vaatimuksia vastaaviin toimenpiteisiin, kuten esim. taloudellisen ja huoltotoiminnan siirtämiseen Neuvosto-Venäjän vastaaville elimille sekä julkisen puolue toiminnan järjestämiseen oikeisiin uomiinsa, VKP:n johdon alaisuuteen, siten vahvistaakseen voimiaan ja työtehoa ei ainoastaan Suomen, mutta koko maailman proletariaatin vallankumouksen hyväksi, on otettava lähtökohdaksi KK:n toimintaa arvostellessa. Näiden lisäksi on huomioitava kokoukselle esitetty tosiasia, että III:n Internationalen toinen kongressi tarkan tutkimuksensa ja harkintansa jälkeen antoi puolueellemme arvokkaan tunnustuksen tosiyöstä maailman proletariaatin vallankumouksen hyväksi, sen nimittäin, että pieni puolueemme maailman suurten valtakuntain edustajain joukossa asetettiin toiselle asteelle ja annettiin toiseksi suurin edustajamäärä kokouksessa, nimittäin 7. Yksin tämä asiain arviointi voi peittää ne pintapuoliset, asioita tuntemattomien arvostelut ja työn väheksymisen, joita eräitten arvostelijain taholta on KK:n toimintaa vastaan esitetty. Tämä osoittaa, että on kyetty suorittamaan ylen sekasortoisessa, vaikeissa oloissa, kokemusta-omaamattomina ja heikoin voimin vallankumoustyötä proletaarista vallankumousta ajavien ja ymmärtävien henkilöiden tunnustusta ansaitsevalla tavalla.

Suomen Kommunistisen Puolueen suhteesta julkisiin työväen puolueisiin

1) Suomen Sosialidemokraattinen Puolue taistellessaan vallankumonsliikettä vastaan yleensä ja erittäin Suomen köyhällistön kommunistista liikettä vastaan, antautuen tässä taistelussa suoranaisesti tukemaan vallassa olevaa porvaristoa, sen harjoittamaa terroria, ollen siten porvarillisen diktatuurin vahvin tuki, lopullisesti paljastaen luokkaluonteensa, on osoittautunut pikkuporvarillis-demokraattiseksi puolueeksi, jolle sosialismi ja työväen luokkataistelu on vain verho ja apukeino työväenjoukkojen pettämiseksi ja työväenliikkeen harhaanjohtamiseksi.

2) Sosialidemokraattisessa puolueessa ilmenevä ja sitä "puhdistamaan" pyrkivä niin sanottu "keskustalaisuus" on periaatteelliselta pohjalta ja tarkoitukselta aivan sama, joskin tässä suunnassa suoranainen lahtariterrorin avustaminen on pyritty taitavammin verhoamaan ja joka pikkuporvarillisen ja todellista vallankumouksellista luokkataistelua vierovan luonteensa koettaa kätkeä vallankumousta suosivien ja "jyrkkää luokkataistelua" uhkuviin lauseparsiin, työväenliikkeeseen nähden harjoittaa aasiallisesti samaa petosta mitä oikeistososialidemokratiakin.

3) Tätä työväenjoukkojen pettämistä ja harhaanjohtamista vastaan on käytävä jatkuvaa säälimätöntä taistelua, paljastaen oikeistososialidemokraattien petokset ja "keskustalaisuuden" sanajyrkkyys, vapauttaakseen loputkin näiden kopiiden vaikutusvallan alaisuudessa olevat työväenjoukot harhauskaisuudesta ja demokratian lumoista, saattaen ne työväenluokan todellisen luokkataistelun tielle.

4) Suomen Sosialistinen Työväenpuolue on ainoa julkisuudessa toimiva työväen joukkopuolue, joka tositeolla pyrkii vallankumoukselliselle luokkataistelun tielle ja jonka ohjelmassa on havaittavissa vallankumouksellisen marxilaisuuden ja väärentämättömän kommunismin ituja.

Taistelullaan porvaristoa ja edellämainittuja sosialidemokraattisia petturikoplia vastaan on tämä puolue saanut osakseen laajojen työväenjoukkojen tunnustuksen ja kannatuksen. Lahtariterrorin alaisena ei sen menettelytapa kuitenkaan ole kaikin ajoin ollut kyllin selvä ja varma.

5) Yhä lisääntyvä, vielä vain julkiseen toimintaan luottavien joukkojen kannatus Suomen Sosialistiselle Työväenpuolueelle ja tämä laajentuminen todella joukkopuolueeksi synnyttää samalla vissejä vaaroja. Puolueeseen liittyy vallankumouksellisten työläisten mukana kautskylaisia ja opportunistisia aineksia, jotka käyttäen hyväkseen vallitsevaa tilannetta, julkisen toiminnan säilyttämisen hinnalla ja sen varjolla johtavat puoluetta yhä enemmän ja enemmän puolinaiseen ja periaatteista tinkivään reformistiseen suuntaan.

6) Suomen Kommunistinen Puolue antaa täyden tunnustuksen ja arvon Suomen Sosialistiselle Työväenpuolueelle vallankumouksellisten työläisten julkisena joukkopuolueena ja toverillisesti varottaen sitä uhkaavalta ja täysin todelliselta vaaralta, mikä voi viedä sen porvarillisen rümettymiseen tielle, kehottaa laajoja työväenjoukkoja liittymään Suomen Sosialistiseen Työväenpuolueeseen, tehokkaasti ottamaan osaa sen järjestöjen toimintaan ja harjoittamaan propagandatyötä, pitäen Suomen Sosialistista Työväenpuoluetta väliasteena proletaarijoukkojen kehityksessä tietoisiksi ja taisteleviksi kommunisteiksi, proletariaatin valmistuessa luokkana ratkaisevaan voittoonsa taisteluun proletariaatin diktatuurista.

Puoluetta koskeva osa

1) Tarkoituksella järjestää proletariaatti sellaiseen kansainväliseen vallankumoukselliseen toimintaan, jonka päämäärä on kommunismin toteuttaminen, on Suomen Kommunistisen Puolueen aloitteesta saatu aikaan julkisesti järjestynyt liike, Suomen Sosialistinen Työväenpuolue. Tämä organisatorisesti valkoisesta sosialidemokratiasta eristyneen puolueyhdistyksen katsoo puoluekokous puolueemme huomattavaksi saavutukseksi.

2) Mutta toiselta puolen, niin oikeaan kommunistiseen päämäärään kuin puolueen pohjajoukot pyrkivätkin, ilmenee osassa Suomen Sosialistisen Työväenpuolueen johtavia piirejä taipumusta opportunistiin (oloihin mukautumiseen). Yksi sellainen opportunistin ilmaus on STP:n pyrkimys ostaa julkisen toiminnan mahdollisuudet myönnytyksillä, periaatteen ja menettelytavan epäselvästi esittämisellä, siten himmentäen kommunismin pyrkiväin työläisten käsityksiä.

3) Suomen Sosialistisen Työväenpuolueen ohjaamista varten selvän kommunismin tielle olisi ollut välttämätöntä Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean toimeenpanema jatkuva systemaattinen vaikutus ja arvosteleva ohjaus STP:seen järjestyneissä työväenjoukoissa ja puolueen johdossa. Tätä tehtävää ei KK kuitenkaan ole voinut suorittaa, johtuen se pääasiassa siitä, että KK:ta ei ole pidetty tietoisena STP:ssä tapahtuvista kehitysvaiheista, sen suhteen tekeillä olevista suunnitelmista sekä siinä vallitsevista virtauksista. Täten puolueemme KK ei ole ollut tilaisuudessa harkitsemaan ja päättämään SKP:n nimessä ja puolesta sekä ryhtymään kommunistisen kannan mukaisiin toimenpiteisiin STP:n suhteen.

4) Puoluekokous lausuu päättävästi, että vastaisuudessa tällaisen kommunistisen puolueemme KK:n vaikutuksen heikkeneminen ja lakkaaminen ei saa tulla kysymykseen minkään työväen joukkojärjestön ja kaikkien vähimmän STP:n suhteen! Puolueemme uuden KK:n tulee vastukset ja vaikeudet voittaen SKP:n ja KK:n periaattien ja käytännöllisten päätösten mukaisesti vahvistaa puolueemme kommunistinen vaikutusvalta ja johto STP:ssä, jotta STP kehittyä sellaiseksi proletaariseksi julkiseksi puolueeksi, joka valmistaa rekryyttejä SKP:n riveihin sekä valmistaa joukkoja proletariaatin diktatuurin toteuttamiseen.

5) Suomen Kommunistisen Puolueen jäsenten velvollisuus on liittyä STP:seen sekä työskennellä sen riveissä muodostaakseen siellä SKP:seen liittyviä ryhmiä ja ohjatakseen vallankumouksellisia proletaaritovereita kehittymään tietoisiksi kommunisteiksi, jotta he olisivat valmiit astumaan vallankumouksellisen proletariaatin armeijaan Kolmannen Kommunistisen Internationalen taistelullipun alla.

Puolueen järjestörakenteesta

Puolueen järjestö säännöt

1. Suomen Kommunistinen Puolue toimii salaisena puolueena. Vastaitten, kun puolueen KK tai puoluekokous katsoo tilaisuuden sopivaksi, julistetaan puolueen toiminta julkiseksi.

Keskuskomitea

2. Puolueen toimintaa johtaa puoluekokouksen asettama Keskuskomitea, joka puoluekokousten välillä päättää kaikista puoluetta koskevista asioista.

3. Keskuskomitean päätökset ja määräykset ovat ehdottomasti sitovia kaikkiin puolueen jäseniin nähden.

4. Jos Keskuskomitea olisi syystä tai toisesta nopeasti uusittava, eikä puoluekokousta voida saada kohta kokoon, asettaa Kolmannen Internationalen Toimeenpaneva Komitea uuden väliaikaisen Keskuskomitean, joka toimii siksi, kun puoluekokous toisin päättää.

Puoluekokous

5. Puoluekokouksen osanottajia, joko täysivaltaisia tai läsnäolo-oikeutettuja, ovat ainoastaan ne, joilla on Keskuskomitean antama ja puoluekokouksen vahvistama pääsykortti.

6. Puoluekokouksessa esitetyt asiat, ilmoitukset ja keskustelut ovat ehdottomasti salaisia. Niiden selostelu on sallittu ainoastaan puoluekokouksen ja Keskuskomitean luvalla.

7. Puoluekokouksen päätöksiä on kaikkien jäsenten noudatettava huolimatta siitä, oliko jollakin kysymykseen tai päätökseen nähden eriäväkanta. Mieli-eroavaisuus voi tulla kysymykseen ainoastaan ennen päätöksen tekoa puoluekokouksessa, jossa jokaisella on täysin vapaa ja esteetön käsityksien julkilausumis- ja niiden perilleajamisoikeus.

8. Puoluekokous keskustelee ja päättää kaikista KK:n esittämistä ja kokouksen osanottajain herättämistä kysymyksistä, tarkastaa KK:n ja kaikkien puolueen toimitsijain työskentelyn, päättää tilivapaudesta sekä asettaa KK:n

9. Puoluekokouksen koollekutsumisesta päättää KK oman harkintansa mukaan. Jos kaksi kolmasosaa toiminnassa olevista piirikeskuksista vaatii puoluekokousta, on se ensitilassa pidettävä.

10. Puoluekokouksen osanottajiksi on kutsuttava alueiden ja piirien toimeliaimmat ja tietoisimmat henkilöt, ellei voida toimittaa puoluejärjestöissä edustajien valintaa. Lähimmät määräykset antaa KK.

Puoluekokouksia on pyrittävä pitämään vähintään kerran vuodessa.

Puolueen järjestöt

11. Toimien salaisena, ei puolue voi muodostaa suuria järjestöjä. Sen sijaan perustetaan pieniä ryhmiä kaikille työpaikoille, työ- ja työhuonekuntain sekä sellaisten julkisten järjestöjen sisälle, joiden jäseninä on työväenluokkaan kuuluvaa väkeä, samoin kaikkiin sotilasosastoihin, eskadrooniin, rykmentteihin, komppanioihin, platoonihin ja komennuskuntiin.

12. Kunkin ryhmän tehtävä on hoitaa puolueen agitativotoimia alueellaan, niin että julkinen järjestö, työpaikan tai muun osaston jäsenkunta toimii kommunistisesti ja toteuttaa niitä tehtäviä, joita SKP:n KK asianomaisten edustajiensa kautta on osoittanut.

13. Jokaisen ryhmän johtajan tulee pitää yhteyttä hänelle sitä varten osotetun, toiseen ryhmään kuuluvan taikka yhteyttä varten asetetun toverin kanssa, saa häneltä ohjeet ja antaa hänelle mahdollisimman usein tiedotuksen kaikesta, miellalaa, toimintahalua, puutteita ja pyrkimyksiä koskevista ym. vallankumoustaisteluun vaikuttavista ilmiöistä.

Jäsenten oikeudet ja velvollisuudet

14. Puolueen jäsen on ainoastaan se, joka aktiivisesti ottaa osaa puolueohjelmasta, käsittää ja hyväksyy kommunismin periaatteellisen menettelytapaohjelman sekä noudattaa täydellistä puoluekuria.

15. Puolueen jäsen on velvollinen:

a) huolellisesti ja täsmällisesti suorittamaan hänen tehtäväkseen annetut puolueetyöt;

b) pitämään ehdottomana salaisuutenaan kaikki saamansa ohjeet, tiedonannot ja määräykset, joita ei ole käsketty toisten toverien tietoon saattamaan ja joiden tunteminen ei ole muille tarpeellinen;

c) viivyttämättä saattamaan ryhmänsä johtajan ja puoluetoverien tietoon jokainen tuntemansa ohranan jäsen tai sellaiseksi epäiltävä, samoin kaikki vallankumous- ja puolue työn menestykselle tarpeelliset havaintonsa;

d) antamaan ansaitun palkan ilmiantajalle ja ohranan jäsenelle, saatuun siihen lähimmältä johtajaltaan luvan taikka määräyksen;

e) noudattamaan yksityiselämässään kohtuutta ja säännöllisyyttä sekä ehdotonta rehellisyyttä kaikkia puoluetovereita kohtaan;

f) antamaan tarpeellista apua toiselle puolueen jäsenelle ja toimihenkilölle sikäli kuin puolue toiminnan etu sitä vaatii;

g) valvomaan ja vaatimaan, että myöskin jokainen toinen jäsen ja toimitsija täyttää annetut määräykset ja noudattaa puoluekuria;

h) omasta alotteestaan, vaikka ei olisikaan saanut ohjeita tai määräystä, tekemään kaiken sen mitä tietää vallankumousohjelman ja puolueen edun riidattomasti vaativan;

i) olemaan yleensä ilmoittamatta toista puolueen jäsentä tai toimitsijaa ja hänen tuntemistaan ja yhteistoimintaansa hänen kanssaan, ei toiselle puolueen jäsenellekään, ellei sellaisen tiedon antaminen ole tehtävien menestyksellisen suorittamisen takia tarpeellinen.

16. Puolueen jäsen on oikeutettu saamaan puolueelta itselleen ja huollettavilleen sekä taloudellista että muuta apua sikäli kuin puolue sitä voi tarjota.

17. Keskuskomitea ja puolueen jäsenet ovat oikeutettuja ottamaan puolueeseen nusia jäseniä niistä, jotka jo ovat toimineet puolue työssä ja täyttävät 14 kohdassa mainitut edellytykset sekä sitoutuvat 15 kohdassa luetellut velvollisuudet täyttämään.

18. Klännijontuessaan on jäsenen kuulusteluissa ja tuomioistuimissa noudatettava seuraavia ohjeita:

a) Toisia puolue- ja toimintatovereita ei saa koskaan ilmaista.

b) Kuulustelussa, oikeudessa ja vankilassa ei saa tuntea ketään, jonka voi aavistaa olevan jossain yhteydessä puolue- tai vallankumoustehtävien kanssa.

c) Tutkinnoissa ei saa tietää mitään eikä tunnustaa mitään.

d) Tuomioistuimessa, jos syyttäjän todistukset edellyttävät tuomion langettamista, on selvästi vakuutettava olevansa kommunisti.

e) Asianajajan käyttämiseen ei yleensä pidä turvautua.

Tässä kokouksessa oli esillä myös kysymys puolueen nimityksestä. Hyväksyttiin puolueen nimeksi: Suomen Kommunistinen Puolue (Kommunistisen Internationalen sektsia). Lisäksi käsiteltiin rankaisumenetelmä puoluerikkomustapauksissa.

Puolueen menettelytavoista

SKP:n tarkoitus on nostattaa Suomen proletariaatti taisteluun lahtari-porvariston diktaturia vastaan, jossa taistelussa porvarivaltion voima-keinot murretaan ja totutetaan proletariaatin diktatuuri työtätekevän kansan neuvostovallan muodossa, ollen se sosialistisen rakennustyön ehto ja edellytys. Sen tarkoituksen saavuttamiseksi täytyy puolueen voittaa Suomen työväen enemmistö kommunismin aatteiden puolelle, saada muutkin työtätekevän kansan joukot vakuutetuksi siitä, että vallankumous on ainoa pelastus siitä hirveästä hädästä, johon kapitalismin maailmanpula on kansan syössyt, järjestää vallankumoukselliset proletaariset joukot lujaksi rintamaksi ja johtaa ne lopulliseen voittoon.

Kuuluen osastona Kommunistiseen Internationaleen, joka on maailman proletaarisen vallankumouksen järjestäjä ja johtaja, nondattaa SKP kaikessa toiminnassaan Kominternin kongressien päätöksiä ja sen TpK:n ohjauksia, niiden mukaan rinnastaen taistelunsa muiden maiden kommunistipuolueiden taistelujen kanssa, joiden yhteisenä tuloksena on oleva maailman imperialististen valtojen kukistuminen ja sosialististen neuvostotasavaltain liitto.

Tehtävänsä täyttämistä varten hyväksyy SKP lähimmän politiikkansa suuntaviivoiksi seuraavat taktiikkaohjeet:

Neuvosto-Venäjää vastaan jälleen nousevaa sodan uhkaa, joka ilmenee reunavaltioiden liiton, sotavarustelujen ym. muodossa, on käytettävä Suomen työtätekevälle kansalle sen selväksi tekemiseen, että kapitalistisella järjestelmällä ei sille ole tarjottavana muuta kuin kurjuutta, hävitystä ja kuolemaa, kun sen sijaan työväen Neuvostotasavaltain liitto tuo mukanaan kansojen rauhallisten suhteiden järjestämisen.

Sosiaalipetturit joutuvat paljastamaan tällöin todellisen karvansa; puheenparsistaan huolimatta he osottautuvat työväen vallankumouksen vihollisiksi ja maailman imperialismin käytyreiksi. Venäjän vallankumousta he parjaavat kilvan porvariston kanssa ja koettavat työväen silmissä himmentää sen merkityksen maailman proletaarisen vallankumouksen tienraivaajana ja tukikohtana. Ja vaikka he muissa maissa olevien hengenheimolaisten kanssa ottavat osaa sodanvastaisiin mielenosoituksiin, paljastun se vaan pettäväksi sanahelnäksi sen tosiasian rinnalla, että he kannattavat porvaristoaan kansainvälisessä kilpailussa ja isänmaan puolustajina sekä imperialismin (Englannin) käytyreinä ovat valmiit kavaltamaan työväen, jos uhkaava imperialistinen sota vielä pääsee syntymään tai jos Suomi ja Itämeren valtioiden liitto saisi alkaneeksi Neuvosto-Venäjää vastaan puuhaamansa sodan.

Suomenkin työväelle on saatava selväksi, kuinka sosiaalipetturit, 2 ja 2½ internationalien sekä Amsterdamin Ammatillisen Internationaleen kan-

matkajat koettavat salata työväeltä sen tosiasian, että kapitalistinen järjestelmä on kykenemätön enää järjestämään tuotannollista elämää, jota pe-
tosta he harjoittavat, voidakseen vielä tehdä kapitalismille palveluksiaan
sen viimeisenä henkivartioväkenä. Myös on osoitettava tietoisesti kie-
roudeksi eräiden sosialidemokraattien väite, että he kyllä kannattavat
vallankumousta ja työväen valtaa, kunhan vaan saadaan sen puolelle
äänten enemmistö, jolla väitteellä he, työväen valmistautumista jarrut-
taakseen, koettavat estää sitä näkemästä, kuinka porvarillisen yhteiskun-
nan taloudellinen ja poliittinen kriisi ei ole rauhallista tietä ratkaistavissa.

Sosiaalipetturien kansainvälisen toiminnan vastapainoksi on vallanku-
mouksellisten työväenjärjestöjen solmittava läheisiä suhteita ulkomaisten
tovereittensa, varsinkin naapurimaiden vastaavien järjestöjen kanssa,
niin että vastavallankumouksellisen sodan tai muun vallankumousta uhkaa-
van liikkeen ilmetessä voitaisiin mobilisoida työväen joukot tehokkaa-
seen liikkeeseen, tehdäkseen tyhjäksi tuollaiset yritykset ja käyttääkseen
tilaisuutta vallankumouksellisen taistelun kehittämiseen kansainvälisessä
mitassa.

Työttömyyskysymys. Sosialipetturien ja Amsterdamin kannattajien
koettaessa uskotella työväelle, että käsissä oleva kriisi on tavallinen
ohimenevä liikepula, joka on "yhteisin voimin" — kapitalistien kanssa! —
kestettävä, osottavat kommunistit, kuinka se tosiasiansa merkitsee kapi-
talistien umpikujaa, josta ei ole muuta ulospääsyä kuin proletaarinen val-
lankumous, joka vapauttaa tuotannolliset voimat jatkamaan elämää yllä-
pitävää, luovaa työtä. Samalla esiintyy puolue ainoana sellaisten liik-
keiden valtiollisten otteluiden järjestäjänä, josta voi olla välitöntäkin
tulosta. Näiden liikkeiden laajoiksi ja tehokkaiksi järjestäminen on
mahdollinen ainoastaan työväen suurten luokkajärjestöjen, joukkopuo-
lueiden ja ammatillisten järjestöjen kautta ja on niihin vedettävä mukaan
muutkin työväen käsissä tai vaikutuksen alaisena olevat yhtymät, kuten
osuuskunnat yms, samalla kun koko puolueen koneisto, työväen lehdet,
valtiopäiväedustajat, kunnanvaltuuston jäsenet ym. pannaan liikkeelle
yhdennäköiseen toimintaan.

Tällaisia yleisiä työväenliikkeitä, poliittisia otteluita, on järjestettävä
vaatimusten puolesta, joiden viipymätön toteuttaminen on työväenluokan
elinehto. Ja kun nykyisin kapitalistit asettuvat tuollaisia kainompiaku
työväenluokan vaatimuksia vastaan, muodostuu taistelu niiden puolesta
samalla taisteluksi koko kapitalistista yhteiskuntaa vastaan. Näinollen
voidaan siinä taistelussa saavuttaa tuloksia ainoastaan, mikäli siihen
on koottu koko työväenluokan luokkavoima, ja ovat saavutukset silloin
myös toiselta puolen kapitalistista järjestelmää hajoittavia ja työväen
luokkarintamaa lujittavia ja kohottavia.

Uhkaavana on Suomen työväelle nyt edessään työttömyys kaikkine
seurauksineen, jolta ovat asunnoista häädöt, nälkä ja kurjuus. Ensim-
mäisenä ehtona on koota yhteen työttömät ja saada ne järjestymään.
Sitä varten on ammatilliset järjestöt vedettävä mukaan ja niiden väli-
tyksellä osoitettava työssä olevalle työväelle, että työttömyys asia on
heidänkin asiansa. Heille on saatava selväksi, että erillisten työttömien
ryhmien hajalliset liikehtimiset, kuten muutkin työväen hajallikkeet
nykyisenä ajankohtana, johtaisivat vain työväen luokkarintaman pirst-
toutumiseen ja voimien tuhlaukseen, kun sen sijaan hyvin järjestetty,
yhtenäinen ja eheä ottelu sekä tuottaa suurinta käytännöllistä hyötyä

että varsinkin selventää työväen tietoisuutta ja lujittaa sen taistelukuntoa.

Tehokkaista toimia tässä suhteessa järjestettäessä paljastuvat sosialipetturit kaikkien, pienempienkin, työväen todellista etua tarkoittavien toimenpiteiden vastustajiksi ja keskustalaisjohtajat näyttävät horjumsensa. Mutta kommunistit saavat tilaisuuden näyttää olevansa tilanteen oikein ymmärtäviä ja taitavia organisaattoreita sekä uupumattomia, uhrantuvia taistelijoita, jollaisina ne vain voivat saada työväenjoukkojen enemmistön vankan luottamuksen.

Puolueen johdon ja puolueen jäsenten tarkan tiedoituksen ja tilanteen muutosten huolellisen seuraamisen perusteella aina esitettävä oloja vastaavat ja työväkeä taisteluun kokoavat vaatimukset sekä päivän tunnuslauseet ja ohjattava koko puolue-elimistön työtä niin, että liikkeen voima yhä kasvaa sekä laajenee sen kantavuus.

Työväen kontrolli. Taistelussaan työttömyyden tuhoja vastaan joutuvat työväenjoukot kiinnittämään huomionsa koko talouselämän nykyiseen romahdustilaan. Hintain kasvaminen, polttopuiden ja vaatetuksen puute, asuntokurjuus, sietämättömät verot ym. rasitukset osoittautuvat jonkin yleisen syyn seurauksiksi, kapitalistisen yhteiskunnan rappion ilmuksiksi. Taistelu kutakin niitä vastaan erikseen osottautuu tuloksettomaksi. Silloin kääntyy suurten joukkojen katse etsimään pohjasyitä. Ne näkevät, että työtä ei tehdä, vaikka kaikkea tarvittaisiin, että asuntoja ei rakenneta, vaikka niiden puute on huutava, että kauppoissa ja varastoissa oleviakaan tavaroita ei voi ostaa. Silloin saa kantavuutta vaatimus, että työväen on itsensä päästävä tarkastamaan ja kontrolloimaan oman työmaansa, sen omistajaliikkeen ja paikkakunnan koko talouselämää. Kun kontrollivaatimus on useilla paikkakunnilla pohdinnan esineenä ja työväki on järjestöissään ja suurissa kokouksissaan esittänyt sitä koskevia vaatimuksia, on järjestettävä koko maata käsittäviä edustajakokouksia, joissa päätetään yhdenmukaisesta menettelytavasta tehdaskontrollin aikaansaamiseksi ja vaaditaan toimenpiteitä maan koko talouselämän, pankkien ja jakelukoneiston saattamiseksi työväen suoranaisten kontrollin alaiseksi. Liikkeeseen voi tällöin yhtyä puoliproletaarisikin piirejä, joita kallis aika rasittaa ja joissa kapitalismi ei voi ylläpitää helpotuksen toivoakaan.

Työtätekevän kansan kontrollivaatimus voidaan esittää maaseudullakin niin, että suurtilan työväki ja alustalaiset pyrkivät vaikuttamaan kartanon taloudenhoitoon ja vaativat yhteistä metsän ja kalavesien käyttöä ja metsästysoikeuden välitöntä kansallistuttamista. Tukkiyhtiön kontrollivaatimukseen voivat yhtyä ne tilallisetkin, joiden itsenäisyyden yhtiö on rahavallallaan riistänyt.

Kun tämä liike on paisunut kyllin voimakkaaksi ja työväki on jo paikatellen ryhtynyt sitä toteuttamaan, koettavat kapitalistit sosialidemokraattisine käytyreineen hajoittaa ja laimentaa liikettä, lupailemalla rajoitettua kontrollia lainsäädännöllisten toimenpiteiden kautta valtion säännöstelyjen ja työväen ja porvariin yhteisten neuvostojen muodossa. Tällaiset ehdotukset on paljastettava pettämisyrityksiksi ja saatava työväenjoukot pyrkimään omien elimiensä, tehdaskomiteain ja työmaaneuvostojen sekä piiri- ja teollisuuskeskusten kautta tunkeutumaan yhä syvemmälle kapitalistien liikesalaisuuksiin.

Jos sitten erilaisissa oloissa kapitalistien diktatuuri joutuu näiden rynnistysten edessä antamaan peräksi, niin että esim. hyvin järjestynyt

teollisuustyöväki on saanut haltuunsa sellaisia asioita kuin tehtaan turvallisuuslaitteiden, terveysolojen ja työväen asuntojen tarkastuksen sekä kontrolloi työhön ottamisia ja eroittamisia, jopa on päässyt vaikuttamaan liikkeen yleiseen hoitoonkin, tulee työväen kontrollista ylimenoaste työväen hallintaan, joka kuitenkin voi toteutua vasta sen jälkeen, kun proletariaatti on valtataistelussa murtautunut porvariston vastarintaan ja luonut sekä poliittisen että taloudellisen neuvostokoneiston.

Suhde väliluokkiin. Vallankumousaika tempaa liikkeelle työväen ja suurporvariston välisessä taistelussa puolueettomiksi pyrkivät väliluokat ja pakottaa ne puolelle tai toiselle. Suomen luokkasodassa mobilisoi porvaristo nämä työväkeä vastaan käyttäen hyväkseen niiden kansallisia ennakkoluuloja ja demokraattisia harhoja sekä uskotellen niiden taloudellisesti siitä hyötyvän. Sen jälkeenkin on se koettanut pitää niitä rautaisessa kyttyssä, mutta ei ole voinut estää niiden pettymyksen tunnetta heräämästä. Kansallisen vapauden sijaan saivat ne imperialismin orjuuden, kansanvallan ja vapauden sijaan inhoittavan santarmijärjestelmän. Odotettujen uudistusten sijaan tuli reformitouhun täydellinen romahdus, kuten kieltolain, kunnallislakien ym. kohtalo osoittaa. Ja yhteiskunnalliset vastakohtat ovat nyt kärjistyneemmät kuin koskaan ennen. Kallis aika järkyttää väliluokkain asemaa ja pakottaa ne jonkinlaiseen liikehtimiseen. Pikkuvirkamiehiä katkeroitaa ylempien palkankorotukset ja ne esittävät vaatimuksiaan. Yhdessä vapaiden ammattien harjoittajain ja pikkuporvariston sekä työväen kanssa yrittävät ne järjestystä torjumaan vuokratiskontaa.

Mutta huomattavimmin ne nousevat verorasituksia vastaan, alkaen tämä liike jo eri paikkakunnilla esiintyä verolakkopuuhina. Samaan aikaan napisevat pienviljelijät ja keskisuuret talonpojat korkeita veroja vastaan. Kun verojen kiskonta tietysti painaa raskaimmin työväkeä, on tällä tilaisuus liikkeeseen yhtyen antaa sille päättäväisyydellään ja toimintakyvyllään järjestyneisyyttä ja ryhtiä. Näin voi tämäkin liike vaikuttaa porvarivaltioon hajottavasti.

Kansallisuuskysymys pirstoo myös porvaristoa. Kilpailu virkapaikoista sekä muu kieliryhmien riita hajottaa niiden rintamaa. Asettuen kansojen itsensä määräämisoikeutta tinkimättömästi puoltavalle kannalle voi vallankumouksellinen työväki vetää ruotsinkielistä työväkeä ja pieneläjiä pois niiden suurporvariston ja byrokraattien talutusnuorasta. Se on sitäkin tärkeämpää, kun ruotsinkielisistä vähäväkisistä suhteellisesti suurempi osa seuraa porvarien ja sosialipetturien johtoa.

Joutuessaan yhteyteen proletarisoituvain keskiluokkaisten kanssa yhteiskunnallisessa elämässä kuten sotaväessä, osuuskunnissa, kunnallisella alalla ym, on tietoisilla työläisillä tilaisuus paljastaa heille imperialistien murhajärjestelmä sekä todistaa, kuinka hellä ei ole kapitalistisen komennon vallitessa elämänsä parantamisen toivoa, vaan uhkaa heitä yhä suurempi puute ja alennus, josta vain työväen vallankumous voi pelastaa.

Yhteisissä liikehtimisissä näiden ryhmien kanssa on työväen kuitenkin pidettävä mielessään niiden suuri horjuvaisuus ja niiden suurporvaristolle tekemät palvelukset. Olkoon heille alituisena pahana omanatuntona tietoisuus osanotostaan kansalaissodan valkoisen terrorin kaubuntekoihin.

Itselleen on työväen aina tarkalleen määriteltävä suhteensa näihin aineisiin ja muistettava, että varman kieltolaisen se saa vain näiden eräistä osista, mutta silti on työväelle tärkeätä tarkalla suhtautumisella

tehdä niistä mahdollisimman paljon puolueettomiksi vallankumouksen varalta, jonka onnistuminen sitä vaatii.

Työtätekevän maalaisväestön liikkeet. SKP:n lähimpänä tehtävänä maaseudulla on työtätekevän, riistosta, sorrosta ja rasituksesta kärsivän väestön luokkatietoisuuden kehittäminen, sen järjestäminen työväen poliittiseen luokkataistelupuolueeseen, ammatillisiin ja osuustoiminnallisiin järjestöihin ja sen voittaminen kommunismin puolelle kaupunki- ja teollisuustyöväen uskolliseksi liittolaiseksi ja taistelutoveriksi.

Maaseudun palkkatyöläiset, päiväläiset, metsä-, seka- ym. työläiset, muonamiehet, palkolliset, mäkitupalaiset, käsityöläiset muodostavat sen maaseudun väestön kantajoukon, jonka järjestäminen ja taisteluun johtaminen kuuluu kommunistien tärkeimpiin tehtäviin. Heissä kytevä luokkaviha on lietsottava voimakkaaksi taisteluhaluksi riistäjiä, sortajia ja läbinnä suurmaanomistajia sekä muita maaseudun lahtariporhoja ja koko lahtarivaltaa vastaan. On toimittava heidän liittämisekseen sosialistisiin työväenyhdistyksiin ja maatyöväen osastoihin ja edistettävä maatyöväenliiton muodostumista koko maaseudun palkkaköyhälistöä käsittäväksi joukkojärjestöksi. Heitä on autettava vaatimusten esittämisessä, lakkotaisteluissa, ajettava päättävästi heidän asiaansa kunnallishallinnoissa, osuuskunnissa sekä kaikkialla, missä he joutuvat vastakkain riisto-, virka-, sota- ja herravallan kanssa. Heidän etujensa puolesta toimimalla on työllä ja teolla hankittava heidän luottamuksensa ja osoitettava sosialipetturit ja noskelaispomot tässä käytännöllisessä taistelutoiminnassa työväen etujen vastustajiksi ja herravallan apureiksi. Näin toimien voimme tehokkaasti edistää maaseudun taajan työläisjoukon omaavan luokkataisteluvoiman esilletuloa ja järjestymistä puolueemme johdon alaiseksi vallankumoustekijäksi.

Maaseudun työläisainesten sekä puolittain palkkatyöläisasemassa olevain palstatilallisten ja maanvuokraajain ja pienviljelijäin sekä pääasiassa omalla sekä perheensä työvoimalla elävien n.s. omavaraistalouksien haltijain sekä edelleen maaseudun sivistyneen köyhälistön, kuten pikkuvirkailijoiden, huonosti palkattujen opettajain ja kunnallisten toimitsijain ym. pieneläjäin edut ovat nykyisellä kapitalismin rappion asteella siinä määrin toisilnsa verrattavat, että sen perusteella voidaan harkitulla agitatiolla ja propagandalla, päättävällä toiminnalla ja uhrautuvalla työllä, heitä koskevien päivänpolttavien kysymysten yhteydessä, saada suurin osa tästä väestökerroksesta liikehtimään palkkaköyhälistön liikkeiden yhteydessä ja sitten vedettyä puolueemme vaikutuksen piiriin.

Torpparien itsenäistytämispolitiikkaa ja maanvuokraajaväestön vapauttamispyrkimystä on selvitettävä tämän väestön historiallisella työskentelyllä hankkiman ja riidattomasti omaaman työn oikeuden pohjalla, osoittamalla voimassa olevan lunastuslain mukaisen "vapautumisen" petollinen luonne; miten mm. porvarillisessa lunastusmenetelmässä torpparit joutuvat pitkäaikaisina velkaveroina maksamaan lunastussummia omista ja edeltäjäinsä suorittamista töistä, samalla kun maanomistajat saavat valtiolta lunastussumman etukäteen. Tätä asiaa on niin selvitettävä, että se toiselta puolelta tukee torppariväestön työnoikeuteen perustuvaa turvan etsintää ja riistäjistä vapautumisen pyrkimystä sekä siltä pohjalta syntyvää taistelun halua ja että se toiselta puolen synnyttää suuttumusta ja vihaa maaseudun todellisia vallanpitäjiä, suurmaanomistajia, rahakapitalisteja ja koko porvarillista luokkavaltaa vastaan. Porvarillinen torpparien itsenäistytämishanke on yksi osa suur-

porvariston poliittisten ja riistovaltaa säilyttävien tarkoitusten ohjasta asutustoiminnasta, jonka avulla he pyrkivät kahlehtimaan tilantonta väestöä velka-, vero- ja työorjikkeeseen, muodostuen siis torpparien "vapauttaminen" kapitalistisen järjestelmän vallitessa heidän todellisten oikeuksiensa polkemiseksi, ollen se siirtymistä vanhanaikaisesta vuokraorjuudesta uuslaikaisempaan entistä raskaampaan vero- ja velkaorjuuteen.

Edelleen on kommunistien kiinnitettävä huomiota maaseudun muihin keskikerroksiin. Pientilallisloukan sitäkin osaa, joka tilapäisesti ja poikkeustapauksessa jatkuvastikin käyttää palkkatyövoimaa, on käytännöllisten päiväkysymysten käsittelyn kautta lähestyttävä, selittämällä taloudellisen ahdinkoajan, verokuormituksen sekä yleensä herra- ja virkavallan aiheuttamia ilmiöitä ja syitä mm maailman imperialismin rosvojärjestelmää, agiteeraamalla kaikkialla suojeluskuntia, ohraana ja koko porvariston luokkavaltaa vastaan. Tämän väestön omassa keskuudessa löytyviä tyytymättömiä aineksia on yllytettävä kyliä ja kuntia käsittävien kokousten pitämiseen ja järjestettävä sitä yhteiseen rintamaan maatyöväen ja koko maaseudun köyhän väestön kanssa, yhteisten vaatimusten ajamiseksi yhteistä vihollistamme, kapitalistista luokkavaltaa vastaan.

Maalla tehtävässä työssä on kiinnitettävä suuri huomio paikallisten olojen tuntemukseen, varottava ärsyttämästä työtätekevän väestön ert osia toislaan vastaan ja koetettava kaikin tavoin kärjittää työtätekevän vähävaraisen talonpoikaisväestön ja toiselta puolen porvarillisen luokkavallan tukena olevain riistäjä- ja lahtariporhujen välisiä ristiriitoja. Emme saa karkoittaa vaikutuksemme alaisuudesta ainoatakaan rebellistä työtätekevää ja porvariston luokkaherruudesta kärsivää pienviljelijää tai muita työtätekevään väestöön kuuluvia, mutta samalla on kaikessa selvästi osoitettava, ettei tarkoituksemme ole houkutelua liittolaisiksemme riistäviä talonpoikia tai heidän kätyreitänsä. Maalaisväestöön suhtautumisessamme on yleensä noudatettava varovaisuutta, kuitenkin kaikessa päättävästi toimien Kommunistisen Internationalen ja puoluepäätösten pohjalla.

Suojeluskuntia vastaan — luokkataisteluvapauksien puolesta. Luokkasodan valkoisessa terrorissa toteutti porvaristo ohjelmaansa, murskaamalla veriin työväenliikkeen ja aseistamalla väliluokkain jäseniä luokka-kaarteihinsa diktatuurinsa tueksi. Mutta ennenkuulumattomalla terrorillaan ja vainollaan ei se ole voinut estää työväen vallankumouksellista liikettä nousemasta. Ja suojeluskunnissakin näkyvät jo suurporvariston ja väliluokkain ristiriidat. Sotaväen käydessä riistojärjestelmälle yhä epävarmemmaksi, koettaa suojeluskuntain monarkinen johto säilyttää niitä uskollisena sortovallan tukena. Pelotellen pienomistajia pakkoluvutuspeikolla ja työväen kostolla koettaa se pitää niitä talutusnuorassaan. Se kontrolloi ylempää byrokratiaa ja terrorisoi hallitusta sekä alempaa virkamiehistöä. Se on valtiollisen poliisin, ohraanan, todellinen herra ja kiihottaa sitä, kuten suojeluskuntain huligaaniaineksia työväen vapauttaistelijoiden kiduttamiseen ja murhiin sekä murhapolttoihin. Se suojelee ohraanan ja lahtariroikaleiden kassavarkauksia ym rikoksia, niiden salakuljetusta, viinakaupoista ja prostitutsionista hyötymistä, tukee inholtavia rikkurijärjestöjä, "Pihkalan kaarteja" ym yhteiskunnan kuonaa.

Tällaisia ilmiöitä jatkuvasti paljastamalla edistetään suojeluskuntalaitoksen joutamista kansan silmissä niin halveksituksi, ettei pikkupor-

varillisilla aineksilla ole halua siihen kuulua. Ja kun yhä ilmeisemmin tulee tunnetuksi lahtarihallituksen salaiset sopimukset ulkomaiden imperialistien ja naapurimaiden valkoisten hallitusten kanssa seikkailusodista, selviää yhä useammalle suojeluskuntalaisellekin, että hänet vain aiotaan tapattaa vieraiden etujen hyväksi, ja pyrkivät he pois koko hommasta ja heittävät kiväärin kädestään.

Tietoisten työläisten on näille suojeluskunta-aineksille osoitettava, mihin he ovat joutuneet ja mikä on niiden edessä. Niille on kansankokouksissa, sanomalehdissä ja yksityiskeskusteluissa näytettävä, mikä salainen yhteys vallitsee suojeluskuntajohdon ja ohranan sekä niiden porvaripuolueiden ja lopuksi kausainvälisten imperialistien ja niiden urkijakoplien kesken, ja vakavasti on muistutettava niiden mieleen, että siinä rengin toimessa ulitä odottaa vain kunniaton kuolema proletarisen vallankumouksen rynnistäessä historiallisella välttämättömyydellä eteenpäin.

Erityisesti on sosialipetturien mukana vielä kulkeville työläisille paljastettava näiden salainen vehkeily suojeluskuntaporvarien kanssa. Tyynnyteltyään nyt neljättä vuotta työväkeä lupauksillaan toimia valtiolisten vankien vapauttamiseksi, tekevät he nurkantakaisia konikkauppoja amnestialiveilystä eivätkä enää voi peittää haluttomuuttaan kaikkien valtiolisten vankien vapauttamiseksi. Päinvastoin. Hommaavathan he kommunisteja kiinni sanomalehti- ym ilmiannoilla ja kannattavat hallitusta, jonka ohrana harjoittaa selvää provokatiota työväenjärjestöissä. päästäkseen vallankumouksellisten työläisten kimppuun itsejärjestämänsä tekosten varjolla. Porvarillisen "laillisuuden", virkamiesten ja oikeuslaitosten turvin hyökkäävät nuo sosialipetturit vallankumouksellista työväkeä vastaan, pitävät hallussaan työväen varoilla pystytettyjä taloja ja lehtiä työväen selvää tahtoa vastaan sekä julkisesti pilkkaavat työväen pyhintä vakaumusta.

Väsymättä paljastaen suurporvariston ja sosdem johtajien salaliittoa työväestöä vastaan, on kommunistien koottava työväen suuttumus valtavaksi mielenosoitusliikkeeksi niiden luokkataisteluvapauksien valtaamiseksi, joita työväki tarvitsee vallankumouksellisessa valistustyössään. Lähimpänä päämääränä on Suomen työväen pidettävä omien voimiensa vahvistamista ja suojeluskuntain voimien lahottamista sekä niiden ja sotaväen ristiriidan kärjistämistä, niin että proletariaatti luokkavihollisensa lyöden pääsisi toteuttamaan omaa ohjelmaansa. Luokkasodan uhrien veri, leskien ja orpojen kärsimykset velvoittavat uupumattomaan toimintaan, jotta pian koittaisi tilinteon päivä.

Toiminta eri aloilla

Kommunistien tulee esiintyä työväenluokan, sen takapajuisempainkin ryhmien innokkaimpina, taitavimpina ja tarmokkaimpina esitaistelijoina toimiessaan sen elämän eri aloilla, kaikkialla, missä työtätekevä kansa elää, kärsii ja toimii. Heidän täytyy valistaa ja opettaa, johtaa ja järjestää sekä alttiisti lähteä taisteluun joukkojen mukana.

Kun työtätekevät luokat ovat etujensa ajamisrienoissaan järjestyneet erilaisiin yhdistyksiin, seuroihin ja liittoihin ja kun niiden edustajia on moninaisissa valtion, kuntain ym laitoksissa, on kommunistien myöskin oltava niissä toimeissa aatettaan edustamassa ja vaikuttamassa niiden toimintaan yhteiskunnallista vallankumousta edistävästi.

Toiminta ammatillisissa järjestöissä. Kapitalistinen riistojärjestelmä on kansainvälinen, ja sen takia taistelulla sitä vastaan on kansainvälinen luonne. Kaikki tähänastiset ammattiliittojen internationalet ovat parhaimmessa tapauksessa esiintyneet kansainvälisenä tietotoimistona keskinäistä tiedoitusta varten. Ammattiliittojen kansainvälinen sihteeristö ennen sotaa oli puhtaasti tiedoituselien, se ei asettanut itselleen minkäänlaisia luokkataistelutehtäviä. Amsterdamilainen Internationale harjoittaa poliittikkaa, työläisvastaista, porvarillista politiikkaa. Se on pannut painoa luokkain keskinäiseen yhteistoimintaan, yhteiskuntarauhan säilymiseen, uskotellen rauhallisen hiljalleen tapahtuvan kapitalismista sosialismiin siirtymisen mahdollisuutta. Vastapainoksi tälle internationalelle, joka esiintyy heikkona, sekavana ja porvaristoa tukevana, on asetettava valkankumonksellisen toiminnan, luokkataistelun ja aktiivisuuden internationale, joka yhdessä Kolmannen Internationalen kanssa, järjestää työväenluokan kukistamaan porvariston, hävittämään porvarillisen valtion, luomaan proletariaatin diktatuurin, ottamaan käsiinsä tuotannon välikappaleet ja täydellisesti toteuttamaan kommunismin.

Tältä pohjalta lähtien ja ottaen huomioon ammatillisissa järjestöissä vallitsevan nykyisen tilan on Suomen Kommunistisen Puolueen lähimpänä tehtävänä ryhtyä vaikuttamaan siten, että Suomen ammatilliset järjestöt toteuttavat Punaisen Ammatillisen Internationalen päätökset ja että Suomen Ammattijärjestö sitten aikanaan muodollisestikin liittyy tähän Internationaleen. Tämän tehtävän suorittamiseksi puolue — Kommunistisen Internationalen puolueena — tunnustaa PAJ:n tekemät päätökset ja järjestää propagandaa, agitatio- ja organisatiotyön siten, että se kasvaa esiin työläisten konkreettisesta elämästä, niiden yhteisistä eduista ja pyrkimyksistä ja erikoisesti niiden yhteisistä taisteluista.

Tehdäkseen tämän työn tehokkaaksi ja laajoihin joukkoihin vaikuttavaksi on harjoitettava henkilökohtaista kotiagitatiota sitä varten perustettavien työkyntien kautta. Tämän agitatio- ja propagandatyön ulkopuolelle ei saa jäädä yksikään talo puoluejärjestön vaikutuspiirissä. Sen lisäksi tulee SKP:n ammatillisissa järjestöissä työskentelevien jäsentensä avulla järjestää soluja ja ryhmiä työpaikoille ja niiden kautta tehdä järjestelmällistä agitatiota, suullista propagandaa, levittää ammatillisia julkaisuja ja kommunistista kirjallisuutta sekä johtaa joukkojärjestöjä ja joukkoliikkeitä. Tällöin on ensi tilassa kiinnitettävä huomiota niihin oloihin, joiden vaikutus lähenevissä taisteluissa on merkisevin (esim. maa- ja meriliikenne, sähkö-, kaasua- ja vesijohtolaitokset yms).

Kommunistista agitatiota proletaaristen joukkojen keskuudessa on harjoitettava siten, että työläiset tunnustavat järjestömme edustajat rohkeiksi, viisaiksi, tarmokkaiksi ja loppuun asti uskollisiksi työväen asian esitaistelijoiksi.

Saavuttaukseen tämän, täytyy kommunistien ottaa osaa kaikkiin työväenluokan taisteluihin ja liikkeisiin ja ajaa työväestön asiaa kaikissa heidän ja kapitalistien välisissä selkkauksissa, jotka koskevat työpäivää, työpalkkaa, työehtoja jne.

Kommunistien täytyy myös johtaa työläisten huomio pahimpiin epäkohtiin, auttaa heidän kapitalisteille tekemiensä vaatimusten muodostamisesta tarkoiksi ja käytännöllisiksi, herättää tietoisuutta työläisten yhteisistä eduista ja yhteisestä asiasta.

Erityisesti on toimittava kehitystilassa olevien työpaikkajärjestöjen,

teollisuus- ja paikallisneuvostojen edelleen kehittämiseksi, naisten, työläisnuorison ja kaikkien järjestymättömien työläisten liittämiseksi yhteen joukkojärjestykseen, ei ainoastaan kaupungeissa ja teollisuuspaikoilla, vaan myöskin maaseudulla. Vain siten voidaan muodostaa proletariaatin luokkarintama yhtenäiseksi, estää toinen työläisryhmä joutumasta toistaan vastaan, mikä vaara varsinkin joukkotyöttömyyden ja joukkoliikkeiden tullessa on ilmeinen. Työttömien ja maalaisköyhälistön järjestämistä on tarmokkaasti yhteisvoimin edistettävä ja saatava koko ammatillisen järjestön koneisto ja vaikutusvalta niiden tueksi.

Ei ainoastaan proletariaatin diktatuurin saavuttamiselle, vaan vielä suuremmassa määrin toteuttamiselle on välttämättömänä ehtona se, että puolueemme jäsenet määrätietoisesti ja uhrautuvasti ottavat osaa riistettyjen ja riistäjien välisten jokapäiväisten taistelujen ja selkkausten kulkuun. Ainoastaan johtamalla ja ottamalla osaa työläisjoukkojen taisteluihin alituudessa pikkusodassa pääoman hyökkäyksiä vastaan, voivat kommunistit kehittyä sellaiseksi työväenluokan etujoukoksi, joka käytännössä järjestelmällisesti oppii ja tulee kykeneväksi johtamaan taistelua porvariston kukistamiseksi.

Kommunistit pitää lukuisasti mobilisoida lakkojen ja sulkujen ja muiden työläisten joukkoeroamisien tapahtuessa. On mitä suurin virhe, jos kommunistit pysyvät passiivisina, toimeettomina, tai vallan halveksivasti vastustaen suhtautuvat pieniin parannusvaatimuksiin, työ- ja palkkaehtoihin. Miten pieniä ja vaatimattomia olkootkin vaatimukset, joiden puolesta työläiset tänään ovat valmiit taisteluun kapitalisteja vastaan, niin se koskaan ei saa olla kommunisteille syynä pysyä taistelusta syrjässä. Tosin ei kylläkään meidän agitatorinen toimintamme saa olla todistuksena siitä, että me kommunistit olemme sokeita kiihoittajia typeriin lakkoihin ja muihin harkitsemattomiin joukkoliikkeisiin, mutta taistelevain työläisten keskuudessa on kommunistien kaikkialla ansaittava kunnollisten taistelutoverien maine.

Kommunistien on terästettävä vallankumouksellista kannan määrittelyä jokaisen esille tulevan konkreettisen kysymyksen asialliseen sisältöön nähden. Esim. teoreettis-periaatteellisen, vastustuksen asemesta kaikkia tariffisopimuksia vastaan on meidän mieluummin käytävä taistelua porvarillisen johdon suosittelemien tariffien asiallisesta sisällöstä. Päättävästi on tuomittava ja päättävästi vastustettava jokaista proletariaatin taisteluvalmiuden kabletta ja kapitalistien ja niiden amsterdamilaisten apurien yritystä sitoa tariffisopimuksen avulla taistelevien työtätekevien kädet, jonka takia jokaisen kommunistin velvollisuus on työläisten edessä paljastaa tämä tarkoitus. Sen voi paljastaa sen kautta, että vaaditaan tariffille sellaista sisältöä ja muotoa, joka ei tule työläisille kableeksi. Samanlainen merkitys on tarkoituksenmukainen myöskin sosialipetturien esittämään sosialisoinis- ym "teollisuusedemokratian" vaatimuksiin ja ammattiliittojen avustuskassoihin nähden.

Taisteluissa vanhoillista ammatillista johtoa vastaan menetellään menestyksellisimmän sillä tavalla, että heidän kannattajunsa erotetaan heistä saamalla työläiset vakuutetuiksi vanhoillisten johtajain kätyrinpalveluksista kapitalisteille. Täytyy siis saattaa nämä johtajat sellaiseen asemaan, jossa ne ovat pakotetut paljastamaan itsensä ja sitten hyökättävä heidän kimppuunsa.

Kommunistien on järjestelmällisesti suoritettava käytännölliset etene- misensä. Edeltäkäsin on huolellisesti valmistettava osanotto ryhmissä ja

työkunnissa, valmistauduttava ammatillisten ja työväen osuustoiminnallisten järjestöjen kokouksiin ja konferensseihin, muodostettava niiltä varten omat esitykset, valittava selostajat, hyökkääjät ja puolustajat, asetettava toimitsijaehdokkaiksi kyvykkäitä, kokeneita ja tarmokkaita tovereita. Samanlainen menettely sovelletaan myös vihollispuolueiden järjestämiin yleisiin työväenkokouksiin.

Kapitalismin synnyttämiin ristiriitoihin ja niiden ratkaisuun käsiksi käyminen, käyttäen hyväksemme pienimpiäkin yhteiskunnallisia hankauksia siten, että ne vallankumouksellistuttavat työväestön ja puoloproletaaristen aivoja, mutta samalla johtavat siihen, että työläisten omat taistelut kasvavat lopulliseksi otteluksi, johon valmistaudutaan mitä suurimmalla huolella, eikä uskotella, että proletaarinen vallankumous voidaan suorittaa minä päivänä hyvänsä, — se on kommunistista luokkataistelutaktikkaa, joukkojen kasvattamista, luokkajärjestön rakentamista ja järjestymistä käytännöllisten tehtävien pohjalla. Nämä tehtävät liittyvät kiinteästi yhteen järjestelmällisen vallankumouksellisen työn kanssa vaatien kommunisteilta suurta tarmoa, asian ymmärtämystä ja kylmäverisyyttä. On vältettävä suurentelemasta omia voimiaan ja väheksymästä vihollisten voimia. Toimintaohjelma on luotava suoran toiminnan periaatteelle. Suora toiminta on toimintaa porvarillista herrasvaltua vastaan, työnantajaa vastaan ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Se ilmenee kommunistisen puolueen johdolla — aina tavallisesta lakosta tehtaiden valtaukseseen ja aseelliseen taisteluun saakka. Suoran toiminnan tunnuslauseita on laajasti levitettävä. Toisaalta organisatitunnuslauseita, toisaalta käytännöllisiä taloudellisia ja kolmanneksi poliittista luonnetta olevia tunnuslauseita. Organisaatitunnuslause: ahtaista ammattikunnallisista liitoista tuotannollisiin liittoihin siirtyminen. Työväen kontrolli on keino työväen taisteluissa, joka laajentaa meidän vaikuttamme, kiinnittää ja yhdistää työläisiä, käsitettynä kiihtyvän ja paisuvan taistelun tunnukseksi.

Puolueen ryhtyessä soveltamaan Punaisen Ammatillisen Internationalen päätöksiä suomalaisiin oloihin ja johtaessa työväen taloudellisia joukkojärjestöjä proletaarisen vallankumouksen tielle, laajentaen ja syventäen siten käytävää luokkataistelua, esiintyy joukko kysymyksiä, jotka pakottavat antamaan puolueen jäsenille yksityiskohtaisempia ohjeita. Paitsi PAI:n päätösten ja ohjeiden suomentamista, Suomen ammatillisista järjestöistä tarpeellisten tietojen keräämistä ja järjestämistä sekä niiden edullisimmalla tavalla käyttämistä, on kiinnitettävä vakavaa huomiota lakon yhteiskunnallis-taloudelliseen merkitykseen, sen alkamiseen, lakkovahtikysymykseen, rikkureihin, niiden värväämiseen ja kuljetukseen, lakkolaisten sekä aineelliseen että moraaliseen tukemiseen, lakon lopettamiseen jne, sillä niiden merkitys on eri aloilla ja eri aikoina niin erilainen, ettei niitä voi asettaa saman kaavan alaisiksi. Lähempien ohjeiden antaminen on jääpä KK:n asiaksi sekä PAI:n että tämän kokouksen esioittamissa yleisissä puitteissa.

Suomen Sosialistinen Työväenpuolue on nyt Suomen työväkeä yhteen kokoava vallankumouksellinen luokkajärjestö. Sen synnytti Suomen kommunistisen proletariaatin suuttumus sosialdemokraattisten johtajien petturipolitiikkaan, ne kun porvarillisen valkosen terrorin turvin yrittivät kaapata käsiinsä työväenliikkeen johdon ja ohjata sitä luokkataistelua lamaattavaan, porvaristolle otolliseen suuntaan. Ottaen selvän kannan näitä vastaan ja Suomen työläisten vallankumouksellisten kokemus-

ten perusteella asettaen ohjelmaansa proletaarisen vallankumouksen, saavutti SSTP nopeasti Suomen järjestyneen työväen enemmistön kannatuksen, temmaten sen siten pois noskelaisten vaikutuksen alaisuudesta. Propagandansa kautta on SSTP tehnyt tunnetuksi vallankumouksellisen sosialismin aatteita ja tietoisella taistelulla vetänyt niskolleen porvariston ja sosdem lakeijain vihan ja vainon.

Kommunistien on tämän puolueen riveissä toimiessaan Keskuskomitean ohjeiden mukaan arvostelullaan, aloitteellaan ja koko toiminnallaan karstittava siitä pois puolinaisuuksia ja muita vanhan sosialidemokratian peruja. Heidän on puolueen (SSTP:n) jäsenille osoitettava, kuinka näistä voi Kommunistisen Internationalen periaatteiden mukaiseen aktiiviseen puoluetoimintaan osanoton ja vallankumoukselliseen tietoisuuteen koulutuksen kautta tulla tosikommunisteja ja SKP:n jäseniä. Näin tulee tästä puolueesta SKP:n rekryttikoulu, samalla kun se Suomen vallankumouksellisten liikkeiden järjestäjänä saa joka päivä yhä kasvavan merkityksen.

Eduskuntaan valittujen kommunistien on otettava ohjeekseen Komininternin II kongressin parlamenttaarista työskentelyä koskevat päätökset. Ne eivät saa antautua hedelmättömään "eduskuntatyöhön", joka nykyisin on yhä selvemmin kansan peijasta. Heidän on eduskunnan puhujalavalta käsin rohkeasti paljastettava lahtarimaailman mätä, työväen nimessä haastettava porvarillinen yhteiskunta tiille murhatöistään ja osoitettava valitsijoille porvaripuolueiden ja sosialidemokraattien kunnudet. Varsinkin on niille kansanryhmille, jotka vielä odottavat jotain parannuksia eduskunnan kautta, osoitettava, kuinka porvaristo ei pane mitään muuta merkitystä moiselle "demokratialle", kuin että pitää sitä verhonaan valmistaessaan veristä kansalaissotaa ja käyttää siellä olevia hovinarrejaan kansan silmien häikäisemiseksi, niin että se ei näkisi, mitä kullisien takana tapahtuu.

Milloin puolueen edustajilla on tilaisuus äänillään, suhtautumisellaan tai muulla politiikallaan ehkäistä vastavallankumouksellisten päätösten syntyä tai vaikuttaa hajoittavasti muiden ryhmien politiikkaan, on se tehtävä, aina pitäen silmällä porvarillisen parlamenttitoiminnan saattamista ristiriitoihin ja umpikujaan. Varsinkin on eduskunnan puhujalavalta käsin vedottava sosialidemokraattien ja muitten porvaripuolueitten työläisvalitsijoihin, yllyttäen niitä nousemaan petollisia edustajiaan vastaan. Valtiollisten otteluiden aikana ja suurten kansanliikkeiden järkyttäessä kapitalistista yhteiskuntaa on edustajiemme pelottomasti julistettava vallankumouksellisen työväen tunnuslausetta. Voidakseen sen tehdä sekä yleensä pysyä kunnollisina proletariaatin edustajina on heidän oltava proletaaristen joukkojen yhteydessä suoranaisten puolueiden kautta ja ottamalla osaa parlamentin ulkopuolisiin taisteluihin. Väsymättä on paljastettava salaisen diplomatian vehkeily, vastavallankumouksellisten valtain kanssa tehtyjä sopimuksia, porvarillisten ja sosdem poliitikkojen yhteyttä ulkomaisten imperialistien, venäläisten vastavallankumouksellisten ja taantumuksellisia kaappauksia hautovan suojeluskuntajohdon sekä ohranan kanssa. Ja aina kun suurlahtarit hautovat sotaa proletaarista vallankumousta vastaan, on vallankumouksellisen proletariaatin edustajain korotettava äänensä, sitä räikeämmin, mitä ahtaampi on sanavapaus eduskunnan ulkopuolella.

Jos Suomessa joudutaan vielä vaaleihin ennen luokkien avointa yhteentörmäystä, on kommunistien otettava vaalitaisteluun mitä tarmokkaimmia

osaa jo sillä asteella ristääkseen naamarit poliittisten huijareiden kasvot ja kutsuakseen työtätekevää kansaa todelliseen taisteluun, ainoaan vapauttavaan — proletaariseen vallankumoukseen.

Kunnallisesta toiminnasta. SKP pitää tarpeellisenä osanottoa kunnallisten edustuslaitosten toimintaan, tahtoen luoda tämänkin alan kommunismin asiaa palvelevien esitaistelujen ja vallankumouksellisen agitaation kentäksi.

Kunnallisessa vaalitaistelussa ei kalastustarkoituksessa ole luvattava mitään sellaista, mitä sitten valtuustossa oltaessa ei voida täyttää. Sellaiset lupaukset ovat vain omiaan synnyttämään työväestössä myöhemmin pettymystä ja epäluottamusta näiden lupausten antajiin. Vaaliagitatiossa on periaatteellisen propagandan ohella asetettava päiväjärjestykseen työväen lähimpiä vaatimuksia ja välttämättömiä tarpeita.

Kunnallisessa toiminnassa pitää kommunististen edustajain koettaa vaikuttaa kunnan asioihin siinä mielessä, että toiminnan kärki mahdollisimman voimakkaasti kääntyy kuntia hallitsevaa pankkipääomaa ja porvarillista keskitettyä luokkavaltaa vastaan ja näin osaltaan lisätä tätä valtaa hajottavaa ristiriitaa ja rappiota. Sellaisen joukkohädän kuin työttömyyden tuottama kirous on suunnattava porvarillista luokkavaltaa ja hallitusta vastaan ja hyökättävä kaikella painostuksella sen kimppuun työtä ja avustusta vaatiessa, välittämättä sosialdemokraattien ja porvarien vetoimuksista valtion taloudelliseen ahdinkotilaan. Agitaatorisesti pitää esittää vallitsevain epäkohtien todellinen syy, kapitalistinen järjestelmä, ja vaatia työväen kontrollia ja valtaa. Verotuksessa on työläisiltä ja kaikilta pienviljelijöiltä poistettava verotaakka ja panrava se kapitalistien maksettavaksi huolimatta siitä, että maaherra verotuksen kumoaa, ja pelkäämättä selkkauksia valtiovallan kanssa. Tällöin on valtuuston ulkopuolisilla kokouksilla, mielenosoituksilla ym. tuettava valtuuston välttämätöntä menettelyä ja painostettava sitä.

Kommunistien tulee pyrkiä voimiansa mukaan tuottamaan köyhemmälle väestölle tosipalveluksia taloudellisilla toimenpiteillä. Heidän on joka tilaisuudessa osoitettava, mitä suuria esteitä porvarillinen valtiovalta asettaa jokaisen todella tehokkaan muutoksen tielle, ja harjoitettava mitä terävintä valtiollista propagandaa. Tilaisuuden tullen on keskusjohdon ohjeiden mukaisesti koetettava toteuttaa työväen mielisii. Eräillä vallankumouksellisen tilanteen kehitysasteilla voi tulla kysymykseen kunnallishallintojen korvaaminen paikallisilla työväenneuvostoilla.

Kommunistinen osuustoimintatyö. Kommunistien on toimittava niin, että työväen osuustoimintaliike palvelisi vallankumouksellisen köyhälistön pyrkimyksiä eikä porvariston. On estettävä sen liittyminen kansallisiin tai kansainvälisiin porvarillisiin liittoihin ja aste asteelta syrjäytettävä porvariston renkien, sosialdemokraattien, vaikutusvalta siihen. Kommunistien vakavana velvollisuutena osuustoimintaliikkeessä on propagandan harjoittaminen kommunististen aatteiden puolesta ja osuuskuntien luominen vallankumouksellisen luokkataistelun elimiksi ja tukijoiksi.

Kommunistien pitää osuuskuntien edustajistoissa, hallinnoissa ja johdossa saavuttaa määräävä vaikutusvalta, harjoittaa yhtenäistä, puoluejohdon hyväksymää politiikkaa, lähentää osuuskuntia proletariaatin puoleeseen, vallankumouksellisiin liittoihin ja ammattiyhdistyksiin, saattaa ne mukaan poliittiseen liikkeeseen ja tukemaan kommunistista toimintaa, sanomalehtiä sekä työsulussa olevia työläisiä ja valtiollisten vankeiden perheitä.

Tätä työtä varten pitää kommunististen jäsenten kaikissa osuuskunnissa järjestää lujasti yhteenliittyneitä ryhmiä, jotka ovat läheisessä yhteydessä kommunistisen puolueen järjestöjen ja johdon kanssa sekä noudatettava Kommunistisen Internationalen III kongressin osuustoimintaa koskevia päätöksiä.

Työläisnaisten joukossa on kommunisteilla laaja työala. Monet edellmainitut liikkeet, kuten taistelu työttömyyden tuhoja, kallista aikaa, palkanalennuksia, asuntokurjuutta, veronkiskontaa, suojeluskuntain sota-provokatiota vastaan sekä sotaorpojen, leskien ja ohranan kiduttamain tovereitten puolesta, ovat sellaisia, että ne suorastaan koskevat työväenluokan naisten, perheenemäntien, äitien ja tyttärien lihaan ja vereen. Eivätkä ne saa tuloksiin vievää kantavuutta, jos eivät työläisnaiset lähde liikkeelle syrjäytetystä asemastaan ja takapajuisuudestaan yhteiskunnalliseen taisteluun. Kapitalismin teollisuuteen, varsinkin sotatarpeiden tuotantoon ja sotavarustelutöihin joukoittain mobilisoimat naiset, kuten myös valkoisen terrorin uhrien vaimot jo tyttäret joutuvat kymmenin tuhansin riippuvaisiksi työmarkkinain vaihteluista. Ja kun työttömyys heihin sattuu, jontuu heitä joukkoittain kaduille, prostitutsionin lokaan. Maaseudun mökeissä näännyty heitä tuhansittain lapsineen, joilla ei ole leipää eikä ruumiin verhoa.

Tarkalla ymmärryksellä on otettava huomioon työläisäitien valitukset sen kurjuuden johdosta, joka vallitsee lasten ravitsemisessa, hoidossa ja kasvatuksessa. Heille on valmistettava tilaisuuksia tuoda julki se musertava tuomionsa, jonka juuri he voivat vallitsevaa järjestelmää vastaan lausua, ja esittää vaatimuksensa, jotka vain voi tyydyttää työtätekevän kansan oma valta.

Kommunistien on kärsiville luokkasisarilleen vietävä tämä lohdutuksen ja toivon sanoma sekä vedettävä heidät kokouksiin, ammatillisiin ja poliittisiin järjestöihin, valistumaan taistelijoiksi. On autettava heitä vapautumaan porvarirouvien, isojen emäntien ja sosdem. johtonaisten petollisesta vaikutuksesta. Järjestötoiminnassa on heille annettava tehtäviä, joita he voivat ja haluavat suorittaa. Varsinkin on heitä valittava elintarvejakelun kontrollikomiteoihin, lastenkotien, sairaalain, vaivaistalojen tarkastustoimiin, koulujen johtokuntiin, osuuskuntain hallintoihin yms. Ja kaikessa toiminnassa on heille osoitettava, kuinka ei pidä karsinoitua yksinomaan erillisiin "naisten" toimiin ja erikoisiin naisten järjestöihin, vaan on niistä ja niiden ohella yhdyttävä yhteistoimintaan proletaaristen veljien rinnalla.

Työtätekevän nuorison elämässä on viime vuosina tapahtunut ratkaiseva käänne. Suursodan aikana mobilisoitiin sitä entistä suuremmissa joukoissa teollisuuteen ja sotatöihin. Entistä enemmän myös vedettiin nuoria naisia tuotantoelämään, mm. sellaisiin yhteiskunnallisiin palkkatoimiin, jotka ennen olivat mleston tehtävänä.

Sodan jälkeiset pulat ovat raskaasti murjoneet näitä nuoria. Tehtyään kovimmat työt pienillä palkoilla joutuivat he ensimmäisenä työttömyyteen heitetyksi sekä sortuvat paheiden tielle, rikoksin, prostitutsioniin ym. semmolseen.

Kommunistien on johdettava heitä taisteluun näitä rappenturia ja tuhoavia tekijöitä sekä koko niihin johtavaa järjestelmää vastaan. Järjestämällä terveen nuoruuden vielä säilyttäneet ainekset voidaan niiden kautta saada koko työtätekevästä nuorisosta varma joukko vallankumoustaisteluun. Uusille aatteille vastaanottavaisuus, alttius ja uhraus-

tuvaisuus tekevät nuorukaisista ja neitosista kommunistipuolueen parhaita työntekijöitä. Kommunistisen Internationalen ja Nuorisointernationalen päätöksiä noudattaen on Suomenkin vallankumouksellinen nuoriso seuraava uhrautuvain esitaistelijainsa v. 1918 luokkasodassa kaatuneiden nuorten toverien innostavaa, toimeen kannustavaa esimerkkiä.

Urheilukysymyksessä on Suomen työväelle jo ennestään selvää se, että urheilu ei voi olla puolueetonta. Viime vuosien kokemus on entistä selvemmin osoittanut, kuinka porvaristo urhellun ja urheilujärjestöjen kautta tukee luokkavaltaansa. Toiselta puolen osottaa mm. erityisesti Suomen työväen kokemus, että työväen urheiluharrastuksista on sen taistelussa kapitalismia vastaan ollut suurta hyötyä.

Suomen työväen oma, itsenäinen urheiluliitto onkin kehittynyt varsin korkealle ja saavuttanut huomattavia tuloksia. Saatiinhan jo alkaen työväen urheilijain kansainvälinen yhtymä. Mutta kun sosialipetturit ovat yrittäneet kaapata senkin haltuunsa, on luokkatietoisella työväellä edessään suuri tehtävä, Suomen työväen urheiluliikkeen liittäminen punaisten urheiluliittojen kansainväliseen yhtymään.

Kommunistien on työläisurheilijain joukossa tehtävä tarmokasta työtä niin, että tämä työkin valmistaisi vallankumoukselle hyviä kannattaja- ja taistelujoukkoja. Heidän on kehitettävä tätä urheiluliikettä sellaiseksi, että se auttaa köyhälistön toimintaa luokkahengen ja luokkavoiman kasvattamisessa. Paitsi persoonallisen terveydenhoidon edistämisessä ja työväen juhlatilaisuuksien ohjelman suorituksessa on työväen urheilulisella paljon tärkeämpi merkitys vallankumouksellisessa mielessä. Se kehittää päättäväisyyttä, tarmoa ja ripeyttä sekä toiminnallisuutta ja yleensä niitä kykyjä, joita työväenluokan vallankumouksellinen toiminta vaatii.

Propaganda sotaväen keskuudessa. Suomen porvaristo on vuoden 1918 kansalaissodassa saamansa voiton jälkeen tehnyt maastaan yhden tukikohdan maailman imperialismin sodassa — proletaarista vallankumousta, lähinnä Neuvosto-Venäjää vastaan. Luovuttaen Suomen armeijan ja luokkakaartinsa entente-imperialismin palkka-armeijaksi puuhaa Suomen porvariston lahtarikopia uusia sotaretkiä "Suur-Suomi"-ihanteen ja "helmokansain vapauttamissotien" varjolla. Näitä sotajoukkojaan aikoo porvaristo käyttää myös Suomen työväkeä vastaan veriin masentaakseen sen vapauspyrkimykset.

Tämä porvariston "isänmaan puolustuksen" nimessä harjoittama agitatio on työväen ja työtätekevien väliluokkien silmissä paljastettava oikeassa valossaan ja nostettava työtätekevän kansan miellala moista imperialismin orjuutta vastaan.

Epäselvyys imperialismin todelliseen luonteeseen nähden ylläpitää yhä ristiriitaisia käsityksiä Suomen työtätekevissä luokissa. Sosialipetturit kannattavat "isänmaan puolustusta" sekä armeijaa, vaikkakin "säätävällisyyden nimessä" ja uskotellen kansainliiton muka rauhaa tarkoittavia pyrkimyksiä haluavat sotavarustuksia vähentää, jopa eräät heistä puolustavat yleiseen asevelvollisuuteen perustuvan armeijan korvaamista palkatuilla erikolajjoukoilla, jolsta tietysti tulisi porvariston käsissä olevia noskekaarteja työväkeä vastaan. Jotkut sosdemit puolustavat myös kansanmiliisiä, vaikka työväen kansainvälinen kokemus jo ammoin on esittänyt sellaisia miliisiarmeijoita kun esim. Sveitsissä voitavan käyttää hyvin porvariston sotatarkoituksille ja työväkeä vastaan lakkotapakauksissa ym.

Tämä sosialidemokraattien kanta on työväelle paljastettava julkeaksi petokseksi, oman maan porvaristolle ja maailman imperialismille tehdyksi renginpalvelukseksi.

Porvarillisten pasifistien lailla uskottelevat sosialidemokratian niin kutsutut keskusta-aineet, että "aseistariisuminen" voi tapahtua parlamentin päätöksillä ja kansainvälsillä sopimuksilla. He sanovat, että sosialistit ovat jokaista sotaa vastaan, mikä ei ole totta; sillä marxilaiset sosialistit ovat aina selittäneet kannattavansa edistyksellisiä kansallisia vapaussotia ja varsinkin vallankumouksellisten maiden sotia taantumusvaltoja vastaan. Välttämätön on myös kansalaissota riistovaltaansa väkivaltaisesti puolustavan porvariston ja vallankumouksellisen proletariaatin välillä.

Kommunistisessa yhteiskunnassa kyllä ei ole sotia ja silloin totentun aseistariisuminen. Mutta siihen päästään vain yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kautta. Sillä eihän porvaristo suostu hajottamaan armeijaansa eikä riisumaan aseista lahtarikaartejaan. Sellaisella uskottelulla petetään vain työväenluokkaa ja heitetään se varustautumattomana lahtarien käsiin.

Kansanlaissodassa kärsityn tappion jälkeen ja valkoisen terrorin kauhujen johdosta on osassa Suomen työväenluokkaa vielä pelkoa ja vieroksumista kaikkea aseellista taistelua kohtaan. Toivotaan, että yhteiskunnallinen vallankumous ja työväen valtauspääsy tapahtuisi verettömästi. Se on harhakäsitys. Näille työläisille on osoitettava imperialismin tunnoton väkivaltaisuus ja häviöön tuomitun suurporvariston lahtariraiho, jotka tekevät aseellisen vallankumoustaistelun kiertämättömäksi. Tämä tietoisuus on valava Suomenkin köyhälistöön taisteluhenkä ja päätäväisyyttä. Se ymmärtää, että vain porvariston aseistariisuminen aseistetun proletariaatin voimalla voi ratkaista tämän kysymyksen. Se on nykyhetken historiallisten olosuhteiden objektiivinen opetus.

Työväenluokan on sen mukaisesti myös määriteltävä suhtautumisensa sotilaskysymykseen. Rauhanaate, jopa vallankumouksen nimessä tapahtuva proletaaristen ja puolproletaaristen ainesten yksilöllinen tai joukkopoisjääminen armeijasta on kerrassaan hylättävä. Sen sijaan on porvarillisessa armeijassa otettava kaikki se asetaidon oppi, mikä siltä suinkin saada voidaan. Kommunistien on armeijassa solmittava veljellisiä suhteita työläisten ja työtätekevien ainesten kanssa, osoitettava sotilaille, mihin häpeälliseen tehtävään heitä alotaan käyttää ja saatava sotaväen osastoissa vallitsevaksi sellainen henki, että sotilaat eivät lähde lakonrikkureiksi eikä lakkopaikkoja porvariston puolesta vartiolmaan, ja että he kieltäytyvät ampumasta lakkolaisia ja työväen mielenosoituskulkeita eivätkä ylipäänsä esiinny työväenluokan vapausliikettä vastaan.

Kun kumouksellisen liikkeen aikana sotaväen keskuudessa ilmenee kiihtynyttä miellalaa, on sotilaita kehoitettava vaatimaan kansanvaltaisia nudistuksia, kuten upseerien, sotatuomarien ym. valitsemista, yllytettävä valitsemaan sotaväenneuvostoja, kontrolloimaan joukko-osaston taloutta ja esittämään porvarivaltiolle vaatimuksia. Ja jos silloin esiin tyy yleisen kansanmiliisin vaatimuksia, voidaan niitä kannattaa siinä muodossa, että niiden kautta todellakin saataisiin kivääri joka miehen käteen.

Sotilaiden keskuudessa harjoitettava propanganda on niin johdettava, että näiden yleinen miellipide halveksien kääntyy upseeriston ja suojeluskuntajohdon lahtariaineksia sekä porvariston erikoisjoukkoja, ylioppilas-

kaarteja, oleellisia rikkurijärjestöjä ym. vastaan. Näin toimien edistään porvariston väkivaltakelnojen rappeutumista ja kohotetaan työväestössä rohkeutta ja taisteluhalua. Ja kun sitten vallankumouksellisen tilanteen tullen porvaristo aikoo käyttää sotaväkeä vallankumouksellista työväkeä vastaan, on niin toimittava, että mahdollisimman monet sotaväenosastot, porvarillisia johtajiaan vastaan nouden, menisivät työtätekevän kansan puolelle ja auttaisivat sitä lyömään lahtarit ja kukistamaan kapitalistisen rosvojärjestelmän.

Taistelu vallasta. Poliittinen tilanne Suomessa on nyt sellainen, että edessä olevat suuret työväen taistelut ja kansanliikkeet voivat varsinkin suurten käänteentekevän maailmantapahtumain vaikutuksesta ja niiden yhteydessä kärjistyä avoimeksi valtataisteluksi työväen ja porvariston kesken. SKP:n on oltava sellaisen mahdollisuuden varalta valmiina, niin ettei Suomen työväenluokka lahtarien taasen karatessa sen kimppuun joutuisi valmistumattomana yllätetyksi, vaan päinvastoin puolueen johdolla kykenisi tuollaiset hyökkäykset takaisin lyöden käymään valtiolliseen taisteluun porvariston väkivallan murskaamiseksi.

SKP voi nyt saavuttaa työväen luottamuksen ja sille tulevan johtajajoukon niin osaaottamalla sen taisteluihin, että se kokoaa ja vie eteenpäin vallankumouksellisen työväen voimia sekä hajoittaa ja murtaa lahtarivallan voimia.

Tämä vallankumouksen voimia kokoava ja kehoittava taistelu on aivan eri asia kuin taistella umpimähkään. Kun vallankumouksellisen tilanteen kärjistyessä esiintyy runsaasti järjestymättömiä työväenliikehtimisiä ja yleisiä kansanliikkeitä, on niiden oikea ohjaaminen ja järjestäminen erittäin tärkeä. Porvaristo tietysti koettaa saada nämä liikkeet hajoitetuksi, voidakseen murtaa taistelujain voimat erillisissä taisteluissa. Kommunistien on tehtävä tyhjäksi sen provokatioyritykset.

Sitä varten on puolueen jokapäiväisen arvion perusteella tarkoin selvitettävä itselleen taistelun vaikeudet ja mahdollisuudet, niin että sen vaikutuksen alaiset liikkeet aina olisivat sopusoinnussa ajankohdan konkreettisten olosuhteiden kanssa ja niiden tarkoitus ja laajuus kulloinkin punnitut todellisten edellytysten perusteella.

Voidakseen täysin hallita tilanteen ja johtaa joukot — porvariston provokation torjuen — työväelle mahdollisimman edullisella ajalla taisteluun ja ne tarpeen tullen vetää pois epätasaisesta ottelusta on puolueen johdon ja järjestöjen itselleen ja koko vallankumoukselliselle proletariaatille selvitettävä vallankumoustaistelun muodot ja menettelytavat. Esitaistelussa on ne toteutettava tietolleen ja täsmälliseen liikehtimiseen, jonka kokonaisuuteen esitaistelut ja erikoisliikkeet on koetettava yhdistää. Vallankumouksellisen työväen on näissä taisteluissa opittava tuntemaan omat voimansa sekä liittolaisensa ja vihollisensa.

Tähän kyetäkseen on puolueen puhdistettava itsensä kaikista keskustalaisuuden jälkeistä, jotka ilmenevät opportunistisiin taipumisena, passiivisuutena ja epäröimisellä, ja jotka antavat oikean taisteluhengen mennä käyttämättä ohi sekä kieltäytyvät johtamasta ja ohjaamasta työväenjoukkojen keskuudessa nousevia liikehtimisiä järjestetyiksi esitaisteluiksi. Samoin hylkää puolue vääränä ja vaarallisena sellaisen kannan, joka esiintyy "jyrkkänä" ja "vallankumouksellisena" ja jättäen huomiota ottamatta taistelun kokonaisuuden ja valkendet sekä proletaarisen vallankumouksen, yllyttää niiden ja Kommunistisen Internationalen taktikkaohjeiden vastaisesti työväen vallankumouksellisesti maltittomia ja

poliittisesti kokemattomia aineksia alituisiin esiintymisiin, tolkuttomaan lakkollemiseen ym. seikkailuihin, jotka vain turmelisivat todellisen vallankumouksellisen valmistelutyön ja saattaisivat lykätä tuonnemmaksi ja hukatakin ratkaisevan taistelun tilaisuudet.

Muistaen Suomen työväen omat vallankumoukokemukset ja pitäen mielessään Kommunistisen Internationalen kokoamat maailman työväen vallankumoustaistelun opetukset astuu SKP Suomen työväen edessä oleviin taisteluihin lujasti luottaen siihen, että kun Suomen työväki nyt joutuu ratkaiseviin voimanmittelyihin vihollisensa kanssa, se myös on viepä taistelunsa kommunistipuolueen ja Kommunistisen Internationalen johdolla voittoisaan loppuun.

Organisatiosta

I. Puolueesta, jäsenistä, johdosta ja kurista

Suomen kommunistinen puolue olkoon **luja maanalainen järjestö**, joka käyttää tarmolla ja taidolla niin laillisen kuin laittomankin toiminnan mahdollisuuksia voittaakseen ja säilyttääkseen Suomen työväenluokan enemmistön kannatuksen ja johtaakseen sen vallankumouksellisen luokkataistelun varmaan voittoon.

Puolueen pitääköön lujasti koossa **tiukka ja tinkimätön puoluekuri ja vankka puoluejohto**. Puoluejohto olkoon elävässä vallankumouksellisessa toimintayhteydessä jäsenten kanssa, perustaen johtaja-asemansa vallankumoukselliseen auktoriteettiin, joka tulee siitä, että se oikein ja voimakkaasti johtaa.

Puolueen jäseniksi ottavat johtavat puolue-elimet ainoastaan **koejäseninä** ensin toimineita tovereita, vähintään kahden entisen jäsenen antaman vastuullisen puoluetakauksen perusteella. Koeaika olkoon ruumillisen työn tekijöillä vähintään kaksi kuukautta, muille vähintään kuusi kuukautta. Jo koejäseneksi ottamisen kautta tietäköön koejäsenen alistuvansa noudattamaan ehdotonta puoluekuria ja kaikkia puoluejäsenen velvollisuuksia.

Puoluekokouksen, keskuskomitean ja muiden **johtavain puolue-elimien päätökset ja ohjeet** ovat puolueen järjestöille ja jokaiselle jäsenelle sitovat.

Puolueen keskusjohto on toiminnastaan **vastuunalainen** puoluekokoukselle ja Kommunistisen Internationalen johdolle. Sekä keskusjohto että muut johtavat puolue-elimet ovat velvolliset varomaan niin hyvin laiminlyöntejä kuin myös johtaja-asemansa väärinkäyttöä. Niiden velvollisuus on kysyä muidenkin puoluejäsenten mieltä, hankkia säännöllisesti itselleen luotettavia tietoja ja tehdä omat päätöksensä kypsän monipuolisen harkintansa jälkeen.

Puolueen jäsenet ovat velvolliset esiintymisessään aina osoittamaan itsensä **taistelevan järjestön kurinalaisiksi jäseniksi**. Milloin esiintyy eri mieltä oikeasta toimintatavasta, on erimielisyys ratkaistava puoluejärjestön piirissä, ja sitten toimittava tämän ratkaisun mukaan. Vaikka järjestön tai puolueen johdon päätös toisten jäsenten mielestä olisikin

virheellinen, eivät nämä toverit esiintymisessään saa koskaan unohtaa, että pahin kurinrikkomus ja pahin virhe taistelussa on toki yhteisen rintaman häiriöön saattaminen tai suorastaan rikkominen.

Jokaisen puolueen jäsenen ylimpänä velvoituksena on puolustaa Kommunistista Puoluetta ja Kommunistista Internationalea kaikkia kommunistin vihollisia vastaan. Joka tämän unohtaa ja päinvastoin sanoin ja töin hyökkää puoluetta tai Kommunistista Internationalea vastaan, häntä on kohdeltava puolueen vastustajana.

II. Solujen ja työkyntain perustamisesta

1) **Ensimmäiset ohjeet valmistettava** työkyntain ja solujen muodostamista varten.

2) **Organisaattoreja** opetettava ja sitten lähetettävä tärkeimpiin kaupunkeihin ja muihin keskuksiin. Missä organisaattori tai piirikomitea näkee tarpeelliseksi, on muodostettava erikoinen **organisaatiokomitea**, johon organisaattorikin tulee kuulumaan (suurimmissa kaupungeissa tulee olla useampia organisaattoreja). Organisaattorien tulee olla varmoja, innostuneita kommunisteja; heidän tulee myöskin tarkoin tuntea olot ja vallankumouksellisen liikkeen edellytykset sillä paikkakunnalla. Missä ei ole saatavissa sopivia SKP:n jäseniä organisaattoreiksi, voidaan ottaa sellaisia koejäseniä, joita piirikomitea suosittaa.

3) Organisaattorien (tai organisaatiokomiteain) on sitten paikan päällä tarkoituksenmukaisesti johdettava alkutoimia:

a) **Katsottava**, mihin työpaikkoihin tai ammattiosastoihin on tärkeintä perustaa ensimmäiset solut, ja

b) mille puolueen erikoisalalle on ensimmäiset työkyntä perustettava (esim. tiedotuspalveluksen, yhteyspalveluksen, urheiluliikkeen, työttömyystaistelun ym. aloilla);

c) **valittava** solujen ja työkyntain ensimmäiset esimiehet ja yhdessä näiden kanssa ensimmäiset jäsenet (ei monta, mutta parhaita, tietoisempia vallankumouksellisia työläisiä, sellaisia, joista pikemmin voi kehittyä kommunisteja);

d) **ohjattava** solujen ja työkyntain ensimmäisiä askeleita, annettava niille määrättyjä tehtäviä, aluksi esim. yhtä tai kahta ensi viikkoa varten (sellaisia tehtäviä, jotka niistä ilman muuta tuntuvat hyödyllisiltä, tarpeellisilta ja mahdollisilta täyttää). Missä on tarpeen, tulee niille käytännössä esimerkillä osoittaa, miten tehtävät on suoritettava. Samalla on terotettava mielein, mitä virheitä niiden on erityisesti varottava.

III. Selostusvelvollisuudesta

Selostusvelvollisuus kuuluu sekä kaikille puoluejärjestöille ja elimille että jokaiselle yksityiselle puolueen jäsenelle. Yleensä on toimintaselostus annettava säännöllisesti lyhyemmältä ajalta. Sen lisäksi on erikseen selostettava erikoisten puolue tehtävien täyttämistä. On tärkeää, että tämä selostusvelvollisuus toteutetaan niin järjestelmällisesti, että se juurtuu kommunistisessa liikkeessä parhaaksi traditioksi.

Puolue toimittaa säännöllisesti neljännesvuosikertomukset Kommunistisen Internationalen johdolle. Jokaisen puoluejärjestön on kertomuksensa jätettävä lähimmälle johtavalle komitealle (esim. paikallisten järjestöjen kuukausikertomukset asianomaiselle piirikomitealle).

Jokaisen solun, ryhmän ja työkunnan on esitettävä selostuksensa sille puolue-elimelle, jonka tosiasiallisen johdon alaisena se on. Yksityisen puoluejäsenen on (esim. vilkottain) annettava selostuksensa sille solulle tai työkunnalle (tahi esimiehelle), johon kuuluu, ja erikoistehtävän täyttämistä sille puolue-elimelle, jolta tehtävän on saanut.

Selostus on aina esitettävä ensi tilaisuudessa. Se tehdään suullisesti, mikäli puolue tai tehtävän antaja ei ole kirjallista kertomusta vaatinut. Selostukset olkoot suppeat ja asialliset. Vastaanottaja on vastuussa siitä, että sellaiset ilmoitukset, joita ei ilman vahinkoa voida julkaista, tulevat hyvin säilytetyksi, samoin kuin siitäkin, että tärkeät selostukset **viivyttämättä** ilmoitetaan edelleen asianomaisille johtaville puolue-elimille.

Luonnollisesti eivät nämä toimintaselostukset ja kertomukset saa rajoittua ainoastaan siihen, mitä niiden antaja on tehnyt. Niiden täytyy sisältää myöskin ilmoituksia sellaisista toiminnan aikana huomatuista seikoista, jotka ovat tärkeitä taistelullemme, erittäinkin huomioita, jotka voivat antaa aihetta uudistuksiin tai parannuksiin vastaisessa toiminnassamme. Samalla täytyy siinä esittää ehdotuksia, korjauksia, joiden välttämättömyys on havaittu toiminnan aikana.

Kaikissa kommunistisissa soluissa, ryhmissä tai työpaikkakunnissa on säännöllisesti pohdittava sekä niille annettuja että niiden annettavia selostuksia. Tämän pohdinnan täytyy juurtua vakinaiseksi tavaksi.

Solussa ja työhuonekunnissa on huolehdittava myöskin siitä, että yksityisillä puolueen jäsenillä taikka jäsenryhmillä on säännöllisesti erikoistehtävänä huomioiden teko ja selostus vihollisjärjestöistä, erittäinkin pikkuporvarillisista työväenjärjestöistä ja ennenkaikkea sosdem puolueen järjestöistä.

IV. Mieskohtaisesta agitatiosta

1) Kommunistisen propagandan ja agitation päämuodot ovat suullinen, mieskohtainen käännytys, osanotto ammatillisen ja poliittisen työväenliikkeen taisteluihin, vaikutus puoluelehdistön ja puoluekirjallisuuden kautta. Kaikkeen tähän toimintaan tulee puolueen jokaisen jäsenen ottaa säännöllisesti tavalla tai toisella osaa.

Suullista, mieskohtaista yllätystä on ensi sijassa harjoitettava järjestelmällisesti järjestettynä kotiagitationa. Sitä varten perustetuissa työkunnissa toimien on kommunistien näitä valvottava ja ohjattava.

Tämän agitation ulkopuolelle ei saa jäädä yksikään talo paikallisen puoluejärjestön vaikutuspiirissä. Hyvällä menestyksellä voidaan suuremmissa kaupungeissa suorittaa myös erikoisesti järjestettyä **katuagitatiota**, jota tehostetaan julistuksilla ja lehtisillä. Sen lisäksi täytyy järjestää solujen tai ryhmien kautta työpaikoille säännöllinen persoonallinen agitatio, johon liittyy lehtisten levittäminen.

2) Jokaisen paikallisen järjestön **massadulla** tulee tarkoin jakaa jäsentensä kesken kotiagitation tehtävät ja laajentaa tämä agitatio kaikkiin kyllin, kaikille tiloille ja yksityisiin taloihin toiminta-alueellansa.

3. Ruotsinkielisten proletaarikerrosten keskuudessa on harjoitettava agitatiota ruotsinkielellä ja muodostettava tätä agitatiota varten erityisiä puolue-elimmiä.

V. Yhteyspalveluksesta

Yhteyspalvelus tarkoittaa pääasiassa 1) kommunistiselle puolue toiminnalle tarpeellisen yhteyden ylläpitämistä eri puolue-elimien ja paikkakuntain välillä sillä tavalla, etteivät vallassolevat voi sitä estää, ja samalla 2) vastaisen varalle sellaista yhteyttä ylläpitävän järjestön eli koneiston kehittämistä, joka on tarpeen avoimen vallankumouksellisen nousun edellä ja aseellisen kamppailun aikana.

Yhteyspalvelukseen kuuluu lähettipalvelus, salaposti, salaisten asuntojen hankinta, salainen tavara- ja henkilökuljetus, säilytys jne.

SKP:n jokaisen aluesolun ja alueryhmän on joko perustettava erityinen yhteyspalveluksen työkuunta tai määrättävä asiamies tätä palvelusta varten. Sen lisäksi tarvitaan tällä toiminta-alalla muitakin elimiä.

Yhteyskoneistoa ei saa päästää ruostumaan työn puutteessa. Se on koetettava pelittää julkisen toiminnan verhoon, missä tämä on mahdollista. On pyrittävä saamaan tämä järjestö mahdollisimman varmasti ja nopeasti toimivaksi. Sen on kyettävä esim. suurissa kaupungeissa äkkiä saattamaan liikekannalle kaikki proletaarisen vallankumouksen vakinaiset voimat ja järjestyneet reservit.

Yhteyspalvelukseen käytettäkään vakinaisesti ainoastaan SKP:n jäseniä, niistäkin vain varhimpiä, koetelluimpia, neuvokkaimpia, rohkeimpia ja mieluummin sellaisia, jotka ensin poliittisilla kursseilla tai julkisessa toiminnassa ovat osoittaneet innostunutta aatteellista harrastusta. Tilapäisinäkään avustajina älköön käytettäkö muuta kuin SKP:n jäseniä tai hätätilassa koejäseniä. Näille älköön uskottako tärkeimpiä tietoja tai tehtäviä. Rehellisyys, uskollisuus sekä säännöllisyys yksityiselämässä olkoon ehtona jokaisella, jota tällä alalla edes tilapäisenä avustajana käytetään. Kuri täytyy tällä alalla olla **sotilaallisen ankara**. Mutta samalla on katsottava, ettei yksityiseltä vaadita niin suuria ponnistuksia, ettei hän sellaista täyttää voi. Ja avustettakoon häntä toimessa yhtä varmasti kuin häneltäkin vaaditaan.

VI. SKP:n suhteesta STP:n

SKP:n piirit ja alueet on pyrittävä muodostamaan STP:n piirien kanssa yhteenlankeaviksi.

Jokaisessa STP:n aluejärjestössä (paikallisessa järjestössä), mihin kuuluu ainakin muutamia SKP:n jäseniä tai koejäseniä, muodostavat nämä keskenensä kommunistisen solun. Jos heitä on useampia samassa aluejärjestössä, laajenee solu ryhmäksi, jonka työtä kantaryhmä johtaa. On pyrittävä jo lähimpinä aikoina saamaan kommunistinen solu tai ryhmä kaikkiin tärkeimpiin aluejärjestöihin, pienempiinkin ainakin asiamies.

VII. Kkm tehtäväksi annetaan

1) Kominternin III kongressin hyväksymien teesien perusteella valmistaa ja päättää Suomen oloihin sopivia **täydennyksiä** puoluekokouksen nyt tekemien organisatlopäätöksiin, niihin liitettäväksi:

2) Valmistaa ja päättää puolueen **sääntöjen tarkastus sekä ohjesäännöt** johtaville puolue-elimille, huomioon ottaen siinä myös eduskunta- ja kunnallisedustajain toiminnan valvomisen ja ohjaamisen.

Keskuskomitean toimintakertomuksen johdosta

Suomen sosialidemokraattisen työväenliikkeen perusvirheenä olivat ne samat reformistis-oppportunistiset pyrkimykset, jotka olivat ominaisia II internationaalelle yleensä ja erikoisesti Saksan sosialidemokratialle, jonka vanavedessä ja henkisessä johdossa Suomen köyhälistöpuolue kulki. Suomen yhteiskunta-taloudellisen kehityksen takapajuisuus, kapitalistisen teollisuuden heikkous ja sen mukana palkkatyöväen sekä varsinaisen teollisuustyöväen vähälukuisuus tarjosivatkin tälle reformistiselle suunnalle sangen otollisen maaperän. Verrattain suurilukuisen maalaisköyhälistön, puolifeodaalisten suhteiden kahlehtiman ja rasittaman torppariväestön sekä sitä lähelläolevan pienviljelijäluokan olemassaolo ja liikehtiminen sekä suoranaisesti, mutta vielä enemmän välillisesti tukivat ja vahvistivat tätä Suomen kaupunkien ammattityöväen reformistista politiikkaa. Ja mikäli siinä ilmeni vallankumouksellisuutta, oli se Suomen erikoisesti häikäilemättömän kapitalismin ja virkavallan sarron ja riiston köyhälistössä herättämän luokkavihan ilmaisua, mutta joka sosialidemokratiamme toiminnassa ei yleensä päässyt kautskylaista teoria-vallankumouksellisuutta pitemmälle. Käytännössä se joutui siirtämään työväen vallankumouksellisen taistelun ja itse vallankumouksen epämääräiseen tulevaisuuteen ja enimmäkseen hapuili ja häilyi sen ja rauhallisen parlamenttarismin välillä. Suomen työväen kasvattamista vallankumoukselliseen taisteluun ja työväen joukkoliikkeiden kehittämistä, syventämistä ja laajentamista köhti vallankumousta se pelkäsi ja huomattavasti vieroi tämän parlamenttaarisen rauhallisen yhteiskunnallisen uudistusliikkeen häiritsijänä ja sen tuhoisille vaaroille alttiiksi asettajana. Ylläkuvatulla aatteellisella pohjalla syntyneelle pyrkimykselle ja sen puolustamiselle antoi tukea se valtiollisesti vaikea asema, jossa Suomi tsaristiseen Venäjään nähden oli.

Mutta kun sitten maailmansodan lopussa Venäjän vallankumouksen yhteydessä Suomessa marraskuussa 1917 puhkesi suurlakko, niin se perinpohjin paljasti Suomen sosialidemokratian todellisen epävallankumouksellisen pikkuporvarillis-reformistisen luonteen ja kykenemättömyyden joutaa proletaarista vallankumousliikettä. Sitä seurannut Suomen köyhälistölle tappiolla päättynyt kansalaissota ja Saksan imperialismin hyökkäys Suomen työväen vallankumouksen kimppuun ajoivat tämän sosdemliikkeen sitten täydelliseen haaksirikkoon, aiheuttaen Suomen köyhälistön kärsimään verisen tappion. Suomen sosialidemokratian luhistuessa tuli Suomen ammatillinenkin työväenliike kansalaissodan taistelussa täydellisesti murskatuksi.

Vallankumoukseen osaaottaneista ja siinä sosialidemokratian harhakuvisa näin kohtalokkaalla tavalla heränneistä Suomen työläisistä joutui melkoinen osa pakenemaan Venäjälle sekä niiden ohella myöskin järjestyttömiä työläisiä, piintyneitä sosialidemokraatteja, talonpoikais-pikkuporvarillisia aineksia, joilla oli anarkistisia pyrkimyksiä.

Täällä ryhtyivät nyt syksyllä v. 1918 nämä Suomen vallankumoustaistelijat sekä niiden mukana joitakin muista aineksista rakentamaan uudeleen ja uusille perusteille Suomen köyhälistön pirstoiksi lyötyä puoluejärjestöä. Kansalaissodan paljastama sosialidemokratian mädännäisyys, vallankumouksessa saadut kokemukset sekä ennenkaikkea Venäjän työväen vallankumouksen antamat kokemukset olivat niin välittömät ja

vaikutuksiltaan ylivoimaiset, että mutta puoluetta perustettaessa jouduttiin yksipuolisesti painostamaan niitä piirteitä, joiden katsottiin olevan sosialidemokratialle jyrkästi vastakkaisia, samalla kun jäi vanhan sosialidemokratian hapatuksen ja harhakuvien jätteitä vaikuttamaan.

Näin aivan luonnostaan SKP, joka silloin perustettiin, tuli hengeltään ja pyrkimyksiltään vasemmistolaisbolshevistiksi, lahkolaisluontoiseksi ja äkkijyrkäksi, kykenemättä kuitenkaan täydelleen vapautumaan sosdem aatteellisesta perinnöstäkään.

Historiallisena kehitysilmiönä ja ehkäpä tarpeellisenakin vastamyökkynä vuosikautia Suomen työvälle tyrkytetylle sosialidemokraattiselle reformismille oli tämä vasemmisto-kommunismi sillä kertaa kiertämätön.

Puolueemme edelleen kehittymisprosessissa on näillä kummallakin sittemmin ollut vissit puolueemme toimintaa häiritsevät seurauksensa.

Puolueemme on kuitenkin jatkuvasti osoittanut voimakasta pyrkimystä selviytyä näistä kommunismille vieraista virtauksista ja suuntavivahdukista ja, kuten yleensä puolueiden elämässä, ei tämä kehitys ole tapahtunut ilman eri suuntaryhmien ja niiden välisten hankausten, jopa kamppailujenkin ilmestymistä. Ilahduttavana ilmiönä on nyt kuitenkin todettava, että ne kaksi kommunismin pohjalla kulkevaa pääasiallista suuntavirtausta, jotka puolueessamme tässä suhteessa ilmenivät, ovat — ja suureksi osaksi toisistaan riittävästi tietämättä, erillään ja toislaan täysin ymmärtämättä — kuitenkin periaatteessa kehittyneet ja pyrkineet aatteellisen kamppailun kautta ja sen tuloksena johtuneet samaan suuntaan, nim. sille terveelle pohjalle, jonka Kominternin toinen ja kolmas kongressi niin selvänköisesti ovat määritelleet.

Ja edustajakokous nyt toteaa:

että KK:n keskuudessakin osa molempiin suuntaryhmiin kuuluvia jäseniä on enemmän tai vähemmän tietoisesti ja enemmän tai vähemmän tehokkaasti pyrkinyt saattamaan puoluejärjestöämme ja sen toimintaa tälle kommunismin vahvalle pohjalle ja vapauttamaan puoluetta sen yllä kuvatuista alkuvaiheiden ultrakommunistisista ja lahkolaisluontoisista piirteistä sekä vanhan sosialidemokratian aatteellisista jätteistä;

että SKP:n KK on puolueemme järjestön rakentamiseksi ja voimistuttamiseksi, sen jäsenistön kasvattamiseksi ja vaikutusvallan kehittämiseksi Venäjällä ja samoin Suomessa toiminut yleensä tarmokkaasti, tuloksellisesti;

että puolueemme toiminnan johdossa Suomeen ja muihin maihin nähden, joka yleensä on ollut tarmokasta ja kommunismin periaatteiden mukaista, puolueettamme rakentavasti suoritettu, on ilmennyt pienempiä epäjohtonmukaisuuksia ja puutteellisuksia, joissakin julistuksissa ylimalkaisuutta ja epätarkkuutta, toiminnallisissa julistuksissa puutteellisuutta, tilanteen epätäydellistä arviointia ja ultrabolshevistikista malttamattomuutta sekä vielä heikkoutta joissakin niissä voimissa, joita puolueen edustajina tärkeissä tehtävissä on käytetty. Tätä heikkoutta ja kokemattomuutta on nuori puolueemme yleensä potanut, ilmeten se ihm. tarkoituksenmukaisen työn jaon puutteessakin;

että se on suoriutunut sille joutuneista vaikeista tehtävistä puutteellisuksista huolimatta yleensä hyvin;

että KK:n jäsenet erittäinkin siinä ovat osoittaneet tarmoa ja päätäväisyyttä ja katsottava menetelleen täysin oikein, kun ovat seisoneet paikallaan ja kiinteästi puolustaneet kommunistisen puolueen perusedellytyksiä, puolueyhteyden, puoluekurin ja velvollisuuksien täyttämisen

välttämättömyyttä hetkellä, jolloin kommunistiselle puolueelle vieraiden, anarkististen aineiden puolelta on heittä ja siinä yhteydessä KK:ta ja yleensä puoluejohtoa vastaan hyökätty;

että KK on edelleen menetellyt oikein siinä, että se myöhemmin, kun tämän anarkistisen opposition taholta oli tehty sitä vastaan murhaava hyökkäys, jossa useita sen ja nuoren puolueemme jäseniä sai surmansa ja haavoittui, pysyi paikallaan taipumatta palvelemaan tämän opposition nostattamia pikkuporvarillis-demokraattisia vaatimuksia, vaan ryhtyi järjestötoiminnallisesti ja kommunismin perusteita selvittäen irrottamaan tämän anarkistisen opposition mukana kulkeneet terveet työläisaineokset pois ja yhdistämään heidät VKP:n ja yleensä kommunismin vaikutuspiiriin;

että sen olisi täytynyt aikaisemmin ja tarmokkaammin ryhtyä tällaiseen kasvattavaan toimeen ja yleensä taktillisemmin menetellä suorittaessaan tehtäväänsä. Kommunistiseen varmuuteen ja päättäväisyyteen kun oleellisesti kuuluu myös tehtäviensä rauhallinen suorittaminen ja maltillinen, tyyni käyttäytyminen, varsinkin suhteessa puolueen yleiseen jäsenistöön ja kannattajajoukkoon;

että ne toverit, jotka Suomessa KK:n lähettäminä ja opastamina myöhemmin ulkomailla ryhtyivät puolueemme toimintaa ja järjestöllistä suhtautumista Suomen työväenliikkeeseen yleensä suunnittelemaan ja kehittämään siihen suuntaan, että puolueemme kehittyisi todelliseksi Suomen työväenliikettä johtavaksi kommunistiseksi luokkapuolueeksi (alkuvalmistuksina SSTP:n perustaminen, valmistellut S. sosdem Nuorisoliiton ja S. Ammattijärjestön edustajakokouksiin) olivat tässä pyrkimyksessään oikeassa ja suorittivat Suomen kommunistiselle vallankumoukselliselle liikkeelle esiraiavaajan työn. Tätä heidän alulle panemaansa työtä KK myös puolestaan sekä välillisesti että välittömästi tuki ja edisti, ollen siinä syntynyt sama pyrkimys, vaikkakin jonkun verran myöhemmin.

Myöhemmin pyrkiessään sovitteluluontoisilla esityksillään poistamaan pohjan kasvavalta oppositiolta, heidän olisi pitänyt näissä sovittelu-yrityksissään osoittaa tinkimätöntä taipumattomuuttaan tämän anarkistisen opposition anarkis-demokraattisille vaatimuksille, eikä esittä, tosin sovittelevassa tarkoituksessa, sellaisia järjestöllisiä toimenpiteitä, jotka olisivat antaneet näille aineksille vain lisää vauhtia, vaan ryhmittä samassa kiinteästi KK:n ympärille, sen auktoriteettia ja puolueemme eheyttä tukemaan ja puolustamaan, kuta ilmeisemmin tämä oppositio hyökkäsi sen tuhoamiseksi ja hajoittamiseksi. Heidän olisi yleensä pitänyt pysyä kiinteässä yhteistoiminnassa KK:n kanssa, huolimatta siitä, ettei heidän nähdäkseen silloin ollut riittäviä takeita olemassa puolueen ohjautumisesta oikealle tolalle, eikä heidän olisi pitänyt edes odottaessaan vastausta vetoamiseensa KK:lle ja Kominternin johdolle lykätä saamansa kutsun noudattamista, siis ei tehdä itseään syytäiksi sellaiseen laiminlyöntiin, jollainen kommunistisessa puolueessa on katsottava kurinpitörikokseksi.

Mutta edustajakokous toteaa tämän tapahtuneen siitä, että heidän yllä selostettu toimintansa, kehittää puolueen järjestötoiminta Suomessa erillään KK:n yhteydestä, jota yhteyttä vaikeutti pakko työskennellä maanalaisesti sekä lisäksi yhdyssiteiden hitaus ja heikkous; tämän toiminnan kehittäminen pääpiirteissään pyrkien sille pohjalle, jonka Kominternin toisen ja nyt varsinkin kolmannen kongressin päätökset edellyttävät, johti heidät ja osan puolueemme jäsenistöä erikoiseksi suuntaryh-

mäksi puolueessamme ja yhteen alkaen organisatoorisesti puolueen ulko-yuolliseksiin, organisatiokomitean perustamiseen asti. Tämä suunta-ryhmä esiintyi yleensä puolueemme ja Kominternin periaatteiden puitteissa liikkuvana, mutta jossain määrin entisen sosialidemokraattisen aatteellisen perinnön vaikutuksen alaisena.

Edustajakokous näinollen päättää :

1. Teroittaa, paitsi Kominternin ja edustajakokouksemme kaikkien päätösten, erikaisesti tässä yhteydessä näiden päätösten huolellista puolueemme toimintaan soveltamista ja tarkkaa noudattamista, joita Komintern on tehnyt ja tämä kokous nyt tekee taktikka- ja organisatiokysymyksessä, koska juuri siten saatetaan puolueemme toiminta kaikissa suhteissa kommunismin terveille pohjalle.

2. Mitä tulee SKP:n ja VKP:n suomalaisten keskinäisten suhteiden ja yhteistoiminnan järjestämiseen, siinä suhteessa hyväksytään KK:n jo toteuttama ja näiden järjestöjen keskenään sopima järjestely, joka sellaisenaan on säilytettävä.

3. Teroittaa jokaiselle puolueemme jäsenelle ilman eroitusta puolueemme sisäisen eheyden ja yhtenäisyyden välttämättömyyttä, joka vaatii kommunistiseen yleiskuriin alistumista ja puolueen johdon auktoriteetin tukemista täsmällisesti suorittamalla sen antamat tehtävät ja noudattamalla saatuja ohjeita. Tämä on sekä työväenluokan luokkayhteyden tervettä ilmaisua että köyhällistön voiton välttämätön ehto.

Kommunistien murha Pietarissa elok. 31 p:nä v. 1920

Edustajakokous toteaa, että se katala murhatyö, jonka uhreina viime elok. 31 p:nä Venäjän Kommunistisen Puolueen Pietarin Suomalaisen Kollektiivin kokouksessa menettivät henkensä Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean toimivimmat, utterimmat ja uhrautuvaisimmat jäsenet ja toimitsijat, toverimme Jukka Rahja, Väinö Jokinen, Tuomas Hyrskymurto, Liisa Savolainen, Jukka Viitasaari, Konsta Lindqvist, Teodor Kettunen, ja VKP:n jäsen J. A. Sainio sekä haavoittuivat toverit K. M. Evä, J. K. Lehtinen, Jaakko Rahja, Mikko Virkki, Aatto Laine, Jussi Vasten, Aino Petterson, J. Saastamolnen, Eelis Suurkaulio, joista toverimme Aino Petterson vieläkin on melkein toivottomasti sairaana saamiensa haavojen vuoksi, oli selvä vastavallankumouksellis-anarkistinen teko. Sellaisena se oli kylmän harkitusti suunniteltu ja varmallalla kädellä suoritettu. Se kohdistui ei ainoastaan nuoren puolueemme keskuskomiteaa, murhan uhriksi tarkoitettuja ja joitakin satunnaisesti siksi joutuneita puolueemme jäseniä vastaan, vaan nimenomaan keskitettyä kommunistista puoluejohtoa vastaan yleensä. Mutta ennenkaikkea suorastaan Suomen vallankumouksellisen työväen perustamaa vallankumouksellista järjestöä, kommunistista puoluetta vastaan.

Kommunistisessa puolueessa keskuskomiteolleen, toimitsijolleen ja jäsenilleen saa korkeimman ilmaisumuotonsa köyhällistön luja luokkayh-

teys, taistelutarmo, ehjä, kiinteä ja keskitetty luokkatoiminta. Sellainen puolue on Suomenkin köyhällistölle kapitalismin orjuudesta vapautumisen ja työväen valtaan nousemisen tärkein ehto. Tämä murhatyö oli horjumaton, varmaa ja puolueen pyrkimyksille uskollista johtoa vastaan tähdätty isku. Se oli isku taisteluarmeijaa, puoluetta vastaan. Eikä yksin tämä kaikessa raivokkuudessaan ja kylmäverisessä häikäilemättömydessään todellista luonnetta sellaisenaan kuvaava katala teko ollut pelkästään kommunistista puoluejärjestöä ja kommunistista toimintaa vastaan kohdistettua vastavallankumouksellista anarkismia. Sitä oli myöskin tämän murhatyön suunnittelijain, suorittajain ja varsinaisten kannattajain koko murhatekoa edelläkäynyt ja siihen johtanut valmistava toiminta. Sitä oli heidän harjoittamansa jatkuva, salakähmäinen, häikäilemätön ja aivan edesvastuuton, kaikkea työväen järjestyneen toiminnan säännöllisiä menettelytapoja halveksiva agitatio, vehkely ja toiminta puolueemme johdon, toimitsijain ja sen eteen uurastavain toimivain jäsenten mustaamiseksi, heidän muutenkin valkean toimintansa vaikeuttamiseksi ja häiritsemiseksi, heitä halventaakseen ja tieltä pois raivatakseen sekä puolueemme K.K:n ja sen koko yhtenäisen järjestön murskaamiseksi ja hajoittamiseksi.

Murhan suunnittelijat ja varsinaiset toimeenpanijat esiintyivät näennäisesti puolueemme sisäisenä, tosiasiallisesti puolueemme ulkopuolisista aineksista muodostuneena oppositiona. Välttämättä itseään ja pyrkimyksiään kommunistisiksi se käytti keppihevosenaan puolueemme ja sen toiminnassa ilmeneviä silloisten epänormaalisten ja meidän nuorelle puolueellemme erittäin raskaiden olosuhteiden aiheuttamia satumaisia epäkohtia ja puutteellisuuksia. Tällaiset epäkohdat ymmärsi ja ymmärtää jokainen todellinen kommunisti poistuvan itsestään puolueen päästessä säännöllisiin oloihin ja niiden mukana valmistumaan. Oppositio ei voinut eikä tahtonut tätä ymmärtää ja muodostui tosisteossa kommunistiselle työväenliikkeelle aivan vieraista ja sille vastakkaisista pikkuporvarillis-talonpoikaisista, anarkistisista aineksista ja pyrkimyksistä, sekä oli näinollen kommunistinvastaista liikettä. Tästä huolimatta ja nimenomaan juuri edellä sanotusta, epäsäännöllisistä olosuhteista aiheutunutta tyytymättömyyttä taitavasti lietsoen ja välikappaleenaan käyttäen, sai se jossain määrin myös rehellisten vallankumouksellista työväenliikettä ja puoluettamme suosivien työläisten kannatusta puolelleen. Menettäen sen kuitenkin täydellisesti, kun työläiset myöhemmin niin perin järkyttävällä tavalla tulivat herätetyiksi näkemään ja ymmärtämään heidän todellisen luonteensa ja todelliset pyrkimyksensä. Heidän anarkisminsa, heidän oppositionsa paljastui suomalaisille työläisille vastavallankumoukselliseksi anarkiaksi, joka ei ole kuten Länsi-Euroopan vallankumouksellinen anarkismi köyhällistöstä lähtöisin. Vielä vähemmän siltä puuttui jatkuvana tunnusmerkkinään pyrkimystä iskeä köyhällistön vihollista, porvaristoa ja sen mahtilaatoksia, kuten jälkimäisessä ilmenee. Heillä ei ollut tarjota puolueemme ohjelmaa, järjestörakennetta ja toimintaa vastaan taistellessaan tilalle mitään porvaristoa vastaan todella tähtäävää ohjelmaa tai toimintaa. Päinvastoin jotkut heidän johtajistaan todistettavasti olivat olleet lähelsessä yhteydessä ja vuorovaikutuksessakin Suomen köyhällistön vihollisten, Suomen lahtarien ja niitä kannattavien aineiden kanssa. Tämän he tietenkin mitä huolellisemmin salasivat niiltä rehellisiltä työläisaineksilta, joiden kannatusta itselleen ja toiminnalleen etsivät ja olivat osittain onnistuneet saamaan.

Edustajakokous toteaa kaiken tämän tuntien ja ymmärtäen sen talonpoikais-pikkuporvarillisen luonteen, josta tämä anarkistinen pyrkimys johtavine henkilöineen oli lähtöisin. Kokous huomauttaa, että jo Suomen kansalaissota tempasi työväen mukaan ja heitti sitten vallankumouksellisten työläispakolaisten mukana Venäjälle joukon kaikenlaisia talonpoikais-pikkuporvarillisia aineksia, vallankumoustaisteluun ihastuneita, voimakkaasti yksilöhenkisiä ja jäykkäluontoisia talonpoikaisnuorukaisia, joukossa kaikenlaisia seikkailijoita, rajasendun salakuljettajia, pikkukeinottelijoita ym. sellaisia. Ja osa näistä ajautui suomalaistenkin kommunistien riveihin.

Venäjällä oleskelevien suomalaisten keskuudessa silloin vallinneet olot, tilanteen aiheuttama luonnollinen sekasorto, nuoren vast'ikään perustettu puolueemme voimattomuus aikaansaada näiden ainesten keskuudessa nopea ja voimaperäinen kasvatustyö sekä yllämainitut näiden ainesten alkuperäiset luonteenomaiset pyrkimykset — kaikki nämä seikat yhdessä — hidastuttivat puheenaolevan aineksen sulautumista siihen järjestölliseen ja ehjään yhteistyöhön, keskinäiseen puoluekuriin ja solidaariseen suhtautuvaisuuteen, johon palkkatyöläisainees luontevasti sopeutui. Sen mukaisesti oli heille ominaista täydellinen aatteellinenkin ristiriitaisuus, ilmeten mitä voimakkaimmin kaikenlaisten henkilökohtaisten pyrkimysten ajamisena yms. julkisuudessa kuitenkin syyttäen sellaisesta puolueemme toimitsijoita. Vastustaen teoillaan puolueessa kuria ja keskitystä sekä leimaten järjestetyn johdon johtajien mielivallaksi jne. he omassa keskuudessaan ylläpitivät ankaraa kuria, keskitystä, jopa johtajiensa mielivaltaakin. Juuri tämä aatteellinen sekavuus ja ristiriitaisuus sekä pikkuporvarillinen alkuperä saattoi heidät alttiiksi Suomen lahtarien provokatiolle sekä eräät heistä suoranaiseen vuorovaikutukseen lahtarien kanssa.

Tätä murhaa on pidettävä yhtenä taisteluepisoodina Suomen lahtarivallan ja proletaarisen vallankumouksen välillä. Virallisen porvarillisen valtiokoneiston muuttuessa yhä avonaisemmin työläisten verisen sortamisen järjestöksi, se turvautuu pelotukseen ja vallankumouksellisten rivien hajoittamiseen ja demoralisoimiseen. Tätä menettelytapaa noudattaen porvaristo yleensä ja Suomen lahtarivalta erikoisesti ei häikäile käyttäessään tarkoitusperiensä tavoittelussa mitään keinoja ja voimia. Kaikki tarjolla olevat ainekset kelpaavat käytettäväksi!

Edellä kuvatut ainekset eivät yleensä kykene mittaamaan tekojensa poliittisia seurauksia eivätkä siitä paljoa välitäkään. Ne eivät näe niitä järjestöllisiä, sääntömääräisiä muotoja, toimintatapoja ja keinoja, joilla työväki järjestöissään korjaa niissä ilmeneviä epäkohtia. Ne eivät luota niihin tai eivät tahdo alistua niitä noudattamaan, koska ne pakoittavat luopumaan yksilöllisistä, järjestettyä toimintaa hajoittavista menettelytavoista. Kun niiden mielestä oikeutetut tai epäoikeutetut vaatimukset, vallitukset tai esitykset eivät tulleet kyllin nopeasti huomioon otetuiksi, eivät ne tunteneet velvollisuudekseen viedä omasta mielestään oikeata, todellisuudessa kuitenkin turmiollista asiaansa eteenpäin säännöllisiä uria myöten sillä maltilla, puolueen eheyttä ja parasta palvelevalla lojallisuudella, joita aina työväestö järjestöissään käyttää. Varsinkin kun epä säännöllisissä oloissa elävä ja toimiva puolueemme ja Kolmas Internationale, johon se kuuluu, riittävästi tarjosivat ratkaisumahdollisuudet. Tällaisille pikkuporvarillis-talonpoikaisille, anarkistisille aineksille ominaisella tavalla ne katsoivat oikeudekseen sivuuttaa kaikki tällaiset

näkökohdat. Ne sivuuttivat varsin kevyesti Suomen köyhälistön pääedellytykset: lujan ja kiinteän kommunistisen puolueen muodostamisen sekä kehittämisen ja raivasivat ase kädessä tieltään pois sen toimitsijat, yrittäen murskata sen Keskuskomitean kokonaan ja hajoittaa puolueen.

Edustajakokous toteaa, että tämä murhaavaksi tarkoitettu hyökkäys puolueettamme vastaan oli sitä vaarallisempi ja sen seuraukset saattoivat tulla sitä tuhoisimmiksi Suomen sekä osaksi koko maailman köyhälistövallankumoukselle, kun se tapahtui aikana, jolloin rappentuva kapitalistinen talousjärjestelmä kulkee nopeasti ratkaisuaan kohti ja Suomen köyhälistö seisoo ankaran kumoustaistelun kynnyksellä. Tämä murhateko aiheutti eräänlaista hämminkiä ja käsitteiden epäselvyyttä Suomen vallankumouksellisissa työväen piireissä juuri sen kautta, että murhaajilla oli VKP:n jäsenkirjat. Työväen laajat joukot eivät pystyneet heti näkemään lahtarien provokatiota murhatyössä, joka tapahtui Neuvostovallan alueella. Tätä käsitteiden selvittämistä on vaikeuttanut lisäksi murh jutun likvidoinnin lykääminen. Kokous pitää puolueemme yhtenä tärkeimpänä ja tinkimättömänä velvollisuutena puolueemme tässä kehitysvaiheessa tämän murh jutun nopeata likvidoinnista ja päiväjärjestyksestä pois siirtämistä erikoisesti poliittisesti merkittävänä ilmiönä, korostaen sitä seikkaa, että jutun ratkaisu ennakkopäätöksenä veisi mahdollisimman suuressa määrin halun anarkistisilta aineksilta jatkaa tai uudistaa tällaisia tekoja missään kommunistisessa puolueessa.

Ikuistuttaakseen elokuun 31 p:nä 1920 marttyyreina kaatuneiden puolueemme ja Suomen vallankumoukselliselle köyhälistölle kalliiden toveri muistoa, edustajakokous päättää julkaista muistojulkaisun, jonka toimittaminen jätetään KK:n huoleksi.

Puolueemme ylimpänä elimenä tätä surullista murhajuttua käsitellen edustajakokous toveriemme muistoa kunnioittaen merkitsee heidän sankarillisesti kaatuneen vartiopaikallaan luokkataistelurintamalla uskollisina lipulleen ja aatteelleen, jolle olivat elämänsä pyhittäneet ja kaiken voimansa, tarmonsä ja kykynsä harvinaisella antaumuksella ja innostuksella uhranneet. He antoivat elämänsä ihmiskunnan suurimman ja korkeimman aatteen: köyhälistön täydellisen kapitalismin orjuudesta ja riistonalaisuudesta vapautumisen puolesta.

Tietäen heidän kaatuneen Suomen köyhälistön vihollisten, Suomen lahtarien ohjaamain salamurhaajain uhreina, puolue on säilyttävä heidän nimensä muistossa vallankumouksen parhaimpien sankarien rinnalla.

Edustajakokous tuomitsee yksimielisesti ja jyrkästi ja tietää myös koko Suomen vallankumouksellisen järjestyneen työväen tuomitsevan tämän työväenliikkeen historiassa ennen kuulumattoman raajan hirmuteon suunnittelijat, suorittajat ja kannattajat, tuomiten samalla ehdottomasti ja epäröimättä koko tämän opposition anarkisen, työväen järjestettyä toimintaa hajottavan sekä lopulta murhaan johtaneen toiminnan ja pyrkimykset.

Puoluekokouksen tervehdys

Valkoisen Suomen vankilahelveteissä viruville tovereille

Kalliit toverit!

Lähetämme täten Teille, valkoisen Suomen vankilahelveteissä viruvat taistelutoverit, veljellisen tervehdyksen. Osa, jota Te proletariaatin vapaustaistelussa suoritate, on raskas, mutta samalla se on eniten ihailua ansaitseva. Syvimmällä osanoton tunteella katsoo Teihin koko sorrettu luokka. Se käsittää uhraustenne suuruuden, se ymmärtää elämänne raskauden ja se ei ole Teitä unohtava.

Taistelu kapitalismin ja proletariaatin välillä kehittyy ratkaisuaan kohti. Se tulee taukoamatta jatkumaan ja kiihtymään, kunnes proletariaatti on suorittanut historiallisen tehtävänsä. Tällä hetkellä ei ole ainoatakaan maata, missä ei luokkataistelu kulkisi kiihtymyksen merkeissä, jokaisessa maassa puristuu proletariaatin luja ketju yhä tiukemmalle mädänneen kapitalismin ympärille. Varmoin ottein se kiristyy ja kaukana ei ole enää aika, jolloinka se viimeisellä otteella musertaa mäsäksi kapitalistisen järjestelmän. Kuukausia, vuosiakin voi vierä ä ennenkuin se tapahtuu, mutta päivä päivältä se lähenee. Yhtenä varmana merkinä sen lähenemisestä ovat ne keinot, joihin kapitalismi taistelussaan proletariaattia vastaan turvautuu. Vainopolitiikka on tullut porvaristolle ainoaksi aseeksi, siihen se turvautuu ja sitä se yhä häikäilemättömimmin käyttää. Ja sellainen järjestelmä, jonka olemassaoloa ei muilla perusteilla voida turvata, jonka säilyminen rakentuu pelkän häikäilemättömän vainon keinotekoiseen apuun, sellainen järjestelmä on ehdottomasti ehtinyt häviönsä partaalle.

Toverit!

Te, jotka ristikkojen takana kannatte kableita sorretun luokan vapaustaistelun puolesta, Te olette muita lähimmin joutuneet kokemaan porvariston harjoittamaa vainoa. Teidän ylitsenne se on raskaimpana langennut. Useat Teistä ovat joutuneet virumaan harmaassa helvetissä v. 1918 kansalaissodasta lähtien, siis yli kolme vuotta. Aika on ollut pitkä ja kokemuksenne sen ajan kuluessa ovat olleet raskaita ja synkkiä. Mutta Te olette kestäneet. Ja me tiedämme, että edelleenkin yhtä miehuullisesti kestätte. Te ette ole heikkoja, epätietoisuuden vallassa ajelehtivia. Te olette asiastanne tietoisia ja Te kestätte.

Kalliit taistelutoverit!

Me emme rukoile Teille porvaristolta armoa, kuten porvariston kätyrit, sosialidemokraatit, tekevät. Me olemme tietoisia sellaisen menettelyn ironisesta halpamaisuudesta kokemustenne ja köyhällistön asian oikeuden kannalta katsoen. Me tiedämme, että armon asemesta voidaan vaan oikeutta Teille vaatia. Sitä me emme lakkaa hetkeksikään vaatimasta emmekä sen puolesta taistelemasta, vaikka tiedämmekin, ettemme ehkä voi porvariston herruuden aikana kaikille Teille saada vankilan portteja avatuksi. Me tiedämme, että vasta porvariston kukistuminen takaa vaatimustemme todellisen lopullisen täyttymisen. Sen tähden tulemme Teidänkin kärsimystenne velvoittamana tekemään kaikkemme köyhällistön vapaustaistelun voittoisaan loppuun saattamiseksi. Ja silloin, kun proletariaatin ratkaiseva isku lopullisesti lyö murskaksi kapitalistisen järjes-

telmän, silloin kantautuu sen iskun kaiku vankiloidenkin rautaportille, vapauttaen niissä silloin vielä olevat proletariaatin kahlitut jäsenet raskaista kärsimyksistään. Se päivä ei ole kaukana. Sen päivän jouduttamiseksi taukoamatta taistelemme. Ja siinä mielessä lähetämme Teille, kahlitut taistelutoverit, veljellisen tervehdyksemme.

Toiminnan suunta

I.

1) Maailman kapitalismin hajoaminen

Maailman kapitalismi menee rappiolle ja hajalle. Se on nykyisen aikakauden talousjärjestelmän tunnusmerkki. Kapitalistinen yksityisomistus oli jo ennen sotaa käynyt sellaiseksi kahleeksi tuotantovoimien kehitykselle, ettei kehitys suurissa teollisuusmaissa voinut yleensä päästä pitemmälle kapitalistisella pohjalla, koska teollisuustuotteiden vienti niissä ei voinut enää niin nopeasti tai niin paljon laajentua, että kapitalistinen liikevoitto tuotannossa olisi ollut turvattu. Kilpailevain imperialististen valtioryhmäin keskinäiset suhteet maailman markkinoilla kärjistyivät sen johdosta niin pahasti, että siitä puhkesi välttämättä imperialistinen maailmansota. Sota ei kuitenkaan parantanut eikä voinut parantaa maailman kapitalismin asemaa, koska se ei voinut laajentaa kapitalistisen teollisuuden voittoa tuottavia menekkimahdollisuuksia: päinvastoin se supisti niitä vielä entistä ahtaammiksi ja syöksi kapitalismin pitkän matkaa alas rappion ja hajoamisen viemäriä.

Nyt taantuvat, rappeutuvat ja hajoavat tuotantovoimat kapitalistisessa maailmassa. Kaikki taloudelliset suhteet ovat epävarmuuden ja horjuksen tilassa ja suurten vaihtelujen alaisina. Yhtenäinen maailman raha on kertakaikkiaan murentunut. Toisiin maihin siitä jäi isot murenet, toisiin vain hiutaleet ja sen mukaan tuotantovoimain taantuminen niissä esiintyy nyt eri muodoissa. Ala-arvoisen rahan maissa tuotantokoneisto tosin on käynnissä, joskaan sitä ei korjata eikä paranneta. Se tuottaa niissä tilapäisiä voittoja muutamille kapitalistiryhmille syövyttämällä piloilta oman maan tuotantovoimia, ja viennillään muihin maihin se syövyttää parempiosaisen rahan maissa tuotantovoimain elinjuuria, pakkottaen siellä osan teollisuutta seisomaan ja rappeutumaan.

Tämä tuotantovoimain rappeutuminen ja hajoaminen, joka johtuu niiden ristiriidasta ja kamppallusta yksityisomistusta ja kapitalistista tuotantotapaa vastaan, vie lopulta koko maailman kapitalismin ja yksityisomistuksen perikatoon proletarisen vallankumouksen kautta, mikä pelastaa yhteiskunnan tuotantovoimat täydelliseltä tuholta ja auttaa ne myöhemmin kukoistukseen.

2) Suomi kapitalismin rappion viemäriässä

Myöskin Suomen kapitalismi ui nyt muiden suurempain mukana auttamattomasti alas kapitalistisen rappion viemäriä.

Se pysyy toistaiseksi tosin pinnalla pääasiassa sen nojalla, että sen

raha on niin kevyttä ja että se voi haaskata metsiä saadakseen lastuja alleen. Mutta kehittyneempi teollisuuskoneisto huononee Suomessa ja sen tuottavaisuus alenee. Työväen hartioilla on liian paljon joutilaita elättettäviä ja liian kallis riistajakoneisto ylläpidettävänä. Työväen asema käy yhä kuristavammaksi ja riistäjien asema yhä epävakaisemmaksi ja vaarallisemmaksi.

Suomen riistäjäryhmät koettavat tukea valtaansa asevoimalla ja kaikilla äärimmäisen luokkaväkivallan keinoilla. Niiden valta on mustasta vastavallankumouksesta syntynyt valta ja hakee sen vuoksi liittolaisiakin itselleen kaikkien maiden verenhimoisimpain työväen sortajain piireistä, kuten Unkarin, Viron, Lätin, Puolan ja Ranskan hallituksista, Saksan ludendorffilaisista, Englannin jingoista, Ruotsin, Norjan ja Tanskan lahtareista. Mutta näiden maailman lahtaripiirien keskinäiset edut ja suhteet ovat osaksi hyvinkin ristiriitaiset. Niillä on myöskin kussakin maassa omat suuret vastuksensa taistellessaan asemansa pelastamiseksi sisäisiä ja ulkonaisia vihollisiaan vastaan. Niiden kesken ei voi muodostua ehjää yhtenäistä rintamaa, johon Suomenkin lahtarit voisivat turvautua. Suomen lahtarivalta pysyy enimmäkseen suurempain seurasta syrjään sysättyinä. Se ei saa niiltä tuntuvampaa apua missään muodossa, mutta on aina vaarassa saada niiden puolesta suorittaakseen sellaisia arveluttavia apuritehtäviä, joissa se voi menettää päänsä.

Venäjän proletaarisen vallankumouksen rautamoukari ei ole pyrkinyt iskemään Suomen kapitalismin päähän, se on jättänyt sen puhkitakomisen Suomen köyhälistön oman nyrkin varaan. Se ei ole lyönyt täydellä voimalla silloinkaan, kun Suomen lahtarit ovat hyökänneet Viroon, Aunukseen tai Karjalaan. Mutta se voi lyödä kovastikin, jos eivät Suomen lahtarit siivolla pysy.

3) Luokkien taistelun kärjistyminen

Kapitalistisen talouden rappeutumisesta on Suomessakin seurauksena porvarillisen luokkayhteiskunnan yhä syvempi jakautuminen ja hajautuminen. Samalla kun riistämiseen perustuvan talouden epävarmuus synnyttää vaikeasti sovitettavia hankauksia ja ristiriitoja omistavain omassa keskuudessa, samalla riistäjien ja riistettyjen väliset sovittamattomat luokkavastakohtat ovat päivä päivältä tulleet yhä räikeimmiksi. Yleensä luokkien taistelussa johtavaa pääosaa suorittavat luokat, suurporvaristo ja proletariaatti kumpikin puolestansa kokoavat luokkavoimiansa, järjestävät ja tiivistävät ne entistä tiukemmin.

Heinäkuulla päättynyt valtiollinen vaalitaistelu ja sen ulkonaiset tulokset todistavat tätä. Toiselta puolen köyhälistöä selvemmin ja horjumattomimmin edustava puolue, vallankumouksellisen työväen puolue, ja toiselta puolen taas porvaristoa avonaisimmin ja häikäilemättömimmin edustavat oikeistoporvarien ryhmät kokosivat kukin tahollaan vaaleissa ympärilleen selvimmän luokkainsa tietoisimpain ja taisteluhaluisimpain valitsijain kannatuksen, jopa entistä suuremmassa määrässä. Pikkuporvarillisten tai niitä lähelläolevien tai pikkuporvarillisten vaikutteiden alaisten väliryhmäin (kuten n.s. "edistysmielisten" porvarien ja sosialidemokraattisten johtajasakkien) kannatus ja siis myöskin valtiollinen merkitys sitä vastoin osoittautui vaaleissa heikentyneen.

Tämä proletariaatin ja suurporvariston luokkavoimien keskittyminen ja tiivistyminen sekä pikkuporvarillisten väliryhmien rivistöjen särky-

minen ja heikentyminen merkitsee luokkien taistelun yleistä kärjistymistä, syventymistä ja keskittymistä sekä sen ratkaisevien otteiden kiertämätöntä lähestymistä, siis: yhteiskunnallisen kehityskulun nopeampaa edistymistä, ei suinkaan yhteiskunnallisen kehityskulun hidastumista.

“Edistysmieliset” ja sosialidemokraattiset pikkuporvarit kyllä koettavat uskotella, että luokkataistelujen kehittyminen muka olisi yhteiskunnallista taantumista. Mutta se on petkutusta. Tällainen petkutus, se on: yhteiskunnallisen kehityskulun suunnan salaaminen, on ominaista pikkuporvarillisella aatepohjalla toimiville ryhmille ja puolueille. Ne näet ovat taloudellisen luokka-asemansa puolesta suurporvariston ja proletariaatin puristuksessa. Se panee ne hädässään, mikä kapitalismin hajomisen kautena on entistä suurempi, kallistumaan milloin proletariaattiin, milloin suurporvaristoon päin, milloin etsimään turvaa suurporvaristolta työväkeä vastaan, milloin myöskin työväeltä suurporvaristoa vastaan. Luokkain taisteluissa ne tämän mukaisesti joutuvat yrittämään toivotonta ja mahdotonta luokkain sovintoa sekä näkemään luokkataistelun terävöitymisessä tuon sovinnon haaksirikon, mikä pikkuporvarien mielestä on taantumusta. Tämä kaikki puolestaan tuomitsee ne valtiollisestikin kannattomaan horjumiseen ja hapuiluun, ollen kuitenkin niiden pysyvällisenä ominaisuutena ja suuntaa antavana pyrkimyksenä porvarillisen valtion säilyttäminen.

Kapitalismin rappiokausi niin Suomessa kuin muissakin maissa voimistaa nyt siis saman vallankumouksen edellytyksiä, joka Venäjällä on jo tapahtunut ja vakiinnuttanut siellä köyhälistön vallan. Proletariaatin vallankumouksellisen, tietoisien etujoukon, kommunistisen puolueen tehtävänä on toiminnallaan näitä edellytyksiä kypsyttää sekä siten edistää ja jouduttaa historiallista kehitystä.

II.

1) Suhtautuminen porvaristoon ja sen hallitukseen

Vallankumouksellinen köyhälistö on leppymättömässä ja sovittamattomassa verivihollisuussuhteessa koko porvaristoon ja sen hallitukseen. Siitä huolimatta, että porvariston keskuudessa esiintyy rakoilemisia sekä on havaittavissa erinäisiä valtiollisia ryhmittymiä ja värivivahduksia, eivät kommunistit suosi tai ylistele toisia porvareita paremmiksi, tai siedettävimmiksi toisia, esim. verrattuna “edistysmielisiä” porvareita porvarilliseen oikeistoon. Sellainen toisien porvarien toisia muka parempina suosiminen on ominaista noskelaisille, jotka luokkasovintoa tavoittelevat. Kommunistit sitävastoin sekä periaatteessa että käytännössä, porvariston johdonmukaisina vihollisina loppuun asti, osoittavat aina ja kaikkialla elävän elämän lahjomattomain tosiasian pohjalla, että porvaristo kokonaisuudessaan, olkoon sitten kysymys porvarillisesta oikeistosta tai n.s. “vasemmistosta”, on valkoisia lahtareita suhteessaan vallankumoukselliseen, punaiseen proletariaattiin sekä sen johtamaan, vapautustaan janoavaan koko köyhälistöön ja luokkataisteluun.

Tämän näkökannan mukaisen taistelulinjan noudattaminen ei kuitenkaan merkitse sitä, etteikö olisi, milloin tilaisuus tarjoutuu, joustavasti käytettävä hyväksi porvariston ristiriitoja ja ryhmävastakohtia. Juuri niin tulee kommunistien toimia, vieläpä niitä ristiriitojakin syventää, sillä sen kautta paljastuu porvarillisen yhteiskunnan ja sen talouden

bajaannus köyhälistöjoukoille yhä selvemmäksi, lisääntyy hajuannus ja epäjärjestys porvariston taisteluvoimien keskuudessa sekä siten kehittyy köyhälistön taistelu porvaristoa ja sen hallituksia vastaan yhä tehokkaammaksi ja murhaavammaksi.

Jokapäiväisessä valtiollisessa taistelussa, varsinkin eduskunnassa, voi sattua, että vallankumouksellisen köyhälistön edustajat joutuvat tänään hyökkäämään pikkuporvarillisen väliryhmän kanssa suurporvareita vastaan, mutta huomenna jo kenties tulee suurporvarillisen oikeiston kanssa ahdistaa pikkuporvarillista ryhmää poroporvarillisen taantumuksellisuutensa vuoksi. Taistelupäämäärästään tietoiset kommunistit eivät pelkää kumpaakaan mainittua mahdollisuutta. Milloin tilanne tällaisen tehtävän eteen asettaa, on vallankumouksellisen proletariaatin ja sen edustajain suoritettava taisteluliike rohkeasti ja päättävästi, jotta päästäisiin lyömään yhtä vastustajaa kerrallaan, jos mahdollista vaikkapa toisen vastustajan avulla tai sen toimeettomuutta hyväksi käyttäen sekä siten varmennetuksi edellytyksiä ratkaisevan iskun luokkaviholliselle antamiseksi.

2) Työväen taloudelliset ja valtiolliset taistelut

Kapitalismin nykyisellä mätänemisasteella on köyhälistön riistäminen ja nylkeminen tullut yhä pahemmaksi ja sen taloudellinen asema yhä kuristavammaksi. Kapitalismi on saattanut koko köyhälistön, lukuunottamatta muutamia etuoikeutettuja ryhmiä, kasvavaan joukkokurjistumisen tilaan.

Tässä on syvä lähde laajalle, päivä päivältä paisuvalle, yhä suurempia työväen ja maalaisköyhälistön joukkoja käsittävälle tyytymättömyydelle ja kuohunnalle. Tyytymättömyys puhkeaa esiin useimmiten vaatimuksina, jotka tähtäävät riistettyjen ja hädänalaisten köyhälistöjoukkojen jokapäiväisten kipeimpien tarpeiden tyydyttämiseen. Kommunistit, jotka köyhälistön taistelussa kulkevat eturivissä, omistavat omikseen nämä työläisjoukkojen jokapäiväisen elämän tarpeiden pohjalta lähteneet vaatimukset, taistelevat niiden puolesta, kehittävät niitä, selventävät niitä, yhdistävät ne kokonaiseksi sarjaksi vaatimuksia sekä ohjauksella suunnataavat tyytymättömien joukkojen liikettä hellittämättömästi eteenpäin.

Mutta kommunistit eivät ainoastaan jää kätet ristissä odottamaan, milloin tyytymättömyys mistäkin syystä köyhälistön kurjistuvissa joukoissa enemmän alkaa ilmetä, ryhtyäkseen sitten vasta sitä järjestämään tai vasta sen jälkeen, kun kapitalistit jo ehkä ovat ehtineet tehdä työväenluokkaa vahingoittavat sotaliikkeensä. Pyrkien tietoisesti ja päättävästi jouduttamaan historiallisen kehityksen kulkua ja tekemään tyhjäksi luokkavihollisen otteet, kommunistit mitä huolellisemmin ja järjestelmällisemmin jo ennakolta tutkivat ja laskevat, missä ja milloin elävässä elämässä löytyy todellisia syitä sekä edellytyksiä työtätekevään suuremmissa tai pienemmissä joukoissa sellaiselle tyytymättömyydelle, mikä kehittyneenä johtaa liikkeisiin. Tällöinkin kommunistit työväenjoukkojen esitaistelijoina ottavat osaa köyhälistöjoukkojen vaistomaisen tyytymättömyyden tietoiseksi taistelutahdoksi kehittämiseen ja johtavat proletaraiset ja puolproletaraiset joukot taisteluun luokkavihollista vastaan köyhälistölle edullisella hetkellä ja tavalla.

Nykyinen tilanne Suomessa on työntänyt tai tulee lähiaikoina työntämään päiväjärjestykseen joukon kysymyksiä, jotka epäilemättä, samalla kun ne ovat omiaan kuohuttamaan laajoja köyhälistöjoukkoja, johtavat

enemmän tai vähemmän teräviin luokkataisteluihin. **Vuokrannyytkeminen** ja sen rinnalla kasvava **joukkoasuntopula** ahdistaa hirvittävästi, varsinkin suurempien kaupunkien ja teollisuusseutujen työläisiä. Suoranaiset ja välilliset **verot** rasittavat entistä raskaammin ei ainoastaan varsinaisia **palkkatyöläisiä** kaupungeissa ja maalla, vaan myös työtätekeviä **pienviljelijöitä** ja muita omalla työllään eläviä. Porvarillisen komennon aikana ei ole toivoakaan verotaakan vähenemisestä. **Tavarain hinnat**, nimenomaan työläisten jokapäiväiselle toimeentulolle välttämättömien tavarain hinnat, eivät alene, vaan päinvastoin osoittavat ylenemissuuntaa. Kaiken lisäksi köyhälistölle tyrkytetään vatsan täytteeksi ja ruumiin verhoksi kaikenlaisia vastikkeita ja korvikkeita kelvollisen asemesta. Samaan aikaan kapitalistit herkeämättä pyrkivät huonontamaan työläisten toimeentuloa sekä **alentamalla palkkoja** että jatkuvasti viskaamalla työläisiä **joukoittain osittaiseen ja täydelliseen työttömyyteen**, mikä käsittää kaikkia rappeutuvia tuotannon aloja.

Tämä kaikki on jo synnyttänyt ja yhä synnyttää levottomuutta ja liikettä köyhälistöjoukoissa. Porvaristo sen huomaa, samalla kun se tuntee kapitalistisen taloutensa uppoavan yhä auttamattomammin rappion viemäriin ja sen kautta syntyvän entisestäänkin uutta tyytymättömyyden aihetta riistettyjen joukkojen keskuudessa. Taloudellisessa ja valtiollisessa hätätilassaan yltyy porvaristo epätoivonvimmaiseen vainoon ja hurjiin kuritustoimenpiteisiin työtätekevää luokkaa, varsinkin sen rohkeimpia, taisteluhaluisempia etujoukkoja vastaan. Tukahduttaakseen työläisjoukoissa virinnee ja lieskaan leimahtavan tyytymättömyyden, murskatakseen uljaimpien ryhmien etuvartiotaistelun, porvariston sortovaltion elimet jännittävät lahtarivoimansa kuristuspaineen korkeimmilleen.

Tällä tavalla lahtariporvaristo itse antaa työläisten taloudellisen hädän pohjalta lähteneille liikkeille ja taisteluille valtiollisen sisällön, se valtiollisten elimensä kautta todistaa, että nykyisenä aikana — niinkuin kommunistit työväelle osoittavat — jokainen työväen **pikkuihin**kin taloudellinen vaatimus, mitä johdonmukaisesti ajetaan sen toteuttamiseksi, loppukädessä johtaa taisteluun kapitalistista järjestelmää ja valtiota vastaan. Laajoille köyhälistöjoukoille tämä tosiasia vasta kokemusten kautta vähitellen kirkastuu. Kommunistien osanotto työläisten jokapäiväisten huolien pohtimiseen ja heidän taisteluihinsa tarkoittaa myöskin ennenaikaa jouduttaa suurten työläisjoukkojen pikkutaistelujen kehittymistä kamppailuksi, joka on tähdätty porvaristoa vastaan luokkana, ja mikä taistelu kerää työväen ja maalaisköyhälistön laajat joukot kommunismin vallankumouksellisen lipun ympärille.

3) Työväen yhteinen rintama

Luokkataistelujen nykyisellä asteella on työtätekevän luokan voiton yhtenä tärkeimpänä edellytyksenä työväen yhteisen kumouksellisen rintaman muodostuminen porvaristoa vastaan. Työväen laajat joukot tukevat joko vaistomaisesti tai tietoisesti yhteisen rintaman tarpeen ja myöskin pyrkivät siihen käytännössä. Kommunistit kannattavat kaikin tavoin tätä pyrkimystä ja edistävät toiminnallaan yhteisen rintaman muodostamista itse todellisuudessa, tietoisina siitä, että työtätekevän luokan yhteisen, yhtenäisen ja voimakkaan luokkataistelun voitokkaasti kehittyminen vaatii koko teollisuustyöväen ja maalaisköyhälistön kerääntymistä vallankumoukselliseen luokkarintamaan porvarisluokkaa vastaan.

Työväen yhteisen rintaman tiellä on kuitenkin vaikeita esteitä, kuten tähänastinen kokemus on osoittanut. Pikkuporvarilliset sosialidemokraattiset johtajat kahlehtivat vaikutuspiirissään olevia työläisiä järjestökurillaan, mutta vielä enemmän aatteellisella holhouksellaan. Täten ne estävät yhteisen rintaman aatteen helposti saamasta jalansijaa johtonsa alla olevissa jonkoissa. Mutta käytännössä ne sen lisäksi suoraan rakentavat esteitä ja saboteeraavat, milloin kaikesta tästä huolimatta yhteisen rintaman pyrkimys on vallannut joukot. Sosialidemokraattiset johtajat pelkäävät näet aatteellisen vaikutusvaltansa ja järjestöllisen kahleensa murtuvan sekä työväenluokan taistelujen kehittyvän valtavaksi kumoukselliseksi vyöryksi, jos heidän johdossaan olevat työläiset yhtyvät yhteiseen taisteluun vallankumouksellisten proletaarien kanssa porvaristoa vastaan. Käytännössä tämä sosialidemokraattisten johtajain sabotaashi merkitsee sekä työväen jokapäiväisten tarpeiden puolesta käytävän taistelun saboteeraamista että köyhälistön luokkavoimain keskittämisen vastustamista. Kommunistien tulee toiminnallaan tehdä tämä vastustus ja sabotaashi tehottomaksi. Tässä toiminnassa järjestetään ja yhteinen luokkarintama rakennetaan määriteltyjen työväen ja maalaisköyhälistön tärkeiden jokapäiväisten tarpeiden ja kysymysten pohjalla, niin että sosialidemokraattisten johtajain on vaikea kieltäytyä taistelusta näiden tarpeiden ja vaatimusten puolesta, elleivät jo suoralta kädeltä tahdo osoittaa olevansa työtätekevän luokan yhteisen asian kavaltajia. Lyhyesti sanoen: kommunistien ei tule toiminnallaan yhteisen rintaman puolesta helpottaa sosialidemokraattisten johtajain vastustusta ja sabotaashia, vaan sen sijaan vaikeuttaa sitä. Ei siis ole kieltäydyttävä esim. neuvottelemasta sosialidemokraattisten johtajain kanssa yhteisen rintaman asioista eikä pelättävä lähtee taisteluun heidän kanssaan yhteisten määriteltyjen vaatimusten pohjalla. Ei myöskään ole summamutikassa kieltäydyttävä käsittelemästä sosialidemokraattisten johtajain tekemiä mahdollisia esityksiä yhteisen rintaman muodostamisesta, vaan suhtauduttava sellaisiin asiallisesti, se on, arvosteltava niitä esityksiä siltä kannalta, että edistääkö niihin yhtyminen työväen luokkataistelun kehittymistä ja yhtenäistymistä, jouduttaako se historiallista kehityskulkua vai eikö.

Yhteisen rintaman kysymyksen yhteydessä nousee luokkataistelujen määrättyllä asteella esiin erikoisesti kysymys työväen hallituksesta. Lähtien työväen yhteisen rintaman muodostamisen välttämättömyydestä luokkataistelujen nykyisellä asteella, kommunistit ensiksikään eivät pidä erikoisesti suotavana sosialidemokraattien menoa porvarilliseen hallitukseen ja toiseksi eivät sitä myöskään toiminnallaan erikoisesti edistä. Sen sijaan vaativat kommunistit sosialidemokraatteja ottamaan osaa työväen luokkaetuja ajavan työväen hallituksen muodostamiseen, jossa kaikki työväen järjestöt ovat edustettuina, jossa ei ole sijaa porvaristolla ja joka työväen hallitus on vastuunalainen ainoastaan työväen järjestöille, mutta ei porvaristolle, jolle noskelaiset olisivat vastuussa, jos menisivät porvarilliseen hallitukseen. Tämän osoittavat kommunistit työväelle, samalla myöskin näyttären, että jos ajatus työväen hallituksesta toteutuisi, — mikä ei toistaiseksi kuitenkaan ole ajateltavissa, ottaen huomioon oikeistolaitarien vaikutusvallan ja noskelaitsten halun lähentyä enemmän porvaristoa kuin vallankumouksellista proletariaattia, niin tarjoutuisi työväen hallituksenkin kautta tilaisuus koko työväenluokan kannatuksella ajaa porvarillisen luokkavallan ja luokkavaltion hajottamista.

Taistelu yhteisen rintaman puolesta ja osanotto siihen ei kuitenkaan missään tapauksessa merkitse sitä, että kommunistit luopuisivat hiuskarvaakaan agitatio- ja arvosteluoikeudestaan missään suhteessa. Päinvastoin on kommunistien tätä oikeutta käyttäen, silloin kun sosialidemokraattiset johtajat ovat osoittaneet saboteerausta ja petturuutta, olkoon sitten kysymys yhteisen rintaman valmistamisesta tai jo taistelusta siinä, tämä saboteeraus ja petturuus on työväenjoukoille osoitettava elävään tosiasioiden pohjalla ja sellaisten tosiasian nojalla työväelle näytettävä, että noskelaisjohtajat ovat valkoisen lahtarivallan pönkittäjiä ja työväenluokan vallankumouksellisen luokkataistelun vihollisia.

4) Ulkopoliitikassa

samoin kuin kaikessa muussakin politiikassaan, porvaristo pyrkii turvaamaan luokkavaltansa säilymistä, mikä aineellinen pohja kapitalistisen talouden rappeutumiskulun kautta yhä enemmän lahoaa ja tulee kestävämmäksi. Tältä perustalta lähtien suuntautuukin porvariston ulkopoliittikka toiselta puolen valtiollis-taloudelliseen ja sotilaalliseen lähentymiseen sekä liittoutumiseen muiden lahtarivaltioiden kanssa, mikä on omansa lisäämään uusien imperialististen sotien uhkaa. Toiselta puolen taas porvariston ulkopoliittikka suuntautuu mitä erilaisimmissa muodoissa ilmenevään vihamieliseen esiintymiseen kaikkien maitten vallankumouksellista köyhälistöä ja sen kansainvälisiä vallankumouksellisia saavutuksia vastaan, erikoisesti Venäjän köyhälistöä ja sen Neuvostovaltaa vastaan, mikä merkitsee porvariston uusia sotilaallisia lahtari-seikkailuja.

Kommunistit taistellen eturivissä koko köyhälistöluokan etujen puolesta ja työväenluokkavallan valtaamiseksi sekä turvaamiseksi, niin hyvin kansallisissa kuin kansainvälisissä puitteissa, ja tietäen, että proletariaatti suorittaa kansainvälisen proletaarisen vallankumouksellisen velvollisuutensa taistellen lähinnä "omaa" porvaristoaan vastaan.

vastustavat kaikenlaisia liittoutumisia ja lähentymisiä Suomen ja muiden maiden kapitalististen valtioiden kesken, osoittaen ne Suomelle vaaralliseksi ja vaaralliseksi;

paljastavat ja vastustavat kaikkea porvarien ja noskelaisten harjoittamaa Neuvosto-Venäjän vastaista politiikkaa, osoittaen sen olevan omansa johtamaan Suomelle turmiollisiin tuloksiin;

arvostelevat Suomen ja Venäjän diplomaattisia ja kauppasuhteita koskevissa kysymyksissä hallituksen, porvaripuolueiden ja noskein esiintymistä, silmämääränään se, mitä Suomen ja Venäjän etu kulloinkin vaatii;

puolustavat ja korkealle kohottavat aina innolla ja tarmolla Neuvosto-Venäjän arvoa vallankumouksellisen köyhälistön valtana ja maailman proletaarisen vallankumouksen suurena esitaistelijana.

SKP:n organisaation lujittaminen julkisissa järjestöissä

I.

SKP:n laajennettu pleenumi päättää :

1) että puolueen 4:nnen kongressin päätös puolueen organisatoorisesta rakenteesta tulee toteuttaa mitä tarmokkaimmin ja järjestelmällisimmin KK:n sitä varten laatiman yksityiskohtaisen työsuunnitelman pohjalla, sekä

2) että puoluekongressin KK:lle jättämät tehtävät, puolueelle ohjesääntöjen valmistaminen ja täydennykset puolueen organisaatioon on kiireellisesti valmistettava ja käytäntöön saatettava ensi tilassa.

II.

Puolueen alempien ja ylempien johtoelinten ja jäsenten toiminnallisesta yhteydestä, toiminnan joustavuudesta, eheydestä ja suunnitelmallisuudesta, laajennettu KK:n kokous päättää :

a) KK:n tulee Suomen Byron kokoonpano niin järjestää, että sen vaikutus ja johtoasema Suomessa kasvaa ja lujittuu julkisten, niin poliittisten kuin ammatillistenkin järjestöjen keskuudessa, alemmista elimistä ylömpiin asti sekä sosialistisissa päivälehdissä ja kuukausijulkaisuissa ;

b) puolueen KK:n ja Byron auktoriteettia kohotetaan ehdottomasti sen kautta, että jokainen jäsen ilman minkäänlaista arvostelua toteuttaa hänelle annetut tehtävät puolueen johtoelimien antamassa muodossa, yrittämättä niitä esim. oman persoonallisen käsityksensä mukaan muuttamalla toteuttaa ; kaikessa puoluetyössä tulee jäsenen osoittaa olevansa puolueen tietoinen ja kurinalainen jäsen ;

c) puolueen sisäisistä asioista ja varsinkin puolueen sisällä ilmenevistä erimielisyyksistä puolueen jäsen, ei saa mainita puolueen ulkopuolella oleville ;

d) puoluetyössä sattuneisiin virheisiin ja onnettomuuksiin tulee puolueen jäsenen suhtautua ei niin kuin puolueen viholliset, eikä myöskään toimettomuuden osoittamisellaan, vaan puolueen mitä intohimoisimpana puolustajana, joka kaikella tarmolla ja innolla puolustaa puoluetta vihollisen hyökkäyksiltä puolueen säilyttämiseksi ja sille luottamuksen pysyttämiseksi proletaarisissa joukoissa ; jäsenen muunlainen menettely kuin puoluetta puolustava katsotaan vihollisen teoksi puoluetta vastaan, jollaisilla jäsenillä ei ole paikkaa kommunistisessa puolueessa ;

e) KK:n tulee kiinnittää vakava huomio SSTP:n järjestölliseen rakenteeseen ja puolueen itsensä kannattavaksi saattamiseksi sekä ryhtyä toteuttamaan näitä muutoksia, joita vallankumouksen luokkajärjestön kehitykselle KK katsoo välttämättömäksi.

SKP:n ulkopoliittikan toiminnan suunta

1) Katsoen siihen, että viimeisen puoluekokouksen jälkeen on kansainvälisen imperialismin ja kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin, jonka tärkein voimatekijä on Neuvosto-Venäjä, välisen kamppailun aiheuttamana esiintynyt yksityisiä uudestaan ryhmittymisiä vallankumouksen leirissä ja pyrkimyksiä sellaisiin, ja että se osittain on koskenut myös Suomen porvariston ulkopoliittisia suhteita, sekä ottaen huomioon, että nämä ilmiöt vaativat vastatoimenpiteitä kommunististen puolueitten puolelta, katsoo laajennetun johdon kokous nyt olevan ajan käytännössä toteuttaa 4:n puoluekokouksen lausuman ajatuksen suhteitten solmiamisesta läheisesti Suomen ja muiden n.s. reunamaiden kommunististen puolueiden välillä juuri ulkopoliittikan kysymyksissä yhteisen ja järjestelmällisen taistelun aikaansaamiseksi.

2) Laajennettu pleenumi päättää, että puolueen KK kääntyyköön mitä läheisimmässä tulevaisuudessa n.s. reunamaiden, ja jos tarpeelliseksi katsotaan, kaikkien Venäjällä olevien balkanilais-baltialaisten kieliryhmäin kommunististen puolueiden ja Venäjän Kommunistisen Puolueen edustajain puoleen, esittämällä näiden keskeisen neuvottelukokouksen lähimmässä tulevaisuudessa pitämistä. Neuvottelukokouksessa tulisi yhteisesti harkita yhteisen lähemmin määriteltujen suuntaviivojen aikaan saamista ja myös yhtenäisen esiintymisen suunnittelemista mainittujen maiden kommunististen puolueiden toiminnassa, n.s. ulkopoliittikan kysymyksissä, lähinnä kysymyksissä, jotka koskevat suhdetta Neuvosto-Venäjään ja suhdetta reunamaiden porvariston keskinäisiin pyrintöihin. Edelleen kokous päättää, että KK:n tämän neuvottelun tulokset tulee saattaa puolueen yhteiseksi omaisuudeksi toimintamme yksityiskohtaistuttamiseksi ja voimistuttamiseksi.

Murhaoppositiota koskevassa asiassa

SKP:n laajennettu pleenumi päättää:

1) Seisoon puolueen 4:n edustajakokouksen päätöksen kannalla ja viimeainitun edustajakokouksen jälkeen saavutettuihin kokemuksiin nojaten julistaa kokous sen "opposition", joka suunnitteli ja suoritti puolueemme jäsenten murhan kaksi vuotta sitten sekä sen "opposition" vanavedessä kulkevat kommunistisen puolueen vihollisiksi ja proletaarisen vallankumouksen kehitykselle Suomessa mitä vakavammaksi vaaraksi ja häiriöksi.

2) On mitä tarmokkaammin taisteltava tämän "opposition" ja sen kommunistista puolue-elämää myrkyttävää ja proletaarisen vallankumouksen kehitystä syvästi häiritsevää vaikutusta ja toimintaa vastaan kaikissa sen ilmenemismuodoissa, eritoten Suomessa, minne tämä koplakunta jo on toimintansa voinut ulottaa. Kokous jättää KK:n pikaisesti harkittavaksi ja määriteltäväksi tämän, puolueemme olemassaoloa ja vallankumouksen kehitystä puolustavan taistelun yksityiskohdat ja muodot.

3) Kokous saattaa edellälausutun kantansa VKP:n KK:n Politbyron ja KI:n Tpk:n Presidiumin tietoon.

Taktiikkakysymyksestä¹⁾

Johdanto

Suomessa on alettava heti **kiivas kommunistinen toiminta vallankumouksen valmistelun kuntoon panemiseksi.**

Lahtarivalta on niellyt lilan suuren palan yrittäessään lopettaa työväen koko **julkisen luokkataistelupuolueen.** Suomen lahtarit pelkäävät vallankumouksen puhkeamista Saksassa, pelkäävät, että jos heidän saksalaiset lahtariveljensä joutuvat seinää vasten, **niin voi Suomessakin nousta vallankumousliike.** Siksi he eivät enää uskaltaneet sietää Suomen Työväenpuolueen toimintaa.

Mutta tämä katala päällekkarkaus työväen etuvartioston kimppuun ei ole Suomen lahtareita pelastava. **Tilinteon päivät ovat tulossa.** Suomen kommunistisen puolueen järjestöä ei lahtarivalta kykene hajalle lyömään. Kiivasta valmistelutyötä meiltä vain tarvitaan, valtiollista agitatiota ja järjestävää ohjausta, yhtään päivää hukkaamatta.

Sosialidemokratian vastustaminen

Työväen voimattomuuden ja arkuuden tunto on saatava voitetuksi. Paras poliittinen keino sen voittamiseksi on se, että tarmokkaasti tehdään työväelle tutuksi **työväen ja talonpoikain vallan** tunnussana.

Kommunistiselle puolueelle on voitettava tosiasiallinen vaikutusvalta sosialidemokratiankin kannattajina oleviin joukkoihin. Sitä varten on meikäläisten innolla järjestettävä kaikkia niitä luokkataistelun joukko-**liikkeitä, joihin päivän kysymykset aihetta antavat.** Sellaisia kysymyksiä ovat tällä hetkellä etupäässä kaksi ryhmää: **työväen lallisten luokkataisteluoikeuksien puolustaminen ja ammatilliset päivänvaatimukset.** Edellisiä vaatimuksia ajetaan toistaiseksi etupäässä yleisten työväen kokousten ja niissä valittujen julkisten toimielinten kautta. Samalla on **ammatillisia järjestöjä kaikkialla** käytettävä apuna sosialidemokraattisen puoluejohdon vaikutusvallan hävittämiseksi.

Yhteisrintama-menettelynkin sovelluttaminen tulee toistaiseksi kysymykseen etupäässä yleisten työväen kokousten kautta, joita valmistellaan sekä ammatillisissa että muissa työväenjärjestöissä ynnä mieskohtaisen agitation kautta sosialidemokratian kannattajien keskuudessa. On pidettävä tarkoin mielessä, että yhteisrintama-menettelyn tarkoituksena on, paitsi työväen yhteisten joukkotaistelujen aikaansaaminen, myös sociali-

¹⁾ Tätä päätöstä ei ole tarkistettu lopullisesti tarkistetun käsikirjoituksen mukaan.

demokratian johtajain erottaminen joukoista, paljastamalla nuo johtajat porvariapureiksi.

Sosiaalidemokratian vasemmiston eroamista puolueen oikeistosta itsenäiseksi ryhmäksi ja niiden välisen juovan suurentamista on meikäläisten edistettävä. On eduksi, että vasemmisto vahvistuu ja mahdollisimman pian voittaa tuossa puolueessa. Mutta sen edistämiseksi ei ole oikea tapase, että meikäläiset yleensä yhtyvät ja tyytyvät sosdem vasemmiston kantaan, vaan on päinvastoin aikaansaattava **lakkaamatonta taisteluhaluisten joukkojen painostusta noihin johtajiin**. Työväen todellisen luokkataistelun kärjistyminen kaikkialla parhaiten kommunismia edesauttaa.

Kyntömiesten oikeuksien ja vaatimusten puolustaminen

a) Todellisen viljelijän omistusoikeus maahansa ja maan hankkiminen tilattomille

1. Maataan viljelevän talonpojan täysi perinnöllinen omistusoikeus maahansa olkoon koskematon.

2. Tilattomien maantarve on tyydytettävä luovuttamalla niille ensi kädessä jo viljelykselle raivattua ja viljelyskelpoista maata. Sitä varten on pakkoluovutettava suurtilat, yhtiöiden ja yksityisten keinottelijain hallussa olevat maat, ensin eikä viime kädessä, kuten Lex Kallio säättää. Ja sen jälkeen, ellei tällaista maata riitä tai sitä löydy, on tilattomille luovutettava maata valtion, kuntain sekä pakkoluovutettujen yhtiöiden ja yksityisten suurtilallisten raivaamattomista maista.

3. Kaikkien pienviljelijäin lisämaan tarve, siihen luettuna laitumen ja metsän tarve, on tyydytettävä samalla tavalla, taaten siten heille mahdollisuuden saada maata ensi kädessä entisten viljelystensä välittömästä läheisyydestä.

4. Tilattomat saakoot maansa ja pienviljelijät tarvitsemansa lisämaan vapaasti ilman mitään valtiolle, kunnalle tai yksityiselle suoritettavaa maksua.

5. Itsenäistyneet torpparit, mäkitupalaiset ja lampuotitilalliset ovat vapautettava maansa lunastusmaksuista. Kaikki sellaiset maksut ovat lakkautettavat, suoritettakoon niitä nyt valtiolle, kunnille, pankille tai yksityisille.

6. Torpparit, mäkitupalaiset ja lampuotitilalliset, jotka vielä ovat vuokrasuhteiden alaisina, julistettakoon ilman muuta hallussaan pitämänsä viljelemään täysvaltaisiksi omistajiksi. Suurtilallisten häätöoikeus on ehdottomasti kiellettävä. Vielä eläville, mailtaan häädetyille torppareille ja pienviljelijöille on taattava vapaa oikeus saada takaisin heiltä ryöstetyt kotinsa ja maansa tai muuten heille se korvattava.

7. Asutuslautakunnat ovat muodostettavat tilattomain ja maataviljeleväin talonpoikain valitsemista tilattomista ja talonpojista itsestään. Asutuslautakunnilla on olevalle kaikissa maan hankintaa koskevissa asioissa lopullisesti ratkaisevalle valta, jotta siten taattaisiin tilattomille ja pienviljelijöille virkavallan esteistä ja hitaudesta vapaa, nopea ja maatarpeensa tyydyttäminen.

b) Pienviljelijäin ja talonpoikain viljelystoiminnan auttaminen

1. Paitsi turvattua omistusoikeutta viljelemäänsä maahan ja maan lunastushinnan raskaasta taakasta vapauttamista tarvitsee pienviljelijä ja talonpoika sekä aika-ajoltaista että säännöllistä apua valtiolta viljelystoimintansa kehittämiseksi ja ylläpitämisessä.

2. **Uusien maiden raivaaminen** kysyy useimmiten viljelijältä suuriakin ylimääräisiä ja erikoisia varoja. Samoin viljelystalouden kehittämiseksi uusien rakennusten kuntoonsaattaminen. Ilman ylimääräistä apua ei talonpoika pysty useinkaan aikanaan tai ollenkaan näihin taloutensa undistuksiin ja kehittämistoimenpiteisiin. Hänellä on oikeus leivän hankkijana tähän apuun ja hänen on sitä saatava.

3. Talonpojan viljelystyön helpottaminen ja sen tulosten kohottaminen on myöskin oleva tarkan huollon esineenä. Kelvollisten ja ajanmukaisten työkonoiden ja muiden **työvälineiden**, apulaintain saannin **taloudellisesta avustamisesta ja helpottamisesta** valtion toimesta on sen vuoksi välttämättömyyttä.

4. Kalliiden kuljetuskustannusten alentaminen s.o. **rautatietariffien halventaminen ja uusien tarkoituksenmukaisten liikennevälineiden** aikaansaannin kautta on lisäksi edistettävä ja autettava talonpoikain viljelystyötä.

c) Viljelysväen verojen poistaminen

Torpparit, mäkitupalaiset, lampuodit ja sellaiset talonpojat, jotka itse maatyötä tekevät, ovat vapautettavat maanviljelyksestä ja sen sivuelinkeinoista saamaansa tulojen verotuksesta, samoin maatyöläiset työtulojensa verotuksesta ja verorasitus siirrettävä suurriistäjään kannettavaksi.

d) Työväen ja talonpoikain oman vallan välttämättömyys ja sen turvaaminen

1. Porvarillinen valta, joka on kapitalistien käsissä, ei pienviljelijäin ja talonpoikain elinvaatimuksia ole huomioon ottanut, ei tyydyttänyt eikä vastakaan tyydytä.

2. Vain **työväen ja talonpoikain oma valta voi vakavasti turvata pienviljelijäin ja talonpoikain elinedun**, auttaa heitä viljelystaloudessaan sekä puolustaa heidän oikeuksiaan ja saavutuksiaan.

3. Työväen ja talonpoikain oma valta perustetaan ja saatetaan **lujaksi ja tehokkaaksi** sen kautta, kun kaikki **kyntömiehet**, niin talonpojat, pienviljelijät kuin maatyöläiset liittyvät yhteen **vapaaehtoisesti viljelysväen yhteisiä oikeuksia ja vaatimuksia** sekä etuja ajamaan. Sitä varten on heidän muodostettava **taisteluliitto**. Siinä on työväen heitä **autettava**, vahvistaen siten perusteita työväen ja talonpoikain pysyvälle liitolle.

4. Mutta työväen ja talonpojan omaa valtaa uhkaa kapitalistien taholta kova vastustus ja tuhoisa vaara, elleivät **kyntömiehet ja työmiehet** oman valtansa puolesta kanna aseita. Sen vuoksi tulee **talonpojilla maaseudulla ja työläisillä kaupungeissa olla aseet**, mutta suurpääoman edustajat, porvariato on riisuttava aseista.

Työväen ja talonpoikain oma ulkopoliittikka

Vain työväen ja talonpoikain liitto voi torjua ne onnettomuudet, joihin Suomen herrojen ulkopoliittikka uhkaa syöstä Suomen kansan. Ne samat herrat, jotka tsaarivallan avulla turvasivat riistoetujaan ja sitten myivät maamme Saksan keisarivallalle, ovat sen jälkeen pitäneet sitä Englannin imperialismin alaisena. Nyt Suomea kierretään Puolan liittoon, joka merkitsisi joutumista Ranskan vaikutuspiiriin ja sotaan Saksan kansan vapautta vastaan.

Venäjän vallankumousta vastaan nostattaa suurporvaristo talonpoikia ja pikkuporvareita Karjalan kysymyksellä, luvaten toteuttaa Suomen heimojen kansallisen yhtymisen. Tätä he eivät kuitenkaan voi, sillä mikään neuvostomaa ei halua siirtyä imperialismin alaisuuteen. Ja Neuvostovallan viholliset, venäläiset suomisyöjät taas pyrkivät tuhoamaan niin Suomen kuin Karjalankin itsenäisyyden.

Porvarien petollista ja tuhoisaa ulkopoliittikkaa vastaan työväki ja talonpojat asettavat rauhan politiikan. Suomen kansan etu vaatii hyviä välejä naapurien kanssa. Venäjältä saa Suomi edullisimmin leipää ja raaka-aineita, vaihtaen niitä teollisuuden tuotteisiin. Eikä työväen ja talonpoikain Venäjä ole Suomen vihollinen. Se on kerran lahjoittanut Suomelle itsenäisyyden eikä mitenkään sitä uhkaa. Eikä sillä myöskään voi olla mitään Suomen ja Karjalan toisiinsa liittämistä vastaan, kunhan Suomessa on vaan sellainen hallitus, joka ei ole imperialistien kätyri. Työväen ja talonpoikain liitto on täten kansamme itsenäisyyden paras takuu.

Kiireellisesti valmistettavia toimintaohjeita

KK laatii kiireellisesti ohjeet, joissa selvitetään:

- 1) Minkälaisiksi olisi saatava talonpoikain suhtautuminen paikkakunnan työväkeen yleensä ja erikoisesti maatyöväkeen ja palvelijoihin,
- 2) maatyöläisten ja pienviljelijäin taisteluliiton aikaansaamisen välttämättömyys ja sen toteuttamisen keinot,
- 3) maaseudun työläisten ja talonpoikain yhteistoiminnasta kunnallisvaaleissa ja kunnallisissa laitoksissa,
- 4) maanviljelystulliasiaa, varsinkin viljatulliasiaa,
- 5) talonpoikain tuotteiden hintaa — suhteessa työväkeen,
- 6) miten työläisissä on saatava aikaan tunto siitä, että he ovat yhteiskunnan tulevia isäntiä, jotka liitossa talonpoikain kanssa tulevat hallitsemaan ja minkälaista suhtautumista tämä jo heiltä tänäpäivänä vaatii talonpoikiin,
- 7) maalaisnuorison, erikoisesti talonpoikaisnuorison vetämisen välttämättömyys ja keinot työväen urheilutoimintaan,
- 8) pienviljelijäin aseman vahvistamisen tarpeellisuus maataloudellisissa osuuskunnissa,
- 9) miten sellaiset huutavat epäkohdat kuin Suojärven lampuotien asema saatetaan ei ainoastaan yleisiksi talonpoikain, vaan myös työläisten taistelukysymyksiksi,
- 10) sosialidemokratiaan ja maalaisliittoon, erikseen kumpaankin suhtautumisen tavat ja muodot, sekä

11) pienviljelijäin keskuudessa toiminnan ja liikkeiden alkamisen ja jatkamisen menetöt ym.

Lisäksi käsiteltiin osuustoimintaa, työtä naisten keskuudessa, nuorisotoimintaa, työstä ammatillisessa liikkeessä, Suomen työläisten ja kyntömiesten liitosta sekä marxilaisesta valistustyöstä.

Vaalitaistelun kokemuksista presidentin valitsijamiesvaaleissa

I. Vaalien välittömien muodollisten tulosten johdosta todetaan:

a) Äänestämässä ei käynyt edes puoletkaan äänioikeutetuista. Valitsijoita oli nyt kaikkiaan yksi neljäsosa miljoonaa vähemmän kuin viime keväällisissä eduskuntavaaleissa sekä huomattavasti vähemmän kuin yksissäkään eduskuntavaaleissa viimeisten 18 vuoden aikana. Yleinen osanotto oli siis erikoisen heikko ja laimea.

b) Kaikki puolueet kärsivät menetyksistä kannattajain vähenemisen muodossa. Enimmän menettivät kuitenkin ne puolueet, jotka nojautuivat pääasiassa varsinaiseen työväkeen teollisuudessa ja maataloudessa (sosialistinen työväki ja pienviljelijät sekä sosialidemokratia) tai kaupungin ja maaseudun pikkuporvarillisiin välikerroksiin (sosialidemokratia ja maalaisliitto). Näiden osalle lankesi yleisestä menetyksestä neljä viidettä osaa, kun johtava in porvaripuolueiden osa yleisestä menetyksestä teki yhteensä ainoastaan yhden viidennen osan.

c) Sosialidemokratian menetys oli määrältään suurin, mutta suhteellisesti kuitenkin ison joukon pienempi kuin sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton tappio. Sosialidemokratia menetti äänestäjiä melkein yksinomaan maaseudulla.

d) Maalaisliiton menetys oli määrältään toiseksi suurin, mutta suhteellisesti vähän pienempi kuin sosialidemokratian ja samoin suhteellisesti vain vajaa puolet sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton menetyksistä.

e) Sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton kärsimä tappio oli numeerillisesti ainoastaan hiukan enemmän kuin puolet sosialidemokratian kärsimästä suuresta tappiosta, mutta aikaisemmasta omasta äänestäjämäärästään menetti sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto enemmän kuin puolet. Tämä vaaliliitto menetti kaupungeissa ja kauppaloissa noin kaksi kertaa sen määrän kuin sosialidemokratia, mutta maaseudulla oli myös sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitonkin menetys sentään huomattavasti suurempi kuin kaupungeissa.

II. Yleisimpinä objektiivisina syinä voidaan merkitä:

a) Epämääräinen ja huojuva valtiollinen ja taloudellinen tlla maassa sekä porvaripuolueitten keskinäiset, jopa osaksi niiden sisäisetkin riidat, varsinkin presidenttikysymyksessä, oli heikentänyt porvaripuolueiden pikkuporvarillisten kannattajain luottamusta noihin puolueisiin.

b) Talonpoikain, varsinkin pikkutalonpoikain, nykyinen taloudellinen uhdinko ja hätä sekä heidän aikaisemmin saamansa kokemus kapitalisti-

puolueiden ja maalaisliiton johtavain ainesten välinpitämättömyydestä köyhäin talonpoikain asioita kohtaan oli saattanut ne epäileviksi näitä puolueita kohtaan. Maalaisliiton johtajain tekemät vaaliliitot herraspuolueiden kanssa lisäsivät epäluuloa maalaisliiton johtajia kohtaan. Epäluulojensa ajamina tulivat talonpojat passiivisiksi vaalien suhteen. Sen vaikutuksen alaisina ne jäivät joukolla vaaleista pois, kun ei konkreettisen, riittävän oman kokemuksen perusteella niillä vielä ollut näkyvissä selkeä muuta puoluetta, jonka puoleen olisivat luulleet voivansa kääntyä luottamuksella tai jonka olisivat voineet katsoa varmaksi liittolaiseksi.

c) Lahtariterrori, joka viimeisenä vuotena on esintynyt jonkun verran verhoittuna, mutta pohjaltaan entistä järjestyksellisempänä kuristuksena, sekä sen ohella vaikuttanut pääoman taloudellinen puristus (myös joukkotyöttömyyden ja verotuksen muodossa) ovat osaksi synnyttäneet työväenjoukoissa arkuutta, pelkoa, poliittista välinpitämättömyyttä ja toivottomuuttakin, osaksi taas saattaneet toistaiseksi passiivisuuden tilaan semmoisiakin joukkoja, jotka aikaisemmin osoittivat valtiollista aktiivisuutta, mutta jotka nyttemmin, vaikka eivät olekaan kadottaneet luokkatietoisuuttaan eikä vallankumouksellista vaistoaan (jopa jossakin tapauksessa tuntevat entistä kireämpääkin luokkavihaa), eivät nykyoloissa näe osanotolla esim. valtiollisiin ja kunnallisiin vaaleihin olevan mitään merkitystä ja mieluummin boikoteeraavat niitä. Köyhemmiltä työväenkerroksilta verojen maksamattomuuden vuoksi mielivaltaisesti äänioikeuden riistäminen oli lisätekijänä.

d) Joukkojen oli vaikeampi käsittää presidenttivaaleja kuin eduskuntavaaleja. Niiden oli vaikea käsittää, että presidentin valitsijamiesvaaleissa olisi ollut kysymyksessä mitään muuta kuin se, kuka henkilö nykyisen porvarivaltion presidentiksi on tuleva. Eduskuntavaaleissa vetää joukkoja mukaansa osaksi niiden demokraattiset ja reformistiset toiveet ja harhakuvitelmat, joita presidentin valitsijamiesvaaleissa ei ollut niitä liikkeelle kiihottamassa. Lisäksi porvarillisten ja sosdemkikkien keskinäinen kiistely ja kaupanteko vahvisti joukoissa sitä itsessään oikeata käsitystä, että herrat keskenään ratkaisevat presidenttikysymyksen ja keinottelevat joka tapauksessa jonkun oman miehensä presidentiksi, ilman että työväellä olisi voimaa tätä asiaa ratkaista, mikä selkeä ymmärrettävästi lisäsi työväen poliittista haluttomuutta.

III. Ulkonaiset mahdollisuudet vallankumouksellisen työväen tarmokkaalle ja voimakkaalle vaalitaistelulle sekä joukkojen passiivisuuden voittamiseksi tehtävälle työlle olivat nyt kuitenkin tuntuvasti suuremmat ja helpommat kuin keväällisissä vaaleissa v. 1924. Nyt oli useampia sanomalehtiä meikäläisten käytettävissä. Nyt oli suurempi agitatiovapaus hallitsevien luokkaryhmien keskinäisten riitaisuksien vuoksi. Maalaisliittolaisten johtajain liittoileminen eri kapitalistipuolueiden kanssa niissä vaaleissa oli paljastanut ne erittäin havainnollisesti herrain liittolaisiksi. Sosialidemokratian johtajat olivat viime aikoina esim. eduskuntapolitiikallaan lisää paljastaneet itsensä kapitalistien kätyreinä. Tällä tavalla kehrääntyi vallankumouksellisille ensiluokkaista ainesta joukkojen vallistamiseksi ja herättämiseksi. Sille toiminnalle tarjosi edullisen maaperän se, että talonpojissa oli jossain määrin vahvistunut herroista irtaantumispyrintö ja osassa sosialidemokratian kannattajia sama irtaantumispyrintö sosialidemokraattisista johtajista. Nyt oli myöskin viime keväänä saatu arvokasta kokemusta siitä, miten vallankumouksellinen vaalitaistelu poliittisesti ja teknillisesti voidaan järjestää ilman julkista puoluettaakin. Kom-

unistisen puolueen järjestö oli kouluntuneempi ja vähän isompikin kuin keväällä v. 1924.

IV. Puolueemme on ollut tietoinen siitä, että määrätty passiivisuus on ollut vallalla työtätekevissä joukoissa ja on puolueemme pyrkinyt sitä passiivisuutta poistamaan. Taistellakseen tälläkin ajankohdalla tätä passiivisuusilmiötä vastaan, jonka takana on osaksi pessimistisyyttä (toivottomuutta), mutta osaksi myöskin selvää kiukkuista epäluottamusta kapitalistista lahtarijärjestelmää kohtaan, sekä saadakseen joukkoja herätetyksi, asetti puolueemme vaalitaistelun keskeiseksi kysymykseksi **valtakysymyksen**, esittämällä tunnukseksi "työväen ja talonpoikain hallituksen", ei ylimalkaisesti, vaan suoranaisena johtopäätöksenä työväen ja sorrettujen talonpoikain tärkeimmistä konkreettisista päivänvaatimuksista. Tälle periaatteelliselle pohjalle tahtoi puolueemme organiseerata vaksi koko vaalitaistelun sekä tarmokkaasti ja päättävästi kuljetettavaksi puheenaolevalla linjalla. Ja jos kohta nämä vaalit sinänsä, kuten on sanottu, olivat sellaiset, että köyhälistö niitä yleensä vieroi, niin puolueemme päätunnus: "Työväen ja talonpoikain hallituksen puolesta" ei ollut kuitenkaan joukoille käsittämätön eikä liian aikainen. On erityisesti merkillepantava, että sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliilidon ehdokkaista oli talonpoikia neljäsosa, (varsinaisissa pienviljelijäseuduissa oli heitä kolmasosa). Tämä sekka on aikaa voittaen osottautuva poliittisesti erittäin suurmerkitykselliseksi, sillä se on omansa varmentamaan työväen ja riistettyjen talonpoikain taisteluliiton kehittymiselle suurempia mahdollisuuksia ja sen kautta luomaan vakavat takeet proletaarisen vallankumouksen voitolle, tietysti sillä ehdolla, että puolue ensiksikin kokonaisuudessaan näkee ja ymmärtää talonpoikain keskuudessa nykyään tapahtuvan suunnan muuttamispyrkimyksen ja työläisten keskuudessa esiintyvän irtaantumisen sosialidemokraattisesta perinnöstä talonpoikiin nähden, sekä että puolue toiseksi kykenee käyttämään hyväksi näitä etuisuuksia vallankumouksen valmistamistyössään.

V. Se, että meikäläiset vaalitaistelussa kuitenkin kärsivät niin raskaan tappion, vaikka olikin tarjona monia suotuisia vallankumouksellisen valistus- ja yllytystyön mahdollisuuksia sekä muitakin meikäläisille edullisia ehtoja joukkojen passiivisuuden murtamiseksi, johtui pääasiassa seuraavista heikkouksista ja virheistä:

a) Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin liiton vaaliagitatio oli erityisen heikkoa sekä yleisesti että erittäinkin niissä pääkysymyksissä, jolssa tällä kertaa joukkoja piti valistaa, innostuttaa ja liikkeelle vetää: nimittäin toisaalta työväen ja talonpoikaisjoukkojen liiton, toisaalta valtajärjestelmän muutoksen välttämättömyyden esille vetämisessä.

b) Ajatus **työväen ja sorrettujen talonpoikain valtiollisesta liitosta**, sen merkityksestä ja sen kautta aukeavasta vallankumouksellisesta näkökannasta, oli isolle osalle työväestäkin verrattain uusi ajatus, joka olisi pitänyt ainakin parin kuukauden aikana ennen vaaleja yhtämittaa tehdä tunnetuksi ja innolla painostaa lehdissä ja kokouksissa. Olsi pitänyt osoittaa, miten sosialidemokratia ja ammatillinen ahdashenkisyys ovat kauan estäneet työväkeä näkemästä talonpoikaiskysymystä vallankumouksellisessa valossa. Tähän eivät kuitenkaan lehdet eikä vaalitoimikunnan etunenässä olleet toverit kiinnittäneet riittävästi huomiota, vieläpä muutamia tovereita, joiden olisi pitänyt asiaa työväenjoukoille selittää, itseäänkin näyttää pahasti vaivanneen sosialidemokraattisesta

käsityskannasta periytynyt ymmärtämättömyys talonpoikaiskysymykseen nähden.

c) Kaikki sosialistiset toimitsijat eivät myöskään ymmärtäneet vallankumouksellisesti johdetun ja vallankumouksellisella sisällöllä täytetyn työväen vaalitaistelun suurta merkitystä joukkojen aktivisoimiseksi. Päinvastoin sitä väheksyttiin julistamalla esim. ettei näillä vaaleilla ole ylipäänsä suurtakaan merkitystä, kumartaen siten passiivisten joukkojen harhakäsityksille, välinpitämättömyydelle, pessimistiselle kannalle ja vaaliboikottipyynnölle. Ja kuitenkin päätehtävä olisi ollut joukoille kaikin tavoin osoittaa, että vaaleihin osanotto on tärkeätä ja minkävuoksi se on tärkeätä. Olisi pitänyt kaikin tavoin ja kaikissa esiintymisissä vetää **valtakysymys** etualalle, selittäen, miten kaikkien tärkeimpien käytännöllisten parannusvaatimusten toteuttaminen vaatii hallitusjärjestelmän muuttamista, ja osoittaen, että nyt vaaleissa on juuri kysymys tähänastisen hallitusjärjestelmän hyväksymisestä tai tuomitsemisesta. Propagandaa valtakysymyksen pohjalla piti tehdä niin täydellä vakaumuksella ja voimalla, että joukot olisivat nähneet ja uskoneet vaalitoimitsijain ja yllyttäjien todella tarkoittavan hallitusjärjestelmän muutosta, ei tietenkään välittömästi näiden vaalien kautta — sitä ei tietysti kukaan voinut odottaa —, vaan tuon vallankumouksellisen tarkoituksen **eteenpäin tuuppaamista** tämän vaalitaistelun ja erittäinkin **vallankumouksellisen vaalimielenosoituksen** kautta. Mutta kun tämä esitettiin kevyesti ja epäröiden, vieläpä monet viikot julkisuudessa melkein kokonaan vaieten ja osaksi suorastaan boikottiajatuksista tukien, niin vahvistettiin vain joukkojen passiivisuutta ja levitettiin sellaista luuloa niissä, että koko vaalitaisteluhomma ei olekaan vakavaa taistelua, vaan turhanaikaista peliä porvarien hommaaman ilveilyn mukana.

Tämä heikkous valtakysymyksen ajamisessa näyttää eräissä vaikutusvaltaisissa tovereissa johtuneen yksipuolisuuteen harhaantuneesta pyynnöstä tyytyä pelkän laillisen opposition luontoiseen vaalitoimintaan ja ylipäänsä sellaiseen legaaliseen puolue toimintaan, jota hallitus ei pitäisi vaarallisena. Esittämättä eri mieltä siitä, mitä katsoivat voitavan **julkisuudessa** esittää (ja missä ja kenen se oli esitettävä) ja mitä taas piti jättää esitettäväksi maanalaisessa kirjallisuudessa ja agitatioissa, nuo toverit sensijaan asettuivat **periaatteessa** vastustamaan puolueemme vallankumouksellista linjaa: valtakysymyksen esiinvetämisestä sekä työväen ja talonpoikain hallituksen tunnusta, jonka kautta me juuri periaatteellisesti erottauduimme porvareista ja niiden sosialidemokraattisista kätyreistä (joiden kanta ja vaalitaktiikka rakentui porvarillisen hallitusvallan säilyttämistarkoituksen pohjalle).

d) Meidän puolueemme järjestöllä ei ollut vielä tarpeeksi leveätä pohjaa työväenjoukoissa, eikä se itsekään ole vielä kyllin laajaksi kehittynyt. Lisäksi esiintyi heikkoutta toiminnallisestikin, varsinkin solujen oma-alotteisuuden puutetta.

e) Tapahtui eräitä mitä vakavimpia puoluerintaman eheyden rikkomisia, joiden kautta puolueemme vaalitaistelua hämättiin ja vaikeutettiin, vahvistaen sille vastakkaisten katsantokantojen vaikutusta.

f) Ei käytetty riittävän ajoissa, täydellä tarmolla ja kyllin laajasti niitäkään tarjolla olevia mahdollisuuksia, joita olisi kuitenkin ollut suulliseen, kirjalliseen, varsinkin julkiseen agitatioon puoluelinjalla (myönnettävä on, että toimitsijatkään eivät kaikki olleet päteviä. Oli myöskin muita tilapäisesti häiriöitä tuottaneita syitä, joita vain sitkeillä organi-

satoorisilla ponnistuksilla voidaan voittoa). Muutamia kokonaisia vaalipiirejä jäi tärkeissä suhteissa ulkopuolelle sen agitation, sen kautta, että ei oltu asetettu niissä mitään ehdokaslistoja. Näissä piireissä valankumouksellisen vaaliliiton kannattajilla ei ollut tilaisuutta antaa kannatusta sille, vaikka olisivat tahtoneet.

g) Tapahtui eräitä törkeitä teknillisiäkin virheitä valmistelutehtävissä, sellaisia kuin että vaaliliittoa ei saatu aikaan ollenkaan tai ei pidetty huolta siitä, että ehdokaslistoja tuli riittävästi.

VI. Vaalitaistelun kokemukset eivät mitenkään osoita, että puolueemme noudattama poliittinen linja olisi ollut väärä. Eikä kärsitty tappio johdakaan siitä, että puolueen poliittinen linja olisi ollut virheellinen, vaan siitä, että puolueen oikeata poliittista linjaa ei ole pystytty viemään läpi vallinneissa olosuhteissa menestystä tuottavalla tavalla, osin heikkouksien vuoksi puolueorganisaatiossamme, osin julkisessa liikkeessä ja erinäisten toveriemmekin piirissä ilmenneiden syrjäpyrintöjen vuoksi periaatteellisissa ja taktillisissa kysymyksissä.

Tämä on vakava muistutus puolueelle. Sen vuoksi on välttämätöntä, että saadut kokemukset puolueessa mitä huolellisemmin käytetään hyväksi niin hyvin virheiden oikaisemiseksi kuin heikkouksien ja puutteellisuuksien poistamiseksi.

Valtiollinen tila Suomessa ja SKP:n tehtävät

I. Valtiollinen tila

1. Kuten Komintern jo viime kongressissaan totesi, on kapitalismin tilapäinen vakiintuminen Keski-Euroopassa sitä laatua, ettei voi olla puhuttakaan minkään "demokraattis-pasifistisen aikakauden" kehittymisestä sen pohjalla. Päinvastoin tilanne maailmassa jälleen kärjistymistään kärjistyy. Idässä on alkanut monisatamiljoonaisen Kiinan kansan vapaustaitelu maailman imperialistisia rosvovaltoja vastaan. Marokossa ja muualla siirtomaissa kansat heräävät ja niiden etujoukot jo taistelevat Euroopan suurvaltoja vastaan vapaudesta.

Samaan aikaan maailman raharuhtinaat kuumeisella kiireellä jatkavat sotavarustelujaan, suunnitellen uusia sotia ja ennenkaikkea hyökkäystä Neuvostoliiton työläis-talonpoikaista tasavaltaa vastaan. Uusi maailmansota, ehkä vielä tuhoisampi kuin v. 1914 alkanut, on lähestymässä. Kansa vastaan, maailman työläisiä ja talonpoikia vastaan suunnitellaan ja jo valmistellaan maailman suurinta ja katalinta rikosta. Mutta kansain syvät rivit eivät tahdo sotaa. Ne eivät enää missään maassa kannata hyökkäystä Neuvosto-Venäjää vastaan, vaan yli maailman, varsinkin Euroopan suurmaissa, Englannissa, Ranskassa, Saksassa työläis- ja talonpoikaisjoukot tahtovat estää imperialistien sodan Neuvosto-Venäjää vastaan, taikka, jos kapitalistiset hallitukset uskaltavat ryhtyä uhkaustaan toteuttamaan, koettavat muuttaa sen kansalaissodaksi näissä maailman kapitalismin päämaissa.

Kapitalistinen talous on Suomessakin viime aikoina vississä määrässä "stabilisoitunut", "vakiintunut" ja sen pohjalla on myös porvariston taantumuksellinen valtiollinen diktatuuri voinut toistaiseksi jossain määrin vakiintua. Mutta tämän "vakiintumisen" laatua ja sisäistä epävakaisuutta kuvaa toiselta puolen se, että suurpääoma syö suuhunsa pienempiä kapitalisteja (konkurssien suurilukuisuus, pula eräillä tuotannon aloilla) ja toiselta puolen se, että "vakiintunut" kapitalismi ei pysty takaamaan sen paremmin palkkatyöväen joukolle (työttömyys, työpäivän pidentäminen) kuin työtätekeville talonpoikaisjoukoillekaan (satojen pientalonpoikaistalouksien ryöstöhuutokaupan alaiseksi joutuminen) siedettävää toimeentuloa tänään eikä ulospääsyä ahdingostaan huomenna. Suurten riistäjien

*) V puoluekokouksen edellä (noin 1½ kuukautta aikaisemmin) pidettiin KK:n laajennettu III pleenumi. Mutta kun sen hyväksymät päätöslauselmat oleellisesti olivat runkona V puoluekokouksen päätöksille, niin niitä ei ole syytä erikseen julaista.

etaja on kyllä onnistuttu parantamaan, mutta työtätekeviin kerrosten asema pääoman jaloissa on yhä kärjistynyt.

Joukkotyöttömyys, mikä talvella 1924—25 oli paljon suurempi kuin monena edellisenä vuotena, ei ole laannut, vaan päinvastoin jo nyt osoittaa lisääntymissuuntaa. Näyttää siltä, että se ensi talvena on kohoava vielä suuremmaksi kuin edellisenä talvena. Sen seuraukset tulevat erittäin raskaasti tuntumaan työtätekevien niissä kerroksissa, työläisten ja plkkutalonpoikain keskuudessa, jotka Pohjois- ja Itä-Suomen suurilla, monia tuhansia työntekijöitä käsittävillä tukkityömailla ovat aikaisemmin ansiotyössä olleet, mutta jotka nyt voivat jäädä ansiotyötä ja toimeentuloa vaille.

Suomen kapitalismin "vakiintumisen" tärkeänä auttajana on ollut toisaalta amerikalaisen pääoman maahantuonti, toisaalta Englannin imperialismin suoma taloudellinen apu (Englanti Suomen viennin tärkein ostaja) ja poliittinen holhous. Tämä kuitenkin on samalla merkinnyt Suomen kapitalismin "riippumattomuuden" yhä enemmän häipymistä ja sen joutumista yhä välittömimmin maailman imperialismin vaikutuspiiriin ja siis myöskin yhä enemmän riippuvaiseksi kansainvälisten luokkataistelujen kehitysprosessista. Imperialististen valtain keskinäisten välien kärjistyminen ja jokainen niiden aseman heikontuminen sorrettujen kansain ja siirtomaiden vallankumouksellisten liikkeiden johdosta sekä proletariaatin kansainvälisen luokkataistelun voimasta tulee yhä välittömämpänä kolauksena tuntumaan myös valko-Suomen aseman perustuksissa.

Sitäpaitsi on muistettava, että Neuvosto-Venäjän taloudellinen voimistuminen kuin myös Saksan teollisuuden vientivoiman lisääntyminen ovat omansa puristamaan Suomen kapitalismia yhä ahtaammalle. Suomen lahtarivalta tulee yhä enemmän tuntumaan olevansa kuin vasaran ja alsimen välissä. Sen väliaikainen vakiintumistilanne voi paljon äkillisemmin kuin suurten kapitalististen maiden lauetta koko porvarillisen järjestelmän perustuksia järkyttäväksi kriisiksi.

2. Porvariston taistelussa kommunismia ja vallankumouksellista liikettä vastaan on yleensä havaittavissa yhdeltä puolen aika suurta ehjyyttä. Porvariston johtavat piirit näet tunnustavat avoimesti bolshevismiin vaaran omassa maassaan ja kansainvälisesti. Sen vastustamista käytännössä ne ajavat valkoisen Suomen yhtenä päätehtävänä, entistä järjestelmällisemmin joskin samalla jonkun verran peitetymmässä muodossa kuin aikaisemmin. Mutta toiselta puolen on ilmeistä, että porvaristossa esiintyy suurta rikkiäisyyttäkin erinäisissä sisäpolitiikan kysymyksissä (armeijaa koskevilla kysymyksillä, kansallisuuskysymyksessä, julkisen vallankumouksellisen työväenliikkeen kuristamistavassa) sekä osaksi myöskin erinäisissä ulkopolitiikan kysymyksissä (toisaalta orienteraus reunamaiden lahtarivaltoihin ja Puolaan, toisaalta Saksaan ja Skandinaviaan päin).

Sosiaalidemokratian johtajain suorittama osa porvariston rintamassa on nyt tuonut näkyviin sen hajaantumisen ja rappeutumisproessin, minkä vallassa noiden herrain johtama reformistinen joukkoliike on. Samalla kun sosiaalidemokratian varsinainen organiseerattu voima on vuosi vuodelta suuresti vähentynyt, on tämän puolueen enimmäin porvarillistunut johtaja- ja eläinpiiri kääntänyt kurssinsa yhä enemmän porvariston vaatimusten mukaan, keskustalaisainesten yrittäessä sanaradikaalisuudella ja reformistisella sosialipolitiikalla pelastaa sosiaalidemokratialle työväen joukkojen kannatuksen. Suurille joukoille on kuitenkin alkanut selvitä sosiaalidemokratian osuus kapitalistisen luokkavallan tukemisessa. Sosdem joukot horju-

vat reformismin ja vallankumouksellisen luokkataistelun välillä, eikä kommunistinen puolue ole niitä vielä kyennyt saamaan mukaansa. Sen kautta, että sosialidemokratian koko politiikka tähtää työtätekevien joukkojen aktiviteetin lamaanuttamiseen, aikana, jolloin objektiiviset olot niitä painavat passiivisuuteen, on sosialidemokratian vaikutus joukkoihin vallankumouksellisen liikkeen yksi kaikkein vaarallisimpia esteitä. Tulee muistaa, että sosialidemokratialla on vielä verrattain vahva ote ennenkaikkea maassun proletaariin ja puolproletaariin aineksiin sekä kaupunkien pikkuporvarillisiin kerroksiin; teollisuustyöväenkin eräät, tosin pienet, paremmin palkatut kerrokset ovat myöskin sosialidemokratian vaikutuspiirissä ja johdon alla, muodostaen sen lenkin, jolla sosialidemokratia suurempia joukkoja itsessään kiinni pitää.

3. Talonpoikaiston keskuudessa tapahtuu jakautumisprosessi. Talonpoikaiston köyhimmät ja enimmäin riistetyt kerrokset ovat alkaneet irtaantua porvaristosta ja porvarillisista johtajista sekä etsiä liittolaista vallankumouksellisesta työväestä. Tämä talonpoikaiston keskuudessa tapahtuva prosessi on hyvin huomattavaa levottomuutta herättänyt sekä johtavan porvariston että talonpoikain porvarillistuneitten johtajakerrosten piirissä. Porvariston taholta pyritäänkin tietoisesti erinäisin käytännöllisin toimenpitein pidättämään talonpoikaistoa sen käsissä ja ylläpitämään porvariston ja talonpoikaiston liittoa.

4. Työväenluokassa ilmenee edelleen laajassa määrin valtiollista passiivisuutta. Tosin sen takana ei läheskään aina ole valtiollinen välinpitämättömyys tai masennus ja toivottomuus, vaan useissa tapauksissa hyvinkin kinkkuinen viha lahtarivaltaa vastaan. Toisissa tapauksissa taas passiiviteettiin yhtyy harhakuvia legaalista ja reformistisista saavutusmahdollisuuksista. Tämän passiiviteetin voittaminen on vallankumouksellisen työväen lähin päätehtävä. Työväenluokan taloudellisessa ahdingossa ja valtiollisessa puristuksessa onkin olemassa runsaasti suotuisia lähtökohtia joukkojen aktivisoimiseksi, ja viime aikoina on voitu todeta, että huomattava aktiivisuus, jolla näyttää olevan kasvusuunta, on ilmennyt virinneiden lukuisten lakkoliikkeiden muodossa kuin myöskin työväenluokan etummaisten joukkojen kamppailussa oman ja kansainvälisen ammatillisen liikkeen saattamiseksi yhtenäiselle luokkataistelulinjalle.

Vallankumouksellisen työväenliikkeen legaalisen toiminnan mahdollisuudet ovat nyt yleensä hyvin kireät ja ilmeisesti tulevat yhä kiristymään. Se on omiaan pitämään hengissä vallankumouksellisen työväenliikkeen oikeistopiireissä esiintyviä opportunistisia syrjäpyrintöjä (halu heittäytyä liaksi legaalisen puolue toiminnan varaan, vallankumouksellisten tunnusten vaihtamista reformistisiin, laillisen ja laittoman toiminnan yhdistämisen vieromista). Jos ne syrjäpyrinnöt saisivat edelleenkin vaikuttaa, niin merkitsisi se mitä vakavinta vaaraa vallankumouksellisen liikkeen kehitykselle, minkä vuoksi puolueen tehtävänä on mitä tarmokkaimmin taistella tällaisia oikeistolaisia opportunistisia syrjäpyrintöjä vastaan, esiintyköönpä niitä sitten puolueen sisällä tai sille myötätuntoisessa legaalisisessa vallankumouksellisessa liikkeessä.

Ratkaiseva taistelu vallasta proletariaatin ja porvariston välillä lähenee askel askeleelta luokkavoimain sisäisen kehityksen pakosta. Ulkonaisesti on porvaristolla vielä vapaa hengähdysaika. Mutta kommunistisen puolueen kaikki työ on suunnattava edessä olevan vallankumouksen näköalan mukaan, s.o. valmistamaan työväenluokkaa vallan valtaamisen liitossa riistettyjen talonpoikain kanssa.

II. Puolueen toiminta

1. **Puolueen politiikan pääsuunta.** Puolueemme IV puoluekokouksen jälkeisenä neljän vuoden aikana, varsinkin viimeisen lähes kahden vuoden aikana, saadun kokemuksen nojalla selittää V:s puoluekokous, että puolueen politiikan pääsuunta samoinkuin sen menettelytapa, minkä v. 1921 puoluekokouksen osoitusten mukaisesti KK:n laajennetut pleenumit vv. 1922 ja 1923 viitoittivat, on ollut oikea ja tarkoituksenmukainen. Niinikään on ollut oikea suunta sillä politiikalla ja menettelytavalla, mitä KK ja Politbyro mainittujen päätösten pohjalla on kehittänyt yleensä sekä erikoisesti eduskuntavaaleissa 1924 ja presidentin valitsijamiesvaaleissa 1925. Puoluekokous alleviivaa täydellä painolla, että varsinkin viime mainituissa vaaleissa valtakysymyksen agitatorinen esiinvetäminen keskeiseksi kysymykseksi, yhdistäen sen joukkojen konkreettisiin osavaatimuksiin, on ollut sekä välttämätön että tarkoituksenmukainen askel, samoinkuin työväen ja talonpoikain valtiollisen liiton ajatuksen esiin tuuppaaminen.

Puolueemme on osoittautunut omaavan sangen huomattavan todellisen joukkovaikutuksen. Siihen viittaa mm se, että sosdem johtajain yritykset valloittaa tai hajoittaa työväen ammatillista yhteisjärjestöä kuin myös urheiluliittoa, ovat täydellisesti jääneet menestyksettömiksi, ja että ammatillisesti järjestyneet työväenjoukot on saatu varsin yksimielisesti useissa otteluissa asettumaan reformististen ammattiyhdistysjohtajain politiikkaa vastaan. Puolueemme antamien tunnusten tarkoituksenmukaisuuteen ja kantavuuteen viittaa osaltaan myös se, että talonpoikain työtätekevissä kerroksissa on alettu kääntää katseita työväenliikkeen puoleen ja toisaalta työväenluokan keskuudessa on ruvettu tietoisesti hakemaan riistetyssä talonpoikaistossa liittolaista porvaristoa vastaan.

Näitä tosiasioita ei oleellisesti muuta se, että sekä eduskuntavaaleissa 1924 että varsinkin presidentin valitsijamiesvaaleissa 1925 kärsittiin vakavat tappiot, joihin osaksi syy on ollut vaikeissa taisteluehdoissa mutta osaksi myöskin koko puolueemme poliittisessa ja organisatorisessa heikkoudessa. Tämä tosiasia on omansa olemaan mitä vakavimpana muistutuksena puolueellemme sen taisteluponnistusten terästämiseksi, mutta ei vähimmällikään tavalla toivottomuuden tai masennuksen syynä.

2. Vallankumouksen kehityksen viivästyminen ei ole Suomessakaan ollut synnyttämättä periaatteellisesti arveluttavaa pessimismii, ei ole ollut antamatta virikettä opportunististen syrjäpyrintöjen, oikeistolaisten harha-suuntien ilmenemiselle etupäässä julkisen sosialistisen liikkeen johtavissa kerroksissa, mutta myöskin puolueemme eräissä aineksissa. Erikoisen huomattavina ja seurauksiltaan vahingollisina nämä syrjäpyrinnöt esiintyivät 1925 vaaleissa; jo 1924 vaaleissa saattoi samoissa piireissä huomata alkua näihin syrjäpyrintöihin. Se arvostelu, mikä puolueemme PB:n taholta kummassakin tapauksessa ja varsinkin tämän vuoden vaalien yhteydessä on kohdistettu näitä syrjäpyrintöjä ja niiden edustajia vastaan, samoin kuin ne käytännölliset toimenpiteet, mihin PB on ryhtynyt, tunnustetaan täysin oikeiksi. Niinikään tunnustaa puoluekokous kaikin puolin oikeaksi ja tarkoituksenmukaiseksi PB:n hyväksymän ja KK:n laajennetun pleenumin vahvistaman lausunnon presidentin valitsijamiesvaalien johdosta.

Yhteisrintamataktiikan soveltamisessa Suomessa on tavantakaa esiintynyt opportunistisia virheitä, jotka etupäässä ovat ilmenneet siinä, että tätä taktiikkaa sovellettaessa ei ole yritetty paljastaa sosialidemokratian vastavallankumouksellista johtoa työväenjoukkojen edessä, vaan sensijaan

tehty yhteisrintamataktikasta jonkinlainen liittoilemisen metodi sosialidemokratian kanssa.

Niinpä tapahtui syksyllä ja alkutalvella 1923 Suomessa eräiden puolueemme jäsenten puolelta opportunistisia virheitä yhteisrintamataktiikan yhteydessä (kysymyksessä sosialidemokraattien lähettämisestä koalitiionihallitukseen ja noskelaisen V. Vuolijoen äänestämisestä eduskunnan puemieheksi sekä yhteisrintamataktiikan soveltamisessa neuvotteluissa sosdem johtajain kanssa amnestia-asialla). KK:n enemmistön kanta näissä kysymyksissä oli oikea ja täysin Kominternin päätöksissä osoitetun linjan mukainen (joskaan Suomessa olevat toverit eivät saaneet ennakoita KK:n ohjeita erikseen tätä yhteisrintamayritystä varten). Samoin oli oikea KK:n päätös tammikuulla 1924 taktikasta silloisia eduskuntavaaleja varten (yhteisrintama "alhaalta", vaan ei "ylhäältä"). Jos silloisessa tilanteessa olisi antauduttu neuvottelujen tielle noskelaisjohtajien kanssa, niin se olisi silloin ollut omiaan eksyttämään vallankumouksellisia työväenjoukkoja kavalain keskustalaisnoskein pauloihin.

Toiselta puolen on virheitä tapahtunut äkkijyrkkyyden tähden siinä, että on osoitettu kykenemättömyyttä ja osittain haluttomuuttakin soveltamaan yhteisrintamataktiikkaa, vielä sitä suorastaan vastusteltakin.

Eräs KK:n jäsen kirjelmässään toukokuun 14 p:nä viime vuonna esitti erinäisiä perusteettomia väitteitä puolueemme KK:n taktikkaa vastaan. Tietenkään ei se selkeä, että hän mainitussa kirjeessään sanoi puolueemme olevan heikon ja siinä tilanteessa erityisellä painostuksella kehoitti yhtymään sen aparaatin parantamiseen, ollut väärin, vaikkei tämä ollut jäänyt KK:ltakaan vakavaa huomiota vaille eikä hän myöskään mitään unta keinoa tässä suhteessa osoittanut, mutta aivan väärin ja vääräsuuntaisia olivat hänen puolittaiset väitteensä, varsinkin että muka "KK:n taktikka massoihin suhtautumisessa on koko ajan ollut väärä", ja että KK:n pleenumin päätös tammikuulta 1924 siitä, miten yhteisrintamataktiikka oli silloisissa vaaleissa sovellettava, mikä "oli väärä ote". Tuon suuntaiset arvostelut mainittua KK:n päätöstä vastaan osoittavat siis väärää tilanteen arviointia, josta lähtien toiminta Suomessa olisi voinut johtaa harhaan.

Niinikään osoitti väärää suuntaa se vastustus puolueemme valtalinjaa vastaan, mikä Suomessa esiintyi muutamien toverien puolelta viime presidentin vaalitaistelun aikana mm sellaisen väitteen muodossa, että tunnus "työväen ja talonpoikain hallitusvalta" ei olisi ollut "maassa pysyvä", se on, että olisi presidentin vaaleissa ollut sopimaton tai vahingollinen.

3. **Puolueen organisatorinen kohottaminen.** Puoluekokous toteaa, että puolueemme maanalaisen organisation, työpaikkasolujen ja säännöllisten puolueeryhmien (fraktioiden) järjestäminen sekä niiden pohjalla toiminnan kehittäminen on viime puoluekokouksen päätöksestä huolimatta sen jälkeen vielä pitkät ajat jäänyt liian vähälle huomiolle, julkisen puoluetoiminnan ottaessa niin joukkojen kuin puoluejohdonkin melkein kaiken huomion osakseen. Talvella 1922—23 edellisen kesän pleenumin päätöksen mukaisesti tehtiin puoluejohdon puolelta yrityksiä puolueen oikealle pohjalle järjestämiseksi, mutta vasta 1923 STP:n hajoittamisen jälkeen ja varsinkin sitten 1924 on puolueemme maanalaiseen järjestötyöhön suunnitelmallisesti ja tarmolla ryhtynyt. Tässä työssä onkin nyt merkittäviä vissejä tuloksia varsinkin kuluneelta vuodelta.

Senjälkeen on puolueen organisatorisessa työssä ilmennyt tietoinen ja selvä pyrkimys juurruttaa puolueen organisatio työpaikoille, vakava toi-

minta solujen saattamiseksi todellisiksi puolueen peruselimiksi kaikkine niille kuuluvine tehtävineen kuin myöskin uuras työ varsinkin viime kuu-kausina puolueen soluverkoston laajentamiseksi, puolueen vaikutukset vahvistamiseksi ja vanhan ei-bolshevistisen organisaatiojärjestelmän ja käytännön jätteidensä poistamiseksi.

Puoluejärjestön rakentaminen työpaikkasolujen pohjalle on nyt saatu vahvasti alulle. Solujen ja puolueeryhmien (fraktioiden) välillä on opittu tekemään ero. Solujen lukumäärä on viime aikoina, joskin hitaasti, lisääntynyt ja erinäisillä seuduilla tuntuu jo vaikutuksesta, että solujen työ on alkanut päästä käyntiin, joskin on myöskin laajoja alueita, joissa tässä suhteessa ei ole vielä päästy alkuunkaan. Sensijaan ei puolueeryhmien työtä ole saatu vielä säännöllisesti ja tehokkaalle pohjalle järjestettyä. Puolue-ryhmiä julkisissa järjestöissä on riittämättömästi ja nekin ovat yleensä heikkoja ja organisatorisesti tilapäisiä. Puolueemme organisatorisen pohjan rakentaminen on siis vielä kovin kesken. Sekä solujen lukumäärä että jäsenmäärä on vielä aivan riittämätön. Erikoisena puutteena on tunnus-tettava olevan sen, että ruotsinkielisen proletariaatin keskuudessa on tuskin ollenkaan organisatorisesti saatu jalansijaa.

Puolueemme joukkovaikutuksen turvaamiseksi on välttämätöntä lähim-mässä tulevaisuudessa saada lisättyä vähintään kaksinkertaiseksi nykyis-ten solujemme jäsenmäärä kuin myöskin perustetuksi uusia soluja ainakin toinen verta lisää.

Puoluekokous tässä kohden alleviivaten lausuu, että nyt on välttämät-tömästi myöskin puolueemme organisaatio levitettävä ruotsinkielisten pro-letaarien keskuuteen ja sen kautta hankittava tarkoituksenmukainen vai-kutus myöskin ruotsinkielisiin työtätekeviin joukkoihin, mikä ei ole vai-keata, koskapa ruotsinkielinen proletaarinen aines on osoittanut olevansa altis vallankumouksellisille aatteille. Puoluejohdon tehtäväksi jätetään ne käytännölliset toimenpiteet, joihin on ryhdyttävä.

Säännöllisesti toimivat puolueeryhmät (fraktiot) on saatava järjestettyä kaikkiin julkisiin järjestöihin (myös sosialidemokraattisiin, joissa jo on puoluejäseniämme). Puoluejärjestöme, niin työpaikkasolut kuin puolue-ryhmätkin on tehokkaammin juurrutettava laajoihin joukkoihin, lisäten niiden jäsenmäärää työläisillä työpenkin äärestä.

Samassa on myöskin kiinnitettävä huomiota puolueen kaaderikerrosten leniniläiseen kasvattamiseen. Tässä on puoluekursseilla ja säännöllisellä kerhotoiminnalla, johon viimeksi mainittuun puolueen jäsenet ja kaikkein aktiivisimmat puolueettamme lähellä olevat vallankumoukselliset toverit vedetään, hyvin suuri merkitys. Tällaisia kursseja aika-ajoittain on KK:n järjestettävä sekä aikaansaotava leniniläisiä opintokerhoja. Tarkoituk-senmukaisen suunnitelmallisuuden aikaansaamiseksi on KK:n vahvistet-tava opiskelusuunnitelmat paitsi puoluekursseille myöskin näitä kerhoja varten. Kerhotyö on sovellettava puolueen tärkeimpien päätehtävien to-teuttamista auttamaan. Kerhotyön ohjaajille on KK:n toimittava sopivaa aineistoa.

4. Kesällä 1923 alkanut lahtarien ja noskelaisten suuri hyökkäys **julkis-ten vallankumouksellisten joukkojärjestöjen** tuhoamiseksi onnistui lahta-reille sikäli, että saivat STP:n hajoitetuksi ja suuren joukon aktiivisia tovereita vangituksi. Tämä oli tappio ja vakava opetus sekä puolueellem-me että koko vallankumoukselliselle työväenliikkeelle. Mutta jälestäpäin on tämä hyökkäys suuremmaksi osaksi kyetty lyömään takaisin tai kor-jaamaan. Hajoitettun nuorisojärjestön sijaan perusti luokkatietoinen työ-

läisnuoriso uuden liiton, josta kehittyi nopeasti joukkojärjestö. Suomen ammattijärjestön hajotus on saatu torjutuksi ja sen sisällä joukkojen enemmistön kannatus vallankumouksellisen joukkotaistelun suunnalle on säilytetty. Hajoitettua STP:n sijalla osan STP:n paikallisyhdistyksiä jäädessä koko ajan toimimaan on jälleen useimmilla paikkakunnilla valtiolaiset vallankumoukselliset paikallisjärjestöt, joille on järjestetty myös piirijohdot ja keskusjohto ja jotka vaaleissa esiintyivät "sos. työväen ja pienviljelijäin liittona".

Tätä järjestöä, kuten KK on jo ohjeissaan osoittanut, ei ole kehitettävä varsinaiseksi legaaliseksi puolueeksi, mutta sitä on koetettava säilyttää sekä vahvistaa julkisena valistus- ja vaallistaistelujärjestönä joukkojen kokoamiseksi ja vetämiseksi pois sosialidemokratian vanavedestä. Puolueemme ei kuitenkaan saa tyytyä pelkän tällaisen, verrattain heikon, verrattain passiivisen, raskasliikenteisen ja vastustuskyvyttömän joukkojärjestön muotoon, vaan on sen sisällä ja sen ohella rakennettava työpaikoittain toisia julkisia, valtiollisia joukkojärjestöjä, joiden jäsenet on opastettava pienemmissä ryhmissä suorittamaan säännöllistä, alinomaista vallankumouksellista valistustyötä. Jo alulle pannut hankkeet tällaisten järjestöjen (työpaikan "toveriseurojen") järjestämiseksi kaikilla puolilla maata on tämän vuoden kuluessa tarmolla toteutettava. Lisäksi on kaikkialla perustettava erityisiä järjestöjä sanomalehtien ja vallankumouksellisen (legaalisen) kirjallisuuden levittämistä, työläiskirjeenvaihtoa ja opintotyötä varten (Polityron ehdottamat "Työväenkirjallisuusseurat").

Laillisen ja laittoman toiminnan taitavasti yhteen sovittamisen asetti KK:n viime pleenumi yhdeksi lähimmistä päätehtävistä. Ja puoluekokous toteaa, että tässä suhteessa on olemassa vielä heikkouksia. Varsinkin julkisen toiminnan johtavissa elimissä ei ole saatu tarpeeksi suurta vaikutusvaltaa, eikä yhteistyö maanalaisten ja julkisten toimitsijain välillä ole ollut kaikkialla, varsinkaan keskuksessa, tyydyttävä. Tässä suhteessa on välttämätöntä saada aikaan tuntuva parannus. Tärkeimpänä esteenä puolueen vaikutusvallan voittamisen tiellä on se, etteivät johtavissa elimissä olevat puolueen jäsenet ole järjestyneet puolueeryhmiksi (fraktioiksi). Tämä laiminlyönti on korjattava mitä pikemmin. Puoluekokous korostaa erikoisesti, että työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmässä olevien puoluejäsenten on muodostettava puolueeryhmä ja että yleinen ammatillinen junta on saatava tarmokkaaseen toimintaan.

5. Työ ammatillisen liikkeen alalla. Joskin Suomen ammatillisesti järjestyneen työväen yhteinen joukkojärjestö on onnistuttu säilyttämään ehjänä, on AJ:n yhteyden puolesta vieläkin taisteltava sosdem hajotusuhkaa vastaan, joka yksinään kylläkin on heikkoa, mutta ohranan avulla voi käydä vaaralliseksi.

Yhä suuremmaksi tulee vaara sellaisten ilmiöiden kautta, joita eri tahoilla on havaittu, että vallankumoukselliset työläiset noskelaisen hallitsemisissa ammatillisissa järjestöissä, kyllästyneinä näiden tarkoitukselliseen jarrutuspolitiikkaan, ovat tulleet välinpitämättömiksi järjestöihin ja niiden toimintaan nähden, jopa eronneetkin niistä. Tällaisia ilmiöitä vastaan on heti, kun sellaisen alkuakin huomataan, vakavasti ja jyrkästi taisteltava selittämällä, että jos vallankumoukselliset työläiset jäävät kokonaan pois ammatillisista järjestöistään tai vaikkapa vain heittäytyvät välinpitämättömiksi niiden toimintaan nähden, niin siitä hyötyvät vain noskelaisjohtajat, jotka tavoittelevat itselleen vaikutusvaltaa ammatillisissa

järjestöissä, mutta luokkataistelukannan vahvistumiselle ammatillisessa liikkeessä siltä on vahinkoa.

Tapahtuneet kamppailut AJ:n sisällä (Oudegeest-juttu, kansainvälisen yhteyden asia) osoittavat, että reformistinen johto on pahasti menettänyt vaikutusvaltaansa ammatillisiin joukkoihin. Samalla on kuitenkin reformistien politiikka sekä lahtarien vaino jossain määrin synnyttänyt väärää pyrkimystä pysytellä "irti politiikasta". Tätä pyrintöä on kaikkialla vastustettava ja suunnattava se tietoiseksi vaatimukseksi "irti sosialidemokraattisesta politiikasta" ja sosdem puolueesta. Puolueemme on edustettava sitä kantaa, että AJ tosin ei ole mikään valtiollinen puolue, eikä sitä sellaiseksi ole pyrittävä tekemään, mutta johdonmukaisesti on vaadittava, että AJ esiintyy todella proletarisen luokkataistelun järjestönä. Ammatillisten työväenjärjestöjen aktiviteettia on yleisesti kohotettava. Kuitenkin on samalla, katsoen siihen, että on tärkeä säilyttää AJ legaalisena suurten joukkojen luokkataistelujärjestönä, neuvottava ammatillisten järjestöjen johtoelimiä julkisissa esiintymisissään poliittisissa kysymyksissä noudattamaan nykyään semmoisia pidättyväisiä muotoja, ettei sen kautta helpoteta noskelaisten eikä poliisin hajoituspyrintöjä.

Kommunistisen työn menestymisen ehtona ammatillisessa liikkeessä on, että kommunistiset puolue-ryhmät (fraktiot) ammatillisissa järjestöissä todella ovat kunnossa ja toimivat tarmokkaasti. Ammatillisten järjestöjen ja niiden jäsenten aktiviteetin kohottajina ovat niin hyvin kysymykset, jotka koskevat työläisten jokapäiväistä toimeentuloa, kuin myöskin kansainvälisen yhteyskysymyksen ajaminen ja siinä konkreettisten askeleitten vaatiminen. Näissä kysymyksissä voidaan parhaiten paljastaa reformistiset johtajat työväen pettureiksi.

Ammattiliittojen kansainvälisiä suhteita on edelleen parannettava. Vaikutettava niin, että kaikki ammattiliitot yhtyvät kansainvälisiin tuotantoliittoihin ja ottavat osaa niiden kongresseihin sekä asettuvat kiinteisiin suhteisiin Skandinaavialaisten liittojen kanssa, molemmissa tapauksissa ajaakseen ammatillisen liikkeen kansainvälistä yhtenäisyyttä sillä pohjalla, että yhtenäisyys rakentuu leppymättömälle taistelulle porvaristoa vastaan. Samaan aikaan on tehtävä työtä, että AJ ja ammattiliitot ryhtyvät suhteisiin Profinternin ja sen alaisten propagandakomiteain kanssa, lähettämällä säännöllisesti information ja toimien oikeaan suuntaan.

6. Talonpoikauskysymys. Suomen talonpoikausjoukoissa, etupäässä vähävaraisissa, on tapahtunut viime vuosina muutos suhtautumisessa vallankumoukselliseen työväenliikkeeseen, kuin myös Venäjän Neuvostotasavaltaan: viha on haihtumassa, jopa eri puolilla maata on huomattavissa ilmeisen myötätunnon ja liittoutumishalun alkavan levitä. Tämä on liittynyt oleellisesti siihen valjolliseen itsenäistymis- ja oppositioliikkeeseen, mikä on alkanut pientalonpoikain keskuudessa porvariston johtajia vastaan. Kommunistisen puolueemme kaikkein tärkeimpiä tehtäviä on tämän liikkeen työntäminen eteenpäin, sen oma-alotteisuuden herättäminen ja ohjaaminen, sen järjestymisen avustaminen ja sen kiinnittäminen pysyväiseen liittoon vallankumouksellisen työväenliikkeen kanssa.

Kommunistisen agitation päätunnuksena talonpoikausjoukkojen keskuudessa tulee edelleenkin olla **työväen ja talonpoikain hallitus**. Tämän vallankumouksellisen valtaväätimuksen puolelle on heidät johdettava, lähtien aina heidän kipeimmistä käytännöllisistä tarpeistaan, ennenkaikkea kannattamalla heidän vaatimuksiaan saada lisää maata, vapautusta verorasituksesta ja korotonta luottoa valtiolta sekä suojelusta kapitalistista mas-

tusta vastaan. Vain voimakkaalla taistelulla talonpoikain tällaisten vaatimusten puolesta kommunistit voivat voittaa talonpoikain selluistenkin köyhempien, jotka ovat suojeluskunnissa, ennakkoluuloisen vieromisen ja saada heidät vakuumtetuksi siitä, ettei heitä uhkaa ryöstö kommunistien vaan kapitalistien puolelta, ja että heidän on senvuoksi noustava käsi kädessä työläisten kanssa taisteluun kapitalistista luokkaherruutta vastaan.

Erittäin tärkeätä on eduskunnassa ja kunnanvaltuustoissa ajaa oikeaa politiikkaa jokaisessa talonpoikia koskevassa kysymyksessä. Tässä suhteessa on esiintynyt virheitä, jollaisten karttamiseksi puolueemme elinten on vast'edes pidettävä tarkkaa vaaria.

Neuvosto-Venäjän maatalouspolitiikkaa on sekä sanomalehdissä että suullisessa valistustyössä tarkoin selostettava Suomen talonpoikaisväestölle ja ylipäänsä tehtävä lakkaamatonta työtä kaiken vieromisen häilyttämiseksi heistä suhteissa Neuvosto-Venäjään. Tällöin on varottava agitaatiolla Suomen yhdistämiseksi Venäjään työntämästä talonpoikia kriittisellä hetkellä kansalliskiihkoisten leiriin.

7. Maatyöväen kysymys. Maatyöläiset Suomessa ovat tavattoman ahnaassa taloudellisessa asemassa. Siihen on vaikuttanut suurkapitalistien yhä kasvava riisto, mikä koskee maatyöläisiin yhtä kipeästi kuin tehdastyöläisiin.

Maatyöläisten järjestyneisyys on tavattoman heikkoa, sillä vain pieni osa niistä on järjestyneitä. Tehtävämme on maatyöläisten vetäminen omiin ammatillisiin järjestöihinsä.

On ymmärrettävää, että maatyöläinen, joka raataa tilallisten töissä pitkiä päiviä, on jäänyt kehityksessä ja tietoisuudessa jälemmäksi tehdastyöläisestä. Paikoin suuri osa maatyöläisiä kuuluu joko suojeluskuntiin tai muihin porvarillisiin järjestöihin. Tähän seikkaan on puolueemme kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota, jotta maaseudun palkkaraajat saataisiin vapautetuksi porvarillis-suurtilallisten lahtarivaikutuksen alta.

Kun maatyöväki järjestäytyy, on meidän silloin heidän järjestöjensä kautta helpompi vaikuttaa talonpoikiinkin ja kehittää sitä oppositiolikkettä, mitä talonpoikain keskuudessa nyt on havaittavissa.

Puolueemme yhtenä tärkeimpänä tehtävänä on auttaa maatyöläisten amm. osastojen perustamista jokaiseen kylään, mihin se suinkin on mahdollista, sillä vain näiden kautta voimme vetää maatyöläiset vallankumoustaisteluun.

8. Kansallisuuskysymykseen on kiinnitettävä paljon enemmän huomiota kuin tähän asti. On rohkeasti ja johdonmukaisesti kannatettava ruotsalaisen väestön pisimmällekin tähtääviä autonomisia pyrintöjä ja ahvenanmaalaisten täydellistä riippumattomuutta, eroamista Suomen valtioyhteydestä. On ymmärrettävä että kansallisuuskysymyksen pohjana on talonpoikaiskysymys, ja niin myös ruotsalaisten kansallisuusliikkeen pääkannattajina talonpoikais- ja kalastajajoukot. Näiden tietoisuuteen on saatava, että Suomen kommunistit horjumattomasti puoltavat ei vain sanoissa, vaan teoissa heidän kansallista itsenäisyyttänsä aina valtiolliseen eroamiseen saakka.

Erikoisen tarkkaavasti on pidettävä silmällä suomalaisen porvariston aktivististen aineiden taholta viime aikoina aitosuomalaisuuden nimellä lietsottua suomalaishulluudesta fasisitillikkettä. Sitä vastaan on puolueen taisteltava. On osoitettava, että aitosuomalaisuus toiselta puolen on ruotsalaisten vähemmistökansallisuuden oikeuksien täydellistä kieltä-

mistä ja koko tämän kansallisuuden alastominta sortamista, toiselta puolen taas molempien kansallisuuksien, niin suomen- kuin ruotsinkielistenkin, työtätekevien kerrostien kahlehtimista hallitsevan porvariston orjuuteen. Sellaisen selvittelyn ja toiminnan kautta on pyrittävä suojelemaan työtätekeviä, työväkeä ja talonpoikia, joutumasta fasistien talutusnuoraan, mutta sitä vastaan pidettävä niiden keskinäistä lähestymistä, kansallisuudesta huolimatta, sortavaa ja hallitsevaa porvaristoa ja fasistikoplaa vastaan.

On käytävä tarmokkaaseen taisteluun porvariston ja sosdem. johtoherrain Suomen itsenäisyys- ja kansallisuuskysymyksen pohjalla harjoittamaa laajojen talonpoikais- ja köyhälistöjoukkojen katalaa petkutusta ja kiihoitusta vastaan. Entistä monin verroin laajemmin ja tehokkaammin on tehtävä näille joukoille selväksi ja saatava heidät vakuutetuiksi siitä, että kommunistit todenteolla ovat Suomen itsenäisyyden puolella, ja se, että myöskin Sosialististen Neuvostotasavaltain Liitto ehdottomasti ja tinkimättömästi tunnustaa jokaiselle kansalle ja kansallisuudelle täydellisen itsemääräämisoikeuden, että Neuvosto-Venäjällä ja Suomen kommunisteilla ei ole vähintäkään aikomusta loukata Suomen kansan näitä oikeuksia, ei ole tarkoituksena pakottaa Suomen kansaa vähääkään luopumaan kansallisesta itsenäisyydestään. Sen sijaan Suomen porvaristo on välittämättä todellisuudessa Suomen kansan oikeuksien turvaamisesta ajaessaan itsekkäitä luokkaetujaan saattanut Suomen ensin Saksan ja sitten Englannin porvariston välillisen ja välittömän vallan alaisuuteen.

Puolueen jäsenten on Suomen itsenäisyyskysymyksessä ehdottomasti varottava niin esintymästä, että siitä sosialidemokraatit tai porvarit saisivat vähintäkään tukea valheellisille väitteilleen tässä suhteessa; myös on varottava loukkaamasta väestön kansallisia itsenäisyyden säilyttämistunteita ja siten edistämästä talonpoikaisjoukkojen pysymistä vihamielisenä Neuvosto-Venäjälle ja niiden valmiutta lähteä imperialististen porvarien hyökkäysretkille tätä työväen ja talonpoikain tasavaltaa vastaan.

Päinvastoin on näille selvitettävä, että kun Suomessakin kansan enemmistö, työväki ja talonpojat, saa hallitusohjaket omiin käsiinsä imperialistien käskyläisinä palvelevilta, Suomen kansan todellista onnea ja hyvinvointia vastaan vehkeileviltä porvarisherrain koplakunnilta, niin silloin Suomen kansallinen itsenäisyys tulee todella lujasti turvatuksi niiden sovinnollisten ystävyyssuhteidenkin kautta, jotka vasta silloin Suomen ja Neuvosto-Venäjän välillä ovat taatut. Samalla on selvitettävä, että silloin voivat Neuvosto-Karjalassa olevat Suomen kansan heimolaiset ajatella lähempää sekä sivistyksellistä että valtiollis-taloudellistakin liittymistä itsenäiseen Suomeen.

On selostettava Neuvosto-Karjalan yleistä kansallis-valtiollista kehitystä, sen taloudellista, sivistyksellistä nopeaa nousua, sen väestön kasvavaa innostusta ja luottamusta Neuvosto-Tasavaltaan, joka kaikki on tuloksena sen talonpoikaispolitiikasta. Sen kautta on osoitettava, että Suomen porvariston hyökkäykset Neuvosto-Karjalaan eivät ole ainoastaan mitä katalin rikos sen kansan itsemääräämisoikeutta, hyvinvointia ja elämää vastaan, vaan että moiset lahtarhyökkäykset tulevat saamaan nyt myös Neuvosto-Karjalan väestön puolelta mitä tarmokkaimman vastustuksen osakseen, koko sen väestö kun on yksimielisesti valmis ase kourassa puolustamaan oikeuksiaan, kotiaan ja kontuaan Suomen porvariston ja imperialistien valloitusryityksiä vastaan.

9. Eduskuntaryhmän toiminta. Useimmilla ryhmän jäsenillä on ollut

rehellistä harrastusta vallankumouksellisen luokkataistelun edustamiseen eduskunnassa. Mutta heidän toimintansa vallankumoukselliselta kannalta katsoen on ollut enimmäkseen heikkoa ja puutteellista sekä liian vähän puolueen ohjelden mukaista ja sen kontrollin alaista. Tässä suhteessa on välttämätöntä saada alkaen muutos. Ryhmä on saatava kaikissa asioissa voimakkaasti ajamaan puoluejohdon asettaman linjan mukaista politiikkaa ja taistelemaan eduskunnassa kommunistisella tavalla. Eduskuntaryhmän yhteyttä vallankumouksellisten joukkojen kanssa on paljon kehitettävä.

Kunnallinen toiminta. Kunnallisvaaleissa on parina viime vuotena kärsitty tappioita melkein kautta linjan. Tappioiden syynä on paitsi niitä samoja kuin eduskuntavaaleissa mm välinpitämätön tai epäselvä suhtautuminen vaalitaisteluun tai kunnalliseen toimintaan. Myöskin puolueemme ohjausta on puuttunut kunnallisen toiminnan alalla. Tästä puutteesta on osaksi johtunut se heikkous ja epäselvyys, jota useat työväen kunnanvaltuustoryhmät ovat toiminnassaan osoittaneet. Se heikkous on ilmennyt siinä, että on liaksi upottu pikku näpertelyyn kunnan asiain hoidossa ja osaksi arveluttavaan liittollemiseen sosdem kanssa, mutta sen sijaan laiminlyöty terävästi ajaa työtätekevien vaatimuksia nojautumalla joukkoihin itseensä. Tämä on ollut omiaan edistämään työväen passiivisuutta kunnallisen toiminnan alalla, jopa saattanut hidastuttaa joukkojen vapautumista sosdem vaikutuksen alta.

Kyetäksemme voittamaan työtätekevien joukkojen kannatuksen on ensimmäinen tehtävämme saattaa kuntien valtuustoryhmien toiminta yhtenäiseksi ja johdonmukaiseksi työväen ja talonpoikain etujen ajamiseksi suurporvaristoa, valtiovaltaa ja sosialidemokratiaa vastaan. Taistelua kunnan valtuustoissa on käytävä niin, että työväki ja köyhät talonpojat sen selvästi näkevät omien etujensa ajamiseksi. Puolueen tehtävänä tämän taistelun tarkoituksenmukaiseksi saattamiseksi on, paitsi uusien käsivarsien hankkiminen puolueelle, vaalitaistelun merkityksen tehostaminen ja alituinen johdonmukainen valtuustoryhmien työn ohjaaminen.

10. **Joukko-ottelut.** Puolue on järjestänyt tai antanut alotteen ja ohjannut uselta lyhempi- tai pitempiaikaisia kamppailuja: Oudegeestin kutsuamista vastaan, kansainvälisen ammattiliikkeen ehjyyden puolesta, kansainvälisten naistenpäivän vieton, työttömyyskysymyksen johdosta, sodanvastainen mielenosoituspäivä, Lenin-viikko, Vapunvieto. Näiden toimeenpanossa on kyllä esiintynyt paljon heikkoutta ja taitamattomuutta sekä virheitäkin, mutta ovat kuitenkin keränneet joukkoja taistelun tielle kommunismin lipun alle sekä opettaneet puoluetta ja sen jäseniä joukkotoiminnan järjestämiseen. Suurimpana heikkoutena tässä on ollut, että puolueeltamme on puuttunut suunnitelmallinen agitprop-elimistö, joka ohjaisi tällaisten ottelujen valmistamista ja antaisi aineksia sellaisen suorittamiseen. Tämän vakavan puutteen poistaminen on oleva puolueen lähimpiä tehtäviä.

11. **Sosialidemokratiaa vastaan** on puolueen edelleenkin tarmokkaasti taisteltava. Kärshivällisellä, suunnitelmanmukaisella ja huolellisella valmistustyöllä tulee kommunistien asettaa työläisjoukot sosdem johtoa vastaan tähtäävään taisteluun. Ehdottoman tarkasti on varottava, ettei tässä työskentelyssä tehdä sellaisia otteita, jotka ovat omiansa kärjistämään sosialdemokraattisten ja vallankumouksellisten työläisjoukkojen välejä. Täytyy asettaa jokainen hyökkäys puolueen yhteisrintamataktiikan mukaisesti työläisten jokapäiväisten elinkysymysten pohjalle. Vain

siihen nojautuen voidaan parhaiten sosdem johtajien harjoittama petos paljastaa ja sen kautta vetää yhä laajemmat työläisjoukot vallankumouksellisten vaikutuspiiriin. Samalla on vallankumouksellista liikettä hyödyttämään ja sen johdettavaksi pyrittävä valtaamaan sosdem johtajien määräysvallan alla oleva työläisten yhteinen omaisuus ja riistämään siten sosialidemokratialta taloudelliset tukikohdat. Erikoistapauksissa tulee kommunistisen puolueen jäseniä sijoittaa sosdem järjestöjen sisälleen sosialidemokratian rintamaa hajoittamaan. Ennakolta ei pidä paljastaa sosdem johtoon kohdistuvan hyökkäyksen valmistuspuuhia, olkoonpa ne mitä laatua tahansa, vaan on iskettävä sopivalla hetkellä ja niin paljon kuin mahdollista laajennettava hyökkäystä sosialidemokratian johtoa vastaan, jopa koko maata käsittäväksi otteluksi.

12. **Osuuskaupoissa** on vallankumouksellinen oppositioliike jo päässyt alkuun organisatorisestikin. Mutta osuustoimintaan yhtyneiden työläis- ja talonpoikaisjoukkojen aktiiviseen toimintaan ja taisteluun mukaan vetämiseksi tarvitaan vielä paljon järjestelmällistä työtä.

Osuustoiminta, ollen muutamia poikkeuksia lukuunottamatta yksinomaan reformistien ohjattavana, on joutunut porvariston välikappaleeksi vallankumouksellista liikettä vastaan. Etenkin viime aikoina on ollut huomattavissa yhä päämääräisempi pyrkimys tähän suuntaan. Tästä johdettujen pyrkivät osuustoimintaa hallitsevat reformistit rajoittamaan liikettään palvelemaan vain omaa itsetarkoitustaan sekä syrjäyttämään luokkataistelun. Samaa ajatustapaa vahvistavat he työväenluokassakin voimakkaan propagandan avulla, samalla kun he kaikin voimin estävät työväen omiin luokkatarkoituksiin tarvittavan taloudellisen avun antamisen. Kansallisia ja kansainvälisiä siteitä solmiessaan sitovat he Suomen ns. edistysmielisen osuustoimintaliikkeen yhä lujemmilla siteillä porvarillisiin osuusjärjestöihin, pankkeihin ja muihin sellaisiin laitoksiin. Eräänä pyrkimyksenä heillä on myöskin laajentaa kaupallista osuustoimintaa liittämällä niihin myöskin kasvavassa määrässä tuotannollista osuustoimintaa. Tästä on seurauksena, ja sitä reformistiset osuustoimintamiehet myös tarkoittavat, että kehittymättömien työläisjoukkojen keskuudessa herätetään ja vahvistuu käsitys, että paljaan osuustoiminnan kautta on mahdollista toteuttaa sosialismi. Toiselta puolen taasen on seurauksena, että se uusi suhde, joka nyt syntyy porvarillisessa hengessä johdettujen osuusliikkeiden ja niihin kiinnitettyjen palkkatyöläisten välillä, on omiaan vieroittamaan suuria työläisjoukkoja pois osuustoiminnasta ylipäänsä. He eivät enää osuustoiminnassa näe muuta kuin kapitalistisen ristolaitoksen ja siten katoaa heiltä mahdollisuus käsittää mitä hyötyä osuustoiminnasta on luokkataistelussa. Osuustoimintaliikkeet ovat heidän silmissään myöskin laitoksia, joihinka heidän vihollisensa sosdem johtajat pesiytyvät sieltäkäs ohjatakseen vastavallankumouksellista politiikkaansa. Etenkin on Pohjanmaalla tällainen käsitys syväle juurtunut työläisissä.

Puolueen on ryhdyttävä tarmokkaaseen työhön näiden harhakäsitteliden poistamiseksi ja selventääkseen työväestölle sitä hyötyä, mitä osuustoiminnasta on myöskin vallankumoukselliselle liikkeelle. Tässä mielessä on puolueen vahvistettava sitä oppositioliikettä, joka on syntynyt osuustoiminnan sisällä. Meikäläiseltä taholta johdetun päämääräisen valistustyön avulla voidaan lisäksi paljon poistaa sitä passiiviteettiä, joka työväestöön on juurtunut ja myöskin sitä tietä saattaa suuret työläisjoukot, varsinkin työläisluokan naiset joukolla aktiivisesti toimimaan osuustoi-

minnassa ja tällä tavoin vahvistamaan osuustoiminnan sisällä löytyvää oppositiota.

Puoluekokous puolestaan hyväksyy puolueen KK:n viimeisen pleenin asiasta tekemät päätökset muuttamattomina, koska niissä lausuttuihin periaatteisiin nojaten voidaan toteuttaa kaikki ne käytännölliset toimenpiteet, mitkä puolueemme vaikutuksen aikaansaamiseksi osuustoiminnan sisällä ovat tarpeellisia.

Puoluekokous velvoittaa puolueen kaikkia johtavia orgaaneja mahdollisuuksien mukaan edistämään niin yksityisten osuusliikkeiden kuin myöskin osuustoiminnallisten keskusjärjestöjen lähentymistä Neuvosto-Venäjän osuustoimintaan sekä kaupallisessa että poliittisessa suhteessa ja valvomaan, että näitten liikkeitten kaupalliset sitoumukset sekä SSSR:n että sen osuustoiminnan kanssa säännöllisesti ja tarkoin täytetään.

13. **Proletaaristen naisten keskuudessa** tehtävään työhön on vastaisuudessa entistä enemmän huomiota pantava. Nyt on kyllä työ kantanut jo pienen, mutta hyvin tärkeän tuloksen. On päästy alkuun n.s. naisedustajajärjestelmän käyttämisessä laajojen työtätekevien naisjoukkojen vetämiseksi mukaan yhteseen taisteluun. Tällä suunnalla on edelleen kuitenkin paljon raivaamatonta maata. Se on puolueen raivattava taistellen samalla sekä omissa riveissä että ylipäänsä vallitsevia ennakkoluuloja ja väärinkäsityksiä vastaan ja muistuttaen, että proletaaristen naisten voittaminen miesten rinnalla vallankumouksen puolelle on yksi sen voiton edellytyksistä.

14. **Armeijassa** ei kommunistista toimintaa ole vielä saatu täysin tyydyttäväksi järjestettyä, vaikka jo tähänastinen työ on tuottanut hyvää tuloksia ja saattanut porvariston sangen levottomaksi. Tämän tulee kannustaa tovereitamme entistä paremmin järjestämään puolueen työn sotilaiden kokoamiseksi upseerimielivaltaa vastaan, työläis- ja talonpoikaissotilaiden lähentämiseksi ja sen hengen syventämiseksi, että työtätekevä asetakkinen mies ei nosta asettaan työkansaa vastaan, vaan sen puolesta.

Kapitalistiluokan etuja suojelevan militaristisen armeijalaitoksen sijaan on vaadittava kansan aseistusjärjestelmää. Tämä merkitsee parhaimmassa muodossaan työväenluokan, puolproletariaatin ja talonpoikaiston järjestämistä, aseistamista ja harjoittamista voimakkaaksi, kansanvaltaiseksi puolustusväeksi, Suomen kansan vapaan itsemääräämisoikeuden suojaksi imperialistisia sotarosvoja vastaan. Tämän vaatimuksen ohella, jota tulee nykyään pitää puolueemme aktionivaatimuksena tällä alalla, on eduskuntatyössä puolustettava myös armeijan ja armeijamenojen supistamista, armeijajärjestyksen kansanvaltaistuttamista sekä kaikkia (niin suurempia kuin vähäisempiäkin) miehistön oikeuksien ja vapauksien laajennuksia.

Armeijakysymystä ajettaessa on ylipäänsä kiinnitettävä päähuomiota 1) siihen, miten sotilaat saadaan yllätettyä armeijan ja joukko-osastojen johtoa vastaan, 2) siihen, miten talonpoikaissjoukot helpoimmin saadaan ymmärtämään meidän kantamme, 3) siihen, miten sosdem johtajat selvimmän joutuvat paljastamaan itsensä kapitalistien militarismin pönkittäjiksi.

Suojeluskuntajärjestö on porvariston aseellinen luokkajärjestö, joka nimenomaan on perustettu työväen vallankumouksellisen liikkeen kuristamiseksi sekä työväenluokan ja talonpoikaisten vallan estämiseksi. Käyttäen kansallistunteita ja ennakkoluuloja hyväkseen on porvariston onnis-

tunut saada siihen liittymään suuren osan maalaisväestöäkin, talonpolkaloita ja maalaisköyhälistöäkin. Suojeluskuntajärjestöä vastaan on jatkettava mitä tarmokkainta ja tinkimätöntä taistelua, kaikkialla paljastaen sen todellisen luonteen ja tarkoituksensa.

Suojeluskunnan sisäisiä luokkaristiriitoja on käytettävä hyväksemme. Ottaen selvän suojeluskuntalaisten taloudellisesta asemasta ja mielialasta, on yritettävä solmia yhteyksiä etupäässä vähävaraisten talonpoikain ja maalaispalkkalaisten kanssa sekä koetettava vaikuttaa heihin ja heidän kauttaan muihin samanlaisiin suojeluskuntalaisiin.

Meille myönteisiin suojeluskuntalaisiin on vaikutettava siihen suuntaan, että suojeluskunnissa olevat talonpoikais- ja maalaisköyhälistön ainekset entistä selvemmin tuntuivat olevansa porvarillisten erinäisten koplakuntain pelnappuloita ja niiden taistelu sen mätää johtoa vastaan kehittyisi yleiseksi kansan tyytymättömyyden liikkeeksi. Erikoisesti on saatava nämä suojeluskunta-ainekset ymmärtämään suojeluliiton kansalle tuhoisa merkitys ja niin taistelemaan suojeluskunnissaan sen pyrkimyksiä ja vaarallisia poliittisia vehkeilyjä vastaan.

Kun maalaisnuorisonkin keskuudessa ovat urheiluharrastukset saavuttaneet laajaa kannatusta, ovat suojeluskuntain lahtarijohtajat ruvenneet antamaan urheilulle suuren sijan suojeluskuntain toiminnassa, vetääkseen senkin avulla maalaisnuorison suojeluskuntiin. Vallankumouksellisten työläisurheilijain tulee puolestaan pyrkiä toimimaan niin, että urheilua harrastava talonpoikais- ja maalaisköyhälistönuoriso saisi tyydyttää urheiluharrastuksiaan vallankumouksellisten työläisten ohjaamissa urheiluseuroissa eikä sen tarvitsisi hakea suojeluskuntain urheilupiirejä.

15. **Kommunistinen nuorisoliike** on saanut puolueelta tukea ja proletaarinen nuoriso puolestaan on toimekkaasti auttanut vallankumouksellista liikettä. Puolueen tulee vastaisuudessa auttaa nuorisoamme kaikessa, varsinkin nyt sen salaisen järjestön luomisessa sekä pitää sellaista yhteyttä, mikä takaa puolueen ja nuorison liikkeen kulkemisen yhteisellä vallankumouksellisella linjalla.

16. Vuoden 1925 alusta on puolueen äänenkannattaja **"Proletaari"** alkanut säännöllisesti ilmestyä. Se, että se kokonaisen vuoden oli ilmestymättä, on ollut moitittava laiminlyönti. Puoluekokous vaatii, että nyt on lehteä säännöllisesti julkaistava aloitettuun suuntaan puolueemme aatteellisen kehityksen sekä sen kaiken työn tienvilittäjänä ja ohjaajana.

17. Puoluekokous toteaa esiintyneen useita tapauksia, joissa KK:n jäsen on fraktiohengessä puoluejohdon arvoa mustaavalla tavalla hyökännyt toisia puoluejohdossa toimivia tovereita vastaan. Sellaiset esiintymiset puoluekokous tuomitsee.

Samalla puoluekokous mitä vakavammin muistuttaa; jokaisen puolueemme jäsenen on elävään tietoisuuteensa lähtemättömästi painettava, että heidän velvollisuutensa on suojella ja puolustaa kuin silmäterää puolueen sekä puoluejohdon arvoa ja toveriluottamukseen perustuvaa yhteyttä.

III. Puolueemme lähimmät päätehtävät

Puolueemme tila, ne tehtävät, mitkä sitä proletariaatin diktatuurin puoleena odottavat sekä yleinen valtiollinen asema, asettavat puolueemme lähimmäksi keskusteltäväksi johdonmukaisesti ja tarmokkaasti jatkaa jo alulle pantua bolshevisoimistytöitä Kominternin V:n kongressin ja v:n 1924

laajennetun pleenumin päätösten mukaan, muistaen, että bolshevistinen puolue ei synny itsestään, hetkellä, jolloin vallankumousaalto saavuttaa huippukohtansa, vaan että bolshevistinen puolue ottaa osaa työväen koko taisteluun ja muodostuu tämän taistelun kuluessa.

Tässä bolshevisoimistyössä, puolueemme saattamiseksi todelliseksi leniniläiseksi puolueeksi, asettaa puoluekokous lähimmiksi päätehtäviksi:

1. Puolueen on kaikessa työssään horjumatta ajettava vallankumouksellista linjaa, s.o. pyrittävä jokaisen plenimmänkin askeleen kautta valmistamaan ja vahvistamaan köyhällistön tulevan voiton edellytyksiä, vallan valtaamisen onnistumista. Tämä vallankumouksellinen linja on puolueen agitatioissa esitettävä kulloinkin tarkoituksenmukaisessa muodossa, niin ettei se suurten työläisjoukkojen silmissä pääse häilymään, vaan selvenee niille yhä paremmin. Erikoisesti on tällöin aina teroitettava työväen ja talonpoikain vallankumouksellisen liiton välttämättömyyttä.

Samalla on käytävä tiukkaa taistelua kaikkia syrjäpyrintöjä, erikoisesti oikeistolaisia vastaan, vaikuttaen alati leniniläisen linjan syventämiseksi puolueen jäsenten ja kannattajain tietoisuudessa.

Kaikkia julkisen toiminnan mahdollisuuksia on käytettävä tarkoin hyväksi, niitä turhanpäiten uhraamatta, mutta samalla yhtään luopumatta puolueen periaatteellisesta linjasta, ja osoittaen legaalisten harhaluolien vaarallisuutta.

2. Päähuomio on nykyään pantava siihen, miten puolue pääsisi suurten työtätekevien joukkojen, niin hyvin työväen kuin talonpoikaisjoukkojenkin yhteyteen sekä miten saataisiin niissä heräämään aktiivisuutta. Siinä tarkoituksessa on aina työväen jokapäiväiset tarpeet ja puutteet (kuten joukkotyöttömyys) sekä köyhäin talonpoikain yleinen pula (varsinkin veron nylkemisen ja koron kiskonnan johdosta) otettava lähtökohdaksi. Puolueen on autettava näitä joukkoja itse järjestymään taisteluun vaatimustensa puolesta sekä tarmokkaasti taisteltava niiden eturivissä.

3. Proletariaatin enemmistön valtaamiseksi sosialidemokratialta on sovellutettava ja kehitettävä yhteisrintamataktiikkaa, lähtökohdana työväen jokapäiväiset tarpeet ja vaatimukset. On välttämätöntä, että jokaisessa tapauksessa, milloin tätä taktiikkaa sovelletaan, toimitetaan huolellinen ennakkovalmistelu joukkojen keskuudessa aloitteen ja johtavan vaikutuksen saamiseksi ja ettei laiminlyödä paljastaa aina ajoissa sosdem johtosakki joukkojen edessä. Erikoisen terävästi on osoitettava sosdem vasemmistijohtajat työväen yhteisen taistelun jarruttajiksi ja pettäjiksi.

4. Ammattijärjestyksessä on täydelleen murrettava sekä oikeisto- että vasemmistososialidemokraattien valtaus- ja hajoituspyrinnöt, taistellen AJ:n yhteyden puolesta ja vallankumouksellisten alusten vaikutuksen vahvistamiseksi AJ:ssa.

Kommunististen puolueyhymäin (fraktioiden) toiminta on järjestelmällisesti kehitettävä kaikissa ammatillisissa järjestöissä.

5. Puoluesolujemme nykyinen jäsenmäärä on kohotettava vähintään kaksinkertaiseksi ja uusia soluja perustettava ainakin toinen verta lisää. Tämä tehtävä olkoon tänä vuonna yhtenä puolueemme tärkeimmistä iskutehtävistä. Tämän tehtävän suorittaminen on oikean poliittisen linjan ohella toinen perusehto puolueen bolshevisoimiseksi. Solujen toiminta on niin kehitettävä, että ne muodostuvat todellisiksi bolshevistisen puolueen perusjärjestöiksi. Puolueyhymäin (fraktioiden) järjestämistä julkisissa joukkojärjestöissä ja niiden työn kehittämistä suunnitelmallisesti jatkettava. Puolueelle on luotava erityinen agitprop-koneisto. Puolueen

johtavien kaaterien kehittämiseen on kiinnitettävä mitä suurinta huomiota.

Ruotsinkielisenkin proletariaatin keskuudessa on puolueelle hankittava organisatoriset tukikohdat.

6. Legaalisia paikallisjärjestöjä on koetettava säilyttää sekä vahvistaa julkisina valistus- ja vaalitaistelujärjestöinä kehittämättä niitä varsinaiseksi puolueeksi. Niiden ohella on kehitettävä työpaikoittain toisia joukkojärjestöjä, joiden jäsenet on opastettava ryhmissä suorittamaan säännöllistä vallankumouksellista valistustyötä. Lisäksi on järjestettävä paikallisia sanomalehtien levitys-, kirjeenvaihto- ja opintoseuroja. On taitavasti ponnistettava laillisen ja laittoman toiminnan yhteensovittamiseksi.

7. On rohkeasti ja johdonmukaisesti kannatettava ruotsalaisen väestön pisimmällekkin tähtääviä autonomisia pyrintöjä ja ahvenanmaalaisten täydellistä riippumattomuutta, eroamista Suomen valtioyhteydestä.

8. Osuustoimintaliikkeessä on vallankumouksellinen oppositioliike saatava lujitetuksi ja kasvatetuksi todelliseksi joukkoliikkeeksi.

9. Työväen urheiluliikkeen yhtenäisyyttä on huollettava, murtaen sosdem valtaus- ja hajotuspyrinnöt. Tähän liikkeeseen on saatava enemmän luokkataisteluhenkä kokoamalla työläisurheilijoita kamppailemaan vaatimustensa puolesta.

10. Työssä naisten keskuudessa on työläisnaisten edustajaliikettä tarmolla kehitettävä eteenpäin.

11. Vallankumoukselliselle nuorisolle on annettava tarmokasta apua kommunistisen illegaalisen järjestön luomisessa. On luotava puolueen ja tämän nuorisojärjestön kesken tarpeellinen ja tarkoituksenmukainen yhteys, mikä takaa molemmiin puolisen avun ja puolueen poliittisen ohjauksen.

12. Valkosuomalaista militarismia vastaan on harjoitettava laajaa agitatiota ei ainoastaan armeijassa ja työväen, vaan myös talonpoikain ja muiden pikkuporvarillisten kerrosten keskuudessa. Työtä sotilaiden keskuudessa on edelleen kehitettävä ja työväkeä opetettava sopivin tavoin varustautumaan tuleviin taisteluihin.

Painostaen näiden lähimpäin tehtävään tärkeyttä puoluekokous muistuttaa: jokaisen puolueemme jäsenen on elävään tietoisuuteensa painettava, että bolshevismiin a ja o on Kommunistinen Internationale ja Kommunistinen puolue, sen periaatteet, sen leniniläinen tie, sen vallankumouksellinen johtaja-osa ja arvo, sen yhteys ja voima.

SKP:n organisatioista

Järjestö-rakenteesta, toiminnasta ja jäsenten jokapäiväisestä työstä joukkojen keskuudessa

Puoluekokous toteaa, että puolueemme on nyt organisatorisesti sillä oikealla ja terveellä bolshevistisella pohjalla, jonka Kominternin kongressin ja sen viimeisen TK:n laajennetun pleenumin päätökset edellyttävät. Puolueemme on saatu ankkuroiduksi työpaikoille, joukkojen välittömään yhteyteen. Puolueellamme on jo lukuisia järjestöjä eri teollisuusalain työpaikoilla, tehtaissa ja osaksi maaseudulla. Näistä saavutuksista huolimatta ei useilla laajoilla seuduilla ja teollisuusaloilla ole

salaisen puolueemme järjestöjä vielä ollenkaan saatu perustetuksi. Mutta on paikkakuntia, ei sentään vielä koko teollisuusaloja, joilla järjestöemme rakentamisessa on päästy jo verrattain hyviinkin tuloksiin. Ja nämä tulokset perusjärjestöjemme rakentamisessa, niin puutteelliset kuin ne ovatkin, ovat jo tehostaneet puolueemme toimintaa ja kasvattaneet sen vaikutusvoimaa joukkojen keskuudessa, osoittaen, että puolueemme on nyt järjestörakenteeseensa ja toimintaansa nähden oikealla linjalla.

Tähänastinen järjestöemme kehittäminen osoittaa myös, että siinä on vakava pyrkimys rakentaa puoluejärjestöjämme huomioon ottaen teollisuusalain, työpaikkojen ja väestökeskusten merkitys ja tärkeys luokka- ja vallankumoustaistelun näkökannalta katsoen.

Edelleen puoluekokous toteaa, että suurelle osalle puolueemme jäsenistöä alkaa olla jo tyydyttävästi selvillä kommunistisen puolueen järjestörakenne ja sen merkitys, erittäinkin, että sen perusjärjestön täytyy olla työpaikalla — työpaikkasolu, maaseudulla tila- tai kyläsolu. Sen sijaan erinäisten julkisten järjestöjen ja sellaisten sisällä toimivien puolueemme fraktioiden rakenteeseen ja niiden merkitykseen nähden on jäsenistössämme olemassa vielä osaksi epäselvyyttä ja hapuillemista.

Hyväksyen Kominternin III ja V kongressin organisatiopäätökset ja Kominternin TK:n v. 1924 ja 1925 laajennettujen pleenumien organisatio-ohjeet puolueemme perusohjeiksi organisation rakentamisen ja toiminnan alalla sekä tunnustaen, että puolueemme KK:n Politbyron ja pleenumien organisatio-ohjeet ja päätökset ovat pääasiassa olleet oikeasuuntaiset, puoluekokous niiden lisäksi ja täydentämiseksi päättää seuraavaa:

I. Työpaikkasoluista ja niiden apuryhmistä

1. Puolueen perusjärjestönä on teollisuudessa työpaikkasolu ja maaseudulla maataloudessa tilasolu, missä sellainen on mahdollinen, muuten kyläsolu. Jokaisen puolueemme jäsenen, joka suorittaa puoluetyötä muodossa tai toisessa, täytyy kuulua työpaikkansa tai kylänsä soluun, järjestötoimitsijain siihen työpaikkasoluun, johon puoluejohto hänet määrää. Poikkeustapauksessa voi puolueen asianomainen johtoelin siitä vapauttaa.

Erikolaisesti on valistustyön että varsinkin toiminnan kautta jäsenistön ja meitä lähellä olevien työläisten ja talonpoikaiston keskuudessa, joista värväämme puolueellemme uusia jäseniä, selostettava kommunistisen järjestörakenteen ja maanalaisen toiminnan luonnetta, merkitystä ja välttämättömyyttä, hälventäen sitä vastaan olevat ennakkoluulot ja väärinkäsitykset, tehtävä se heille täysin ymmärretyksi.

Samalla työpaikalla, tilalla, samassa kylässä, on naisten ja miesten ehdottomasti kuuluttava yhteseen soluun. Kaikki yhteistyötä estävät ennakkoluulot on pyrittävä voittamaan. Työpaikoilla ja kylissä, joissa työskentelee paljon naisia, on solussa perustettava jaosto työtä varten naisten keskuudessa. Alue- ja paikalliskomiteoista alkaen puolueen johtolimiin saakka on perustettava jaosto tai asetettava yksi toveri työtä varten työläisnaisten keskuudessa.

2. Puolueemme perusjärjestöjen kaikenpuolinen vahvistaminen ja valmistuttaminen on nyt puolueemme iskutehtävä. Se on pantava kautta linjan tarkoin harkitulle systemaattiselle pohjalle. Keskuksessa ja varsin-

kin piireissä on hankittava tarkka selvyys työpaikoista, niiden tärkeydestä, työläisten lukumäärästä ja olosuhteista niissä sekä myös työväen mielialasta ja luokkataisteluvallanvalmisteista ym sellaisista seikoista, joista riippuu organisatiomme pätevyys ja tarkoituksenmukainen rakentaminen ja edelleen kehittäminen.

Puolueen jäsenten lukumäärä jo olevissa soluissa vähintään kaksinkertaistuttava, vetämällä soluihimme sellaisia varmoja työläisiä työpenkin äärestä, jotka jo pitemmän ajan ovat olleet mukana ja osoittautuneet vallankumouksellisiksi ja luotetuiksi luokkataistelijoiksi. Kuitenkin on solujen jäsenmäärän lisäämisessä noudatettava konspiratiivista varovaisuutta, varsinkin mitä tulee asuinpaikkasoluihin uusien jäsenien vetämiseen, toimittaen niiden valinnan mitä huolellisimmalla tarkkuudella. Ennen soluihin ottamista on heitä kokeiltava ja tunnusteltava heidän luotettavuuttaan ja vaiteliaisuuttaan. Mutta senkin jälkeen, kun heidät otetaan solujen apuryhmistä välittömästi soluihin, on heitä (ja vanhempiakin jäseniä) kommunistisella työllä tunnusteltava, ja sikäli kuin he siinä toiminnallaan osoittautuvat kaikissa suhteissa varmoiksi ja karaistuneiksi vallankumouksellisiksi luokkataistelijoiksi, on heille annettava puolueen jäsenelle kuuluva luottamus.

3. Samaan aikaan on myös soluverkkomme entisestään laajennettava ainakin kaksinkertaiseksi. Tärkeisiin työpaikkoihin, varsinkin suurempiin, mutta pienempiinkin, on ennenkaikkea saatava lähikuukausien aikana perustetuksi voimakas puoluesolu. Täten on pyrittävä siihen, että soluverkkojen ja solujen jäsenmäärä vastaisi työpaikkojen lukumäärää, niiden suuruutta ja ennenkaikkea niiden merkitystä vallankumouksellisessa valmistustyössä. Erikoisesti on nykyisessä kärjistyneessä tilanteessa huolehdittava vielä siitä, että puolueellamme olisi täysin luotetuista, varmoista ja taistelutarmoista jäsenistä muodostettu solu teollisuuslaitoksissa, sotatarve-, sähkö- ym tehtaissa, vesi-, kaasu- ym laitoksissa, rautatiekeskuksissa ja niillä solmu- ja lastauspaikoilla, jotka ovat lahtarihallituksen sotatoimien tuki- ja varustuskohtia.

Järjestettäessä soluja työpaikoille, varsinkin teollisuuslaitoksiin, on pyrittävä siihen, että ellei ulkopuolisen yhteyden oton kautta saada jotain siellä työskentelevää työläistä puolueemme asiamiehiksi ja solunrakentajaksi, sinne koetetaan saada siirron kautta sijoitetuksi joku puolueemme jäsen, mieluummin sen teollisuusalan työläinen. Suuremmissa teollisuuskeskuksissa voi paikalliskomitea käyttää uusien solujen järjestämisessä erikoisia työpaikkasolujen organisaattoreita. Teollisuuslaitoksessa, missä on jo solu, se jäsentensä kautta haaraantuu ja pesiytyy työhuone- ja työryhmänä laitoksen eri osastoihin.

4. Solujemme ja fraktioittemme sekä puolue-elimien yleensäkin on kehitettävä puolueettomista, meille myötämielisistä ja sosdem:sta eroavista työläisistä lähellensä ja avuksensa "käsivarsia", apuryhmiä, joiden kautta järjestömme tunkeutuvat työläisjoukkoihin, niiden herättämiseksi aktiiviseen toimintaan. On opittava taitavasti käyttämään kommunistisessa puolueetyössämme apunamme niitäkin työläisiä, joita emme voi vielä välittömästi soluihimme vetää, varustamalla niille ainehistoa, puheita, esityksiä ym, joita he voivat sitten esittää työväen yleisissä ja omien järjestöjensä kokouksissa ja muissa tilaisuuksissa, sekä antamalla niille erinäisiä tehtäviä, lentolehtien, kirjallisuuden levittämistä ja ylipäänsä järjestämällä niiden joukkojen vallankumouksellista työtä.

II. Jäsenten jokapäiväisestä työstä työmaalla ja joukkojen keskuudessa

5. Puoluejäsentemme toimintaa työmaalla ja yleensä joukkojen keskuudessa on monin kerroin entisestään tehostettava ja monipuolistuttava.

Ensinnäkin on se välttämättömästi ankkuroitava joukkojen jokapäiväisiin, konkreettisiin elämänkysymyksiin niin yleensä, kuin myös erikseen kullakin teollisuusalalla, paikkakunnalla tai kullakin työmaalla. Samalla on kuitenkin kaiken aikaa ja kaikissa kysymyksissä osattava yhdistää näistä joukkojen jokapäiväisistä elämänsuhteista kehkeytyvät tai niistä herätetyt taistelukysymykset vallankumouksellisen poliittisen taistelun pääkysymyksiin, jotta ne eivät ylläpitäisi joukoissa reformistisia harhaluuloja, vaan kohottaisivat joukot vallankumoukselliseen tietoisuuteen ja taisteluun.

Toiseksi on solujen toiminnassa ja kaikessa työssä työn monipuolistuttamiseksi ja tehostamiseksi pantava tarkoituksenmukainen työjako toimeen.

Kolmanneksi on työn keskittämiseksi ja suunnitelmallisesti johtamiseksi soluissa, jotka ovat jakaantuneet useammiksi työryhmiksi ja työhuoneryhmiksi, muodostettava niiden ohjaajista koko solua ohjaava ja yhdistävä nyrkki, sen byro (toimikunta), johon solun organisaattori jo toimensa nojalla kuuluu. Sikäli kun soluun otetaan uusia jäseniä, on varottava että yhteen ryhmään ei tule enempää kuin mitä konspiraationi ja solun turvallisuus myöntää. Solun kussakin työ- ja työhuoneryhmässä ei yleensä saa olla 5—6 jäsentä enempää, eivätkä eri ryhmäin jäsenet saa konspiratiivisista syistä tietää toisistaan.

a) **Yhteys.** Solun ja sitä ylemmän puolue-elimien yhteyden pitää olla kiinteä ja jatkuva. Johtavien elimien on säännöllisesti johdettava ja opastettava soluja niiden työssä, valvottava, että solut täyttävät niille annetut tehtävät ja että ne kehittyvät niin aatteellisesti, toiminnallisesti kuin myös organisatorisesti. Solun tulee säännöllisesti ja nopeasti tiedottaa puolue-elimille toiminnastaan kuin myös kaikesta, mitä työpaikoilla tärkeämpää tapahtuu, työläisten mielialasta, työsuhteista ym. Annettujen tehtävien suorittamisesta on toimitettava vilpymättä raportit tehtävän antajalle. Tiedotukset ja raportit voidaan tehdä suullisesti ja tarpeen vaatiessa kirjeellisesti.

Solun eri työ- ja työhuoneryhmät ovat kiinteässä yhteydessä keskenään edustajajansa kautta, joka on solun byrossa, tai tämän asettaman erikoisen yhteysmiehen välityksellä. Solun jäsenten on saatava tietää, jos solulla on ryhmänsä tai edustajansa muissakin työhuoneissa toiminnassa, jotta häiritsevät sekaantumiset vältettäisiin.

Kommunistisen nuorisoliittomme solun ja puoluesolun välillä työpaikalla, tilalla tai kylässä tulee vallita toiminnan yhtenäistyttyä kiinteä yhteys siten, että puoluesolulla on edustajansa nuorisosolun byrossa tai yhteys solun organisaattorin kautta. Samoin tulee muistakin puolue-elimistä, alue-, paikallis- ja piirikomiteoista olla maanalaisen nuorisoliiton vastaavien järjestöelimien kanssa yhteys.

Jäsenten siirto. Puolueen jäsenen muuttaessa paikkakuntaa, on hänen siirtä ja uudesta asuinpaikastaan ilmoitettava solun byrolle tai organisaattorille, joka toimittaa siirtä tiedotuksen paikalliskomitealle. Tämä toimittaa siirtyvälle jäsenelle tunnuksen piirikomitealta, jolla hän ilmottautuu uudella paikkakunnalla sille puolueen edustajalle, jonka pk on määrännyt.

Jos jäsen muuttaa toiseen piiriin, on siirron välittäjänä paikalliskomitea, joka muutosta ilmoittaa piirikomitealle ja se Suomen byrolle.

b) **Solun kokoukset.** Solun kokoukset pidetään solun byron tai solun organisaattorin toimesta ja järjestäminä. Niitä on pidettävä säännöllisesti, vaikka ei sulkaan määräaikoina eikä suinkaan aina samassa paikassa palojen estämiseksi. Varsinkin jokaisen aktion (taistelun, kamppailun) edellä on järjestettävä solun kokous. Kokoukset voidaan pitää työmaalla, jonkun jäsenen kotona tai muussa turvallisessa paikassa. Suuremmat solut pitävät kokouksensa työ- tai työhuoneryhmittäin. Solun kokouksessa käsitellään ne asiat, jotka solun byro tai organisaattori esittää, valmistellaan työpaikalla suunniteltuja aktioita ja päätetään solun jäseniä ja niiden toimintaa koskevista asioista. Kuitenkin erikoisessa tilanteessa, sikäli kuin konspirationi sallii ja pk antaa luvan, voi solun byro kutsua koko solun kokoukseen.

c) **Jäsen-verot.** Jokainen puolueen jäsen, ellei hän ole asianomaiselta puolue-elimeltä pätevän syyn perusteella saanut siitä vapautusta, maksaa puolueelle säännöllisesti jäsenveroa, jonka suuruuden puolueen johto lähemmin määrää. Jäsenveron kantaa solun organisaattori tai solun byron siihen valtuuttama toveri ja tilittää ne säännöllisesti ylemmälle puolue-elimelle voimassa olevien puolueohjeiden mukaisesti.

d) **Avustukset ja varain keräämiset.** Solun jäsenet itse, kukin voimiansa mukaan antavat varoja ja varsinkin keräävät niitä työpaikkansa työläisiltä sellaisiin tarkoituksiin kuin valtiollisten vankien avustamiseksi, vaalitoiminnan ym erikoisten kamppailujen rahoittamiseksi. Lisäksi he työmaalla ja muualla työläisten keskuudessa käyttävät kaiken vaikutusvoimansa saadakseen työläiset niissä julkisissa järjestöissä, joihin he kuuluvat, kannattamaan ja myöntämään varoja vapaina lahjoituksina näihin tarkoituksiin. Puolueen alue- ja paikalliskomiteat ja solujen byrot tai organisaattorit huolehtivat siitä, että tämä agitatio ja toiminta tulee tehokkaaksi ja yhtenäiseksi järjestettyä ja toimitettua. Erikoisesti on puoluejäsenten velvollisuus saada työläiset joukolla liittymään jäseniksi niihin vankien vakinaisiin avustusjärjestöihin, joita sitä varten työläisten keskuudessa järjestetään tai on jo toimessa.

e) **Toiminta ammattijärjestöjen voimistuttamiseksi.** Jokaisen puolueen jäsenen täytyy kuulua ammattialansa ammattiosastoon. Lisäksi on jokaisen yhtenä tärkeimpänä tehtävänä vaikuttaa työmaalla siihen suuntaan, että jokainen työläinen siellä liittyisi ammatilliseen järjestöön, ottaisi tehokkaasti osaa sen kokouksiin, toimintaan ja sen järjestämiin kamppailuihin. Työpaikalla tulee puolueen jäsenen edistää työmaakomiteain perustamista ja kehittämistä yleisiksi ja tehokkaiksi.

f) **Toveriseurat, paikallisyhdistykset ym.** Puoluejäsenten on edistettävä työpaikkansa työläisten yleisen toveriseuran muodostamista ja toimittava niin, että siihen kaikki työpaikan työläiset joukolla liittyisivät. Missä on työväen ja maaseudun pienviljelijäin ja talonpoikain paikallisia yhdistyksiä, kirjallisuusseuroja, lehtien kannatusyhdistyksiä, toveriseuroja ym. on puoluejäsenten kaikin tavoin pyrittävä niitä ohjaamaan fraktionsa kautta, joka niissä on muodostettava.

Samoin on työväen urheilu- ja raittiusseuroissa järjestettävä fraktioita, niiden toiminnan ohjaamiseksi.

g) **Lentolehtisten, julistusten, kirjallisuuden ym levitys.** Jokainen puolueen jäsenilleen levitettäväksi lähettämä lentolehtinen, julistus yms on ehdottomasti huolellisesti levitettävä niin työpaikoilla kuin niiden ulko-

puolellakin laajojen joukkojen luettavaksi silloin ja siten kuin paikalliskomitea, solun byro tai organisaattori on osoittanut. Levitys tapahtuu byron tai organisaattorin nimittämän erikoisen levitysjärjestäjän ohjeiden mukaisesti ja valvonnan alaisena. Erikoistapauksessa on se jätettävä erittäin taitavien jäsenten tehtäväksi.

Työläisiin ja talonpolkiin nähden, joita värväämme apujoukoiksi puolueemme lähelle ja sitten sep yhteyteen, täytyy lentolehtien ym levitys olla siten jatkuva, että samat henkilöt saisivat jokaisen lentolehtemme, julistuksemme jne ja sen kautta tulisivat kasvatetuksi tietoisiksi luokkataistelijoiksi. Puolueen jäsenten on ehdottomasti itsensä luettava jokainen lentolehtinen ym, jota levittävät, tunteakseen sen sisällön ja voidakseen siten suusanallisesti asiaa edelleen selittää sekä virittää kehittäviä keskusteluja sen pohjalla.

h) **Opiskelu.** Paitsi itseopiskelua ja puoluekirjallisuuden tutkimista on solun byron tai organisaattorin järjestettävä jäsenten keskeistä yhteisopiskelua tilapäisryhmittäin tai opintokerhottain. Puoluejohdon valmistamien opiskeluohjeiden mukaisesti paikalliset puolue-elimet ja viime kädessä solun byro tai organisaattori huolehtii siitä, että jäsenet siinä saavat jonkun tietoisemman toverinsa apua sekä niitä kirjallisia ohjeita, neuvoja ja muita opintovälineitä, mitkä tekevät opiskelun säännölliseksi ja tehokkaaksi. On vältettävä, että ketään puoluejäsentä suhteettomasti ei kuormitettaisi, että hänelle ei jää tilaisuutta ja voimia opiskeluun, vaan on jokaiselle jäsenelle siihen muodossa tai toisessa järjestettävä mahdollisuus.

i) **Lehtien avustus ja kannatus.** Yhtenä puoluejäsenten tärkeimpänä tehtävänä on myös työväenlehtien kaikinpuolinen avustaminen. On kirjoitettava niihin työpaikoilta, työläisten elämästä ja yleensä vallitsevista epäkohdista, työvoiman ostajien ja johtajien työläisiä vastaan harjoittamasta sorrosta, riistosta, huonosta kohtelusta, selkkauksista, työläisten mielialasta jne. Ammattiliittojen lehtiin ja julkaisuihin on myös kirjoitettava järjestöjä sekä työväenliikettä koskevista yleisistä päiväkysymyksistä. Puolueen jäsenten on koetettava saada myöskin sosdem ja puolueettomatkin työläiset kirjoittamaan niihin ja sosdem lehtiin, varsinkin arvostelujaan ja paljastuksiaan noskelais- ym työväen petturien kolttosia ja politiikkaa vastaan.

Lehtien aineellisen kannatuksen ja levikin voimistuttaminen on puolueen jäsenten iskutehtävä. Solun byron tai organisaattorin on paikallisten puolue-elinten ohjeiden mukaisesti valvottava, että se tulee järjestettyä säännölliselle ja vakinaiselle pohjalle ja että työpaikoille tulee erikoisjaostot tätä työtä varten.

j) **Työmaalehdet, seinälaput ym.** Paikalliskomitean tai solun byron toimesta levitetään tai kiinnitetään sopiviin paikkoihin kirjoituksia, lehtisiä, julistuksia, tunnuslauseita, kehoituksia ym, jotka paikalliskomitea on laatinut jostakin yleisestä kysymyksestä, mutta varsinkin asianomaista työpaikkaa koskevasta asiasta. Solun byro tai solun organisaattori suunnittelee ja järjestää koko tämän työn toimeenpanon. Taisteluihin kehoittavista tai niihin johtavista julistuksista täytyy paikalliskomitean viipymättä tiedottaa ylemmälle puolue-elimelle.

k) **Agitatio ja propaganda.** Jokaisen puolueen jäsenen, niin työmaalla kuin muuallakin työtätekevien joukkojen keskuudessa, tulee jatkuvasti harjoittaa suullista agitatiota ja propagandaa jokapäiväisistä elämän kysymyksistä sekä periaatteellisista että ennenkaikkea yleisistä valtiollisista

ja yhteiskunnallisista kysymyksistä. On taitavasti viritettävä keskusteluja niistä, saatettava sosdem ja puolueettomatkin työläiset lausumaan ajatuksensa, ohjattava niiden keskustelu oikeaan suuntaan ja aina johonkin esitykseen tai toimenpiteeseen niiden puolelta.

Erikoisissa tapauksissa, jolloin on välttämätöntä agitatio- tai selostuspuhe, pk toimittaa sitä varten sopivan puoluetoverin. Tällainen esiintyjä on mieluummin koetettava saada joltakin toiselta työpaikalta, järjestäen kaikki esiintymistä koskevat seikat niin hyvin, että paloja ei tapahtuisi.

l) **Työväen taistelutarmon kohottaminen.** Puoluejäsenten velvollisuus on nähdä kapitalistisen järjestelmän epäkohdat, kiinnittää työpaikoilla ja muuallakin työläisten huomiota niihin, kohottaa työtätekevien viha ja suuttumus niitä vastaan ja ennenkaikkea saada työläiset toimimaan niiden johdosta. Joukkotoiminnan muotoja on lukuisia, alkaen vastalauseista, vaatimusten ym sellaisten esittämisestä vastalausekokouksiin, mielenosoituksiin, lakkoihin ym asti. Solun byron tai organisaattorin sekä ylempien puolue-elinten on kaiken aikaa mitä tarmokkaimmin ohjattava ja johdettava tätä puoluejärjestön työtä, kiinteästi valvottava, että se kulkee puolueen yleisten päämääräin ja pyrkimysten kanssa sopusoinnussa ja oikeaan suuntaan, että se on hyvin suunniteltua ja hyvin järjestettyä.

m) **Taistelu sosdem ym työväen petturijohtajia vastaan.** Sosdem ja puolueettomiin rehellisiin työläisiin on suhtauduttava kuin työläis- ja tuleviin taistelutovereihin. Toverillisesti ja malttavasti, asialliseella selostamisella ja osoittamalla hyvää esimerkkiä taistelussa työväen yhteisen asian puolesta on koetettava ansaita niiden luottamus ja saada kaikki työläiset työmaalla lähemmäksi toisiansa, liittymällä työväen vihollisia vastaan yhteiseksi lujaksi veljesliitoksi. Työpaikoilla on puolueen jäsenten jatkuvasti paljastettava työläisille työväen petturien politiikka. On saatava sosdem työläiset ja puolueettomatkin amm. osastoissa ym työväen kokouksissa puhumaan sekä tekemään esityksiä näitä petollisia työväen johtajia vastaan. Sosdem johdon alta irtautuneista on järjestettävä erikoisia tilapäisiä ryhmiä, jotka ottavat tehtäväkseen sosdem johtajien paljastamisen heikäläisten joukkojen keskuudessa, eroittamiseksi joukoista.

n) **Konspiratio, puolueen itsesuojaus ja taistelu ohranaa vastaan.** Puolueen jäsenten velvollisuus on noudattaa työssään mitä suurinta varovaisuutta ja syrjäisiin nähden vaiteliaisuutta puolueen tehtävistä, rakenteesta, toverien nimistä, puoluejäsenyydestä yms. nähden. Samassa tarkoituksessa puolueen jäsenen tehtäviä saadessaan ei ole tunnetulta antajalta udeltava, keneltä hän on sen saanut eikä muitakaan tarpeettomia tietoja.

Kiinnijoutuessa ei ohranalle tai tutkijalle ole mitään puoluetta tai omaa toimintaa, yhteyttä puolueeseen tms kerrottava. Erittäinkin on varottava, että ei anneta tutkijan petollisilla, vaikka kuinka todennäköisillä ilmoituksillaan, tiedoillaan tai todistuksillaan johtaa itseään ansaan tai tekemään tunnustuksia.

Puoluekokous jättää KK:n tehtäväksi laatia yksityiskohtaiset ohjeet tästä kysymyksestä.

Jos ohranaksi tai urkkijaksi epäiltävä henkilö on päässyt tunkeutumaan järjestöön, on hänet, hänen sitä huomaamatta, eristettävä kaikista toimista. Hänen tiedossaan olevat yhteydet, yhteyspaikat ja yhteydenpitäjät on nopeasti muutettava ja tiedotettava asiasta heti ylemmille puolue-elimille. Jos alkaa jostakin jäsenestä liikkua pahoja huhuja, on puoluejäsenen velvollisuus heti siitä ja huhun levittäjistä tiedottaa solun organisaattorille

ja, jos levittäjä on puolueen jäsen, on häneltä vaadittava siitä heti täysi selitys ja huhun levittäminen jyrkästi lopetettava, kun se osottautuu aiheettomaksi. Vastaisessa tapauksessa on toimitettava hiljakseen tutkimus ja ryhdyttävä muihin varokeinoihin.

Tunnettuja urkkijoita työmaalla ja työläisten keskuudessa on seurattava, tehtävä kaikille puoluejäsenille ja yleensäkin työläisille tunnetuksi ja sopivassa tilaisuudessa paljastettava.

Paikalliskomiteat järjestävät keskuudessaan lisäksi erikoisen jaoston, jonka tehtävänä on ohranan agenttien sekä niiden toiminnan seuraaminen ja vakoilu. Lisäksi on jaoston hankittava ylemmille puolue-elimille ne tiedot henkilöistä, joista ne sellaisia saadakseen kääntyvät paikalliselimien puoleen.

o) **Vallankumouksellinen tiedustelu.** Kommunistisen puolueen jäsenten on aina muistettava, että he ovat köyhälistön vallankumousarmeijan sotilaita. Sen tähden on heidän valppaasti seurattava kaikkea, mitä tehtaissa, työpaikoilla ja muuallakin valmistetaan, pannaan varastoon, kuljetetaan tai tapahtuu jotain sellaista, joissa suhteissa työväen vihollinen suorittaa valmistelujaan sodan tai kansalaissodan varalta. Kaikesta tästä on nopeasti toimitettava tarkka tiedotus puolueen elimille ja on puolueen jäsenten omalta kohdaltaankin valmistauduttava tarpeen tullen käyttämään tiedustelutyönsä tulokset hyödykseen, vihollisten varustelujen ym. estämiseksi ja tuhoamiseksi.

p) **Yhteyspalvelu.** Puoluejohdon järjestämän erikoisen yhteyspalveluksen tehtävät on siihen nimitetyn puolueen jäsenen suoritettava tunnollisesti ja nopeasti. Milloin yhteydet katkeavat tai puoluejohto ei ole ehtinyt yhteyspalvelusta järjestää, on paikallisten elinten ja viime tingassa puoluesolujen pidettävä huolta siitä, että yhteys tulee solmittua.

r) **Palojen varalta** on koko puolueemme oltava aina valmis ja varustautunut alhaalta ylös asti nopeasti uudestaan järjestämään palaneen puolue-elimensä, järjestönsä tai yhteyden. Jos solun byro palaa, järjestävät sen solun jällelle jääneet jäsenet tai paikalliskomitean edustajat heti uuden byron; siitä ilmoitetaan paikalliskomitealle ja se vahvistaa byron toimeensa siinä tahi sen muuttamassa kokoonpanossa. Jos pk. palaa, valitsevat solujen organisaattorit tai yhteydenpitäjät uuden pk:n, tiedottavat piirikomitealle, joka vahvistaa uuden pk:n joko sellaisena tai muuttamassaan kokoonpanossa toimintaansa jne.

Lähetien, yhteysmiesten ja organisaattorien palaessa nimittää asianomainen puolue-elin heti uuden tilalle.

Niin edellisessä kuin jälkimmäisessäkin tapauksessa on kaikki entiset yhteys- ja kohtauspaikat, usein myös kohtajatkkin ym. muutettava ja kaikki sellainen materiaali, joka voi aiheuttaa palon laajenemisen, hävitettävä tai toimitettava muualle.

Työjako. Piiri- ja paikalliskomiteoissa sekä solun byrossa on järjestettävä työjako, jotta kaikki tehtävät tulisivat säännöllisesti ja jatkuvasti suoritetuiksi. Paikallis- ja varsinkin piirikomiteain on lisäksi valmistettava itseään ja järjestöjemme toimintaa varten aina lähimmän ajan työsuunnitelman niistä tehtävistä, jotka etukäteen tunnetaan ja jotka vaativat ajallaan suoritettua valmistelunsa joukkojen keskuudessa. Puoluejohdon, Suomen byron ja näiden komiteain on jatkuvasti pidettävä huolta näiden organisaatio- ja puolueohjeiden käytännössä soveltamisesta ja täydentämisestä lisäohjeilla, selostuksilla ja neuvoilla.

III. Puolueryhmistä (fraktioista) ja niiden apuryhmistä

6) Puolueryhmiä (fraktioita) työväen julkisissa järjestöissä, toimikunnissa ja niiden eri elimissä sekä puolueryhmien toimintaa niissä on kaikin puolin tehostettava ja voimistettava. Ennenkaikkea ammattijärjestöissä, työväen julkisissa valtiollisissa yhdistyksissä, seuroissa ja komiteoissa, mutta myös urheilu-, raittius- ym. sellaisissa järjestöissä on puoluejäsenistä pyrittävä muodostamaan toimelias puolueryhmä näiden järjestöjen jokaiseen osastoon ja toimikuntaan. Tilapäisissä komiteoissa ja kokouksissa voivat tilapäiset puolueryhmät tulla kysymykseen ja onkin niitä sellaisissa tapauksissa ehdottomasti järjestettävä. Jokainen puolueryhmässä toimiva puolueen jäsen pysyy kuitenkin samassa solussa ja työskentelee koko ajan solunsa elimellisenä jäsenenä, toimien puolueryhmässä tämän byron ja ylempien puolue-elinten ohjauksen mukaisesti.

Suunnilleen samalla tavalla kuin soluissa on puolueryhmissäkin puolueen jäsenten hyvin järjestettävä työnsä, toteuttamalla siinä työnjakoa ja keskittämällä sen tarkoitustaan vastaavaksi. Konspiratiivisista syistä on isommat puolueryhmät jaettava useampiin työryhmiin, kuitenkin niin, että puolueryhmän byro tarkoin keskittää niiden toiminnan. Samoin on puolueryhmienkin pyrittävä kehittämään puolueettomista työläisistä itselleen apuryhmiä ja yleensä opittava taitavasti käyttämään näitä ja sosdem vapautuvia työläisiä apunaan.

Keskuksemme: piiri- ja paikalliskomiteat velvoitetaan kukin alueellaan toimittamaan julkisten järjestöjen tutkimus ja luettelointi, voidakseen valvoa, että puolueryhmien työ niissä tulee tarkoituksenmukaisesti järjestettyä ja voidakseen tätä työtä täysin pätevästi ohjata.

IV. Puolueen päätösten toteuttamisesta ja puoluekurista

7. Kaikkien puoluejohdon, Keskuskomitean ja Suomen byron sekä yleensä ylempien johto-elimien ja näiden valtuutettujen määräyksiä ja ohjeita on jokaisen puolueen jäsenen, järjestön ja komitean ehdottomasti noudatettava. Erimielisyydenkin sattuessa on näin meneteltävä, annettu määräys toimeenpantava, annettua ohjetta on seurattava, ollen se, joka on eri mieltä, oikeutettu vetoamaan asioissa puolueen ylempään elimeen, mikä ei kuitenkaan saa viivyttää hänen eikä muiden puolelta tehtävän toimeenpanoa.

Puolueessa tulee vallita niin johdossa kuin jäsenistön keskuudessa sekä niiden välillä luja toverillinen luottamus kaikissa tehtävissä, sekä kaikkia elähyttävä vallankumouksellisen vastuunalaisuuden, antaumukseen ja itseuhrautuvaisuuden voimakas henki. Johtavissa elimissä ja vastuunalaisissa toimissa olevien toverien suhtautuminen puolueen jäseniin ja yleensä työläisiin tulee olla ystävällinen, toverillinen ja vaatimaton, mutta varma eikä yleensä itsehyväinen eikä byrokraattinen. Virheet ja erehdykset on korjattava neuvoin, selittäen ja toverillisesti muistuttaen. Kurinpitotoimenpiteisiin on ryhdyttävä vasta sen jälkeen, kun tästä ei ole apua, ja niihin nähden, jotka itsepintaisesti jatkavat puolueohjeiden ja päätösten vastaista toimintaa tai muuten osoittavat jatkuvaa uppinkaisuutta. Kurinpitotoimenpiteiden tulee olla sellaisia, että syyllinen itsekin tuntee ne ansainneensa, puolueen jäsenet tuntevat oikeudenmukaisiksi ja että ne lujittavat eivätkä hajolta puoluetta.

Talonpoikaiskysymyksestä

1. Työväen ja talonpoikain vallankumouksellisen liiton luominen ja kehittäminen

1. Talonpoika ja muita pienviljelijöitä, varsinkin köyhimpiä niistä raskaita nykyään kovin raskaasti valtion ja kunnanverojen yletön taakka, koronkiskonta ja kapitalistien hintakeinottelu. Tästä on seurauksena talonpoikain talouden joutuminen ankaraan ahdinkoon, jopa täydelliseen rappiotilaankin monin paikoin, sitäkin enemmän, kun luoton saantikin on kiristynyt niin, ettei köyhä kyntömies aina saa lainaa rahakapitalisteilta edes kiskurikorkoakaan vastaan. Nämä rasitukset ovat kaikkein raskaammat niille talonpojille, jotka lisäksi kärsivät siitä, että heillä on liian vähän viljelysmaata, laidunta ja metsää.

2. On täysin ymmärrettävää, että ahdingossa olevat, maatilkkunsa menettämässä olevat talonpojat ovat käyneet levottomiksi ja tyytymättömiksi sekä ruvenneet hakemaan keinoja hädästä päästäkseen. Sellainen ilmaus on Parikkalan köyhäin talonpoikain alulle panema puuha yleisestä talonpoikaiskokouksesta, minkä puhan tuloksena sitten oli talvella 1925 "manttaalikuntain" kokous, jossa kuitenkin kapitalistiset ainekset käytyreineen valtasivat johdon.

3. Kapitalistit ja suurtilalliset, jotka talonpoikaiskansaa nylkevät, mutta kuitenkin ovat ovelasti osanneet pitää talonpoikain suurta enemmistöä valtiollisesti johtonsa alla maalaisliiton ja muiden porvaripuolueiden avulla, ovat ruvenneet pelkäämään, että talonpojat luisuvat pois porvariston ja sen kätyrien talutusnuorasta. Sen tähden porvaristo on koettanut ja edelleen koettaa johtaa talonpoikain oppositioliikettä sellaiseen suuntaan, että talonpojat edelleen pysyisivät kapitalistien lypsylehminä ja porvariston mahtivallan tukijoina ja ettei talonpoikain itsenäistymisliike vain mitenkään kehittyisi sellaiseksi, että se horjuttaisi porvariston valta-asemaa, jota toisaalta kiertämättömästi uhkaa vallankumouksellinen proletariaatti.

4. Proletaarinen vallankumous taas voi voittaa ja vakiintua vain sillä ehdolla, että riistettyjen talonpoikain suuret joukot tulevat myötätuntoisiksi proletaarista vallankumousta kohtaan, lakkaavat olemasta porvariston liittolaisia ja yhtyvät taisteluliittoon proletariaatin kanssa. On siis välttämätöntä saada luotua luja taisteluliitto työväen ja talonpoikain välillä kapitalisteja, suurmaanomistajia ja muita herroja vastaan.

5. Tämä työväen ja talonpoikain taisteluliiton perustaminen on välttämätön myöskin talonpoikain omien etujen vuoksi, sillä niin kauan kuin talonpojat ovat porvariston kannattajia, tulee se heitä aina nylkemään ja hallitsemaan; kun he taas yksin koettavat oikeuksiensa puolesta taistella ja hallita, tulee porvarillinen herravalta heidät aina kukistamaan, kuten kaikkien tähänastisten talonpoikaiskapinoiden, viimeksi Bulgarian esimerkit osoittavat. Näillä keinoin ei siis helle asemansa paranemista tule eikä helpotusta koidu. Vain kiinteästi liitossa proletariaatin kanssa voivat talonpojat herravallan kukistaa ja vasta sen kautta tulee avatuksi talonpoikaiskansalle paremman elämän mahdollisuudet.

6. Vallankumouksellinen proletariaatti ja sen johtaja, kommunistinen puolue taistelee leppymättömästi ja horjumattomasti riistäjäluokkia vastaan. Se taistelee myöskin talonpoikain riistäjiä vastaan. Komm. puolueen suurena tehtävänä, johtaessaan riistettyjen taistelua kapitalistivallan

kukistamiseksi sekä työväen ja talonpoikain vallan perustamiseksi, on toimia niin, että nopeasti syntyy ja vahvaksi lujittuu proletariaatin johtama työväen ja talonpoikain taisteluliitto, joka toteuttaa työväen ja talonpoikain hallituksen.

7. Työväen ja talonpoikain taistelu- ja valtaliiton luominen tapahtuu ainoastaan sillä tavalla, että komm. puolueemme ymmärtää oikealla tavalla suhtautua talonpoikiin, heihin syvälle juurtuneisiin omistus-, demokratian-, kansallisuus- ja uskonnollisiin vaistoihin ja ennakkoluuloihin sekä heidän jokapäiväisessä elämässään esintyviin kysymyksiin. Puolueen tulee kaikessa toiminnassaan ja erikoisesti talonpoikia koskevissa kysymyksissä osoittaa, että komm. puolue on ainoa puolue, joka, menettämättä proletaarista luonnettaan, horjumatta taistelee myöskin talonpoikain riistäjiä vastaan ja että komm. puolue yksin kykenee myös johtamaan taistelua herravallan kukistamiseksi, työväen ja talonpoikain vallan saavuttamiseksi.

8. Vuoden 1923 KK:n laajennetun pleenumin päätöksessä "Kyntömiesten oikeuksien puolesta", minkä puoluekokous nyt vahvistaa, on puolueemme esittänyt konkreettisesti sen käytännöllisen ohjelman, minkä puitteissa se taistelee ja kutsuu talonpoikia työväen kanssa liitossa taistelemaan talonpoikia sortavaa herravaltaa vastaan. Viimeisissä presidentin vaaleissa asetettiin tämä ohjelma joukkojen eteen työväen ja talonpoikain hallitusohjelman muodossa.

Tätä vallankumouksellista linjaa on puolueen edelleen kuljettava ja kulloinkin esiintyvissä kysymyksissä toiminnallaan, agitatiollaan, propagandallaan jatkuvasti ja entistä tarmokkaammin tehtävä tunnetuksi laajoille työläis- ja talonpoikaisjoukoille työväen ja talonpoikain liiton välttämättömyyttä sekä työväen ja talonpoikain hallitustunnusta.

2. Talonpoikain kipeimmät tarpeet ja lähimmät vaatimukset

Ottaen huomioon suurten talonpoikaisjoukkojen nykyiset kaikkein kipeimmät tarpeet ja niiden puolelta esiintyneet käytännölliset vaatimukset, on kommunistien kaikessa ja kaikkialla toiminnassaan taisteltava lähi-aikoina talonpoikain seuraavien vaatimusten puolesta.

9. On mitä tarmokkaimmin vaadittava ja toimittava niin, että kaikki verot tulevat otetuiksi rikkaiden riistäjien kukkarosta. Ketään talonpoikaa ei saa valtion, kunnan eikä kirkon hyväksi ollenkaan veroittaa siitä tulosta, minkä hän saa omalla ja perheensä jäsenten työllä, vaan on hänet perheenjäsenineen vapautettava kokonaan veroa maksamasta tällaisesta tulosta. Talonpojalle, joka itse perheineen viljelee maata, ei maatilkkunsa ja pienet tuotantovälineensä ole mitään riistämisen välikappaleita, vaan omansa ja perheensä työvoiman tuottavaksi saattamisen välikappaleita ja suurelle osalle vain niukan toimeentulon välineitä. Ainoastaan siitä tulosta, minkä osa työtätekeviä talonpoikia saa palkkatyöläisten työstä, voidaan heiltä kohtuudella veroittaa.

Edellä esitettyä periaatetta on pidettävä ohjeena, kun verotuskysymyksessä tulee ratkaistavaksi esim. veroperuste, "maanluokittelu" ja "vyöhykeasettelu", "vähennykset" ja "lapsivähennykset", "isännän palkka" jne.

10. Talonpoikien maata, karjaa, rakennuksia, työvälineitä ja muuta

omaisuutta ei saa ulosmitata eikä pakkotoimin myydä maksamattomien verojen, velkojen eikä velan korkojen perimiseksi. Talonpoikia ja muita pienviljelijöitä ei myöskään saa asumilta tiluksiltaan minkään syyn varjolla häätää.

11. Valtion tulee antaa talonpojille pitkäaikaisia korottomia lainoja. Lainaehtojen määrittäminen ja lainojen jakaminen on jätettävä talonpoikien itse asettamien elimien tehtäväksi, ilman että virkavalta siihen mitenkään sekaantuu.

12. Entisille torppareille, vuokratilajille ja muille lisämaan, laitumien ja metsän tarpeessa oleville talonpojille sekä tilattomille, jotka haluavat maata viljellä, on suurtilallisten, tukkiyhtiöiden, kuntain, kirkon ja valtion maista luovutettava ilman mitään korvausta viljelys-, laidun-, metsä- ja tarvemaata. Tässäkin maalaiskansan itse asettamat elimet toimittavat käytännölliset tehtävät sen omien kokousten antamien ohjeiden mukaan. Valtion maanmittauslaitoksen on niille annettava ilmaista apua.

13. On taisteltava tarmokkaasti kaupunkilaisten teollisuustrustien ja monopolistisen pääoman ylivaltaa ja yletöntä hintakiskontaa vastaan. Siinä tarkoituksessa on vastustettava teollisuustulleja, joiden avulla kapitalistit keinotekoisesti kohottavat mm. talonpoikain välttämättä tarvitsemain tavarain hintoja kohtuuttomiksi. Niinikään on puolustettava työtätekevää talonpoikaista siltä riistämislä, jota harjoittaa kaupppääoma mm osuustrustien kautta, maksamalla talonpoikain tuotteista alhaisia hintoja, mutta pakottamalla köyhät talonpojat tarvitavaroistaan maksamaan kiskurihinnat.

3. Vasemmistolaisen talonpoikaisliikkeen järjestymisen avustaminen

14. Kaikissa niissä järjestöissä ja seuroissa, maalaisliitossa, sosdem puolueessa yms, osuuskaupoissa, maamiesseuroissa, maataloudellisissa osuuskunnissa jne, missä on jo enemmän tai vähemmän ilmennyt talonpoikain tyytymättömyyttä taloudellisia riistäjiä vastaan tai oppositio- ja itsenäistymisliikettä, on autettava näitä talonpoikaisryhmiä muodostamaan omia vasemmistoryhmiä. Samalla on neuvottava ja kaikin tavoin autettava näitä vasemmistoryhmiä asettumaan yhteyteen keskenään, tukeakseen toinen toistaan ja voidakseen pikemmin saada perustetuksi talonpoikain lujan liiton, joka taistelee talonpoikaiskansan taloudellista riistämistä ja porvarillista herravaltaa vastaan liitossa vallankumouksellisen työväen kanssa. Sitä varten sopii kutsua määrättyjen paikkakuntain talonpoikain vasemmistoryhmien neuvotteluja ja kokouksia.

15. Kun ne järjestöt, missä talonpojat ovat jäseninä, melkein kokonaan ovat suurtilallisten, rikkaiden maanomistajien tai varsinaisten porvariherrain, osaksi myös sosdem herrain johdon alla, ja kun sitä paitsi on paljon talonpoikia, jotka eivät kuulu edes mihinkään maataloudelliseen seuraankaan, niin on neuvottava talonpoikia heitä koskevien eri kysymyksien asettuessa päiväjärjestykseen valitsemaan itselleen toimintakomiteoita esim. kylittäin. Näiden komiteain tehtävänä on kutsua koolle talonpoikain kokouksia, jolssa käsitellään kulloinkin esiintyviä talonpoikia koskevia kysymyksiä, ja suorittaa kussakin kysymyksessä ne tehtävät, mitkä talonpoikain kokous on komitealle uskonut. Näiden komiteain on

hyvä asettua yhteyteen keskenään ei ainoastaan kunnittain, vaan asian laajuuden mukaan piirittäinkin.

16. Talonpoikain vasemmistoryhmiä ja toimintakomiteoita on pienemmillä ja suuremmilla alueilla kunnassa, useammassa kunnassa, piirissä autettava olemaan toistensa yhteydessä ja tarpeen esiintyessä pitämään yhteisiä neuvottelukokouksia.

Sikäli kun nämä talonpoikain vasemmistoryhmät ja toimintakomiteat haluavat taloudellisten vaatimustensa pohjalla asettua yhteistoimintaan myöskin koko maata käsittävässä laajuudessa, on siinäkin niitä autettava, jotta kaikki ne talonpojat, jotka kärsivät taloudellista hätää ja herrain ja rikkaiden sortoa yhtyisivät valtiollisista katsantokannoistaan ja mielipiteistään huolimatta keskenään mahtavaan liittoon ajamaan etujansa ja oikeuksiansa kapitalisteja, porvaripuolueita ja herravallan kaikkia pönkittäjiä vastaan.

17. Vasemmistolaisia talonpoikia, jotka eivät enää tahdo tyytyä maa-laisliittoon ja porvarien sanomalehtiin, vaan hankkivat itselleen omaa lehteä, on siinäkin kaikin tavoin autettava tekemällä hanketta tunnetuksi laajalle talonpoikaiskansan keskuudessa ja hankkimalla lehdelle lukijoita sen alettua ilmestyä sekä kehottamalla riistettyä ja sorrettua talonpoikaiskansaa siinä avonaisesti ja rohkeasti kertomaan puutteistaan, tarpeistaan ja vaatimuksistaan.

4. Talonpoikain ja vallankumouksellisen työväen välittömän kosketuksen aikaansaamiseksi

18. Köyhiä talonpoikia on kehotettava ja autettava liittymään jäseniksi **työv. osuuskauppoihin**.

19. On vaikutettava **Kulutusosuuskuntain Keskusliiton (KK)** alaisiin osuuskauppoihin, varsinkin niihin, missä vallankumouksellisella työväellä on huomattava vaikutus, niin että ne pyrkivät välittömiin taloudellisiin suhteisiin pientalonpoikain tuotanto-osuuskuntain kanssa.

20. Samalla kun kiinnitetään mitä vakavinta huomiota maatyöläisten ammatillisten järjestöjen sitomiseen teollisuustyöläisten ammatillisten järjestöjen kanssa, on toiselta puolen myös tarmokkaasti edistettävä maatyöläisten amm. järj. ja pienviljelijäin välistä yhteyttä. Sallittavaa on maatyöläisten liittyminen myöskin pientalonpoikain järjestöihin, varsinkin "Pienviljelijäin liittoon", jolloin oma itsenäinen maatyöläisten järjestö kuitenkin on säilytettävä.

21. Vallankumouksellisen työväen sekä maaseudulla että erittäinkin kaupungeissa on huomattavimpiin joukkotilaisuuksiin kutsuttava edustajia herravaltaa vastustavista talonpoikain ryhmistä sekä lähetettävä myös omia edustajiaan tärkeimpiin talonpoikain kokouksiin kertomaan työväen taisteluista ja kuulemaan, mitä talonpoikaiskansa ajattelee ja tahoo. Vallankumouksellisen työväestön sanomalehdissä on tällaisista tapauksista kerrottava huomattavasti, samoin kuin niissä yleensäkin on jatkuvasti puolustettava riistettyjä talonpoikia ja kirjoitettava työväen ja talonpoikien toisiansa lähestymisen ja liiton puolesta. Päätävästi on paljastettava sosialidemokraattien kanta talonpoikaistoon nähden, heidän periaatteeton talonpoikaiston kalastelunsa ja heidän "agraarireforminsa" riistäjiä palveleva luonne. Myöskin on taisteltava voimakkaasti niitä vaarallisia harhakäsityksiä vastaan, joita vielä vallitsee vallankumouk-

sellisen työväen keskuudessa työväen ja talonpoikaiston suhteesta toisiinsa. Puolueen on toimitettava lehtiämme ja puolueitoimitsijoita varten ainehistoa Neuvosto-Venäjän talonpoikaislainsäädännöstä ja talonpoikain asemasta Venäjällä. Erittäin tarpeellisena pidetään erikoisen kirjasen julkaisemista tältä alalta.

22. Työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmän erikoisesti sekä kuntain valtuustoryhmien tulee asettua läheiseen vuorovaikutukseen talonpoikien kanssa, saadakseen sen kautta täyden ja välittömän selvän talonpoikain tarpeista. Samalla on eduskuntaryhmän myös talonpojille selvitettävä, millä tavalla se on taistellut eduskunnassa porvariherroja ja sosdem johtajia vastaan talonpoikain oikeuksien ja vaatimusten puolesta.

5. Talonpoikain kansainvälinen järjestö

23. Puolueen toimesta on ensi tilassa alkaansaatava kansantajuinen esitys talonpoikain kansainvälisen järjestön tarkoituksista, pyrkimyksistä ja saavutuksista, jotta talonpojat tulevat laajemmin tuntemaan kansainvälisen järjestönsä sekä sen toiminnan.

Työstä ammatillisessa liikkeessä

1. Tilanne ammatillisessa liikkeessä

1. Joskin Suomen ammatillisesti järjestyneen työväen yhteinen joukkajärjestö on onnistuttu säilyttämään ehjänä, on AJ:n yhteyden puolesta vieläkin taisteltava sosdem hajoitusuhkaa vastaan, joka yksinään kylläkin on heikkoa, mutta ohranan avulla voi käydä vaaralliseksi. Porvaristo käy entistä järjestelmällisemmässä, joskin peitetymmässä muodossa taisteluaan vallankumouksellisen liikkeen hävittämiseksi Suomen ammatillisissa järjestöissä. Tämä tapahtuu nykyään osaksi siinä toivossa, että porvariston onnistuisi oikeisto- ja keskustalaisnoskein avulla saada ammatilliset järjestöt kesytetyiksi reformistisiksi porvarillisen luokkarauhan välikappaleiksi. Sopuolinnassa tämän porvarien manööverien kanssa ovat noskelaisjohtajatkin muuttaneet taktikkaansa taistelussaan ammattijärjestöjen valtaamiseksi. Avonaisten hajoittamisyritysten asemesta ovat he ryhtyneet suunnitelmalliseen Ammattijärjestön johdon valtaamiseen ja toimiin saadakseen ammattijärjestön vasemmistojohdon ristiriitaan luokkataistelukannalla olevien joukkojen kanssa. Tätä sosdem johtajain sisäistä valtaamis- ja hajoituspyrkimystä ovat sitten toiselta puolen auttaneet valpaslaisten keskustanoskein vehkeilyt ja joidenkin vasemmistolais-opportunistien horjumiset ja kallistumiset pois luokkataistelun linjalta. Tässä suhteessa on sosdem oikeiston ja keskustan pyrkimystä voimakkaasti vielä edistänyt lahtarivallan terrori, parhaiden tovereiden lukuisat vangitsemiset ja puute pätevistä, selvän luokkataistelun kannalla olevista toimitsijavoimista, joita olisi pitänyt asettaa vangittujen tilalle.

2. Erikoisesti ovat sosdem oikeisto- ja keskustalaisjohtajat pyrkineet lamauttamaan työväen lakkotaisteluhenkää, jarruttaen niin järjestyneen kuin järjestymättömänkin työväen työtaisteluja tai niiden puhkeamista. Suhteessa työväen valtiolliseen luokkataisteluun ovat ne, pitäen keppi-

hevosenaan ammatillisen liikkeen puolueettomuutta, koettaneet kaikin keinoin estää ammatillisesti järjestynyttä työväkeä millään tavalla ottamasta osaa luokkahenkiseen valtiolliseen taisteluun ja sellaista tuke-
masta, tarkoituksenaan ollen siten kiertoteitse pettää työläiset tuke-
maan sosdem reformistista politiikkaa. Samaan tähtää myöskin refor-
mististen johtajain pyrkimys saada vallankumoukselliset työläiset pois
ammattillisista järjestöistä. Niissä perusjärjestöissä, joissa nosket ovat
olleet enemmistönä, ovat he jarrutuspolitiikallaan onnistuneet kyllästy-
tämään osan vallankumouksellisia työläisiä siinä määrin, että nämä ovat
tulleet vällyttämättömiksi järjestöihin nähden, jopa eronneetkin niistä.
Se on vakava vaara, jota vastaan on tarmokkaasti taisteltava.

3. Samaan aikaan on kuitenkin ammatillisesti järjestyneitten joukko-
jen keskuudessa ollut havaittavissa verrattain yleinen luokkataisteluhengen
kohoaminen. Erikoisesti on järjestön aktiivisen osan enemmistö
alkanut yhä yhtenäisemmin ja pontevammin antaa kannatuksensa vallan-
kumoukselliselle suunnalle, yhtyen ripeästi sen esittämiin tunnuksiin ja
taisteluvaatimuksiin. Tämä tarjoaa mitä edullisimman pohjan puolueemme
päättävälle taistelulle ammatillisessa liikkeessä vielä ilmeneviä ja eri-
koisesti viime aikoina sen johdossa esiintyneitä opportunistisia virtauk-
sia vastaan, torjuakseen sosdem keskustalaisnoskein ja erittäin vasemmis-
tolais-opportunistien pyrkimykset vallata ammatilliset järjestöt käsiinsä ja
johtaa ammatillisesti järjestynyt työväki pois vallankumouksellisen luokka-
taistelun tieltä. Jokapäiväisten työläisiä koskevien kysymysten pohjalla on
joukkojen edessä paljastettava niin oikeistolais-sosdem kuin ennenkaikkea
vieksaampien keskustalaisnoskein nämä tarkoitukset. Näin lisäämme
voimakkaasti vaikutustamme ammatillisissa järjestöissä, tehtaissa ja työ-
paikoilla.

Niihin ammatillisen liikkeen toimitsijoihin nähden, jotka tahtovat kul-
kea vallankumouksellisella luokkataistelulinjalla, on suhtauduttava siten,
että heidän kanssaan pyritään olemaan kiinteässä vuorovaikutuksessa,
väsymättä ja hermostumatta auttaen ja opastaen heitä pysymään oikealla
linjalla. Kuitenkin, milloin he horjuvat ja varsinkin, milloin tekevät
virheitä työväen luokkataisteluliikkeen etuja vastaan, on heitä siltä oikais-
tava ja autettava joukkoja heidän arvostelemisessaan.

II. Puolueen vaikutus

1. Puolueemme vaikutusvaltaa ja auktoriteettia on vaivoja pelkäämät-
tömän työn kautta jatkuvasti kohotettava ja lujitettava. Solujen kautta
on tehtaissa ja työpaikoilla alituisesti selvitettävä puolueen linja kai-
kissa ammatillisista liikettä koskevissa asioissa työväen jokapäiväisten
elämän vaatimusten ja työoloja koskevien kysymysten pohjalla.

2. Järjestämällä kommunististen puolueyhymäin (fraktioiden) verkko
kalkkiin ammatillisiin järjestöihin ja elimiin, on puolueen toiminta saa-
tava varmaksi ja yhtenäiseksi.

3. Puolueyhymäjä järjestettäessä työhön on nitä hyvin opastettava, että
nille alusta alkaen käy selväksi, missä tarkoituksessa ja millä tavalla
niden on toimittava. Missä puolueyhymät syystä tai toisesta eivät ole
kyenneet riittävällä ripeydellä toimimaan, tulee niiden toimintaa tehos-
taa ja vahvistaa jokapäiväisen ohjauksen kautta.

4. Ammatillisten järjestöjen naisjaostoissakin tulee olla puolueyhymät,

joiden tehtävänä on työläisnaisten vetäminen aktiiviseen työhön sekä heldän toimintansa ohjaaminen puolueen linjan mukaan.

5. Maatyöväenliiton ja Pienviljelijäin liiton järjestöihin on perustettava puolueyhtymä taistelemaan gebhardilaisia ja sosdem johtoherrain vaikutuksia sekä niiden luomia harhakäsityksiä vastaan.

6. Nuorten työläisten vetämiseksi mukaan ammatilliseen liikkeeseen ja niiden toiminnan ohjaamiseksi on puolueyhtymien oltava läheisessä yhteistoiminnassa Komm. Nuorisoliiton ryhmien kanssa ja ajettava nuorison vaatimuksia ammatillisissa järjestöissä ja lehdissä puolueen ohjelman mukaisesti.

III. Lähimmät tehtävät

1. Vallankumouksellisen työskentelyn tulee ammatillisella alalla perustua työläisten jokapäiväisiin tarpeisiin ja kehittää niistä vallankumouksellisia luokkataisteluvaatimuksia sekä käydä leppymätöntä taistelua niiden puolesta.

2. Järjestymättömien työläisten vetäminen ammatillisiin järjestöihin ja niiden vaikutuspiiriin valistus- ja värväyskamppailujen sekä yleensä taistelutoiminnan kautta, on oltava lähiajan iskutehtävä, sillä AJ:n jäseninä on nykyisin vain n. 1/4 koko maan teollisuustyöväestöstä ja järjestymiskykyisistä palkkatyöläisistä n. 1/10. Erikoisesti on tätä työtä tehostettava rautatieläisten, maa-, metsä- ja uittotyöläisten keskuudessa.

3. Työväen ammatillisten järjestöjen tueksi ja laajojen joukkojen mielenkiinnon herättämiseksi ja luokkataisteluun vetämiseksi on viipymättä ja tarmokkaasti ruvettava järjestämään työmaakomiteaverkkoa, joka yhdistää kaikki työläiset kullakin työmaalla.

4. Tehtävä selväksi ammatillisesti järjestyneille ja järjestymättömille työläisille pääoman hyökkäyksen nykyinen luonne ja ilmeneminen, kiinnittämällä työväen huomio kansainväliseen asemaan, elinkustannusten kallistumiseen ja siten tarmokkaasti toimittava joukkojen järjestämiseksi aktiiviseen taisteluun elinehtojensa puolesta.

5. On taisteltava leppymättä ammatillisten järjestöjen puolueettomuusharhoja vastaan. Mutta se ei edellytä sitä, että ammatilliset järjestöt esiintyisivät poliittisina järjestöinä, tekemällä päätöksiä poliittisten puolueitten tukemisesta tai asioista, jotka kuuluvat poliittisten puolueitten tehtäviin. Tässä suhteessa on oltava erittäin varovaisia, jotta ei syntyisi ristiriitaa sosdem ja vallankumouksellisten työläisten välillä ja valtiollinen poliisi saa aiheutta hyökätä ammatillisten järjestöjen kimppeen.

6. Puolueen toimittamien lentokirjasten, julistusten ja lentolehtisten tärkeyden ymmärtämistä ja taitavan levityksen tarpeellisuutta tehtaissa, työpaikoilla ja kaikkialla on voimakkaasti tehostettava.

7. Koko maata käsittäviä valistus- ja agitatioilaisuuksia on huolellisesti valmistettava, kyettävä käyttämään hyväksi työnjuhlat, valistusviikot yms. On huolehdittava, että niihin saadaan meikäläisiä puhujia ja että puheet ja ohjelma kokonaisuudessaankin huolellisesti valmistetaan vallankumoussisältöiseksi. Tällaisten juhlien yhteydessä on paikallaan edistää maaseudun ja kaupunkien työtätekevien keskenään lähentämistä, kutsumalla talonpoikien ja maatyöläisten edustajia tervehdyskäynneille kaupunkeihin ja teollisuuskeskuksiin.

8. AJ:n harjoittamaa agitatioityötä on elävöitettävä ja voimistettava.

vaatien puhujat valmistamaan puheensa ja keskustelukysymykset sekä kansallisessa että kansainvälisessä suhteessa. Edelleen on vaadittava, että myöskin liitot harjoittavat agitatio- ja propagandatyötä, koska sen kautta voidaan toivoa parempia tuloksia kuin AJ:n viime aikoina harjoittamasta agitatiosta.

9. Eri puolilla maata on esiintynyt sellaisia ilmiöitä, että vallankumoukselliset työläiset, ollessaan perusjärjestöissään vähemmistönä ja kyllästyneenä noskelaisten tarkoitukselliseen jarrutuspolitiikkaan, heittäytyivät järjestöihin ja niiden toimintaan nähden välinpitämättömiksi tai eroavat kokonaan niistä. Niitä vastaan on vakavasti ja jyrkästi taisteltava. Puolueemme jäsenten on osoitettava, että sellainen menettely heikentää vallankumouksellisen työväestön rintamaa noskelaisten ja porvariston hyväksi.

10. Eri liittojen tolsiinsa lähentämiseksi ja vallankumouksellisen luokkataisteluhengen elävöittämiseksi on ryhdyttävä toteuttamaan vuorovaikutusta siten, että ammattiosaston kokouksiin kutsutaan toistenkin liittojen jäseniä kuulemaan ja pohtimaan esillä olevia kysymyksiä sekä järjestämään laajempiakin yhteisiä kokouksia. Paitsi liittojen sisäisiä asioita voidaan näissä kokouksissa käsitellä myöskin yhteisiä taistelukysymyksiä ja koko ammatillisen liikkeen asioita.

Jonkun määrätyn liiton sisäisten asioiden (lakko, sulku, kansainväliset kysymykset jne) käsitteleminen jossain sellaisessa kokouksessa, missä on ehkä useidenkin liittojen jäseniä, ei kuitenkaan edellytä, että niissä kokouksissa tehtäisiin muodollisia päätöksiä. Yhteisissä kokouksissa vaihdetaan saatuja kokemuksia siinä mielessä, että yleistettäisiin niitä kokemuksia, jotka edistävät ja vahvistavat työväen luokkataistelua porvariston hyökkäyksiä ja sordem hajoitushommia vastaan.

11. Useat ammatilliset lehdet ovat sisältäneet luokkakäsitteitä hämmentäviä ja pikkuporvarillista suuntaa edustavia kirjoituksia. Näitä on osastoissa ja edustajakokouksissa ym arvosteltava sekä yleensä saatettava lehtien sisältö keskustelun alaiseksi, vaatien niitä palvelemaan vallankumouksellista luokkataistelua ja siinä tarkoituksessa toimittamaan niihin kirjoituksia. Työpaikkakirjeenvaihtajien kuvauksille työläisten elämästä ja toiminnasta työpaikoilla on saatava tilaa ammatillisiin lehtiin.

12. Työläisten oma-alotteisuuden kehittämiseksi ja kirjallisten kykyjen kasvattamiseksi on ammatillisellakin alalla ryhdyttävä julkaisemaan käsin kirjoitettuja seinälehtiä. Niissä tulee ennenkaikkea tuoda esiin epäkohtia työpaikoilla, järjestötoiminnan puutteita jne.

13. AJ:n ja liittojen edustajakokouksia varten tulee ajoissa ryhtyä huolellisiin valmisteluihin. Edustajajähdokkaiden etsiminen, aineiston kerääminen, toimikuntain jäsen- ja toimijähdokkaiden asettaminen on toimitettava harkitusti niin, että valtuiksi saatujen toimintaa voidaan jatkuvasti ohjata ja kontrolloida. Erikoisen tärkeä on nyt ensi vuonna AJ:n edustajakokous. Sen valmisteluihin on kiireesti ryhdyttävä ja PB:n valmistettava sitä varten lähemmät toimintaohjeet.

14. Ammatillisten perusjärjestöjen toimintaa vilkastutettava ja voimistutettava saattamalla järjestöjen vallankumoukselliset jäsenet järjestelmälliseen työhön kukin osastossaan ja työmaallaan työväen jokapäiväisten vaatimusten ja heidän elämästään aiheutuvien asiain puolesta. Erikoisesti on myös kiinnitettävä huomiota (järjestyneiden) työ-

läisnaisten ja nuorten työläisten yhteiseen työhön kiinnittämiseen. Sitä on vedettävä esiin ja kasvatettava luokallemme ja sen taistelulle uskollisia johtajia petollisten ja horjuvien sijaan.

IV. Kansainväliset suhteet

1. On aikaan saatava sellainen joukkopainostus, millä estetään jatkuva osanotto ammattijärjestön puolelta Kansainliiton työtoimiston konferensseihin sekä Suomen ja muitten maitten lahtarien kanssa veljeileminen.

2. On tarmokkaasti jatkettava toimintaa kaikkien ammatillisten järjestöjen keskuudessa yhteistoiminnan aikaansaamiseksi englantilais-venäläisen yhteyskomitean kanssa. Työpaikoilla, osastoissa, keskusneuvostoissa, liittotoimikunnissa sekä yhteyskomiteain kautta on asiaa pidettävä esillä ja joukkojen voimalla vaadittava AJ:n johtoa ottamaan kanta asiassa ja viipymättä asettumaan yhteyteen yhteyskomitean kanssa, lähettäen edustajansa sen luo sekä kutsuen sen edustajia Suomeen. AJ:n johdossa ja muilla toimipaikoilla olevain vastustus ja kieroilu on aina ilmeissään armottomasti paljastettava. Toiminnan suunta on se, että yhteyden järjestäminen on AJ:n tehtävä ja sen mukaan toiminta kaikkialla suunnattava.

3. Vaikutettava niin, että kaikki ammattiliitot yhtyvät kansainvälisiin tuotantoliittoihin ja ottavat osaa niiden kongresseihin sekä asettuvat kiinteisiin suhteisiin skandinaavialaisten liittojen kanssa, molemmissa tapauksissa ajaakseen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyttä sillä pohjalla, että yhtenäisyys rakentuu leppymättömälle taistelulle porvaristoa vastaan. Samaan aikaan on tehtävä työtä, että AJ ja ammattiliitot ryhtyvät suhteisiin Profinternin ja sen alaisten propagandakomiteain kanssa, lähettämällä säännöllisesti informationeja ja noudattamalla annettuja ohjeita.

4. On alettava voimakas propagandatyö Skandinavian maita (Ruotsi, Norja, Tanska, Suomi) käsittävän vasemmistoblokin muodostamiseksi. Sitä varten on PB:n valmistettava Suomea käsittävä ohjelmaehdotus ja annettava sellaiset toimintaohjeet, jotta työ vasemmistoblokin hyväksi jo alusta alkaen saa selvän ja kiinteän muodon.

5. Kirjeenvaihdon kautta on Suomen ja Neuvosto-Venäjän eri alojen työläisten lähentämistä edistettävä ja saatava oikeita tietoja ja kuvauksia työläisten elämästä molemmin puolin. Kirjeenvaihto, joka ammatillisten ja päivälehtien avulla on tehtävä julkiseksi, on järjestettävä myöskin Skandinavian, Amerikan sekä muiden maiden työväen kanssa.

6. Suomen työläisten keskuudessa viireillä olevaa esitystä, joka tarkoittaa työläislähetystöjen lähettämistä Venäjälle, on tuettava ja toimittava niin, että ensi tilassa voitaisiin suunnitelma toteuttaa.

Kommunistisesta nuorisotyöstä

I. Salaisen nuorisotoiminnan välttämättömyys

Se käsitys, mikä osin SKNL:n jäsenistön keskuudessa vallitsee, että kommunistinen nuorisotoiminta nykyisenä lahtariterrorin aikana olisi pelkästään legaalisenä mahdollista, on vaarallinen harhaluulo, jonka

seurauksena olisi kommunistisen nuorisotyön täydellinen lamaan tuminen kaikilla sen eri aloilla. Suomen sosdem Nuorisoliiton lakkauttaminen vuonna 1923 ja koko sen edellinen ja jälkeinen vallassaolijan politiikka osoittaa, että todella kommunistisen nuorisotoiminnan Suomessa täytyy perustua salaisen järjestön toimintaan. Tämän osoittaa oikeaksi myöskin SNL:n toiminta. Se on ollut ja tulee edelleenkin lahtarien asettamain laillisuusrajojen pakosta olemaan "pyöreätä". Niin pian kuin liitto tuntuvasti astuu porvarillisen "laillisuuden" varpaille, on sen edessä lakkauttaminen.

Liiton toiminta on ollut suurelta osaltaan vanhanmallista nuorisotoimintaa, huolimatta siitä, että se onkin vallankumouksellinen. Koko toiminta on, pienempiä poikkeuksia lukuunottamatta, ollut järjestön sisäistä valistus-toimintaa. Varsinaista joukkotyötä on tehty varsin vähän. Organisaatio-estikin on liitto vanhanmallinen. Sen toiminta tapahtuu paikallisosastoissa, ulkopuolella työpaikkojen. Vasta viime aikoina on alettu vakavammin siirtää liiton organisationia työpaikoille.

Väärä ja työnllemme vahingollinen on eräiden tovereiden keskuudessa vallinnut käsitys, ettei salaista nuorisoliittoa tarvita, koska on olemassa salainen puolue. Nykyisessä tilanteessa voi vain salainen nuorisoliitto olla ainoa todellinen nuorisojärjestö Suomessa. Sen lujittamiseksi on ensi kädessä tehtävä voimakkaasti työtä.

2. Suomen Kommunistisen Nuorisoliiton tähänastinen toiminta

Suomen Kommunistisen Nuorisoliiton tähänastinen toiminta on aivan viime kuukausiin saakka ollut etupäässä vain organisaatiosta laatua ja silmäkin suhteessa vielä heikkoa, sillä sen järjestöverkko on vielä, huomioonottaen maan laajuuden ja työläisnuorison numerollisen lukumäärän maassa, tavattoman pieni ja muutenkin järjestökoneisto heikko. Se ei ulotu edes kaikkiin tärkeimpiin teollisuuskeskuksiinkaan. Tämä johtuu etupäässä siitä, ettei työpaikkasolujen perustamisen yhteydessä olla kyllin riittävästi kiinnitetty huomiota SNL:n parhaimpien ja kokeimpien jäsenten vetämiseksi liittoon fraktioiden muodossa SNL:n sisällä.

Mitä muihin kommunistisen nuorisotyön aloihin tulee, niin ei liitto ole niihin, lukuunottamatta sotilastyötä ja nyt viime keväänä sen aloteesta alotettua kamppailua nuorten työläisten kesäloman ja nuorisoliiton ryhmien (fraktioiden) perustamisen puolesta ammattiosastoihin, kyennyt kiinnittämään juuri nimeksikään huomiota. Valistustyö on ollut vielä liian heikkoa, varsinkin maalaisnuorison keskuudessa.

3. SKML:n lähimmät tehtävät

Kaiken ylläsanotun huomioon ottaen päättää puoluekokous keskittää nuorisotyön alalla voimat lujan, koko maata käsittävän salaisen nuorisoliiton luomiseen KNI:n hyväksymien salaisten nuorisoliittojen organisaatiomuotojen ja tehtävien perusteella, liiton, jonka jäsenmäärä ei ole ainostaan sadoissa, vaan tuhansissa. Puolue avustaa niin organisaatiosta kuin muutenkin liiton työtä, luovuttaen sille tarpeen tullen työntekijöitä, ja velvoittaa järjestönsä työpaikkasoluista plirikomiteoihin asti

ryhtymään siellä, missä ei vielä vastaavia SKNL:n järjestöjä ole, perustamaan sellaisia yhteistyössä liiton Keskuskomitean kanssa. Samalla velvoittaa puoluekokous SKNL:n kaikkiin tavoin tukemaan puolueen työtä.

Tärkeimpinä tehtävinä, jotka SKNL:n on lähiaikoina pyrittävä toteuttamaan, pitää puoluekokous seuraavia:

a) Järjestön lujittamiseksi.

1. Järjestöverkon laajentaminen niin, että liitolla tämän vuoden loppuun mennessä on järjestöjä ainakin kaikissa suurimmissa teollisuuskeskuksissa.

2. Fraktioiden (kommunististen nuorisoryhmien) perustaminen SNL:n sisälle sen kokeneimmista jäsenistä niin, että kommunistinen johtosiinä tulisi taattua kaikilla nuorisotoiminnan aloilla. Nämä fraktiot, joiden perustaminen ei missään tapauksessa saa työntää taka-alalle työpaikkasolujen perustamista, vaan sitä edistää siten, että niiden jäsenet velvoitetaan työpaikallaan perustamaan solu tai jo olevaan liittymään, ovat suoranaissessa yhteydessä paikalliskomitean kanssa ja saavat siltä toimintaohjeensa. Jos fraktiot muodostuvat liian suuriksi, on ne, noudattaen puoluefraktioiden jaosta annettuja ohjeita, jaettava työryhmiin.

3. Lujan yhteistoiminnan luominen, alkaen kiinteästä yhteydestä molempien järjestöjen työpaikkasolujen välillä ja jatkuen ylimpään orgaaniin asti.

4. Voimakkaan valistustyön suorittaminen sotaväkeen menevien keskuudessa puolueen ja KNI:n TK:n ohjeiden mukaan.

5. Systemaattisen leniniläisen kasvatustyön suorittaminen jäsenistön keskuudessa opintokerhojen kautta.

6. Kaikkien SKP:n aktioiden ja kamppailujen voimakas tukeminen.

b) Työ Sosialistisessa Nuorisoliitossa ja sen kautta.

Kaikkessa työssä tulee salaisen liiton käyttöä hyväksien julkista Sos. Nuorisoliittoa, sillä sen kautta pääsee yhteyteen suurten työtätekevien nuorisojoukkojen kanssa. Kommunistisen Nuorisoliiton tulee fraktioidensa kautta ohjata Sos. Nuorisoliiton työtä KNI:n TK:n ohjeiden ja kansainvälisten kongressien päätösten mukaisesti niin, että siitä kehityisi voimakas ja laaja työläis- ja pientalonpoikaisnuorison joukkojärjestö, joka koko maan sekä piirien mittakaavassa on salaisen nuorisoliiton poliittisen ja organisatorisen johdon alla.

Lähimmät tehtävät ovat:

1. SNL:n jäsenmäärän lisääminen ja organisation lujittaminen.

2. Julkisen nuorisotoiminnan ankkuroiminen työpaikoille sopivissa muodoissa (työpaikkaosastot, työpaikkojen nuorison kokoukset jne).

3. Voimakkaan taloudellis-ammattillisen kamppailun alottaminen nuorten työläisten ja työtätekevän talonpoikaisnuorison taloudellisten vaatimusten ajamiseksi. (Aineiston kerääminen työläisnuorison asemasta, nuorisovaatimusten laatiminen KNI:n taloudellisten ohjelmavaatimusten mukaisesti, työläisnuorisokonferenssit, joissa kommunistisen nuorison vaatimukset asetetaan nuorisojoukkojen keskusteltaviksi ja kootun aineiston pohjalla työtaisteluiden alkaminen V laajennetun TK:n kokouksen päätösten mukaan.)

4. Voimakas työ Sos. Nuorisoliiton jäsenten 100% ammatillisesti järjestämiseksi. Tähän työhön ja taisteluun ammattiliikkeen yhtenäisyyden puolesta on kiinteästi yhdistettävä liiton ryhmien perustaminen amm. osastoihin. On pyrittävä siihen, että kaikki Sos. Nuorisoliiton jäsenet

tämän vuoden loppuun mennessä olisivat liittyneet ammattialansa amm. osastoon. On aloitettava voimakas työ liiton jäsenistön keskuudessa selvittääksemme sille, ettei ilman nuorison lujaa ammatillista järjestäytymistä voida menestyksellä käydä työläisnuorison taloudellista taistelua.

5. Nuorisoliiton fraktioiden (joiden sisällä salaisen liiton jäsenet vielä muodostavat fraktion niiden työn johtamista varten) perustaminen kaikkiin amm. osastoihin. Salaisten nuorisoliiton ryhmien tulee kiinteässä yhteistyössä puolueryhmien kanssa valvoa, että amm. osastot ajavat myöskin nuorten työläisten etuja. Julkisen liiton ryhmien perustaminen niihin amm. osastoihin, joihin jo kuuluu suurempi määrä liiton jäseniä, on saatava suoritetuksi v:n 1925 loppuun mennessä.

6. Konkreettisten päivänvaatimusten pohjalta lähtevän työn aloittaminen maatyöläis- ja talonpoikaisnuorison keskuudessa sen vetämiseksi liittoon, pitäen kuitenkin silmällä sitä, että proletaarinen johto siinä säilyy. Taistelu alkiolaista nuorisoliittoa vastaan.

7. Opintotyön aloittaminen leniniläisessä hengessä KNI:n V laajennetun TK:n kokouksen päätösten ja ohjeiden mukaisesti.

8. Taistelu Sosdem Työläisnuorisoliittoa vastaan.

9. Sos. Nuorisoliiton ryhmien perustaminen TUL:n, Työväen Raittiusliittoon ym. proletaarisiin järjestöihin.

10. Voimakkaan työläis- ja maalaisnuorisokirjeenvaihtajaverkon luominen liiton ja vasemmistolehtiä varten lehtipropagandamme konkretisoimiseksi.

11. Järjestönuorten liiton vallankumouksellistuttaminen niin, että se kaikessa toiminnassaan noudattaa taistelukasvatuksen ja lasten itse-toiminnan periaatteita, ottaen osaa kaikkiin vallankumouksellisen työväen, puolueen, nuorisoliiton ja amm. osastojen taisteluihin, järjestäen omia taistelujaan (mielenosoituksia, joukkokokouksia yms). Sen solujen perustaminen kouluihin ja voimakkaan koulutaistelun aloittaminen. Liiton johto on saatava lujasti SNL:n käsiin.

12. Systemaattisen työn aloittaminen KNI:n kansainvälisten päätösten mukaan opiskelevan nuorison keskuudessa sen proletaaristen ainesten voittamiseksi puolellemme.

Kaikessa tässä työssä puoluekokous lupaa liitolle puolueen kaikenpuolisen avun.

Työstä urheiluliikkeessä

1. Kommunistien tehtävänä työv. urheiluliikkeessä on urheiluseurojen ja niiden jäsenten vetäminen työv. vallankumoukselliseen luokkataisteluun, samalla tehden työtätekevälle urheilunuorisolle selväksi, ettei ole mitään "puhdasta" urheilua, jolla valheella työv. luokkataistelun viholliset koettavat pitää sitä vaikutuksensa alaisena.

2. Lähtien työläisurheilijain omista urheilullisista tarpeista ja harrastuksista (urheilukenttä, voimisteluhuonekysymykset, kuntien ja valtion avustukset urheiluseuroille yms) on osoitettava työläisurheilijain joukoille, ettei urheilu ole politiikan ulkopuolella olevaa, vaan että työv. ja porvariston ja siten myös työläis- ja porvarisurheilijain edut kaikissa tällaisissakin kysymyksissä törmäävät vastakkain. (Esim. suo-

jeluskunnat saavat käyttää kansakoulujen huoneustoja harjoituspaikkoinaan, mutta työv. voimistelu- ja urheiluseuroilta vallanpitäjät sen epäävät.) Tässä toiminnassa on kommunisteilla tilaisuus asettaa työläisurheilijain tosietujen ajajiksi ja paljastaa noskelaisjohtajat niiden vastustajiksi.

Jotta ei vieroitettaisi sellaisia aineksia, joiden poliittinen harrastus vielä on heikko, on vältettävä heittämästä urheiluseuroissa keskusteltaviksi poliittista luonnetta olevia kysymyksiä irrallisina, kytkemättä niitä työläisurheilijain omiin harrastuksiin.

3. Lähimmän ajan tehtävät ovat seuraavat:

a) Puolueyhmiön (fraktioiden) perustaminen TUL:n kaikkiin elimiin. Puolueen jäsenten on liityttävä Sos. Nuorisoliiton fraktioihin siellä, missä niitä on, ja johdettava niiden työtä puolueen ohjeiden mukaan.

b) Puolueen linjan tunnetuksi tekeminen TUL:n jäsenistön keskuudessa.

c) TUL:n ja sen toiminnan tunnetuksi tekeminen laajojen joukkojen keskuudessa ja niiden vetäminen liittoon. Taisteluliiton yhtenäisyyden puolesta kaikkia sosdem hajoituspyrkimyksiä vastaan.

d) Kaiken yhteistoiminnan estäminen TUL:n ja porvariston välillä, kansallisesti sekä kansainvälisesti.

e) Fraktioiden maata käsittävän johdon on ylläpidettävä kiinteää yhteyttä Punaisen Urheiluinternationalen kanssa ja seurattava sen antamia toimintaohjeita.

f) Fraktioiden on vaikutettava siihen, että TUL:n ja SSSR:n urheilujärjestöjen kesken pidetään yllä jatkuvaa yhteyttä niin aatteellisesti kuin myöskin lähettämällä molemminpuolisesti osanottajia kilpailuihin.

g) Työväen voimistelu- ja urheiluseurojen kokousten ja iltamiön poliittisoiminen, syventymällä urheilukysymysten käsittelyä ja saattamalla työväen jokapäiväiset luokkapoliittiset kysymykset siellä keskustelun alaiseksi.

h) Huolenpito siitä, että "Työväen Urheilulehti" käsittelee urheilukysymystä työväen luokkapoliittikan kannalta ja kiinnittää huomiota myöskin yleisiin luokkataistelukysymyksiin.

i) Työläisurheilijain vetäminen työväen taloudellisiin ja poliittisiin järjestöihin sekä joukkoliikkeisiin.

j) Erikoista huomiota on pantava talonpoikaisnuorisoon vetämiseen urheiluliikkeeseen ja sitä tietä työväen ja talonpoikain joukkotaisteluun herroja vastaan.

k) Porvarillisen urheiluliikkeen johtokerrosten fasistisen luonteen paljastaminen ja työtätekevään sekä keskiluokka-ainesten vetäminen pois niiden vaikutuksen alta.

l) Kunnan valtuustoissa ja eduskunnassa on päättävästi esiinnyttävä työläisurheilijain etujen puolesta.

m) Fraktioittemme on työskenneltävä niin, että voimistelu- ja urheiluseurojen nuorten jaostot asettuvat kiinteään yhteistoimintaan Järjestönuorten Liiton kanssa, niiden toiminnan saattamiseksi luokkataistelukasvatukseen alaiseksi. Missä Järjestönuorten Liiton osastoja ei ole, siellä on erikoisesti kiinnitettävä huomiota luokkataistelukasvatukseen nuorten jaostoissa. Nuorten jaostojen kautta on kehitettävä yhteistoimintaa työläis- ja talonpoikaisnuorisoon kesken.

Kunnallisesta toiminnasta

Puolueemme määritteli puoluekokouksen taktiikkapäätöksessä v. 1921 ne periaatteet, joiden mukaan kunnanvaltuustoihin ja muihin kunnallisiin laitoksiin valittujen puolueen jäsenten on toimittava. Keskuskomitea on myös antanut ohjeita kunnallisissa asioissa, varsinkin asunto-, työttömyys- ja verokysymyksissä. Näitä ohjeita on tähän saakka varsin puutteellisesti noudatettu. Puolueemme jäseniä on valtuustoissa ollut vähän ja ovat puolueen perusjärjestöt olleet liian heikot omistaakseen täyttä huomiota kunnallispolitiikalle. Puolueen ohjausta ei ole myöskään tehokkaasti tuntunut niissä vasemmistolaisen työväen kunnanvaltuutettujen neuvottelukokouksissa, joita on eräissä piireissä pidetty. Sanomalehdetkin ovat vain vähässä määrin omistaneet asialle huomiota. Ei ole kirjoitettu kunnallisista asioista niin, että olisi huomattavasti kerrottu toisille esimerkiksi niitä tapauksia, jolloin vasemmistolaiset edustajat ovat hyvin ajaneet köyhän kansan asiaa, eikä arvosteltu silloin, kun ne ovat eksyneet kulkemaan noskelaisten mukana reformistisella tiellä. Enimmin on tehty virheitä verokysymyksessä, jossa sosialistisen työväen ja pienviljelijäin edustajat taksoituslautakunnissa eivät ole aina muistaneet olevansa varattomain edustajia, joiden asiana ei suinkaan ole köyhien verottaminen, vaan veroista vapauttaminen niin paljon kuin tilaisuus myöten antaa. Vaikka sitten maaherra ja hallitus, lakeja tulkiten, ratkaisevatkin heitä vastaan, niin kääntyy köyhän kansan suuttumus näitä virkaherroja, samoin kuin porvarillisen yhteiskunnan lakeja vastaan.

Nyt on tärkeätä, että sos. työväen ja pienviljelijäin valtuustoryhmissä järjestetään puolueemme fraktiot, jotka puolueen ohjauksella saattavat politiikkansa selvälle luokkataistelulinjalle tällöin korjaten ilmenneet virheellisyydet ja heikkoudet. Vasemmistolaisten kunnanvaltuutettujen paikallisissa ja piirineuvotteluissa on puolueemme elinten toimesta erikoisesti korostettava toiminnan parantamista ja arvostellen käsiteltävä valtuustoryhmäin tähänastista toimintaa.

Työväen ja pienviljelijäin kokouksissa on ajoissa ennen syksyn kunnallisvaaleja selostettava valtuutettujen toimintaa, varsinkin korostaen toiminnan parantamista kokemusten perusteella. Näissä kokouksissa on, puolueen ohjauksella, viritettävä keskusteluja kunnallispolitiikasta paikkakunnan konkreettisten kysymysten pohjalla ja ottaen esimerkkejä muiden seutujen työväen ja pienviljelijäin edustajien esiintymisestä. Tällöin sopii tavallisesti panna esiintymään niitä työmiehiä sekä talonpoikia, joita on aikomus asettaa ehdokkaaksi vaaleissa. Niiden sopii myös nimellään julkaista kunnan asioita ja työtätekevän kansan asemaa valaisevia kirjoituksia, niin että tulevat tunnetuiksi ja saavat laajaa kannatusta ehdokkaiksi asetettaessa ja sitten vaaleissa.

Valtuustoihin valittujen on välttämättä järjestyttävä sos. työväen ja pienviljelijäin ryhmäksi, jossa puolueemme jäsenten on ohjattava toimintaa puolueen linjaa ja ohjeita noudattavana fraktionana, taistellen valtuustossa koko ajan sekä porvareita että noskelaisia vastaan. Hyökkäys on kohdistettava varakkaiden etuja valvovaa kunnallista komentoa ja erikoisesti valtion byrokraattista kunnan holhoamista vastaan sekä koetettava saada valtuustossa enemmistö esiintymisistä valtiovaltaa, maaherrallista holhousta ja sellaisia lakeja vastaan, jotka estävät verottamasta varakkaita köyhien hyväksi.

Kunnallisvaalitoiminta on järjestettävä suunnitelluksi kamppailuksi,

jota valtuustojen toiminta jatkaa. Näin muodostuu kunnallisellakin alalla käyty luokkataistelun joukkojen aktiivisuuden ja taistelutilanteen kärjistämisen aseeksi.

KK:n on viipymättä annettava yleiset ohjeet byrolle ja piirikomiteoille. Viimemainittujen on koottava tietoja kunnallisista asioista ja niiden perusteella annettava ohjeita syksyn vaalikamppailua varten. Lehtien on omistettava erikolsta huomiota tälle asialle.

Työstä naisten keskuudessa

1. Puolueessa

Puolueen keskuksissa ja johtavissa elimissä on oleva nais- tai miestoveri tai jaosto, jonka erikoisesti on valvottava ja johdettava työtä naisten keskuudessa.

Työtä valvova ja johtava elin tai vastuunalainen puoluetyöntekijä on työstään vastuussa puolueelle eikä työtä varten naisten keskuudessa oleville elimille.

Puoluetyöntekijän asettavat tehtävänsä puolueen johtoelimet eikä puolueen naisjäsenten kokoukset tai konferenssit.

Työtä naisten keskuudessa on suoritettava eheässä yhteisymmärryksessä puolueen organisaatio- ja agitatioelimien kanssa, puolueen johdon alaisena.

Puoluetta koskevilla toimintaselostuksissa, joita alemmat johtavat elimet esittävät ylemmille puolue-elimille joko suullisina tai kirjallisina, on myöskin selostettava suoritetusta työstä naisten keskuudessa.

Puolueen järjestäjien on myös laajennettava toimintaansa työhön naisten keskuudessa. Kaikissa puolueen kirjallisissa toimintaohjeissa täytyy olla otettuna huomioon myöskin työ naisten keskuudessa.

Solun on valittava keskuudestaan nais- tai miestoveri, joka johtaa työtä naisten keskuudessa. Tehtaitten ja työpaikkojen työläisnaisten ja työmiesten on muodostettava yhteinen solu eikä perustettava solua eri sukupuolten mukaan.

Vastuunalaisessa tehtävässä toimiva jäsen on työstään vastuunalainen solun johdolle, jolta myöskin saa ohjeet ja tehtävät. Solun johdon on säännöllisesti käsiteltävä kysymystä työstä naisten keskuudessa ja sen tehostamista.

Työtä johtavan jäsenen on erikoisesti myöskin huolehdittava siitä, että sekä päivälehdet että naisten oma lehti saa kirjeenvaihtajia työpaikoilta ja valvottava sekä ohjattava kirjeenvaihtajia työssään.

Puolueen yleisissä ohjauskurssien ohjelmissa täytyy myöskin olla työ naisten keskuudessa erityisesti huomioon otettu. Tällaisiin kursselhin on puolueen naisjäseniä saatava mukaan.

2. Työläisnaisten edustajaliike

Suurten työläisnaisten joukkojen vetämiseksi puolueen vaikutuksen piiriin on ne koottava ja yhdistettävä työläisnaisten edustajaliikkeeseen. Ilman edustajaliikettä ei puolue voi saada vaikutusta työläisnaisten

suurissa joukoissa kaupungeissa ja maalla. (Se on keino, jonka avulla puolue pääsee niitten keskuuteen ja voi edustajaliikkeestä luoda luokkatietoisien apujärjestön vallankumouksellista luokkataistelua varten.) Puoluekokous kehoittaa kaikkia puoluesoluja ja paikallisia johtavia elimiä tekemään herkeämättä työtä työläisnaisten edustajaliikkeen aikaansaamiseksi, ensikädessä niissä tehdas- ja teollisuuslaitoksissa, mitkä KK on edustajaliikettä koskevissa ohjeissaan jo osoittanut.

Edustajille teollisuudessa työskentelevien naisten keskuudessa. Edustajien valitsemisessa voidaan käyttää perusteena esim. että jokaista 50:tä työpaikan tai tehtaan työläisnaista kohti valitaan yksi edustaja; jokaista 100 naista kohti kaksi edustajaa jne. Edustajien vaali tapahtuu paikallisten olosuhteitten mukaan, mutta kuitenkin niin, että kaikkien tehtaiden työläisten mielipide ja kannatus on tullut valittaviin edustajiin tunnetuksi.

Missä kaupunki on jaettu alueisiin tai piireihin tapahtuu edustajien valitseminen alueeseen tai piiriin kuuluvissa työpaikoissa ja tehtaissa.

Edustajat kokoontuvat joko alueittain tai piireittäin yhteiseen kokoukseen. Missä ei kaupunki ole jaettu alueisiin tai piireihin, niin edustajat kokoontuvat kaupunkia käsittäviin kokouksiin.

Edustajien kokouksia pidetään vähintään joka 3:n kuukauden kuluttua, mutta olosuhteiden mukaan useamminkin.

Edustajien kokouksissa valitaan toimikunta, joka väliajalla hoitaa ja johtaa edustajien työtä työpaikoilla.

Toimikunnan toiminta-ajasta päättää edustajien kokous kussakin kokouksessa erikseen.

Työn jatkuvaisuuden kannalta katsoen ei kuitenkaan toimikunta ole kokonaisuudessaan uusittava, vaan on edellisestä toimikunnasta vähintään yksi jäsen siirrettävä uuteen toimikuntaan.

Työläisnaisten edustajaliikettä on erikoisesti tehtävä tunnetuksi määräaikoina kokoontuvissa sekä järjestyneitä että järjestymättömiä työläisnaisia käsittävässä "työryhmien" kokouksissa. Niissä kokoustilaisuuksissa on selvitettävä, että "työryhmien" toiminta, millä paikkakunnilla sitä onkin tai vastedes syntyykin, ei ole mitenkään vastakkainen eikä rinnakkaiselin työläisnaisten edustajaliikkeelle. Eikä niiden toiminta tule tarpeettomaksi, vaikka edustajaliike syntyykin.

Puoluekokous erikoisesti painostaa sitä seikkaa, että edustajien vaali on tapahtuva työläisnaisten yhteisissä kokouksissa eikä ammatillisiin järjestöihin kuuluvien työläisnaisten joko ahtaammassa tai laajemmassa kokouksessa. Edustajaliikkeen pääpaino on kohdistuva siihen, että tehdasnaisten suuret joukot saadaan ammatilliseen ja valtiolliseen luokkataisteluun mukaan.

Missä ei edustajakokouksia saada, voidaan ainakin käyttää työryhmien toimintaa, mutta kuitenkin niin, että niihin alunalkaen vedetään järjestymättömiä työläisnaisia mukaan. Mutta työryhmien toiminnasta on pyrittävä edustajakokouksien järjestämiseen. Sen toteuttamisen kautta työryhmät suorittavat sitten muuta työtä työläisnaisten keskuudessa.

Missä on sekä työryhmien toimintaa että alku edustajakokouksien pitämiseen, on määräaikoina pidettävä näiden yhteisiä kokouksia. Niissä vaihdetaan saatuja kokemuksia ja edustajaliikkeen tarpeellisuutta selvitetään. Myöskin on aika-ajolttain järjestettävä tehdasnaisten edustajaliikkeen ja perheenemäntien yhteisiä kokouksia.

Edustajaliike perheenemäntien keskuudessa. Puo-

luen piiri- ja kaupunkien johtavissa elimissä tulee olla nais- tai mies-
toveri, joka johtaa työtä perheenemäntien keskuudessa.

Samoin kuin teollisuudessa työskentelevien naisten keskuuteen järjestetään edustajaliikettä, niin myöskin perheenemäntien keskuuteen on pyrittävä sitä järjestämään. Tätä on kuitenkin järjestettävä sillä erotuksella, että perheenemännät valitsevat edustajansa kaupungittain tai kaupunginosittain pidetyissä perheenemäntien yleisissä kokouksissa.

Perheenemäntien yleisissä kokouksissa valitaan toimikunta, joka kokouksien väliaikoina johtaa työtä perheenemäntien keskuudessa.

Edustajien kokouksia pidetään vähintään joka kolmas kuukausi. Edustajat kokoontuvat kaupunkia käsittäviin kokouksiin, eikä alueittain tai piirittäin.

Perheenemäntien keskuudessa järjestetään opintopiirejä, kursseja. Nämä opintopiirit ja kurssit toimivat vastaavien puolueen johtavien elimien johdon ja valvonnan alla.

Perheenemäntien luokkatietoisuuden kasvattamiseksi ja kohottamiseksi on asianomaisen puoluejohdon järjestettävä aika-ajoittain sekä työläisnaisten että perheenemäntien edustajien yhteisiä kokouksia. Myöskin on järjestettävä työssä käyvien työläisnaisten ja perheenemäntien yhteisiä kokouksia.

Perheenemäntien ja työmiesten lähentämiseksi yhteiseen taisteluun on järjestettävä teollisuustyöväen ja perheenemäntien yhteisiä kokouksia. Tämä on erikoisen tärkeä palkkataistelujen ja lakkojen aikana. Perheenemännät on voitettava aktiivisesti osaa ottamaan työmiesten taloudellisiin taisteluihin.

3. Työ julkisissa joukkojärjestöissä

Puolueen paikallisten johtavien elinten on järjestettävä fraktioiden säännöllinen toiminta sekä ammatillisten joukkojärjestöjen ja muihin luokkataistelukannalla olevien järjestöjen yhteydessä toimiviin jaostoihin. Niissä on hankittava lujaa, ei vaan muodollista, vaan todellista vaikutusvaltaa puolueen agitatiokamppallujen suorittamista varten työläisnaisten keskuudessa sekä heidän vetämisekseen luokkataisteluun ammatillisiin ja luokkataistelujärjestöihin. Urheilu-, raittius- ja lauluseuroissa ym valistusseuroissa, missä on työtätekeviä naisia, on säännöllisen fraktiotoiminnan kautta saatava seurat ja yhdistykset puolueen vaikutuksen piiriin.

Erikolella tarmolla on työläisnaisten taloudellisia kysymyksiä ajettava ja vaadittava aloitteita ammatillisen liikkeen reformistisilta johtajiltakin, jotka pienimpienkin vaatimusten puolesta taisteluun ryhtymistä jarruttavat. Taloudellisetkin kysymykset, luokkataistelupohjalta lähtien, muodostuvat kuitenkin loppukädessä poliittisiksi taisteluiksi.

Ompeluseurojen, kirjallisuusseurojen ja opintopiirien työskentely on laajennettava niin, että niihin vedetään puolueelle ja proletaariselle vallankumoukselle myötätuntoisten työläisnaisten joukot. Ei saa rajoittaa vain järjestyneitten naisten keskuudessa työskentelyyn.

Sekä työryhmien että työläisnaisten edustajien samoin kuin näiden kummankin yhteisiin kokouksiin on opintopiirien, ompeluseurojen ja kirjallisuusseurojen otettava osaa edustajiensa kautta säännöllisesti.

Valtiollisten vankien, heidän perheidensä ja punaorpojen avustusrjestö. Puoluekokous päättää, että työtäteke-

vien naisten joukkojen passiivisuuden murtamiseksi ja luokkataisteluun vetämiseksi on perustettava valtiollisten vankien, heidän perheittensä ja punaorpojen joukko-avustusjärjestö.

Puoluekokous kehoittaa kaikkia puolueen paikallisia johtoelimiä ja soluja ponnistamaan kaikki voimansa tämän joukkojärjestön luomiseksi.

Järjestön luomiseen ja sen työhön on, paitsi työväkeä, myöskin pikkuporvarillisia väestökerroksia saatava mukaan. Mutta erikoisesti tämän järjestön perustamiseen ja työhön on mahdollisimman suuret työläisnaisten piirit saatava mukaan.

Puoluekokous jättää Politbyron tehtäväksi kehittää jo aikaisemmin lähettämiään yleisiä ohjeita yksityiskohtaisemmiksi sekä järjestön rakennetta että sen toimintaa koskevissa kohdissa.

4. Työstä talonpoikaisnaisten keskuudessa

Puolueen yleisessä agitatio- ja propagandatyössä talonpoikaiston keskuudessa on tehtävä työtä myöskin talonpoikaisnaisten joukkojen voittamiseksi proletaarisen vallankumouksen puolelle ja taisteluun herravaltaa vastaan.

Tarkoituksen saavuttamiseksi pitää puoluekokous välttämättömänä:

1) että vasemmistolais-talonpoikain johtavaan komiteaan saadaan jäsen, joka johtaa agitatiotyötä talonpoikaisnaisten keskuudessa, sekä

2) että vasemmistolaiskomitean julkaisemiin lentolehtisiin, julistuksiin, tilapäisjulkaisuihin ja talonpoikien lehtiin saadaan talonpoikaisnaisten nykyistä asemaa valaisevia kirjoituksia.

3) Maatyöväenliiton osastojen yhteyteen on järjestettävä nais- tai mies- toveri tai jaosto, jonka tehtävänä on: 1) maaseudun proletaarinaisten kokoaminen järjestöjen vaikutuksen piiriin sekä jäseniksi niihin, 2) maatyöläis- ja talonpoikaisnaisten yhteisen taistelun välttämättömyyden osoittaminen työväen ja talonpoikain taisteluliiton kautta.

Tämän yhteisen taistelun välttämättömyyttä on selvitettävä erikoisesti puolueen toimeenpanemissa agitatiokamppailuissa talonpoikain keskuudessa

5. Työstä osuustoiminnan alalla

KK:ssa toimivan oppositioliikkeen keskusryhmän on keskuudestaan valittava jäsen (nainen tai mies), jonka tehtävänä on johtaa agitatio-työtä naisjäsenten ja kuluttajien keskuudessa yleensä.

Osuuskuntaliittojen ja osuuskunnissa olevien valistusseurojen tai ryhmien on keskuudestaan valittava jäsen (nainen tai mies) tai jaosto, joka valvoo ja johtaa työtä naisten keskuudessa.

6. Lehdistö

Puoluekokous vahvistaa KK:n päätöksen, että legaalisisissa vallankumouksellisissa päivälehdissä on säännöllisesti julkaistava naisten sivua, sekä päätöksen, että ammatillisissa lehdissä on järjestettävä osasto työläisnaisten asemaa valaisevilla kirjoituksilla.

Myöskin puoluekokous vahvistaa KK:n päätöksen, että työläisnaisten lehden, "Naistyoiläinen", säännöllisesti ilmestymisen puolesta on tehtävä tarmokkaasti työtä, kuitenkin silmälläpitäen tässä työssä sitä, että

lehti saadaan laajojen työläisnaisten joukkojen lehdeksi. Sitä tarkoitusta edistävänä on pidettävä naisten erikoisnumerojen julkaisemista ei ainoastaan kalenterivuositain annettavia erikoisnumeroja, vaan että näiden edelle on pyrittävä saamaan myöskin erikoisnumeroja puolueen agitatiekamppailun yhteydessä.

Lehdessä esiintyvät keskustavirtaukset on murrettava ja puolueen vaikutus ja kiilteä ohjaus on saatava lehdessä taatuksi. Lehden osuuskunnan syyskokouksiin on puolueen huolella valmistauduttava ja ryhdyttävä kaikkiin niihin toimiin, jotta puolueen vaikutus myöskin lehteä kustantavassa osuuskunnassa on taattu.

Puoluekokous velvoittaa kaikkia paikallisia puolueen johtoelimiä ja puolueen jäseniä tekemään tarmokasta työtä, että etenkin päälehdessä — mutta myöskin toisissa lehdissä — saadaan säännöllisesti ilmestymään naisten sivu. Erikoisesti puoluekokous kehoittaa lehtien toimituksia aloittamaan agitatiekamppailun työläisnaisten edustajaliikkeen puolesta, jotta se tulee työläisnaisille tunnetuksi.

7. Lähimmistä tehtävistä

Puoluekokous pitää puolueen lähimpinä tehtävinä työssä naisten keskuudessa seuraavaa:

1) Sekä puolueessa että sen ulkopuolella olevan työväen keskuudessa on murrettava ennakkoluulot ja väärät käsitykset työtätekevien naisten osuuden väheksymisestä luokkataistelussa ja proletaarisessa vallankumouksessa, ja työ naisten keskuudessa saatava todella bolshevistiselle linjalle.

2) Työläisnaisten edustajaliikettä on tarmolla vietävä eteenpäin puoluekokouksen osoittamaan suuntaan.

3) On luotava valtiollisten vankien, heidän perheidensä ja punaorpojen joukko-avustusjärjestö.

4) Legaalisissa joukkojärjestöissä toimivissa naisten jaostoissa on puolueen vaikutus lujitettava ja vahvistettava sekä niiden avulla työläisnaisten laajoissa joukoissa.

5) Talonpoikaisnaisten keskuudessa murrettava porvariston vaikutus ja voitettava heidät proletariaisen vallankumouksen puolelle.

Puolueen tehtävistä raittiusliikkeen alalla

Olisi suuri virhe, jos kommunistit suhtautuisivat vieroen ja vällypittämättömästi työväen raittiusliikkeeseen. Sillä kieltolaki, joka on aikaan saatu työväen pitkäaikaisilla ja sitkeillä ponnistuksilla, on todella arvokas sosiaalinen reformi, joka ansaitsee puolustamista ja jonka puolesta Suomen työväki tahtoo taistella. Kommunistien on juuri oltava tämänkin taistelun etunenässä, osoitettava tarmollaan todenteolla puolustavansa työväen etuja sekä koetettava raittius työn kautta ja sen ohella vetää tämäkin työväenliikkeen haara proletariaatin vallankumoukselliseen yhteisrintamaan ja levittää kommunistista valistusta työväen raittiusliikkeen riveissä.

Lähinnä tässä on taistelu kieltolain kumoamispuolia ja kieltolain rikkomusjärjestelmää vastaan. Tällöin on kuitenkin tarkoin varottava, ettei anneta kieltolain valvomisen varjolla lisätä poliisinuuskintaa, jonka kärki

on tähdätty vallankumouksellista liikettä ja siis tehoisaa raittiusliikettäkin vastaan.

Eduskunnassa, kunnanvaltuustoissa, osuuskunnissa ym. kansan yleisissä valistus- ja toimipaikoissa on käytännöllisen kannanoton kautta ohjattava kansan toiminnan kärki hallitusta ja virkavaltaa sekä väkijuomaporvaristoa vastaan.

Tähän taisteluun on oikeilla otteilla vedettävä työväen ja talonpoikain joukot, joiden raittiusjärjestöjen käsiin on vaadittava kieltolain valvomisen päävaltuudet.

Sosdem johtajat, jotka ovat hajoittaneet työväen raittiusliikkeen, ja ovat porvariston mukana lisäämässä poliisikomentoa, on paljastettava todellisen raittustyön vastustajiksi ja työväen rintaman hajoittajiksi täälläkin alalla. Tätä taistelua on käytävä kaikissa työväen raittius-, nuoris- ja urheilujärjestöissä sekä valistustoiminnassa, ja pidettävä etualalla raittustyön yhtenäisyyttä ja tehoisuutta kansan oma-alotteisen toiminnan merkeissä.

Kommunistien on työväenluokan etujoukkona oltava oikean raittustyön johdossa ja omassa keskuudessa toverikurin avulla taisteltava juopotte- luan vastaan, joka on omansa tuottamaan suurta vahinkoa vallankumoukselliselle työllemme.

Puolueen vaikutuksen vahvistamiseksi on TRL:n kaikkiin elimiin muodostettava puoluefraktiot.

Puolueen lähimmät tehtävät julkisen liikkeen eri aloilla

Kommunistisen puolueen on raivattava itselleen tie vallankumouksen puolella olevien luokkavoimien etupäähän, johtoon. Sen on oltava toimessa siellä, missä työväki ja sen liittolaiset, puolproletaariset kerrokset ja talonpoikaisjoukot toimivat. Julkisen joukkoliikkeen pääaloja Suomessa ovatkin nyt: proletariaatin vallankumouksellinen poliittinen joukkoliike, työväen taloudelliset joukkojärjestöt, talonpoikain nouseva oppositioliike sekä kaupungin ja maaseudun työtätekevän nuorison mobilisointi. Kullakin näillä aloilla on järjestöjä ja toiminnan muotoja, joiden merkitys muuttuu luokkataistelurintaman tilanteiden mukaan. Vastuunalaisten puolue-elinten täytyy valvoa, että päävoimat kootaan kunkin aikaisen päätoiminnan ratkaisupaikalle.

Julkiset valtiolliset joukkojärjestöt

Vallankumouksellisen työväen yleisiä julkisia valtiollisia joukkojärjestöjä on kehitettävä kolme eri lajia:

1. Työpaikkain „toveriseurat“

Jotta työpaikat voitaisiin vallata vallankumousliikkeelle ja siten ankuroida tämä liike lähtemättömästi työväenluokan pohjakerroksiin, tulee vallankumouksellista agitatio- ja propagandatyötä varten kullekin työpaikalle perustaa toveriseura, joka pitää mikäli mahdollista viikottain

määräpäivinä vakinaisia kokouksia sekä järjestää keskuudessaan pienempiä työryhmiä erilaisia niin tilapäisiä kuin pysyviäkin valistustehtäviä ja klubitoimintaa varten. Sekä vaaleissa että muissa joukkoliikkeissä on toveriseurat saatava tarmokkaasti avustamaan vallankumouksellista suuntaa, ilman että ne silti luopuisivat esiintymästä mahdollisesti puolueettomina järjestöinä, vaikkakin kussakin erikoistapauksessa asettuvat oikealle kannalle.

Toveriseuraan ei ole otettava pelkästään vallankumouksellisia ("sosialistisia" ja kommunistisia) työläisiä, vaan on siihen koetettava saada mikäli mahdollista liittymään työpaikan jokainen työläinen. Jokatapauksessa on jo seuran perustaminen niin valmistettava, että siihen heti liittyisi siksi huomattava osa työpaikan työläisistä, ettei työnantaja katso enää viisaaksi ryhtyä näitä eroittamaan työstä. On vaan hyvä, jos seuraan saadaan alunpitäen liittymään myös sosdem työläisiä...

...On koetettava saada jokainen toveriseura erikseen rekisteröityä. Niille voidaan myöhemmin paikkakunnittain järjestää konferensseja, mutta niiden on paras muodollisesti olla yhdistävää johtoa vaille. Tosiasiasa kuitenkin SKP:n paikalliskomitea ohjatkoon sekä niiden perustamista että toimintaa. Lähinnä on kunkin toveriseuran aikaansaaminen ja ohjaaminen sendun työpaikan puoluesolun asia. Useimmat solun jäsenet voivat yleensä liittyä toveriseuraan, mutta koetettava välttää, ettei johtoon tule puolueemme jäseniä sen useampia eikä sen pitemmäksi aikaa kuin seuran toiminnan kunnolla järjestäminen ja ohjaaminen välttämättä vaatii. Parasta on, jos seura voi hyvin toimia ilman, että yhdenkään solumme jäsenen tarvitsee pitemmän aikaa olla sen johtokunnassa.

2. Työväen ja pienviljelijäin liittoa kannattava vaalijärjestö

Tämä on oleva paikkakunnittain järjestettävä valistus- ja vaalijärjestö. Tämän järjestön osastoja ovat kaupungissa "työväen paikallisjärjestöt" ja maalla sekä työväen että pienviljelijäin paikallisjärjestöt. Näille tulee, mikäli mahdollista, olla myös piirijärjestönsä ja piirijohtonsa.

...Jokaisessa paikallisosastossa tulee olla toimessa kommunistinen fraktio, samoin piirikokouksissa. Kussakin piirikomiteassa tulee olla vähintään yksi erityisesti SKP:n piirikomitean ohjeita läpilajava jäsen.

3. „Työväen kirjallisuuden edistämisseura“

Sosialistisen työväen sanomalehtien ja kustannusliikkeiden alotteesta on syytä kaikkialla maassa järjestää "työväen kirjallisuuden edistämisseuroja"; joiden lähimpinä tehtävinä on oleva juuri näiden lehtien ja muun oikeasuuntaisen työväen kirjallisuuden levittäminen ja lehtien avustaminen. Niillä paikkakunnilla, missä jo ennestään on toiminnassa lehden kannatuskomiteoita, ei enää uutta seuraa pidä perustaa, vaan laajennettakoon toiminta niin, ettei se rajoitu vain siihen työhön, mitä kannatuskomiteat tähän asti ovat suorittaneet. Sen tulee käsittää myös lehtien työläiskirjeenvaihtajien toiminnan ja uusien hankkimisen. Samoin on näiden seurojen järjestettävä luku- ja opintokerhoja, luentosarjoja jne.

Näitä kirjallisuusseuroja on perustettava lähinnä paikkakunnittain (suurimmissa kaupungeissa myös kaupungittain ja maalla kylittäin), mutta voidaan niitä perustaa myös suurimmille työmaille. On koetettava saada kukin kirjallisuusseura erikseen rekisteröityä, mutta niillä tulee olla keskeinen yhdyssiteensä kullakin lehtialueella sekä hyvin järjestetty keskusjohto Helsingissä. Viime mainittu voi harjoittaa myös itsenäistä kustannusliikettä ja kirjakauppaa, julkaista kunnollisesti toimitettua viikkolehteä, ehkä myös työväen kalenteria...

Taistelu valtiollisten vankien, heidän perheittensä ja puna-orpojen puolesta

1. Suomen porvariston yksilö- ja joukkovaino sekä taistelu vallankumouksellista joukkoliikettä vastaan ei ennen lakkaa, ennenkuin kapitalistinen valta on kukistettu. Mutta vielä työväen vallan aikanakin kukistettu porvaristo jatkaa taisteluaan vallankumouksellista työväkeä vastaan; tulee tekemään useita ja vakavia yrityksiä valtansa takaisin saamiseksi, kuten Venäjän vallankumouksen esimerkki osoittaa.

2. Suomen porvariston taistelu vallankumouksellista liikettä vastaan ei ole viime aikoina yhtään heikentynyt, vaan se on päinvastoin kiihtynyt ja tullut vielä alastommaksi. Porvaristo on viime vuosien kuluessa heittänyt vankikomeroihinsa satoja vallankumouksellisen liikkeen eturivin taistelijoita, sen johtovoimaa. Tämä on merkinnyt vakavaa, mutta silti tilapäistä menetystä ja tappiota vallankumoukselliselle liikkeelle.

3. Porvariston ajojahti legaalista luokkataisteluliikettä vastaan on osaltaan myös vaikuttanut siihen, että vankien ja heidän perheidensä avustaminen ei ole päässyt leviämään ja juurtumaan suurten joukkojen, etupäässä työtätekevien naisten, yhdeksi tärkeimmistä tehtävistä.

4. Valtiollisten vankien ja heidän perheidensä avustaminen on pääasiallisimmin tapahtunut ammatillisten järjestöjen kautta. Puna-orpojen avustaminen ja heidän huoltonsa on taas ollut pääasiallisimmin erinäisten järjestöjen yhteydessä toimivilla komiteoilla ja pienillä seuroilla. Ammatilliset järjestöt ovat pääasiallisesti enemmän avustaneet edelleenkin etupäässä niitä vankeja ja heidän perheitään, jotka ovat liittonsa jäseniä, mutta eivät yleensä kaikkia vankeja, jotka ovat poliittisista syistä joutuneet vankilaan. Kaikkia poliittisia vankeja ja heidän perheitään ovat yleisesti avustaneet ammatillisten järjestöjen yhteydessä toimivat paikalliset avustuskomiteat.

5. Se avustus, mitä nykyään on voitu sekä ammatillisten että työläisnaisienkin keskuudessa toimivien järjestöjen kautta vangeille ja heidän perheilleen toimittaa, on ollut täysin riittämätön. Sen lisäksi sekin on ollut enemmän tilapäistä kuin säännöllistä. Avustusta ei myöskään ole voitu jakaa samalla kertaa kaikille vangeille, vaan ovat toiset jääneet kokonaan ilman ja saaneet odottaa ehken pitkiäkin aikoja, ennenkuin pienintäkään apua on voitu heille toimittaa.

6. Porvaristo ei ole ollut näkemättä sitä, että työväki ei ole voinut eikä pystynyt järjestämään eikä osoittamaan kaikille vangeille ja heidän perheilleen riittävää avustusta, vaikka onkin tehnyt vakavia yrityksiä siinä. Porvaristo on pyrkinyt käyttämään tätä asian tilaa hyväkseen

murtaakseen vallankumouksellisten työläisten taistelutarmon ja innon sekä synnyttääkseen heissä epätoivoa työväenluokan voiton varmuudesta. Mutta myöskin vankilassa olevien keskuudessa, jotka seisovat luokkataistelurintaman vaikeimmalla kohdalla, on porvaristo pyrkinyt särkemään ja heikentämään näiden vallankumouksellisten taistelujain taistelutehtävää ja tarmoa. Samoin on porvaristo pyrkinyt käyttämään hyväkseen myöskin puna-orpojen vaikeaa ja puutteenalaista elämää. Se on perustanut n.s. "Mannerheimin lastenliiton". Tämän järjestön avulla porvaristo yrittää pestä kätensä tuhansien ja satojen äitien verestä, jota se v. 1918 vuodatti. Se yrittää lastenkodissaan kasvattaa orvoista vanhempainsa vihaajia, halveksijoita ja heidän teloittajiansa uskollisia ihailijoita, nöyriä orjia ja kapitalistisen vallan varmoja puolustajia.

7. Porvariston yritykset murtaa tai edes heikentääkin vallankumouksellisten taistelutarmaa vankilassa ja heidän omaistensa keskuudessa on tehtävä tyhjäksi. Tämä tapahtuu siten, että suurten työtätekevien joukkojen myötätunto valtiollisia vankeja ja heidän perheitänsä kohtaan saadaan yhdistettyä ja järjestettyä lujaan ja kestävään avustustoimintaan vankien hyväksi. On muodostettava vankien, heidän perheidensä ja puna-orpojen avustus- ja puolustusliitto porvariston vihaa, vainoa, petos- ja hajoitusyrityksiä vastaan.

8. Heti onkin ryhdyttävä vankien, heidän perheidensä ja puna-orpojen joukko-avustusjärjestöjen perustamiseen. Järjestön perustamiseen ja sen työhön tulee jokaisen luokkataistelun kannalla olevan työläisen ottaa aktiivisesti osaa. Mutta erikoisesti on työhön vedettävä työläisnaisten suuret joukot.

9. Avustusjärjestöjen tarkoituksena on antaa kaikkea apua ja tukea valtiollisille vangeille, heidän perheilleen ja puna-orvoille.

10. Avustusjärjestöjen jäseniksi voi liittyä yksilöllisesti tai kollektiivisesti, maksaa määrätyn veron ja toiminnallaan järjestössä sekä sen ulkopuolella osoittaa olevansa vankien ystävä ja huoltaja eikä heidän salainen tai julkinen vihollisensa.

11. Avustusjärjestö on oikeutettu ottamaan kannatusjäsenikseen valitussuuroja ja yhdistyksiä yms, jotka suorittavat määrätyn maksun ja muutenkin säännöllisesti ottavat osaa valtiollisten vankien, heidän perheidensä ja puna-orpojen avustustyöhön. Se on oikeutettu ottamaan vastaan raha- ja muita lahjoituksia, kuten kiinteistöjä yms.

12. Paikalliset avustusjärjestöt voivat yhtyä alueittain tai piireittäin alue- tai piirijärjestöiksi. Alue- ja piirikokouksissa valitaan alue- tai piirihoito. Alue- tai piirijärjestöt voivat yhdistyä ja muodostaa kokomaata käsittävän vankien, heidän perheidensä ja puna-orpojen liiton.

13. Avustusjärjestöt tai piirissä toimivat avustusjärjestöt yhteisesti ovat oikeutettuja ottamaan vastaan vankiloihin, missä on poliittisia vankeja, joko koko vankilaan tai sen osaan tai myöskin vankien perheiden ja puna-orpojen huoltamistarkoituksessa asetetun kunniapäällikön nimityksen. Avustusjärjestö on myöskin oikeutettu nimiinsä perustamaan ja ylläpitämään puna-orpojen ja vankien lasten huoltoa varten perustettuja lastenkoteja.

14. Avustusjärjestö voi solmita kirjeenvaihtoyhteyksiä toisten maitten vastaavien avustusjärjestöjen kanssa. Järjestö on oikeutettu ottamaan vastaan vastaavilta ulkomaisilta järjestöiltä avustuksia, lahjoituksia yms valtiollisten vankien, heidän perheittensä ja puna-orpojen hyväksi.

Valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät

Puolueemme V:s edustajakokous (1925) totesi Suomen kapitalismin määrätyn, osittaisen vakaantumisen, samoinkuin Komintern oli todennut maailman kapitalismiin nähden. Mutta samalla puoluekokouksemme myöskin selvästi osoitti tuon vakaantumisen epävakaisen ja horjuvan luonteen.

Puoluekokouksemme jälkeen kulunut aika on täydelleen vahvistanut tehdyn arvion.

Puolueemme on siis ollut ja on edelleenkin täydellisesti samaa mieltä kuin Kominternkin kapitalismin "vakaantumisen" suhteen.

"Vakaantumisella" ei ole — kuten lausuu Kominternin Tpk:n VI laajennettu pleenumi (1926) — milloinkaan ymmärretty sitä, että kapitalismi olisi päässyt pois mätänemis- ja rappeutumisvaiheestaan, että kapitalismi, varsinkaan Euroopan kapitalismi, olisi parantanut ensimmäisen imperialistisen maailmansodan siihen iskemät haavat, että kapitalismi olisi voittanut ristiriidat, jotka tuo sota niin havainnollisesti paljasti ja joita se tavattomasti kärjisti. Kapitalismin rappeutumiskausi jatkuu edelleen. Mutta tämän kauden sisällä ovat mahdollisia ohimenevät, osittaiset parannukset".

Tällaista ohimenevää parantumista, tällaista kapitalismin osittaista, suhteellista "vakaantumista" totesi V:s puoluekokouksemme. Tämä "vakaantuminen" on tosiasia.

"Mutta sitä ei suinkaan saa käsittää — kuten Komintern edelleen lausuu — kapitalismin jatkuvan lujittumisen prosessiksi, lujittumisen, mikä ilmaisisi yleensä kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän uutta nousun vaihetta, vaan se on käsitettävä vain kapitalismin nyt saavuttamaksi, sodan jälkeen ensimmäisiin vuosiin verraten, suhteellisen vankaksi asteeksi."

Tämä "vakaantumisen" epävakainen, horjuvainen ja tilapäinen luonne on kuluneena vuonna käynyt erikoisen selväksi myös Suomessakin, missä imperialistisen maailmansodan yhteydessä nousseen ensimmäisen vallankumousaallon aikana yhteiskunnalliset ristiriidat saavuttivat kärjistyspisteensä, taas vallankumouksen kukistumisen jälkeen jonkun verran tilapäisesti tasaantuen. "Vakaantunut" Suomen kapitalismi on ollut täynnä ristiriitoja, sille on ollut ominaista uusien vastakohtien syntyminen.

Kapitalistinen tuotanto on viime aikoina kyllä eräillä aloilla osoittanut määrättyä edistystä (puuteollisuus, erikoisesti faneriteollisuus, voln tuotanto). Toisilla aloilla taas huomataan suurtakin takaisinpääntöä (nahka-, villa-, lasi- ja osin tupakkateollisuus, siis ns kotimaista

kulutusta varten työskentelevä teollisuus). Sen kautta on Suomen kapitalistiselle tuotannolle jo aikaisemmilta ajoilta luonteenomainen yksipuolisuus (puuta raaka-aineena käyttävien teollisuuksien varassa olemineu ja erittäin kaikkein tärkeimpien raaka-ainesten tuotannon täydellinen puute kotimaassa) vieläkin enemmän tullut näkyviin ja lisännyt sen epävakaisuutta ja kestättömyyttä, varsinkin silloin, kun maailman kapitalismin tärkeillä aloilla tai kohdilla sattuu vakavia käännteitä. Niinpä onkin Suomen kapitalistisen talouden viimeaikaiselle kehitykselle ollut ominaista suhteellisesti äkinäiset käännteet ja vaihtelut (esim. viennin ja tuonnin suhteissa). Merkille pantavaa on myöskin se, että rii- tettyjen suurten kansanjoukkojen hätä ei ole yhtään lieventynyt, mutta eräissä suhteissa pahentunutkin (pysyvä työttömyys, työpalkkain alhai- suus aina siihen määrään, että kutomoteollisuuden työläisistä osa on ollut pakotettu turvautumaan avustuksen ottamisiin kunnilta; verojen paino, joka rasittaa mm velkaisia talonpoikia). Osoituksena siltä, kuinka pääoma "vakaannuttaa" asemaansa rii- tämällä työtätekeviä, on mm se, että kun vuoden kuluessa tukkuindeksi aleni 51 pistettä, aleni elintar- peiden indeksi ainoastaan 17 pistettä; ja kun tuontitavaraindeksi aleni vuodessa 38 pistettä, aleni kotimaisten valmisteen (joihin kuuluvat esim. ravintoaineet) indeksi ainoastaan 25 pistettä.

Porvariston taloudellisesti ja valtiollisesti vaikutusvaltaisn johtava osa on kyllä näin ollen onnistunut taloudellisesti itseänsä jonkunverran vah- vistamaan sekä myöskin valtiollisesti asemaansa lujittamaan. Viimeksi mainitussa suhteessa on merkille pantava, että johtava porvaristo on sit- keästi pyrkinyt ja tosiasiallisesti myöskin määrätys- määrässä onnis- tunut yhä enemmän sijoittamaan porvarivaltion tärkeille johtaville huippu- kohdille aktiivisimpia ja häikäilemättömmimpiä valtakomentonsa edusta- jia sekä muuten näitä tärkeitä asemiansa vahvistamaan. Esimerkkeinä voi mainita armeijan johdossa tapahtuneet paikkain siirrot varmoihin aktiivisiin, taantumuksellisiin käsiin, suojeluskuntain sotilaallis-poliittisen kuntoisuuden kohottamispuhat.

Merkityksetön porvariston valtiollisen diktatuurin säilymiselle ei ole myöskään se pyrkimys, millä on tähdätty teollisuus- ja maalaisporva- ripuolueiden johtavien aineiden yhteisen rintaman lujittamiseen. (Maalais- liiton johtajain ja kapitalistiherrain jatkuva yhä ilmeisempi yhteispeli; suomalaisten ja ruotsalaisten suurporvarien julkinen veljely). Tällä kai- kella ei porvaristo kuitenkaan ole pystynyt poistamaan sisäisiä ristiriito- jaan. Päinvastoin itse "vakaantumisen" prosessi synnyttää uusia sellai- sia ja kärjistää vanhojakin. Kapitalistisen talouden horjuvaisuus yhtäältä työntää joitakin porvaripiirejä tavoittelemaan suhteita ja markkinoita sosialistisen kehityksen pohjalla vakaantuvan Neuvostoliiton kanssa. Mutta toisaalta johtavan porvariston yhteiset edut kansainvälisen impe- rialismin kanssa sekä erikolsesti alustalaissuhde Englannin imperialismin, ajavat väkipakolla päinvastaiseen, se on: Neuvostoliittoa vierovaan ja sille vihamieliseen suhtautumiseen. Tämä tulee selvästi näkyviin Neu- vostoliiton hyökkäämättömyyssopimusta koskevaan ehdotukseen suhtau- tumisessa. Suomen kapitalismin taloudellinen horjuvaisuus ja yksipuo- lisuus, sen aiheuttamat sisäiset vaarat porvarilliselle järjestelmälle sekä se uhka Suomen kansallista itsenäisyyttä kohtaan, mikä johtuu Suomen porvariston alustalaissuhteista kansainväliseen imperialismin, kehoi- taisi johtavaa porvaristoa vakavasti harrastamaan rauhan politiikkaa sekä keltäytymään millitaristisesta varustelusta. Mutta Suomen kapita-

lismin asema maailman imperialismiin vanavedessä ja kehkeytyvien suurten luokkataistelujen keskellä vie sittenkin johtavan porvariston mielettömään militaristiseen varusteluun ja sotapolitiikkaan, jota pyritään kyllä peittämään kaikenmoisilla silmänkääntötempuilla. Tosiasiallisesti Suomen johtavan porvariston kaikki politiikka merkitsee sodanvaaraa, niinkuin koko kansainvälisen porvariston politiikka.

Ymmärtäen asemansa heikkouden pitemmän päälle pyrkii johtava porvaristo säilyttämään itsellensä vanhat reservinsä keskiluokissa varsinkin talonpoikaiston keskuudessa. Kuten V:s puoluekokouksemme jo totesi, kalastelee johtava porvaristo varsinkin talonpoikain kannatusta itsellään säilyttämään lupauksilla ja pikkumyönnytyksillä. Mutta sen militaristinen politiikka, jonka luonteenomaisena piirteenä on toimeenpannu "vakaantumisen" työtätekevien kansankerrosten rasituksia lisäämällä, ajaa sen pakolla yhä kiristämään myöskin maan suurilukuisinta väestöryhmää, talonpoikia, esim. veroilla, josta ei voi olla muuta seurausta, kuin että porvariston entiset reservit alkavat lakata olemasta porvariston reservinä ja sen sijaan rupeavat itsenäistymään.

Kapitalismin rappeutumisvaiheen voittamista tavoitteleva porvaristo haluaisi, että työväenluokka olisi sille avullinen kapitalismin jaloilleen saattamisessa. Siitä johtuu enemmän taikka vähemmän selvänä esiintyvä pyrkimys, jota varsinkin pikkuporvarillinen sosdem johto on yrittänyt porvaristossa vireillä pitää, että annetaan työväenliikkeelle osittaisia, rajoitettuja toimintavapauksia. "Kansan eheyttämis"-tunnus on osittain muotitunnus, ei ainoastaan pikkuporvarillisen sosdem johdon, vaan eräittäin porvaripiirienkin keskuudessa. Mutta johtava porvaristo ei kuitenkaan uskalla sallia ja sietää työväenliikkeen joukkovoiman kasvua ja kehitystä sen taistelukunnon ja taistelutahdon terästyminen ja siitä pelosta se samalla silmänräpäyksellä, kun se puhuu "kansan eheyttämisestä", mitä häikäilemättömimmin jatkaa vainon politiikkaa, kuten mm viimeksi on nähty Sosialistista Nuorisoliittoa ja Vaasan ammatillisia järjestöjä vastaan vireille pannussa hyökkäyksissä.

Imperialistisen maailmansodan ja vallankumouksen järkytyksissä arvovallalleen pahan kolauksen saanut porvarillinen yhteiskunta kaipalsi vakaantuakseen, että porvarillisen lain auktoriteetti ja kunnioitus palautuisi, että porvarillisen moraalin ja sivistyksen arvovalta pysyisi pysyvässä. Mutta porvaristo ei kuitenkaan voi mitään sille, että se itse kaikella politikallaan, että se itse omalla laittomuudellaan, omalla moraalittomuudellaan ja tapainsa turmeluksella joka päivä yhä kiihtyvässä vauhdissa kaivaa perustuksia porvarillisen lain, moraalin ja sivistyksen alta sekä levittää kasvavalla voimalla lain halvöksuntaa, rappeutuneisuutta, turmelusta ja huliganismia, mitkä jäytävät sen omia elinjuuria ja vakaannuttavat mädännäisyyden porvarillisessa yhteiskunnassa.

Tämän porvariston "vasemmaksi siiveksi" lujittuu yhä tiukemmin ja yhä enemmän pikkuporvarillinen sosialidemokratia. Se saa uusia johtajia suoraan itse porvariston piiristä. Sen jokapäiväinen politiikka muuttuu yhä selvemmin porvarilliseksi. Kulunut vuosi on siitä osoituksena. Porvariston taholta siihen yhä avonaisemmin turvataan, kuten esim. ammatillisen liikkeen hajoittamispuuhissa nähtiin, vaikka käytäntö osoittaa, että pikkuporvarillisiin sosdem johtajiin ei porvaristokaan mitään vakavaa rakentaa voi. Se johtuu siitä, että nuo sosdem johtajat ovat ja pysyvät asemissaan ja jonkinlaisina valtiollisina tekijöinä ainoastaan niin kauan, kuin heidän vanavedessään kulkevat työtätekevät joukot antavat

heille luottamuksensa. Että tätä luottamusta heillä vielä paljon on, ei käy kieltäminen. Mutta toiselta puolen on myöskin epäämätöntä se, että näissä joukoissa on esiintynyt näistä porvarillisista sosdem johtajista vieraantumisen prosessi, kapitalismille vihamielisen mielialan kehityminen. Tämä tosiasia onkin pakoittanut osan sosdem johtajia verhoamaan porvarillisen taantumuksellisuutensa "vasemmistolaisuuden" kääreisiin. Suomen sosdem puolueen sisäisessä kehityksessä kuluneena vuonna on tämä pantava merkille. Mutta samalla on päivänselvää, että nuo pikkuporvarilliset johtajat eivät lopulta pysty (sillä he eivät voi lakata olemasta porvariston apulaisia) estämään sitä vasemmalle kehityksen suuntaa, mikä sosdem työläisjoukoissa jo esiintyy. Ja se merkitsee sitä, että sosdem työläisjoukkojen yhtyminen vallankumouksellisen työväen kanssa yhtelärintamaan on ulkokohtaisesti mahdollinen entistä suuremmassa määrässä, ja toisaalta — porvariston työväkeä vastaan ylläpitämän taloudellisesti ja valtiollisesti kiristävän suunnan vuoksi myös välttämätön itsepuolustukseksi.

Laajalla maaseudulla on entisestään syvälle juurtunut kunnioitus porvarilliseen esivaltaan ja järjestykseen. Siitäkin huolimatta, on tämä kunnioitus alkanut murtua. Maaseutu on jo hyvän aikaa elänyt ahtaissa ja raskaissa oloissa. Kapitalismin "vakaantuminen" on sitä edistänyt nopeasti. Tältä pohjalta on kehittynyt jakautuminen maaseudun väestön keskuudessa sekä versonut suhteellisen laajakin tyytymättömyys. Tämä koskee niin hyvin työtätekeviä varsinaisia vanhoja talonpoikaisryhmiä kuin myös uusia porvariston lunastus- ja asutuspolitiikan kautta luotuja "itsenäisiä" viljelijöitä. Tämä kehityssuunta maaseudulla on viime aikoina ilmennyt eri seuduilla pienempien tai suurempien riistettyjen ja syystä tai toisesta hädässä olevien talonpoikaisjoukkojen konkreettisina vaatimuksina vallanpitäjille ryhtyä määrättyihin, jopa osittain pitkällemeneviin toimiin hädänalaisten auttamiseksi ja tuhosta pelastamiseksi. Osaksi ilmenee tyytymättömyys myös enemmän taikka vähemmän selvänä oppositioliikkeenä, joka suuntautuu erikoisesti porvarillistunutta maalaisliiton johtoa, mutta myöskin kaikkia porvaripuolueita sekä kapitalistista riisto- ja valtajärjestelmää vastaan. Tämä tyytymättömyyden talonpoikain liike on kuitenkin vasta alussa ja heikko, hajanainen ja sekava, mutta merkillepantava on, että se viime aikoina on osoittanut kehitystä sekä laajuuteen että terävyyteen nähden.

Mitä tulee työväenluokkaan, niin kuluu vuosikausi on siinä suhteessa huomattava, että työväenluokan keskuudessa on yhä suuremmassa määrässä vielä vuosi sitten havaittu passiivisuus välistynyt ja sen tilalle kehittynyt aktiivisuus sekä taisteluhalu. Niin hyvin työväen järjestöllinen julkinen joukkoliike kuin myöskin taisteluliikkeet jokapäiväisten vaatimusten ja tarpeitten puolesta (lukuslat lakot, joista osa Suomen oloihin nähden verrattain huomattaviakin) ovat kuluneena aikana huomattavasti vilkastuneet. Työväen ammatillinen liike on vahvistunut ja menestyksellä pystynyt säilyttämään yhtenäisyytensä sosdem ja porvariston hajoittamisyrityksestä huolimatta. Kuitenkin on ammatillinen liike vielä heikko jäsenmääränsä puolesta, verrattuna palkkatyöväen suureen joukkoon. Työväen julkinen järjestötoiminta on erällä muillakin aloilla kehittynyt ja saanut yhä enemmän sekä muodollisesti että asiallisesti joukkoliikkeen merkitystä. Esimerkkinä mainittakoon toiveita herättävät alussa oleva valtiollisten vankien avustus- ja puolustusliike, naisedustajaliike, valtiollisten vaaliliemien liike. Ja itse joukkoliikkeen

kehitykselle ja sen pysymiselle todellisena työväen luokkataisteluliikkeenä on eduksi se, että työpaikka yhä enemmän tulee työväen järjestyneen julkisen liikkeen perustaksi. Mutta vaikka kehitys onkin kulkenut tähän tapaan, niin löytyy maassa vielä monia aloja, jopa kokonaisia tärkeitä seutuja (mainittakoon erikoisesti Keski-Suomi sekä Pohjois- ja Itä-Karjala), jotka ovat jääneet melkein koskemattomiksi ja syrjään edellämainitusta ilahduttavasta kehityksestä.

Kommunistisen puolueemmeikin kehityksessä on kuluneena aikana merkittävä edistystä niin hyvin sen organisatorisessa tiivistymisessä ja voimistumisessa, sen aatteellisessa varmistumisessa kuin myöskin sen valtiollisessa joukkovaikutuksessa.

Työväenluokan kasvaneen aktiviteetin ja terävöityneen taisteluhalun sekä puolueen oikealla linjalla kulkevan ja yhä voimaperäisemmäksi tulleen johtavan toiminnan kautta on pystytty valmistautumaan ja vastaanamaan porvariston ja sosialidemokraattien hyökkäyksiin niin, ettei hyökkäys ole ollenkaan lamauttanut tätä liikettä. Puhuvina esimerkkinä siinä on sekä Sosialistisen nuorisoliiton asia että Ammattijärjestön hajoitusyrityksen torjuminen.

Yhteenvetona viimeaikaisesta taloudellisesta ja valtiollisesta kehityksestä Suomessa on todettava: 1) Porvariston äärimmäiset kerrokset ovat tiivistyneet ja asemassaan vahvistuneet sekä osoittavat yhä määräperäisemmin ja tietoisemmin pyrkivänsä luokkadiktatuuriaan lujittamaan, väistämättä mitään keinoja. 2) Mutta myöskin työväenluokan vallankumouksellisen etujoukon voima on kasvanut, sen yhteys suuriin työväen järjestöihin ja myöskin osittain keskikerroksiin vahvistunut ja työväen vallankumouksellisen sivustan paino luokkataistelussa lisääntynyt. 3) Keskkikerroksissa erikoisesti talonpojissa, on horjunta käynyt entistä suuremaksi, ja sen ohessa riistetyn talonpolkaisväestön keskuudessa lisääntynyt pyrkimys lähentyä työväenluokkaa. 4) Sosialidemokratian pikkuporvarillisen johdon asema ei ole päässyt vahvistumaan, vaan pikemmin heikentynyt.

Edelläkuvatulla pohjalla kulkee kehitys yhä selvennin ja vääjäämättömimmin sekä myöskin nopeammin siihen suuntaan, että lopulta porvaristo ei voi elää entiseen tapaan ja että työväki ei tahdo elää entiseen tapaan. Se merkitsee sitä, että ulkokohtaisesti (objektiivisesti) proletarisen vallankumouksen tosiloiset edellytykset kypsymistään kypsyvät ja että vallankumouksen itsekohtaiset (subjektiiviset) tekijät, s.o. työväenluokan kyky vallankumoukselliseen joukkotoimintaan, myöskin ovat otolliseen suuntaan kehittymässä.

Puolueemme keskelsenä, kaikki käsittävänä tehtävänä on työllensä ja taistelullansa laillisesti ja laittomasti, maan päällä ja maan alla, kaupungeissa ja maaseudulla jouduttaa vallankumouksen edellytysten kypsymistä, valmistaa työväenluokkaa liitossa muiden työväkeväin kansan-kerrosten kanssa valtaamaan valta, mihin tehtävään historia sitä kutsuu.

Tätä varten on välttämätöntä mitä suurimmalla innolla ja tarmolla jatkaa sekä Kommunistisen Puolueen että koko vallankumouksellisen liikkeen kaikenpuolista vahvistamista ja lujittamista. Se on sitäkin tärkeämpää, kun lähinnä edessäolevana aikana on toisaalta suoritettava suuria ottoluita, toisaalta taas on varustauduttava porvariston uusien päällekkäisyyksien varalle, jollaiset voivat kohdata vallankumouksellista työ-

väenliikettä milloin tahansa. Näitä molempia mahdollisuuksia on kaikessa toiminnassamme nyt pidettävä alinomaan silmällä, ja sen vuoksi puolue-työmme kaikilla aloilla järjestettävä niin varmalle pohjalle, ettei sitä voi vaino estää eikä hävittää, vaan että se johtaa työväen taistelun uusiin menestyksiin ja voittoihin.

Samalla on kaiken aikaa erityisen tarkasti pidettävä silmällä fasisti-liikkeen kehitystä ja valmistautumista kaappausyrityksiin sekä lahtari-vailan varustautumista sotahankkeisiin sosialistista Neuvostoliittoa vas-taan. Noita hankkeita vastaan on lakkaamattomalla vastavaikutuksella nos-tettava voimia kaiken työtätekevän kansan keskuudessa.

Puolueettomain, välinpitämättömäin ja sosialidemokraattisten työväen-joukkojen voittamiseksi kommunistisen puolueen vaikutuksen alaiseksi on taidolla ja ymmärryksellä käytettävä yhteisrintamataktiikkaa kulloin-kin tärkeimmissä taistelukysymyksissä. Tätä voidaan nykyään menestyk-sellä käyttää varsinkin työpaikoilla (esim. työpaikkakokousten ja vall-tujen yhteisten aktionikomiteain kautta) sekä yleisissä työväen joukko-järjestöissä eri aloilla (ammatti-, osuustoiminta- ja raittiusjärjestöissä jne.) Missä vielä ilmenee äkkijyrkkää vastustusta yhteisrintamataktiik-kaa vastaan, on sellaisen syrjäpyrinnön kimppuun käytävä yhtä päättä-väisesti kuin on toisaalta kuritettava opportunistista veljellyä socialidé-mokraattien kanssa, missä sellaista esiintyy yhteisrintamataktiikan var-jossa tai muuten. Samoin on tarkasti seuraten vaikutettava muitakin syrjäpyrintöjä vastaan, joiden syntymistä nykyinen kapitalismin kausi on omansa edistämään. Erikoisesti on nyt syytä torjua sellaiset opportu-nistiset pyrinnöt kuin on "riippumaton työväenpuolue"-hanke, joka on ollut vireillä puolueemme ulkopuolella, mutta saanut hiukan kannatusta puolueemmekin joidenkuiden jäsenten ja puolueemme lähellä olevien taholta. Pyrintö irtautua illegaalisen KP:n johdosta tahi "irti Mosko-vasta" — jonka vaikutusala tosin on viime aikoina supistunut yhä mität-tömämmäksi — on joka tapauksessa pidettävä merkinä opportunistista, silloinkin kun se ehkä verhoutuu vallankumouksellisten, jopa joskus ihan äkkijyrkkäin fraasien taa. Milloin sitä esiintyy lievässä, enemmän tai vähemmän tiedottomassa muodossa muuten kunnollisten ja rehellisten vallankumouksellisten toverien taholta (esim. käsitys, että KP:n puo-luejohdon päätökset ja ohjeet ovat todellisten olojen vaatimuksista piit-taamattomia, ja että Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen etu muka vaatii niistä poikkeavan linjan seuraamista, aiheeton kaiken yhteyden välttäminen illegaalisen puolueen johtoelimien kanssa yms), on koetettava suurella kärsivällisyydellä, toverillisella arvostelulla, selitte-lyllä ja vakuuttelulla saada heidän ennakkoluulonsa voitetuksi.

Huolimatta siitä edistyksestä, mikä puolueemme työssä monellakin tärkeällä alalla on viime aikoina voitu havaita, älköön yksikään puo-lueemme jäsen ummistako silmiään niiltä suurilta puutteilta ja vajavai-suuksilta, joita Suomen kommunistisessa liikkeessä on paljon vielä. Anka-raa, uhrautuvaa, väsymätöntä työtä vaaditaan jokaiselta puolueemme jäseneltä, yhä järjestelmällisempää ja tiukempaa ponnistusta jokaiselta puolueemme elimeltä, jotta kommunistinen puolueemme pystyisi menes-tyksellä täyttämään edessä olevat tehtävät.

Nojautuen viime puoluekokouksen päättämien ohjeisiin ja ottaen huo-mioon lähinnä edessä olevan toimintakauden vaatimukset, päättää konfe-renssi velvoittaa kaikki puolueen elimet toimimaan ennen kaikkea seuraa-vain lähimpäin päätehtävään suorittamiseksi:

- 1) Puolueen jäsenmäärä on saatava tuntuvasti kohotetuksi ja uusia soluja perustettava varsinkin kaikkiin suuriin työpaikkoihin.
- 2) On ohjattava kaikki puoluesolut ja ellimet elävään toimintaan ympärillä olevain työläisjoukkojen keskuudessa, hävittäen jätteenkin kommunistisen toiminnan sulkeutumisesta pelkästään oman pienen puoluejärjestön kuoreen.
- 3) Työpaikkain valtaamiseksi kommunistisen vaikutuksen alaiseksi ja tämän joukovaikutuksen sitomiseksi järjestöllisiin muotoihin on entistä enemmän järjestettävä työpaikan (tai työhuoneen) työläisten yleisiä kokouksia (vaikkapa lyhyitäkin), saatava ne valitsemaan tilapäisiä tai pysyvämpiä aktionikomiteoja, perustamaan toveriseuroja yms.
- 4) On järjestettävä kaikkialla suunnitelmallista sekä yksityis- että joutotoimintaa ohranan vainoamiseksi ja paljastamiseksi, varsinkin työpaikoilla.
- 5) Kommunististen fraktioiden toiminta on järjestettävä entistä tehokkaammaksi ja yhtenäiseksi kaikkialla työväen julkisissa joukkojärjestöissä eri aloilla, myöskin sosialidemokraattisissa.
- 6) Sosialistista työväen sanomalehdistöä on vahvistettava, ennenkaikkea kannattamalla kahden uuden lehden perustamishanketta sikäli kuin paikan päällä syntyy tarpeeksi tarmokas oma-alotteinen toiminta varojen ja muun kannatuksen keräämiseksi lehden ilmestymisen turvaamista varten.
- 7) Ensi vuoden eduskuntavaalitaisteluun on poliittisesti ja organisatorisesti valmistauduttava jo kuluvana vuonna ja ponnistettava voimat huomattavan vaalivoiton saavuttamiseksi, yrittäpä porvaristo millaista vaaliterroria tahansa.
- 8) Kommunistien ja sosialistien kunnallisen toiminnan tehostamista varten on järjestettävä erikoista ohjan toimintaa.
- 9) On pantava käyntiin yleinen entistä paljon tiukempi työ ammatillisten perusjärjestöjen, varsinkin lähinnä eräiden liittojen (kuten kutoma- ja paperiteollisuustyöväen, rautatieläisten, metsä- ja uittotyöläisten sekä maatyöväenliiton) jäsenmäärän kohottamiseksi ja muutenkin niiden toiminnan voimistuttamiseksi.
- 10) Jatkettava herkeämätöntä taistelua järjestyneiden joukkojen keskuudessa Ammattijärjestön yhteyden puolesta ja sosialidemokraattisten johtomiesten vaikutusten syrjäyttämiseksi.
- 11) Tarmokas ja ymmärtäväinen osanotto kaikkiin työtaisteluihin sekä näiden taisteluiden huolella valmistaminen ja oikea johtaminen on käsitettävä yhdeksi kommunistisen työn kaikkein tärkeimmistä tehtävistä, semminkin ottaen huomioon vasemmiston nykyisen johtavan aseman SAJ:n keskusjohdossa.
- 12) "Talonpojan Sanomain" säännöllinen julkaiseminen on sekä henkisellä että tarpeen vaatiessa aineellisellakin kannatuksella turvattava ja edistettävä talonpoikain radikaalisen oppositioliikkeen kokoontumista tämän lehden ympärille sekä järjestymistä eri aloilla toimivaksi (myöskin vaaleihin osaaottavaksi) vallankumoukselliseksi talonpoikain liitoksi. Kommunistisella vaikutuksella on yritettävä kitkeä tästä talonpoikaisoppositioliikkeestä pois siinä luonnostaan helposti versovat työväen vasetaiset ja puolitaantumukselliset rikkaruohot. Myöskin porvarillis-sosialidemokraattisen johdon alla toimivain pienviljelijäin liittojen keskuudessa on tehtävä jatkavaa työtä.

13) Työ ruotsinkielisen työväen ja kalastajaväestön keskuudessa on pantava täyteen käyntiin.

14) Naisedustajaliike on kehitettävä tilapäisen ja pelkästään päätöslauselmia hyväksyvän edustajakokousten asteelta pysyvää vallankumouksellista ryhmätyötä eri aloilla suorittavaksi työläisnaisten joukkoliikkeeksi.

15) Erityistä huomiota on kiinnitettävä vallankumouksellisen nuorisoliikkeen kohottamiseen uuteen kukoistukseen sekä vahvistamalla illegaalista nuorisoliittoa että myös luomalla laaja sekä työläis- että talonpoikaisnuorison joukkojärjestöjen verkko.

16) Eräillä muilla paljon merkitsevillä toiminta-aloilla, kuten työväen osuustoiminta- ja urheiluliikkeen keskuudessa sekä armeijan riveissä on taidolla ja tarmolla jatkettava alettua työtä saadaksemme sillä luotua vallankumoukselle todella varmoja tukikohtia kullakin noilla aloilla.

Lähimmät tehtävät talonpoikaiskysymyksen alalla

Ne perustekijät, jotka V:s puoluekokous totesi työväen ja talonpoikain taisteluliiton luomisen ja lujittamisen objektiivisiksi perusteiksi, ovat kuluneen vuoden aikana yhä vahvistuneet. Ristiriidat työtätekevän talonpoikain ja riistäjäluokan välillä ovat osoittautuneet terävimmiksi kuin milloinkaan ennen. Työtätekevä talonpoikaisväestö on joutunut yhä kasvavien ja kiristyvien puristusten kohteeksi. Valtion vero- ja tullipolitiikka pusertaa entistä ankarampana. Näin saatujen varojen käyttö työtätekeville vieraisiin ja vahingollisiin tarkoituksiin käy yhä räikeämmäksi. Mielettömät sotavarustelu, ohrana- ja suojeluskuntalaitoksen ylläpito, satraappieläkkeet yms ovat todistuksia tästä. Kunnanverojen yletön taakka painaa ankarana työtätekeviä. Kuntien kassoista avustetaan maatalouden suurtuottajajärjestöjä ja suojeluskuntia, pystytetään patsaita työläisten ja kyntömiesten teurastajille, mutta kuntien porvarillis-noskelaiset vallanpitäjät eivät pane rikkaita ristiin hätätilaan joutuneiden työtätekevän kunnanjäsenten auttamiseksi.

Erinäisillä syrjäseuduilla työtätekevän maalaisväestön keskuudessa vallinnut syömäviljan puute, pikkutalonpoikain elämiselle välttämättömän sivuansiomahdollisuuksien muodostuminen nälkäpuristimeksi saha- ja metsätrustien töissä, kohtalokkaan ankaraksi muodostunut rehupula ja niittymatojen tuhotyöt yms ovat, vallanpitäjien haluttomuuden ja saamattomuuden vuoksi, saattaneet kokonaisten paikkakuntain pleneijät hätätilaan. Talonpoikain on ollut pakko teurastaa lypsykarjansa ja tämänkin vuoksi heidän taloutensa rappeutuvat. Heitä uhkaa tiloiltaan sortuminen. Verojen ja koronkiskonnan vuoksi tiloiltaan sortuneiden lukumäärä myös kasvaa. Näin ollen koko köyhä talonpoikaisväestö elää allituksen turvattomuuden tunteen vallassa.

Tämä elämisen epävarmuus ja todellisuuden ankara pakonalaisuus on johtanut talonpojat joukkoliikehtimiin. Pienempiä alueita ja koko

maata käsittävät talonpoikain kokoukset niissä esitettyine vaatimuksineen ovat varmoja talonpoikaisväestön heräämisen merkkejä. Vielä merkittävämpi ilmiö on "Talonpoikain Sanomain" perustaminen. Se on muodostuva liikehtiväin, radikaalisten talonpoikain keskittäväksi tunnukseksi, vaikkakin porvaristo pyrki moninaisin keinoin estämään talonpoikain oma-alotteista liikehtimistä. Toisaalta se liikehtiminen leimataan kommunistiseksi ja pelottimena vilkutetaan valtiollisten vainojen ulottamismahdollisuutta sinnekin päin; toisaalta kavalat gebhardilaiset liittoutumistunnukset ja taantumuksellisten maalaisliittolaisten puoluejohtajain pikkutilalliskoskelut ovat todisteita talonpoikain itsenäistä toimintaa vastaan kohdistetuista kiertoilikkeistä.

Viittaamalla edellä sanottuun ja V:n puoluekokouksen talonpoikaiskysymystä koskeviin päätöksiin, korostaa konferenssi puoluekokouksen päätösten toteuttamisen tärkeyttä. Työläisten ja talonpoikain taisteluliiton tunnusta on käytännössä toteutettava. Se on saatettava kaikkialle ulottuvaksi käytännölliseksi yleisohjeeksi. Talonpoikain oppositioliikettä on pyrittävä ohjaamaan työväen ja talonpoikain lujan taisteluliiton linjalle. Meidän on sitä liikehtimistä edistettävä ja tuettava ja siihen mukaan käymällä koetettava saada vaikutusvaltaa sen kannattajiston keskuudessa. Mutta aina on tarkoin muistettava, että siihen mukaan käymisemme tulee tapahtua kommunistisen työn suorituksen mielessä, eikä siis meidän taholtamme saa muodostua sulautumisloukkoiseksi joukkoliikkeeksi, jolloin oltaisiin vaarassa joutua siinä, liikkeessä ilmenevien pikkuporvarillisten pyrkimysten omaksujiksi. Toiselta puolen tätä talonpoikaiston oppositioliikettä ei ole pyrittävä organisatorisesti sulattamaan niihin jo oleviin työläisten ja pienviljelijäin toimintamuotoihin, mitkä ovat puolueemme välittömimmän vaikutuksen alaisina. Sen sijaan on sitä pyrittävä nostattamaan itsenäisenä toimivaksi vallankumoukselliseksi talonpoikaissiikkeeksi.

Lähimpinä tehtävinämme talonpoikaiskysymyksen alalla ovat:

1. Talonpoikain liikehtimistä on pyrittävä edistämään ja ohjaamaan viemällä sinne talonpoikia ympäröivistä jokapäiväisistä oloista temmattuja sellaisia tunnuksia, jotka ovat omiansa nostattamaan talonpoikia suurtilanomistajia, kapitalisteja ja koko herravaltaa vastaan ja jotka täten lähentävät heitä maatyöväestöön ja teollisuusköyhälistöön. Tällaisina on ennen muita mainittava laidun-, maa- ja metsäpuutteesta johtuvat vaatimukset sekä verotuskysymys.

Myöskin on tuettava työtätekeviä talonpoikia heidän taistelussaan kapitalistisen kauppapääoman riistoa vastaan, esiintyköön pä se vaikka osuustoiminnankin varjolla.

2. Milloin muut puolueet yrittävät vetää työtätekeviä talonpoikia vaikutuspiirinsä, koettaen tekopyhillä tunnuksilla koota heitä edellämäin nittuja kysymyksiä koskevien vaatimusten ympärille, niin on niiden petollisuus säälimättä paljastettava. Toisaalta on osoitettava niiden tunnusten puolinaisuus, toisaalta on vaadittava noita puolueita pikaisesti ja rehellisesti toteuttamaan lupauksensa talonpoikain vaatimusten ajamisessa. Erityisesti on kiinnitettävä huomiota sosdem suunnittelemiin veronmaksajain kokouksiin. Kaikinpuolin valmistuneina on mentävä niihin sekä temmattava aloite noskelaisjohtajain käsistä, muodostamalla työtätekevien talonpoikain omat vaatimukset köyhien raatajain verovapaudesta ja rikkaiden riistäjien verottamisesta maaseudun työtätekeviä nostattavaksi ja yhdistäväksi taisteluhuudoksi.

3. Maatyövän järjestäytymistä on voimakkaasti edistettävä, pyrkien maatyövän järjestöistä muun ohella luomaan tärkeimmät julkisjärjestölliset tukikohdat maalaisväestön, myös talonpoikain keskuudessa harjoitettavalle työlle.

4. Tehostamalla työtämme sosialidemokraattien johdossa olevan "Pienviljelijäliiton" keskuudessa on samalla tunkeuduttava gebhardilaisen "Pienviljelijäin Keskusliiton" sisälle, pyrkien senkin jäsenistöä vieroltamaan porvarillisen vaikutuksen alaisuudesta, nostattamaan sitä suurkapitalisteja ja maaporhoja vastaan sekä saattamaan se myötämieliseksi työtätekevän väestön luokkataistelupyrkimyksille.

Työ talonpoikaiston keskuudessa toimivissa osuuskunnissa on saatava käyntiin, pyrkien ulottamaan puoluekokouksen lähimmin määrittelemät tehtävät myöskin S.O.K:n alaisia osuuskauppoja ja pientalonpoikain keskuudessa toimivia luotto- ja tuotanto-osuuskuntiaakin koskeviksi.

5. Yhtenä tienä talonpoikais- ja pienviljelijäväestön luokse on käytettävä entistä läheisempää vuorovaikutusta näiden väestökerrosten nuorison kanssa, koska yhteys nuorten kanssa on useinkin helpompaa ja koska se varsinkin tulevaisuutta silmälläpitäen tarjoaa suurempia menestymismahdollisuuksia yhteiselle taistelullemme.

6. Valtakysymys, työvän ja talonpoikain hallitustunnuksen vallankumouksellisesti asetettuna, on aina muistettava ja sopivissa tilaisuuksissa mahdollisuuksien mukaan julkituotava, mutta silloinkin kun tätä ei voida kyllin selvästi sanoa, tulee työläisten ja talonpoikain lujan taisteluliiton välttämättömyyttä ja merkitystä korostaa.

Puolueemme organisatotyöstä ja sen edelleen kehittamisestä

Konferenssi toteaa, että kuluneena toimivuotena on tietoisesti pyritty toteuttamaan V:n puoluekokouksen päätöstä puolueen organisation kehittamisestä ja jäsenten työstä.

Tuloksena tästä työstä voidaan merkitä, että puolueen jäsenmäärä on kohonnut lähes puolella ja solut (etupäässä aluesolut) neljänneksellä. Puoluekomiteat ja solut ovat useilla paikkakunnilla pyrkineet oikeasuuntaisesti toiminnan ja jäsenten työn järjestämään, tehostaen siten puolueen vaikutusvaltaa työvän keskuudessa, ja osin on puolueen vaikutusta lisätty pienviljelijäin keskuudessa.

Puolueen fraktiain muodostamisessa on päästy huomattava askel eteenpäin, niin että fraktioita yleensä on luokkataistelukannalla olevissa työvänjärjestöissä, hyvin monissa ammatillisissa järjestöissä, valtuustoryhmissä jne. Tämän kautta on puolueella ollut yleensä ratkaiseva vaikutus legaalissa luokkataistelullikkeessä ja ammatillisessa liikkeessä.

Puolueen organisatorinen kehitys ei ole kuitenkaan ollut niin voimakasta kuin mitä sen olisi tullut olla. Työpaikkasolujen lisääntyminen ei ole sanottavasti edistynyt. Aluesolut ovat sensijaan lisääntyneet ja

niihin on kuulunut tuotannollisessakin työssä olevia jäseniä, joiden olisi tullut muodostaa työpaikoillaan soluja. Myöskin on vielä työpaikkasoluiksi merkittyjä yksiköjä, joissa ei ole kuin yksi jäsen. Paikalliskomitea-verkon laajentuminen ei myöskään ole riittävästi edistynyt. Myös jäsenmaksujen suoritus ei ole kehittynyt yleiseksi.

Paikotellen on myös toiminnallisesti heikkoja soluja, jotka eivät ole osanneet puolueen tehtäviä oikealla tavalla suorittaa ja puolueen vaikutusta lisätä, vaan on ilmennyt hapuilua ja itseensä sulkeutuneisuutta. Tämä on johtunut puoluetiön ja tehtävien riittämättömästä tuntemisesta ja taitamattomuudesta illegaaliseen toimintaan ja sen oikeaan soveltamiseen joukkotoiminnassa.

Viitaten V:n puoluekokouksen päätökseen organisaation kehittämisestä tehostaa konferenssi sen päätöksen suunnitelmallista toteuttamista ja puolueen organisaation jatkuvaa kehittämistä ja jäsenten työn tehostamista.

Erikoista huomiota on organisaatiotyössä kiinnitettävä seuraavaan:

1. Jäsenmäärän lisääminen jo olevissa soluissa on edelleen pidettävä iskutehtävänä. Siellä, missä työpaikoilla on yksi tai kaksi jäsentä, on aivan ensi tilassa tarmokkaasti pyrittävä solua laajentamaan vähintään 3—5 jäseniseksi.

Aluesoluissa olevien jäsenten, jotka ovat tuotannollisessa työssä, on aivan ensi tilassa työpaikoillaan muodostettava työpaikkasoluja.

Solujen puoluetiössä enemmän tai vähemmän säännöllisesti käyttämiä luotettavia tovereita, n.s. "käsivarsia", on vedettävä kiinteään organisaatioon ja toiminnalliseen yhteyteen solujen kanssa ja on heitä puoluetiössä säännöllisesti koetettava sekä luotetuiksi ja tarmokkaiksi luokkataistelijoiksi osoittautuneina otettava heidät soluihin ja pidettävä koejäseninä.

Samaten soluverkon jatkuvaa laajentamista, ensi tilassa juuri työpaikkasolujen muodostamista, on pidettävä lähimpänä tehtävänä.

2. Piirikomiteain velvollisuus on valvoa, että paikalliskomiteaverkkoa laajennetaan niin, että tärkeimmille paikkakunnille, missä vielä ei ole, järjestetään komiteolta.

3. Solujen toiminnan ohjaamiseen on puoluekomiteain kiinnitettävä erikoista ja entistä suurempaa huomiota.

Kaikkille puolueen jäsenille on tehtävä selväksi puoluetiön merkitys, sen sisältö ja metodit yleensä, mutta erikoisesti toiminnassa työpaikoilla. Jäsenten puoluetietoisuutta on kehitettävä säännöllisen järjestetyn opiskelun kautta. Kaikkille solun jäsenille on järjestettävä jatkuvasti jokapäiväistä puoluetiötä ja jäsenten oma-alotteisuutta ja aktiviteettia on opastettava ja kohotettava. Jäsenmaksujen suoritus on saatava yleiseksi. Solujen poliittisen työn sisältöä on elävöitettävä, käsitellen valppaasti kaikkia puolueen eri kysymyksiä ja tehtäviä.

Erityistä huomiota on pantava puoluetiöiden suorituksen säännölliseen valvomiseen.

Jokaisen solun velvollisuutena on, järjestämällä sopivan työnjaon kautta ja käyttämällä hyväkseen ison määrän ulkopuolisia "käsisiä", koettaa saada työpaikoilla aikaan pysyväistä toimintaa työväestön keskuudessa, mitä erilaisimmilla aloilla ja eri muodoissa, tarkoituksella saada työväen yleinen aktiivisuus kohoamaan puoluesolun välittömän ja välillisen johdon alaisena.

4. Puolueorganisaatiota ja työtä ruotsinkielisen työväestön keskuudessa on entistä enemmän tuettava. Kaikissa piireissä ja paikkakunnilla, missä

on ruotsinkielistä väestöä, on heti ensi tilassa puolue-elinten yhteyteen järjestettävä jaosto ruotsinkielistä työtä varten.

5. Kaikkien puolue-elimien on entistä tehokkaammin tuettava Kommunistista Nuorisoliittoa niin organisatorisesti kuin toiminnallisestikin. Missä KNL:n työpaikkasoluja ei vielä ole, siellä tulee puoluesolun ottaa aloite nuorisosolun järjestämiseksi. Puolueen kaikkien elinten ja KNL:n elimien välillä tulee olla kiinteä toiminnallinen ja organisatorinen yhteys.

6. Ohranan vastustamiseksi ja paljastamiseksi sekä yleensä ja erittäin työpaikoilla on järjestettävä säännöllistä suunnitelmallista sekä yksityisettä joukkotoimintaa.

7. Puolueen vaikutuksen laajentamiseksi ja vahvistamiseksi on jatkettava fraktioiden muodostamista puolueen ulkopuolisiin proletaarisiin ja talonpoikaisjärjestöihin, yhteiskunnallisiin ja valtiollisiin laitoksiin jne. Erikoista huomiota on kiinnitettävä fraktioiden muodostamiseen ja niiden säännölliseen toimintaan ammatillisissa järjestöissä, urheilujärjestöissä, myös osuustoiminnallisissa järjestöissä ja sellaisissa sosialidemokraattisissa järjestöissä, missä on meikäläisiä.

Puolue-elimien on pidettävä kiinteätä yhteyttä fraktioiden kanssa opastaen ja ohjaten niiden toimintaa. Fraktioiden tulee säännöllisesti antaa puolue-elimille selostuksia toiminnastaan.

8. Puolueen vaikutuksesta ja toimesta on järjestetty vallankumouksellisen proletariaatin legaalisia joukkojärjestöjä. Tässä piilee vaara, että esiintyy harhakäsitteitä porvarillisen laillisuuden pysyvyyteen. Näiden leegaalisten harhojen voittamiseksi on puolueen valistustyötä tehostettava ja osoitettava puolueen illegaalisen toiminnan välttämättömyys vallitsevan luokkataistelutilanteen ja toimintaehtoien vallitessa ja illegaalisen toiminnan oikea suhtautuminen legaaliseen toimintaan.

Puolueen valistustyössä tulee myös jatkuvasti kiinnittää huomiota siihen, että vielä vallitsevat ennakkoluulot, jotka aiheuttavat naisten osuuden väheksymistä luokkataistelussa, tulevat voitettua ja että naistovereita entistä enemmän vedetään puolueen organisatoriseen ja toiminnalliseen yhteyteen.

9. KK:n ja SB:n on tehostettava organisatiotyön valvontaa ja jatkuvasti annettava ohjeita organisation ja jäsenten toiminnan kehittämiseksi.

Katsoen siihen, että eräät paikalliskomiteat ja jopa eräät piirikomiteatkin toimivat heikosti, on syytä lähimpänä aikana kiinnittää huomiota niiden toimintatarmon vahvistamiseen, jotta niistä kustakin tulisi todella johtavia elimiä alueellaan.

Organisatiotyön ja puoluetoiminnan kehittämiseksi ja voimistuttamiseksi niissä piireissä, alueilla ja toimialoilla, missä se on jäänyt heikoksi, on puolueen johtavien elinten taholta otettava erikoiseksi iskutehtäväksi jälleläännelien alueiden orgtyön vahvistaminen ja puoluetoimialojen voimistuttaminen.

10. Piireissä, keskuksissa, paikkakunnilla on puolueen johtavien elimien järjestettävä entistä enemmän laajempia, johtavissa asemissa olevien ja eri työaloilla toimivien puoluetoverien neuvottelukokouksia, huomioon ottaen välttämättömät konspiratiivisuuden vaatimukset.

Päätöslauselma sotilastyöstä

Konferenssi toteaa, että sotilastyö on kuluneen toimintavuoden aikana tujittunut entisestään. On perustettu paikallisia sotilaskomiteoita, mistä on ollut tuloksena joukko-osastoyhteyksien vakiintuminen ja työn siirtyminen laajemmalle ja kestävämmälle pohjalle. Lentolehtisiä ja julistuksia on levitetty entistä runsaammin, samoin on tehostettu suullista agitprop-toimintaa, josta kaikesta voidaan katsoa tulokseksi puolueen vaikutuksen kasvaminen sotilaiden keskuudessa. Kuitenkin on huomattava, että tämä työ ja vaikutus ei ole ollut suhteellista kautta sotalaitoksen, vaan on se jäänyt varsinkin laivastossa, ilmailuvoimissa ja teknillisissä joukoissa heikoksi, johon on osaltaan vaikuttanut huono yhteys. Solujen lukumäärää yleensäkin ei ole saatu siihen määrään, kuin meikäläismielisten sotilaiden lukumäärä edellyttäisi. Tämä on johtunut siitä, että työläisrekryytien yhteyteen ottamiseen ja kouluuttamiseen armeijatyöhön ei ole kiinnitetty tarpeeksi huomiota.

Vastaisen työn pääkohdista konferenssi päättää:

1) Työtä työläis-talonpoikaissotilaiden voittamiseksi proletaarisen vallankumouksellisuuden puolelle on suunnitellusti ja voimaperäisesti jatkettava, eikä vaan yksistään aatteellisen propagandan avulla, mutta myös paljastamalla armeijassa vallitsevia ja yhteiskunnallisia epäkohtia ja vetämällä sotilaita taisteluun niitä vastaan.

2) Solujen lukumäärää ja toiminnallista kykyä on pyrittävä lisäämään. Erikoisesti velvoitetaan Komm. nuorisoliitto huolehtimaan, että vallankumoukselliset ja sotilastyöhön sopivat rekryytit tulisivat lukuisasti sidottua ja kouluutettua solutyöhön joukko-osastoissa. Toiselta puolen on sotilastyöntekijäin huolehdittava palveluksesta vapautuvien solujen jäsenten ja organisaattorien edelleen puolueetyöhön kiinnittämisestä nuoriso- ja muille puolueetyölinjoille.

3) PSK on pyrittävä perustamaan kaikille garnisoonialueille samalla kuin jo olevien komiteoiden kasvattamista käytännöllisessä työssä ja poliittisessa tietoisuudessa on kehitettävä alettuun suuntaan.

4) Samalla kun vedetään sotilasmassoja mukaan taisteluun porvarillisen militarismin ja imperialistisen sodan vastustamiseksi, tulee kaikessa suullisessa agitatioissa ja propagandassa osoittaa Neuvostoliiton Puna-armeijan tarpeellisuus imperialististen rosvojen hyökkäysten torjumiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Porvariston ja sosdem harjoittama pasifistinen keljuilu on niinkään paljastettava kaikessa alastomuudessaan.

5) Taistelua sotilaiden oikeuksien puolesta (upseerien mielivallat, lomat, päiväraha, työpaikan takaaminen vapautuville sotilaille jne) on jatkettava ja kehitettävä. Olisi päästävä siihen, että sotilaat saataisiin nousemaan mm harjoituslakkoihin vaatimustensa läpiajamiseksi ja että myös talonpoikaissainekset tulisi vedettyä tähän mukaan.

6) Työ ruotsinkielisissä joukko-osastoissa tulisi saada alkuun. Hyvinä lähtökohtina tässä on pienien ruotsinkielisten lentolehtien toimittaminen ja levittäminen k.o. joukko-osastoissa.

7. Sotilastyöntekijöitä on kasvatettava siihen tietoisuuteen, että vallankumouksellinen toiminta vaatii uhrinsa ja että jokaisen jäsenemme on varustauduttava kestäväksi ohrana- ja vankilaitien koettelemukset. Provokaattorien järjestöömme tunkeutumisen vastustamiseksi ja niiden paljastamiseksi on kehitettävä suunnitelmallista toimintaa.

Agitatio- ja propagandatyöstä

Agitation sisällöstä ja muodoista

Ottaen huomioon, että vallankumouksellistuttava sisältö on tärkein kommunistien propagandassa ja agitatioissa ja että kommunistisen agitprop-työn on samalla osattava johtaa ja herättää joukkojen jokapäiväisistä elämänsuhteista kehkeytyvät taistelukysymykset, aiheet ja todistusaineiston, hävittääkseen joukoissa reformistiset harhat ja herättääkseen ne innolla ja uhrautuvaisuudella toimintaan hetken välttämättömän tehtävään toteuttamiseksi — on agitatiota yleensä niin harjoitettava, että taistelevat riistetyt työläiset ja talonpojat tunnustavat meidän järjestömme rohkeaksi, viisaaksi, tarmokkaaksi ja loppuun saakka uskolliseksi heidän oman yhteisen liikkeensä johtajaksi.

On itsestään selvää, että agitprop-työn sisältö ja muoto riippuu puolueen yleisistä tehtävistä. Lähinnä edessä olevasta agitprop-työstä on tässä yhteydessä mainittava ei ainoastaan sen muodosta, vaan sisällöstäkin joitakin yleisiä huomautuksia, joiden tulee olla lähimmän huomion esineenä, puhumatta luonnollisesti niistä, mitkä V:s puoluekokous määritteli ja jotka edelleen ovat noudatettavana.

1. Talonpoikaiskysymyksen alalla on päästy eteenpäin ja aatteellisesti saatu vaikutuksen alaiseksi huomattavia pikkutalonpoikaisjoukkoja. Kuitenkin on pikkutalonpoikaisoppositioliike vielä suhteellisesti heikkoa ja vaatii vahvistuakseen suunnitelmallista työtä. Talonpoikia läheltä koskevien kysymysten kuten laidunmaa-, metsä- ja verokysymysten, korko- ja luottokysymysten sekä tilapäisesti että paikallisesti ilmaantuvien kysymysten (rehupula, niittymadot jne) pohjalla on agitatiota edelleen jatkettava ja tehostettava. Talonpoikaisoppositiion lehteä on jatkuvasti tuettava.

2. Sen johdosta, että noskelaiset ovat viime aikoina eri keinoin saaneet jalansijaa Pohjois-Pohjanmaalla, on agitatioissa, paitsi että yleensä taistellaan noskelaisjohtajain petturuutta vastaan, iskutehtävän luontoisena ryhdyttävä torjumaan noskelaisuuden leviämistä Pohjanmaalla. PB:n ja SB:n tehtävänä on löytää sopivat ja tarkoituksenmukaiset muodot tehtävän suorittamiseksi.

3. Ruotsinkielisen väestön keskuudessa ei puolueemme agitatiolla ole kuluneena toiminta-aikana sanottavia tuloksia saavutettu. Agitatiota sen väestöosan keskuudessa on entisestään tehostettava ja kohdistettava työpäitsi teollisuusproletariaatin, myöskin maaseudun päiväpalkkalaisten, mäkitupalaisten ja pikkuviljelijäin keskuuteen, pitäen agitation lähtökohtana päivän konkreettisia kysymyksiä.

4. Vasemmistolehdistön, samoin kuin kaiken agitationkin kohteena lähinnä edessä olevana aikana on puolueemme vaikutuksen kalkinpuolinen vahvistaminen ja lujittaminen, ammatillisen yhtenäisyyden jatkuva puolustaminen ja oma-alotteisuuden kehittäminen tällä pohjalla, työväen taloudellisen taistelun tukeminen ja johtaminen, pientalonpoikaiston lähentäminen työväenluokan taistelurintamaan pääoman mahtia, riistoa ja sortoa vastaan.

Vasemmistolehtien suhtautumisen johdosta puolueen yleisiin tehtäviin on tehty erinäisiä muistutuksia. Sen johdosta on välttämätöntä uudelleen teroittaa mieliin, että lehtien on entistä huolellisemmin suhtauduttava jokapäiväiseen puolue-työhön. Muutenkin on lehdistön toimitustapansa puolesta muodostuttava proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen H-

puksi puolue-elimien johdon alaisena. Lehtien sisällön parantamiseksi ja yhtenäistämiseksi on SB:n yhteyteen aikaan saatava toimiva keskus, joka lehdille välittää aineistoa, käyttäen mm paremmin kuin tähän asti Imprekorin julkaisemia kirjoituksia. Kommunistista teoriaa koskevia kirjoituksia on lehdissä myös ollut riittämättömästi, jossa suhteessa on saatava korjaus aikaan.

On edelleen teroitettava, että lehdillä pitää olla jokaisella työpaikalla kirjeenvaihtaja ja asiamies ja näiden työn ohjaamiseksi, opastamiseksi ja kontroleeraamiseksi on sekä paikkakunnittain että työpaikoittain saatava muodostumaan työläiskirjeenvaihtajain ja asiamiesten kerhoja, jotka kuuluvat työväen kirjallisuus- ja sanomalehtiyhdistyksiin. Työläiskirjeenvaihtajain ja asiamiesten kokouksia ja neuvotteluja on edelleen järjestettävä sekä paikallisesti että laajempia alueita koskevasti.

5. Työväen kirjallisten, kuva- ja pilalehtien sisältöä on valvottava, niin ettei niissä julkaista mitään sellaista, mikä lukijoissa synnyttää ja vahvistaa porvarillisia katsomuksia, tai muuten antaa väärän kuvan työväen luokkakatsomusten sisällöstä tai alentaa sen aatteellisesti korkeiden pyrkimysten arvoa. Mainiten erikoisesti "Revontulet"-lehden, joka ensinnäkin on perustettu vastoin johtavien puolue-elimien ohjeita, on sen sisällöstä myös sanottava, että se isolta osaltaan on ollut ala-arvoista, huonon pikkuporvarillisen maun mukaista, jota ei työväen keskuudessa pitäisi levittää. Lehden sisältö on korjattava. Samoin on pilalehti "Tuisku" sisältänyt niin paljon osaksi rivoa osaksi muuten ala-arvoista tai kehoa, ettei sen voi katsoa vastanneen sitä tasoa, kuin vallankumouksellisen työväenliikkeen pilalehdeltä kohtuudella tulee vaatia. Ellei näiden lehtien sisältöä saada paranemaan, on parempi ne lakkauttaa.

Kannokirjalliset lehdet on kehitettävä entistä korkeampia vaatimuksia täyttäväksi proletaarisen luokkataistelun agitatiovälineiksi. Tässä tarkoituksessa on niitä sekä puoluejohdon että jäsenten taholta tarmokkaasti avustettava sopivalla aineistolla. Lehtien taholta on kiinnitettävä huomiota nuorten proletaaristen kynäilijävoimien kasvattamiseen. Milloin uusia tällaisia lehtiä perustetaan, on siihen hankittava puolueen johdon suostumus.

"Työläis- ja talonpoikaisnaisten lehti" ei vielä täysin vastaa tarkoitustaan. Se on sisällöltään osittain raskas, mikä osaltaan ehkäisee sen saamista suurempaa vaikutusta työläis- ja talonpoikaisnaisten keskuudessa. Lehden on pyrittävä yhä lähemmäksi työläis- ja talonpoikaisnaisten suuria joukkoja, valppaasti seurattava niiden jokapäiväisiä elämänskysymyksiä ja yleensä pyrittävä kehittämään sisältönsä sellaiseksi, että yksinkertaisimmatkin työläisnaiset sen ymmärtävät ja omaksuvat. Lehden levikki-alueen laajentamiseen ja tilaajamäärän kohottamiseen on pyrittävä suunnitelmallisen työskentelyn ja paikkakunnittain järjestettyjen levityskamppailujen kautta.

6. "Proletaari" on saatava tiheämmin ilmestymään kuin viime aikoina on ollut asian laita, samalla teroittaen miellin sitä viime puoluekokouksen päätöstä, että lehdessä tulisi kiinnitettyä huomiota Suomen läheisimpiin poliittisiin kysymyksiin ja että puolueen jäsenet paikan päällä avustaisivat lehteä aineistolla.

7. "Punaisen Kalenterin" toimitukseen on kiinnitettävä erikoista huomiota sen saamiseksi todella arvokkaaksi, sisältörikkaaksi ja vallankumouksellisen proletariaatin taistelua edistäväksi vuosikirjaksi. Toimitustyö on alettava hyvissä ajoissa vuoden alussa ja on puoluejäsenten sitä

tarmolla avustettava kirjoitusten, kuvien, ja muun aineiston muodossa. Toimitustyön suorittaa sitä varten asetettu komitea. Kalenterin ennakkolevitykseen on kirjallisuusryhmien yms kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota joukkomenekin takaamiseksi.

8. Vasemmistolaisen vaikutuksen lisäämiseksi Karjalassa ja Häme-Satakunnassa on välttämätöntä saada Viipuriin ja Tampereelle perustetuksi vasemmistolaiset työväen lehdet. Molemmissa piireissä on hankkeen toteuttamiseksi koko puoluekoneisto pantava työskentelemään täydellä tarmolla ja kiinnittäen erikoista huomiota työväen oma-alotteisuuden ja itsetoiminnan kehittämiseen.

9. Kustannustoiminnassa on tähän asti ollut vallalla suunnitelmattomuutta, eikä se aina muutenkaan ole vastannut käytännöllistä tarvetta. Vastaisuuteen nähden jo yksin poliittisen tietoisuuden opiskelu vaatii joukon kirjallisuutta muodostuakseen tehokkaaksi. Tämä, samoinkuin puolueen poliittisen työn muutkin tarpeet ja vaatimukset on pidettävä kustannustoiminnassa ehdottomasti etualalla. Työväen kirjeenvaihto- ja asiamieskerhot on saatava ennakkoon hankkimaan tilauksia suunnitelluille teoksille, jotta sen kautta saadaan niiden levikki laajaksi ja siten helpotetaan kustannusyhtiöiden pääomien puutetta.

10. Vasemmistolaisissa päivälehdissä on yleensä kiinnitettävä suurempaa huomiota paisuvan valkosuomalaisen militarismin kasvuun ja joukkojen herättämiseen sitä vastaan. Samalla on syvennettävä työväenjoukkojen tietoisuutta bolshevistis-antimilitaristisen työn välttämättömyydestä, jossa yhteydessä on torjuttava pasifistiset harhat.

Koska armeijassakin leviää poliittis-kaunokirjallisia vasemmistolehtiä, on toivottavaa, että niissä julkaistaan enemmän sotilaselämää koskevia kirjoituksia, jossa samalla kuvastuisi proletaarinen luokkataistelu ja kapinahenki.

11. Todeten, että seinälehdet ovat voittaneet jo huomattavasti alaa, mutta ettei niiden käyttö ole vielä läheskään riittävä, on agitatioissa ja propagandan teossa niiden käyttöalaa laajennettava. Samalla on pyrittävä luomaan myös erikoisia työpaikkalehtiä, joissa aivan lyhyin ja työpaikantilojen pohjalle perustuvia kirjoituksia harjoitetaan puolueemme agitatiota.

12. Poliittisen tietoisuuden opiskelu on jo saatu alkuun eri puolilla maata, mutta opiskelu ja ohjaus on ollut enemmän tilapäisluontoista. Yhtenä syynä tähän on ollut opiskelusuunnitelmien puute. Tämä on nyt korjattava niin, että jo ensi syksyn aikana saadaan käyntiin suunnitelmallinen marxilaisuuden ja yleensä poliittisen tietoisuuden opiskelu.

13. Viitaten viime puoluekokouksen päätökseen jokaisen puolueen jäsenen velvollisuudesta olla kaikkialla puolueen agitation ja propagandan harjoittajana, on tarpeen, että solut kontrolloeraavat jäsenensä toimintaa tässä kohden vaatimalla esim. kuukausittain lyhyen selostuksen kultakin jäseneltä siitä, miten hän on agitatiota harjoittanut, miten herättänyt kysymyksiä ja mistä asioista ja minkälaisilla tuloksilla.

14. Sen johdosta, että tehdyssä agitatiotyössä ei viime aikoina ole kyllin laajassa mitassa käytetty julistuksia, lappusia ja itsepiirrettyjä plakkatteja, on se katsottava puutteeksi, jota mahdollisuuksien mukaan on poistettava ja sen sijaan niiden laajemmalla käytöllä voimistettava myöskin solujen jäsenten työtä.

15. Proletaaristen työläisnaisten keskuudessa on vakiintunut mielipide, että vapunpäivänä pitäisi olla myöskin vappumerkki. Tämän tarpeen tyy-

dyttämiseksi on puolueen eri elinten tulevan vapunpäivän viettoja järjestäessään ryhdyttävä jo ajoissa toimenpiteisiin, että jonkinlaista vappumerkkiä, väriltään punaista, valmistettaisiin ja sitä jo aikaa ennen vappua ryhdyttäisiin myymään... Vappumerkin sekä mahdollisesti muiden myytävien esineiden muodosta, hinnasta, levityksestä, tilityksestä ym päätököt paikalliset keskus-elimet.

Työ ammatillisen liikkeen alalla

AJ:n kongressin taktiikka

Sosdem johtajat, aloittaessaan viime vuoden lopulla raivokkaan hyökkäyksen Suomen AJ:n hajoittamiseksi, olivat tietoisia, ettei heidän hajotushommiensa takana ole kuin perin pieni osa järjestyneitä työläisiä, mutta hajoittajat laskivat porvariston ja valtiollisen poliisin antamaan apuun. Mutta PB, SB ja vasemmistolaisten ymmärtävällisellä ja joustavalla taktiikalla se kuitenkin tällä kertaa tuli estetyksi, vieläpä saavutettiin useita paljon merkitseviä poliittisia voittojakin. Kaikesta tästä huolimatta konferenssi ei voi olla huomauttamatta, että oli virhe, kun SB ilman muuta antoi perään niille tovereille, jotka eivät ymmärtäneet, että AJ:n johtokysymyksessä sosdemeille tapahtuvat myönnytykset olivat käytännössä vaarallisempia, kuin mitä PB:n suunnittelemat, etupäässä näennäiset myönnytykset Amsterdam-kysymyksessä olisivat olleet, ja jotka toverit peläten edessä olevia vaikeuksia näiden viimeainittujen myönnytysten kehittämisessä vallankumoukselliselle työvälle, päästäkseen tällä hetkellä kiuttomasti Amsterdam-kysymyksen ohi, ennemmin taipuivat tekemään erältä liian pitkälle meneviä myönnytyksiä sosdemeille AJ:n johdon valinnassa (puheenjohtajan paikan luovuttaminen yhdelle sosdem puolueen johtomiehistä ja petturi Huttusen päästäminen mukaan). Ottaen huomioon ne vaarat, mitä sellainen AJ:n johtokysymyksen ratkaisu, kuin tosiasiasa tapahtui, on lisännyt, katsoo puoluekonferenssi välttämättömäksi huomauttaa, että SB:n tulee vastedes kaikissa tällaisissa ylen tärkeissä kysymyksissä, huolimatta mahdollisista suuristakin vaikeuksista, ainakin yrittää tiukasti ajaa läpi PB:n ja KK:n suoranaisia päätöksiä, elleivät olot tee poikkeamia ehdottoman välttämättömäksi. Tässä tapauksessa ei poikkeaminen ollut välttämätöntä.

Lähimmät tehtävät ammatillisen liikkeen alalla

Vaikka Suomen Ammattijärjestö on onnistuttu säilyttämään ehjänä, on AJ:n yhteyden puolesta edelleenkin taisteltava sosdem johtajain hajotusuhkaa vastaan, joka yksinään kylläkin on heikkoa, mutta porvariston ja ohranan avulla voi käydä vaaralliseksi. Puolueen jäsenten täytyy nähdä tämä vaara ja toimia sen mukaisesti, jotta ei tapahtuisi yllätyksiä. Hajotuksen estämiseksi ja ammatillisten järjestöjen vahvistamiseksi päättää konferenssi:

1. Vallankumouksellisen työskentelyn tulee ammatillisella alalla perustua työläisten jokapäiväisiin tarpeisiin. Niistä vaatimuksista on kehitettävä

vallankumouksellisia luokkataisteluvaatimuksia sekä käytävä leppymäntöntä taistelua niiden puolesta.

2. Järjestymättömien työläisten vetäminen ammatillisiin järjestöihin ja niiden vaikutuspiiriin valistus- ja värväyskamppailujen sekä yleensä taistelutoiminnan kautta on oleva lähiajan iskutehtävä, sillä AJ:ssa on jäseniä nykyisin vain noin 1/5 palkkatyöväestöstä ja koko maan järjestäytymiskykyisistä noin 1/10. Erikoisesti on tätä työtä tehostettava maa-, metsä-, uitto- ja muiden huonosti järjestyneiden (kuten kutomo-, paperiym) työläisten keskuudessa.

Sellaisiin tärkeisiin ja ratkaisevalla hetkellä erikoisen merkitseviin aloihin kuin rautatie, sähkö, kaasu, vesijohto yms laitoksiin on puolueen omistettava sellaista huomiota, että niistä saadaan varmoja tukikohtia. Ellemme kykene sellaisessa kuin rautatieverkossa valtaamaan vankkaa jalansijaa, on asemamme suurten taistelujen aikana auttamattoman heikko. Miten työ rautateillä ja rautatieläisten keskuudessa on järjestettävä, siitä antakoon PB yksityiskohtaisen työ- ja toimintasuunnitelman.

3. Työväen ammatillisten järjestöjen tueksi ja laajojen joukkojen mielenkiinnon herättämiseksi ja luokkataisteluun vetämiseksi on viipymättä ja tarmokkaasti ruvettava järjestämään sellaista työmaaverkkoa, joka yhdistää kaikki työläiset kullakin työmaalla.

4. On tehtävä selväksi ammatillisesti järjestyneille työläisille pääoman hyökkäyksen nykyinen luonne ja ilmeneminen, kiinnittämällä työväen huomio kansainväliseen asemaan, elinkustannusten kallistumiseen ja siten tarmokkaasti toimittava joukkojen järjestämiseksi aktiiviseen taisteluun elinehtojensa puolesta.

5. On taisteltava leppymättä ammatillisten järjestöjen puolueettomuusharhoja vastaan. Mutta se ei edellytä sitä, että ammatilliset järjestöt esiintyisivät poliittisina järjestöinä, tekemällä päätöksiä poliittisten puolueitten tukemisesta tai asioista, jotka kuuluvat poliittisten puolueiden tehtäviin. Tässä suhteessa on oltava erittäin varovaisia, jotta ei syntyisi ristiriitaa sosdem ja vallankumouksellisten työläisten välillä ja että valtiollinen poliisi ei saa aihetta hyökätä ammatillisten järjestöjen kimppuun.

6. Puolueen toimittamien lentokirjasten, julistusten ja lentolehtisten tärkeyden ymmärtämistä ja taitavan levityksen tarpeellisuutta tehtaissa, työpaikoilla ja kaikkialla on voimakkaasti tehostettava.

7. Koko maata käsittäviä valistus- ja agitatioilaisuuksia on huolellisesti valmistettava, kyettävä käyttämään hyväksi työnjuhlia, valistusviikot yms. On huolehdittava, että niihin saadaan meikäläisiä puhujia ja että puheet ja ohjelma kokonaisuudessaankin huolellisesti valmistetaan vallankumoussisältöiseksi. Tällaisten juhlien yhteydessä on paikallaan edistää maaseudun ja kaupunkien työtätekeväin toisiinsa lähentämistä kutsumalla talonpoikien ja maatyöläisten edustajia tervehdyskäynnelle kaupunkelhin ja teollisuuskeskuksiin. Keskusneuvostojen toisiinsa lähentymistä on myös vierailujen avulla edistettävä.

8. AJ:n harjoittamaa agitatiotyötä on elävöitettävä ja voimistutettava, vaatien puhujat valmistamaan puheensa ja keskustelukysymykset nykyhetken sekä oman maan että kansainvälisistä luokkataistelukysymyksistä. Edelleen on vaadittava, että myöskin liitot harjoittavat agitatiota ja propagandaa enemmän ja huolellisemmin kuin tähän asti.

9. Eri liittojen toisiinsa lähentämiseksi ja vallankumoushengen elävöittämiseksi on ryhdyttävä toteuttamaan vuorovaikutusta siten, että

ammattiosastojen kokouksiin kutsutaan toistenkin liittojen jäseniä kuulemaan ja pohtimaan esilläolevia kysymyksiä sekä järjestäen laajempiakin yhteisiä kokouksia. Paitsi liittojen sisäisiä asioita voidaan näissä kokouksissa käsitellä myöskin yhteisiä taistelukysymyksiä ja koko ammatillisen liikkeen asioita.

Jonkun määrätyn liiton sisäisten asioiden (lakko, sulku, kansainväliset kysymykset jne) käsitteleminen jossain sellaisessa kokouksessa, missä on ehkä useitakin liittojen jäseniä, ei kuitenkaan edellytä, että niissä kokouksissa tehtäisiin muodollisia päätöksiä. Yhteisissä kokouksissa vaihdetaan saatuja kokemuksia siinä mielessä, että yleistettäisiin niitä kokemuksia, jotka edistävät ja vahvistavat työväen luokkataistelua porvariston hyökkäyksiä ja sosdem hajoitushommia vastaan.

10. Työ- ja palkkaliikkeiden valmisteluihin on suhtauduttava huolella ja vakavuudella. Ei ole pyrittävä kehittämään palkkaliikettä lakoksi ilman todellista aihetta. Mutta ei liioin saa pelätä tappionkaan vaaraa. Jos lakolla sellaisenaan näyttää olevan luokkataistelua syventävä ja laajentava merkitys.

Lakkoliikettä valmistettaessa, taistelun aikana ja sen jälkeen, on oltava läheisessä yhteistyössä järjestymättömien työläisten kanssa. Niitä on toverillisesti ohjattava, valistettava ja avustettava, jotta he kokemuksen kautta tulevat vakuutetuiksi, että kommunistit ovat kaikkien työläisten todellisia ja ainoita ystäviä, jotka kaikissa oloissa väsymättömästi taistelevat työläisten etujen puolesta.

Suuriin työtaisteluihin (esim. nykyiset saha- ym työläisten lakot Pohjolassa) on kiinnitettävä koko maan työväestön huomio. Niiden tukemiseksi on järjestettävä suuria työläiskokouksia, tehtävä tunnetuksi taistelun syytä, osoitettava, että taistelu koskee koko työväenluokkaa, tuettava lakkolaisia sekä moraalisesti että aineellisesti. Tällaisissa tilanteissa voidaan nopealla ja päättävällä toiminnalla tehdä työväen asialle ja puolueelle arvaamattoman suuria palveluksia.

Tällaisten suurten taistelujen aikana on aina koetettava pitää mielessä ja harkita taistelun laajentamista muihinkin työläisryhmiin ulottuvaksi, aina suurlakkoon asti. Se on senkin takia tärkeä, kun milloinkaan ei ole ennakoita tietoa, koska kapitalistijärjestöt julistavat suuria sulkuja lakkolaisten nujertamiseksi. Sen tähden on erittäin tärkeä, että työläiset ovat jo ennakoita varustautuneet kaikkia mahdollisuuksia varten.

11. Kapitalismin nykyisellä kaudella ei luokkataistelun kannalla olevien työläisten ole pyrittävä tekemään pitkäaikaisia työväen lakkovapautta sitovia tariffisopimuksia. Ohjelksi sopii, ettei yhtä vuotta pitempiä sopimuksia pitäisi tehdä. Samoin, että ainakin tärkeimpien teollisuusalojen sopimukset päättyisivät samaan aikaan.

12. Useat ammatilliset lehdet ovat sisältäneet luokkakäsitteliä hämmentäviä ja pikkuporvarillista suuntaa edustavia kirjoituksia. Näitä on osastoissa ja edustajakokouksissa ym arvosteltava sekä yleensä saatettava lehtien sisältö keskustelun alaiseksi, vaatien niitä palvelemaan vallankumouksellista luokkataistelua ja siinä tarkoituksessa toimittaen niihin kirjoituksia. Työpaikkakirjeenvaihtajien kuvauksille työläisten elämästä ja toiminnasta työpaikoilla on saatava tilaa ammatillisiin lehtiin.

13. Työläisten toiminnallisen oma-alotteluuden kehittämiseksi ja kirjallisten kykyjen kasvattamiseksi on ammatti- ja teollisuusaloilla ryhdyttävä julkaisemaan (työpaikkaa tai muutamaa työpaikkaa käsittäviä) kysinkirjoitettuja ja mahdollisuuksien mukaan myös painettuja paikallisia lehtiä.

Niissä tulee ennenkaikkea tuoda esiin epäkohtia työpaikoilla, järjestötoiminnan puutteita jne.

14. Liittojen edustajakokouksia varten tulee aina ajoissa ryhtyä huolellisiin valmisteluihin. Edustajaehdokkaiden etsiminen, liiton toiminnan vahvistamista tarkoittavien alustusten valmistaminen, toimikunnan jäsen- ja toimitsijaehdokkaiden asettaminen on toimitettava niin harkitusti, että valituiksi saatujen toimintaa voidaan jatkuvasti ohjata ja kontrolloida.

15. Ammatillisten perusjärjestöjen toimintaa on vilkastutettava ja voimistutettava saattamalla järjestöjen vallankumoukselliset jäsenet perusjärjestöjen johtoon ja järjestelmälliseen työhön kukin osastossaan ja työmaallaan työläisten jokapäiväisten vaatimusten ja heidän elämästään aiheutuvien asiain puolesta. Erikoisesti on myös kiinnitettävä huomiota työläisnaisten ja nuorten työläisten järjestöihin ja yhteiseen työhön kiinnittämiseksi.

Kun korkeat jäsenmaksut ehkäisevät pienipalkkaisten työläisten liittymistä ammatillisiin järjestöihin, on jäsenmaksut pidettävä niin alhaisina, etteivät ne ole esteenä järjestöön liittymiselle ja siellä pysymiseen. Tämä koskee lähinnä maa- ja naistyöläisiä. Nuorten työläisten mukaan vetämiseksi on heidän jäsenmaksujansa nykyisestäään alennettava ja saatettava heidät, alennetuista jäsenmaksuista huolimatta, samoihin oikeuksiin täysikasvuisten kanssa.

Korkeat sisäänkirjoitusmaksut eivät liioin edistä, vaan ehkäisevät järjestäytymistä. Useille teollisuus- ja työaloille sopii ohjeeksi erikoisten jäsenvärväysviikkojen aikoina vapauttaa järjestöihin pyrkivät työläiset kokonaan sisäänkirjoitusmaksuista. Sen kautta varmaan saadaan kymmeniä tuhansia uusia jäseniä.

16. Konferenssi katsoo tarpeelliseksi painostaa ammatillisesti järjestyneitä työläisiä entistä enemmän seuraamaan ja ottamaan osaa osuustoimintaliikkeeseen, kuten AJ:n viimeisen kongressin päätös edellyttää.

Kansainväliset suhteet

1. Työpaikoilla, osastoissa, keskusneuvostossa, liittotoimikunnissa ja AJ:n johtolimissä on tarmokkaasti jatkettava toimintaa englantilaisvenäläisen yhteyskomitean työn tukemiseksi, sillä kansainvälinen yhteys maailman proletariaatin luokkavoimien kokoamiseksi on välttämätöntä sekä kapitalistien hyökkäyksiä vaimentamiseksi että uuden imperiaalistisen sodan torjumiseksi. AJ:n johdossa ja muilla toimipaikoilla olevain tämän työn vastustus ja kieroilu on aina ilmetessään armottomasti paljastettava. Toiminnan suunta on se, että yhteyden järjestäminen on AJ:n tehtävä ja sen mukaan on toiminta kaikkialla suoritettava.

2. On vaikutettava niin, että kaikki ammattiliitot yhtyvät kansainvälisiin tuotantoliittoihin, ottavat osaa niiden kongresseihin sekä asettuvat kiinteisiin suhteisiin skandinavialaisten liittojen kanssa, molemmissa tapauksissa ajaakseen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyttä sillä pohjalla, että yhtenäisyys rakentuu leppymättömälle taistelulle porvaristoa vastaan. Samaan aikaan on tehtävä työtä, että AJ ja ammattiliitot ryhtyvät suhteisiin Profinternin ja sen alaisten propagandakomiteain kanssa, lähettämällä säännöllisesti informationia ja noudattamalla annettuja ohjeita.

3. Kirjeenvaihdon ja molemminpuolisen edustuksen kautta on Suomen ja Neuvostoliiton eri alojen työläisten lähentämistä edistettävä, jotta saa-

daan oikeita tietoja ja kuvauksia työläisten elämästä molemmin puolin. Kirjeenvaihto, joka ammatillisten päivälehtien avulla on tehtävä julkiseksi, on järjestettävä myöskin Skandinavian, Amerikan sekä muiden maiden työväen kanssa.

4. Edelleen on jatkettava taistelua työläislähetystön lähettämiseksi Neuvostoliittoon. Vaikka AJ:n johto onkin sopivin toimittamaan lähetystön jäsenten vaalin, niin siitä huolimatta on kysymystä valmisteltava perusjärjestöissä, jotta asia sen kautta saisi joukkoliikkeen luonteen. Lähetystötä valittaessa on pidettävä ohjeena, ettei siihen tule enempää kuin korkeintaan $\frac{1}{2}$ kommunisteiksi tunnettuja. Muut pitäisi olla rehellisiä työläisiä ja osa selviä sosdemeja. Tunnettuja AJ:n hajoittajia ei kuitenkaan saa olla yhtään.

Julkisista valtiollisista joukkojärjestöistä

Vallankumouksellisen työväen yleisiä valtiollisia julkisia joukkojärjestöjä on pyrittävä muodostamaan ja kehittämään V:n puoluekokouksen päätösten mukaan, ja saavutetut tulokset, vaikkakin ne ovat pienet, mitä tulee työpaikkojen toveriseurojen ja työväen kirjallisuusseurojen muodostamiseen, ovat kuitenkin osoituksena siitä, että puoluekokouksen ottama linja joukkojärjestöjen muodostamiseksi on oikea.

Työpaikkojen toveriseurojen muodostaminen on vielä aivan alkuasteella, eikä niiden perustamiseen ole riittävästi huomiota kiinnitetty siitä syystä, että päähuomio on tähän asti kiinnitetty vaalijärjestöjen perustamiseen.

Työväen kirjallisuusseuroja ei myöskään ole saatu syntymään kuin aniharvoja.

Vaalikomiteoita ja -yhdistyksiä sensijaan on syntynyt runsaasti eri puolilla maata, osaksi työpaikoillekin. Näiden perustamiseen ovat puolue-elimet kiinnittäneet päähuomionsa julkisten poliittisten järjestöjen alalla. Vaalilyhdistystenkin toiminta on kuitenkin vielä heikkoa vaalien väliaikoina. Aktiivisimmistakin julkisen vasemmistoliikkeen toimivoimista vain osa käsittää vaalijärjestöjen merkityksen ja toiminnan tärkeyden niinäkin aikoina, jolloin eivät vaalit ole aivan edessä. Toiminnan heikkous johtuu osaksi siitäkin, ettei noille vaalilyhdistyksille kaikissa paikoissa ole osotettu tarpeeksi tehtäviä.

Vaalijärjestöjen kehittämisessä on kuitenkin päästy pitkä askel eteenpäin. Paitsi sitä, että komiteoita ja yhdistyksiä on jo huomattava määrä, toimii niiden piirijohdot ja keskusjohto säännöllisesti. Piirikonferensseja on pidetty useita ja on niillä ollut huomattava merkitys toiminnan suunnittelussa ja sen yhtenäistytymisessä.

Valtiollisten vankien huoltojärjestön organisoimisessa on saavutettu merkittäviä tuloksia. Vakinaisesti toimivia huoltoyhdistyksiä on jo toiminnassa eri puolilla maata. Nykyinen saavutus ei kuitenkaan vastaa vielä läheskään sitä päämäärää minkä V:s puoluekokous tällä alalla tehtäväksi asetti. Saavutettu tulos osoittaa silti huomattavaa eteenpäin menoa, samoin kuin sitäkin, että tällä alalla on mahdollisuus saavuttaa suurempiakin tuloksia.

Näitä edellämainittuja järjestöjä on edelleenkin perustettava ja niiden toimintaa pyrittävä viemään eteenpäin ja kehittämään viime puoluekokouksen päätösten mukaisesti.

Lähimmiksi tehtäviksi niiden järjestöjen organisoimisessa ja niiden toiminnan edelleen kehittämisessä hyväksyy konferenssi seuraavaa:

1. Vaalijärjestökoneistoa on edelleen kehitettävä, mutta koetettava viedä sitä eteenpäin työpaikoille ja kyllin perustettavien vaalikomiteain ja kaupunkia tai maalaiskuntaa käsittävien vaalineuvostojen pohjalla. Työpaikoista ja kylistä voidaan vaalineuvostoon lähettää edustajia siinäkin tapauksessa, ettei vakinaista komiteaa ole toiminnassa.

Täten kehitetään nykyistä systeemiä osin parantamalla voimakas **työväen ja pienviljelijäin liittoa kannattava vaalijärjestö.**

Tämän vaalijärjestön päänsiällisempänä tehtävänä tulee olla edelleenkin vaaleihin osanoton järjestäminen, varojen keräys vaalitoiminnan hyväksi, vaalitoimintapropagandan harjoittaminen, eduskuntaryhmän toiminnan tunnetuksi tekeminen valitsijain kokousten järjestämisen kautta, työväen sanomalehtien ja kirjallisuuden levittäminen, jopa opintotoiminnan järjestäminenkin sellaisille paikkakunnille, missä ei tätä tehtävää varten ole erityisiä järjestöjä.

2. Työpaikkojen toveriseurojen perustamista on tehostettava ja ennenkaikkea juuri sellaisilla työpaikoilla, joissa ei vielä minkäänlaista järjestettyä toimintaa ole olemassa.

Toveriseurojen toiminta-alaan kuuluu yhteiskunnalliset, mutta myöskin poliittiset kysymykset, lähinnä omaa työpaikkaa koskevat, mutta myöskin yleisemmät. Tämä ei koske sellaisia kysymyksiä, jotka kuuluvat vaan ammatillisten järjestöjen päätehtäviin, eikä vaalitoimintaan osaaottamista. Paitsi sellaisissa tapauksissa, joissa toveriseuran jäsenet ilman suurempia erimielisyyksiä voivat kannattaa työväen ja pienviljelijäin liittoa. Muissa tapauksissa työpaikan työläiset lähettävät edustajansa paikalliseen vaalineuvostoon ilman toveriseuran mahdollista päätöstä.

3. Työväen kirjallisuusseuroja ja sanomalehtien levittämistä edistäviä yhdistyksiä on pyrittävä tarmokkaasti perustamaan niin laajalle kuin mahdollista. Päämääränä tulee olla kirjallisuusseuran perustaminen jokaiseen kylään.

Paitsi edellämainittuja tehtäviä, kuuluu kirjallisuusseurojen tehtäviin vielä ensitilalla opintotoiminnan järjestäminen, sanomalehtikirjeenvaihtajien kasvattaminen sekä kirjeenvaihdon järjestäminen työväen sanomalehtien kanssa.

4. Piiri- ym konferensseja on toimeenpantava entistä runsaslukuisimmilla paikkakunnilla kuin tähän asti, sillä niiden merkitys joukkojen toimintaan vetämisessä on huomattava.

5. Valtiollisten vankien huoltojärjestöä on edelleenkin kehitettävä viime puoluekokouksen päätösten mukaisesti. Tällä alalla saadut tulokset osoittavat, että sillä on hyvät mahdollisuudet kehittyä suureksi joukkojärjestöksi, saavuttaa toiminta-alallaan huomattavia tuloksia ja vieläpä koota joukkoja muutakin vallankumouksellista toimintaa eteenpäin viemään.

Huoltoyhdistysten voimistuttamiseksi toimeenpantakoon erityisiä otteluju työpaikkojen työläisten joukkoliittymiseksi huoltoyhdistyksiin.

Vakinaiset huoltoyhdistykset harjoittavat laajempaa joukkotoimintaa kuin avustuskomiteat. Avustuskomiteat toimivat huoltoyhdistyksen apuna harjoittamassa avunkeräystoimintaa niillä paikkakunnilla, joissa komiteoilla on suuremmat mahdollisuudet kuin huoltoyhdistyksellä varojen hankkimiseen.

Työläisnaisten edustajaliikkeen kehittämistä

1. Konferenssi toteaa, että työläisnaisten edustajaliike on V:n puoluekokouksen päätöksen mukaan saatu alulle, ensi kädessä teollisuudessa työskentelevien työläisnaisten keskuudessa. Missä on nyt liikkeen ensi askeleet otettu, niin siellä on puolueen tarmolla vahvistettava ja lujitettava saavutettua tulosta. Edustajaliike on niillä seuduilla saatava säännölliseksi joukkotyöksi ja oikealla suunnalla kulkevaksi todelliseksi joukkoliikkeeksi, mutta ei vain aika-ajoittain ja erikoisten kamppanjoiden johdosta kokoontuvaksi naisten yleisiksi tai tilapäisiksi neuvottelukokouksiksi. Sellaisissa tilaisuuksissa tavallisimmin hyväksyttiin, kuten kokemus on osoittanut, pääasiallisimmin joukkopäätöslausemia. Mutta ne eivät ole pysyvän vallankumouksellisen joukkotyön kokemuksiin perustuvia päätöksiä liikkeen edelleen kehittämiseksi ja laajentamiseksi joukkotyöksi, vaan ovat ne olleet jokapäiväisestä joukkotyöstä enemmän tai vähemmän irti olevia poliittis-agitatorisia luonteeltaan. Myöskin edustajakokouksissa vallittujen toimikuntien oma-alotteisuutta ja niiden ohjaavaa työtä edustajaliikkeessä on tehostettava entisestään. Niinikään edustajien työskentely työpaikoissa sekä heidän selostusvelvollisuutensa työpaikan työläisnaisille on saatava kehityksi jäykän muodollisesta velvollisuuden räyttämisestä elävään tietoisuuteen ja lannistumattomaan innostukseen perustuvaksi selostukseksi tehdystä konkreettisesta työstä. Samoin edustajakokouksissa käsiteltäväksi aiotut kysymykset on entistä suuremmalla huolella valittava, jotta ne mahdollisimman parhaimmalla tavalla vastaisivat työläisnaisten joukkojen jokapäiväisen elämän tarpeita ja vaatimuksia. Siten niiden avulla järjestymättömien naisten passiivisuus murrettaihin ja aikaansaataisiin heissä aktiviteetin kohoaminen.

Liikkeen laajentaminen vähemmän tärkeille teollisuus- ja tehdaspaikoille on tapahtuva PB:n päätöksellä. Sen toimeenpanoa varten on SB:n ja paikallisten puolue-elimien jo riittävän hyvissä ajoin ryhdyttävä valmistavaan agitatiotyöhön liikkeen tunnetuksi tekemistä varten, jotta liike alun alkaen juurtuisi oikealle tielle.

2. Edustajaliikkeen kokoukset on tähän asti pidetty joka kolmen kuukauden kuluttua. Saadun kokemuksen perusteella katsoo konferenssi kuitenkin tarpeelliseksi, että edustajien kokoukset on pidettävä vastedes vähintään kerran kuukaudessa. Missä ei voida esim. riittävien toimintavoimien puutteessa pitää kokouksia kerran kuussa, niin pidettäköön sellaisissa tapauksissa kokoukset joka kahden kuukauden kuluttua.

Yleisiä pliriä ja aluetta käsittäviä neuvottelukokouksia voidaan pitää joko kerran vuodessa tai kuuden (6) kuukauden kuluttua sekä myös tarpeen vaatiessa useamminkin.

3. Työpaikoilta vallittujen edustajien lukumäärä ei vielä ole ollut edes puoltakaan edustajaliikkeen osanottajista, vaan ovat ne olleet vähemmistönä siinä. Liikkeen jatkaminen ja kehittäminen nykyisellä edustajapohjalla merkitsisi, että sen pääpaino ei olisi työpaikoilla, vaan erilaisissa järjestöissä. Kuitenkin puoluekokouksen päätös selvästi edellyttää, että edustajaliikkeen pääpaino on oleva työpaikoissa, eikä enemmän tai vähemmän ahtaalla tai leveämmällä pohjalla toimivissa järjestöissä. Konferenssi kehoittaa kaikkia puolueen jäseniä ja erikoisesti puolueen paikallisia johtavia elimiä päättävällä toiminnalla työntämään edustajaliikkeen pääpal-

non työpaikoille ja vähentämään erilaisten järjestöjen edustusta kokouksissa. Kuitenkin on tarkoituksenmukaista, että eri paikkakunnilta kutsutaan edustajia seuraamaan kokouksen kulkua, vaihtamaan kokemuksia ja saamaan uusia vaikutteita, joita edustajat voivat sitten omalla paikkakunnallaan käyttää edustajaliikkeen hyväksi.

4. Järjestymättömien työläisnaisten osanotto edustajaliikkeeseen on vielä ollut huomattavan vähäinen, kun taas (ammatillisesti ja valtiollisesti) järjestyneet työläisnaiset ovat olleet vahvana enemmistönä yleensä. Edustajaliikkeen kehittäminen nykyisessä **kokoonpanossa** merkitsisi siis, että se tulisi olemaan vain jonkunlainen sivu- tai rinnakkaisliike jo enemmän tai vähemmän jokapäiväiseen luokkataisteluun ja poliittiseen elämään osaaottavia työläisnaisia varten, mutta ei tulisi olemaan pääolemukseltaan poliittisesti lukutaidottomien tai vähemmän kehittyneiden työläisnaisten ensimmäistä alkeellista kouluutusta luokkataistelua varten. Kuitenkin V:n puoluekokouksen päätös sisältää, että samalla kun edustajaliikkeen pääpaino on saatava työpaikkoihin, myöskin se on siellä juurrutettava järjestymättömien työläisnaisten keskuuteen. Sillä heidän keskuudessaan vallitsevan passiivisuuden murtamiseksi ja heidän vetämisekseen luokkataisteluun mukaan on edustajaliike tarkoitettu, eikä yksinomaan järjestyneitä työläisnaisia varten, jotka jo enemmän tai vähemmän ovat luokkataistelussa mukana. Tietenkin järjestymättömien mukaan vetäminen ei voi tapahtua ilman solun suorittamaa valmistavaa työtä valittaviin työläisnaisiin nähden edustajakokouksia varten. Päinvastoin solun on toimitettava etsintä sopivien henkilöiden valitsemista varten ja koetettava saada selville heidän vilpittömyytensä luokkataisteluliikettä kohtaan yleensä sekä se, että he eivät ole osoittautuneet olevansa enemmän sosdem johtajain käytyreitä (rehellisiä sosdem työläisnaisia on tietysti vedettävä mukaan) kuin ohranankaan palveluksessa olevia. Konferenssi alleviivaa V:n puoluekokouksen päätöksen tärkeyttä erikoisesti tässä kohdin, mikä koskee järjestymättömien mukaan vetämistä, koska se on oleellisimpia kohtia edustajaliikettä koskevasta päätöksestä, ja kehoittaa paikallisia puolueelimä herkeämättä työskentelemään ennakkoluulojen ja väärien käsityksien voittamiseksi, joita vielä jäsenistössä sekä puolueen lähimmässä ympäristössä on järjestymättömien naisjoukkojen vetämisen välttämättömyydestä ja tarpeellisuudesta edustajaliikkeeseen sekä suunnitelmallisen työn kautta kytkemään heidät entistä enemmän edustajaliikkeeseen. On pyrittävä vetämään heitä liikkeeseen siihen määrin, että he muodostaisivat edustajakokouksiin osaaottavista edustajista vähintään puolet, ellei enemmistöäkin. Kuitenkin on tässä pidettävä silmällä sitä, että puolueen vaikutus ja johto on taattu, vaikka järjestymättömien edustajien lukumäärä muodostaisikin enemmistön kaikista osanottajista kokouksessa.

5. Perheenemäntien vetämiseksi luokkataisteluliikkeeseen ja puolueen vaikutuksen piiriin on erällä seuduilla perustettu perheenemäntien vaaliyhdistyksiä. Konferenssi toteaa, että on ollut oikea tarkoitus a) saada ennen toimitettomia naisia (perheenemäntiäkin, jotka asemansa tahtoo tehdä erikoisesti passiivisiksi ja takapajuisiksi) aktiivisiksi ja b) niiden kautta saada vedettyä liikkeeseen työläisnaisten suuria joukkoja. Tämän huomioonottaen konferenssi, vaikkakin toteaa, että mainitunlaisten järjestöjen perustaminen ei sisälly viime puoluekokouksen julkisia järjestöjä koskeviin päätöksiin, on sitä mieltä, että niitä puolue voi käyttää ja on niitä käytettäväkin erikoisesti vaaleissa, jolloin ne voivat varsinaisesti täyttää tehtävänsä, jota varten ne ovat pääasiallisemmin perustetutkin.

Mutta konferenssi toteaa myöskin sen, että vaalijärjestösystemissä on vanhan sosdem liikkeen sekä organisatoorista että metoodista vaikutusta. Tämä vaikutus voi vahvistuakin ja tulla päätyömuodoksi perheenemäntien keskuudessa, ellei edustajaliike pääse alkuun ja juurtumaan heidän keskuudessaan.

Päälinjana työssä perheenemäntien keskuudessa on V:n puoluekokouksen päätöksen mukaan edustajaliike. Siihen uomaan on pyrittävä vetämään kaikki, myöskin perheenemäntien vaalijärjestöt. Joskin perheenemäntien vaalijärjestöjä voidaan käyttää edustajaliikkeen alkuunsaamista varten, niin ne eivät kuitenkaan voi, rajoitetun tehtävän pohjalla toimien, muodostua edustajaliikettä korvaavaksi, sille rinnakkaisliikkeeksi tai sitä johtavaksi liikkeeksi, pitäen edustajaliikettä esim. vaalijärjestysten reservijoukkona, vaan on edustajaliike oleva ja muodostuva johtavaksi liikkeeksi perheenemäntien keskuudessa. Konferenssi kehoittaa puolueen jäseniä ja erikoisesti paikallisia johtavia puolue-elimä järjestämään perheenemäntien edustajaliikettä ensi kädessä niillä seuduilla, missä teollisuudessa työskentelevät työläisnaiset on jo vedetty edustajaliikkeeseen. Perheenemäntien edustajaliikkeen järjestäminen on tapahtuva V:n puoluekokouksen päätöksen pohjalla. Sen mukaan on perheenemäntien kokous muodostuva tilaisuuteen saapuneista perheenemännistä kuin myöskin perheenemäntien vaalijärjestysten jäsenistä. Viimeksimainitut eivät kuitenkaan edusta järjestöänsä, vaan ovat perheenemäntinä, edustajina, kuten toisetkin kokoukseen tulleet perheenemännät. Varsinaisina edustajina perheenemäntien kokouksissa ovat: a) perheenemännät; b) teollisuudessa työskentelevien työläisnaisten edustajaliikkeen edustajat; c) muut paikalliset yhdistykset ja osastot sekä mahdollisesti lähimmiltä maaseutu-paikoilta kutsutut edustajavieraat.

6. Edustajaliike on säilytettävä muodollisesti riippumattomana sekä ammatillisiin että poliittisiin legaalisiin järjestöihin nähden. Samoin eivät legaaliset järjestöt voi edustajaliikettä alistaa muodollisesti johtonsa alle. Mutta tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että edustajaliikkeen ja legaalisten järjestöjen väliset suhteet olisivat puolueettomat tahi että ne asettuisivat toisiaan vierovalle kannalle. Suhteita on tosiasiallisesti pyrittävä pitämään läheisinä. Se toteutetaan sen kautta, että legaaliset järjestöt antavat kaikkea apuansa edustajaliikkeen kokouksia varten esim. kokoushuoneen hankkimisessa yms., mikä liikettä edistää, sekä edustajainsa kautta ottavat osaa edustajaliikkeeseen.

Puolue tosiasiallisesti johtaa ja vaikuttaa liikkeessä jäsentensä kautta.

7. Edustajaliikkeen järjestäminen maaseudulla on tapahtuva V:n puoluekokouksen päätöksen pohjalla. Konferenssi varoittaa puolueen paikallisia elimä ryhtymästä edustajaliikettä järjestämään koko alueen tai piirin mitassa, vaan ensi kädessä vain alueen tai piirin kaikkein tärkeimpiin maaseutupaikkoihin. Ja siellä on liikettä pyrittävä järjestämään ensin maaseudun proletariaanisten keskuudessa.

Alunalkheet edustajaliikkeen järjestämiseksi talonpoikaisnaisten keskuuteen on toteutettava V:n puoluekokouksen päätöksen mukaan.

Lähimpinä tehtävinä konferenssi pitää seuraavia:

1) että puolueen on voitettava jäsenistönsä sekä puolueen lähellä olevien työläisten keskuudessa vallitsevat ennakkoluulot ja väärät käsitykset työläisnaisten luokkataisteluun osanoton väheksymisestä ja saatava työnaisten keskuudessa bolshevistiselle pohjalle;

2) että edustajaliike on juurrutettava työpaikkoihin sekä saatava se

säännölliseksi ja todelliseksi joukkoliikkeeksi teollisuusaloilla, missä nyt edustajaliikkeen ensi askeleet on jo otettu tai läbiaikoina saadaan liikealulle;

3) että järjestymättömien työläisnaisten osanotto edustajaliikkeeseen on huomattavasti saatava lisääntymään entisestään;

4) että edustajaliike sekä perheenemäntien keskuudessa että maaseudulla on järjestettävä V:n puoluekokouksen ja tämän konferenssin päätösten pohjalla.

Puolueen lähimmistä tehtävistä osuustoiminnan alalla

Konferenssi toteaa, että V:n puoluekokouksen päätös työstä osuustoiminnan alalla on oikeaan osunut ja siinä määritellyt suuntaviivat tarkoituksenmukaiset. Päätösten toteuttamista on vaan jatkettava. Siihen velvoittavat saavutetut tuloksetkin, ottaen huomioon, että puolueen työllä alalla on saatu vakavammalle perustalle, kyetty luomaan pohja, jolta voidaan ponnistaa eteenpäin, sekä tarkoituksenmukaisesti laajentaa ja syventää työtä, joka lähimmällä kaudella on edessä.

Konferenssi pitää välttämättömänä uudelleen teroittaa mieliin, että osuustoiminnan alalla tehtävässä työssä opposition vaatimukset ovat asetettavat kunkin hetken tarpeiden perustalle ja niiden kautta vedettävä työtätekeviä joukkoja vallankumouksellisen taistelun poliittisten tunnusten puolelle ja toimintaan niiden puolesta. Täten voidaan syövyttää proletaarinen taisteluhenki suurten kuluttajajoukkojen keskuuteen ja siten johtaa jo verrattain huomattavaa oppositiota kuluttajain osuuskauppaliikkeessä yhä suurempiin saavutuksiin.

Työn tehokkuuden ensimmäisenä edellytyksenä on, että osuustoimintatyö kiinteästi yhdistyy yleiseen puolueuuteen, koska vain puolue-elimien kiinteän johtajaosan kautta voidaan saavuttaa jatkuvaa menestystä tälläkin alalla.

Käytännöllisessä työssä saavutetut kokemukset oikeuttavat ja kehoittavat laajentamaan niiden kysymysten piiriä, joille työ osuustoiminnan alalla on suunnattava. Paitsi viime puoluekokouksen nimenomaan mainitsemia kysymyksiä on joukkojen kasvattamiseksi ja mukaanvetämiseksi esitettävä osuustoimintatyössä yhä enemmän sellaisia kysymyksiä, jotka koskevat suurten joukkojen jokapäiväistä elämää. Sellaisina voidaan mainita:

1. Kuluttajain välttämättömäin jokapäiväisten kulutustavarain hintojen alentamiseksi on käytävä jatkuvaa kamppailua ja siinä taistelussa kiinnitettävä huomiota mm joukkokulutustavarain rahtialennusten aikaansaamiseen kuljetuslaitoksen alalla. On jatkettava kamppailua kulutusosuustoimintaliikkeiden verovapauden puolesta. Edelleen on tulleilla nylkeminen suurta kuluttajain joukkoja ankarasti rasittava ja välttämättömäin tavarain hintoja kohottava ja siis realipalkan huomattava alentaja. Kun nyt uuden tullitariffin laatiminen on päiväjärjestyksessä, niin on entistä tarkomkammin tässä kysymyksessä valistettava suurta kuluttajajoukkoja ja nostettava niitä taisteluun kapitalistien veroriistoa vastaan.

2. Jotta osuuskaupat saataisiin kiinteämpään yhteyteen proletariaatin vallankumouksellisen taistelun muun rintaman kanssa, on edelleen jat-

kettava tarmokkaasti propagandatyötä siihen suuntaan, että osuuskaupat todella tukisivat proletariaatin taloudellisia taisteluita. Tässä suhteessa olisi aikaansaattava sopimuksia osuuskauppain ja ammattiliittojen kesken, jollaista jo ainakin yhdellä paikkakunnalla on ollut todettavissa. On päästävä yhä läheisempään keskinäiseen kosketukseen hyvän yhteyden rakentamiseksi osuuskauppain ja paikallisten ammattiliittojen keskuksien kanssa. Vaikkakaan ei vielä heti päästäisi molemminpuoliseen edustukseen, niin on tämä kysymys jo nyt otettava päiväjärjestykseen.

On itsestään selvää, että osuusliikkeiden tulee taata työläisilleen suotuisat työehdot ja että myöskin osuustoiminnallisten laitosten työläisten ammattiliiton järjestymisen vaatimusta on jatkuvasti pidettävä esillä niin, että se lähiaikoina syöpyisi siinä määrin yleiseen tietoisuuteen, etteivät sosdem. johtajatkaan tässä kysymyksessä enää kieroilla voisi. Vasemmistolaisten työläisten työhönottamista osuusliikkeisiin on solujen ja fraktiain tuettava, noskelaisjohtajain vieroksuvasta suhtautumisesta huolimatta.

3. Osuuskaupallisten keskusjärjestöjen julkaisemiin sanomalehtiin ja kirjallisuuteen ei vasemmisto-oppositio ole sanottavasti vielä ollenkaan voinut vaikuttaa. Sisällöltään ovat ne poikkeuksetta olleetkin reformistien tarkoituksia palvelevia. Mainitusta syystä on tähän entistä enemmän huomiota kiinnitettävä sekä keskuksissa että paikkakunnilla. Enemmän kuin tähän asti on vasemmistolehdistössä arvosteltava julkaistua osuustoiminnallista kirjallisuutta, samoin sanomalehtiä, selostamalla ja arvostelemalla niiden sisältöä ja siten herättäen kuluttajain joukoissa vastustushalua reformistista kirjallisuudesta ja sanomalehtiä vastaan; eräissä tapauksissa voi vastustus pukeutua selvän kirjallisuus- ja sanomalehtiboikotin muotoon. KK:n hallintoelimissä olevien vasemmistolaisten tehtäväksi on asetettava entistä tarmokkaammin työskennellä siihen suuntaan, että kulutusosuusk. Keskusliiton julkaisemaan kirjallisuuteen ja sanomalehtiin nähden vasemmiston vaikutus saataisiin tehokkaammaksi.

4. Konferenssi toteaa, että suoritettua työtä huolimatta eivät osuustoiminnalliset liikkeet ole osoittaneet sanottavaa huomaavaisuutta poliittisten vankien ja puna-orpojen avustamiseksi. Kysymykseen on jatkuvasti huomiota kiinnitettävä. Kysymyksessä osuuskuntain yhteistoiminnasta valtiollisten vankien huoltoyhdistysten kanssa on osuuskunnissa olevain solujen ja puoluefraktiain toimittava niin, että tähän asiaan saataisiin kiintymään suurten joukkojen huomio ja saavutettaisiin konkreettisia tuloksia. Samanlaista yhteistoimintaa on osuuskauppafraktiain aikaansaattava työttömien ja heidän valitsemainsa komiteain kanssa, jotta työttömien taloudellista tukemista voitaisiin osuustoiminnallisten laitosten puolelta tehostaa ja avustaa. Osuuskauppain pitäisi yhdessä työttömien kanssa, kääntyä kuntain ja valtion puoleen esim. korottomain lainain saamiseksi joko lempojen perustamiseksi tai työttömille tavarain jakelun helpottamiseksi työttömyystilanteissa.

5. Osuustoimintaliikkeessä tehtävässä työssä on lähimmän ajan kuluessa aloitettava entistä enemmän suunnata työtä osuustoiminnassa olevain joukkojen vetämiseksi poliittiseen taisteluun. Viime talvena käydyssä kamppailussa ammattiliiton liikkeen yhtenäisyyden puolesta eivät osuustoiminnalliset järjestöt toimineet ollenkaan. Tämä on puutteellisuus, joka on saatava poistettua, sitäkin suuremmalla syyllä, koska ammattiliiton liikkeen yhtenäisyys on jatkuvasti uhan alaisena. Paitsi tätä on osuustoimintaväki saatava järjestöjensä kautta taistelemaan myöskin sodan uhkaa, fasie-

mia, valkoista terroria ja luokkatuomioita jne vastaan, osoittaen ja selvittäen kuluttajain joukkoille, ettei osuuskauppaliike voi olla erillinen eikä sivussa työväen yleisestä poliittisesta taistelusta. Mainittujen kysymysten perusteella voidaan kohottaa osuustoimintaväen aktiviteettia yleisessä luokkataisteluliikkeessä, sen sijaan kun se tähän asti on sosdem johtajain toimesta tyyten pysytetty sivussa ja passiivisena.

6. Konferenssi edelleen toteaa, että viime puoluekokouksen päätös yhteyden solmimiseksi pienviljelijäin osuusliikkeiden kanssa ei ole kulu-neena toimintakautena edistynyt sanottavasti ollenkaan. Pitäen erittäin tärkeänä tämän yhteistyön, velvoittaa konferenssi solujen ja fraktiain erittäinkin maaseudun osuuskaupoissa, kiinnittämään tähän entistä suurempaa huomiota ja löytämään keinot vuorovaikutuksen aikaansaamiseksi.

7. Osuuskauppajärjestöjen kauppasuhteiden kehittämisessä SSSR:n kanssa ei myöskään ole päästy sanottaviin tuloksiin. On välttämätöntä jatkaa kamppailua kauppasuhteiden aikaansaamiseksi molempien maiden osuuskauppaliikkeiden kesken.

8. Työssä naisten keskuudessa heidän vetämisekseen mukaan poliittiseen toimintaan osuuskauppaliikkeissä tehtävän työn kautta on ollut huomattavissa huomattavaa edistystä. Työläisnaisten edustajaliikkeen kautta on jo saatu kiinnitettyä työläis- ja talonpoikaisnaisten huomiota tähän kysymykseen. Konferenssi velvoittaa edelleen jatkamaan alettua työtä ja seuraamaan osuuskauppaliikkeen kehitystä ja yhdistämään edustajaliikkeessä esitettävät vaatimukset niiden kysymysten yhteyteen, jotka parhaiten vastaavat päivän tarpeita.

9. Erikoisesti teroittaa konferenssi solujen ja fraktiain mieliin, lähintä-aikaa silmällä pitäen, että osuuskauppain syys- ja kevätkokouksiin on fraktiain hyvissä ajoin valmistauduttava niissä esille tulevien asioiden varalta. Osuuskauppain voittovarojen jakoa koskevan kysymyksen esillä ollessa on esitettävä poliittisten vankien ja puna-orpojen avustuskysymykset, samoin työttömien avustamista koskevat kysymykset ja muut voittovaroja koskevat kysymykset sekä osuuskauppain lehti-ilmoitusten antaminen vasemmistolehdistölle ym. Näiden kysymysten yhteydessä voidaan paljastaa ja selvittää porvarillisen yhteiskunnan luokkaluonnetta ja propageerata osuustoimintaväkeä taisteluun riistäjiä ja noskelaisjohtajia vastaan.

Samoin on ajoissa otettava huomioon hallintojen jäsen ehdokkaiden huolellinen asettelu ja etukäteen sopivalla tavalla heidän tunnetuksi tekemisensä. Samoin kuin hallinnon jäsen ehdokkaiden, on myöskin piiriliittojen kokouksiin valittavien edustajien valinnan suhteen meneteltävä samalla tavalla. Tämä koskee varsinkin niitä osuuskauppapiirejä, joissa vasemmistolaisten vaikutus on tähän asti ollut erittäin helppo. Puolueryhmän on muutenkin kokouksiin valmistauduttava siellä asianmukaisella tavalla esittäen kysymyksiä, kuten esim. tulliverotuksesta, osuuskauppain verotuksesta, jäsenmaksujen korotuksista ja "Kuluttajain Lehdessä" arvostelusta, paljastaen noskelaisten petturuuden sekä niiden osuuskauppaliikkeen varoilla harjoittaman leveilyn ja tuhlaillun, josta osoituksena ovat mm monet porvarillisiin maihin suunnatut edustajistot lukuisine osanottajineen, sen sijaan, että Neuvosto-Venäjää on jotenkin tyyten kartettu.

10. Yleisten kamppailujen aikana, kuten suuren työtaistelun, työttömyyden tai jonkun tärkeän poliittisen kysymyksen ratkaisun lähetessä on puolueryhmien vaikutettava ylimääräisten osuuskuntakokousten aikaansaamiseksi ja

niissä esitettävä hetken kysymykset, ennen kokousta huolellisesti varustautuen ja valmistautuen.

11. Osuuskauppapiiriä koskevien asioiden välitön johto on puolueen piirikomiteain velvollisuutena. Piirikomitean on johdettava piirin alueella osuuskaupoissa tehtävää työtä, kuin myöskin oma-alotteisesti huolehdittava osuuskauppain piiriliittojen kokouksista ja siellä esille tulevista asioista suotulsten päätösten läpiajamiseksi. Tärkeätä on, että varsinkin edustajain valintaan KK:n hallintoon tulee kiinnitettyä riittävä huomio.

12. Koko maata käsittävän SB:n alaisen puolueen osuustoimintajaoston tehtävä on viime aikoina vakiintunut ja kehittynyt, mutta on siinä vielä toivomisen varaa. Konferenssi velvoittaa SB:n kiinnittämään jatkuvaa huomiota mainitun keskuksen työn voimistuttamiseen ja kiinteään yhteyteen SB:n kanssa. Koko maata käsittävän osuustoimintajaoston tehtävään kuuluu, paitsi että se johtaa käytännöllistä jokapäiväistä työtä, myöskin huolellisesti valmistautuu Kulutusosuuskuntain Keskusliiton, OTK:n, "Kansan" ja "Tulenturvan" vuosikokouksiin sekä siellä esille tulevien asiain käsittelyyn ja päätösten tekoon.

13. Vielä teroittaa konferenssi osuustoimintajaoston mieleen yhteistyön aikaansaamista pienviljelijäin osuuskauppaliikkeiden kanssa. On tutkittava, millä tavalla esim. tavarain vaihto osuuskauppain ja pienviljelijäin osuuskauppaliikkeiden välillä aikaansaataisiin molempia tyydyttävällä tavalla tapahtavaksi, ja sitä tietä pyrittävä vetämään pienviljelijäin osuusliikkeet puolueemme vaikutuksen alaisiksi.

Ennen on jaoston oltava hyvässä yhteistyössä naisten edustajaliikettä johtavien elinten kanssa niin, että edustajaliikkeessä esille tulevat osuustoimintaa koskevat kysymykset olisivat etukäteen sovittuja, jotta hyvä yhteistulos saataisiin kummallakin työalalla ja siis kamppailut muodostuisivat mahdollisimman edullisiksi koko puolueelle.

14. Tälläkin työalalla konferenssi painostaa tiedotusvelvollisuutta. Tässä suhteessa on saatava aikaan jyrkkä käänne parempaan.

Päätöslauselma nuorisotyöstä

I. Salainen liitto ja sen tehtävät

SKP:n konferenssi toteaa, että Suomen Kommunistisen Nuorisoliiton työ on viimeisen puoluekokouksen jälkeen huomattavasti edistynyt. Sen organisaatio on lujittunut. Jäsenmäärä ei tosin ole vielä riittävästi kohonnut, johtuen solujen pienuudesta ja siitä, ettei puoluekokouksen ohjeiden mukaisesti olla tarpeeksi kiinnitetty huomiota fraktiain perustamiseen legaalisin nuorisoliikkeen sisälle. Suurena heikkoutena on se, että olemassa olevat perusjärjestöt ovat suurimmalta osaltaan alue- eikä työpaikkasoluja.

Ne tehtävät, jotka viimeinen puoluekokous Suomen Kommunistiselle Nuorisoliitolle asetti, jäävät edelleenkin voimaan ja allevilvaa konferenssi varsinkin liiton organisaatorista lujittamista. Näiden tehtävien täyttämiseen on nyt liiton kaikki voimat kiinnitettävä ja puolueen on tässä suhteessa liittoa entistä tarmokkaammin autettava, jotta liiton solu- ja jäsenmäärä tämän vuoden kuluessa saadaan tuntuvasti lisättyä.

Suomen Kommunistisen Nuorisoliiton on nyt, kun Suomen Sosialistinen

Nuorisoliitto on lakkautettu, kiinnitettävä erikoista huomiota joukkojen keskuudessa suoritettavaan työhön. Tässä on käytettävä hyväksi jo olemassa olevia legaalisia työväenjärjestöjä, varsinkin ammatillisia, urheilu- ja raittiusjärjestöjä, jotka liiton fraktiain kautta on vedettävä mukaan työhöme. Liiton fraktiain perustamiseen näiden sisälle on nyt kiinnitettävä erikoista huomiota. Joukkotyön, mutta varsinkin nuorison taloudellis-ammattillisen työn lujittamiseksi on säännöllisesti, erikokoisesti kuitenkin suurten palkkaliikkeiden johdosta, järjestettävä työtätekevän nuorison konferensseja, joissa nuorison taloudellinen tila ja järjestymisen otetaan keskustelun alaiseksi ja ajetaan liittomme taholta Kommunistisen Nuoriso-Internationalen taloudellis-ammattillista työtä vastaavia päätöksiä läpi sekä muutenkin kiinnitetään nuorisojoukkojen huomiota luokkataistelun välttämättömyyteen oikeuksiensa puolustamiseksi.

Työtä maalaisnuorison, mutta varsinkin maatyöläis- ja pientalonpoikaisnuorison keskuudessa, on liiton taholta alettava voimaperäisesti tehdä. Tässä on käytettävä hyväksi, paitsi illegaalisen liiton omaa organisaatiota, jo olemassa olevia tai perustettavia legaalisia nuoriso- ja muita työväen luokkajärjestöjä. Maalaisnuorison konferenssit, joissa maalaisnuorison päiväkysymyksiä pohditaan, ovat oivallinen keino maaseudun työtätekevän nuorison vetämiseksi liittomme vaikutuspiiriin.

KNL:n on pidettävä huolta siitä, että vallankumoukselliseen työhön sopivat rekryytit lukuisasti sidotaan ja koulutetaan solujen työhön joukko-osastoissa. Samoin on liiton sotilastyöntekijäin huolehdittava palveluksesta vapautuvien solujen jäsenten ja organisaattorien kiinnittämisestä työhön nuorisoliiton tai puolueen linjalle.

Liiton äänenkannattajaa, Nuorta Kommunistia, on saatava ilmestymään kaksi numeroa kuukaudessa ja vastaamaan enemmän joukkolehden tarpeita.

Sosialistista Nuorisoliittoa vastaan nostettua oikeusjuttua on käytettävä edelleenkin hyväksi laajan joukkoliikkeen aikaansaamiseksi nuorison järjestöoikeuksien puolustamiseksi ja on tähän liikkeeseen vedettävä mukaan sekä ammatilliset että muut työväen luokkajärjestöt.

Legaalinen nuorisotoiminta

Kaikkilla paikkakunnilla, etenkin siellä, missä Suomen sosialistisen Nuorisoliiton järjestöjä on hajoitettu tai hajoitetaan, on perustettava uusia työläis- ja talonpoikaisnuorison laajoja joukkajärjestöjä, joiden ohjelmana on nuorison taloudellisten ja kulttuurivaatimusten edustaminen sekä vltsin poliittisen toiminnan harjoittaminen...

Uusien järjestöjen organisaatio rakennetaan kahta linjaa myöten: työpaikoittain, työpaikkojen nuorison klubit (useampiakin työpaikkoja voi kuulua yhteen klubiin) ja alueittain, palkallisosastot, opintokerhot, retkely-yhdistykset ym sellaiset. Niiden toimintaa johtaa illegaalinen liitto salaisten fraktiainsa kautta.

Nyt jo olemassa olevia opintokerhoja on laajennettava ja lujitettava. On myöskin täydellä tarmolla pyrittävä perustamaan "Liekki" levitys- ja tilaajakerhoja (kutsumalla kokoon tilaajien, levittäjien ja kirjeenvaihtajien kokouksia).

Vasemmistolehtien nuoriso- ja maalaisnuorisokirjeenvaihtajien verkko on

raajennettava ja edelleen kehitettävä niin, että siitä kehityy voimakas ja laaja liike julkisen vallankumouksellisen nuorisotyön tueksi.

Ensiaikoina on siis ensi kädessä tällä tavalla lujitettava paikallista työtä kaikilla tärkeimmillä seuduilla. Keskitetyn legaalisen nuorisoliiton perustamista ei tällä kertaa ole huomattava. Mutta sitä painavammin on rakennettava nuorison paikallisjärjestöjä lujalle pohjalle.

Päätöslauselma urheilukysymyksestä

Kaikki viimeisen puoluekokouksen puolueellemme urheilukysymyksessä asettamat tehtävät ovat edelleenkin puolueemme edessä. Iskutehtävänä lähintä alkaa varten tulee olla seuraavat:

1. Johdon valloittaminen meikäläisten käsiin TUL:n piiri- ja aluekomiteoissa sekä seurojen johtokunnissa, jotta tulevassa liittokokouksessa johto liittotoimikunnassakin saataisiin meikäläisten käsiin.

2. Kaikenlaisen luokkasovinnon ja yhteistoiminnan vastustaminen porvarillisen urheiluliiton ja sen alaisten seurojen kanssa.

3. Punaisen Urheilu-Internationalen yhteisrintamapolitiikan edelleen ajaminen TUL:ssa. Opposition on erikoisesti pidettävä huolta siitä, että TUL:n liittotoimikunta painostaa Luzernin Urheilu-Internationalen johtoa täyttämään Punaisen Urheilu-Internationalen vaatimukset erikoisen yhteyskonferenssin koollekutsumiseksi.

4. V. 1927 Helsingissä pidettävät Luzernin Internationalen kongressi ja kansainväliset kilpailut on oppositionemme erikoisella huolella valmistettava ja toimittava niin, että niihin molempiin kutsutaan myöskin Punaisen Urheilu-Internationalen seksiot. Näiden tilaisuuksien kautta on mahdollista tuotava julki Suomen työläisurheilijoiden vakava tahto urheiluliikkeen kansainvälisen yhtenäisyyden saavuttamiseksi.

5. Opposition on edelleen painostettava sitä, että liittotoimikunta entistä voimakkaammin pitää yllä yhteistyötä Venäjän työläisurheilijoiden, Skandinavian maitten ja muiden Punaisen Internationalen seksialin kanssa.

6. Tuleva liittoneuvoston kokous on niin meikäläisten taholta valmistettava, että se asettuu näitä toimenpiteitä puolustamaan.

SKPin V. 1927 PUOLUEKONFERENSSIN PÄÄTÖKSIÄ

Valtiollinen tlla ja puolueemme lähimmät tehtävät

I.

1. Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean täysiistunto osoitti vääjäämättömillä tosiasioilla toukokuun 29 päivänä 1927 hyväksymässään lausunnossa sodasta ja sodanvaarasta uuden imperialistisen sodan puhkeamisen uhan entistä läheisemmäksi ja erikoisesti vastavallankumouksellisen sodan valmistukset Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoa vastaan yhä ilmeisemmiksi ja kouraantuntuvimmiksi. Tämän konferenssin jälkeiset tapahtumat (esim. merivarustusten rajoittamista koskevan, eräitten suurimpain imperialististen valtain välisen konferenssin tuloksettomasti hajaantuminen; Kansainliiton sisällä olevain vastakohtain kärjistyminen; Englannin laivaston ja ilmailuvoimien esiintyminen Itämerellä ja Baltian maissa) ovat yhä vain vahvistaneet Kominternin edellämainitun toteamisen.

2. Maailman kapitalismi on muutaman viime vuoden kuluessa jonkun verran vakaantunut. Mutta tämä vakaantuminen on ollut sangen suhteellista laatua. Ensiksikin proletaarinen vallankumous Venäjällä on antanut hyvin raskaan iskun maailman kapitalismille. Toiseksi kansallisvallankumoukselliset liikkeet siirtomaissa lohkovat siihen uutta repeämää. Pelkästään näiden kahden tekijän olemassaolo, samanaikaisesti maailman työväenluokan pääoman hyökkäystä vastaan harjoittaman vastarinnan kanssa (esim. Wienin työväen vallankumouksellinen yleislakko ja aseellinen esiintyminen) tekee mahdottomaksi kapitalistisen järjestyksen horjumattomuuden.

3. Viime vuosien kuluessa muodostunutta suhteellista tasapainoa, toiselta puolen imperialististen valtojen kesken ja toiselta puolen imperialististen valtojen ja Neuvostoliiton sekä vapautuvien puolisiirtomaiden (Kiina) välillä, yhä enemmän häiritsevät avoimet sotilaalliset selkkaukset, jotka merkitsevät tämän tasapainon lopun lähestymistä ja tilanteen kehittymistä uuteen imperialistiseen sotaan. Kaikkialla maapallolla tapahtuu polttoaineen kasaantumista, valmiina leimahtamaan ilmiliekkiin ensimmäisestä heltetystä kipinästä.

4. Kaikki kapitalististen valtioiden keskinäiset ristiriidat jäävät takalalle siihen pääasialliseen rajalinjaan nähden, joka erottaa koko maailman kahteen leiriin: toisella puolella Neuvostoliitto ja vallankumouksellinen Kiina, toisella puolen koko kapitalistinen maailma, Kiina ja Neuvosto-

liitto ovat koko kansainvälisen aseman kaksi solmukohtaa. Tänne kasaantuvat ne sodanpilvet kaikkein voimakkaimmin. Taistelu näistä kahdesta mittaamattoman laajasta markkina-alueesta on kansainväliselle pääomalle kysymys elämästä ja kuolemasta. Tämä taistelu kestää niin kauan, kunnes maailman proletariaatti tekee lopun kansainvälisen porvariston valasta.

5. Imperialistisen politiikan uudelle vaiheelle on luonteenomaista se, että kapitalismi valmistautuu "pienistä" sodista siirtymään suuriin sotiin. Sota Kiinassa, jonka muodot toistaiseksi muistuttavat vuosien 1918—19 sekaantumista neuvostojen maassa, on alkua suurten sotien jaksolle. Kansainvälisen merkityksensä puolesta on imperialististen voimien sekaantuminen Kiinassa jo suurta sotaa. Se on suurta sotaa sen vuoksi, että sitä käyvät suurimmat kapitalistiset valtiot, joiden apuna ovat Kiinan omat vastavallankumoukselliset voimat. Imperialistien sota Kiinassa yhdessä Kiinan vastavallankumouksen kanssa vie auttamattomasti uusiin sotiin, jos ei se tule tukahdutetuksi alkuunsa. Tämä sota on jo muuttumassa sodaksi Neuvostoliittoa vastaan.

6. Hyvin kiinteässä yhteydessä Kiinan sodan kanssa on yhä tiukemmin käynnissä oleva maailman proletariaatin tärkeimmän tukikohdan, Neuvostoliiton, saartamispolitiikka Euroopan ja Aasian mantereiden muissa kohdissa. Englannin diplomatia työskentelee herkeämättä Neuvostoliittoa vastaan mm Itämerenmaiden neuvostovastaisen yhteisrintaman muodostamiseksi Suomesta Puolan kautta Rumaniaan saakka. Samanaikaisesti tapahtuu kuumeentapaisia sodan valmisteluja Neuvostoliiton rajamaissa.

7. Useissa maissa on sattunut tapahtumia, jotka ovat sangen ominaisia sille sodanvalmistelujen ilmapiirille, jossa suurimmat kapitalistiset maat elävät. Kaikissa kapitalistimaissa on nyt havaittavissa taantumuksen voimistuminen (esim. ammattiyhdistysten vastainen laki Englannissa), terrorististen fasististen työväenluokan kuristamistapojen kansainvälistyminen suuremmissa tai pienemmissä määrässä. Sisäinen taantumus käy yhtä jalkaa ulkonaisten valloituspyrintöjen kanssa. Voidakseen käydä sotaa täytyy kapitalismilla olla "rauhottunut" selkäpuoli.

8. Toisen Internationalen ja Amsterdamin päätehtävänä 1914—18 sodan jälkeen on ollut toimia jonkunlaisena kansainvälisen porvariston agitatio-osastona, jonka velvoituksiin on kuulunut kapitalistisen järjestelmän konnuuksien aatteellinen puolustaminen. Pääoman ja sosialidemokratian välillä on ollut olemassa työjako. Kapitalismi on aseistautunut, tehden teknillisiä valmistuksia sotiin, sosialidemokratia on niitä asteettaisesti valmistellut, tarmokkaasti toiminut työväenluokan yhtenäisen taistelun estämiseksi imperialismia ja sotaa vastaan.

Katkiolla sattuu sosialidemokratian kanta yhteen kunkin maan oman kansallisen porvariston etujen kanssa. Mutta sosialidemokratian kehityksessä on viime aikana havaittavissa jotain uutta. Tätä uutta ilmenee siinä, että muutamissa maissa sosialidemokratia ei tyydy yksistään aktiivisesti tukemaan oman maan hallitsevien imperialistista politiikkaa, vaan menee vielä pitemmälle. Se ottaa porvaristolta imperialistisen politiikan ja aseistamispolitiikan aloitteen omiin käsiinsä (esim. Suomen sosialidemokratia hallituskauteen).

II.

9. Suomi, jonka kapitalistinen talous rationallysoimisen, s.o. tehostetun kapitalistisen riistomenetelmän kautta ja jonka valkoinen valtajärjestys on viime vuonnakin suhteellisesti stabiilisoitunut samaan tapaan kuin maailman kapitalismikin, muodostaa osan kapitalististen valtioiden järjestelmästä. Sen kautta se on ehdottomasti riippuvainen niin taloudellisesti kuin poliittisestikin maailman kapitalismin piirissä tapahtuvista muutoksista ja imperialismiin ja vallankumouksen voimien keskinäisten suhteiden kehityksestä.

Suomen asennetta nykyisessä kansainvälisessä asemassa ja sen sisäistä valtiollista tilaa luonnehtivat erikoisesti seuraavat tosiasiat:

a) Englannin imperialismiin kaikinpuolinen vaikutus, joka alkoi vuonna 1919, on vuosi vuodelta, mutta erittäinkin viime aikoina vahvistunut ja vakaantunut. Englantilaisella pääomalla on vankka asema valkoisessa Suomessa toiselta puolen pääomasijoitusten kautta (teollisuusosakkeet ja lainat), toiselta puolen sen kautta, että Englanti on Suomen tärkeimpien teollisuustuotteiden pääostaja (38 %). Imperialistinen Englanti on julkisesti ja menestyksellä sekaantunut Suomen porvariston sisäpolitiikkaankin (mm Suojärven lampuotien asia). Kansainliiton kautta Englannin imperialismi on ajanut valkoista Suomea Neuvostoliittoa vastaan ja järjestää sille rahallista apua turvatakseen Suomessa neuvostovastaisen imperialistisen poliittikkansa mukaisen menettelyn. Englannin imperialismiin sotilasasiain tuntijat ovat johtaneet Suomen porvariston aseellisten voimien kehittämistä ja vahvistamista (armeijan uudistaminen ja laivastorakennussuunnitelma): Neuvostoliittoa vastaan suunnatun vakoilunsa ja terroristisen toimintansa yhdeksi huomattavammaksi tukikohdaksi on Englanti valinnut Suomen, samoin kuin se on käyttänyt Suomen Neuvostoliittoa vastaan kohdistettujen laivastomielenosoitustensa välikappaleena.

b) Valko-Suomi itse suorittaa, Englannin vaikutuksen ja johdon alaisena, suunnitelmallista sodan valmistelua Neuvostoliittoa vastaan sekä aineellisesti että poliittisesti. Militaristinen varustelu on kasvanut ja kasvaa. Suojeluskunnat pyritään tekemään varsinaisiksi lahtarien sota-voimiksi tarkoituksella kehittää niistä porvariston aseellisten voimien kantajoukko, samaan tapaan kuin Ranskassa suunnitellaan palkkajoukkoja kantajoukoksi. Tämä tapahtuu silmällä pitäen sitä, että kun imperialistien sota Neuvostoliittoa vastaan alkaa, niin se tulee olemaan luokkasotaa, jossa yleiseen asevelvollisuuteen perustuva armeija ei porvaristolle ole täysin luotettava. Teollisuuden mobilisoiminen valkoisen valtakomennon sotaseikkailuja varten on valmisteilla. Maatalouttakin pyritään, varsinkin maataloustuottajain taantumuksellisen keskusliiton kautta, saattamaan samaa politiikkaa palvelemaan. Kaikki nämä toimenpiteet ovat tähdätyt Neuvostoliittoa vastaan. Siihen liittyy kieltäytyminen solmiamasta Neuvostoliiton tarjoamaa hyökkäämättömyyssopimusta sekä toiselta puolen pyrkimys perustaa Englannin johdolla erikoinen reunavalttojen yhtymä Neuvostoliittoa vastaan, jolle yhtymälle kansainliitto turvaisi rahallisen avun. Valkoinen Suomi pyrkii myöskin muodostumaan Skandinavian maiden ja reunamaiden yhdistäjäksi Englannin johtamassa neuvostovastaisessa vehkeilyssä. Neuvostoliittoa parjaavat, kaikki valkoisen valtakomennon kannattajat muka sodan lietsojaksi ja Suomen itsenäisyyden viholliseksi, huolimatta siitä, että Venäjän proletaarinen vallankumous Suomen itse-

näisyyden toteutti ja Neuvostoliitto kaikki keinoin on pyrkinyt rauhaa ylläpitämään, kun taas valkosuomalaisen aktivistien keskuudessa julkeasti puhutaan Neuvosto-Karjalan ja Inkerin valtauksesta, mikä osoittaa, että niillä on suunnitelmia järjestää sinne uusia rosvohyökkäyksiä. Alkuna tällaiselle jo on se, että valkoisen Suomen vallanpitäjät ovat avullaasti luovuttaneet Suomen valtakunnan englantilaisen vakoilun ja terroristi-vehkeilyn tukipaikaksi ja suomalaiset lahtarit ovat palkkautuneet Neuvostoliiton kansainvälisten vihollisten käskettäväksi (Elfvengren). Tällä tavalla valkoinen Suomi ja sen lahtarivoimat ovat viime aikoina työntyneet Englannin johdolla Itämeren maissa Neuvostoliittoa vastaan sotaa valmistavan politiikan etunensä.

c) Fasismi, joka esiintyy Suomessa kaikille tunnettuna valkoisena valtakomentona ja aitosuomalaisuutena, ei vaikutuksensa puolesta ole heikentynyt, vaan on se päinvastoin viime aikoina osoittanut määrättyä aktiivisuutta sekä laajentumista ja vahvistumista. Ent. tsaarin kenraalin Gerichin järjestämät salaiset fasistikokoukset eri paikoilla maata puhuvat myös aktiivisen hyökkäystoiminnan valmistuksista. Vaikka Suomen koko johtava porvaristo ja kaikki porvaripuolueet ovat enemmän taikka vähemmän fasismin kannattajia, niin enimmänsä fasismistia ovat kokoomuspuolue ja maalaisliitto, jotka sanomalehdissään avonaisesti fasisistidiktatuuria puolustavat ja vaativat työväen nykyiset mitättömätkin demokraattiset oikeudet lakkautettaviksi. Maalaisliiton viime eduskuntavaaleissa saavuttama kannatuksen lisääntyminen merkitsee niin ollen fasismin vaikutuksen laajentumista. Vaikka kokoomus menettikin kannattajia vaaleissa, niin sen ja maalaisliiton yhteinen vaikutus ei vähentynyt, vaan päinvastoin lisääntyi. Ja kuten monissa muissakin maissa, on Suomen fasismin vaikutuksen päänsiiallinen alue maaseutu. Kun fasismi on suurporvariston vastavallankumouksellisen politiikan tärkein välikappale, pikkuporvariston takapajuisuuden ja kansalliskiihkoisten vaistojen sekä tyytymättömyyden porvariston hyväksi käyttämisessä, niin merkitsee fasismin vaikutuksen vahvistuminen sisäpoliittisesti yhä suurempaa uhkaa työväenluokkaa vastaan ja äärimmäisten fasisistien toimeenpaneman kaappauksen mahdollisuuden suurenemista ja ulkopoliittisesti yhä häikäilemättömämpää Neuvostoliitolle vihamielistä politiikkaa.

d) Sosialidemokratian ohjiston porvarillisuuden ja valkaistumisen prosessi on sosdem ministeristön aikana entistä suuremmalla vauhdilla jatkunut. Sosialidemokratia pyrki rakentamaan ja stabilisoimaan porvarillista taloutta, niin hyvin kapitalistista teollisuutta kuin maatalouttakin, työtätekevien kansankerrosten riistämisen kautta (sosdem puolueen uuden maatalousohjelman perustus ja sosdem puolueen vaaliohjelma). Porvarillista valkoista valtiota ja sen valtakomentoa nämä johtajat kaikessa toiminnassaan vahvistavat, uskotellen sitä demokratiaksi (sosdem sotaministeri Heinosen uuden vuoden päiväkäsky, jossa kiitettiin suojeluskuntien hyödyllistä toimintaa, ja pääministeri Tannerin esiintyminen paraatissa, missä oli suojeluskuntiakin, samoin kuin monet suojeluskunnille suosiolliset lausunnot). Sisäpolitiikassa ei sosdem ministeristö ole toimeenpannut mitään oleellista muutosta verrattuna muihin valkoisiin hallituksiin. Päinvastoin se on vahvistanut sotaa valmistelevan porvariston selkäpuolta sekä taloudellisesti että poliittisesti (poikkeuksien myöntäminen kapitalisteille 8 t. työpäivän noudattamisessa, ohranjärjestön ylläpito). Siihen liittyy myös sosdem johtajien alinomaiset hyökkäykset työväen ammatillisen liikkeen ehjyyttä vastaan, työväen urhelluudessa

äskien noskejohtajat toimeenpanivat väkivaltaisen vallankaappauksen. Ulkopoliitikassa on sosialidemokratia noskeministerien kautta, pyrkiessään vastustamaan työväen vallankumousta, viime aikoina ajanut aktiivisesti Englannin imperialismin johdolla Neuvostoliiton vastaista politiikkaa (Englannin laivaston mielenosoituksen salliminen, aloite reunamaiden liiton muodostamisesta, pidättäytyminen hyökkäämättömyyssopimuksesta, venäläisten monarkistipakolaisten ja englantilaisten urkkijain terroristisen ja muun neuvostovastaisen toiminnan salliminen Suomessa jne). Suomenkin sosdem johtajat osoittavat, että he niinkuin Komintern päätöksessään sosialidemokratiasta uutena selkkana toteaa, "ottavat porvaristolta imperialistisen politiikan ja aseistamispolitiikan aloitteen omiin käsiinsä", mikä itse asiassa merkitsee sodan konkreettista valmistamista Neuvostoliittoa vastaan. Näiden kaikkien selkkojen johdosta fasistijohtaja Donner toteaa, "että suuri ja ilahduttava muutos on tapahtunut" sosialidemokratian johtavissa piireissä sekä lausuu syvän ilonsa siitä "että sosialidemokraattinen puolue hallitusvastuustaan ja kannanmuutostaan huolimatta viimeisissä vaaleissa ei ole menettänyt joukkojensa kannatusta, että se ei ole kärsinyt tappiota, joskaan ei ole saavuttanut voittojakaan." Fasistijohtaja Donner on vakuutettu, "että se päivä ei ole niin kaukana, jolloin suojeluskunta voi saada osakseen sosialidemokraattien suoranaiseen kannatuksen toisellakin tavalla kuin eduskunnan määräyksiä noudattavan hallituksen kautta". Sosialidemokraattisen puolueen sihteerin, Viikin, vastaus fasistijohtajan lausuntoihin, että sosdem taholla ei suojeluskuntia nykyisellään muka kannateta, mutta ollaan kyllä valmiit tekemään suojeluskunnat "armeijan reserviksi tai suorastaan kaikki kansalaiset käsittäviksi" on petollista diplomatiaa, jonka tarkoitus on peittää suojeluskuntien luokkaluonnetta ja tannerilaisuutta.

e) Porvariston hyökkäys työväenluokkaa vastaan, varsinkin taloudellisella alalla, on tullut entistä kiihkeämmäksi. Sen ilmauksena on esim. metallisulku, rikkurijärjestöjen voimistuminen ja näiden järjestöjen väkivaltainen esiintyminen. Erikoisesti merkille pantava on, että nosket ovat rikkuruutta suosineet. Ammattijärjestön noskelaistuttamispyrintöjen lietsominen ja kannattaminen suurpääoman edustajain taholta on yhtenä ilmiönä päälöman hyökkäyksessä. Poliittisesti esiintyi porvariston hyökkäys viime vaaleissa siten, että kaikki porvaripuolueet ja niiden mukana sosdem johtajat yhteisrintamassa hyökkäsivät vallankumouksellisen työväen ja heihin liittyneiden pienviljelijäin rintamaa vastaan. Kiinteämmäksi kehittämällä hyökkäyksellä porvaristo pyrkii jatkamaan kapitalismin stabilisointumista ja vahvistamaan sekä rauhoittamaan selkäpuoltaan, valmistellessaan sotaa Englannin johdolla Neuvostoliittoa vastaan.

f) Valkoista lahtaririntamaa särkee kuitenkin kansallisten ristiriitojen olemassaolo, mitkä ristiriidat viime aikoina ovat terävöityneet ja kehittyneet. Aitosuomalaiset fasistiset ainekset hyökkäävät kiihkeästi ruotsalaista vähemmistökansallisuutta vastaan, pyrkien sortamaan sitä ja kieltämään sen itsensä määräämisoikeudet sekä siltä lähtevät vaatimukset. Se on ollut omansa kehittämään ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden rahvaaseen kuuluvien aineiden kansallista taistelua sortavan aitosuomalaisuuden innoittamaa enemmistöä vastaan. Sen ilmauksena on sekin, että ruotsalaisen suurporvariston johtaman puolueen puolelle viime vaaleissa meni huomattava joukko uusia ruotsalaisia rahvaanaineksia, siitä huolimatta, että ruotsalaiset johtavat kapitalisti- ja byrokraattiryhmät yhdessä erinäisten suomalaisten johtavien porvariainesten sekä sosdem johtajien

kanssa pyrkivätkin tosiasiallisesti estämään ruotsalaisen rahvaan kansallista liikettä ja siten tasottamaan kansallisia ristiriitoja niin, että siltä hyötyvät suomalaiset ja ruotsalaiset suurporvaris- ja byrokraattiryhmät.

g) Työväen keskuudessa on aktivisoituminen sekä vasemmistuminen ja vasemmistoliike edistynyt viime aikoina. Suomen ammattijärjestön jäsenmäärän varsin huomattava kasvu on yksi työväen aktivisoitumisen ilmauksia, samoin myös lukuisat lakkotaistelut. Luokkatietoisien työväen järjestötoiminnan aloilla huomataan myös edistystä. Järjestyneen työväen lähetystöt ja oma-alotteiset suurin joukoin tapahtuneet retkeilyt Neuvostoliittoon todistavat aktiivisen harrastuksen kasvua kansainvälisen proletariaatin tärkeimpään tukikohtaan ja kansainvälisen luokkataistelun tärkeimpiin kysymyksiin.

Vaikka nämä tosiasiat voidaankin tyydytyksellä merkitä, niin on samalla kuitenkin todettava, että vasemmistuminen ja vasemmistoliikkeen kehitys on ollut hidasta, osaksi hitaampaa kuin erinäisten vastavallankumouksen voimain vaikutuksen kehitys. Vallankumouksellisen työväen aktiviteetti taas, siitä huolimatta, että se on kohonnut ja osoittaa kohoamis-suuntaa, ei kuitenkaan ole yhtä huomattava kuin valkoisen porvariston ja valkoisten sosialidemokraattisten johtajien aktiviteetti.

Tämän todistaa sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaalliton saama tulos vaalitaistelussa ja osaksi myös vasemmistotyöväen esiintyminen ja toiminta vaalitaistelussa ja vaalien edellisinä aikoina.

Sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto voitti kyllä vaaleissa lisää ääniä verrattuna edellisiin vaaleihin. Nämä lisää-äänit tekevät lähes kaksi kertaa sen määrän, mitä kaikki lahtaripuolueet saavuttivat lisää-ääniä laskemalla pois niiden äänimenetyksen. Mutta esim sosdem työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton voittama kannattajain lisäys (17.000 ääntä) oli kuitenkin paljon pienempi kuin fasistisen maalaisliiton kannattajain kasvu (30.000 ääntä). Vaikka vasemmistotyöväen lisää-äänit tietenkin ovat suureksi osaksi tulleet ennen noskelaisia kannattajilta työllisiltä, joiden silmät ovat aukaisseet noskelaisten kapitalisteille tekemät palvelukset, niin sittenkin sosialidemokraattien kannatus vaaleissa ei heikentynyt, vaan vähän kasvoi, paitsi uusien äänestäjien äänit, myös nähtävästi pk-kuporvarillisten aineiden kannatuksen lisääntymisestä.

Nämä selkat huomioon ottaen on vasemmistotyöväen vaaleissa saavuttamaa tulosta pidettävä heikkona. Kun sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto on vaaleissa ainoana työtätekevän kansan etujen ajajana (kun kommunistinen puolueemme ei esiinny julkisena puolueena) ja kun osa sosdemien entisistä kannattajista nyt siirtyi sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton kannattajiksi, niin olisi ollut syytä odottaa vasemmistotyövälle parempaa tulosta, vaikka ottaa lukuun senkin, että valkoinen komento on asettanut vasemmistotyöväen vaalitoiminnalle paljon esteitä. Sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto ei näet näissä vaaleissa saavuttanut vielä edes v:n 1922 tasoa.

Näitten heikkojen tulosten syynä on toisaalta ollut se, että vasemmistotyöväki ei ole aina osoittanut tarpeellista selvyyttä suhtautumisessaan sosdem ja maalaisliiton johtajiin eikä riittävästi vallankumouksellista aktiivisuutta niiden paljastamisessa niiden suurporvaristolle tekemien palvelusten johdosta, toisaalta se, että on liaksi luotettu siihen, että punaisiksi tunnetulla paikkakunnilla vasemmistotyöväen asia menee "omalla painollaan" eteenpäin, ilman vakavaa ja tarmokasta työtä.

b) Oleellisesti sama sörto työväen vallankumouksellista liikettä vastaan kuin ennenkin on sosdem ministeristön aikanakin ollut vallalla (eslm. ohranavaino, sos. nuorisoliiton hajottamisen voimassapito ja liiton kymmenien toimivien jäsenten vankilaan telkeäminen). Sosdem johtajien käsissä olevan hallituksen on sentään ollut pakko pidättäytyä rajoittamasta työväen toimintavapauksia suuremmasti, pyrklessään peittämään ja salaamaan valkoisen valtakomennon todellista luonnetta ja sen kautta petkuttamaan työtätekeviä joukkoja. Mutta nykyisissä oloissa saattavat vallanpitäjät nopeasti panna mitä alastomimman valkoisen terrorin riehumaan ja ryhtyä suuriin hyökkäyksiin vasemmistolaista työväenliikettä vastaan. Mitä kärjistyneemmäksi muuttuu kansainvälinen tila, mitä kiihkeämmäksi sodanvalmistelut Neuvostoliittoa vastaan, mitä enemmän S. Komm. Puolue voimistuu ja mitä enemmän maa rupeaa polttamaan lahtarjen jalkoja, sitä varmemmin on odotettavissa uusia lahtariterrorin purkauksia Suomessa.

10. Johtopäätöksenä on todettava, että yhteiskunnallisissa luokkavoimissa tapahtuu äärimmäisillä sivustoilla, toisaalta suurporvariston johtaman fasismin ja toisaalta vallankumouksellisen työväenliikkeen keskuudessa voimien ja vaikutuksen kasaantuminen ja lujittuminen ja että valkoinen porvaristo yhdessä sosialidemokratian johtajien kanssa valmistaa kaikin tavoin sotaa ja hyökkäystä Neuvostoliittoa ja vallankumouksen voimia vastaan.

III.

11. Kommunistisen puolueemme poliittisena päätehtävänä nyt lähimpänä aikana on tarmokas ja järjestelmällinen taistelu **sotahankkeita sekä äärimmäisten fasistien vallankaappausjuonia vastaan** ja samalla koko valkoista valtakomentoa vastaan, kuin myöskin siinä yhteydessä **sosdemjohtajia vastaan**, jotka suojaavat ja pönkittävät tätä valkoista komentoa ja ottavat osaa porvariston sotahankkeisiin tai johtavat niitä. On kannatettava ja tuettava kaikkia työväen ja riistetyn maalaisrahvaan joukko-**liikkeitä** ja joukko-otteluita, mitkä suuntautuvat sotahankkeita, fasistijoukko- ja sosdem johtajain petturuutta vastaan sekä kaikin tavoin edistettävä työtätekevien joukkojen aktiivisuuden nousua tässä taistelussa ja ylipäänsä kaikessa niiden kamppailussa valkoista komentoa vastaan. Ottamalla huomioon imperialistisen sodan kehittymisen Kiinassa sekä niiden neuvostovastaisten sotahankkeiden yhä kiihtymisen ja valkoisen Suomen osallisuuden niissä, on erityisesti pidettävä mielessä puolueemme KK:n viime helmikuun plenumin päätöksessä asetettu tehtävä: "Muutenkin on niin valmistauduttava, että jos tilanne kääntyy ulko- tai sisäpoliittisesti kriittilliseksi (niin että joko sodan syttyminen tai fasistikaappausyritys tai muussa muodossa tapahtuva suuri päällekkäisyys maamme vasemmistolaisen työväen kimppuun näyttää lähiaikana ei ainoastaan mahdolliselta, vaan aivan todennäköiseltä), niin on meillä olemassa mahdollisimman hyvin valmistetut edellytykset ryhtyä sellaista tilanteen käännettä vastaavaan toimintaan". Sodan vaara on nyt realinen, vaikkakin sen puhkeaminen voi siirtyä joksikin aikaa, riippuen ennenkaikkea siitä, jos työväki kaikkialla maailmassa ja Suomen työväki maailman proletariaatin osana saa aikaan voimakkaan joukkoliikkeen sotaa vastaan.

12. Tähän puolueemme yleiseen poliittiseen päätehtävään kuuluu myöskin tarmokas ja säälimätön taistelu kaikkia pasifistisia ja demokraut-

tisia harhoja vastaan, samoin kuin myöskin taistelemisen kaikkea keskustalaista horjumista vastaan kommunistisessa liikkeessä. Kapitalismin suhteellisen ja tilapäisen stabilisoitumisen ja sen "stabilisoitumisen" olosuhteissa tapahtunut nöskein hallitukseen päästäminen nimittäin on vahvistanut työväenjoukoissa pasifistisia demokraattisia harhoja huolimatta imperialististen suurvaltojen ja niiden käskyläisenä toimivan valko-Suomen julkeista sodan hankkeista ja valmistelusta, sitäkin enemmän kun sosdem johtajat järjestelmällisesti koettavat uskotella, ettei mitään sodan vaaraa ole ja että yhteiskunnalliset ristiriidat lievenevät. Työväen joukoissa ilmenevät pasifistiset harhat ovat myös esiintyneet osittain puolueessakin. Samasta demokraattis-pasifististen harhain maaperästä ovat myöskin nousseet sellaiset pyrkimykset, kuin että on pysyttädyttävä erillään "ulkopuolisten voimain vaikutuksesta", jolla objektiivisesti kielletään proletariaatin kansainvälinen taistelu ja sen taistelun kommunistisen johdon yhtenäisyys. Näitten ja niihin liittyvien muiden harhojen ja syrjäpyrintöjen voittaminen on välttämätöntä proletariaatin menestyksellisen vallankumouksellisen taistelun käymiselle.

13. Suorittaessaan edellämainittua poliittista päätehtäväänsä ja siinä johdonmukaisesti edeten, asettaa puolueemme lähimmiksi päätarkoituksikseen:

a) Paljastaa konkreettisesti esiintyvien kysymysten yhteydessä porvaristo ja sosdem johtajat imperialismin käskyläisiksi ja sodan valmistajiksi Neuvostoliittoa vastaan.

b) Mobilisoida joukot laajoihin poliittisiin kamppailuihin ja pysyvään joukkoliikkeeseen imperialistista sotaa vastaan;

c) käyttää hyväkseen kaikkien ottelujen ja joukkoliikkeen tulokset poliittisesti ja erikoisesti organisatoorisesti lujittaakseen puolueemme kaikinpuolinen pysyvä joukkovaikutus;

d) saada laajat joukot käsittämään, että imperialistinen sota ei voi päättyä pysyvään rauhaan muuten, kuin että proletariaatti muuttaa imperialistisen sodan kansalaissodaksi, jossa se kukistaa porvariston ja valmistaa nämä joukot oikealla ajankohdalla kääntämään porvariston antamat aseet porvaristoa itseään ja sen valkoista komentoa vastaan sekä muuttamaan imperialistinen sota aseelliseksi kansalaissodaksi.

14. Tällä puolueemme yleisellä linjalla, on puolueettomain, välinpitämättömän ja sosialidemokraattisten joukkojen voittamiseksi kommunistisen puolueen vaikutuksen alaiseksi ja taisteluun imperialistista sotaa vastaan, entistä moninkerroin tarmokkaammin ja taitavammin käytettävä hyväksi yhteisrintamataktiikkaa kulloinkin tärkeämissä taistelukykyksissä ja tunnuksilla, mitkä ovat omansa joukkojen yhteistä taistelua edistämään (esim. "kädet irti Neuvosto-Venäjältä", "kädet irti Kiinasta", "fasismia vastaan" jne).

15. Tätä varten on välttämätöntä kommunistisen puolueemme ja koko vallankumouksellisen liikkeemme kaikinpuolinen vahvistaminen ja lujittaminen. Vaikka puolueemme työssä ja toiminnassa sekä joukkovaikutuksessa on viime aikoina voitu havaita edistystä, niin on pidettävä mielessä, että puutteita ja vajavaisuuksia on ja että ne on tarmokkaalla työllä korjattava. Myöskin on painettava mieleen, että varsinkin tällaisena aikana on horjumaton ja tiukka puoluekuri ehdottoman välttämätön.

16. Nojautuen Kominternin Toimeenpanevan Komitean Täysi-istunnon hyväksymään päätöslauselmaan sodasta ja sodanvaarasta ja pitäen sitä kaikessa sodanvastaisessa taistelussa puolueemme ohjeena konferenssi

velvoittaa kaikki puolueen elimet kiinnittämään huomion ja tarmon seuraaviin tehtäviin:

a) Puolueemme illegaalista järjestöverkkoa on edelleen tarmokkaasti laajennettava ja jäsenlukua kohotettava tuntuvasti; puoluetyötä on erityisesti voimistettava sellaisilla aloilla (mm ammatillisen toiminnan ja sotilastyön aloilla sekä maaseudulla) sekä semmoisissa muodoissa (esim. illegaalinen kirjallisuus ja lentolehdet) kuin nykyinen tilanne vaatii.

b) On paljastettava joukoille, että noskelaiset hallituksessa ja muutenkin tukevat Englannin taantumuksellisen hallituksen ja Suomen porvariston neuvostovastaisia sotavalmisteluja ja hallituksessa ollessaan asettuneet nyt niiden valmistelujen etunenään, väittäen tekevänsä sen mukaan Suomen itsenäisyyden turvaamiseksi. Meidän puolueemme toiminnalla on vedettävä sosialidemokraattien vanavedessä kulkeneet joukot sodanjuonia vastaan ja osoitettava, että Suomen itsenäisyyttä ei uhkaa mikään vaara Neuvostoliiton työkansan puolelta, mutta että imperialismin käskyläisenä olo itseasiassa jo merkitsee Suomen itsenäisyyden menettämistä Englannin imperialismin maahan tallattavaksi. Samalla on puolueemme sodanvastaisessa agitatioissa jo etukäteen kiinnitettävä huomiota siihen, että yhtenä porvarien päätunnuksena sotatapauksessa tulee kaiken todennäköisyyden mukaan olemaan suursuomalainen vaatimus Neuvosto-Karjalan väkivaltaisesta yhdistämisestä Suomeen.

c) On taisteltava joukkojen voimalla työväenjärjestöjen toimintavapauden puolesta kaikkia rajoituksia, mielivaltaa ja sortoa vastaan sekä laillisten vapauksien ja oikeuksien laajentamisen puolesta.

d) On järjestettävä erityistä taistelua ohranan vaino- ja provokatiojärjestelmää vastaan, kehittämällä sitä laajaksi joukkoliikkeeksi.

e) On taisteltava äärimmäisten fasistien vallankaappaushankkeita vastaan sekä valmistauduttava sellaisen mahdollisuuden varalle, että jokin laillista tietä muodostunut lahtarihallitus tekisi suuremman päällekkäisyyden vasemmistolaisen työväenliikkeen kimppuun.

f) On hyökättävä niin hyvin aitosuomalaista ruotsalaisvainoa kuin ruotsalais-suomalaisten suurporvarien ja sosialidemokraattien kompromissikantaa vastaan (jonka mukaan Suomessa kyllä on kaksi kieltä, mutta yksi kansallisuus), osoittaen, että tämä kanta käytännöllisesti tarkoittaa vähemmistökansallisuuden oikeutettujen vaatimusten kieltämistä ja taistellen rohkeasti ruotsalaisen väestön oikeuksien ja itsenäisyyden laajentamisen puolesta omilla asuma-alueillaan, niin pitkälle kuin ruotsalainen rahvas vaan itse tahtoo.

g) On voimistutettava työtä pientalonpoikain, maatyöläisten ja maaseudun puolproletariaatin keskuudessa, samalla tukien tyytymättömien talonpoikain itsenäistä oppositiolikkettä sekä suojellen sitä joutumasta porvaripuolueiden ja sosialidemokratian vaikutuksen alaiseksi. On puolustettava talonpoikaiskansaa sen taistelussa kotinsa ja kontunsa puolesta rahavaltaa ja virkavaltaa vastaan. On vaadittava maata ilman korvausta tarvitseville viljelijöille sekä tukkiyhtiöiden hallussa olevain maatilain pakkolouovutusta ja n.s. lahjoitusmaiden lampuodeilta ryöstettyjen tilusten täydellisesti lampuodelle takaisin palauttamista.

h) Työläisnaisten ja myöskin talonpoikaisnaisten keskuudessa on kehitettävä edustajaliikettä niin, että se saisi joukkoliikkeen ja säännöllisen joukkotyön luonteen.

i) On pyrittävä hankkimaan vaikutusta myöskin pikkuporvariston ja

pikkuporvarillisen sivistyneistön piireissä ja vetämään niitä taisteluun sotaa, poliittista vainojärjestelmää sekä henkistä pimitystä vastaan.

j) Työväen urheiluliikkeen johdossa on noskelaisten petoksella ja kaapankseella hankkima vaikutus tehtävä vaarattomaksi, taistellen urheiluliikkeen yhtenäisyyden ja sen luokkataistelukannalla pitämisen puolesta.

k) Eduskuntaa on erittäin tarmokkaasti käytettävä porvariston ja noskelaisjohtajain sotavalmistelujen ja fasistien politiikan mitä laajimmin paljastamiseksi.

Myöskin kunnanvaltuustoja on tässä tarkoituksessa hyväksi käytettävä.

l) Vallankumouksellista nuorisoliikettä on tarmolla kehitettävä ja erikoisesti tuettava illegaalista Kommunistista Nuorisoliittoa sen voimistuttamiseksi ja sen vaikutuksen vahvistamiseksi laajojen työväen ja talonpoikaishuorisoukkojen keskuudessa.

m) Puolueen opintotyössä on nyt pääpaino pantava sotilas-poliittisten kysymysten harrastamiseen, ennenkaikkea kommunistisen sodanvastaisen taktiikan periaatteellisten kysymysten selittämiseen eri maiden kommunististen puolueiden tässä suhteessa saavuttamien kokemusten pohjalla sekä myöskin aseellisen kapinan periaatteellisten kysymysten selvittämiseen ennenkaikkea v. 1918 kokemusten pohjalla. Näiden sotilas-poliittisten kysymysten, ja nimenomaan kapinakysymyksen opiskelu ei saa missään tapauksessa jäädä pelkästään puolueen sotilaslinjan asiaksi, vaan on sen käsitettävä kaikki puolueen linjat ja kaikki sen elimet ylhäältä alas saakka.

Valtiollisten joukkojärjestöjen ja joukkotoiminnan edelleen kehittämistä

Vasemmistolaisen valtiollisen toiminnan ja sitä toimintaa järjestävän järjestöverkon kehittyminen Suomessa osoittaa, että puolueemme v. 1925 puoluekokouksessa ja v. 1926 konferenssissa suunnittelema toimintalinja on ollut oikea. On muodostunut vaalijärjestöjen verkko, jonka juuret ulottuvat työpaikoille asti, siellä kun komiteat ovat koonneet varoja vaalitoimintaa varten ja järjestäneet vaalivalistusta. Vaalien tulokset osoittavat, että tästä toiminnasta on ollut tuloksia. Kunnallinen vaalitoiminta, osanotto osuuskuntain ym yhteiskunnallisten järjestöjen vaaleihin samoin kuin erinäiset kamppailut osoittavat, että puolueemme aloitteesta ja johdolla tapahtuva valtiollinen alotteisuus ja toimellaisuus on kasvanut. Myös on esimerkkejä siitä, että on opittu yhä paremmin järjestämään toimintoja, joiden kautta on suoritettu sosialidemokraattien paljastamista joukkojen edessä (verokokoukset, vappumielenosoitukset ym). Kuitenkin se seikka, että vaaleissa saavutetut menestykset eivät vastanneet niitä odotuksia, joita objektiivisten olojen perusteella niille voitiin asettaa, ja se, että laajat alueet maata, kuten myös erinäiset proletariaatin ja maalaiskansan kerrokset, jotka olivat voitettavissa vasemmistolaisen liikkeen vaikutuspiiriin, yhä edelleen seuraavat porvarillisia ja noskelaisia tunnuksia, osoittaa, että paljon on vielä ponnistettava, jotta voisimme täyttää tehtävämme: mobilisoida Suomen työtätekevä kansa vallankumouksellisiin joukkoliikkeisiin, joista kasvaisi esille proletaarinen vallankumous.

Erikoisesti on pantava merkille saavutusten vähäisyys sellaisten järjestöjen aikaansaamiseksi, joihin työtätekevän kansan vallankumouksellinen toiminta voisi nojautua aikoina, jolloin nykyisten valtiollisten järjestöjen toimintamahdollisuuksia supistetaan. Niinpä on suunniteltuja sivistysjärjestöjä

saatu alkaan mitättömästi ja tuskin ollenkaan sellaisia toveriseuroja, joihin työväen toiminta voisi keskittyä työpaikoilla ja siitä laajeta suuriksi joukkoliikkeiksi. Hyvin riittämätön on myös työtätekevien joukkojen oma-alotteisuus, kun tulee kysymykseen reageeraaminen suuriin valtiollisiin tapahtumiin maailmassa ja Suomessa sekä porvarillisen diktatuurin ilmauksia vastaan paikkakunnilla. Jotta tässä suhteessa saataisiin parannus aikaan sekä lujitettaisiin ja laajennettaisiin nykyistä vaikutusta, niin että voitaisiin tilanteen ja tarpeen mukaan siirtyä vasemmistolaisista joukkoliikkeistä varsinaisiin vallankumouksellisiin toimintoihin, on huomio kiinnitettävä seuraaviin tehtäviin:

Vaalijärjestöjen säilyttämiseksi ja soveltamiseksi vaalien välisen ajan oloihin on niiden työ saatava sellaiseksi, että työläiset ja työtätekevät talonpojat ymmärtävät niiden tarpeellisuuden ja antavat niille kannatusta. Tässä on lähinnä eduskuntatyön ja edustajain toiminnan seuraaminen.

Vaalikomiteain on, keskukselta piireihin ja paikkakunnille asti — vetäen mukaan valitsijayhdistyksetkin, missä se käy päinsä — pidettävä huolta siitä, että työtätekevän kansan mielenkiinto ajan tärkeisiin valtiollisiin kysymyksiin pysyy vireillä. Tätä varten on johtavain komiteain tarkasti seurattava eduskunnassa käsiteltäviä kysymyksiä ja suuria valtiollisia asioita, perehdyttävä niihin tarkoin sanomalehtien ja muun aineiston perusteella, osattava kytkeä ne paikallisiin asioihin ja selostettava niitä työpaikoilla ja kylissä sekä paikkakunnalla toimivissa järjestöissä ja yleisissä työväen ja talonpoikain ("valitsijain") kokouksissa, niin että omaain edustajain oikea toiminta tulee tunnetuksi ja vastustajain, varsinkin paikkakunnalla enimmäkseen kannatusta saaneen vihollispuolueen kansaa pettävä toiminta paljastetaan. Tarpeen tullen on myös omaain edustajain heikkouksia ja virheitä arvosteltava.

Milloin vain on tilaisuus, on edustajia kutsuttava selostamaan eduskuntatyötä. Sellaisiin tilaisuuksiin on koetettava saada osanottajia ja edustajia muiltakin paikkakunnilta sekä varsinkin porvaris- ja noskepuolueita äänestäneitä köyhälistöläisiä.

On myös vaikutettava siihen, että sosialidemokraatteja ja maalaisliittolaisia ym edustajia kutsutaan puhumaan niiden valitsijain toimesta ja vaaditaan tilille vaallupauksen pettämisestä ja muusta kansalle vahingollisesta toiminnastaan tai laiminlyönnestään. Tällaisissa tilaisuuksissa on saatava noita puolueita äänestäneitä valitsijoita kysymyksillä ahdistamaan edustajiaan. Tietenkin on vasemmistolaisten puhujien myös esiinnyttävä vastustajain paljastajina. On myös koetettava saada aikaan väittelytilaisuuksia, joissa eri puolueiden edustajat esiintyvät väittelijöinä. Vastustajain taivuttamiseksi tähän on saatava aikaan voimakas painostus heidän valitsijainsa puolelta. Tilaisuudet on hyvin valmistettava.

Työ on niin järjestettävä, että joukkojen harrastus esiintyy oma-alotteisena ja edustajain toiminta eduskunnassa osottautuu kansan keskuudessa ilmenevään kuohuttavaan kysymysten ja miellipiteiden tulkitsemisena, ja että niiden oikea toiminta saa voimakkaan kannatuksen kansanjoukoilta. Varsinkin on kansanjoukot mobilisoitava tukemaan ja puolustamaan edustajiaan silloin, kun viholliset ryhtyvät niitä vastaan vainotoimenpiteisiin.

Eduskunnassa esillä olevien asiain yhteydessä (ulkopolitiikka, sotalaitoksen budjetti, suojeluskuntain apurahat yms) on kansankokouksissa otettava esille sodanvaarakysymys ja fasistikaappauksen uhka ja paljastettava hallituksen, porvaripuolueiden ja noskelaisten osuus maailman imperialistien sotahankkeissa Neuvostoliittoa vastaan. Sodanvastaista toimintaa var-

ten on muodostettava tarpeellisia järjestöjä ja komiteoita sekä koottava eri alain toiminnat yleiseksi kansanliikkeeksi koko maan mitassa.

Tilanteen yhä ilmeisemmin kärjistyessä sellaiseksi, että julkisen valtiollisen liikkeen ja sitä järjestävään valtiollisten järjestöjen toimintaa voidaan ruveta vaikeuttamaan (sodan; avoimen fasistikaappauksen vaara), on viipymättä käytävä kehittämään muita järjestöjä (kirjallisuus- ja toveriseuroja ym). Johtavissa elimissä ja järjestöissä on tarkoin tutkittava, missä on syy siihen, että näitä ei ole saatu aikaan, ja millä tavalla niiden tärkeys saataisiin selväksi puolueemme jäsenille ja työväen aktiivisille etujoukoille sekä työtätekevän kansan suurille joukoille. Tällöin on pantava huomiota sille, missä määrin tällaisen toiminnan ja järjestöjen tarpeen ymmärtämättömyys perustuu objektiivisiin syihin: ei ymmärretä niiden tarpeellisuutta konkreettisten olojen perusteella, ja missä määrin on syy siinä, ettei vielä ole löydetty sopivia muotoja ja toimintatapoja, miten päästä alkuun ja kehittää toimintaa ja järjestäytymistä edelleen.

SB:n on esitettävä asia Pikeille, joiden on se vietävä Pakeihin ja niiden kautta perusjärjestöihin, joilta on vaadittava määräjän kuluessa lausunnot, missä muodossa ja millä tavalla ne pitävät mahdollisena järjestää sellaisia sivistys- ja toveriseuroja ym keskuksia, joiden ympärille työväen ja maalaiskansan yhteiskunnallinen toiminta voisi kehittyä ja jotka voisivat säilyä sellaisenakin aikana, jolloin julkisen valtiollisen toiminnan vapautta nykyisestä vielä supistetaan.

Vaalijärjestöjen ja muiden valtiollisen toiminnan elimien ylläpitämiseksi ja edelleen kehittämiseksi on entistä suurempaa huomiota pantava kunnalliselle toiminnalle. Viitaten tästä ennen tehtyihin päätöksiin ja annettuihin ohjeisiin on PB:ssä, SB:ssä ja Pikeissä annettava jollekin tovereille erikoistehtäväksi perehtyä kunnallispolitiikkaan. Asiaan perehtyneistä ja sitä harrastavista työläisistä ja talonpojista on Helsingissä esim. eduskuntaryhmän yhteydessä sekä piireissä ja palkkakunnilla muodostettava komiteoita, joiden tehtävänä on koota kunnallisen toiminnan kokemuksia ja niiden perusteella toimittaa konkreettisia ohjeita ja neuvoja asianomaisille elimille (Pakeille, soluille, kunnallisten laitosten fraktioille). Myös on järjestettävä kunnallisia kysymyksiä käsitteleviä kokouksia, kunnallisedustajain selostustilaisuuksia yms. Lehdissä on julkaistava kunnallisia kysymyksiä käsitteleviä kirjoituksia, joissa esitettävä konkreettisia esimerkkejä onnistuneista aloitteista ja arvosteltava helkkouksia ja virheitä. Erikoista huomiota on pantava verokysymykseen ja valtion kunnille asettamiin rajoituksiin. Kunnissa ja alueltain on järjestettävä kunnallisten toimitsijain neuvottelutilaisuuksia sekä koetettava saada alkaen koko maata käsittävä konferenssi ja vasemmistolainen kunnallistoimisto.

On myös pantava huomiota kunnallisen toiminnan ja kunnallisten asemain käyttämiseen valtiollisen liikkeen apukeinona: kohdistettava kunnallisten valtuustojen, koulujohtokuntain ym laitosten, tai milloin ei niiden enemmistöjä siihen saada, niiden vähemmistöjen oikeita pyrkimyksiä tukevain kokousten mielenilmaukset kunnallista itsehallintoa rajoittavia lakeja, hallituksen ja maaherrain päätöksiä ym vastaan. Eduskunnassa on, milloin siihen on tilaisuutta, valaistava konkreettisilla esimerkeillä kunnallisia kysymyksiä ja osoitettava kuinka laitt, hallitus ja virkamiehet sekä porvarilliset ja noskelaiset kunnanvaltuutetut ja virkallijat estävät kansaa niiden kautta valvomasta etujann.

Tämä toiminta on niin järjestettävä, että se samalla suuntautuu tulevaisuudelle kunnallista toimintaa valmistamiseen. Koottua aineistoa on käytettävä ylei-

sessä ja kotilagitatiossa. Kunnallisen harrastuksen herättämiseksi ja onnistuneiden toimintamuotojen levittämiseksi on otettava yhteyksiä naapurikuntain kunnallisten toimitsijain kanssa, herätettävä toimintaa, missä sitä ei vielä ole.

On erikoisesti pantava huomiota sille merkitykselle, mikä kunnallisilla asemilla tulee olemaan sodan ja fasistikaappauksen sattuessa, niin että asianomaiset toverit ja järjestöt olisivat siihen valmistuneet ja osaisivat niitä mahdollisuuksia taitavasti käyttää.

Puolueen organisatiotyöstä ja sen edelleen kehittämisestä

Konferenssi toteaa, että kuluneena toimintakautena ovat puolueemme elimet tietoisesti pyrkineet toteuttamaan viime puoluekokouksen ja v. 1926 konferenssin päätöksiä puolueen organisation kehittämisestä ja jäsenten puoluetyöstä.

Tuloksena tästä työstä voidaan merkitä, että puolueen jäsenmäärä on kohonnut 40 %:lla ja solujen luomisessa on tapahtunut tervehtymistä siten, että aluesolujen lukumäärän vähetessä enemmän kuin 1/3:lla, ovat työpaikkasolut samassa määrässä lisääntyneet. Puoluekomiteat ja solut ovat useilla paikkakunnilla pyrkineet oikeasuuntaisesti toimimaan ja järjestämään jäsenten työtä, tehostaen siten puolueen vaikutusta työväen keskuudessa. Osittain on puolueen vaikutus lisääntynyt myös pienviljelijäin keskuudessa.

Fraktioiden muodostamisessa on päästy kuluneena toimintavuotena huomattavasti eteenpäin. Niiden lukumäärä on eri työväenjärjestöissä kohonnut enemmän kuin 3/5:llä, ollen niiden luku nykyään 412, joista ammattillisissa järjestöissä 227. Tämän kautta on puolueella yleensä ollut ratkaiseva vaikutus ammatillisessa ja osaksi myöskin muussa legaalisessa luokkataisteluliikkeessä. Toiminnallisesti on puolue muodostunut todelliseksi joukkopuolueeksi.

Puolueen sotilastyön sisältö ja toimintamuodot ovat olleet viime puoluekokouksen ja konferenssin viitoittamia.

Kaikista saavutuksista huolimatta ei puolueen organisatorinen kehitys ole kuitenkaan ollut niin menestyksellistä, kuin mitä sen olisi pitänyt olla. Havaittavissa on mm seuraavat puutteellisuudet:

1. Monilla valtion ja yksityisten suurimmilla työmailla ei vielä ole työpaikkasoluja.

2. Useimmat työmaasolut ovat jäsenmäärältään liian pieniä, 2-3 henkilöä käsittäviä ja eräillä työpaikoilla on vain yhteysmies.

3. Fraktioiden ja solujen kokouksia ei ole pidetty riittävän usein.

4. Puolueen työ maalaisväestön ja varsinkin talonpoikaiston keskuudessa on ollut heikkoa sekä organisatorisesti että toiminnallisestikin.

5. Jo entisestään heikko organisatiotyö ruotsinkielisen väestön keskuudessa ei ole sanottavasti voimistunut.

6. Naisten osuuden väheksyminen luokkataistelussa on hidastuttanut heidän mukaan vetämistään puolueeseen ja puoluetyöhön.

7. Armeijassa ei puolueen organisatorinen vahvuus ja laajuus ole edistynyt, vaan päinvastoin taantunut. Syyinä tähän on ollut se, että puolue ja nuorisollitto eivät ole suorittaneet läheskään riittävässä määrin

rekryyttien valmennusta. Myöskään paikalliskomiteolta (P.S.K.) ei ole vielä saatu muodostetuksi kaikille garnisonipaikoille, jolle niiden muodostaminen on välttämätöntä.

8. Toiminnallisesti heikkoja soluja ja fraktioita on myös olemassa. Ne eivät ole osanneet puolueen tehtäviä oikealla tavalla suorittaa ja tämän kautta puolueen vaikutusta lisätä, vaan on niiden toiminnassa ilmennyt hapuilua ja itseensä sulkeutuneisuutta. Tämä on johtunut puolueen ja tehtävien puutteellisesta tuntemisesta ja taitamattomuudesta illegaaliseen toimintaan ja sen oikeaan sovelluttamiseen legaalissa joukkoliikkeessä.

9. Jäsenmaksujen suoritus ei myöskään ole vielä muodostunut yleiseksi sääntöjenmukaiseksi velvollisuudeksi täyttämiseksi, vaikka siinä edelliseen toimintakauteen verraten onkin tapahtunut edistymistä.

Viitaten V:n puoluekokouksen ja v. 1926 konferenssin päätöksiin organisaation kehittämisestä, tehostaa konferenssi, huomioonottaen uhkaavan sodanvaaran, niiden päätöksiin suunnitelmallista toteuttamista. Puolueen organisaation jatkuvaa kehittämistä pysyvän toiminnan ja aktiivisuuden tehostamiseksi on entistä suuremmalla tarmolla ja innoksella jatkettava.

Vallitsevassa tilanteessa, läheisen sodanvaaran uhatessa, velvoittaa konferenssi erikoisesti puolueen organisaatiotyössä kiinnittämään huomiota seuraaviin seikkoihin:

1. Puoluekomiteitten on kiinnitettävä erikoista ja entistä suurempaa huomiota solujen ja fraktiain toiminnan ohjaamiseen ja niiden työn säännöllistämiseen, oma-alotteisuuden kehittämiseen, kiinteän yhteyksien turvaamiseen, illegaalisten lentolehtien painattamiseen ja levittämiseen, entistä laajempaan organisaatio- ja propagandatyöhön joukkoliikkeiden aikaansaamiseksi ja puolueemme tunnetuksi tekemiseksi.

2. Mahdollisimman lyhyessä ajassa on pyrittävä reorganisoimaan Pikit ja Pakit siten, että legaalisen toiminnan johdossa olevat toverit vapautetaan Pikkien ja Pakkien jäsenyydestä ja sijalle asetetaan toimintakykyisiä tovereita työpenkkien äärestä. Tämä työvoimien uudelleenjärjestely on suoritettava siten, ettei puolue työ siinä kärsi.

3. Työpaikkasolujen kokouksissa tulee paikalliskomiteain jäsenten olla henkilökohtaisesti kysymyksen selostajina ja alustajina, täten edistäen työtä ja kohottaen puoluejäsenten tietoisuutta.

4. On välttämätöntä, että piireissä jo käynnissä olevat Pakkien edustajain neuvottelukokoukset säännöllistytetään ja laajennetaan, kuitenkin silmälläpitäen konspiratiivisuuden vaatimuksia.

5. Jokaisen jäsenen velvollisuutena on, rinnan muun puolueen ohella, kasvattaa myös uutta työvoimaa puolueelle.

6. Sotilas- ja nuorisotyön yleisorganisaattorit katsotaan SB:n neuvoteleviksi jäseniksi.

Erikolaisesti tehostetaan, että sotilastyö, varsinkin nykyisessä tilanteessa ei saa jäädä yksinomaan sotilaslinjan asialaksi, vaan tulee kaikkien puolueellisten kiinnittää siihen vakavaa huomiota ja osoittaa apuaan sotilasorganisaation vahvistamiseksi ja sen toiminnallisen kyvyn kohottamiseksi. Tarkoituksenmukaisesti on puolueen ja sotilasjärjestön keskenäisiä suhteita poliittisesti ja organisatorisesti lähennettävä ja tiivistettävä.

Lähimmistä tehtävistä ammatillisen liikkeen alalla

1. Työväen ammatillinen liike on viime ja tämän vuoden aikana (erittäinkin AJ:n viimeisen kongressin jälkeen) huomattavasti voimistunut. Jäsenmäärän lisäys koko AJ:ssä on mainittuna aikana noin 50%. Työväen taisteluhalu, pyrkimys työehtojen parantamiseen on noussut. Monilukuiset taistelut palkkojen korotuksen, työehtosopimusten ym. työehtojen parantamisen puolesta ovat siitä todistuksena. Työväen aktiivisuus yleensä on huomattavassa noususuunnassa. Sitä ovat edistäneet työtaistelussa saavutetut voitot. Eräät pienet tappiotkaan eivät ole yleistä nousuun estäneet, vaan on AJ:n jäsenmäärä edelleenkin nousemassa ja työläisten taisteluhalu hyvä. Järjestymisen lisääntymistä ei kuitenkaan ole tapahtunut rinnan kaikilla aloilla, vaan on se erällä tärkeillä aloilla (erittäinkin maatyöläisten ja rautatieväestön keskuudessa) edelleenkin perin heikkoa. Eräissä reformistien johtamissa ammattiliitoissa (esim. kutomoliitossa) on nousu ollut hidasta. Paperiliitossa pysähtyi jäsenmäärän lisäys, kun liiton johto petti työläisten taistelun, antautui kapitalistien armolle, vaikka työläisten keskuudessa oli taisteluhalu ja liiton jäsenmäärä lisääntyi huomattavasti.

Kapitalistit ovat vahvistaneet rintamaansa lyödäkseen työväen taistelut (puutavara- ja paperikapitalistien yhtymä). Sosdem johtajat ovat avustaneet kapitalisteja niiden hyökkäyksessä työväkeä vastaan (esim. paperityöläisten ja rautatien konepajalaisten taistelussa). Metalliteollisuuskapitalistit yrittävät saada kerta kaikkiaan masennetuksi työväen ja sen järjestöt panemalla toimeen suursulun, jolla he ovat jo monia vuosia työväkeä uhkailleet. Metallityöläiset ovat horjumatta kestäneet jo kuuksia ja työväki kotimaassa että ulkomailla tukee heitä.

2. Ammatillisen järjestymisen voimistaminen on pidettävä puolueen erikoisena iskutehtävänä, jota on tarmolla ajettava erittäinkin työtaistelujen yhteydessä. On pidettävä mielessä ja muistettava, että huolimatta viimeaikaisesta varsin huomattavastakin edistyksestä, ei AJ:n jäsenmäärä ole tyydyttävällä kannalla, ennenkuin se saadaan kohoamaan nykyisestä vähintään kaksinkertaiseksi. Samalla on luonnollisesti tehtävä järjestelmällistä työtä aktiivisuuden ja tietoisuuden kohottamiseksi AJ:n riveissä.

Erityistä huomiota on kiinnitettävä maatyöläisten ja rautatieväestön järjestämiseen. Näiden alojen liitoissa on pyrittävä vahvistamaan johtavia elimiä ja lisäämään niiden aktiivisuutta. Puolueemme ja yleensä työväen keskuudessa otettakoon harkittavaksi maa-, metsä- ja uittotyöläisten liittäminen yhteen järjestöön.

Metalliteollisuuskapitalistien suurhyökkäystä vastaan on työväen vahvistettava taisteluvoimiaan, sillä tämän taistelun ratkaisusta riippuu lähitulevaisuudessa työväen muidenkin taistelujen kohtalo.

3. Valistustyötä ammatillisten järjestöjen voimistuttamiseksi on nykyisestä tehostettava. Ammatillisten järjestöjen toimesta harjoitettavan sekä kirjallisen että suullisen valistustyön tulee luonnollisesti olla luokkataistelua ja yhtenäisyyttä palvelevaa ja edistävää. Ammatillisissa lehdissä, erittäinkin S. Ammattijärjestö-lehdessä on viime aikoina esiintynyt sellaista Amsterdamin internationalen reklameeraamista, jota ei ole sallittava. AJ:n johdossa ja myöskin liittojen johdossa toimivien toverien tulee kiinnittää huomiota siihen, mitä niiden lehdissä julkaistaan ja estää julkai-

semasta kirjoituksia, jotka joko suorasti tai epäsuorasti palvelevat Amsterdamin johtajien tarkoituksia.

Jos taas tuollaisten kirjoitusten julkaisemista ei voida kokonaan estää, niin sellaisissa tapauksissa on julkaistava ammatillisissa ja muissa työväenlehdissä kirjoituksia niiltä vastaan. Ammatillisten järjestöjen toimesta tehdyt aloitteet ja esitykset hallitukselle ja eduskunnalle on myös julkaistava ja saatettava joukkojen tietoon ja arvosteltavaksi sekä ammatillisissa että muissa työväen lehdissä.

Tämän lisäksi on puolueen huolehdittava siitä, että AJ ja liitot julkaisevat joko helppohintaisia tai ilmaiseksi jaettavia lentokirjasia, joissa helppotajuisesti selvitetään ammatillisen liikkeen päivänkysymyksiä, erityisesti on niissä osoitettava sosdem herrasjohtajien petturuus, niiden hajoitushomman syyt ja todellinen luonne.

Kaikessa valistustyössä on kiinnitettävä erityistä huomiota sosdem johtajien käsissä oleviin liittoihin ja toiselta puolen sellaisten sodan puhjettessa tärkeiden alojen kuin esim. metalli- ja kuljetusalojen työläisiin. Samoin on kiinnitettävä erityistä huomiota naistyöläisten toimintaan vetämiseen ja niiden järjestämiseen.

4. AJ:n hajoitusvaaraa ei ole onnistuttu vielä poistamaan päiväjärjestyksestä. Vaikkakaan ei hajoitusvaara aina näytä kovin suurelta, niin on se silti olemassa. Siksi on kaikkien puolue-elinten kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota tähän vaaraan. Taistelu AJ:n eheyden puolesta on saatava suurten työläisjoukkojen jokapäiväiseksi työksi. Perusjärjestöissä toimivien toverien on alituisesti oltava valveilla ja saatava järjestöt vastaamaan hajoittajien hyökkäyksiin, että työväen laajoille joukoille sen kautta tulee paljastettua sosdem johtajain hajoitustyö selväksi kapitalistien etujen ajamiseksi.

Kutoma-, paperi- ja liiketyöläisten liitoissa, joiden johdoissa hajoittajat ovat enemmistönä, on tehtävä erityistä työtä, että estettäisiin nuo liitot menemästä mahdollisesti perustettavaan hajoitusjärjestöön. Näiden liittojen perusjärjestöissä on pyrittävä saamaan vaikutusvaltaa entistä enemmän, jotta niiden johdoissa saataisiin valta vasemmistolaisille ja yhtenäisyyden kannattajille.

Hajoitusuhan edessä on sekä AJ:n johdossa että perusjärjestöissä noudatettava AJ:n kongressin päätöstä suhteesta poliittiseen toimintaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, etteivätkö ammatilliset järjestöt saisi tukea sellaisia työväen yleissivistyksellisiä ja kasvatuserityksiä kuin työväen rahtiliike ja järjestönuorten liike, eikä myöskään sitä, että ammatilliset järjestöt eivät saisi käsitellä sellaisia työväen elinkysymyksiä kuin esim. 8-tunnin lain valvonta, työsopimuslaki, asuntokysymys, työsäännöt ym. sellaiset tärkeät päivänkysymykset. Nämä kysymykset juuri ovat ammatillisen liikkeen tärkeimpiä ja niiden käsittely täytyy ulottaa paitsi ammatillisesti järjestyneen työväen keskuuteen, myöskin sen ulkopuolelle. Nämä tulee luonnollisesti käsitellä taloudellisina kysymyksinä ja siten, etteivät sosdem johtajat saa alhettä päätösten väärin selittämiseen.

5. Imperialistisen sodan vastustamiseksi on ammatillisissa järjestöissä tehtävä työtä tuon sodan todellisen luonteen paljastamiseksi ja sodanvastaisten tunnusten tunnetuksi tekemiseksi ammatillisten järjestöjen jäsenistölle ja sen kautta työväen laajoille joukoille.

6. Ammatillisissa järjestöissä on myöskin organisatorisesti varustauduttava sodan syttymisen varalta. Puoluelinjalla on nyt jo alettava selvittää, että ammatilliset järjestöt joko kokonaan tai osaksi lakkautetaan ja

kaikki työväen julkinen toiminta saatetaan estää. Siinä tilanteessa toiminta pakostakin täytyy keskittää työpaikoille ja sen vuoksi on ammatillisen toiminnan alalla nyt jo entistä enemmän ja entistä määrätietoisemmin pyrittävä työpaikkatoimintaan.

Ammatillisten järjestöjen kansainvälisten suhteiden järjestämisessä ja edelleen kehittämässä viitataan viime puoluekokouksen ja edellisen konferenssin päätöksiin. Niissä on esitetty oikea suunta näiden suhteiden kehittämiseksi. Puolueen on vain pidettävä huolta, että ne tulevat käytännössä toteutetuiksi. Sosdem johtajain hajoitusuhan edessä on erittäin tärkeätä, että kaikki ammattiliitot liittyvät kansainvälisiin tuotantoliittoihin sekä sen lisäksi solmiavat kiinteät suhteet skandinavialaisten veljesjärjestöjen kanssa. Suotavaa olisi, että myöskin AJ olisi kiinteissä suhteissa skandinavialaisten järjestöjen kanssa, mutta kun skandinavialaisbaltialaisen konferenssin päätökset estävät sen, niin on sen sijaan painostettava venäläis-suomalais-norjalaisen yhteistyön aikaansaamista. Tämä on taisteluloosunkina vasemmistolaisille voimakas ase kansainvälisten suhteiden edelleen kehittämiseksi. Konferenssi päättää:

a) Työpaikoilla, osastoissa, keskusneuvostoissa, liittotoimikunnissa ja AJ:n johtolimissä on tarmokkaasti jatkettava toimintaa englantilais-venäläisen yhteyskomitean työn tukemiseksi, sillä kansainvälinen ammatillinen eheys maailman proletariaatin luokkavoimien kokoamiseksi on välttämätön kapitalistien hyökkäyksen vastustamiseksi ja erittäinkin uuden imperialistisen sodan estämiseksi. Se on tällä hetkellä työväenluokalle kysymys elämästä tai kuolemasta. Puolueen on saatava juurrutetuksi työtätekevien joukkojen tietoisuuteen, että imperialistinen sota on muutettava kansalaissodaksi, s.o. sodaksi oman maan kapitalisteja vastaan. AJ:n johdossa ja muilla toimipaikoilla olevain tämän työn vastustus ja kieroilu on aina ilmetessään armottomasti paljastettava. Toiminnan suunta on se, että yhteyden järjestäminen — ainakin niin kauan kuin AJ:n johto on vasemmistolaisten käsissä — on keskusjärjestöjen tehtävä. Sen mukaan on toiminta kaikkialla ohjattava.

Englantilais-venäläisen komitean todellista luonnetta on selvitettävä työväenjoukoille, jotta ei sen suhteen olisi sellaisia harhaluuloja, että venäläiset vallankumoukselliset kannattaisivat englantilaisten reformististen johtajien reformistista politiikkaa.

b) Nykyisessä tilanteessa on ehdottomasti välttämätöntä, että kaikki ammattiliitot yhtyvät kansainvälisiin tuotantoliittoihin, ottavat osaa niiden kongresseihin ja konferensseihin sekä asettuvat kiinteisiin suhteisiin skandinavialaisten liittojen kanssa, molemmissa tapauksissa ajaakseen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyttä sillä pohjalla, että yhtenäisyys perustuu leppymättömälle taistelulle porvaristoa vastaan. Siksi on tärkeätä, että puolue myötävaikuttaa kunnollisen edustuksen saamiseksi kaikkiin kansainvälistä luonnetta oleviin edustajatilaisuuksiin. Se edellyttää, että edustajain valintaan ja niiden evästämiseen on kiinnitettävä vakavaa huolta. Kaikki vakava kansainvälinen työ edellyttää, että AJ ja sen alaiset liitot ovat kiinteässä yhteistyössä Profinternin ja Neuvostoliiton ammatillisten järjestöjen kanssa. Vain tältä pohjalta lähtien voidaan saavuttaa parhaat mahdolliset tulokset.

c) Kirjeenvaihdon ja molemminpuolisen edustuksen kautta on Suomen ja Neuvostoliiton eri alojen työläisten lähentämistä edelleen edistettävä ja lujitettava, jotta saadaan oikeita tietoja ja kuvauksia työläisten elämä-

müistä molemmin puolin. Työläislähetystöjen järjestäminen Neuvostoliittoon on erikoisen tärkeää. Niiden lähettämisen valmentamista on puolueen tuettava.

Puolueen lähimmät tehtävät osuustoiminnan alalla

1. Konferenssi, samalla kun se viittaa aikaisempiin ja varsinkin viime konferenssin päätökseen työstä osuustoimintaväen keskuudessa, alleviivaa myös sen seikan, että osuustoiminnallisten järjestöjen, kaupallisesta luonteestaan huolimatta, ei tule olla vain kapitalistiseen järjestelmään mukautuvia kuluttajajoukkojen yhteisiä jakelu-elimia, vaan ensi kädessä joukkojärjestöjä työväenluokan valtataistelun edistämistä varten pääomun vallan murskaamiseksi sekä tuotteiden jakelun järjestämisen kouluja työtätekeville, mikä vallanvaltaamisen jälkeen tulee erittäin merkitykselliseksi, kun osuustoiminta on oleva yksi sosialismin rakentamisen tärkein välikappale.

Erittäinkin vallitsevassa tilanteessa, sodan vaaran ollessa tosiasia, on edellämäinnittu seikka huomioon otettava.

2. Merkiten, että kuluneena toimintakautena ja viime konferenssin suunnittelemissa työmuotoja noudattaen on vasemmisto-oppositio edistysmielisessä osuustoimintaliikkeessä saavuttanut vissejä ja paikottain jopa huomattaviakin edistysaskeleita, velvoittaa kuitenkin lähinnä edessäoleva aika entistä voimakkaampaan agitatio-, propaganda- ja organisatiotyöhön, fraktiain muodostamiseen osuustoimintajärjestöjen työläisjäsenistön keskuudessa, niiden työn voimistamiseen ja syventämiseen, niin kuin viime konferenssin päätöksessä osoitetaan.

3. Entisestä kokemuksesta tiedetään, että sodan olosuhteissa, heti sen puhjettua ja varsinkin sen jatkuessa, kurjistuu työtätekevän kansan aineellinen asema ja sodasta hyötyvät vain kapitalistit. Puolueen elimien on ajoissa tämä otettava huomioon ja mobilisoitava kuluttajain suuret joukot ennenkaikkea taisteluun jo itse sodan vaaraa vastaan, **pitäen silmällä sitä**, että tarmokas taistelu sodan vaaraa vastaan on oleva kaikkein parasta valmistusta sille taistelulle, mitä kuluttajajoukkojen on käytävä imperialistisen sodan olosuhteissa keinottelua ja kiskontaa vastaan sekä sotaa käyvän porvariston kukistamiseksi työtätekevien aseman kurjistumisen estämisen ainoana edellytyksenä.

Osuustoiminnallisilla järjestöillä, suurina kuluttajain järjestöinä, on tässä taistelussa hyvin merkittävä asema.

4. Lähinnä on nyt kuluttajain osuuskuntain taholta ja osuustoimintaväen keskuudessa ylipäänsä aikaansaattava **liikehtimistä** sodan vaaraa vastaan, ne kun tähän asti ovat olleet tässä suhteessa aivan passiivisia. Puolue-elimien on pyrittävä aikaansaamaan osuustoimintaväen ja kuluttajiston yleisiä kokouksia, joissa kysymys vedetään esille. Milloin tilaisuudet edellyttävät, on kokoukset ja mielenilmaukset järjestettävä yhdessä ammattillisten järjestöjen kanssa, erittäinkin realityö-palkan (välitöntä tai välillistä) alennusta vastaan, koska hyökkäävä, sotaa valmisteleva kapitali nykyään erityisesti pyrkii alentamaan työpalkkoja tai estämään niiden nousemista.

5. On erittäin mainittava, että sodanvastaisille kokouksille on saatava **joukkoluonne** ja niissä esille vedettävä, paitsi edellämäinnittuja, ylipäänsä

kapitalistisen yhteiskunnan luokkaluonnetta paljastavia kysymyksiä, kuten hintakiskonta, veroriistäntä, tullinyljettä, kaikenlainen joko suorainen tai välillinen työtätekevän kansan työntulosten riistäminen, t.s. sellaisia jokapäiväisen elämän kipeitä kysymyksiä, joilla saadaan mukaan vedettyä paitsi työläiset myöskin työtätekevään talonpoikain suuret joukot.

6. Tänä kautena on erittäin välttämätön päättävä taistelu kartellien ja trustien diktatuuria vastaan kaikissa sen muodoissa (hintakiskontaa monopolin perusteella, niiden pyrkimys kontrolloida osuuskuntia, alhaiset palkat, työehtojen huononnuksat, työvoiman riiston tehostaminen "ratsionalisoinnin" varjolla ja naisten ja lasten lisääntyvä riistäminen jne). Kaikkein vähimmin on sallittava reformististen johtajain liittää osuustoiminnalliset tuotantolaitokset kapitalististen trustien jäseniksi ja siten siveellisesti niitä tukea ja niiden taloudellista monopoliasemaa vahvistaa. Tätäkin pääoman ja reformistien osuustoiminnan yhteistyötä vastaan on taisteltava.

7. Käytännöllisillä toimenpiteillä on taistelevien työläisten kamppailua tuettava, osoittaen osuustoiminnallisten järjestöjen varoista rahallista tukea työväen ammatillisten järjestöjen taistelulle parempien työehtojen ja elintason kohottamisen puolesta, työttömäin avustamiseksi jne.

8. Kalliin ajan konkreettisiin ilmiöihin kytkien on osattava esittää työtätekevän kuluttajaväen kontrollin tunnus tuottelun jakoon ja tuotantoon nähden. Nyt jo sopivassa yhteydessä voidaan tätä tunnusta selvittää propagandistisesti ja siten valmistaa joukkoja aatteellisesti sen tunnuksen konkreettista asettamista varten. Konkreettisesti se taas voi tulla asetetuksi esim. sodan olosuhteissa, vastakohtana kapitalistisen valtion "säännöstely"-toimenpiteille, joilla se sosdemien avulla yrittää silloin verhota keinottelua ja kiskontaa.

Kullakin hetkellä sopiviksi katsotuin keinoin on puolueen toimittava edelläsanotun tunnuksen hyväksi, aikaansaaden osuuskuntain jäsenistön keskuudessa kuluttajain yhteistoimintaa kallista aikaa ja sodan olosuhteissa sodan vaikutuksia vastaan ja laajoihin kuluttajain joukkoihin nojaten päättävää toimintaa nälän ja kurjuuden aiheuttajia vastaan. Tällöin on myös, pitäen silmällä kuluttajajoukkojen jatkuvaa toimintaa tällä alalla, hankittava liikkeelle organisatorisia tukikohtia, perustamalla mm osuustoimintaväen toimintakomiteita jne.

9. Toisten maiden (erittäinkin Neuvostoliiton) osuustoiminnallisten järjestöjen kanssa on ylläpidettävä kiinteitä kansainvälisiä toverisuhteita. On pyrittävä kansainvälisissä osuustoiminta-asioissa tukemaan vallankumouksellisen osuustoimintaväen ja sen järjestön vaikutusta.

10. Paitsi taistelua työläisten taloudellisen aseman alentamista ja kurjistumista vastaan, tulee sodan ja sodan läheisen puhkeamisen kauden olosuhteissa vallassaolevain luokkain taholta erittäin kiivas vallankumouksellisen työväen poliittinen vaino. On näin ollen erittäin tärkeätä, että työväen osuusliikkeet jo sodan valmistelukaudella soveltavat toimintansa niin, että niistä muodostuisi poliittista vainoa vastustavia järjestöjä, vainottujen avustajia ja tukijoita sekä sosialismin aatteiden levittämisen tukikohtia.

11. On tarmokkaasti työskenneltävä ja vaikutettava siihen suuntaan, että osuustoimintaliikkeen ja ammatillisen liikkeen kesken aikaansaadaan yhtenäinen toiminta myöskin taistelussa sodanvaaraa ja sodan aikaansaamaa kurjistumista vastaan ylipäänsä.

Päätöslausunto NKP (b):n oppositiosta

SKP:n konferenssi on kuullut selostuksen toverien Trotskin ja Sinovjevin johtamasta oppositiosta Neuvostoliiton Kommunistisessa puolueessa, tämän opposition periaatteellisesta kannasta, esiintymisistä ja toiminnasta tärkeimmissä kysymyksissä sekä myöskin tämän opposition edustajain, toverien Trotskin ja Wujovitsin, esiintymisestä Kominternin Toimeenpanevan komitean viimeisessä täysistunnossa.

Konferenssi toteaa, että tämän Trotskin-Sinovjevin oppositio ei ole luopunut epäbolshevistisista ja leninismin vastaisista periaatteellisista katsomuksistaan, vaan päinvastoin edennyt yhä kauemmaksi Kominternin ja Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen leniniläisistä periaatteista ja bolshevistisesta poliittisesta linjasta menshevismiin, jopa siinä määrässä, että mm venäläiset emigranttimenshevikit, jotka kaikenlaisten vastavallankumouksellisten voimien kanssa hyökkäilevät Neuvostoliittoa ja sen kommunistista puoluetta vastaan, ovat katsoneet ajan olevan julkisesti tunnustaa Trotskin-Sinovjevin opposition palvelevan heidän, menshevikien poliittisia vastavallankumouksellisia tarkoituksia.

Konferenssi katsoo, että oppositio toiminnallaan ja esiintymisillään suorastaan häiritsee ja saboteeraa Kominternin taistelua sodan vaaraa vastaan ja siten objektiivisesti auttaa niitä, jotka valmistelevat sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Samoin oppositio, väärin arvioiden Kiinan vallankumouksen luonnetta, levittää tappion mielialoja ja paniikkitunnelmaa Kiinan vallankumouksen suhteen sen kärsimäin osittaisten ja tilapäisten tappioiden johdosta.

Konferenssi toteaa, että toverien Trotskin ja Sinovjevin johtama oppositio on tehnyt poliittisen ja organisatorisen liiton kommunisminvastaisen periaatteellisen kantansa ja poliittisen esiintymisensä vuoksi Kominternistä erotettujen Maslov-Ruth-Fisherin ryhmän kanssa, ja sen kautta tukee tämän ryhmän avointa ja julkeata taistelua Kominternia vastaan. Samalla kun oppositio näin yhdistyy Kominternille vihamiellisten ja luopurilainesten kanssa, vaatii oppositio, Trotskin kautta, että Kominternin sodanvastaisessa taistelussa tulisi kääntää kurssinsa anarkistisia ja syndikalistisia aineksia kohden, sensijaan, että voimistutettaisiin vallankumouksellista yhteisrintamaa proletaaristen joukkojen kanssa.

Konferenssi on havainnut, että oppositio sen lisäksi mitä törkeimmin on parjanut Kommunistista Internationalea ja Neuvostoliiton KP:tta sekä sen leniniläistä johtoa, koettaen alentaa niiden arvoa työväenjoukkojen silmissä. Sen kautta oppositio auttaa noskelaisia niiden parjauspolitiikassa Kominternia ja Neuvostoliittoa vastaan.

Konferenssi toteaa myöskin, että oppositio on julkeasti rikkonut kirjallisesti antamansa lupaukset luopua fraktiotoiminnasta ja jatkuvasti törkeästi loukannut puoluekuria.

Konferenssi tuomitsee päättävästi opposition periaatteellisen kannan, poliittisen esiintymisen ja fraktiotoiminnan kaikissa suhteissa sekä yhtyy Kominternin Toimeenpanevan Komitean täysistunnon päätökseen, koskeva Trotskia ja Wujovitsia ja heidän esiintymistään.

Konferenssi antaa täydellisen kannatuksen Neuvostoliiton Kommunistiselle puolueelle ja sen leniniläiselle johdolle sen taistelussa trotskilais-sinovjevilaista epäbolshevistista oppositiota vastaan sekä lupaa puolestaan kaiken mahdollisen tukensa tässä taistelussa oppositiota vastaan.

Hyväksyen puolueemme PB:n eri yhteyksissä tapahtuneen kannanoton

tähän oppositioon nähden, kehottaa konferenssi puolueemme PB edelleen huolehtimaan siitä, että tämän epäbolshevistisen opposition esiintymisestä on puolueemme jäsenjoukolla oikeat tiedot.

Päätöslauselma nuorisotyöstä

I. Illegaalinen Suomen Kommunistinen Nuorisoliitto ja sen tehtävät

SKNL:n ja SKP:n konferenssit toteavat, että Suomen Kommunistinen Nuorisoliitto ja sen työ osoittavat edistystä viimeksi pidetyn konferenssin jälkeen. Organisatorinen kehitys on jatkunut. Jäsenmäärä, joka tällä ajalla on melkein kaksinkertaistunut, ei ole kuitenkaan vielä riittävä. Kehitystä oikeaan suuntaan osoittaa se, että solujen pääpaino, joka vielä vuosi sitten oli alueilla, on siirtymässä työpaikoille. Fraktiotoiminta osoittaa myöskin kehitystä, varsinkin mitä fraktioiden lukumäärään tulee, vaikkakin niiden toiminta vielä on heikkoa.

Ne tehtävät, jotka viimeksi pidetty puoluekokous asetti SKNL:lle, jäävät edelleenkin voimaan. Ottaen huomioon sen tosiasian, että imperialistiset vallat ja niiden lakeijavaltiot, mm Suomi, valmistautuvat avoimeen aseelliseen hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan, jonka vuoksi sodan syttymisen vaara on mitä suurin, painostavat konferenssit erikoisesti, että liiton on tehostettava bolshevistis-antimiliaristista työtä. Solujen, Pakkien, Pikkien ja KK:n on tutustuttava tähän kysymykseen perinpohjaisesti ja laadittava yksityiskohtaiset työsuunnitelmat. Sotapalvelukseen astuvaa työläis- ja talonpoikaistuorisoa on valmennettava erikoisesti silmällä pitäen sodan syttymisen vaaraa, s.o. selostettava sille nykyistä tilannetta sekä työväenluokan että erittäinkin työläis- ja talonpoikaissotilaiden tehtäviä, agitprop- ja solutyötä armeijassa jne taistelussa imperialistista sodan valmistelua vastaan ja tehtäviä sodan syttymisen jälkeen. Kutsuntalaiset on kiinnitettävä sotilastyöntekijäin yhteyteen heti, kun he ovat armeijaan astuneet.

Sodanvastaisessa taistelussa on pidettävä tarkoin silmällä sitä, ettei poiketa bolshevistiselta sodanvastaisen taistelun linjalta. Sellaiseen passivistiseen horjahteluun, jota on ilmennyt eräässä sodanvastaisessa julkisuudessa, on oltava varovaisia, ettei toistumista tapahtuisi. Tällaisissa tapauksissa on puolueen kanssa oltava läheisessä yhtelstoiminnassa. Yleisen sodanvastaisen propagandan lisäksi on entistä vakavampaa käytännöllistä työtä tehtävä sekä armeijassa että sen ulkopuolella. Erittäinkin on toimittava niiden tunnuksien puolesta, joita puolueella on erikoisina sotilasvaatimuksina. Näitä vaatimuksia on paltsi sanomalehdissä propageerattava myöskin nuorten työläisten joukkokokouksissa.

Kansainväliiseen kasvatustyöhön on kiinnitettävä erikoista huomiota. Opintojärjestöissä on tutkittava vallankumouksellisen nuorison osuutta sodanvastaisessa taistelussa sekä ennen että nyt. Kysymystä on käsiteltävä edelleen joukkokokouksissa ja lehdissä. Illegaalisten perusjärjestöjen on harjoitettava opiskelua laadittavan opiskelusuunnitelman mukaan. Kaikkien solun jäsenten on osallistuttava solujen opiskelutyöhön. Solujen on ohjattava myös legaalisten järjestöjen opintoryhmien toimintaa. Samoin

on perustettava illeg. opintoryhmiä, joihin liiton jäsenten lisäksi on otettava tovereita liiton järjestöverkon ulkopuolelta.

Liiton organisatio on joka tapauksessa lujitettava ja laajennettava, mutta sodanvaara tekee tämän tehtävän erikoisen kiireelliseksi, koska toimintamme tehoisuus sodan aikana riippuu aivan ratkaisevasti illegaalisen järjestömme lujuudesta ja laajuudesta. Sen vuoksi onkin liiton organisaation lujittaminen yksi tämän hetken päätehtäviä. Pienien solujen jäsenmäärä on lisättävä ja uusia soluja muodostettava sekä yhteyksiä huomattavasti parannettava. Keskuksen ja Pakkien keskuudessa on viipymättä toimitettava sodanvaarasta aiheutuvat uudelleen järjestelyt ottamalla huomioon puolueen tässä suhteessa tekemät päätökset. Solutoiminnan ulottamista työpaikoille on jatkettava, varsinkin suurille työpaikoille, jotka tähän asti ovat olleet heikommin vallatut. Missä työpaikkasolujen muodostaminen osottautuu ylivoimaiseksi, on aluesolujen perustaminen sallittua. Solujen, Pakkien ja Pikkien aloitekykyä ja toimellaisuutta on parannettava, niiden on tarkoin seurattava työtätekevien elämää ja oloja ja vedettävä niistä johtopäätökset toiminnalleen. Toiminnallisten kokemusten välittämiseksi ja toiminnan vilkastuttamiseksi on mahdollisuuksien mukaan ja konspiratiivisuutta noudattaen järjestettävä piirien ja alapiirien neuvottelukokouksia. Yhteyden parantamiseksi puolueen ja liiton välillä on saatava molemminpuolinen edustus Pakeista SB:n ja KNL:n KK:n asti.

Taloudellis-ammattillista työtä, joka on välttämätöntä vaikutuksen lisäämiseksi työläis- ja talonpoikaisnuorison keskuudessa, on tehostettava. Tuotannon ratsionalisointikysymykseen on kiinnitetty liian vähän huomiota. Tässä suhteessa täytyy tapahtua muutos. On tutkittava ratsionalisoinnin vaikutusta nuorin työläisiin (palkat, työpäivät, riiston tehostaminen työtehon kohottamisen muodossa, työttömyys jne). Ammatillisissa järjestöissä on otettava esille nuorten taloudellisia kysymyksiä, keskusteltava niistä tarkoituksella herättää sekä nuorten että vanhemman työväestön mielenkiintoa niihin ja tämän pohjalla kehitettävä nuorten omakohtaista toimintaa. Kunkin ammatillisen perusjärjestön nuoret jäsenet on yhdistettävä järjestön nuorisoryhmään. Teollisuusneuvostojen ja ammattillisten keskusneuvostojen yhteyteen on pyrittävä luomaan nuorisajaostoja ja ohjaamaan nuorten taloudellis-ammattillisia taisteluita. Liiton taloudellisen taistelukykyyn suuri heikkous ilmenee mm siinä, ettei liitto ole kyennyt organisoimaan nuorison omakohtaista toimintaa lakkojen aikana, vaikka lakkoja on ollut sellaisilla teollisuuden aloilla, joilla työskentelee huomattavasti nuoria työläisiä. On ilmennyt, ettei taloudellis-ammattillista työtä tarpeeksi tunneta. Sen lisäksi on tuottanut haittaa organisaation heikkous suurilla työpaikoilla. Nämä puutteellisuudet täytyy voittaa. Tilanteen kehitystä eri työpaikoilla on tarkoin seurattava ja jos merkit viittaavat taistelun alkamiseen, on ryhdyttävä viipymättä toimenpiteisiin, että taistelun organisointi ja johto tulee liiton ja puolueen käsiin. Fraktiotoimintaa on tehostettava. Jo olemassa olevien fraktioiden on saavutettava oma-alotteisuus. Uusia fraktioita on muodostettava ammatillisiin järjestöihin. Työläisnuorison yleisiä konferensseja, joihin edustajat valitaan työpaikoista, on pyrittävä järjestämään teollisuusalottain, paikkakunnittain ja piirittain.

Työ maaseudulla ei ole ollut vielä järjestelmällistä eikä suunnitelmaista. Suuret työtätekevät talonpoikaisnuorisojoukot ovat vaikutuksemme ulkopuolella. Tässä suhteessa on saatava aikaan muutos. Nuorisoliiton on käy-

tettava hyväkseen työssä talonpoikaisnuorison keskuudessa niitä kokemuksia, joita SKP on talonpoikaistyössä saavuttanut. Talonpoikaisnuorisoa lähes tyttäessä on käytettävä hyväksi talonpoikaisnuorison taloudellisia ja varsinkin sivistyksellisiä tarpeita. Tukikohtanamme maaseudulla on käytettävä maaseudun palkkatyöläisnuorisoa. Yhteyttä maaseudun ja kaupungin työtätekevän nuorison välillä on edistettävä molemmin puolisten vierailujen ja yhteisten kokousten avulla. Talonpoikaisnuorisoa on vedettävä nuorisotoimintaan. Liiton jäsenistössä ei nykyisin ole kuin sangen pieni määrä talonpoikaisnuorisoa, joten sen lukumäärää on huomattavasti lisättävä tukikohtien hankkimiseksi maaseudulle. Talonpoikaisnuorison värväystä legaaliseen nuorisotoimintaan on harjoitettava pontevasti. Talonpoikaisnuorisajaostoja on perustettava KK:n ja Pikkien yhteyteen työn tehostamiseksi.

On kiinnitettävä huomiota Suomen nuorisoliittoon (alkiolaiseen), joka on todella meidän vakava vastustajamme maaseudulla. Tämän suuren järjestön jäsenistön muodostavat pääasiassa työtätekevät talonpoikaisnuoret. Työ tämän järjestön suhteen on saatava järjestelmällisesti käyntiin. Järjestön hajottamistyössä on käytettävä luokkaeroavaisuuksia maaseudun työtätekevän nuorison ja rikkaan talonpoikaisnuorison välillä.

Muihinkin vastustajajärjestöihin, kuten sosdemien nuorisojärjestö jne, on kiinnitettävä huomiota. Työn puuttuminen vastustajajärjestöihin nähden on liiton yksi suurimmista puutteellisuuksista. Tämä johtuu, kuten useat muutkin puutteellisuudet, suuresta määrin organisatorisesta heikkoudesta ja siitä, ettei tehtäviä ja työmuotoja vielä riittävästi käytännössä ymmärretä.

Nuoren Kommunistin toimitustapaan nähden on saatava sellainen muutos, että siihen kirjoittavat myös toverit työpaikoilta rikastuttaakseen myös kokemuksillaan ja huomioillaan koko liittoa.

Liiton on avustettava toimenpiteitä työpaikkalehtien, joilla on suuri merkitys työssämme, aikaansaamiseksi suurempiin työpaikkoihin.

Illegaalisen ja legaalisen työn taitavaa yhdistämistä on edelleen kehitettävä. Legaalisten järjestöjen täytyy koko työssään olla illegaalisen liittomme johdon alainen, jossa tarkoituksessa on jo olemassa olevia fraktioita lujitettava ja niiden aloitekykyä ja työtehoa parannettava. Uusia fraktioita on perustettava. Urheilu- ja raittiusjärjestöjen fraktioiden on oltava yhteydessä puoluefraktioiden kanssa. Puolueen on entistä tehokkaammin autettava organisatorista lujittumista ynnä liiton muita toimintoja.

II. Legaaliset järjestöt ja niiden tehtävät

Legaaliset nuorisojärjestöt ovat yleensä toipuneet lahtariston viimeksi tekemästä suurhyökkäyksestä, vaikkakin sen seuraukset, varsinkin maaseudulla vielä tuntuvat. Kaikki legaaliset järjestöt eivät ole oppineet työskentelemään muuttuneissa olosuhteissa. Opintotyön neuvonantoyhdistys, jota on pyritty muodostamaan järjestöjen legaaliseksi keskusjohdoksi, ei ole tällaiseksi vielä täysin onnistunut pääsemään. Järjestöt ovat suhtautuneet siihen usein jopa epäillen.

Tästä on ollut seurauksena, etteivät järjestöjen työmuodot ole yhtäläisiä, s.o. suunnitelmallisia. Tämän voittamiseksi on liittomme edelleen avustettava opintotyön neuvonantoyhdistystä.

Yhtenäiseksi organisoidun legaalisen liiton perustaminen ei ole tarkoi-

tuksenmukaista. Ei myöskään piirijärjestöjen. Kun koko maata käsittävästä tosiasiallisena, vaikkakaan ei muodollisena legaalisenä johtona toimii Opiintotyön neuvonantoyhdistys, niin entistä nuorisopiiriä vastaavana alueen legaalisenä johtona voi toimia joku piirin järjestö.

Työn yhtenäistämiseksi on järjestettävä maata ja piiriä käsittäviä nuorisokokouksia. Myös kirjeenvaihtoa eri järjestöjen ja yksityisten toverien kesken voidaan edelleen tässä tarkoituksessa käydä.

Yleisten poliittisten kamppailujen järjestämiseksi on edelleenkin käytettävä komiteamuotoja, joka on osoittautunut tähän erikoisen sopivaksi.

Uusia legaalisia järjestöjä on perustettava ja tällöin on otettava huomioon, ettei ohranan vaaran vuoksi ole edullista perustaa vain yhden tyyppisiä järjestöjä. Varsinkin maaseudun organisointiin on kiinnitettävä huomiota. Teollisuusseutujen nuorisjärjestöjen tulee organisoida talonpoikais- ja maaseudun palkkatyöläisnuorisoa (tekemällä hyökkäysmatkoja maaseudulle jne).

Sodan vaaraa ja tähänastisten legaalisten järjestöjen hajoittamismahdollisuutta silmälläpitäen on jo nyt muodollisesti perustettava uusia nuorisjärjestöjä (nuorten toveriseuroja, retkeily-yhdistyksiä, soitto-, laulu- ja siivostyskerhoja jne). Sodan aikanakin on pyrittävä löytämään legaalisia joukkotyömuotoja.

Liekin levittämistä on edelleen autettava järjestämällä kerhoja sitä varten jne. Liekin sisällön tulee nyt, imperialistisen suursodan aattona, olla enemmän sodanvastaisen taistelun mukainen. Sekä kuvin että kirjoituksin tulee käsitellä kysymystä ja sen asettamia tehtäviä niin konkreettisesti, että nuoriso ymmärtää, mistä on kysymys. Liekin sisällön määrääminen ja valvonta on saatava liiton KK:n käsiin.

Järjestönuorten liikkeeseen, joka on huomattavasti taantunut viime vuosien kuluessa, on liiton kiinnitettävä suurempaa huomiota. Liiton jäsenmäärää ja osastolukua on tarmokkaasti pyrittävä lisäämään, keskusjohdon työkykyä on kohotettava, ohjaajakursseja on edelleen järjestettävä ja kurssien ohjelman tulee enemmän kuin tähän asti vastata järjestönuorten liikkeen tarpeita. Ottaen huomioon, että liiton tähänastiset järjestömuodot ovat vanhentuneet ja työmuodot riittämättömät, on liiton toiminnassa otettava käytäntöön uusia järjestö- ja työmuotoja. Pyrkien liiton uudestijärjestämiseen kouluryhmien pohjalla, on liiton mahdollisuuksien mukaan ryhdyttävä muodostamaan kouluryhmiä, joista aluksi osastojen rinnalla toimivina pyritään kehittämään liiton perusjärjestöjä. Liiton on pyrittävä ottamaan käytäntöön entisten riittämättömien työmuotojen lisäksi uusia työmuotoja, jotka KNI on lastenliikettä koskevissa päätöksissään hyväksynyt. Erikoisesti on pyrittävä koulutyöhön ja siihen, että lapset taistelevat omista vaatimuksistaan ja ottavat osaa työväenluokan yleisiin taisteluihin.

Päätöslauselma työväen urheiluliikkeestä

SKP:n konferenssi piltää V:n puoluekokouksen ja v. 1926 konferenssin päätökset työväen urheiluliikkeestä olkeaan osuneina ja säilyttää ne edelleen puolueen toimintaohjeina. Muuttunut tilanne työväen urheiluliikkeessä vaatii kuitenkin puolueelta vielä erilaisia toimenpiteitä.

Sodan tunnettu menettely viimeisessä TUL:n liittokokouksessa, jossa ne mm väkivaltaisesti anastivat liiton johtopaikat, on vasemmistolaisessa

työväenurheiluväessä herättänyt boikottihalua sosdemien johdossa olevien urheiluseurojen kilpailuja kohtaan. Koska tällainen boikotti kuitenkin voisi johtaa vakaviin ristiriittoihin liiton sisällä — mahdollisesti liiton hajaantumiseenkin — on kakkien puolue-elinten taisteltava tämän boikotin ehkäisemiseksi ja työväen urheiluliikkeen yhtenäisyyden turvaamiseksi. Samalla on liiton nykyisen johdon kaikki itsenäiselle työväen urheiluliikkeelle vahingolliset teot perusteellisesti paljastettava ja joukkojen painostuksella ehkäistävä johdon suorat tai epäsuorat yritykset urheilullisten ja muiden suhteiden katkaisemiseksi TUL:n ja Neuvostoliiton tai muiden maiden vallankumouksellisten urheilujärjestöjen välillä. Päinvastoin on vaadittava näitä suhteita edelleen lujitettavaksi.

Ottaen huomioon, että TUL:n liittokokousedustajien uuden vaaliperusteen mukaan valitsevat liiton naiset ja ruotsalaiset seurakokoukset edustajansa erikseen ja että sosialidemokraatit näiden kautta nähtävästi yrittävät saada liittokokoukseen enemmistön, on erikoista huomiota kiinnitettävä vasemmistolaisen vaikutusvallan saavuttamiseen ruotsalaisen ja naisurheiluväen keskuudessa. Samoin on tarmokkaasti pyrittävä valtaamaan vasemmistolaisille yhä uusia TUL:n seuroja.

Kaikkien näiden tehtävien suorittamiseksi on puolueen ja KNL:n fraktioverkkoa työväen urheilujärjestöissä entisestään huomattavasti lujitettava, kiinnittäen huomiota fraktioiden alote- ja toimintakyvyn kohottamiseen. Puolueen ja KNL:n fraktioiden on toimittava kiinteässä yhteistyössä.

Työläisnaisten edustajaliikkeestä

Konferenssi toteaa, että edustajaliike on kovin hitaasti edistynyt aktiiviseen, järjestelmälliseen ja säännölliseen joukkotyöhön pyrkivällä suunnalla kuluneen vuoden aikana.

Yhtenä syynä siihen, että liike hitaasti ylipäänsä kehittyy yksipuolisesta propagandaliikkeestä toiminnalliseksi, s.o. päivänpolitiikkaan osaaottavaksi liikkeeksi, on se, että edustajakokouksia vieläkin, melkein poikkeuksetta, pidetään joka 3 kuukausi eikä kuukausittain, tai edes joka toinen kuukausi, kuten v. 1926 puoluekonferenssin päätös tässä kohden lausuu. Konferenssi uudelleen korostaa vuosi sitten pidetyn puoluekonferenssin päätöstä ja kehoittaa puolueen paikallisia johtavia elimiä toimimaan, että edustajakokoukset tulevat järjestettyä puoluekonferenssin päätösten mukaisesti. Puolue-elimien riittämätön huomio ja selostaminen päätöksestä jäsenille ja edustajaliikkeessä oleville työläisnaisten joukoille on korjattava nopeasti täysin riittävällä selostuksella, jotta epäselvyys päätöksen sisällön suhteen ja väärät käsitykset siitä tulevat poistetuiksi. Päätöksen toteuttamista kiirehti myös se, kun uhkaava uuden imperialistisen sodan vaara kasvaa yhä. Työtekevien naisten joukkojen vetäminen jokapäiväiseen taisteluun sodanvaaraa vastaan on helpommin toteutettavissa sen kautta, että edustajakokoukset pidetään v. 1926 puoluekonferenssin päättämän ajan kuluttua.

Edustajaliikkeen kehittyminen säännölliseksi joukkotyöksi on vaikeutunut ja hidastunut myöskin sen kautta, että vielä nyt ainoastaan yhtä kokousta varten valitut edustajat muodostavat enemmistön edustajakokouksissa, eivätkä ne edustajat, jotka ovat edustajatehtäväänsä valitut vähintään kuuden kuukauden ajaksi, kuten V:n puoluekokouksen päätös asiasta edellyttää. Konferenssi allevilvaa nyt tämän päätöksen tär-

keyden ja kiinnittää kaikkien paikallisten puolue-elinten huomiota siihen. On ryhdyttävä tarmokkaisiin toimenpiteisiin, että kerraksi valitun edustajan valintaperiaatteesta siirrytään siihen, että edustaja on tehtävissään vähintään kuusi kuukautta: Tämä siirtyminen on välttämättömästi toimitettava, koska vain sen kautta työläisnaisten suuret joukot saavat omakohtaisen poliittisen koulutuksen ja kasvatuksen, koska sen kautta heidän passiivisuutensa voidaan muuttaa oikeaksi aktiiviseksi toiminnaksi ja edustajaliikkeelle saada joukkotyön ja joukkoliikkeen luonne.

Naisjaosto, joka toimii puolueen paikallisen johtavan elimen yhteydessä, on siihen solmittava elimellisesti ja niin, että työ jatkuvasti sen kautta edistyy. Jaosto ei ole kuitenkaan työssään itsenäinen elin, vaan on paikallisen johtavan elimen alainen eikä sen rinnakkaiselin. Jaoston on aloitteilleen, kirjelmilleen ym saatava asianomaisen puolueen johtavan elimen hyväksyminen ennenkuin toimenpide saa tapahtua. Puolueen johtavien elimien on erikoisesti autettava ja kehitettävä naisjaoston aloittekykyä ja niiden toimintaa naisjoukkojen keskuudessa, suhtauduttava niiden työhön ehdottomasti kuten puolueen jokaiseen alaan ainakin on suhtauduttava. Erikoisesti on puolue-elimien huolehdittava siitä, että naisjaostot valmistavat edustajakokouksille tulevat asiat riittäväällä huolella, että oikeat kysymykset tulevat esitettyä kuhunkin kokoukseen, eikä niitä aseteta kuin summamutikassa.

Edustajakokouksissa valittu työvaliokunta, valistustoimikunta ym jaostot ovat tehtävissään vähintään kuusi kuukautta ja enintään yhden vuoden, kuten V puoluekokouksen päätös sisältää. Eri tehtäviä varten valitut toimikunnat ja jaostot ovat työvaliokunnan alaisia, mutta ei sille rinnakkaiseliminä. Työvaliokunta ohjaa ja johtaa edustajien työtä työpaikoilla ja asuntotaloissa edustajakokouksien väliajoilla ja järjestää edustajakokoukset sekä antaa tehtävät eri toimikunnille ja jaostoille ja valvoa niiden suoritusta.

Työvaliokunnan ja muidenkin valiokuntain vaaleissa on, työn jatkuvaisuutta silmälläpitäen, vähintään yksi entisistä jäsenistä säilytettävä uudessa toimikunnassa.

Konferenssi korostaa v. 1926 puoluekonferenssin päätöstä, joka koskee edustajaliikkeen edelleen kehittämistä. Konferenssi kehoittaa kaikkia puolueen jäseniä ja paikallisia johtavia elimiä tarmokkaasti työskentelemään niin, että liike pysyy oikealla linjalla. On torjuttava päätävästi harhakäsitykset, että liike kaikissa suhteissa olisi jo täydellistä ja virheetöntä kuin myöskin sellaiset harhakäsitykset, että edustajaliikettä ei olisi ollenkaan. Molemmat käsitykset ovat vaarallisia ja vahingollisia edustajaliikkeen edelleen kehittämiseksi. V. 1926 puoluekonferenssin mukainen toiminta edustajaliikkeen kehittämiseksi pitää sen oikealla linjalla ja sillä tiellä kulkien siitä kehittyä myös joukkoliike ja puolueelle kestävä ja varma apukäsi työläisnaisten joukkojen vetämiseksi jokapäiväiseen ja ratkaisevaankin taisteluun.

Taistelusta valtiollisten vankien puolesta ja sen edelleen kehittämistä

Konferenssi toteaa, että taistelu valtiollisten vankien puolesta on kehittymässä aika-ajottaisesta toiminnasta säännöllisen toiminnan pohjalle.

Tämä taistelu ei kuitenkaan ole kulkenut riittävän selvästi V:n puoluekokouksen ja v. 1926 puoluekonferenssin viitoittamalla joukkotoiminnan tiellä, vaan on siinä ilmennyt epäselvyyttä ja horjuntaa.

Konferenssi toteaa, että huoltoyhdistykset eivät vielä ole saaneet toimintaansa muuta kuin kovin helposti juurrutettua työpaikkoihin; vain nimeksi ovat ne saaneet alulle v. 1926 puoluekonferenssin huoltoyhdistyksille asettaman tehtävän toteuttamisen, nimittäin, että on aikaan saatava työpaikan työläisten joukkoliittyminen huoltoyhdistyksiin.

Mutta sen sijaan on havaittavissa melkosen selvää pyrkimystä siihen, että esim. työväenjärjestöjä, kuten urheilu-, raittius-, opinto- ym. seuroja sekä myös ammatillisia järjestöjä vedetään huoltoyhdistysten n.s. kannatusjäseniksi.

On oikein ja puolueen päätösten hengen mukaista, että huoltoyhdistykset saavat vaikutusta myös työväen erilaisissa joukkojärjestöissä sekä avustusta niille. Mutta jos nämä muut järjestöt muodostuvat organisatorisiksi päätekeijöiksi vankien hyväksi käytävässä taistelussa, niin silloin liike siirtyy puolueen osottamalta päätieltä nim. huoltojärjestöihin varsinaisesti liittyneiden joukkotyön linjalta. Sen kautta, että erilaiset järjestöt kollektiivisen liittymisen kautta, s.o. kannatusjäseninä ollen, muodostavat huoltoliikkeen pääasiallisen järjestöllisen voiman, tulee koko huoltoliike muodostumaan enemmän tai vähemmän passiivisesta joukosta. Aktiivisemmat voimat käytävässä taistelussa vankien hyväksi voidaan sitävastoin saada työpaikoilta ja muuten yksilöllisesti liittyneistä työväenjoukoista, joita henkilökohtaisesti kiinnostaa vankien asia.

Korostaen V puoluekokouksen ja v. 1926 puoluekonferenssin päätöksiä konferenssi kehottaa paikallisia johtavia elimiä tarmokkaasti toimimaan siihen suuntaan, että taistelu vankien hyväksi saa joukkoliikkeen luonteen ja että työpaikoilta aikaansaadaan työläisten yksilölliseen harrastukseen perustuvaa joukkoliittymistä huoltoyhdistyksiin.

Konferenssi toteaa, että ammatillisten järjestöjen yhdistäminen muodollisesti kannatusjäseniksi huoltoyhdistyksiin ei myöskään ole ollut v. 1925 puoluekokouksen hengen ja päätösten kanssa sopusoinnussa. Nojaten siihen päätökseen sekä myös v. 1926 puoluekonferenssin päätökseen konferenssi kehoittaa kaikkia puolueen paikallisia johtavia elimiä ryhtymään toimiin, että ammatillisia järjestöjä ei yhdistettäisi muodollis-organisatorisesti huolto-yhdistystyöhön, jotta ei annettaisi noskelaisjohtajille mitään aihetta hajotustaistelulleen ammatillisen liikkeen sisällä. Tämä ei kuitenkaan saa merkitä sitä, että ammatillisten järjestöjen ei ollenkaan olisi toimittava ja avustettava valtiollisia vankeja. Huoltoyhdistysten on hankittava asiallista vaikutusta ammatillisten järjestöjen ja niiden jäsenten keskuudessa, voitettava ne aktiivisesti työskentelemään poliittisten vankien hyväksi, kuitenkin pyrkimättä niitä yhdistämään huoltoyhdistyksiin muodollisiksi jäseniksi. Ammatillisten järjestöjen ja niiden jäsenten aktiivinen tuki ja toimintahalu ja innostus on toteutettava yhtäältä sen kautta, että ammatilliset järjestöt saadaan avustamaan edelleenkin poliittisia vankeja, myöntämällä omasta aloitteestaan varoja niihin tarkoituksiin. Toisaalta sen kautta, että ammatillisten järjestöjen vasemmistolaisjäsenet sekä puolueen jäsenet tarmokkaasti työskentelevät työpaikan työläisten joukkoliittymisen hyväksi huoltoyhdistyksiin ja omalla aktiivisuudellaan kohottavat koko työpaikan työläisten toimintaa valtiollisten vankien hyväksi.

Huoltoyhdistysten on hankittava itselleen vaikutusta myös vallistus-

ja urheiluseuroissa ja otettava niiltä kannatusjäsenikseen. On voitettava niiden passiivisuus ja saatava se muuttumaan oikeaksi aktiivisuudeksi poliittisten vankien hyväksi.

Konferenssi allelivi v. 1925 puoluekokouksen päätöstä, joka koskee huoltoyhdistyksien tehtäviä sekä vahvistaa PB:n ohjeet, mitkä ovat koskeneet sitä, että huoltoyhdistysten on paikkakunnillaan tosiasiallisesti johdettava ja ohjattava taistelua poliittisten vankien hyväksi sekä myös avustustyötä.

Huoltoyhdistyksien on saavutettava johtava asema muissa avustuskomiteoissa. Tämä ei kuitenkaan voi tapahtua määräyksien, vaan oikean ja asiallisen suhtautumisen kautta, joka kohottaa eri komiteain työ- ja taisteluintoa ja saa ne tunnustamaan, että keskitetyn taistelun suorittaminen on välttämätöntä, että esim. punaorpokomiteat, käsityöseurat, hautakumpukomiteat työssään ja toiminnassaan eivät ole huoltoyhdistyksen nähden vastakkaisia, eivät sille rinnakkaiselimä, eikä myös kilpallevia elimä, vaan ovat huoltoyhdistyksen apu-elimä.

Huoltoyhdistysten on entistä tarmokkaammin pyrittävä kohottamaan ja johtamaan erilaisten paikallisten avustuskomiteain, kuten punaorpo-, hautakomiteain, käsityöseurain ym toimintaa joukkotoiminnaksi, pyrkien samalla itse entistä enemmän järjestämään sekä yleisiä otteluita että avun keräyksiä poliittisen vainon johdosta tuomituille ja heidän omaisilleen.

Agitatio työväen suurten joukkojen voittamiseksi sekä myötätuntoiseksi että aktiiviseksi taistelijoiksi valkoisen vallan terroria vastaan ja poliittisesti vainottujen ja tuomittujen puolesta pitää tapahtua kumouksellisessa hengessä, joka vahvistaa voiton varmuutta, joka antaa horjumattoman vakuutuksen siitä, että jokainen annettu uhri ja ubraus on vienyt proletariaatin vallankumouksen asiaa eteenpäin. Mutta ei siinä hengessä agitatiota, joka sekä työväenjoukoissa että poliittisesti vainotuissa synnyttää epäuskkoa ja horjuttaa työväen taistelun lopulliseen voittoon ja siihen, että tarpeettomia uhreja ja kärsimyksiä säilytetään työväen kannettavaksi. Eikä myöskään siinä hengessä, että vallankumouksellinen työväenliike ja sen etunokassa kulkeva Suomen Kommunistinen puolue ei osoita huomiotaan ja huolenpitoaan taistelijoille, jotka ovat joutuneet valkoisen lahtarikomennon vainon ja sorron alle. Jokaisen jäsenen on ja erikoisesti puolueen paikallisten johtavien elimien päättävällä toiminnalla murrettava vallankumouksellisen liikkeen sisällä ja sen ympärillä esiintyneet liikettä hajottavat ja taisteluhenkä ja intoa myrkyttävät tekijät ja tehokkailta otteilla ja toimenpiteillä suojeltava liikkeen eheyttä. On osoitettava, että vallankumouksellisen liikkeen olemassaolo ja sen taistelu Suomen Kommunistisen Puolueen johdolla valkoista lahtarikomentoa vastaan kaikkien poliittisesti vainottujen ja sorrettujen puolesta on kumoamattomana todisteena siitä, että vallankumouksellinen proletariaatti taistelee kaikkien vallankumouksellisten taistelijain puolesta, jotka ovat luokkavihollisen kynsiin joutuneet.

On päättävällä agitatiolla ja konkreettisilla päiväntapauksilla kumotava sosdem johtajien, erikoisesti sosdem ministerien selitykset, että maassa ei enää muka ole poliittisia vankeja. On aikaansaattava työväenjoukkojen joukkoesiintyminen, missä on vaadittava, että työväen järjestöjen toimintavapauksia on laajennettava ja niiden loukkaamattomuus on turvattava; on vaadittava, että kaikki poliittisista syistä pidätetyt ja

tuomitut on heti vapautettava ja heille palautettava kaikki oikeutensa takaisin. Tämän yhteydessä on herätettävä ja nikaansaatava joukkotoimintaa (vastalausekokouksia, mielenosoituskulkueita, selostuskokouksia, avunkeräyksiä) muiden kapitalististen maitten vankiloissa istuvien vankien ja heidän perheittensä hyväksi.

Taistelusta armonanomuksia vastaan ja oikean esiintymisen puolesta ohranassa ja luokkaoikeudessa

Konferenssi vahvistaa PB:n jo aikaisemmin ottaman kannan, että puolue on periaatteessa sitä mieltä, että sekä puolueen jäsenen että vallankumouksellisen taistelijan ei yleensä ole missään olosuhteissa tehtävä armonomusta valkoisille vallanpitäjille.

Konferenssi on sitä mieltä, että ne puolueen jäsenet, jotka joko ohranassa tai oikeudessa tekevät provokatoorisia ilmiäntöjä puolueesta joko vankilassa tai sen ulkopuolella olevia jäseniä tai vallankumouksellisia taistelijoita kohtaan, on katsottava kommunistisen puolueen ja kumouksellisen liikkeen verivihollisiksi, ja

että ne jäsenet, joita ohrana on voinut heikon luonteensa johdosta tai ehkä uhkauksilla ja pelottelulla saada puhumaan, tai ohranan rääkkäyksen johdosta, kun ovat menettäneet tasapainonsa, ilmiäntäneet puoluetta tai jäseniä, ovat joutuneet loppukädessä myös vahingoittamaan puoluetta samoin kuin nekin jäsenet, jotka ovat, ohranan houkutukseen langeten, kertoneet sekä puolueesta että ilmiäntäneet jäseniä, ovat vahingoittaneet puoluetta ja vallankumouksellista liikettä.

Konferenssi on sitä mieltä, että puolue ei voi säilyttää ja lujittaa auktoriteettiaan ennenkaikkea proletariaatin edessä, ei voi vahvistaa ja kehittää jäsentensä keskinäisiä luottamuksellisia suhteita, ei voi jokaisen jäsenen elävään tietoisuuteen syövyttää sitä totuutta, että puoluetta on ehdottomasti puolustettava ja suojeltava kaikissa tilaisuuksissa ja kaikenlaisia vihollisia vastaan, ellei puolue tavalla tai toisella selvitä enemmän tai vähemmän virheellisiä ja puoluetta vahingoittavia jäsentensä esiintymisiä ohranassa, oikeudessa sekä ilmiäntöjä ja armonanomusesityksiä. Konferenssi jättää PB:n harkittavaksi ja päätettäväksi, mihin toimenpiteisiin olisi ryhdyttävä, että lukuunottamatta v. 1918 vallankumouksen läheisinä aikoina tehtyjä valitusesityksiä valkohaallitukselle, sen jälkeen tapahtuneet armonesitykset, esiintymiset oikeudessa ja ohranassa sekä niiden yhteydessä tehdyt ilmiäntöt tulisivat oikealla tavalla selvitettyä puoluejäsenten keskuudessa ja että asianomaiset toverit saisivat toveriluottamuksensa palautettua, joka luottamus on ollut ja on edelleenkin enemmän tai vähemmän epäselvä.

Konferenssi vahvistaa PB:n aikaisemman päätöksen jäsenten esiintymistä varten ohranassa ja oikeudessa ja jättää PB:n tehtäväksi laatia lähemmät toimintaohjeet siitä, kuinka puoluelinjalla ja legaalisisissa järjestöissä on suoritettava propaganda- ja agitatio-ottelu oikean esiintymisen puolesta ohranassa ja oikeudessa sekä toimittaa ainehistoa muiden maiden kompuolueiden kokemuksista tässä asiassa.

Suomen taloudellis-valtiollinen tila ja puolueen toiminnan pääsuunta

I. Kapitalismin yleisen pulan kolmas kausi

1) Kansainvälinen kapitalismi elää nykyään sodanjälkeisen yleisen pulansa kolmatta vaihetta. Sille on luonteenomaista vakaantumisprosessin yhä suurempi horjuminen, mikä paljastaa entistä paremmin sodan jälkeisen kapitalismin mädännäisyyden ja syventää ennestään vallinneita ristiriitoja sekä synnyttää uusia ristiriitoja, kuten luonnehti Kominternin VI:s kongressi.

Kapitalismin viimeaikaisessa kehityksessä on ollut nähtävissä määrättyä, jopa osittain voimakasta teknillistä kehitystä. Edelleen on ollut nähtävissä voimakas pääoman keskittymis- ja yhteenkokoontumisprosessi; kansallisten ja kansainvälisten jättiläistrustien muodostumista on tapahtunut entistä voimakkaammin; myöskin on kehitys vienyt trustien ja valtiovallan yhteenkasvamiseen, joka on vahvistanut pääoman tuotantoteknillistä asemaa. Monopoliin vaikutus kapitalistisen maatalouden kehityksen ohjaukseen ja kontrolliin on kasvanut niinikään. Porvarillinen valtiovalta on kaiken edellisen pohjalla saanut erittäin taantumuksellisen kehityssuunnan.

Nämä kapitalismin kehityksen myönteiset puolet ovat olleet omansa määrättyssä määrässä vahvistamaan kapitalismin asemaa tavarantuottajana. Mutta samalla ne ovat kiertämättömästi laajentaneet ja syventäneet kapitalismille luonteenomaisia ristiriitoja ja vastakohtia sekä synnyttäneet uusia sellaisia ja siten kärjistäneet kapitalistisen järjestelmän yleistä pulaa.

Ensimmäinen imperialistinen maailmansota johti maailman talouden kahtiajakaantumiseen, toisaalta kapitalistiseen lohkoon ja toisaalta sosialistiseen lohkoon. Kuudes osa maapallosta, nimittäin Neuvostoliitto, tuli erotetuksi kapitalistisen tavarantuotannon ja markkinain piiristä, kuudesosa, jonka talous on sivuuttanut sodan edellisen tason, kuten useimmat kapitalistisetkin maat, mutta jonka koko kehitys on ollut kapitalismin kehityksen jyrkkä vastakohta, koska se on lopettanut työvoiman riiston ja vapauttanut työn pääoman orjuutuksen alaisuudesta ja jatkaa sosialistista rakennustyötään suunnitelmatalouden pohjalla ja uudella teknillisellä perustalla pyrkien ei ainoastaan saavuttamaan etumaiset kapitalistiset maat, vaan sivuuttamaan ne.

1) Huhtikuun plenum käsitteli, paitsi kysymystä "Suomen taloudellis- valtiollinen tila ja puolueen toiminnan pääsuunta", lisäksi imperialistisen sodanvaaran, ammatillisen liikkeen, Neuvostoliiton sekä eräitä kansainvälisten liikkeen kysymyksiä.

Kapitalistien tavaratuotanto markkinoilta varten on tavattomasti nousut, huomioon ottaen kapitalismin teknillisen kehityksen ja pääoman keskittymisprosessin, mutta tämän "edistyksellisyys" on kantanut ja kantaa samalla kapitalismin terävöityvän pulan siementä sydämensä alla, ja mitä enemmän tavaratuotanto kasvaa, sitä voimakkaammin törmää se alituisesti ahtautuvia markkinoitten raja-aitoja vastaan, markkinoitten, joiden kulutuskyky ei lisäännä, vaan päinvastoin osottaa alenemissuuntaa. Yksistään sosialistisen lohkon olemassaolo ja yhtämittäinen varttuminen itsenäisenä ja uudella teknillisellä pohjalla merkitsee tavatonta pääoman markkina-alueen supistumista, huomioon ottaen, että maailma jo on jaettu. Mutta tämän lisäksi on pääoman riisto ja sorto nostattanut laajat siirtomaat ja niiden satamiljoonaiset kansat liikehtimään pääoman riistoa, sortoa ja orjuutusta vastaan. Pääoman vlientimarkkinain kasvamisen suunta näissä kansallisvallankumouksellisen liikkeen läpätunkemissa maissa on vaihtunut markkinain kutistumisen suuntaan, toisin sanoen, tuotantovoimien kasvun vastakohtaksi.

Lisäksi vielä on kapitalistisissa maissa tuotannon teknillisen kehityksenkin jouduttama tuotannon rationalisoinen, joka aikaansaa suurta työläisjoukkojen ulos viskaamista tuotannon palveluksesta, työttömäin armeijan lisääntymisen, tehnyt ja tekee miljoonat ihmiset kulutuskyvyttömiksi alituisesti kasvavan tuotannon tuotteille. Tämä on omiaan myös rajoittamaan markkinain piiriä.

Kiristyyvä kilpailu markkinoista, maailman uudelleen jaosta eri imperiaalistiryhmien kesken kasvaa päivä päivältä ja alituinen sodanuhka imperiaalistien välillä, mutta ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan suurenee jo yksin markkinasyistä. Mutta sodan uhkaan Neuvostoliittoa vastaan on vaikuttamassa vielä ja tärkeällä sijalla siinä on se, että imperialistit kiihkeästi pyrkivät tuhoamaan proletarisen maailman vallankumouksen tärkeimmän tukikohdan ja sosialismin elävän keitaan.

Kapitalistimaille nykyisellä kaudella on luonteenomaista ei ainoastaan alituinen markkinain kapeneva näköala, vaan tästä johtuva ristiriitain ja vastakohtain kasvu luokkien välillä. Työväenluokan aseman ehdoton huonontuminen pääoman eturivien maissa on kieltämätön, kun sen sijaan työtekevien aseman kohoaminen sosialistisen lohkon osalla on selvästi silmin nähtävissä, joilla selkoilla on mitä ratkaisevin merkitys työväenluokkaan, sen vallankumouksellistumiseen kaikissa kapitalistisissa maissa.

Näin ollen jännitys eri kapitalististen maitten kesken ja imperialistien ja niiden sortamien siirtomaiden välillä kasvaa päivä päivältä; samaten sodan uhka Neuvostoliittoa vastaan. Samanaikaisesti kasvaa luokkien välinen jännitys kaikissa kapitalistisissa maissa. Ja työväenluokan taistelu on siirtymässä hyökkäyslinjalle ja siinä edelleen korkeimmalle tasolle, proletariaatin taisteluksi vallasta oman diktatuurinsa luomiseksi.

2) Suomen kapitalismi on erottamaton osa maailman kapitalismia ja samojen lakien alainen kuin kapitalismin muissa maissa. Suomen talouden vakaantuminen on sekin ollut osittaista, ohimenevää, kuten on laita kapitalismin kokonaistalouteen nähden. Suomen kapitalistisen talouden vakiintuminen, joka alkoi vuosina 1921—22 oli osaltaan varsin huomattavaa, perustuen osaltaan siihen, että Suomen työväki vallankumouksen hävlyn jälkeen oli lyötyine järjestöineen suhteellisen vastustuskyvytön kapitalistien kasvanutta riistoa vastaan, ja toiselta puolen, Neuvostoliiton

poissa ollessa maailman markkinoilta. Suomen puutavaranvienti pääsi nopeasti kasvamaan.

Kapitalismin vakaantumisen aikana on tapahtunut tekniikan kehitystä muutamien vuosien aikana joillakin tuotannon aloilla (saha- ja paperiteollisuus). Niinikään on tapahtunut pääoman keskittymistä (pankkipääoman, konepajateollisuus) ja kartelloitumista (saha- ja paperiteollisuus, tuotanto- ja myyntisopimukset).

Mutta kasvanut tuotanto pääteollisuuksien alalla (saha- ja paperiteollisuudessa) on törmännyt ja tulee myöhemmin yhä enemmän törmäämään ahtaantuneita markkinoita vastaan, sahateollisuuden kasvun vaikeutuessa, myös Suomen metsävarojen uupumisen vuoksi. Englanti, joka on Suomen vientitavaran pääostaja, potee parantumattomaa taloudellista kriisikautta, eikä voi niellä niitä määriä puutavaraa, joita Suomi olisi valmis sen markkinoille työntämään. Kasvanut kilpailu muiden kapitalistimaiden, etenkin Kanadan taholta, on painanut suuresti selluloosan ja paperin hintoja alaspäin. Sitäpaitsi maailman sosialistinen lohko lisää vuosi vuodelta puutavaran vientiään ehtymättömistä metsävaroistaan ja niinpä jo mainittujen tekijäin vaikutuksen johdosta Suomen talous joutui viime vuonna pulaan, jota se potee tällä hetkellä.

Suomen kapitalistisen talouden yksipuolisen kehityksen ("lastuteollisuus") huomioon ottaen on vallitseva pula luonteeltaan kapitalismille hyvin tuntuva. Pari viimeistä vuotta on osottanut, että Suomen kapitalismi, joka vuodesta 1918 on ollut eristetty Venäjän markkinoista, mitkä ennen 1918 olivat eräiden Suomen teollisuusalojen päämarkkinat, on herkempi ja alttiimpi kuin monen muun maan kapitalismi vähäisillekin ulkoisille sekä sisäisille järkytyksille ja konjunktuurivaihteluille, josta parillaan elettyinä oleva pulakausi, Suomen kapitalismin sodan jälkeisen pulan kolmas vaihe, on parhaana esimerkkinä. Pulan edelleen kehittyminen, jopa kiristyminenkin näyttää todennäköiseltä.

Samoinkuin muissa kapitalistisissa maissa, niin Suomessakin pääoman pyrkimykset, voittaakseen vallitsevan kauden vaikeudet, kohdistuvat työväenluokan riiston lisätyyn tehostamiseen (rationalisointi) ja työväen vastustuskyvyn heikentämiseen ja kahlehtimiseen.

Pääoman alttuinen sudennälkä voiton tavoittelussa ei saa tyydytystä tällä puserruksella sisäisellä rintamalla, varsinkin kun raaka-ainelähteiden (metsävarojen) supistuminen asettaa rajoja laajeneville riistopyrkimyksille ja toiselta puolen sitä ahdistaa tässä voiton tavoittelussa kilpailu sosialistisen lohkon taholta. Osittaisen vakaantumisprosessinsa aikana on Suomen kapitalismi entistä enemmän tullut sidotuksi kansainvälisen finanssipääoman ja imperialismiin systeemiin (Suomen riippuvaisuus puu- ja paperiviennistä, ulkomaiset lainat jne). Senvuoksi se on kytketty myös niiden yleiseen politiikkaankin. Näin ollen sodan uhka Suomen taholta Neuvostoliittoa vastaan tulee kasvamaan, paitsi lahtarisolidarisuudesta imperialisteihin, erikoisesti Neuvostoliittoon suhtautumisessa, myös oikein suomalaiskansalliselta maaperältä lähtien, mitä kireämmäksi tilanne kääriytyy markkinavaikeuksien (etupäässä puutavaran) alalla ja mitä hälyväämmäksi tulee kapitalistien voittosaalis mm työväen joukkojen kasvaneen vastustuksen vuoksi.

Näemme siis, että samat luonnepiirteet, jotka ovat kansainvälisellä kapitalismilla, ilmenevät myöskin Suomen maaperällä ja niiden johtopäätöksellinen yhteistulos on: imperialistinen sota, lahtarien hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan.

II. Valko-Suomi imperialismin kätyrinä ja sodan valmistajana Neuvostoliittoa vastaan

3) Nykyisten kansainvälisten suhteitten peruskysymyksessä, nimittäin kapitalististen valtioiden ja Neuvostoliiton välisiä suhteita koskevassa kysymyksessä on Suomi entistä lujemmin liittynyt Neuvostoliiton vastaiseen imperialistivaltojen yhtymään. Sitä todistaa Suomelle eräänlaisen huomion osottamien "Kansainliitossa" (Suomen edustajain nimittämien "Kansainliiton" neuvostojen istuntojen puheenjohtajaksi). Lähinnä purjehti Suomi Englannin imperialismin vanavedessä, noudattaen yhä tarkemmin Lontoon kurssia, erikoisesti sodan valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Englannin imperialismin vaikutuksen säilymiseen ja vahvistumiseen Suomessa ei ole mitään oleellista muutosta aikaan saanut se, että Englannin imperialistisen pääkilpailijan maailman herruudesta, Amerikan Yhdysvaltain pääomaa on viime aikoina sijoitettu Suomeen. Se on vaan kytkenyt Suomen yhä lujemmin kansainvälisen finanssipääoman ja imperialismin järjestelmään sekä niiden politiikkaan ja politiikan seurauksiin myös.

4) Valko-Suomen Neuvostoliiton vastainen asenne johtuu ensikädessä siitä, että Suomen kapitalismilla ja porvaristolla sekä kansainvälisellä imperialismilla on yhteiset taloudelliset ja valtiolliset edut ajettavanaan Neuvostoliittoa, sen sosialismia rakentavaa ja kansainvälisen vallankumouksen tukikohtana olevaa proletariaattia vastaan. Mutta Suomen kapitalismin ja porvariston eräät erikoiset riistopyrkimykset ajavat sitä samaan Neuvostoliittoa kohtaan vihamieliseen suuntaan ja sitovat sen kansainväliseen imperialismiin. Suomen porvaristo on jo yli 10-vuotta uneksint Neuvosto-Karjalan ja Inkerin anastusta ja valko-Suomeen liittämistä, n.s. suur-Suomen muodostamista. Mitä enemmän Suomen kapitalistisen talouden perusteet "vakaantumis"-prosessin aikana ovat heikentyneet, (esim. metsäpääoman raiskauksen kautta) ja sisäiset sekä ulkoiset markkinat kuivuneet ja terävän pulan merkit kapitalistisessa taloudessa tulleet näkyviin, sitä itsepintaisemmin ja kiihkeämmin kapitalistien keskuudessa himoitaan erikoisesti Neuvosto-Karjalan luonnon aarteita ja raaka-ainelähteitä sekä markkinoita Suomen ahtaitten markkinain lisäksi, mihin samalla yhdistyy pyrkimys sammuttaa se lahtarien hurjasti vihaama vallankumouksen liesi, minkä loimu Neuvosto-Karjalassa erikoisesti on omansa edistämään vallankumouksellista kehitystä Suomessa.

5) Valko-Suomen osuus imperialistien Neuvostoliiton vastaisessa politiikassa ilmenee siinä, että se "Kansainliitossa" uskollisesti noudattaa Englannin viittauksia kaikissa päätöksyksissä ja ottaa tehdäkseen aloitteita, joilla on selvästi Neuvostoliiton vastainen luonne. Esim. Suomen ehdotus n.s. finanssiavun takaamisesta sille sotatapauksessa, jota ehdotustaan Suomen lahtarit entistä suuremmalla tarmolla ovat nykyäänkin ajaneet mielenosoituksellisesti, ja jota varsinkin Englanti yhtä mielenosoituksellisesti on "kannattanut", ei ole mitään muuta kuin Englannin imperialismin Neuvostoliittoa vastaan suunnatun sodan valmistelupolitiikan ajamista. Mutta samalla se ehdotus on imperialististen sotaseikkailijain ja niiden kätyrien provokatorinen yritys saada sekä Suomessa että sen ulkopuolella laajoissa työtätekevän ja pikkuporvarillisten (varsinkin talonpoikain) kerroksissa, jotka eivät ole sisällä finanssipääoman ja imperialististen johtavain sotakonnain suunnitelmista, sellainen valheellinen ja väärä

käsitys ja luulo, että Neuvostoliitto muka uhkaa Suomea ja sen kansallista riippumattomuutta.

6) Tämän kanssa on täydessä sopusoinnussa se, että Suomi on suorittanut osansa imperialistien ja niiden "Kansainliiton" rauhan ilvellyssä peittääkseen imperialististen suurrosvojen ja omat sota-aikeensa ja valmistuksen, ja että Suomi yhtyi äsken myös Kellogg-paktiin samassa tarkoituksessa ja ilmeisesti Lontoon kehoituksesta. Siitä huolimatta, että Kellogg-pakki on Yhdysvaltain imperialismin puolelta tarkoitettu pieneksi vedoksi Englannin imperialismia vastaan näiden kahden suurrosvon keskinäisessä kilpailussa ja että Suomi, maahan sijoitetun Yhdysvaltain pääoman vaikutuksestakin siihen paktiin yhtyy, palveli Suomen yhtyminen sittenkin samalla myöskin Englannin imperialismin tarkoituksia, joihin kuuluu peittää sen omat ja sen johdolla tapahtuvat sotavalmistelut Neuvostoliittoa vastaan.

7) Erikoisesti Englannin imperialismin Neuvostoliiton vastaisia sotatarkoituksia palvelee valkoinen Suomi myös siinä, että se tarmokkaasti pyrkii "Skandinaavialaiseen perheeseen" taloudellisesti, poliittisesti ja sotilaallisesti jäseneksi, kun se samanaikaisesti ylläpitää kiinteitä poliittis-sotilaallisia suhteita (johtavien upseerien vierailut Suomen, Puolan, Latvian ja Viron kesken) reunamaihin (vaikkei se olekaan uskaltanut lähteä Puolan liittoon). Kummassakin näitten kapitalistimaitten ryhmässä on Englannin imperialismin vaikutus ratkaiseva. Englannin kätyrin, Suomen, "sydämellisten suhteiden" aikaan saamista Skandinaavian porvariston kanssa on omiaan helpottamaan se, että niissä maissa porvariston keskuudessa neuvostovihollinen mieliala ja poliittinen taantumus on vahvistunut, mikä johtaa valkoisen Suomen valtakomennon yhä parempaan "ymmärtämiseen" ja sen menetelmien omaksumiseen. Kuitenkin esiintyy yhä taloudellisten ja valtiollisten ristiriitain ilmauksienkin Suomen ja Skandinaavian maiden kesken (markkinakilpailut; länsi-Pohjan suomalaisten kysymys; Suomen ruotsalaisten asia). Mitä taas tulee reunamaihin, niissähän vallitsee osittain ulkonaisesti karkeampi valkoinen komento kuin Suomessa ja Neuvostoliiton vihaamisessa ne ovat valko-Suomen verosia, niin tämä on omiaan edistämään lähentymistä, vaikka taloudellisia ja poliittisia ristiriitojakin esiintyy. Tämä Suomen suuntautuminen samanaikaisesti sekä Skandinaviaan että reunamaihin päin merkitsee sitä, että Suomi pyrkii esiintymään Englannin imperialismin lenkinä, joka yhdistää entismallisen kapitalistisen demokratian jättäen omaavat Skandinaavian maat reunamaitten verisiin lahtarivaltioihin, missä Venäjän vallankumouksen välittömästä vaikutuksesta puhjennut työväen vallankumouksissa porvaristo pääsi tilapäisesti voittajaksi pannen pystyyn lahtaridiktatuurin, joka alkuperänsä on samanlaisella raivolla suuntautunut niin Neuvostovaltaa kuin omien maittensa kumousliikettä vastaan.

Tällä tavalla valkoinen Suomi on n.s. ulkopolitiikkansa kautta osallisena kansainvälisen imperialismin Neuvostoliittoa vastaan suunnatussa sodan valmistelupolitiikassa, ja suorittaen osittain tärkeitäkin osaa siinä.

8) Suomen kansainvälisten suhteitten tähän taustaan ja siihen sisältyvään politiikan suuntaan liittyy Suomen konkreettiset sodan valmistelut. Niistä on mainittava viimeajoilta varustusten lisääminen (sotalaivojen rakentaminen, ase tehtaitten varustaminen, suurehkojen varustetilausten teko Ruotsista), teollisuuden mobilisoinnin jatkuva valmistaminen, viljavarojen kokoaminen, erikoisaseteljen (lento- ja kaasuasene), kiiireellinen

kehittäminen, suojeluskuntain kasvattaminen santarmiksi armeijan ja siviiliväestön sortamiseksi, sotatilalain laatiminen sotilasdiktatuurin "lailliseksi" aseeksi, naisten, nuorten, jopa koululaisten opettaminen aseita käyttämään ja sotilaspalvelusta suorittamaan, laaja poliittinen yllytystyö ja järjestämistoiminta ("puolustusviikko", laivasto-, lento-, kaasupuolustusyhdistykset), valtion valkoisen virkamiesaparaatin uskolliseksi lahjominen sekä kumouksellisen liikkeen järjestelmällinen hellittämätön vaino.

III. Pääoman ja lahtariporvariston hyökkäys työväenluokkaa vastaan

9) Suomen kapitalistisen talouden nykyinen tila ja porvariston sodan valmistelut ovat vieneet kapitalististen järjestöjen ja porvarillisen valtiovallan toisiansa lähentymiseen ja ratkaisemaan suurporvariston etujen mukaan kysymystä kapitalismin "kilpailukyvyyn" kohottamisesta ja sotaan valmistautumisesta.

10) Suomen kapitalistisen talouden viime aikaiset, nykyäänkin vallitsevat pulavaikkeudet ovat saattaneet porvariston erittäin kiivaasti hyökkäämään työväenluokkaa vastaan sen sekä taloudellisissa että valtiollisissa taisteluissa. Kuljetustyöläisten lähes vuoden kestänyt lakkotaistelu pani koko porvariston ja valkoisen valtiovallan lakon alusta alkaen liikkeelle työläisten taistelun murtamiseksi. Sen kautta, että kapitalistijärjestöt ja valtiovalta siinä esiintyivät avoimesti yhdessä, on taistelu tullut luonteeltaan mitä selvemmin luokan taisteluksi luokkaa vastaan, mutta samalla myöskin valtiolliseksi. Kaikkiin pienempiinkin lakkoihin, varsinkin jos ne koskettavat Suomen kapitalistille arkoja aloja, suhtautuu porvaristo valtiollisine luokkaelimineen sellaisella tavalla, että ne saavat valtiollisen taistelun luonteen. (Tukkityöläislakkolaisten vangitsemiset kesällä v. 1928 Itä Suomessa, lahtarien väitteet melkein jokaisessa lakossa, että ne ovat kommunistien ja Moskovan järjestämiä). Kapitalistien suurisuuntainen toiminta erikoisasiantuntijain avulla muodostaa kouluutettuja entistä laajempia ja paremmin järjestettyjä lakonmurtajajärjestöjä, osottaa, että kapitalistit aikovat päättävästi yrittää pysäyttää työväen lakkolaineen eteenpäin vyörymisen. Yhtäaikainen ja laaja yritys kytkeä sahatteollisuuden työläisistä kapitalistille tarpeellinen määrä yksityissopimuksilla ja eristää ne sahatyöläisten järjestörintamasta on rinnakkaistoimenpide edellä mainitulle. Valtion sekaantumista työtaisteluihin ja lakkojen kieltolakeja puuhataan kapitalistien taholta yhä kuuluvammin ja valkoinen valtiovalta on ottanut käytännöllisiä askeleita näitten pyrkimysten toteuttamista varten. Sotatilalain voimaan saattamispuuha merkitsee, paitsi sodanaikaisen sotilasdiktatuurin "laillistuttamista", myöskin sitä, että kapitalistit ja valtiovalta voisivat "laillisesti" julistaa sotatilan minkä huomattavan työtaistelun tai muun joukkoliikkeen vallitessa. Se on eritoten suunnattu vallankumouksellista liikettä vastaan yleensä ja erikoisesti kommunistista puoluetta vastaan ja merkitsee yhä räikeimpien fasististen menetelmien käyttöön valmistumista. Senkautta kapitalismi pyrki turvaamaan myös rationalisointia, joka on varsinkin eräillä teollisuuden aloilla (paperi) kehitetty hyvin pitkälle ja kiristetään sen kautta työläisiä yhä kovemmin.

11) Viime vuosien lakkolaine ja varsinkin se selkka, että lakot saavat poliittisen, "valtiovastaisen" luonteen, on saattanut porvariston tarttumaan Suomessakin "taloudellisen ja poliittisen turmelemisen" "hyvittäviin mene-

telmiin", kuten VI:s kongressi kansainvälisen kokemuksen nojalla osoittaa. Kapitalistit pyrkivät turmelemaan vissit osat työväenluokasta (pape-ritehtaissa rationalisoinnin yhteydessä käytäntöön otettu palkkiosysteemi eri asteineen, riippuen työläisen asemasta työprosessissa: "voittojakkoon" osalliseksi pääsy sillä ehdolla, että sitoutuu olemaan kuulumatta järjestöön). Noskejohtajia ja reformistisia amm. liikkeen johtajia kytketään kapitalistisiin järjestöihin ja valkoisen valtion aparaattiin, komiteoihin (Paasivuoren nimittäminen "työriitain sovittelmista" käsittelevään lahtarien komiteaan) jne. Puuhataan Mond-konferensseja "työrauhan" aikaansaamiseksi ja pyydetään amm. järjestöiltä lausuntoja kapitalismin vaikeuksien johdosta tarkoituksella saada ne auttamaan kapitalisteja. Kaikki nämä ovat varokeinoja luokkataistelun kehittymistä vastaan, kuten lausuu VI:s kongressi, ja Suomen kokemus sen vahvistaa. Valkoinen hallituskomento suostuu "auliisti" amm. liikkeen pyyntöön toimittaa esim. vappumerkkien myynnin ehdoilla, joiden täyttäminen merkitsee lojaalista suhtautumista valkoisen komennon vaatimuksiin.

12) Porvaristo on jo ennen kapitalismin vakiinnuttamista lisännyt työtätekevien taakkaa m.m. vero-tullirasitusten kohottamisen kautta. Kapitalistisen talouden nykyisen suuren vaikeuksien johdosta suunnitellaan oikein valtion erikoisesti asettamien "neuvottelukuntien" avulla yhä suurempien rasitusten säilyttämistä työtätekevien kannettavaksi. Tähän astisten rasitusten tuhoisat seuraukset erikoisesti työtätekevään talonpoikaistoon nähden tulevat näkyviin siinä, että viime kesäisen kadon alueitten työtätekevien talonpoikain huomattava määrä on jo menettänyt osittain tai on vaarassa menettää kotinsa ja kontunsa liitoutuneille suuryhtiöille ja lahtarivaltiolle tai finanssiedustajille, suurpankeille ilman, että porvaristo, luonnollisesti, tekee mitään vakavaa näiden raatajien taloudellisesta tuhosta pelastamiseksi.

13) Valtiollinen vaino jatkuu entistä järjestelmällisemmin. Tunnusmerkillistä ja luonteenomaista on, että valkoisen vallan vaino viimeisinä aikoina on suuntautunut erikoisella voimalla kommunistista puoluetamme vastaan. Valkoinen valta tietää puolueemme vaikutuksen kumouksellisen taistelun johdossa yhä kasvaneen ja haluaa lamauttaa tätä taistelua saatamalla sen ydin- ja etujoukon epäjärjestykseen. Mutta samalla kun valkoinen porvaristo valtiovaltansa avulla erikoisesti suuntaa hyökkäyksensä kommunistista puoluetta ja kommunistista nuorisoliittoa vastaan, ei se salaa, että se valmistautuu taaskin hajoittamaan työväen julkiset luokkataistelujärjestöt (hyökkäilyt luokkatietoisien nuorison kerhotoimintaa ja valtiollisten vankien huoltojärjestöjä vastaan), jopa puhutaan ilmeisessä vainotarkoituksessa talonpoikain katokomiteain "kommunistisuu-desta".

IV. Ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden sortaminen. Pikkuporvarillisten kerrosten, varsinkin köyhän talonpoikaisten köyhtyminen

14) Tällä kaudella on luonteenomaista myöskin ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden sortamispyrkimysten kiihtyminen aitosuomalaisen ta-
holta. Se on johtanut vainotoimiinkin (ruotsalaisen kouluhallituksen oikeuksien supistaminen, ahvenanmaalaisen itsensä määräämisoikeuden käyttämisen jarruttaminen ja kieltäminen mm ahvenanmaalaisen sotapal-

velusta Suomen armeijassa koskevassa kysymyksessä missä ahvenanmaalaiset vaativat vapautustaan). Kaikki suomalaiset porvaripuolueet, ovat ruotsalaisen vähemmistön sortamisessa kaikessa pääasiassa aitosuomalaisia, kuten kävi ilmi, kun eduskunnassa puolustivat maalaisliittobalilitusta ruotsalaisen kouluhallituksen oikeuksien supistamisasiassa.

15) On riidattoman selvää, että porvariston kaikki voimat sekä kaupungeissa että maaseudulla ovat keskittyneet taantumuksellisen sisäpolitiikan ajamista varten, toteuttaakseen päätehtävänsä: kapitalismin "kilpailukyvyn" kohottamisen ja valmistautumisen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Näitten tehtävien edessä häviävät porvariston eri ryhmien kesken vallinneet ristiriidat, sellaiset esim. mitkä ovat paperiteollisuuskapitalistien ja maakapitalistien välillä paperipuun maasta vientiä koskevista ehdoista (maakapitalistit haluavat vapaata vientiä, paperikapitalistit tahtovat sen estää turvatakseen itselleen riittävän ja halvan raaka-aineen). Niinikään edellä mainitut yhteiset luokkatehtävät heikentävät aitosuomalaisen ja ruotsalaisen porvariston ristiriitaa kansallisuuskysymyksessä sekä saattavat ne tekemään kompromissin, minkä kautta kummankin kansallisuuden johtava porvaristo takaa itselleen erikoisetunsa, mutta ruotsalaisen vähemmistön rahvaan edut tallataan maahan loppujen lopuksi.

16) Kapitalismi ja valkoinen valtakomento on kapitalismin vakaannuttamisen ja kustannukset sodan valmistelussa säilyttänyt erittäin raskeana, varsinkin kasvaneitten välillisten ja välittömäin verojen muodossa, myös pikkuporvarillisten välikerrosten kannettavaksi kaupungeissa (alemmat virkailijat) ja maaseudulla (talonpoikaisto). Näiden välikerrosten köyhtyminen on sen nojalla ollut tosiasia. Kapitalistisen talouden viimeaikaiset pulavaikkeudet ovat pikkuporvariston köyhempien kerrosten asemaa huonontaneet ja köyhtymistemppoa kiihdyttäneet (hintain nousu, välillisen veronylkemisen kasvaminen). Maaseudulla hyvin laajalla alueella, ja erikoisesti pohjois-Suomen karuilla alueilla sattunut kato, jonka johdosta ei porvaristo ole mihinkään tehokkaiisiin avustustoihin ryhtynyt, on erikoisesti jouduttanut köyhäin, jopa keskitalonpoikainkin köyhtymistä. Seurauksena on, että näissä välikerroksissa jäytää tyytymättömyys (virkamiesten lakkouhkaukset, ellei heidän palkankerotusvaatimuksiinsa suostuta ja talonpoikain vaatimukset vallanpitäjille kadon johdosta kärsineitten auttamiseksi). Suurporvaristo tulee varmasti lahjomaan virkamiehistön korkeimmat, suurpalkkaisimmat kerrokset, joiden tehtävänä on byrokraattisella nyrkillä nujertaa alempien kerrosten järeälle jäävä tyytymättömyys. Mutta suurempien työtätekevien talonpoikajoukkojen vaatimuksia ei porvaristo halua eikä pysty tyydyttämään, kun sen nykyään ensikädessä on keskitettävä voimansa taloutensa vaikeuksien voittamiseen ja sodan valmisteluihin, mitkä kummatkin vaativat, että laajojen työtätekevien väestökerrosten harteille pannaan entistä enemmän taakkaa. Näin ollen maaseudun työtätekevien kerrosten tyytymättömyys ja sen pohjalla tapahtuva vihamielisyyden kehittyminen suurporvariston, suuria tukkiyhtiöitä, rosvoavia pankkeja ja myös suurviljelijöitä vastaan on edelleen kehittyvä. Ja ruotsalaisen vähemmistön rahvaan kerrokset, joiden pääaineksi on työtätekevää talonpoikaistoa ja kalastajaväkeä, tulee lisäämään tyytymättömien välikerrosten ryhmää, koska aitosuomalaiset jatkavat eivätkä voi olla jatkamatta kansallisuussortoaan, koska ruotsalainen porvaristo pettää ruotsalaisen rahvaan, ja koska suurpankit, kapitalistit ja valtio riistää yhä häikäilemättömämmin ruotsalaista rahvasta. Työtätekevän talonpoikaiston, sekä suomalaisen että ruotsalaisen,

vasemmistumisen merkinä juuri nykyään on, paitsi kadon johdosta syntynyt liike, ennenkaikkea se, että joulukuun kunnallisvaaleissa huomattavat määrät talonpoikaista, ennenkaikkea köyhää kerrosta on luopunut osin selvistä kapitalistipuolueista sekä maalaisliittolaisporvaripuolueista kuin myös osin sosialidemokratiasta ja siirtynyt huomattavasti kommunistisilla tunnuksilla taistelevan sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton kannattajiksi. Tämä on luonnollista jatkoa sille prosessille, mikä tapahtui maaseudulla v. 1927 valtiollisissa vaaleissa, jolloin talonpojat kymmenissä tuhansissa siirtyivät kaupunkilaisten herraspuolueiden vanavedestä maalaisliittolaisherrojen puolelle, mutta ainakin osa niistä kokemuksistaan on nyt havainnut, että maalaisliittokin on vain kapitalismin ja suurporvariston edustaja maaseudulla, hansikas, joka peittää kapitalistirosvon työtätekevää talonpoikaa riistävän ja sortavan käden.

17) Työväen aseman huonontumiseen Suomessa vaikuttavien viimeaikaisien olosuhteitten (rationalisointi, tuotannon supistaminen, työttömyyden kasvu, elinkustannusten kohoaminen, verorasituksen lisääntyminen, lahtarivaino) pohjalla on työväenluokan vastustus kasvanut. Lakkolaine on vuodesta 1925 lähtien aina tämän vuoden alkuun jatkuvasti kohonnut, käsitellen yhä suurempia työläisjoukkoja ja muodostuen tosiasiallisesti enemmän tai vähemmän melkein koko työväenluokan ja ainakin sen järjestyneen osan yhteliseksi taisteluksi, riippumatta siitä, kuinka paljon muodollisesti on taisteluun sidottu (kuljetustyöläisten lakko). Erikoisesti on merkittävä, että sitkeitä lakkoja on syntynyt sellaisillakin aloilla, missä työläiset vuosikausia ovat olleet täysin passiivisia, siitä huolimatta, että niiden olot ovat olleet nälkärajan alapuolella (Hyvinkään kutomatyöläisten, joista suuri osa oli naisia, 6½ kuukautinen lakko). Tähän liittyy välittömästi työväen amm. järjestyneisyyden olosuhteisiin katsoen, huomattava lisääntyminen. Samaa pääsuuntaa osottaa luokkatietoisen työläisnuorison kerhotoiminnan järjestöllinen voimakas kasvu ja tunkeutuminen maaseudun proletaari- ja puoliproletaarikerrosten keskuuteen. Joukkojen poliittinen aktiivisuus valkoista porvaristoa vastaan suunnatun vastustuksen pohjalla ilmenee siinä, että työväen joukot ovat nousseet, paitsi pitkäaikaisiin vastalausekamppeihin mm valtiollista vainoa vastaan (v. 1928), myöskin poliittisiin joukkolakkoihin, mikä on Suomessa viime vuosina aivan uusi ilmiö (mielenosoituslakot kevään v. 1928 kommunistivangitsemisten johdosta ja lyhyet lakot sotatilakiehdotuksen johdosta; työläisnuorisojoukkojen antimilitaristisen työn ja sodan vastaisen toiminnan vilkastuminen ja järjestetyille pohjalle kehittyminen; työläisnaisten edustajaliikkeen laajentunut toiminta jne). Se osottaa, että joukot valtiollisessa taistelussaan kokousmielenosoitusten ja vastalausekokouksien ohella alkavat käyttää aktiivisen joukkotaistelun terävempiäkin keinoja. Nämä ilmiöt ovat läheisessä yhteydessä työväen joukoissa tapahtuvan vasemmistumisen ja vallankumouksellistumisen kanssa, mikä kehitys ihan viime kuukausina on erikoisesti tullut näkyviin (sos. työv. ja pienviljelijäin vaaliliiton joulukuun kunnallisvaaleissa saavuttama huomattava kannatuksen lisäys; vasemmistolaisen enemmistön muodostuminen ennen sosialidemokratian hallussa olleessa paperityöväen liitossa; amm. järjestöjen ja niiden jäsenten valtavan enemmistön äänten laukeaminen Köpenhaminan sopimuksen vahvistamisen puolelle ja sen vahvistamisen vaatiminen; vasemmistososialistien ja kommunististen ehdokkaitten saaman kannatuksen kasvu edustajain vaaleissa AJ:n edustajakokoukseen; sadat mielenilmaisut amm. perusjärjestöissä ja joukkoko-

kouksissa noskelaista hajoitusprovokatiota vastaan ammatillisessa liikkeessä; vasemmistolaisten eteneminen osuustoimintaliikkeessä ja uusien asemien saavuttaminen siinä). Tämä kehitysprosessi osoittaa, että joukot siirtyvät yhä nopeammassa tahdissa sosialidemokratian puolelta kommunismin leiriin sekä kommunismin vaikutuksen piiriin. Proletaaristen, osaksi myös puoliproletaaristen joukkojen yhä huomattavammin vieroksua sosialidemokratiaa, "nojautuu se yhä enemmän pikkuporvarillisiin kerroksiin (v. 1927 valtiollisten ja viime joulukuun kunnallisvaalien kokemus) ja näin siirtää yhteiskunnallista tukikohtaansa työväenluokasta pikkuporvaristoon", kuten lausuu KI:n VI:s kongressi kansainvälisen analyysinsä tuloksena, mikä epäilemättä soveltuu myös Suomeen. Kommunismin vaikutuksen laajeneminen ja syveneminen vie myös samalla silhen, että Kommunistisen Internationaalen ja Kommunistisen Puolueemme poliittinen auktoriteetti kasvaa (KI:n 10-vuotisjuhlan julkinen joukkovietto; Kommunistisen puolueemme puolustaminen lahtarihyökkäyksiä vastaan ja puolueellemme legaalisen toiminta-alueen vaatiminen joukkokokouksissa) ja puolueen johtava osuus saa vankempaa pohjaa. Puheenjohtava kehitysprosessi vahvistaa myös sen, että joukot ovat jo astuneet puolustustaistelujen asteelta eteenpäin, kohtaustaisteluasteelle, jolla on hyökkäävä luonne työväen puolelta. Ja erittäin tärkeä selkeä tässä kehityksessä on, että joukkojen kumouksellinen aktiivisuus liittyy niiden kasvavaan haluun ja yhä päättävämpään tahtoon taistella kansainvälisen työväenluokan isänmaan ja proletaarisen maailmanvallankumouksen päätukikohdan, Neuvostoliiton puolesta, mitä erityisesti Köpenhaminan sopimukseenestys on todistanut.

18) Kapitalismin sodan jälkeisen pulan nykyinen eli kolmas vaihe on kehittänyt ja uusintanut Suomessakin yhteiskunnallisia luokkaristiriitoja sekä erittäinkin terävöittänyt niitä. Siltä pohjalta ovat luokkataistelut myös kärjistyneet huomattavassa määrässä. Porvariston kaikki voimat valkoisen valtakomennon sisällä ovat entistä enemmän keskittyneet ja osottavat keskittymissuuntaa edelleen. Työväenluokan kumoukselliset voimat myös kasvavat ja keskittyvät kommunismin ja Kommunistisen puolueen ympärille. Ilmeisesti on Suomessakin niin ollen viime aikana tapahtunut muutoksia luokkavoimien sijoittelussa ja niin syntynyt uusi luokkavoimien ryhmittyminen proletaariselle vallankumoukselle suotuisaan suuntaan, mikä puolestaan on omansa edelleen terävöittämään luokkien taistelua, huolimatta porvariston ja sosialidemokratian vastatoimenpiteistä.

V. Sosialidemokratia porvariston sosiali-imperialistisena ja sosiali-fasistisena apurina

19) Suomen sosialidemokratian johtajat olivat koko v. 1927 valkoisen komennon hallituksena ja sen kautta raivasivat tietä kapitalismin vakaannuttamiselle (esim. paperityöläisten taistelun murtaminen), vakaannuttamiselle, jolla silloin jo oli edessään eräitä suurempia vaikeuksia, työväen ja porvariston keskeisten sekä myös porvariston eräitten sisäisten ristiriitain vuoksi. Samalla sosialidemokratia myöskin ponnisteli itse valkoisen valtakomennon vahvistamiseksi (kommunistivainot; suojeluskuntain "demokratisoimis"-puuha, niiden rahallinen tukeminen; ohranan rahoittaminen; suojeluskuntain asettaminen "valtiollisen luotettavuuden" määrääjäksi eli n. s. Paron paimenkirjeet) ja aktiivisesti toimeen-

pani kansainvälisen imperialismin ja erikoisesti Suomen porvariston sodanvalmisteluja Neuvostoliittoa vastaan (mm finanssiavun ajaminen "Kansainliitossa"; sukellusveneitten rakentaminen). Tämän kautta sosialidemokratia entistä enemmän paljastui laajoille joukoillekin valkoisen valtakomennon oleelliseksi osaksi, jonka tehtävänä on "porvariston viikmeisenä reservinä", porvarillisena "työväen puolueena" auttaa porvariston ja valkoista valtakomentoa kapitalistiseen vakaannuttamiseen liittyvien ristiriitojen läpi.

20) Mutta tästä huolimatta sosialidemokratia Suomessakin, kuten myös kansainvälisesti, "osottaa elinvoimaa ja poliittisen sitkeyden merkkejä". Että näin on valkoisen terrorinkin maassa asianlaita, missä valkoisen komennon kaikki lisäkkeet ja avustajat pikemmin ovat pakotetut näyttämään todellisen olemuksensa, niin se kehottaa kiinnittämään erikoista huomiota tähän ilmiöön. KI:n VI:s kongressi lausuu: "Tämän tosiasian yleisenä yhteiskunta-taloudellisena pohjana on kapitalismin pulan hidas kehitystemppo, sen toisten perusosien kasvaessa ja toisten osien suhteellisesti hitaasti rappeutuessa". Nämä piirteet ovat myöskin Suomen kapitalismin pulassa olleet nähtävissä ja ovat myös olleet luomassa edellytyksiä Suomen valkoisen sosialidemokratian elinvoimaisuudelle ja sitkeydelle. Tähän on meilläkin liittynyt toinen, myös kansainvälinen, prosessi: sosialidemokratian huippukerrosten kytkeytyminen kapitalistisen valtion ja liikelaitosten, kuntain koneistoon virkanyrkkeinä (noskelaiset pormestarit, kauppalaesimiehet, pankkien johtajat jne.).

21) Tämä sosialidemokratian porvarillisiin "mahtiasemiin" pesiytyminen on yhä jatkunut, sillä sosialidemokratia siihen suorastaan pyrkii (Ryömän astuminen lääkintälaitoksen johtajaksi; Tannerin astuminen Imatran voimalaitoksen johtoon; Huplin, joka jo monta vuotta on ollut H:gin kaupungin rahatoimen johtajana, nimittäminen Gutzeit-yhtiön johtoon; V. Vuolijoen nimitys lahtari-Suomen diplomaattiseksi edustajaksi Saksaan). Sikäli kun kapitalismin pula on kiristynyt, ovat noskejohtajat yhä nopeammassa tempossa sijoittautuneet kapitalistiseen aparattiin (osallistuminen "taloudelliseen neuvottelukuntaan") auttaakseen sitä pulista pääsemään.

22) Tässä asemassa sosialidemokratiallakin osaltaan on ratkaistavana, yhdessä porvariston kanssa, porvariston nykyisen politiikan päätehtävät: kapitalismin "kilpailukyvyyn" kohottaminen ja sodan valmistaminen. Se tietysti merkitsee, että sosialidemokratia sekä julkisesti puhuu kapitalismin puolustamisesta että myöskin avonaisesti toimii sen puolesta ja rakentaa sitä aktiivisesti, samaten kuin se samanlaisella aktiivisuudella ja häpeämättömyydellä valmistaa kapitalisteja sotaan "isänmaan puolustajana" (mm itsenäisyyden liitossa) — tietysti rauhan sananparsienskin suojassa.

23) Nykyisenä ajankohtana sosialidemokratia erittäin toimekkaasti auttaa kapitalismia sen vaikutuksien voittamiseksi antamalla neuvoja riistäjille (Kedon puhe "kriisineuvottelussa"; noskelaisten osuustoimintamiesten lausunnot samalle lahtarineuvottelukunnalle). Työväenluokkaa ja sen järjestöjä sosialidemokratia pyrkii houkuttelemaan yhtelstyöhön kapitalistien kanssa (Mond-Mannio konferenssi) ja sosdem johtajat menevät siihen yhtelstyöhön, rikoksellisesti käyttäen hyväkseen luokkatalistelukanalla olevienkin järjestöjen kylttiä (Paasivuoren nimittäminen työriitain sovittamista koskevaan lahtarikomiteaan, hänen ollessa AJ:n puheen-

johtajana). Työväen lakkotalstelujen aikana sosdem herrat tekevät mitä likaisinta petturityötä kapitalistien hyväksi (Vilpurin kuljetuslakon rikkurien petoksen edistäminen ja puolustaminen; Lähde Nokian lakon murtamistyössä, minkä tuloksena oli lakon loppuminen osittaisella tappiolla: sosdem edustaja Typpö rikkurivärvääjänä; koko noskekoplan toiminta, estääkseen kuljetustyöläisten liiton solmimasta taisteluyhteyksiä vallankumouksellisiin veljesjärjestöihin, mm Neuvostoliitossa, joiden suhteiden kautta lakon menestyksellistä tulosta olisi suuresti edistetty).

24) Imperialistien sodanvalmisteluissa sosialidemokratia on edelleen tukenut jokaista valkoisen Suomen hallituksen askelta Neuvostoliitolle vihamielisen politiikan ajamisessa (Englannin kätyrin ja Pilsudski-Puolan kannattajan, ulkoministeri Procopén ulkopolitiikan julkinen ylistäminen; porvarillisen armeijan ja sotavarustusten hyväksi varojen myöntäminen) sekä on mukana porvariston taloudellisessa sotaan valmistumisessa (viljavaraston sotatarkoituksiin muodostamisen kannattaminen eduskunnassa). Porvariston sodanvalmistelujärjestöjä sosialidemokratia suosii, noskejohtajain ollessa niissä jäsenenä (kaikenlaiset "puolustus"-yhdistykset). Lahtarien suunnittelemaa sotilasdiktatuuria terävien luokkataistelujen ja sodan varalta nosket pyrkivät ainoastaan "demokratisoimaan", kuten suojeluskuntiakin, asettumatta jyrkästi sitä vastaan (sotatilalain eräitten kohtien "lieventämis"-esitykset). Porvariston kanssa sosialidemokratia yrittää peittää porvariston imperialistiset aiheet ja toimet ("Kansainliiton" rauhan turvaksi selittäminen; Kelloggin paktin hyväksyminen; ruotsalaisen työväenliiton johdon esitys "Kansainliitolle" aseistariisumisesta).

25) Noskejohtajain sosiali-imperialistisen politiikan oleellisena osana on työväen luokkavoimien hajoittaminen. Se tapahtuu, paitsi niillä turmelemismenetelmillä, joita sosialidemokratia meilläkin on käyttänyt (esim. työväen ammatillisten järjestöjen kapitalistien ja lahtarivaltion kanssa yhteistyöhön houkutteleva), myöskin työväen joukkojärjestöjen ammatillisen ja urheiluliikkeen) hajoittamistoinintana. Viime kuukausina on tämä ollut sosialidemokratian yleisen hajoittamistoiminnan huomattavin ja luonteenomaisin piirre. Sosialidemokratia on jo väkivaltakeinoilla vallannut työväen urheiluliikkeen johdon ja niin osottanut "kehittyneensä" sosialifasismiksi. Samaa se tavoittelee nykyään ammatillisessa liikkeessä, erikoisesti S. Ammattijärjestössä. Turvatakseen urheiluliikkeessä johdon säilyttämisen käsissään se on paiskannut ulos liitosta eräitä sen tiellä olleita aineksia. Kun sosialidemokratialla ei ole toiveita saada ammatillisista liikettä käsiinsä demokraattisin keinoin, sillä jäsenten enemmistö on sekä horjumattoman luokkataistelun kannalla ja luokkasovinnon vastustaja että yhtenäisyyden puolella, niin sosialidemokratia ei kavahda organisatorista hajoitusta eikä lahtarivallan ja ohranan avun käyttämistä (sosdem hajoitusyhdistysten ja komiteain perustaminen ja toiminta; ultimatiivinen kiristys paperityöläisten liiton edustajakokouksessa: ilmoitukset ohranalle). Tämän menettelyn kautta pyrki sosialidemokratia saattamaan ammatillisen liikkeen Amsterdamiin turvatakseen porvaristolle ammatillisista järjestöistä apujärjestöt.

26) Tämän kehitysprosessin yhteydessä ovat sosialidemokratian "vasemmisto"-johtajat joutuneet paljastamaan erittäin häpeällisen osansa työväenluokan taisteluvoimien ja luokkajärjestöjen hajoitustyössä ("Kansan Työn" -ryhmän ja Louhikkojen esiintyminen Vilpurin lakon rikkurien puolustajana), sekä puoluekumppaniensa lahtareille tekemien törkeitten

palvelusten silittelijöinä (sosdem puoluesihteerit Wiik puolustamassa purojen suojeluskuntalaisihailua ja ohranain kanssa veljeilyä).

27) Sosialidemokratia, täytettyään tehtävänsä valkoisessa hallituksessa, on sittemmin näytellyt porvarillisen opposition osaa, sanoissa joskus räikeästikin, mutta silnäkkin ominaisuudessa ollut teolissaan niin pidättyväinen, ettei vain kapitalismin vakaantumisen vähääkään häiriytyisi (Sventorzetskin ilmoitus, että sosialidemokratia hyväksyi noskehallituksen jälkeisen maalaisliittohallituksen ohjelman; sosdem eduskuntaryhmän pidättäytyminen äänestyksestä ruotsalaisen vähemmistön oikeuksia koskevassa kysymyksessä; lahtarihallituksen "työrauha"-puuhain ajaminen). Käyttämällä "vasemmistolaisia" sananparsia ja näyttelemällä "oppositiota" sosialidemokratia on säilyttänyt vielä melkoiseen osaan työväkeä vaikutuksensa (socialidemokratian vahva asema esim. kirjatyöntekjiin liitossa; voimakkaan vähemmistön asema paperityöväen liitossa; sosdem saavuttamat tulokset kunnallisvaaleissa) ja saanut vaikutusvaltaa pikkuporvariston kerroksissa. Säilyttääkseen asemansa ja vahvistaakseen sitä porvariston asiapajajana, kun socialidemokratian sisälläkin proletariset ainekset vasemmistuvat ja irtaantuvat johtajistaan, pakottaen sosdem johtajat erottamaan oppositioaineksia, pyrkii socialidemokratian "vasen" siipi erikoisen taiturillisesti petkuttamaan työväkeä (Huplin ym. propaganda itävaltalaisen "marxilaisuuden" puolesta; kirjoitukset sosdem lehdissä ministeri-socialismia "vastaan" jne). Tämä socialidemokratian "vasemmistolaisuuden" avulla harjoittama petkutus ilmenee myös siinä, että socialidemokratia, yhteistyössä yhtyneen teollisuus- ja maaseutuporvariston kanssa, törkeällä pikkuporvarillisella reformistisella demagogialla pyrkii voittamaan alaa tyytymättömiksi käyvien pikkutalonpoikain joukoissa (maatalouskerhotoiminta; kysymys lisämaasta kääpiöviljelijöille).

Ottaen huomioon kaiken tämän, tulee selväksi, että "vasemmistolaiset" sosdem johtajat ovat kaikkein vaarallisimmat porvarillisen politiikan johdattajat työväenluokkaan.

VI. Fasismi

28) Suomen valkoinen valtakomento erikoisine aseellisine ja poliittisine luokkajärjestöineen (fasistiluontoiset suojeluskunnat, Suojelusliitto, Akateminen Karjalaseura, Lottayhdistykset) on ollut puolfasistista komentoa. Se puolinaisuus ilmenee siinä, että esim. eduskunta on vielä ollut olemassa kokoonpantuna noudattamalla porvarillisen demokratian aikaisemman vaiheen muotoja, ja että itsenäisiä proletarisia julkisia luokkajärjestöjä lahtarivalta vielä sallii. Mutta tämän ohella on porvaristo, poliittisten tilanteitten kärjistymisen mukaan ja vallankumouksellisen liikkeen päästyä laajempaan vauhtiin, tuon tuostakin turvautunut avoimiin ja selviin fasistisiin menetelmiin vallankumousliikettä vastaan (työväen joukkajärjestöjen hajoitukset, sos. työv. eduskuntaryhmän likviideeraaminen) katkaistakseen tien sen kehitykseltä. Suojeluskuntatoiminta, jonka kannattajia ovat kaikki porvaripuolueet, on itse asiassa suurelta osalta ollut joko peitettyä tai avonaista fasististen menetelmien käyttämistä.

29) Kapitalismin pulan kolmannen kauden ristiriitojen kehitys maassa sekä luokkataistelun kärjistymisen signalisoi avoimen ja täyden fasistisen komennon mahdollisuuksia. Porvarillinen parlamentarismi on pulassa

(porvarilehdistö parlamenttinsa ryvettäjänä). Porvarillinen laillisuus on rappeutunut (porvaristo virkamiehineen esim. kieltolain rikkojana). Porvariston avonaisimmat ja taantumuksellisimmat kätyrit, varakkaitten talonpoikain herrasedustajat on pantu hakemaan "voimakasta miestä", vaatimaan "lujaa järjestysvaltaa" ja "pamppua" "voimakkaitten kylänmiesten" käsiin kommunistisen liikkeen siipien leikkaamiseksi. Nämä fasismin airueet vetoavat demagoogisesti kaupungin, mutta erittäinkin maaseudun eräisiin tyytymättömiin pikkuporvarillisiin ryhmiin, jopa maaseudun proletarisiin aineksiin, valmistakseen fasistikaappausta, jonka kautta pystytettäisiin, avoimen väkivallan menetelmin, kapitalistipankkien, suurenkapitalistien ja suurviljelijäin laskuun niiden avoin. jakamaton ja johdonmukainen diktatuuri.

30) Muistettava on, että fasismi ja fasistinen komento on siis porvariston välikappale suurporvariston lahtaritarkoitusten ajamiseksi, jonka välikappaleensa "porvaristo työntää esiin kriittisinä hetkinä (jommoisia ovat kärjistynyt luokkataistelutilanne maassa, päätetty hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan) määrättyillä ehdoilla". Fasismi edustaa myös kansainvälisissä suhteissa seikkailevaa hyökkäyskantaa, kuten osottavat Karjalaretket. Niinikään on muistettava, että sosialidemokratian edustama luokkien yhteistyön ideologia ja viha kommunismia kohtaan muodostaa sillan sosialidemokratiasta fasismiin, mitä siltaa myöten sosialidemokratian johtajat jo nyt ovat kehittyneet käyttämään fasistisia menetelmiä vallankumouksellisia vastustajiaan kohtaan (esim. noskelaisten väkivaltainen TUL:n edustajakokouksen vasemmistolaisen edustajain kokouksesta poissulkeminen). Näin ollen on edessä näköala, että sosialidemokratian johtajat, jotka nyt jo ovat sosialifasisteja, täydellisesti liukenevat fasismiin. Sitä todistaa esimerkit varsinaisista fasistimaista.

VII. Oikeistovaara kommunistisessa liikkeessä

31) Kapitalismin osittainen vakaantumisen on synnyttänyt vallankumouksellisen työväenliikkeen keskuudessa, niin hyvin vasemmistolaisen julkisen liikkeen kuin myöskin kommunistien eräissä piireissä, määrättyjä harhakäsityksiä. Kun kapitalismin pula kehittyy vitkallisessa tempossa ja sen toiset perusosat kasvavat, toiset taas suhteellisen hitaasti rappeutuvat, niin eräät työväen vallankumouksellisen sivustan ainekset kiinnittävät yksipuolisesti huomiota ainoastaan kapitalismin vakaantumisen ilmiöihin, mutta eivät ota huomioon ollenkaan tai ainakaan riittävästi sen rappeutumisen ilmiöitä, eivätkä näe niitä syviä ristiriitoja, kansainvälisiä ja kansallisia, joita vakaannuttamisprosessi on synnyttänyt ja yhä uudestaan synnyttää. Vuosien 1922—27 vakaannuttamisprosessi kapitalismissa oli synnyttänyt näissä aineksissa vakaannuttamispsykologian, josta vuonna 1928 alkanut Suomen kapitalismin yleisen pulan terävä asteeseen ei ollut niiltä vapauttanut. Tällaisten aineksien näköpiirissä jää hämäräksi myös Neuvostoliiton sosialistinen uudisrakennustyö uudella teknillisellä pohjalla ja Neuvostoliiton aseman kaikin puolin vahvistuminen kansainvälisen vallankumouksen tukikohtana. Sitäkin enemmän tämä hämäryys noitten aineksien näkymyksessä vaikuttaa, kun Neuvostoliitolla kulkiessaan eteenpäin teollisoimisen päälinjalla on voitettavanaan joukko vaikeuksia. Lisäksi nuo helkkonäköiset eivät huomaa vallankumouksellisten voimien ja niiden vaikutuksen kasvua kansainvälisesti ja omassa maassa, vaan

näkevät vain valkoisen valtakomennon voimakelnot ja terrorin, sosialdemokratian suhteellisen suuren elinvoimaisuuden ja sitkeyden. Vallankumouksellisen karaistuneisuuden puute ja pikkuporvarillisuuden aatteellisten jätteidensä olemassaolo kumouksellisen liikkeen eräissä aineksissa on nopea maaperä oikeistolaisille horjumisille. Lahtariterrori hillittömine kommunistivainoineen, proletaarista luokkalinjaa noudattavien aineiden ahdisteleminen, mihin yhtyy sosialdemokratian johtajain ilmiantotarkoituksessa tekemät vihjaukset ohranalle, uhkaukset, kiristykset, ulkomaitten reformisteilta tässä suhteessa tullut apu kotimaisille noskelle — lisäksi ajaa aatteellisesti heikkoja kumouksellisen liikkeen yksilöitä myös henkilökohtaiseen pelkurunteen ja arkuuteen.

Tältä taustalta ovat haettavat ne oikeistolaiset horjumiset, mitä viime aikoina on esiintynyt Suomessa työväenliikkeen kumouksellisen sivustan piirissä.

32) Horjumiset ovat huomattavimmin esiintyneet kysymyksissä, mitkä koskevat työväen ammatillista luokkataistelullikettä. Semmoisina horjumisina vastuunalaisten amm. liikkeen vasemmistolaisten johtajien puolelta on todettava m.m. seuraavat: kommunistivangitsemisia vastaan joukkojen tekemien mielenosotuslakkojen estämisyritykset työsopimusten "pyhyiden" nimessä; Köpenhaminan sopimuksen vahvistamiskysymyksen ratkaisun tarkoituksellinen viivyttäminen; Neuvostoliiton amm. järjestöjen sivuun jättäminen kansainvälisen amm. yhtenäisyyden kysymyksen johdosta tehdyssä AJ:n toimikunnan ehdotuksessa AJ:n 8:lle edustajakokoukselle ja kasvojen kääntäminen vain "länteen" päin; AJ:n vasemmistolaisen johdon pidättäytyminen joukkoihin vetoamasta taistelussa sosialidemokratian hajoitusuhkauksia vastaan; noskelaisten vaatimuksesta muistutuksien antaminen eräille proletaarisella luokkataistelukanalla oleville amm. järjestöille reformistipamppujen keksimistä "rikoksista" AJ:n 7:nen edustajakokouksen poliittisiin puolueisiin suhtautumista koskevaa päätöstä "vastaan"; paperilliton edustajakokouksessa vasemmistolaisen enemmistön houkutteleva ja johtaminen antautumaan sosialdemokraattisen vähemmistön johdossa olevan pienen noskelaisen kiristäjäkoplan edessä; hetkellinen taipuminen sosialidemokratian vaatimukseen ottaa osaa lahtarihallituksen järjestämään moudkonferenssiin, josta lopulta kuitenkin kieltäydyttiin; "työrauha"-tuoksuisten ja porvarivaltion "oikeudenmukaisuuteen" työriidoissa luottamusta herättävien lausuntojen antaminen. Useimmissa näissä tapauksissa on ilmeisesti luultu peräänantamisella voitavan pidättää noskeja hajoituspolitiikassaan, mikä luulo kuitenkin — luonnollisesti — on osottautunut virheelliseksi. Nosket siitä vain ovat yltyneet ja vaativat täydellistä antautumista "sovinnon ehtona".

33) Vasemmistolainen sanomalehdistö on joko kokonaan ollut paljastamatta näitä horjahduksia ja taistelematta niitä vastaan tai tehnyt sen hyvin puutteellisesti, suhtautuen siis sovittelevasti niihin. Eräät vasemmistolaiset lehdet ovat suorastaan puolustaneetkin oikeisto-oppportunistisia horjumisia.

34) Viime vuoden kunnallisvaaleissa vasemmistolaiset toisin paikoin "vanhasta tottumuksesta" vielä esiintyivät liitossa sosialdemokraattien kanssa ja "vanhasta tottumuksesta" sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliittojen ohjelma sisälsi paljon epäselvyyksiä ja heikkouksia, mitkä eivät olleet omansa kohottamaan vaalitaistelun ja sitä seuraavan kunnallisen toiminnan vallankumouksellista sisältöä ja tasoa. Vaalien jälkeen on kul-

tenkin neuvottelukokouksissa todettu ja avonaisesti tunnustettu yhteistoiminta sosialidemokratian kanssa vakavaksi horjahdukseksi.

35) Horjumisiin ja harhateille on vtenyt myöskin laillisuusharha, jonka seurauksena on se, että jotkut luulevat lahtarikomennon "nyt" antavan niin väljät mahdollisuudet julkiselle toiminnalle, että salaista toimintaa ei tarvita "tällä kertaa", vaan on muka pyrittävä julkiseen vasemmistolaiseen puolueeseen, mihin liittyy eräillä pyrkimys kommunistisen puolueen vaikutuksen likvideeraamiseen työväen julkisessa joukkoliikkeessä.

36) Oikeistolainen kallistuminen on esiintynyt myös siinä, että ei ole tarpeeksi eikä aina oikealla tavalla reagoitu erikoisesti kansainvälisiin, mutta ei myöskään kotimaisiin tärkeisiin kysymyksiin; esim. taistelussa sotaa vastaan on paljon puutteita.

37) Oikealta luokkalinjalta horjumisista puhuttaessa on myös todettava, että poliittista horjumista, vallankumouksellisen kestävyuden ja lujuuden puutetta ja henkilöllistä raukkamaisuuttakin on ilmennyt viimeaikaistenkin kommunistivangitsemisten ja kommunistijuttujen yhteydessä eräissä yksityistapauksissa, sellaisissakin, jolloin asianomaiset toverit ovat tunnustaneet olevansa vallankumouksellisia tai kommunisteja tai heidät tiedetty sellaisiksi, ja ilmeisesti osottaneet halua pysyä edelleenkin kommunistisen liikkeen riveissä vilpittömästi (provokaattoreista ja muista kurjista ilmiantajista tai luopureista tässä ei ole puhe). Tuollainen ensin mainittu poliittinen ja persoonallinen selkärangattomuus merkitsee lahtarivainon ja noskehyökkäysten edessä kumartumista ja taipumista sekä oman nahkansa korkeammalle asettamista kuin vallankumousliikkeen edut. Sitä paitsi se on asianomaisille itselleen vallankumousarmeijan sotureina häpeäksi, huono ja rappeuttava esimerkki muille ja on omansa heikentämään kommunistien auktoriteettia joukkojen silmissä selvimpinä, tietoisimpinä, rohkeimpinä ja kestävimpinä työväenluokan asianajajina. Näitten kommunistien luonneominaisuuksien puhtaana vaaliminen nykyään on sitäkin tärkeämpää, kun kommunistisen puolueen ja puoluejäsenyyden auktoriteetti on välttämätön joukkojen voittamiseksi, sekä kun lahtarit ja nosket koettavat rappeuttaa vallankumouksellisten rivejä yltävien vainojen yhteydessä ja houkutella sekä ajaa yksilöjä luopuruuden ja kavalluksen tielle.

38) Oikeistolaiset horjahdukset, ylipäänsä kaikki horjumien oikealta linjalta ja oikeistolainen passiivisuus ovat aina, mutta eritoten kärjistyvien luokkataistelujen kautena, erittäin vaarallisia vallankumousliikkeen kehitykselle. Samaa on sanottava niihin horjahduksiin sovittelevasti suhtautumisesta. Esittämämme esimerkit osottavat, että meilläkin on oikeistovaara vakavana uhkaamassa ja että se on päävaara nykyään. Sosialidemokratian suhteellinen voimakkuus tekee ne horjahdukset vielä mahdollisemmiksi ja vielä vaarallisemmiksi kumouksellisen liikkeen kehitykselle oikealla marxilais-leniniläisellä raiteella. Senvuoksi taistelu oikeistolaisuutta ja siihen sovinnollisesti suhtautumista vastaan ja niiden likvidoiminen on välttämätöntä kommunistisen liikkeen voitokkaan kehityksen turvaamiseksi.

VIII. Puolueemme tila ja vaikutus

39) Kommunistisen puolueemme asemassa ja työssä on todettava viimeajolltakin joukko arvokkaita saavutuksia. Puolueen ja yleensä kommunismin poliittinen joukkovaikutus on huomattavasti lisääntynyt. Joukkojen

yleinen vasemmistuminen on luonut suotuisat edellytykset tälle vaikutuksen vahvistumiselle. Mutta tärkeätä osaa siinä on myöskin näytellyt puoluejohdon noudattama oikea, bolshevistinen päälinja mikä on vaikuttanut myös puolueen vaikutuksen lujenemiseen ja syvenemiseen prolettaarisissa joukoissa. Puolueen aikaisemman oikean ja tarmolla noudatetun organisatopolitiikan ja oikean poliittisen linjan noudattamisen yhteisvaikutus esiintyy viime kevään vangitsemisten yhteydessä siinä, että puolueen monet perusjärjestöt ja niiden johdot, yhteyksien katkeamisesta huolimatta osoittivat huomattavaa aloitteellisuutta ja aktiivisuutta, pysyen nopeasti kehittämään ja tarmolla johtamaan laajan ja kestäväen joukkoliikkeen, jossa mielenosotuslakkoakin käytettiin lahtarikomennon valnopolitiikkaa vastaan. Puolueen vaikutus ja johto on ratkaisevasti esiintynyt myöskin joukkojen viimeaikaisissa sodanvastaisissa esiintymisissä, Neuvostoliiton puolustamisessa lahtarihyökkäyksiä vastaan, yleensä imperialistisen sodanvastaisen taistelun terästymisessä sekä yhä kasvavassa ammatillisten joukkojen taistelussa sosdem hajoittajia vastaan ja ammatillisen liikkeen yhtenäisenä säilyttämisen puolesta vallankumouksellisen luokkataistelun pohjalla. Kansainvälisen luokkataisteluyhtenäisyyden puolesta kamppailu ja siinä yhteydessä Neuvostoliiton ammatillisiin järjestöihin veljeyksien taistelusuhteitten solmiamisen tunnus on puolueen johdolla voittanut yhä laajempaa vastakaikua ammatillisissa joukoissa. Puolueen sekä, siinä yhteydessä myös kom. nuorisoliiton poliittista joukko-vaikutusta on pystytty myös organisatoorisesti kiinnittämään ja lujittamaan monissa joukkokamppailuissa ja joukkotyössä. Työväen urheiluliikkeessä missä kommunismin vaikutus ja vaikutuksen poliittinen käyttäminen oli aikaisemmin heikosti järjestetty, on nyt tapahtunut vähän parannusta tämän vaikutuksen kokoamisessa ja kiinnittämisessä. Puolueemme talonpoikaistyössä on saavutettu jonkun verran menestystä, minkä päämerkitys on siinä, että puolue on saanut uusia tukikohtia maaseudulla.

40) Puolueen vaikutuksen suhteellinen heikkous taas ilmeni erittäin selvästi siinä, että kommunistit eivät pystyneet kunnallisvaaleissa pitkin koko vaalitaistelulinjaa viemään läpi oikeata vallankumouksellista poliittista ja taktillista linjaa (yhteisrintama "alhaalta päin", sosialidemokraattien kanssa vaaliyhteistyöstä kieltäytyminen ja sosialidemokratiaa vastaan säälimättömästi taisteleva). Tähän vaikutti tuntuvasti myöskin opportunistiset virheet yksityisten kommunistitoverien puolelta, mikä ilmeni sos. työväen ja pienviljelijäin vaalitaisteluohjelman heikkouksissa ja puutteissa (m. m. sosialidemokrat. arvostelun heikkous; virheellisiä esityksiä porvarillisen valtion luonteesta; yleisen tilanteen ja kapitalismin pulan kolmannen kauden erittelyn puute; virheellisyksiä käytännöllisissä vaatimuksissa). Useat näihin virheisiin osalliset ovat jo tietävästi myöntäneet virheensä, joita luonteeltaan on katsottava opportunistisiksi oikeistovirheiksi. Tämä virheitten tunnustaminen tekee mahdolliseksi niiden korjaamisen myös käytännöllisessä toiminnassa, mikä on välttämätöntä.

41) Puolueen vaikutus on kuitenkin helkentynt legaalisen liikkeen eräissä johtavissa piireissä, erityisesti ammatillisen liikkeen alalla. Viimeajan kireimpien ja tärkeimpien ammatillisen liikkeen kysymysten yhteydessä on kommunistinen kannanotto myöskin osittain julkisessa lehdistössä ollut heikonlaista. Tämä on johtanut siihen, että erinäiset vasemmisto-

laiset johtavat ainekset ovat esintyneet joko kommunistista linjaa vastaan tai sitten noudattaneet sitä kovin heikosti ja hapuillen.

42) Vasemmistolaisten eräitten johtajainesten irtaantumiseen puolueen poliittiselta linjalta on vaikuttanut, paitsi yleiset objektiiviset syyt oikeistolaiseen horjumiseen nykyisenä vaihekautena, myöskin se, että puolueemme ei ollut aikaisemmin puoluefraktiotoimintaansa julkisessa liikkeessä järjestänyt niin tehokkaaksi ja hyväksi, että oikeistolaiset horjahtelijat heti alkuunsa olisi voitu eristää poliittisesti joukoista ja siten tehty mahdottomaksi niille käyttää joukkojen luottamusta hyväkseen oikeisto-opportunistisessa politiikassaan.

43) Siihen, että oikeistohorjahtelijat ovat päässeet muodostumaan visissä mielessä ja eräissä tärkeissä kysymyksissä poliittiseksi keskustalaiseksi suunnaksi, jonka päätunnusmerkki nyt on sosialidemokratian edessä antautuminen ja sosialidemokratian tarkoitusten toteuttaminen ulkokohtaisesti on myötävaikuttanut myös tuntuvasti se, että eräät puolueen jäsenet ovat oikeistolaiseen horjumiseen ensin langenneet ja puoluejohdon huomautuksesta, varoituksista ja ojennuksista huolimatta, pysyneet virheellisessä kannassaan sekä törkeästi rikkoneet puoluekuria. Myöskin on todettava, että puolueemme ideologinen työ ei ole ollut aikaisemmin tarpeeksi tarmokas ja syvä ollakseen tehokkaana vastamyrkynä tämmöisille horjahduksille, ja puolueen ideologispoliittinen johtotyö puolueen äänenkannattajan kautta on ollut hyvin heikkoa siinä, että "Proletaari" ei viime vuonna ilmestynyt moniin kuukausiin. Se on vienyt siihen, että puolue ei taistellut oikeistovaaraa vastaan ajoissa ja kaikilla mahdollisilla keinolla (esim. paljastamalla heti esiintyneet horjahdukset ja osottamalla oikea tie "Proletaarissa"). Nyt siinä on alkanut parannus, jota ehdottomasti on jatkettava.

44) Vangitsemiset, aikaisemmin sotilastyölinjalla ja viime vuonna, varsinkin keväälliset, monilla puoluejärjestölinjoilla antoivat hyvin ankaran iskun puolueelle, erittäinkin sen johtokoneistolle. Tosiasiallisesti menetettiin johtavan kaaderin vaikuttavimpia voimia ja lisäksi keskeisiltä kohdilta. Varsinkin piiri- ja osastojen heikentyminen, organisaattorivoimien menettäminen oli raskas puolueelle. Kun yhteydetkin katkesivat paikakunnille ja työpaikoillekin tuntuvassa määrässä, niin järjestelmällinen työn ohjaaminen lamaantui hyväksi aikaa, vaikka piiri- ja osastojen suhteellisen pian uudistettiin. Nytemmin on ohjaava koneisto melkein kauttaaltaan toimintakykyinen, vaikka heikkous ja tottumattomuus vielä vaivaa uusia voimia, jotka eivät ole kouluuntuneet niinkuin edeltäjänsä. Vangitsemisten yhteydessä paljastuneet heikkoudet ja puutteet on otettava opiksi vastaisuutta varten organisaatiotyössä ja erikoisesti kaaderien kasvattamisessa sekä uusien johtovaihtojen valmistamisessa uusien, varmasti tulevien lahtarihyökkäyksen varalta.

45) Vangitsemisten aiheuttamasta pysähdyksestä puolueen johtavan koneiston toimintakyvyssä, mutta myöskin puolueen jäsenten ja alempien elimien puuttavasta aktiivisuudesta on johtunut, ettei ole kaikella mahdollisella voimalla ja kaikilla tarkoituksenmukaisilla keinolla julkisen joukko liikkeen kautta reagoitu sisäisiinkin tärkeisiin kysymyksiin (kuljetustyöläisten lakkoon), eikä myöskään kansainvälisesti merkityksellisiin kysymyksiin. Tämän takana piilee vielä määrätty annos tällaisen reagoimisen välttämättömyyden ymmärtämisen puutetta. Kansainvälisiin kysymyksiin nähden vallitsee vielä paljon ahdasta nurkkakuntaisuutta.

46) Puolue ei myöskään ole riittävässä määrässä pannut huomiota ruotsalaiseen vähemmistökansalliseen liikkeeseen aitosuomalaisia vastaan. Työ tällä alalla on erikoisesti nyt tähdellistä ja välttämätöntä, kun vastakohdat kansallisella alalla ovat kärjistyneet ja kun suomenkielisessä vasemistolaisessa työläis- ja johtoaineksissa vallitsee suurtakin epäselvyyttä ja välinpitämättömyyttä kysymykseen nähden (esim. kuvittelu ja väitteet, että ruotsalainen lahtaristo olisi laillisempaa kuin suomalainen; horjuvaisuutta sorretun kansallisuuden itsemääräämisoikeuden aina eroamiseen asti tunnustamisessa). Niinikään ei puolueen työ talonpoikaiston työtätekevien kerrostien voittamiseksi porvaristoa ja manttaaliporhoja vastaan ja proletarisen kumousliikkeen liittolaiseksi ole vielä ollut läheskään riittävää, vaikka siinä saavutuksia onkin.

47) Puolueen organisoitoverkon kehittymiseen viimeaikaiset vangitsemistapahtumat vaikuttivat ymmärrettävästi hidastuttavasti, osittain pysähdyttävästikin hetkeksi. Mutta se ei ole suurinta, vaan se, että suurille työpaikoille muodollisesti ja välittömästi juurtuminen solujen kautta vieläkin on liian heikkoa. Se tietysti vaarantaa puolueen välittömän poliittisen johtovaikutuksen joukkoliikkeessä, varsinkin kriittisinä hetkinä. Tämän rinnalla on jatkuvasti vaivaamassa se, että puolueen perusjärjestöt ja jäsenet liiaksi odottavat kaikissa yksityistapauksissa ohjausta korkeammilta johtavilta elimiltä, eivätkä ymmärrä oma-alotteisesti toimia puolueen yleisellä päälinjalla ja johdon antamien yleisempien ohjeiden mukaan. Mutta ilman oma-alotteisuutta ja aktiivisuutta siinä jää puolueen perusjärjestöverkko poliittisesti ja käytännöllisesti vaikutuksettomaksi suuriin joukkoihin ja niiden taisteluihin, ja pääsee voimaan jonkunlainen byrokraattisoituminen. Toisaalta on kaiken asteisten puolueen johtavien elimien myöskin aina ajoissa huolehdittava oikeasta ohjauksesta ja tarpeellisesta aineistosta perusjärjestöjen oma-alotteisuuden vilkastuttamiseksi.

48) Edellämäinittujen heikkouksien ja puutteiden poistaminen on välttämätöntä Kominternin kongressien ja täysi-istuntojen sekä puolueen edustajakokouksen ja KK:n täysi-istuntojen asettamien tehtävien menestyksellisesti toteuttamiseksi.

IX. Puolueen toiminnan pääsuunta

49) Puolueemme toiminnan pääsuunta ja yleiset päätehtävät eivät voi olla mitkään muut kuin kansainvälisen kommunistisen liikkeen toiminnan pääsuunta ja yleiset tehtävät nykyisenä vaihekautena. Koska Suomen talondollisvaltiollinen tila kaikessa pääasiassa vastaa KI:n arviota kansainvälisestä tilasta, niin on puolueemme, KI:n osastona, suoritettava omalla rintamallaan kansainvälisen kommunistisen liikkeen yleiset tehtävät erikoisolojemme mukaan. KI:n VI:s kongressi asetti nämä tehtävät, jotka niin ollen ovat olevat myös SKP:n tehtävät. Kongressi lausui: "Taistelu lähestyvää imperialistista sotaa vastaan, Neuvostoliiton puolustaminen, taistelu sekaantumista vastaan Kiinassa ja Kiinan jakoa vastaan, Kiinan vallankumouksen ja siirtomaakapinain puolustaminen — siinä kommunistisen liikkeen kansainväliset päätehtävät tällä hetkellä, tehtävät, jotka pitää kytkeä työväen luokan jokapäiväiseen taisteluun pääosan hyökkäystä vastaan, joka vuorostaan on mukautettava proletariaatin diktatuurin puolesta käytävän taistelun vaatimuksien mukaisesti." Kun proletariaatin diktatuurin toteuttamisen ensimmäisenä ehtona on lahtarikomen-

non kukistaminen, niin puolueen koko toiminnan tulee suuntautua valkoista valtakomentoa, porvarillista valtajärjestelmää vastaan sen kaikissa ja kaikenlaisissa ilmenemismuodoissa, erikoisen tarmokkaasti varustautuen järjestämään työväen itsepuolustusta fasisitikaappausuhkaa vastaan, minkä kautta porvaristo pyrkii diktatuuriaan koventamaan ja tehostamaan ja yleisiä luokkatehtäviään toteuttamaan.

50) Samoin kuin yleisissä päätehtävissämme, on myöskin puolueemme taktillisena päälinjana oleva kommunistisen Internationaalen omaksuma ja viltoittama linja. Sen peruspiirteenä on: jatkuva, tarmokas, perinpohjainen, horjumaton, ja entistä terävämpi taistelu sosialidemokratiaa vastaan, tätä "porvarillista työväenpuoluetta" vastaan, jättämättä käyttämättä mitään tilaisuutta sen paljastamiseksi ja alastomaksi riisumiseksi. Varsinkin on paljastettava "vasemmistolaisuuteen" pukeutuneet sosialidemokraattiset johtajat kaikkein vaarallisimpina työväen pettäjinä ja sosialifasismien edustajina. Tässä taistelussa on nyt toteutettava yhteisrintamamenettely alhaaltapäin, horjumatta siinä ja antautumatta edes tilapäisiin liittoiluihin sosdem johtajain, sosialifasistien kanssa, kuitenkin "tehdessä eron toiselta puolen todella harhautuneiden sosialidemokraattisten työläisten ja toiselta puolen imperialismin edessä matelevan johdon välillä" kuten VI:n kongressin päätöksessä lausutaan. Yhteisrintamataktiikka alhaaltapäin oikein toteutettuna vain voi taata joukkojen, sekä sosialidemokraattisten että laajojen puolueettomien ja järjestymättömien joukkojen, kuin myöskin kaikkein enimmänsä riistettyjen ja sorrettujen työläiskerrostien, kuten työläisnaisten, työläisnuorison ja maalaistyöläisten voittamisen puolellemme.

Yhteisrintamamenettely alhaaltapäin niinkään vain voi varmentaa työväen luokkayhtenäisyyden säilymistä sekä proletaarisissa puolueettomissa joukkojärjestöissä että myöskin työväen jokapäiväisessä luokkataistelussa pääomaa ja lahtaridiktatuuria sekä työväenluokkavoimien hajoitajia, sosialifasisteja vastaan. Erikoisen tärkeä ja ratkaiseva merkitys on sillä, että kommunistit kaikkialla työväenluokan jokapäiväisissä taloudellisissa ynnä muissa taisteluissa, hyvin niitä valmistellen ja kulkien taistelujen eturiveissä, toimivat niin, että taistelevat työläisten ja työläisnaisten joukot itse, sekä järjestyneet että myös järjestymättömät, välittömästi ovat taistelujensa johdossa, jotta eivätkä sosialifasistiset ja reformistiset pomot (kuten paperityöläisten taisteluyrityksessä) ja horjuvat puoliosialidemokraattiset johtajat (kuten satamatyöläisten lakossa) pääsisi joukkojen taistelua kavalluksen ja petoksen kautta vääntämään pääoman etujen mukaiseen ja reformismin tarkoittamaan suuntaan.

51) Työväen ja talonpoikaiston vallankumouksellista taisteluliittoa on edelleen tarmokkaasti kehitettävä, lujittaen ja laajentaen puolueen vaikutusta maalaistyöväen ja köyhimmän talonpoikaiston keskuudessa, edistämällä ja tukemalla näiden työtätekevien kerrostien luokkataistelua vaatimustensa puolesta niiden lähimpiä riistäjiä ja sortajia, nim. suurviljelijöitä, suurtalonpolkia, kapitalistisia yhtiöitä ja pankkeja sekä valkoista herravaltaa vastaan.

52) Aitosuomalaisen ruotsalaista vähemmistökansallisuutta vastaan harjoittamaa valtoa ja sortoa on päättävästi vastustettava ja avoimesti tunnustettava ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden, erikoisesti Ahvenanmaan itseäärämis-oikeus aina eroamiseen asti valkoisen Suomen valtiotyhteydestä.

53) Puolueen järjestölliseen edelleen rakentamiseen on kiinnitettävä erikoista huomiota. Vihdoinkin täytyy päästä siitä, että, valiten vähemmän vastustuksen suunnan, pyritään ensikädessä pienille työpaikoille saamaan puolueen soluja, ja on päättävästi toimittava niin, että tärkeimmissä työläiskeskuksissa jokaisella suuremmalla työpaikalla on kommunistinen, aktiivisesti ja oma-alottelisesti toimiva puoluesolu, joka työpaikalla edustaa puoluetamme ja johtaa vallankumouksellista taistelua siellä.

Työpaikoilla tehtävän työn tärkeitä välikappaleita ovat työpaikkalehdet, joitten aikaansaaminen täytyy saada toteutetuksi asianomaisten piiri- ja paikalliskomiteain myötävaikutuksella.

Kaikissa proletaarisissa joukkojärjestöissä olevien kaikkien puolueen jäsenten yhdistäminen asianmukaisiksi fraktioiksi eli puolueryhmiiksi ja niiden fraktioiden toiminnan järjestäminen säännölliseksi on välttämätöntä, joukkojen voittamiseksi näissä järjestöissä proletaarisvallankumouksellisen linjan ja puolueen leniniläisen kannan puolelle esiintyvissä konkreettisissa kysymyksissä.

54) Taistelu oikeistovaaraa vastaan, joka nyt on päävaara puolueen ja koko vallankumouksellisen liikkeen sisällä, on nykyään tärkein sisältö tehtävä, sosialidemokratian ideologian vaikutuksen torjumiseksi pois vallankumouksellisesta liikkeestä. Säälimättä ja armottomasti on arvostettava ja paljastettava opportunistiset oikeistolaiset pyrintöt ja virheet, mitkä ovat ilmauksia sosialidemokratian ideologian tunkeutumisesta vallankumouksellisen liikkeen ja puolueen riveihin. Samanlaisella päättäväsyydellä on taisteltava myös oikeistolaisuuteen sovittelevasti suhtautumista vastaan sekä torjuttava näiden sovittelevain vaatimukset opportunististen virheiden arvostelemisesta ja paljastamisesta kieltäytymisestä, jommoinen kieltäytyminen merkitsisi oikeistolaisuudelle vapaan olemassaolon sallimista, minkä täytyisi johtaa vallankumouksellisen liikkeen aatteelliseen rappeutumiseen. Näin suoritettulla aatteellisella taistelulla, minkä ohessa välttämättömissä tapauksissa ei ole vältettävä parantumattomien oikeistolaisten yksilöjen puolueesta erottamistakaan, on puolueen rivit puhdistettava sille vieraista vaikutuksista. Tämän kautta on nopeasti voitettava kaikissa puolueen elimissä ja jäsenjoukoissa oikeistolaiset horjumiset ja epäröimiset, taaten siten puolueen kokonaisuudessaan aatteellisesti eheäksi ja puoluekuria noudattavaksi lujaksi taistelujärjestöksi, joka horjumatta kaikilla asteillaan pystyy johtamaan proletariaattia ja sen kanssa taisteluliitossa olevia muita työtätekeviä joukkoja niiden tämpäpäiväisissä taisteluissa oikealla marxilais-leniniläisellä linjalla sekä edelleen ratkaiseviin taisteluihin ja voittoon kapitalismista.

Vuoden 1928 kunnallisvaalitaistelun opetuksista

I. Luokkavoimien uudestiryhmittymisestä numerollisten vaalitulosten valossa

1) Viime vuoden joulukuussa tapahtuneitten kunnallisvaalien muodolliset tulokset eivät ole vieläkään kokonaisuudessaan käytettävissä. Porvarissosialidemokraattiset keskus- ja paikallisvaalilautakunnat pidättäytyivät nyt kuten aikaisemmissakin kunnallisvaaleissa, julkaisemasta nopeasti täydellisiä tuloksia, estääkseen joukot näkemästä yhteiskunnal-

listen luokkavoimien liikkumisprosessia, mikäli se ilmenee vaalituloksista. Vallankumouksellisen työväen julkinen järjestöverkko taas ei ole niin laajalle levinnyt, että se olisi voinut edes kaikkien tärkeimpien paikkakuntain tulokset omin neuvoin hankkia sekä saattaa julkisuuteen. Mitä tulee julkaistuihin epävirallisiin vaalituloksiin, niin on porvaristo ja sosialidemokratia yhteistyössä osaksi myös yrittänyt peittää tosiasialliset ilmiöt yhdistämällä "sosialisti"- ja "vasemmisto"-nimityksen alle vallankumouksellisella linjalla kulkevan, vaaleissa itsenäisesti esiintyneen "Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton" sekä sosialidemokratian saavuttamat äänimäärät ja edustajapaikat. Tästä kaikesta huolimatta, osoittavat käytettävissä olevat tiedot eri puolueitten saamista tuloksista kaupungeissa, varsinkin suuremmissa ja maaseudun teollisuuspaikoissa sekä myös varsinaisilla talonpoikaisalueilla, että ensiksikin, yhteiskunnallisten luokkavoimien uudestiryhmittymisen prosessi jatkuu, verrattuna esim. vuoden 1925 kunnallisvaaleihin ja 1927 eduskuntavaaleihin, toiseksi, että se tapahtuu nopeavassa tempossa sekä kolmanneksi, proletariaatin vasemmistumisen suunnassa ja köyhän talonpoikaisten sekä kaupunkien pikkuporvaristonkin tyytymättömyyden vahvistumisen merkeissä.

2) Yleensä äänioikeutetut joukot ovat osoittaneet lisääntyvää aktiivisuutta. Se käy ilmi siitä, että kalkkiältä mistä tietoja on, vaaleihin osanottajain määrä on kasvanut edellisiin (v. 1925) kunnallisvaaleihin verrattuna, nousematta kuitenkaan yli 50—65 % äänioikeutetuista. Kun ottaa lukuun sen, että verojen maksamattomuuden ja porvarillisten vaaliviranomaisten muunlaisten äänioikeuden anastusten vuoksi äänioikeutettomien työläisten ja maalaisköyhälistön lukumäärä myös on kasvanut, niin on aktiivisuuden nousu, erikoisesti työtätekevien kerroksissa, sitäkin huomattavampi.

3) Äänestäjäjoukkojen lisääntyneestä aktiivisuudesta ovat hyötäneet äänestäjämääriin nähden, yleensä kalkki vaaleissa esiintyneet puolueet, vaikkakin eri suhteessa, jos pidetään silmällä eri puolueiden saavuttamia kokonaisäänimääriä. Varsinkin kaupunkien tulokset osottavat tämän suunnan epämättömästi. Tulokset maaseudulta ja maaseudun teollisuuskeskuksista vahvistavat sen. Poikkeukset tästä yleisestä suunnasta johtuvat pääasiassa: a) ennenmuuta siitä, että "Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto" kykeni yleensä ottamaan osaa vaalitaisteluun omilla ehdokaslistoillaan ainoastaan osassa kuntia eli noin 257:ssä (v. 1925 vain 135) kaupunki-, tehdasseutu- ja maalaiskunnassa, joita kaikkiaan on 590; b) siitä, että vasemmistolainen työväki ja pienviljelijät, mukana epäilemättä yksityisiä kommunistejakin (lopullisesti tarkistamattomien lehtitietojen mukaan), noin 60 kunnassa (edellisissä vaaleissa 3 kaupunki- ja 203 maalaiskunnassa) esiintyi paikallisten sosialidemokraattisten työläisten kanssa vaaliliitossa ja c) sen johdosta, että sosialidemokraatit eräissä kunnissa joko eivät yleensä lainkaan pystyneet esintymään vaaleissa tai olivat porvaripuolueitten kanssa yhteisessä vaaliliitossa.

4) ST. ja P. vaaliliiton saavuttama kannatus on yleensä osottanut kaikkein voimakkainta kasvusuuntaa. Erikoisesti on tämä todettava sekä niissä maaseudun teollisuuskeskuksissa, missä ST. ja P. vaaliliitolla jo ennen on ollut jalansijaa, että myös niissä, missä aikaisemmissa kunnallisvaaleissa ei ollut melkein mitään vaikutusta. Kaupungeissa, varsinkin suurimmissa, on sama suunta ilmennyt. Erikoisesti tämä ST. ja P. vaaliliiton kannatuksen suhteellisesti voimakkain kasvu ilmenee sosialidemo-

kratian eräissä huomattavissa pesäpaikoissa (Tampere, Viipuri, Kotka, missä lisäys ST. ja P. vaaliliitolla oli 77 %; 52,7 %; 41,8 %, mutta sosialidemokraateilla vain 21 %; 4 %; 20 %). Myöskin maaseudulla yleensä ja etenkin katoalueilla sekä myös eräissä sosialidemokratian hallitsemissa maalaispiireissä (Hämeen pohjoinen) suunta on sama, jopa jyrkästi kohoava. Sitävastoin ainakin eräissä niistä kunnista, missä ST. ja P. vaaliliitto ei esiintynyt itsenäisesti, vaan ns. vasemmistotyöväki ja pienviljelijät esiintyivät yhdessä sosialidemokratian kanssa, tuli joko suoranaisia tappioita tai ei liikuttu eteenpäin.

5) Sosialidemokratiankin äänestäjäkannatus on yleensä kasvanut, mutta suhteellisesti heikommin kuin ST. ja P. vaaliliiton. Erityisesti se tulee näkyviin niillä maaseudun teollisuuspaikoilla, missä ST. ja P. vaaliliitto esiintyi, sekä esimerkiksi 8 suuremmassa kaupungissa (jotka edustavat 75 % kaikkien kaupunkien väestöstä). Viimeksimainituissa, yhtenä ryhmänä otettuna, sosialidemokraateilla on, verrattuna ST. ja P. vaaliliittoon, enemmistö (33,441 ääntä 24,968 ST. ja P. vaaliliiton ääntä vastaan). Mutta erikseen otettuna, on sosialidemokratia enemmistönä, taaskin verrattuna ST. ja P. vaaliliittoon, näistä kaupungeista ainoastaan 4:ssä (Helsinki, Tampere, Viipuri, Kotka). Mutta sosialidemokratian äänimäärä näissä kaupungeissa kasvoi vain 19 % (ST. ja P. vaaliliiton 28,8 %). Myöskin maaseudulla lisäsi sosialidemokratia kannatustaan, mutta niinkään paljon heikommin kuin ST. ja P. vaaliliitto, varsinkin siellä, missä molemmat esiintyivät, erällä seuduilla katoaluetta ja muuallakin maaseudulla oli sosialidemokratian saama lisäkannatus niin mitätön, että se muodostui sille tappioksi.

6) Vaikka porvarilliset puolueet, jotka maaseudulla nyt yleensä esiintyvät yhtenäisenä taantumuksellisenä vaaliyhtymänä, muodollisestikin, myöskin saavuttivat kannatuksen lisääntymistä melkein pitkän linjaa. niin oli se lisäys kaikkein vähäisin, verrattuna toisiin vaalitaistelussa esiintyneisiin puolueisiin. Tämä koskee erittäinkin maaseudun teollisuusseutuja, senjälkeen varsinaista maaseutua ja kaupunkeja, eli yleensä kaikkialla, missä vaan ST. ja P. vaaliliitto on esiintynyt vaalitaistelussa omine listoineen.

7) Vaikka ei ole täydellisiä tietoja vielä julkaistu edes valtuustopaikkain jakaantumisesta koko maassa ja varsinkaan maaseudulla niin kuvaavat seuraavat osittaiset tiedot määrättyssä määrin yleistä luokkavoi-
mien uudesti ryhmittymistä ja erikoisesti vallankumouksellisen proleta-
riaatin hyväksi: 1) ST. ja P. vaaliliitto on loppujen lopuksi **itsenäisillä listoilla** voittanut noin 370 uutta paikkaa kunnanvaltuustoissa koko maassa. Kun sosialistisen työväen ja sosialidemokratian yhteisillä listoilla valittujen kunnanvaltuutettujen lukumäärä nyt väheni 200:lla (edellisissä vaaleissa niillä valittiin 610), niin jää Sos. työväelle loppujen lopuksi näissä vaaleissa voitetuksi noin 300 uutta valtuustopaikkaa. Kaupungeissa voittettiin 28 ja menetettiin 7, (niistä 4 joko vaalilistain hylkäämisen tai alueplenennysten vuoksi) joten voitoksi jää 21 paikkaa. Maaseudun 32 teollisuuskeskuksessa voitetuista 87 paikasta vallattiin sosialidemokratialta 37 ja porvaripuolueilta 50 paikkaa. Maalaiskunnissa voittettiin noin 200 uutta paikkaa. Huomattavimmat voitot, etupäässä porvaristolta ovat katoalueella. Eräissä 27 maalaiskuntaa käsittävässä ryhmässä voittettiin sosialidemokraateilta 32 ja porvaristolta 42 paikkaa. 2) Puhtailla sosialidemokraattisilla listoilla valittujen valtuutettujen luku

kyllä lisääntyi noin 120. Mutta kun ottaa lukuun sekalistoilla vallittujen luvun vähenemisen, niin noskelle loppujen lopuksi ei tullut ollenkaan uusia paikkoja. 3) Porvaripuolueet taas koko maassa ovat menettäneet noin 180 valtuustopaikkaa. Näin ollen jää lopputulokseksi, että ainoastaan kommunismin vaikutuksen alainen työväen ja köyhäin talonpoikain vaalitaisteluliitto on saavuttanut voittoja.

II. Yhteiskunnallisten luokkavoimien vaaleissa uudestiryhmittymisen yleisemmät syyt

1) Kapitalistien taloutensa ja diktatuurinsa vakaannuttamispolitiikka oli häikäilemättömästi viime aikoina kulkenut mm. seuraavissa päämerkeissä: työväen elintasoa pyrittiin painamaan alas, rationalisointia toimeenpantiin, sotaa valmistettiin kansainvälisen imperialismin johdolla Neuvostoliittoa vastaan, kaikkien työtätekevien verorasitusta lisättiin, valtiollista vainoa järjestelmällisesti tehostettiin. Tämä oli nostanut työläisjoukot m.m. laajoihin lakkotaisteluihin, jotka kasvoivat ja saivat kohtauستاistelujen luonnetta. Näihin liittyivät työväen mielenosoitusesiintymiset, valtiöllisine lakkoineen, lahtariterroria vastaan.

2) Viime vuoden puolivälistä alkaen huononi kapitalistisen talouden tila huomattavasti, saaden terävän pulan piirteitä, mikä paljasti edellisten vuosien vaalestervehtymisestä peittämän kapitalismin mädän olemuksen, (vientä väheni, tuonti kasvoi tavattomasti; rahamarkkinat kiristyivät niin, että diskonttokorkoa korotettiin kaksi kertaa; tuotantoa supistettiin). Seurauksena oli hyökkäyksen kiristäminen työväkeä vastaan (elinkustannukset nousivat, työttömyys kasvoi, työläisiä vaadittiin tekemään yksityissopimuksia, terrori yltyi). Samalla kun työväen joukkojen vastustus tämän johdosta terävöityi ja lisääntyi, alkoi porvaripuolueiden pikkuporvarillisissa kannattajissa esiintyä tyytymättömyyttä, horjuntaa ja luottamuksen heikentymistä kapitalistipuolueisiin.

3) Syksyllä tosiasialliseksi selvennyt laaja ja vaikutuksiltaan työtätekeville talonpojille ja maalaisköyhälistölle tuhoisa kato, minkä johdosta porvaristo ei mihinkään todellisiin avustustoimiin ryhtynyt, herätti ja syvensi työtätekevän talonpoikaisväestön epäluottamusta kaikkia herraspuolueita ja myöskin rikkaiden talonpoikain Maalaisliittopuoluetta vastaan, joka silloin oli hallituksessa. Vuoden 1927 joulukuussa alkaneena hallituskautenaan oli tämä maalaisporhojen puolue yleensä jo ehtinyt paljastaa itsensä suurviljelijäin ja suurkapitalistien kätyriksi määrätystä määrässä myöskin niille 30,000 talonpoikaisvalitsijalle, jotka vuoden 1927 valtiollisissa vaaleissa olivat siirtyneet kaupunkilaisporvaripuolueitten kannattajista Maalaisliiton kannattajiksi.

4) Sosialidemokratia oli ollessaan koko vuoden 1927 hallituksessa erikokoisesti paljastanut itsensä kapitalismin ja porvariston diktatuurin vakaannuttamisen välikappaleeksi, niin että sekä työläisjoukot että sosialidemokratiaan luottaneitten työtätekevään talonpoikainkin terävänäköisimmät kerrokset omilla silmillään monessa suhteessa saattoivat sen kätyröimisen nähdä ja joutuivat sen välittömästi kokemaan. Vaikka sosialidemokratia "vasemmistolaisilla" sananparsilla yritti porvarillistumistaan peittää, niin se ei voinut estää työläisjoukkojen vasemmistumista ja etäännyttymistä siitä. Osaksi sosialidemokratiaa myös pienviljelijäväestön sil-

missä "tabrasi" sosialidemokratian johtajain erikoinen pelailu suurtaalonpoikain hallituksen kanssa.

5) Porvaripuolueitten ja sosialidemokraattisen puolueen kunnallisedustajain keskenäinen yhteistoiminta valtuustoissa ja porvarillisen valtiovallan kanssa v.v. 1926—1928 oli myöskin omansa avaamaan laajojen työtätekevien joukkojen silmiä ja kääntämään niitä porvarispuolueita ja sosialidemokratian johtokerrosta vastaan.

6) ST. ja P. vaaliliiton edustajat kunnanvaltuustoissa olivat edellisinä vuosina sentään yleensä konkreettisissa kysymyksissä edustaneet tarvonnalla työväen ja työtätekevän talonpoikaiston etuja oikein, huolimatta monista törkeistäkin yksityisistä opportunistisista virheistä ja erehdyksistä ja heikkouksista heidän käytännöllisessä toiminnassaan erinäisillä paikkakunnilla.

III. Ulkonaiset mahdollisuudet vallankumoukselliselle vaalitaistelulle

1) Eräät ulkonaiset mahdollisuudet luokkatietoisien työväen ja sen kanssa olevan talonpoikaiston vallankumoukselliselle vaalitaistelulle joukkojen voittamiseksi olivat nyt ison joukon paremmat kuin v. 1925 kunnallisvaaleissa, eivätkä ainakaan huonommat, kuin v. 1927 eduskuntavaaleissa. Sosialistisella työväellä oli käytettävänä useampia sanomalehtiä. Organisaatoriset välikappaleet olivat parantuneet. Oli suhteellisen laaja piiri- ja paikallisten vaalikomiteain verkko kaupungissa työpäiköissä, järjestöissä ja maalla kunnissa ja osin kylissäkin. Tämä komiteaverkko oli useissa vaalitoimeluissa jo saanut valtiollista, organisaatorista ja teknillistä kokemusta ja koulutusta. Työväen naisten edustajaliike, joka oli jo saanut vähän jalansijaa talonpoikaisten keskuudessa, oli jo ehtinyt kokoamaan melkoisen määrän työtätekeviä naisia ja kasvattaa useita satoja proletaarisia aktivisteiksi jokapäiväisessä luokkataistelussa. Luokkatietoisien nuorison laajassa opintokerhoverkossa kaupungissa ja myös maaseudulla oli kasvanut runsaasti uusia proletaarisia tietoisuudessa ja poliittisessa toimintakyvyssä eteenpäin kehittyneitä voimia. Agitationivapaus sanomalehdissä, kokouksissa, kulkueitten ja propagandatekniikan käyttämisessä ei ollut sen pienempi kuin sosdem. hallituksen aikana eduskuntavaaleissa.

2) Porvaripuolueitten yhteinen vaaliyhtymä maaseudulla ja Maalaisliiton kuuluminen siihen, sekä eräissä paikoissa sosialidemokratiankin muodollisesti yhtyminen porvarillis-suurtaalonpoikaiseen vaaliliittoon, paljasti — entisten kokemusten lisäksi — erittäin havainnollisesti sosialidemokratian ja maalaisliiton suurpääoman ja kapitalististen lahtaripuolueiden liittolaiseksi näissä vaaleissakin. Tämän kautta tarjoutuu kommunistille, vallankumoukselliselle työväelle ja herravaltaa vihaaville talonpojille, jotka muodostivat ST. ja P. vaaliliiton, runsaasti mitä käyttökelpoisinta ainesta ja todistuksia työväenluokan ja työtätekevien talonpoikaisten joukkojen valistamiseksi ja herättämiseksi sekä irtaannuttamiseksi ennen muuta sosialidemokratian ja maalaisliiton vaikutuksesta. Teollisuustyöväen, maalaisköyhälistön ja työtätekevän talonpoikaisten piirissä esiintyvä vasemmistumissuunta tarjosi osin hyvinkin suotuisan maaperän tällaiselle työlle.

3) Mutta eräät toiset ulkonaiset seikat taas vaikeuttivat ST. ja P. liiton vallankumouksellisen vaalitaistelun mahdollisuuksia. Sosialidemokratian johtajat olivat lahtarivallan avulla anastaneet käsiinsä työväentaloja maaseudulla ja estivät ST. ja P. vaaliliiton niitä käyttämästä joukkokokouksilnsa. Suojeluskuntafasistit harjoittivat "epävirallisesti" terroria monin paikoin vaaliagitaattoreita ja kokouksia vastaan. Nimismiehet vangitsivat useasti puhujia, estäen ne esiintymästä. Postilaitoksen lahtarivirkamiehet viivyttivät tai kokonaan estivät määräpaikkaansa saapumasta ST. ja P. vaaliliiton kirjallisuutta.

Työväen vallankumouksellinen liike oli v. 1928 huhtikuun suurten vangitseminen kautta kärsinyt kovan iskun, menettäen suuren määrän paraita voimia, minkä kautta vallankumouksellinen työväki määrätysajaksi. Juuri vaalien valmistusasteella, heikkeni ohjaavaa organisatoorista ja valtiollista vaikutustaan toteuttamaan.

V. Vallankumouksellisen työväen valtiollisesta ja taktillisesta päälinjasta vaalitaistelussa

1) Vaalitaistelussa noudatettava valtiollinen ja taktillinen päälinja pohjautui luonnollisesti kansainväliseen ja erikoisesti Suomen silloiseen taloudellis-valtiolliseen tilaan. Oli todettava kansainvälisen kapitalismin suhteellisen vakaantumisen pohjalla kaikkien perusristiriitujen erikoisen kärjistymisen ja siinä suhteessa erikoisesti imperialismin ja Neuvostoliiton välisen vastakohdan hyökkäyssodaksi viimeksimainittua vastaan terävöitymisen uhan kasvaminen.

Edelleen todettiin vallankumouksellisen työväen keskuudessa, että Suomen kapitalismi, joka oli osottanut vuoden viime kuukausina merkkejä erittäin terävästä mätänemiskehityksestä, oli lujasti sidottu kansainväliseen finanssipääomaan ja imperialismiin sekä samalla myöskin kytketty irtaantumattomasti kansainvälisten ristiriitujen vaikutuspiiriin.

Lisäksi oli nähtävissä ja todettiin myös, että laajojen työväenjoukkojen vasemmistuminen, työtätekevien talonpoikain köyhimpien kerrosten ja kaupunkilaisen pikkuporvaristonkin eräiden ryhmäin tyytymättömyyden kasvu oli ilmeinen tosiasia, pääoman kaikinpuolisen hyökkäyksen johdosta, minkä hyökkäyksen oli odotettava kaikilla linjoilla tehostuvan ja samalla ulkokohtaisesti jouduttavan riistettyjen joukkojen vasemmistumista ja vastustusta kiihottavan.

Samalla selvitettiin, että sosialidemokratia yhä julkeammin esiintyi porvariston ja valkoisen valtakomennon aktiivisena kätyrinä, yrittäen aika-ajoin ja eri yhteyksissä "vasemmistolaisilla" sanonparsilla peittää likaista petturityötään ja kätyriluonnettaan.

2) Tästä erittelystä lähtien, tuli poliittiseksi päälinjaksi edellä olevissa kunnallisvaaleissa työtätekevän väestön laajojen joukkojen kokoaminen työtätekevien asian ja oikeuksien puolesta taistelevaksi yhteiseksi, yhtenäiseksi taistelurintamaksi, mikä työtätekevien etuja puolustaessaan, käy myöskin kunnallisella alalla leppymätöntä taistelua fasismia, valkoista valtakomentoa, kapitalismia sekä porvarien ja sosialidemokratian johtajien yhteisesti ylläpitämää porvarillista kunnalliskomentoa vastaan.

3) Taktilliseksi yleiseksi päälinjaksi vahvistettiin itsenäinen vaalitoiminta, mikä toteutetaan "Sosialistisen Työväen ja Pienviljelijäin" omien

vaalilistojen, omien ehdokkaiden ja omien tunnuksien avulla ja että taistelua valkoisen valtakomennon ja tärkeimpien työväenliikkeessä olevien edustajain, sosialidemokratian johtajain, paljastamiseksi ja heidän suurille joukkoille turmiollisten, myöskin kunnallispolitiikan alalla ilmenneiden, puuhainsa alas lyömiseksi täytyy **kaikin tavoin voimaperäistytää ja tehostaa.**

Kun ottaa huomioon eräät erikoisolot ja erikoisseikat muutamilla seuduilla (kokonaisten sosdem. paikallisten maaseutuyhdistysten avonaisuudessa oppositsiossa esiintyminen sosdem. puolueen virallista "vasemmisto"-väreillä esiintyvää keskus- ja piirihoitoa vastaan, ja sen, että nuo yhdistykset olivat kauttaaltaan maalaisproletaareista ja muusta maalaisköyhällistöstä sekä myöskin pientalonpojista kokoonpantuja, ilman huomattavia sosdem johtajia) niin oli perusteltua taktillisen päälinjan noudattamisessa sellainen **poikkeuksellinen** sovelluttaminen, että yhteisrintama sosdem. järjestöjen kanssa (tai yhteisrintamajoukot niille) teknillisen vaaliliiton luomiseksi saattavat tulla kysymykseen **ainoastaan äärimmäisissä** poikkeustapauksissa ja silloinkin vain **paikallisessa** mittakaavassa, sekä sellaisinkin vain silloin, kun vasemmistolaisilla on **riittävän luja johtaja-asema**, ja näin ollen on riittävät takeet siitä, että näillä toimenpiteillä viedään **eteenpäin vallankumouksellisen työväen asiaa**, edistetään **sosdem johtajain petturuuden paljastamista** ja täten herätetään joukkojen luokkatietoisuutta ja kootaan niitä todelliseen luokkataistelijain yhteisrintamaan **pääoman mahtia vastaan.**

4) Vaalitaistelussa saavutetut tulokset todistavat tämän valtiollisen ja taktillisen päälinjan periaatteellisesti ja myös käytännöllisesti **oikeaksi** yhä suurempien joukkojen voittamiseksi vallankumouksellisen taistelun tielle ja sen taistelun kärjistämiseksi. Vaalitaistelun kuluessa esiintyneet virheet erikoisella voimalla tämän vahvistavat, sillä kokemus on näyttänyt, että juuri poikkeukset päälinjasta sivuun ja päälinjan helkko ja virheellinen noudattaminen on aiheuttanut epäselvyyttä, sekaannusta ja tappiotakin. Edelleen on todettava, että **ehdot edellytetyille yhteiselle** esiintymiselle paikallisten sosdem. työläisyhdistysten kanssa, vain **äärimmäisissä** poikkeustapauksissa, olivat sellaiset, että ne olisivat taanneet **tällaisestakin**, vieläpä jyrkästi rajotetusta, yhteisrintaman sovelluttamisesta **alhaalta käsin**, suotuisia tuloksia sosialidemokratian paljastamisessa ja joukkojen vallankumouksellisessa kehityksessä, jos näitä ehtoja olisi kaikkialla noudatettu tiukasti ja jos niiden ehtojen noudattamista olisi kaikkialla valvottu.

V. Virheet ja pääheikkoudet vaalitaistelussa.

Mitä tulee edellä hahmotellun, nykyoloissa ainoan oikean valtiollisen ja taktillisen päälinjan noudattamiseen, niin tapahtui taistelun kuluessa vakavia yksityisiä horjumisia ja virheitä siinä, jopa on merkittävä myös ykäläisiä poikkeuksiakin oikealta päälinjalta. Lisäksi esiintyi **vaalitaistelutoiminnassa** myöskin multa heikkouksia ja puutteita. Nämä **seikat** eivät ole voineet olla vaikuttamatta siihen, että vaalitaistelun **välittömät** ja myöskin yleisimmät valtiolliset tulokset, nim. kommunismin vaikutuksen laajentamisessa ja syventämisessä, jäivät heikommiksi, kuin mitä edellyttävät monet vallankumoukselliselle vaalitaistelulle suotuisat **ulkokohtaiset** ja **sisäkohtaiset** tekijät, sillä ehdolla, että päättä-

västi ja horjumatta kaikkialla olisi noudatettu edellä selostamaamme valtiollista ja taktillista päälinjaa. Vaalitaistelun tuloksia huononsivat pääasiassa seuraavat virheet ja heikkoudet:

1) **Yhteisrintamataktiikan väärä sovelluttaminen eräissä tapauksissa.** Itsenäisenä esiintymisen taktiikkaa, johon välittömästi kuuluu yhteisrintaman painopisteen siirtäminen jyrkästi alhaallepäin ja sosialidemokratian ja sen johtajain tarmokas ja säälimätön paljastaminen konkreettisten tosiasiain nojalla yleensä ja kunnallisissa asioissa erikoisesti, erittäinkin silloin kun tuli kysymykseen yhteistoiminta sosdem. työläisten kanssa, ei kaikkialla noudatettu horjumatta. Ja järjestettäessä paikallista yhteistoimintaa sosdem. järjestöjen kanssa (noin 50 paikassa, useassa tapauksessa yksityisten vasemmistolaisten myötävaikutuksella) ei myöskään useassa tapauksessa pidetty vaaria, että asetetut ehdot sellaiselle toiminnalle täytettiin tinkimättä. Useista näistä paikoista tiedetään nyt, että toverit löivät laimin melkein kokonaan sosialidemokratian paljastamisen ja taistelun sitä vastaan tai täyttivät tämän tehtävän heikosti, liukuen siten itse "vasemmisto"-**sosialidemokraattiselle kannalle.** Seuraus oli, että vaali-"taistelu" tällaisissa, tosin suhteellisen harvoissa, paikoissa oli laimea ja vailla kumouksellista sisältöä eikä voinut luonnollisestikaan temmata joukkoja liikkeelle, vaan päättyi ilman menestystä tai suurempaan tai pienempään tappioon vallankumoukselliselle vasemmistoliikkeelle. ST. ja P. vaaliliitto on jo useilla paikkakunnilla avonaisesti tunnustanut tämän virheen ja arvostellut sen.

2) **Täydelliseen taistelusta kieltäytymiseen ja mitä tärkeimpään luokkasovinnon politiikkaan** tekivät eräät sosialistiset vasemmistotyöläiset itsensä syyväiksi kahdessa maalaiskunnassa, suostuessaan jakamaan valtuustopaikat porvaripuolueiden ja sosialidemokratian kanssa sopupelillä, ilman julkista vaalikamppailua, kuten jälestäpäin on ilmikäynyt.

3) **Sosialistisen Työväen ja Pienviljelijäin vaaliplatformujulistuksen virheet ja heikkoudet.** Päätunnuksissaan ("Herravaltaa ja porvarillista kunnalliskomentoa vastaan"), pääsisällössään ja pääjohtopäätöksissään suuntautuu platformujulistus tiukasti, ei ainoastaan rajotetusti porvarillista kunnalliskomentoa vastaan, vaan myös kapitalismia, porvaristoa, sosialidemokratiaa sekä koko porvarillista valtajärjestelmää vastaan. Mutta tällä oikealla pääsuunnalla esiintyi siinä kuitenkin joukko vakavia virheellisyyksiä, ristiriitaisuuksia ja muita heikkouksia. Tärkeimmät niistä ovat seuraavat:

a) Julistuksesta puuttui selvitys ja luonnekuva kapitalismin pulan nykyisestä eli kolmannesta vaiheesta, sekä kansainvälisesti että pitäen erikoisesti silmällä Suomea (pääoman hyökkäys, sodan valmistus Neuvostoliittoa vastaan, josta vain sivumennen puhuttiin; työväen ja köyhän talonpoikain asema ja niissä tapahtuvat muutokset; sosialidemokratian yleinen käytyrirooli). Tämä vei siihen, ettei platformussa myöskään esitetty työväenluokan edessäolevia tärkeimpiä yleisiä konkreettisiä luokkataistelutehtäviä. Tätä mitä vakavinta puutetta ei korvaa se, että siinä oli suhteellisen laaja, yksityiskohtainen sekä pääasiassa oikea kuvaus siitä sorronalaisesta asemasta, mihin työväen ja köyhän talonpoikaston on painanut myös porvarillinen kunnallinen sortokomento, joka on porvarillisen valtiollisen valtajärjestelmän oleellinen osa. Tämä kosketeltu selvityksen puute oli luonteeltaan opportunistinen virhe, mikä ulkokohtaisesti oli omansa tekemään vaalitaistelussa näköpiirin ahtaaksi ja mata-

laksi eikä edistämään taistelun kohoamista korkeammalle ja yleensä luokkataistelua kärjistävälle tasolle, nim. taisteluksi koko porvarillista valtajärjestelmää vastaan vallitsevan yleisen tilan pohjalla; vaan se oli omansa edistämään vaalitaistelun rajoittumista ainoastaan kunnan puittelsiin, mikä puolestaan uhkaa antaa taistelulle ja toiminnalle pikkuporvarillisen nurkkakuntaisuuden luonteen vaikka se ulkonaisesti olisikin hyvin jyrkkää.

b) **Ristiriitaisuutta ja sekavuutta eräitten tärkeimpien periaatteellisten kysymysten käsittelyssä.**

Ensimmäinen kysymys: **porvarillisen kunnalliskomennon perusluonne ja perussisältö.** Tästä kysymyksestä sisältää kunnallisvaalijulistus aivan oikeita väitteitä, mutta myöskin niin epäselviä sanontoja, että epäselvää väkisin sotkevat asianomaisia oikeita kohtia tässä kysymyksessä. **Yhdeltä puolen** nimittäin, siinä lausutaan, että "kunnallinen valta yhä vielä on riistäjaluokan valtaa työtätekevien yli, osa porvariston valkoisesta valtakomennosta". Tämä on aivan oikea väite. Samoin on pääasiassa, ja etenkin **nykyisenä** kautena, oikein platformun se väite että, "nykyisen järjestelmän vallitessa porvaristo käytyreineen pyrki estämään ja estätkin työtätekevien etujen mukaisten toimenpiteiden toteuttamisen ja sen sijaan ajaa omia etupyyteitään".

Näillä kuvauksilla porvarillisesta kunnalliskomennosta ei työväkeä ja köyhää talonpoikaistoa viedä harhaan eikä synnytetä heissä harhoja, vaan päinvastoin revitään niitä harhoja rikki. Se tapahtuu sitäkin enemmän, kun julistus näitten väitteittensä todistukseksi on esittänyt joukon konkreettisia tosiasioita ja kuvauksia siitä, kuinka porvarillinen kunnallisvalta on työtätekevien edut polkenut maahan, sortanut ja riistänyt työväkeä ja köyhää talonpoikaistoa, mutta toteuttanut riistäjien tarkeoituserät.

Mutta **toiselta puolen** tämän oikean luonnehtimisen ohessa on julistuksessa yksityisiä lausuntoja, — (varsinkin siinä osassa, missä on tarkoitus kuvata **nykyisiä** konkreettisia luokkasuhteita kunnissa), — joista puuttuu selvyyttä tässä ensiluokkaisessa kysymyksessä, ja senvuoksi voivat johtaa harhaan.

Kunnallisvaalijulistuksessa, näet, lausutaan esimerkiksi, että "rikkaiden hallussa olevat kunnalliset elimet **sallivat** kapitalistien lopettaa työt työmaillaan, vaikka täten kuntain suuret palkkatyöläis- ja ansiotöihin pakoitettut pientalonpoikaisjoukot ajetaan työttömyyteen ja hätään". Edelleen sanotaan: "Herrasluokan kunnalliskomento palkitsee rikkaan yläluokan jäseniä eläkkeillä ja palkkioilla, herrasluokan vesoja hoivataan, **mutta** työkansan vanhusten, nuorten ja lasten hoidosta, suojeluksesta ja huollosta **ei mitään välitetä.**" Niinikään lausutaan: "Taloudellisesti tukalampaan asemaan joutuneita työvienluokan jäseniä raahataan vankilamalliseksi pystytettyihin kuntain pakkotyölaitoksiin; mutta herrasluokan laiskureille ei lainkaan tätä samaa lakia lueta eikä heitä, **kuten pitäisi,** laiteta pakkotyölaitoksiin oppimaan kättensä työllä eläjiksi". — On tietysti, ehdottomasti totta, että juuri noin tekevät kapitalistit ja niiden kunnat niin ajavat **porvariston** etuja sekä juuri noin suhtautuvat **työtätekeviin.** Mutta sopiiko ja voiko niiltä **muuta** odottaakaan? Ei voi. Mutta vaalijulistuksen juuri mainitut kohdat ovat saaneet sellaisen muodon, että ne voivat antaa aiheutta sellaiseen harhaan, että niiltä määrättyissä oloissa voisi odottaa **toisenlaistakin** suhtautumista. Kysymyksen sel-

lainen asettelu ja sellaisten sanontatapojen käyttäminen, kuin siinä eräissä kohdin on (esim. "sallivat", "kuten pitäisi") johtavat helposti, vaikka ei julistusplatformu sellaista vältäkään, sellaiseen **harhaan**, että kaikki nuo porvariston kunnallisten vallanpitäjien konnuudet ja nuo todetut ilmiöt eivät muka olisikaan luonnollisia, välttämättömiä, kieltämättömiä porvarillisen valtajärjestelmän sellaisessa elimellisessä osassa kuin kunnissa, eikä niiden perusluonteeseen ehdottomasti kuuluvia. Mutta sellainen käsitys olisi, luonnollisestikin, harha, sillä kunnat eivät ainoastaan "salli", vaan ne, kapitalistien valta-aparaatteina, itse heittävät työlläisiä työttömyyteen eivätkä voi olla sitä tekemättä riistäjien etujen ajajina. Työttömyys kuuluu oleellisesti kapitalismiin. Harha oli myös, jos luulisi, että porvarillisen luokkasorron jälkikappale, kunta yllpäätänsä voisi "herrasluokan laiskureita" panna "pakkotyölaitoksiin oppimaan kättensä työllä eläjäksi" tai edes salli sitä. Koko herrasluokka, kapitalistiluokka on loisten luokka eikä se itseään pane pakkotyölaitokseen eikä pyri kättensä työllä elämään, vaan toisten kätten työn tuloksia riistämään.

Ristiriita on, niinollen, ilmeinen noiden kahden väiteryhmän välillä. Ristiriikaa suurentaa se, että julistuksessa puhutaan porvarillisen luokkaherruuden "täydellisestä kukistamisesta" ja kunnallisten elimien joutumisesta täydelleen työläisten ja talonpoikain käsiin", jolloin vasta muka voidaan kunnallista valtaa "täydelleen ohjata työväen ja talonpoikain etujen mukaisesti". Tämä "täydelleen" sanan käyttäminen johtaa taas-kin siihen harhaan, että muka voisi olla jotain porvariston **luokkaherruuden osittaista** kukistamista, ja että, ennen valtiollisen vallan vallankumouksellista valtaamista porvaristolta, voisi muka olla jotain **osittaista** kunnallisen tosiasiallisen vallan joutumista työväen käsiin **pysyvämmästä**, että porvariston valtajärjestelmän aikana kunnallista valtaa muka voitaisi ohjata edes **osittaisesti** työväen ja talonpoikain etujen mukaisesti. Mutta sellainen käsitys olisi virheellinen, sillä on vain porvarillista demokratiaa ja työtätekevien demokratiaa, ja näiden välillä — proletaarinen vallankumous. Porvarillisen demokratian politiikka kaikkialla, kunnissakin, on porvariston luokkaetujen mukaista aina ja silloinkin, kun sen on pakko tehdä myönnytyksiä joukoille. Työtätekevien demokratian s.o. proletariaatin diktatuurin, politiikka taas on proletariaatin ja sen liittolaisten, talonpoikain, etujen mukaista.

Toinen kysymys: Porvarillisen valtiovallan ja porvarillisen kunnallishallinnon keskinäinen suhde. Tässäkin on platformujulistuksessa sekä oikeita että sekavia, jopa virheellisiin johtopäätöksiin vieviä väittämiä. **Yhdeltä puolen** siinä sanotaan oikein, että porvarillinen kunnalliskomento on "osa porvariston valkoisesta valtakomennosta". Se todistetaan osottamalla, miten juuri porvariston valtiovalta ja sen koneisto "pakkokelnollaan, vallallaan ja voimallaan astuvat kunnallista kukkarokomentoa turvaamaan ja suojaamaan," kun riistetut joukot vastustavat tätä komentoa. Tämä ei ole harhojen elättämistä, vaan niiden paljastamista, pyrkimystä vapauttaa työtätekevät joukot pikkuporvarillisista harhoista kunnalliskomennon suhteen. Niin tulee proletarisessa vaaliplatformussa tehdäkin.

Mutta, **toiselta puolen julistus asettaa lähimpien konkreettisten vaatimusten joukkoon m. m.,** että "kapitalistisen valtiovallan sekaantuminen kunnallishallinnon asioihin vaaditaan lopetettavaksi" ja että "valtiovalta alkoon enää ohjatko ja komentako järjestysvaltaa". Tietysti työväki taistelee kapitalismia ja sen "järjestysvaltaa" vastaan, mutta konkreet-

tisina lähimpinä vaatimuksina vaalitaistelussa tuollaiset kohdat eivät olleet vallankumouksellisia, vaan harhain edistäjiä ja jarruttajia. Sillä eihän voi ajatella, että kapitalistinen valtiovalta, jonka osa porvariston kunnallinen valta on, lakkaisi minkäänlaisista vaatimuksista vaaleissa sekaantumasta omiin asioihinsa, s.o. kieltäisi itsensä. Vallan mahdotonta on, että porvarillisen valtiokoneiston osaa, poliisia ei komentaisi valtiovalta, ja porvaristo, niinkauan kuin porvaristo on vallassa, vaikka tämä saattaa tullakin taistelukysymykseksi määrätyissä olosuhteissa, kuten alempana esitetään.

Siis nuo kaksi ryhmää julistusplatformun kohtia, jotka koskevat porvariston valtiovallan ja kunnallisvallan keskinäisiä suhteita, ovat keskenään jyrkässä ristiriidassa. Oikeata marxilaista väitettä vastaan on julistuksessa asetettu tavalla, mikä on epämarxilaista, opportunistisia vaatimuksia ja tunnuksia, jotka tässä yhteydessä vahvistavat sitä pikkuporvarillista harhaa, että porvarillinen valtiovalta muka voisi pidättäytyä sekaantumasta kuntain asioihin. Vaikka tämä onkin todettava, niin silti ei suinkaan vallankumouksellisen proletariaatin ole kieltäydyttävä käyttämästä hyväksi kaikkia tilaisuuksia kunnan puitteissa esiintyäkseen vallankumouksellisena oppositiona sekä paikallista porvarillista kunnallishallintoa että porvariston keskusvaltaa vastaan. Mahdollisuus ja velvollisuus mitä suurimmalla huolella ja tarmolla esiintyä vallankumouksellisena oppositiona sekä paikallista porvaristoa että porvarillista keskusvaltaa vastaan on erikoisesti silloin, kun vallankumoukselliset työläiset ja heidän talonpoikaissiittolaisensa muodostavat enemmistön kunnallishallinnossa.

Osoitukseksi siitä, miten kommunistien tulee asia ottaa, viitattakoon KI:n II:n kongressin päätökseen "Kommunistisista puolueista ja parlamentarismista". Se antaa selvän linjan tällaisissa tapauksissa. Siinä lausutaan: "Jos kommunisteja on enemmistö kunnallisissa laitoksissa, niin heidän tulee: a) harjoittaa vallankumouksellista oppositiota porvarillista keskusvaltaa vastaan; b) tehdä kaikkensa tuottaakseen köyhimmälle väestölle palveluksia (taloudellisia toimenpiteitä, koettaen toteuttaa aseistettua työväen miilisiä jne); c) osoittaa joka tilaisuudessa niitä suuria esteitä, jotka porvarillinen valtiovalta asettaa jokaisen todella vakavan muutoksen tielle; d) tällä perusteella harjoittaa mitä terävintä vallankumouksellista propagandaa, pelkäämättä selkkauksia valtiovallan kanssa; e) vissien olosuhteiden vallitessa korvata kunnallishallinnot ym. paikallisilla työväen neuvostoilla. Kommunistien koko toiminta kunnallislaitoksissa täytyy siis olla osa yleisestä kapitalistisen maan hajottamistyöstä."

On tunnustettava, että meilläkin toverit vaalien jälkeen ovat julkisissa kokouksissa osoittaneet käsittävänsä tällaisen vallankumouksellisen opposition välttämättömyyden ja merkityksen.

Kolmas kysymys: Porvariston luokkavallan ja siinä yhteydessä myös porvariston kunnalliskomennon kukistamisen keinot. Tämäkin kysymys on vaaliplatformussa asetettu, ja siinä yhteydessä kysymys vallasta.

Selvitettyään työtätekevien sarron- ja riistonalaista asemaa ja porvarillisen kunnalliskomennon osuutta siinä, asettaa julistus tunnuksen: "kunnallisevaltuustot kautta maan työväen ja talonpoikien käsiin. Porvarillisten valtaherrain kunnalliselle mielivallalle ja valkoisen vallan sorto- ja väkivallalle on asetettava sulku". Edelleen sanotaan, että valtion vir-

kanyrkkien "kunnan asioihin tuppautuminen, isännöiminen ja holhousvalta on lopetettava".

Tietysti voimme ja tuleekin kunnallisvaaleissa asettaa sellainen käytännöllinen tehtävä, että "kunnallisvaltuustot kautta maan työväen ja talonpoikain käsiin". Mutta edellä jo selvitettiin, että **sen kautta pääoman ja pääomavallan ratkaisevaa vaikutusta kunnassa ei ole lopetettu**, eikä porvariston valtiokoneiston sekaantumiselle asetettu sulkua, kun itse porvarillinen valtajärjestelmä on pystyssä. Suurin piirtein katsoen, ei vaaliplatformu tässä suhteessa ole itse, ainakaan pahasti harhan vallassa. Siinähan yhdeltä puolen, sanotaan avonaisesti ja pääasiassa oikean suuntaisesti: "vasta porvarillisen luokka- ja herravallan täydellisen kukistamisen jälkeen voidaan kaupungeissa, maalaiskunnissa ja kylissä toteuttaa oikea itsehallinto, todellinen työtätekevien kansanvalta". "Tämä tosiasia on muistettava vaaleissa, se on muistettava kunnanvaltuustoissa ja muissa kunnallisissa laitoksissa, joissa toimimme", varottaa julistus aivan oikein. Siinä sanotaan myöskin, että "määrätietoinen pyrkimys esiintyä vaaleissa laajana työväen ja pienviljelijäin punaisena vaalirintamana vie työtätekeviä vaatimustensa toteuttamista kohti" ja lausutaan toivomus, että "lopullisen voiton valmistamista edistäköön yhteinen kunnallinen vaalitaistelunne ja luja vaalirintamamme".

Mutta toiselta puolen, samalla kun puhutaan sekoittavasti, esim. "todellisesta työtätekevien kansanvallasta" (niinkuin olisi jotain ei-todellista, puolinaista työtätekevien demokratiaa tai porvarillista demokratiaa), niin porvarillisen valtajärjestelmän kukistamista koskevan kysymyksen yhteydessä lausutaan, että "työtätekevän kansan suurten joukkojen on **nostava vaatimaan** ratkaisevaa muutosta" vallitsevaan kunnalliskomenteon. Ja konkreettisissa lähimmissä tehtävissä (ei-välittömästi vallankumouksellisessa tilanteessa) esiintyy: "kapitalistisen valtiovallan sekaantuminen kunnallishallinnon asioihin on **vaadittava** lopetettavaksi".

On siis kaksi toimintatunnusta: 1) porvarillinen valtajärjestelmä on kukistettava ja 2) sitä vaaditaan lakkaamaan toimimasta. Ensimmäinen on oikea, mutta toinen voi joukoissa vahvistaa ja synnyttää harhan, että "vaatimalla" tosiaankin se porvarillinen valtajärjestelmä "kukistuu". Ja kun on kysymys vaaleista ja vaaliplatformusta, niin itsestään sekä vanhan sosialidemokraattis-pikkuporvarillisen ideologian aateperun vaikutuksesta voi helposti syntyä ja uusiintua harha-johtopäätös, että se oleellinen muutos tapahtuu työväen ja talonpoikain vaaleissa **shavuttaman enemmistön** kautta, vaikka platformu ei tällaista väitää ja vaikka se, päinvastoin, viittaa toisenlaiseen.

Ankaran lahtariterrorin oloissa ei vasemmistotyöväen julkinen vaaliplatformu, ymmärrettävästi, voi puhua sellaisella avonaisuudella porvarillisen valtajärjestelmän kukistamisesta ja porvariston koko sortokoneiston särkemisestä joukkojen vallankumouksellisen kapinan kautta kuin esim. kommunistipuolueen illegaalinen kirjallisuus. Eikä sitä ole vaadittavakaan. Mutta opportunistinen virhe platformussa onkin siinä, että on puhuttu tästä proletarisen taistelun ydinkysymyksestä, oikeitten väitteitten ohessa, myös niin, että juuri se virheellinen esitys saattaa johtaa harhaan, eikä ole asetettu kysymystä joukoille niin, että ne mitenkään eivät tule johdetuksi harhaan, vaan joutuvat tekemään oikean johtopäätöksen ja määräämään kantansa porvariston vallan kukistamisen keinoja koskevaan kysymykseen.

Tämä vaaliplatformun virhe olisi huomattavassa määrässä tullut heikennetyksi vaikutukseltaan, jos Kommunistinen puolue olisi antanut oman vaaliplatformun ja siinä asettanut ja ratkaissut kysymykset marxilais-leniniläisesti. Se, että niin ei tapahtunut, on vakava laiminlyönti Kommunistiselta puolueelta.

c) **Proletariaatin historiallisten tehtävien sekä tämän päivän tehtävien ja käytännöllisten vaatimusten keskenään sekottaminen.** Tämä on yksi vaaliplatformun perusvirheitä. Se on tapahtunut siten, että käytännölliseen **tämmpäivän** toimintaohjelmaan on asetettu esim. "vaatimus" kapitalistisen valtiovallan sekaantumisen lopettamisesta kunnallishallinnon asioihin, samalla tavalla kuin vaatimus avustuksista ja huollosta punaisille invalideille. Tällainen sekottaminen on myös omansa sekottamaan joukkojen tietoisuutta, eikä selvittämään proletariaatin vallankumouksellista luokkataistelua yleensä ja vaalitaistelua erikseen. Sellaisen sekottamisen kautta muuttuu proletariaatin suuri, keskeinen historiallinen vallankumoustehtävä, nim. kapitalismin, valtiovallan kukistaminen, reformistiseksi pyrinöksi. Sen sijaan, että terästäisiin ja syvennettäisiin tietoisuutta siitä, että se porvarillisen valtajärjestelmän ja itse kapitalismin kukistaminen on mahdollinen ainoastaan väkivaltaisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kautta, elätetään objektiivisesti harhaa, että se voi tapahtua "vaatimalla", äänten enemmistöllä, rauhallisesti. Samalla myöskin heikonnetaan taistelua tilannetta ulkokohtaisesti vallankumouksellistuttavien osavaatimusten päivänvaatimusten puolesta, kun joukot takertuvat suureen harhaan. Oikea tapa olisi ollut asettaa nämä periaatteelliset kysymykset oikein ja erikseen, kysymyksinä, joitten ratkaisemista tarkoittaa koko proletariaatin muu taistelu, m.m. sen järkkymätön taistelu osavaatimusten puolesta. Tällä tavalla olisi proletariaatin historiallinen päämäärä pysynyt puhtaana ja selvänä, sekä kehottamalla tarmokkaaseen taisteluun osavaatimusten puolesta olisi viety joukkoja aatteellisesti ja käytännöllisesti kohti vallan vallankumouksellista valtaamista proletariaatin käsiin. Kysymysten asettelu ja jaottelu, niinkuin se on tehty platformussa, ei ole voinut olla hidastuttamatta mainittua kehitystä.

d) **Taistelua sosialidemokratiaa vastaan ei platformujulistuksessa kärjistetä riittävästi.** Vaikka useassa yhteydessä on oikein paljastettu sosialidemokratia, tosin etupäässä porvariston pääapulaisena kunnan puitteissa, ja aivan oikein vedottu sosialidemokraattisiin työläisiin, kutsuen heitä yhteiseen taisteluun näitä porvariston käytyreitä vastaan, niin sittenkään ei ole terävyyttä tarpeeksi luonnehtiessa näitä porvariston pääapulaisia, työväenliikkeessä, näitä lahtarivallan ja obranan komennon pönkittäjiä, sodan valmistajia Neuvostoliittoa vastaan jne. Tämä heikkous on yhteydessä lähinnä sen kanssa, että platformusta puuttui yleinen valtiollinen tilanneselvittely ja sosialidemokratian aseman siinä luonnehtiminen. Että itse vaalikamppailussa taistelu kaiken alkaa kuitenkin kärjistyi voimakkaasti ja terävästi, ennenkaikkea sosialidemokratiaa vastaan, vasemmistolehdissä, agitationipuheissa, kirjasissa jne. ei johtunut niin paljon siitä, että vaaliplatformu olisi oikeisiin mittasuhteisiin ja oikeaan paikkaan asettanut taistelun noskelaisia vastaan, vaan aikaisemmista ponnistuksistaamme ja kamppailuistamme ja itse luokkataistelun ulkokohtaisesta kulkuunsa ja joukkojen vasemmistumisesta sekä sosialidemokratian omasta kiihkeästä esilintymisestä porvariston käytyrinä kommuunisteja ja ST. ja P. vaaliliittoa vastaan. Riittävän terävän subtautumisen puuttuminen plat-

formusta sosialidemokratiaan ja sen mukainen käytäntö eräissä tapauksissa ei varmaankaan ole voinut olla hidastuttamatta joukkojen vasemmistumisprosessia määrättyssä määrässä. Jos platformu riittävästi olisi kärjistänyt taistelua sosialidemokratiaa vastaan, niin se olisi varmaankin myös ollut omansa estämään tovereja **sopimattomasta ja väärästä** yhteisestä esiintymisestä paikallisten sosialidemokraattisten työläis- ja pienviljelijäjärjestöjen kanssa. Ja jos, erittäinkin vasemmisto-socialidemokraatit olisi paljastettu erittäin vaarallisiksi pettureiksi, niin varmaankin toverit niillä paikkakunnilla, missä oli niitä "rehellisiksi" luultuja "vasemmisto"-socialidemokraatteja, olisivat enemmän ajatelleet, menevätkö vaaliliittoon sosialidemokraattien kanssa sekä, jos olisivat menneet, niin olisivat kaikkiin voimin yrittäneet paljastaa ennen muuta "vasemmistolaisilla" fraaseilla esiintyvät sosialidemokraatit.

e) **Puuttui eräitä tärkeitä yleisempiä osittaisvaatimuksia.** Yleisen tilan erittelyn puutteen ohella ja sen seurauksena, on platformussa todettava myös koko työväenluokkaa ja eräitä sen suuria kerroksia koskevien tärkeitten hetken osavaatimusten puute. Ainoastaan eräitä sen laatuksia vaatimuksia oli (esim. asuntokysymys, työttömyyden johdosta). Mutta sellaisia vaatimuksia, jotka johtuvat nimenomaan yleisestä tilanteesta ja työväen asemasta (esim. silloin käynnissä olleen kuljetustyöläisten lakon johdosta) ei ole. Myöskään ei ole erikoisvaatimuksia, jotka koskevat työläisnaisia. Työläisnuorisoa koskevia erikoisvaatimuksia on eräitä, mutta ei sellaisia, jotka lähtevät työläisnuorison asemasta kapitalistisessa riistojärjestelmässä vaalien aikana. Ne ovat suuria ja vakavia puutteita. Ne puutteet, ensiksikin, eivät voineet olla vaikuttamatta siihen, että työväen ja sen eri ryhmien harrastus vaalitaisteluun ST. ja P. vaaliliiton hyväksi jäi pienemmäksi ja, toiseksi, sellaiset puutteet olivat omansa rajoittamaan vaalitaistelun vain kunnalliseksi eikä saattamaan sitä yleiseksi, koko porvarillista valtiovaltaa vastaan suunnatuksi mahdollisimman tietoisesti suurissa joukoissa, siitä huolimatta, että platformun päätunnus ja monet sen oikeat yksityiskohdat pyrkivätkin taistelun suuntaamaan kapitalismia ja porvarillista valtajärjestelmää vastaan yleensä.

f) **Eräistä vakavimmista virheellisyyksistä ja epäselvyyksistä platformun konkreettisessa osavaatimusohjelmassa.**

a) Kapitalistisen valtiovallan sekaantumista kunnallishallinnon asioihin koskevasta "vaatimuksesta" (1 §), samoin kuin siitäkin, että "valtiovalta älköön enää komentako" ns. järjestysvaltaa (20 §), on jo edellä puhuttu ja osotettu näiden kysymysten osavaatimusohjelmassa käsitteilyn opportunistisuus.

b) Verokysymyksessä (2 §) on rikkaitten verottamisen vaatimukselta tylsennetty vallankumouksellinen kärki sen kautta, että ei ole suoraan vaadittu työväen ja työtätekevän talonpolkaiston kaikista veroista porvariskomennolle vapauttamista. Vaatimus, että "täydellistä verotusuudistusta on kuitenkin edistettävä", on reformistisia harhoja synnyttävä, sillä kuntain verotuspolitiikka on oleellinen osa kapitalismin ja porvarillisen valtion verotus- ja finanssijärjestelmästä, jonka "uudistaminen" ei ole vallankumouksellisen työväen asia, vaan sitä vastaan kaikissa sen ilmenemismuodoissa taistelemisen, erittäinkin työväen ja köyhän talonpolkaiston veroilla riistämistä vastaan.

c) Kuntain lainapolitiikkaa koskevassa kohdassa (9 §) olisi tullut vaa-

tia että kapitalistit itse maksakoot ottamansa lainat. Opportunistinen lyhennys on kohdassa siinä suhteessa, että vaaditaan ahtaissa oloissa elävät pääasiassa työläis- ja työtätekevää talonpoikaisväkeä käsittävät kunnat, jommoisia on pohjois- ja itä-Suomessa, vapautettavaksi ainoastaan toistaiseksi velkain lyhennyksestä. Olisi pitänyt vaatia ne kokonaan vapauttaviksi.

d) Ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden itsemääräämisoikeutta koskevassa kohdassa (10 §) olisi tullut selvästi tunnustaa sille, esim. Ahvenanmaalle, itsemääräämisoikeus aina eroamiseen asti Suomen valtioyhteydestä, niinkuin useissa muissa yhteyksissä onkin tunnustettu. Tämä virhe on sitä vakavampi, kun nykyään suomalaisen enemmistökansallisuuden kiihkonationalistiset ainekset, aitosuomalaiset, hyökkäävät ruotsalaisen vähemmistön saavuttamia vähäisiäkin oikeuksia vastaan.

e) Karkea opportunistinen virhe on tehty siinäkin, kun vaaditaan, (11 §) että "maaseudun tilattomille ja liian vähän maata omistaville on kuntain aloitteesta saatava pakkoluovutettua viljelys- ja laidunmaata sekä metsää kotitarvetta varten — — ilman korvausta". Tietysti ei ole virhe, että maattomille ja vain vähän maata omaaville vaaditaan maata pakkoluovutustietä ilman korvausta. Mutta platformuvaatimus on ensiksikin virheellinen siinä suhteessa, että se uskottelee, että kapitalistisen komeleon oleellinen osa, kunta muka voisi pakkoluovuttaa maata köyhille talonpojille ilman korvausta. Tällaista tunnusta vastaan on Lenin aikanaan taistellut ja osottanut sen virheellisyyden, viitaten nimenomaan siihen, että "niin kauan kun porvaristo hallitsee luokkana, se ei voi sallia loukattavan edes "kunnalliselta" katsantokannalta herruutensa todellisia perusteita". Edelleen Lenin sanoo, että "kunnallistuttaminen on taantumuksellinen tunnus, joka ihannoii alueitten keskiaikaista erikoloisuutta mikä tylyttää talonpoikaistossa tietoisuuden keskitetyn agraarivallankumouksen välttämättömyydestä". Toiseksi tuo vaatimus on virheellinen siinä suhteessa, että se voi synnyttää luulon, että vallankumouksen jälkeen sentään kunnat voivat jakaa maata talonpojille. Platformu jättää huomioonottamatta, että kunnathan ovat kapitalistisen valtajärjestelmän osia. Porvarillisen valtion räjähdyttäminen merkitsee myös kunnallishallintojen räjähdyttämistä. Sijalle astuvat työväen ja talonpoikain omat elimet, neuvostot ja talonpoikaiskomiteat, jotka pitävät huolta, että köyhä talonpoikaisto saa maata, joka on otettu yhtiöltä ja suurtilallisilta, mutta ei työtätekeviltä talonpojilta, joitten maita ei voittoa työväen vallankumous ryöstä vaan turvaa käytettäväksi viljelijöille. — Tässä pykälässä ollut toinen vaatimus, että "asutuslautakunnat, maajako-oikeudet ynnä muut semmoiset maalaiskunnissa toimivat laitokset on saatava maatyöväen ja työtätekevän talonpoikain käsiin ja niiden valtuuksia ja oikeuksia on laajennettava", on sikäli virheellinen, että sekin saattaa johtaa siihen harhaan, että nuo laitokset, ollen porvarillisen valtion kunnalliskoneiston elimiä, muka voidaan voittaa talonpoikain hyväksi toimimaan. Näin ei tietysti voi tapahtua. Niitä vastaan on taisteltava kuten koko porvariston valtiokoneistoa ja sen oleellista osaa, kunnallista koneistoa vastaan, mutta se ei estä, että vallankumouksellinen työväki ja kumoukselliset talonpojat voivat mennä tällaisiin kunnallisiin lautakuntiin ja toimiin (poikkeuksia on, esim. poliisin toimi) kuten itse kunnanvaltuustoon, ehdolla että ajavat niissä maalaisköyhälistön ja työtätekevän talonpoikaiston etuja horjumatta, julkistaen tämän linjansa jo ennakolta ja nojautuen kaikessa toiminnassaan suuriin työtätekeviin talonpoikaisjoukkoihin, antamatta itseään

sitoa porvarillisten lakien. Varsinkin tällainen velvollisuus on silloin, kun vallankumouksellinen työväki ja talonpojat muodostavat kunnallishallinnossa enemmistön.

f) Platformun asettama tehtävä "taistelusta työttömyyden poistamiseksi" (13 §) on harhan tavoittelua kapitalismin vallitessa. Vaatimus, että elleivät kapitalistit ja yhtiöt alistu vaatimukseen pitää töitä käynnissä, "pakoitettakoon heidät korvaamaan kunnille ylimääräisten töitten järjestämisestä ja muusta työttömyysmenoista koituneet vahingot" merkitsee opportunistista kärjen taittamista tämän kohdan siltä oikealta vaatimukselta, että kapitalisteja on vaadittava "pitämään työt käynnissä työmaillaan". — "Riittävän" työttömyysavustuksen vaatimus on epämääräinen. Pitäisi olla määrittely: esim. voimassaolevien työväen palkkasopimusten mukainen päiväpalkka.

g) "Kuntain työ-, liike- ja liikennelaitoksia ei saa käyttää nylkemisvälikappaleina" (14 §) on pikkuporvarillinen vaatimus. Sillä sekä on harhaa synnyttävä. Kuntain nuo laitokset ovat kapitalistisia liikelaitoksia jotka eivät luovu luonteestaan olla nylkemisvälikappaleita. Lenin sanoo: "Riittää vähäisinkin tutustuminen "kunnallissosialismiin" ("itse asiassa kunnalliskapitalismiin") länsimaissa, tietääkseen, että jokainen sosialistien kunnallishallintojen yritys mennä hiukankin tavallisen, s.o. pienen, vähäisen, työväelle mitään antamattoman, talouden pidon puitteista ulos, jokainen yritys koskettaa pääomaa synnyttää heti ja ehdottomasti päättävän kiellon porvarillisen valtion keskusvallan taholta". Näin Lenin. Mutta toista, kun tuollainen 14 §:n vaatimus, on sellainen konkreettinen aivan oikea vaatimus, että työläisille on annettava esim. ilmaiset raitiotiematkat työpaikoille ja takaisin (15 §).

b) "Kuntain on esinnyttävä mallityönantajina" (15 §), on vaatimus, joka myös antaa pikkuporvarillisella tavalla väärän kuvan kunnalliskomennosta. Porvarivaltion kunta voi olla vain malliriistäjä, eikä mitään muuta. Tällaisen vaatimuksen sijasta on paikallaan asettaa työväen edustajille kunnanvaltuustoissa tehtävä, että kunnan työläisten palkka ynnä muita työsuhteista johtuvia vaatimuksia on heidän kaikin tavoin kannatettava ja tuettava.

Vaatimus "kunnallisten virkailijain saamisesta kaikin puolin ja kaikista teoistaan vastuunalaisiksi kunnan "työtätekeville" on myöskin yhtä mahdollon harhoja herättävä vaatimus, kuin vaatia kapitalisteja vastaamaan työtätekeville teoistaan sillä kunnalliset virkamiehet ovat kapitalistivallan virkamiehiä ja kapitalistisen koneiston eläviä osia.

4) **Muita heikkouksia.** Ei ponnistettu riittävästi, jotta ST. ja P. vaaliliitto olisi voinut esiintyä yllpäänsä ja itsenäisesti useammassa kunnassa kuin tapahtui. Senkautta jäi porvareille ja sosialidemokratialle vielä kovin monessa kunnassa entinen asema ilman vastustusta. Vaalikomiteoita luotiin liian vähän. Se vaikutti sen, että myös valitsijayhdistyksiä (ehdokaslistoja) asetettiin liian vähän. Ei vedetty eri työlaitoksia, tehtaita ja kyliä riittävästi ehdokaslistojen kautta yhteiseen vaaliliittoon. On osottautunut, että missä oli ennen listoja, siellä oli toiminta vilkkaampaa. Eräissä kunnissa myöhästyttiin listain järjestämisessä, toisissa toimitettiin muodollisuudet valitsijayhdistyspaperien valmistamisessa niin epätarkasti, että porvarilliset viranomaiset saivat helposti tilaisuuden hylätä ehdokaslistat. Vaalityössä ei kiinnitetty riittävästi huomiota työpalkkoihin eikä työn saattamiseksi joukkotyöksi. Järjestymättömiin ei vedottu teollisuuskeskuk-

elissa, vaalityötä järjestettäessä, riittävästi. Monin paikoin arveltiin liian paljon, että kaikki menee hyvin "omalla painollaan", eikä senvuoksi tarpeeksi organisoitu tarmokasta työtä.

VI. Johtopäätöksiä

1) Kunnallisvaalitaistelun pääkokemukset osottavat, että se määrittelymme valtiollinen ja taktillinen päälinja, mistä edellä IV:ssä luvussa puhuimme, oli oikea, ja että horjumaton kiinnipitäminen siitä kaikkien asianomaisten vaalityötä johtavien puolelta olisi tuntuvasti varmentanut sen noudattamista joukoissakin. Mutta samalla nämä kokemukset myöskin osottavat, että Sosialistisen Työväen ja Pienviljelijäin vaaliliitto ei ole ehjänä ja kokonaisuudessaan kyennyt horjumatta pysymään tällä oikealla päälinjalla, sen paremmin kuin KP:n jäsenetkään osallistuessaan joukkojen vaalitoimintaan, vaan on tapahtunut paljon yksityisiä mitä vakavimpia virheitä päälinjan noudattamisessa ja soveltamisessa sekä myöskin horjahduksia oikealta linjalta, sekä periaatteellisissa että taktillisissa vaalitaistelun yhteydessä olevissa kysymyksissä, niin hyvin, mitä tulee vaalipatformuun, joka suoritti vaalitaistelun tärkeimmän johtolangan osan, kun myöskin mitä tulee siten itse vaalitaistelun käytännölliseen toimeenpanoon ja suorittamiseen. Sitä paitsi on todettava joukko organisatoris-teknillisiä ja toimeenpanovirheitä, heikkouksia ja puutteita.

2) Tapahtuneet periaatteelliset ja taktilliset virheet ja horjahdukset ovat luonteeltaan opportunistisia oikeistovirheitä ja horjahduksia. Virheisiin ovat myöskin muitten ohessa ja ennen muita tehneet itsensä syyppäiksi ne toverit, jotka virheellisen julistuksen laativat tai olivat osallisena sen laatimisessa. Julistuksen laatimisessa osallisina olleiden tovereiden virheitä ja horjumisia ei ole katsottava ilmaukseksi **pyrkimisestä** pois oikealta päälinjalta, vaan tilapäiseksi horjahdukseksi. Vaikka tämä onkin tunnistettava on kuitenkin samalla todettava, että edellämainittujen toverien horjahdukset tapahtuvat aikana, jolloin ylipäänsä pikkuporvarillisen sosialdemokraattisen aatemaailman paineen vaikutus kommunisteihin ja erikoisesti julkisen liikkeen vasemmistolaisiin tovereihin on huomattava. Tämä tapahtuu ankaran valkoisen terrorin olosuhteissa, jolloin valkoisen terrorin asettamat kireät toimintaehdot ja kapitalismin yhteellinen vakaantumisen saattaa eräät vasemmistoliikkeen ainekset pyrkimään vapautumaan "vieraasta vaikutuksesta", millä ne tarkoittavat kommunistisen puolueen vaikutuksesta vapautumista. Toisissa herää halu kokonaan tyytyä ainoastaan julkiseen ja lailliseen järjestöverkkoon, toivossa päästä vainoista. Kolmansia kapitalismin "säävutusten" näkeminen, mutta yhä kasvavien ristiriitojen huomaamattomuus tekee taipuvaisiksi jossain määrin "väliaikaisesti" mukautumaan olevaan lahtarikomeroon. Kun kommunistit pyrkivät turvaamaan ja vahvistamaan kommunistista joukkovaikutusta ja etsimään keinoja ja muotoja vallankumouksellisen linjan soveltamiseksi käytäntöön, niin ovat nuo olosuhteet omansa houkuttelemaan myös kommunisteja vallankumouksellisten kasvojensa osittaiseen salaamiseen ja laillisuuden edessä osittaiseen kumartamiseen, mikä välttämättömyydellä sitten johtaa ristiriitoihin oikein sovelletun marxilais-leniniläisyyden kanssa.

3) Vaalitaistelussa paljastuneet oikeistolaiset virheet ja horjahdukset osottavat, ensiksikin, että vallankumousliikettä uhkaava päävaara nyt on **oikeistolaisvaara, sosialidemokratian vaikutuksen vaara**, ja toiseksi, että

se vaara nykyoloissa uhkaa sekä sisältä- että ulkoapäin, mikä kaikki velvottaa mitä tarmokkaimpaan, tiukempaan taisteluun kaikkia oikeistolaisia virheitä, horjahduksia ja kallistumisia sekä niihin sovinnollisesti suhtautumista vastaan.

Vaalitaistelun kokemus on vakava kehotus vastaisuuteen nähden, tarkasti valvoa, etteivät mitkään kommunismille vieraat paineet ja vaikutukset tai organisatoriset heikkoudet pääse hetkeksikään millään tavalla vaikuttamaan niin, että oikeasta linjasta ei pidettäisi tiukasti ja horjumattomasti kiinni.

Samalla ovat nämä kokemukset ja paljastuneet virheet ja horjumiset mitä vakavin varoitus kaikille niille tovereille, jotka vaalien yhteydessä ovat yksiä tai toisia raskaita virheitä tehneet ja tavalla tai toisella horjahtaneet oikealta marxilais-leniniläiseltä linjalta ja kehotus heille ottaa niistä opikseen.

4) Menestyksellinen taistelu oikeistovaaraa ja sovittelevaisuutta vastaan vaatii ehdottomasti, että on huolellisesti tutkittava ja selvitettävä, ennenkaikkea kunkin erehtyneen itselleen, ja samalla joukoille oikeistovaaran kaikki juuret, sekä käyttäen hyväksi kunnallisvaalitaistelun kokemukset, entistä monin verroin suuremmalla tarmolla, lujudella ja perinpohjaisuudella pantava käyntiin taistelu oikeistovaaraa ja sovittelevaisuutta vastaan riveissämme ja jatkuva taistelu sosialidemokratiaa vastaan kaikkialla jatkapäiväisessä toiminnassa. Sitä varten on ennenkaikkea, vallankumouksellisen työväenliikkeen rungon, kommunistisen puolueen kaikissa järjestöissä vaalitaistelun kokemukset saatettava kiireellisesti käsiteltäväksi ja sen kautta myöskin vasemmistolaisissa joukoissa.

Taistelusta oikeistovaaraa vastaan

1. Kominternin viime kongressi arvioi maailman tilanteen nykyisen kauden luonteenomaiseksi tunnusmerkiksi kapitalismin ristiriitojen kärjistymisen, mikä väistämättömästi vie kapitalistisen vakaantumisen (stabilisation) yhä suurempaan ja suurempaan järkkyyntymiseen ja kapitalismin yleisen pulan jyrkistymiseen. Tämän arvion saattoi Komintern TpK:n X täysi-istunto VI kongressin jälkeen seuranneen kehityksen perusteella todeta täysin oikeaksi ja kokemuksen vahvistamaksi.

Sitä vastoin Kominternin eri osastoissa esiintyvät opportunistit arvioivat kapitalistisen vakaantumisen yhä vaan lujittuvan eivätkä tahtoneet nähdä kapitalististen maiden sisäisten ristiriitojen kärjistymistä, ei työväenjoukkojen vasemmistumista eikä uuden vallankumouksellisen nousun kasvamista. Tästä oikeistolaisen perusvirheestä johtuu heidän opportunistinen politiikkansa, mikä työväen joukkotaisteluiden kehittyessä saa suorastaan lakonrikkuriluonteen. He häiritsevät sosdemien paljastamista, asettuvat tielle estämään vasemmalle kehittyvään työläisten siirtymistä kommunismin leiriin ja häiritsevät joukkotaistelujen vallankumouksellista johtamista.

Oikeistolaisopportunistinen suunta on siten "puoluevastainen ja proletarisen vallankumousliikkeen eduille syvästi vihamielinen virtaus", minkä katsomusten kannattajat eivät voi kuulua kommunistiseen puolueeseen. Siksi onkin Komintern osastoissaan käynyt tarmokasta taistelua oikeistolaisuutta vastaan, mikä nykyisessä yhä kärjistyvien luokkataisteluiden tilanteessa on kommunistisen liikkeen päävaara, koska sen vaikutus voisi saattaa kommunistiset puolueet taistelukyvyttömiksi. Siksi on koko Kominternin "päätehtäväksi puolueen sisäisen politiikan alalla muodostunut taistelu opportunistia vastaan, joka kuljettaa porvarillista vaikutusta työväenluokkaan, ja sosdem virtauksia vastaan kommunistisessa liikkeessä". (KI:n TpK:n X:s täysi-istunto.)

Oikeisto-opportunistia vastaan käytävälle taistelulle on suurena jarruna sovittava suhtautuminen oikeistolaisuuteen nähden. Tämä "pelkurimainen opportunisti" ei avoimesti ole asettunut oikeistolaisten kannalle, mutta

¹⁾ SKP:n V puoluekonferenssi pidettiin kesällä v. 1928. Konferenssissa käsiteltiin seuraavat kysymykset: Suomen valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät, Suomen osuus sodanvaaran kysymyksessä, Suomen poliittinen tila ja sen vaatimat toimenpiteet, siirtomaakysymys ja selostus KI:n ohjelmasta. Konferenssi ei vahvistanut varsinaisia viimeisteltyssä muodossa laadittuja päätöslausuntoja, vaan antoi puolueelle orientoitumisen suunnan ja ohjeita lähiajan toimintaa varten.

näiden virheitä peittäessään ja puolustaessaan tosiasiallisesti ajanut oikeistolaisuuden asiaa puoluetta ja Kominternia vastaan. Oikeistolaisten tultua erotetuiksi useimmista puolueista on tämä sovitteluvalaisuus "kaikkissa kommunistisen liikkeen peruskysymyksissä liukunut oikeistolaisten asemille ja on se Kominternin sisällä ottanut itselleen oikeistolaisten tehtävän". Sovitteluvalaisuuden päättävä torjuminen ja täydellinen likvidoiminen on välttämättömänä edellytyksenä oikeistolaisuuden hävittämiselle kommunistisissa puolueissa.

2. Taisteluun oikeistovaaraa vastaan Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä ja SKP:ssä, jota puolueemme jo aikaisemminkin kulloinkin esille tulevien kysymysten yhteydessä oli käynyt, kiinnitti erikoista huomiota puolueemme KK:n täysi-istunto t.v. huhtikuulla, jonka koko työ tapahtui itsearvostelun ja oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun merkeissä. KK:n täysi-istunto totesi, että Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen keskuudessa, niin hyvin julkisen vasemmistoliikkeen kuin myös kommunistisen puolueen eräissä piireissä, on syntynyt opportunistisia harhakäsityksiä, jotka ovat versonneet esiin kapitalismin osittaisen vakaantumisen maaperästä. Suomen kapitalismin vakiintuminen olikin vuosina 1922—28 saavuttanut verrattain huomattavia tuloksia. Kun samanaikaisesti myös kansainvälinen kapitalismi kehittyi osittaisen vakaantumisen merkeissä ja monet Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön voitettavana olevat vaikeudet estivät n. s. vasemmistolaisen työväenliikkeen eräitä johtavia kerroksia näkemästä tämän valtavan rakennustyön todellista edistymistä, syntyi näissä kerroksissa eräänlainen "vakaantumispsykologia". Se estää näitä täysin ymmärtämästä Suomesakin jo ilmenevän kapitalismin pulan merkitystä ja luokkataistelun kärjistymistä. Se johtaa ne porvariston voimien yliarvioimiseen ja työväenluokan vallankumouksellisten voimien aliarvioimiseen. Nämä ainekset luulevat nyt eletävän kapitalismin rauhallisen kehityksen aikaa, jolloin mitään luokkien yhteentörmäyksiä ei ole odotettavissa. Sellaisia käsityksiä ovat ilmaisseet mm useat ammatillisen liikkeen toimihenkilöt. Tästä arviosta johtuen vaativat nämä ainekset hiljaista ja rauhallista pikkunäpertelyä, jyrkempien luokkataistelumuotojen välttämistä sekä enemmän tai vähemmän sovitteluvalaisuutta suhtautumista sosialidemokratiaan nähden, jonka kehittymistä sosialifasismiksi nämä ainekset eivät näe eivätkä tunnusta. Näitä opportunistisia tendenssejä ovat omansa vielä vahvistamaan Suomen vasemmistolaisessa työväenliikkeessä yhä voimakkaina elävät sosdem traditiot, Suomen sosdem puolueen suhteellinen elinvoimaisuus (varsinkin pikkuporvariston kannatuksen varassa) ja sen jokapäiväinen vaikutus, eräät "demokraattiset vapaudet", joita lahtarivalta vielä ei ole voinut työväestöltäkään kokonaan riistää, sekä jotkut ammatillisen liikkeen viime vuosina saavuttamat organisatoriset tulokset. Samanaikaisesti kiristynyt pääoman taloudellinen ja valtiollinen kuristus, poliisi- ja ohranavainojen yltyminen, lahtariterrorin kaikenpuolinen kiristyminen ja työväen luokkavoimien aliarvioiminen näiden horjuvien aineiden taholta johtavat niitä yhä pitemmälle ja pitemmälle taistelusta luopumaan, alistumaan ja antautumaan kapitalistien ja sosialifasistien edessä, vieden ne lopulta suoranaiseen ja tietoiseen likvidaattoriuteen ja rintamakarkalaisuuteen saakka, mihin eräitä ajaa myöskin heldän henkilökohtainen pelkuruutensa.

3. Legaalinen vasemmistolainen työväenliike Suomessa (johon on kuulunut ja yhä kuuluu Suomen AJ:n enemmistö, vv. 1920—23 toiminut

STP, v:sta 1924 alkaen eduskunta- ja kunnallisvaaleissa esiintynyt "sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto", sos. nuorisoliikkeen joukkojärjestöt, vasen sivusta työväen urheiluliikkeessä yms) on toimivain kerrostensa kokoonpanon puolesta ollut tosiasiallisesti kommunistien ja heidän lähellään olevain aineiden sekä puolsosialidemokraattien blokki eli yhteisrintama taistelua varten lahtarivaltaa ja Suomen sosdem puoluetta vastaan. "Vasemmistososialistit" tässä blokissa ovat sosialidemokraateista eronneet paitsi organisatorisessa myös poliittisessa suhteessa, jopa osa kehittyen todella lähelle kommunistista kantaa, toiset taas horjuen puoleen ja toiseen ja vissi osa eroten virallisesta sosdemokratiasta pääasiassa vain sosdem puolueen sosialifasistisen luonteen takia (johon kuuluu v:n 1918 työväen vallankumouksen tuomitseminen, sovinto lahtaridiktatuurin, jopa suojeluskuntalaitoksen ja ohranan kanssa, kaikkien eri hallitusten ja kapitalistien joko suoranainen tai välillinen avustaminen ja hallituksessa olo v. 1927, kommunistivainojen avustaminen, ajojahti Neuvostoliittoa vastaan jne). Ainoastaan tässä suhteessa, s.o. sosialifasistisen poliittikan vastustamisessa, on siis opportunistinen osa "vasemmistososialisteja" eronnut Suomen sosialidemokraateista, pohjaltaan pysyen sosdem ideologian (ja vanhan ammatillisen byrokraattisuuden, tradeunionismin) vallassa. Tällaisia opportunisteja on ollut melkoinen osa AJ:n johtoelimien jäsenistä ja toimitsijoista (Väisänen, Härmä, Valpas, Kulo ym). Että nämä opportunistiset ainekset ovat viime vuosina edes senkin verran, kuin tosiasiasa on tapahtunut, pysyneet, — joskin vikisten ja väkisten — noskelaisvastaisella taistelurintamalla eikä E. Huttusen, Louhikon ja muiden luopioiden tavoin loikkineet yli, siihen on pidättävänä aiheena ollut osaksi kyläkin noskelaisjohtajain sosialifasistinen toiminta, mutta pääasiassa kuitenkin laajain työväenjoukkojen lähtemätön viha sosdem puoluetta kohtaan.

4. SKP on näihin opportunisteihin kaiken aikaa suhtautunut kriittillisesti ja vuosien kuluessa tavantakaa arvostellut heidän väärää tendenssijään, semminkin heidän taholtaan ilmitullutta selvästi likvidatoorista pyrkimystä SKP:n vaikutuksesta "riippumattoman" eli "kiltin vasemmistolaispuolueen" luomiseen. Laajojen järjestyneen työväen joukkojen keskuudessa harjotetun kommunistisen agitation kautta on kerta toisensa perään onnistuttu pitämään näitä opportunisteja aisoissa ja lyömään takaisin virkavallan ja sosdem puolueen yritykset SKP:n eristämiseksi työväen syvistä riveistä (useissa vaaleissa STP:n hajoituksen ja uusiintunneiden joukkovangitsemisten jälkeen; ammatillisessa liikkeessä, nuoriso- ja urheiluliikkeessä jne). Oikealla taktiikalla ja joukkotoiminnalla on useissa AJ:n kongresseissa (vv. 1920—23—26) onnistuttu tekemään noskelaisille mahdottomaksi täyttää porvaristolle antamaansa lupausta joko valloittaa AJ:n johto käsiinsä tai halkaista koko järjestö. Jos kohta tällöin on täytynyt manöveerata suorittamalla erinäisiä perääntymisiä, on kuitenkin ratkaisevissa kysymyksissä yleensä kommunistien onnistunut saada AJ:ssä (eräitä liittoja lukuunottamatta) ajettua ehdotuksensa läpi, kunnes nyt ensi kerran viime ja tänä vuonna puolueemme omaa linjuansa ajaessaan jäi pahasti alakynteen. AJ:n VIII edustajakokous hyväksyi opportunististen "vasemmistijohtajain" noskelaisille lepytysuhriksi aikomat päätökset eräissä mitä tärkeimmissä kysymyksissä (Köpenhaminan sopimuksen vahvistamatta jättäminen, edustajan Kansainliton työkonferenssiin nimeämismahdollisuuden antaminen AJ:n toimikunnalle). Tämän edellä oli jo tapahtunut monia opportunistisia

tekoja AJ:n ja eräiden liittojen johtoelimien taholta (kuljetustyöntekijäin liiton johdon taholta tapahtunut Skandinavian ja muiden maiden amsterdamiisten reformistien ylistely ja niiden toimettomuuden ja petollisuuden puolustelu, kun samanaikaisesti kieltäydyttiin yhtelstyöstä Neuvostoliiton ja muiden maiden vallankumouksellisten ammattijärjestöjen kanssa. AJ:n kieltäytyminen yleisäänestyksellä vetoamasta joukkoihin yhtenäisyyskysymyksessä; aiheettomien muistutusten antaminen erälle ammatillisille perusjärjestöille noskepamppujen vaatimuksesta; Väisäsen ym antautuminen noskehajoittajien armolle paperityöntekijäin liiton edustajakokouksessa; AJ:n toimikunnan VIII edustajakokoukselle esittämä ehdotus kansainvälisyyskysymyksestä, jossa kokonaan vaiettiin yhtelstyöstä Neuvostoliiton ammatillisten järjestöjen kanssa jne). Kommunistien puolelta oli kyllä AJ:n kongressin edellä käyty laajaa ja verrattain menestyksellistä ottelua joukkojen keskuudessa Köpenhaminan sopimuksen puolesta, mutta siinä ottelussa ei selvästi ja säälimättömästi paljastettu "vasemmistolaisien" nimellä kulkevain opportunistien, vaan etupäässä vain noskelaisten karva, joten AJ:n kongressiin mennessä työväenjoukkojen painostus Väisästen ja Härmäin sakkii ei tuntunut läheskään niin suurelta kuin noskelaisjohtajain painostus heihin. Ja kerrassaan heikosti oli saatu järjestetyksi kommunistinen fraktiotyö ammatillisissa järjestöissä ja itse AJ:n edustajakokouksessa, minkä johdosta edustajakokouksessa olleet kommunistitkaan eivät noudattaneet puolueen ohjeita.

5. Puolsosialidemokraattisten vasemmistolaisjohtajain opportunistinen suunta on, paitsi ammatillisen liikkeen alalla (josta on olemassa koko joukko muitakin esimerkkejä¹⁾), esiintynyt suorastaan "ohjelmallisissa" muodoissa julkisuudessakin, mm kirjoituksissa "yhteydestä millä hinnalla tahansa", — millä on tarkoitettu "yhtenäisyyttä" nimenomaan noskelaisjohtajain kanssa ja ollenkaan välittämättä siitä, "mitä linjoja liike kulkee, kunhan vaan on toimintaa". Näiden oikeisto-opportunistien mielestä on yhtenäisyys itsetarkoitus, mikä ei riipu sen sisällöstä, kun taas vallankumouksellinen työväestö luonnollisesti voi hyväksyä yhteyden vain luokkataistelun pohjalla. Yhteys sosdem ohjelman pohjalla ei auta työväen luokkaetujen valvomista, vaan niiden vahingoittamista.

SKP:n taholta tapahtunut puolsosdemokraattisten opportunistien toiminnan arvostelu ja taistelu niitä vastaan on näistä luonnollisesti tunnut sängen kiusalliselta, ja siksi onkin niiden taholta toistuvasti herätetty ajatus laillisen, lahtarihallituksen salliman vasemmistopuolueen perustamisesta, mikä samalla tarkoittaa maanalaisen kompuolueen likvidoimista. Sellainen legaalinen vasemmistopuolue Suomen nykyisissä oloissa ei voisi olla muuta kuin vasemmistososdemokraattinen joukkojen pettämistä edistävä puolue, jolla on toimintamahdollisuuksia vain sikäli, kuin porvaristo sitä voi käyttää taistelussa kommunistista puoluetta

¹⁾ Vällärin, Kulon ym valmius liittää Suomen AJ Amsterdamiin; noskelaisajoittajain rukolleminen AJ:n johtoon VIII:ssä edustajakokouksessa; Väisäsen ehdotus AJ:n toimikunnan ensimmäiseksi julkilausumaksi; Väisäsen AJ:n maasentujärjestäjille antamat ohjeet, ettei saa puhua mitään sosdemokraateista eikä edes antautua välttelyyn niiden kanssa; työläisten kieltäminen ottamasta osaa mielenosoituslakkoihin ohranavaianoa vastaan; AJ:n toimikunnan kieltäytyminen ilmaisemasta myötätuntoa Göteborgin sodanvastaiselle konferenssille; AJ:n toimikunnan eräät "rakentavat" lausunnot hallitukselle ja sen eri elimille jne.

vastaan. Uuden puolueen puuhaajista (Välläri, Kulo, Valpas, Väisänen ym) ovatkin useat jo nyt julkisestikin asettuneet vastustamaan kommunistista puoluetta (Välläriin "riippumattomuus ulkopoliittisista tekoista ja piireistä", Väisäsen kirjoitus S. Ammattijärjestön lehden t.v. lokak. numerossa jne), samalla kun he salaisesti yrittävät lujittaa vaikutustaan työväen joukkojärjestöihin nimenomaan uuden puolueensa kättilön hankkimishommissa. Tämän vasemmistososialidemokraattisen puolueen perustaminen tietäisi sosdem vaikutuksen vahvistumista työväenjoukkojen keskuudessa ja ehkäisi siten niiden liittymistä kommunistisen puolueen ympärille, minkä vuoksi SKP tätä puuhaa mitä päättävimmän vastustaa.

6. Näiden likvidaattorien harjoittaessa opportunistista politiikkaansa tietoisesti, määrättyinä suuntana, jota he jo teoreettisestikin perustelevat, on työväen vasemmistolikkeen horjuvien ja epävarmojen aineiden keskuudessa tapahtunut joukko tilapäisiä ja enemmän itsetledottomia oikeistovirheitä, joihin useasti jotkut kommunistitkin ovat tehneet itsensä syyppäiksi. Niin on laita erittäinkin kunnallisen toiminnan alalla, jossa kommunistisen puolueen välitön vaikutus alan laajuuden ja fraktioverkostomme heikkouden vuoksi on verrattain pieni. Sellaisista virheistä mainittakoon sos. työväen ja pienviljelijäin kunnallisvaalijulistus viime kunnallisvaaleissa, minkä puutteita ja virheitä puolueemme jo aikaisemmin on perusteellisesti arvostellut, vasemmisto-töväen vaaliliittoilu sosdemien kanssa erällä paikkakunnilla viime kunnallisvaaleissa — virheen tehneiden joukossa yksityisiä kommunistejakin —; eräät yksityiset tapaukset, joissa vasemmistoedustajat — joukossa joskus kommunistejakin — ovat myöntäneet varoja porvarillisiin tarkoituksiin (Mannerheimin lastensuojeluliitolle, porvariston lippujuhliin — jopa yhdessä aikaisemmassa tapauksessa suojeluskunnallekin) vastapalvelukseksi joistakin määrärahoista työväen tarkoituksiin; "kunnan edun" huomioon ottaminen eräissä tapauksissa käsiteltäessä työttömyysrahojen myöntämistä kunnan varoista ja joskus vasemmistotyöväen eräiden osien taholta esiintynyt pyrkimys "rakentavaan työskentelyyn" porvarillisen kunnan elimissä. Virhe, johon myöskin kommunistit ottivat osaa, oli sos. työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmän taholta tapahtunut äänestys eduskunnassa punaisen päivän johdosta käydyssä välikysymyskeskustelussa, missä sos. työväen ja pienviljelijäin ryhmä äänesti sosdem ehdotuksen puolesta, kun ryhmän oma ehdotus oli tullut hylätyksi.

Läheisessä yhteydessä kunnallisen ja parlamentaarisen toiminnan kanssa on "talonpoikaisideologian" tilapäinen ilmeneminen eräissä puolueen jäsenkerroksissakin, mistä ilmauksena ovat sellaiset selkat kuin uskonnovastaisesta vallistustyöstä kieltäytyminen erällä maasantupaikkakunnilla, hallinnon "soveltautuminen" talonpoikaiston pikkuporvarillisiin vaatimuksiin agitatioissa jne. Näissä tapauksissa on siis ilmennyt vasemmistotyöväen keskuudessa ja eräissä puolueemme kerroksissa tilapäisiä antautumisia lehmäkauppoihin porvariston ja sosdemien kanssa, luokkapolitiikan kannalta luopumista, eräissä tapauksissa suoranaista työväen asian vastustamista ja periaatteetonta äänen kalastamista — kalkki virheitä, jotka ovat mitä päättävämmän tuomittava.

7. Oikeistolaisvirheitä on tapahtunut myöskin suhtautumisessa sosdemokratiaan nähden. Sosdemokratian sosialifasistista luonnetta ei suurille joukoille ole osattu tehdä selväksi. Useimmissa tapauksissa ovat vasemmistotyöläiset pitäneet sosdem puoluetta joko työväenpuolueena (sovinnoellinen

vapunvietto sosdem järjestöjen kanssa monilla paikkakunnilla, monet virheet kunnallisessa toiminnassa; "puolueettomuus- ja tasapuolisuuskanta" eräiden vasemmistolaisurhelliemien keskuudessa jne) tai sitten on väärällä taktikomisella annettu sosdem puolueelle työväenpuolueen näkö (Helsingin vasemmistolaisten nuorten työläisten yhteisrintamatarjous sosdem nuorisojärjestöille elok. 1 p:n edellä, minkä ohella lisäksi sosdem nuorisajohtajat jätettiin joukolle paljastamatta; taistelun heikkous sosdem puolueen "vasemmistoa" vastaan, mikä virhe ilmeni osittain sostyöväen ja pienviljelijäin vaalijulistuksissakin jne). Kaikki nämä virheet ovat joukoissa herättäneet ja pitäneet yllä sellaista harhakäsitystä, kuin olisi sosdem puolue vielä työväenpuolue, jonka kanssa vallankumouksellinenkin työväestö voi vielä yhdessä tai toisessa tapauksessa yhdessä toimia. Täten on myöskin hidastutettu sosdem työläisten siirtymistä pois sosialifasistien leiristä.

8. **Kansallinen rajoittuneisuus**, joka ilmenee kansainvälisten tapausten riittämättömänä joukoille selvittämisenä ja mistä johtuen useimpiin tärkeisiin maailmantapahtumiin on reageerattu liian heikosti tai ei ollenkaan (Berliinin vappu, Lodzin lakko, Kiinan vallankumouksen tapahtumat, siirtomaiden kumousliikkeet, Kiinan ja Neuvostoliiton selkkaus, Bombayn lakkoilike jne): Köpenhaminan sopimuksen käsittely ahtaasti Suomen kannalta jne estää näkemystä maailman tapahtumien suuren keskinäisen yhteyden ja johtaa siten väärin katsomuksiin kansainvälisestä luokkataistelutilanteesta sekä erityisesti **sodanvaaran aliarvioimiseen**, mitä myöskin on Suomen vasemmistolaisessa työväenliikkeessä ilmennyt. Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön suurten saavutusten riittämätön selvittäminen vasemmistolaisissa työväenlehdissä todistaa näiden lehtien puutteellisesta tämän rakennustyön arvostamisesta. Aina ei myöskään ole osattu riittävästi konkreettisten päiväntapausten pohjalta paljastaa imperialistien sotavalmisteluja Neuvostoliittoa vastaan ja Suomen porvariston osuutta näissä sotavalmisteluissa. Kun sodan vaara Neuvostoliittoa vastaan tällä hetkellä on päävaara, on tässä suhteessa tapahtuneilla virheillä sitäkin suurempi merkitys.

9. **Joukkojen vasemmistumisen aliarvioiminen** johtuu välittömästi tilanteen väärin arvioimisesta ja oikeistolaisviettymyksestä. Erikoisen laajana esiintyi tämä joukkojen aktiivisuuden aliarvioiminen Punaisen Päivän yhteydessä, jolloin useat puolue-elimetkin tekivät itsensä syytäksi tähän virheeseen. Jo Punaisen Päivän valmistelussa ilmeni tästä virheestä puhuvia laiminlyöntejä (vasemmistolehdistö ei ajoissa reageerannut porvariston ja sosdem provokatioon "kommunistisesta kapinasta" "verilöylystä" jne; valmisteluja ei kaikkialla alettu riittävän ajoissa jne). Joissakin paikoissa (Lahti, Viipuri, Pori jne) eivät paikalliset puolue-elimet ollenkaan antaneet lakkotunnusta. Mielenosoituskulkueita ei järjestetty kaikkialla; joissakin paikoin järjestettiin vain maksullisia tilaisuuksia, joista ilmoitettiin poliisille tai ei mitään tilaisuuksia; olipa joitakuita sellaisiakin tapauksia, joissa nuorisoliittolaisia ja puolueeseen kuulumattomiakin työläisiä oli lakossa, mutta puolueen jäsenet eivät siihen yhtyneet; Lahdessa joutui kaikki järjestelytyö yksin nuorisoliittolaisten haltuun jne. Kaikkialla perusteltiin näitä virheitä sillä, että joukkoja ei saada liikkeelle, väite, jonka Punaisen Päivän kokemus kaikkialla kumosi. Samanlaista joukkojen tahdon aliarvioimista oli jo vappuna esiintynyt Helsingissä, jossa mielenosoitusta järjestävä komitea aikoi peruuttaa mielenosoituksen, joka saatiin aikaan vain joukkojen painostuksesta; eräissä paikoin ei vappuna ruman

ilman takia ollenkaan järjestetty mielenosoituskulkueita. Tällainen joukkojen perässä laahaaminen on mitä vakavin vaara kommunistiselle puolueelle, joka sen kautta menettää auktoriteettiaan joukkojen silmissä, kadottaa niiden luottamuksen eikä siten voi olla joukkojen johtajana lähestyviissä taisteluissa.

10. Seuraava vakava vaara on **liiallinen laillisuus**, laillisten mahdollisuuksien yliarviointi ja pelko astua lahtarilaillisuuden puitteiden ulkopuolelle, mitä erikoisesti on ilmennyt ammatillisissa ja muissa vasemmistötyöväen hallitsemisissa järjestöissä. Tällaisista virheistä mainittakoon lippujen ja tunnusten poistaminen vapaaehtoisesti poliisin määräyksestä vappuna ja muulloinkin; "häiriöiden" pelko mielenosoituksissa; airueiden ja järjestysmiesten taholta tapahtuva poliisimääräysten täytäntöönpaneminen; mielenosoitus- ja kokouskieltoihin vastarinnatta alistuminen; Punaisen Päivän julistuksen sensuroiminen eräissä vasemmistolehdissä; **ammatillisten ja eräiden muiden järjestöjen sivussa pysyttäytyminen sodanvastaisessa taistelussa**; eräiden vasemmistolehtien alituinen ja yksinomainen porvarivaltion lakiin vetoaminen ja arkuus työväen oikeuksien puolustamisessa jne. Puolueen tällaisista virheistä mainittakoon puolueen lippujen ja tunnusten puuttuminen vappuna ja eräissä yksityistapauksissa vieläkin ilmennyt halu kieltää maanalaisen kommunistisen puolueen olemassaolo. Ammatilyhdistyslaillisuutta on ilmennyt eräissä tapauksessa, jossa paikallinen puolueelin kieltäytyy käsittelemästä lakkokysymystä eikä ylempi puolueelin (pk) ole tätä virhettä korjannut. Laillisten mahdollisuuksien yliarvioimisesta on eräissä piireissä johtunut salaisen puolueen laiminlyöntejä, tolmattomuutta ja passiivisuutta puolueetyössä, mikä jossakin tapauksessa on johtanut suoranaisiin tehtävien suorittamisesta kieltäytymisiin, puoluerikkomuksiin ja avoimeen likvidaattoriuteen asti puolueessa ja nuorisoliitossa.

Antautumista lahtarivainon edessä on ainakin ilmennyt nim. eräissä huonoissa ja pelkurimaisissa kommunistien esiintymisissä ohranassa ja oikeudessa; vasemmistolehdissä joskus ilmenevässä arkuudessa (laimea reageeraus poliisi- ja ohranavainojen johdosta, sotilaskysymyksiä käsittelevien kirjoitusten julkaisematta jättäminen): vasemmistolaisten joukkojärjestöjen ja erittäinkin niiden toimitsijain pelossa poliittisten kysymysten käsittelyn suhteen. Jos tämä virhe pääsisi voittamaan alaa, tultaisiin pian siihen, että poliisi täydellisesti saisi sanella, mitä työväestö saa tehdä ja tekemäträ jättää. Se lamaannuttaa työväen taistelutahtoa, riistää siltä uskon omiin voimiinsa ja on siten luokkataisteluliikkeelle vaarallinen harhapyrintö.

11. Oikeistolaisuus SKP:ssä ja erittäinkin Suomen vasemmistolaisessa työväenliikkeessä on siis jo muodostunut vakavaksi vauraksi, mikä oikeuttaa puhumaan selvästi oikeistolaisesta suunnasta. Huolimatta puoluejohtomme ohjeista ja varoituksista elvät nämä oikeistolaiset ainekset ottaneet ojentuakseen, vaan jatkavat entistä määrätietoistemmin opportunistista suuntaansa. Tämä opportunistinen ryhmä (Valpas, Härmä, Väisänen, Nurminen, Kulo, Välläri, Kristiansson, Viitanen jne) ei tosin ole suurilukuinen eikä ainä ole puolueemme jäseniä, mutta on sen johdossa henkilöitä, jotka aikaisemmin vallankumouksellisella luokkalinjalla taistelleensa ovat saavuttaneet jonkunlaista joukkojen kannatusta, mitä he nyt yrittävät omien opportunististen tarkoituspeliensä hyväksi väärin käyttää. Mutta ottaen huomioon, että kärjistyneessä luokkataistelutilanteessa, jommoista kohti me yhä enemmän kuljemme, pieninkin epäjärjestys ja horjuminen saattaa

taistelun menestymisen vaaranalaiseksi ja että paitsi näitä selviä oikeistolaisia on vielä yksityisiä oikeistohorjahduksia ja virheitä tehneitä sekä "rauhaa rakastavia" sovittelijoita — puolueenkin jäseniä, — on oikeistovaara todettava tämän hetken päävaaraksi, mitä vastaan on horjumatta taisteltava. "Säälimättä ja ankarasti on arvosteltava ja paljastettava opportunistiset oikeistolaiset pyrinnot ja virheet, mitkä ovat ilmauksia sosdemien ideologian tunkentumisesta vallankumouksellisen liikkeen ja puolueen riveihin" (SKP:n huhtik. täysi-istunto).

12. Puolueen valtavan enemmistön tarmolla ja horjumattomasti taistellessa oikeistovaaraa vastaan esiintyy puolueessamme ja sen liepeillä joukko tovereita, jotka — olematta itse varsinaisia oikeistolaisia — eivät puoluetta ja vallankumouksellisen työväestön etumaisinta osaa tässä taistelussa auta, vaan päinvastoin kaikkiin tavoin sitä estävät ja ehkäisevät. Sovittelevalla ja peittelevällä suhtautumisellaan oikeistolaisiin virheisiin ja oikeistovaaraan nähden nämä toverit tosiasiaa auttavat ja tukevat oikeistolaisia näiden puoluevastaisessa ja vahingollisessa työssä. Tällaista sovittelevaa suhtautumista oikeistolaisiin virheisiin nähden on aikaisemmin ilmennyt useimmissa työväen vasemmistolehdistissä (T. Tiedonantaja, Työ, Savon Työ ja Työn Ääni), jotka esim. ammat. liikkeen kysymyksissä eivät aikaisemmin suostuneet tuomitsemaan oikeistolaisia virheitä, vaan vieläpä puolustelivatkin niitä, sekä ammatillisen liikkeen lehdistössä. Sovittelevaisuuden ilmaus, joka jo lähenteli oikeistolaisuutta, oli Savon Työssä julkaistu "riippumattomien" julistus ja eräät päätöslauselmat, ettei ammatillisessa liikkeessä ole nyt otettava esille mitään "riitakysymyksiä". Samaan henkeen esiintyi Pekkala Helsingin järjestyneen työväen yleisessä kokouksessa. Sovittelevaisuuden ilmaus oli edelleen eräiden T. Tiedonantajan toimittajain eroaminen toimituksesta sen vuoksi, että lehti lopultakin alkoi taistelun oikeistolaisuutta vastaan. Kommunistisen nuorisoliiton ja puolueen eri elimissä on sovittelevaisuutta ilmennyt siten, ettei oikeistovirheitä ole suurille joukoille heti paljastettu, sekä siinä, ettei kommunistinen puolueemme ole aina ajoissa ja riittävän tarmokkaasti taistellut väärin käsitysten syntymistä ja ilmauksia vastaan ammatillisen liikkeen yhteyskysymyksessä, ja on tällaisia harhakäsityksiä sen vuoksi päässyt osaksi levitämään myöskin puolueemme jäsenistön keskuuteen. Puolueen johtavat elimet eivät vielä ole ehtineet riittävän laajalle joukkojen keskuuteen välittää Kominternin oikeata selvittelyä nykyisen kauden tilanteesta, mistä johtuen virheellisiä käsityksiä kapitalistisen yleisen pulan nykyisestä kolmannesta vaiheesta ilmenee puolueemmekin jäsenjoukkojen keskuudessa. Myöskin on todettava puolueen KK:n ja politbyron myöhästyneen ohjeiden antamisessa ja taistelun alkamisessa oikeistovaaraa ja sen yksityisiä ilmauksia vastaan, vaikkei KK suinkaan ole ilmaissut sovittelevaisuutta. Myöskin organisaatorisissa toimenpiteissä oikeistolaisiin kurinrikkojiin nähden on myöhästymistä tapahtunut, eikä fraktia- ja puoluekuri sen vuoksi ole puolueessamme tyydyttävällä kannalla.

13. Samanlaisella päättäväisyydellä kuin oikeistolaisia vastaan "on taisteltava myös oikeistolaisuuteen sovittelevasti suhtautujia vastaan sekä torjuttava näiden sovittelevain vaatimukset opportunististen virheiden arvostelemisesta kieltäytymisestä, jommoinen kieltäytyminen merkitsisi oikeistolaisuudelle vapaan olemassaolon sallimista, minkä täytyisi johtaa vallankumouksellisen liikkeen antteelliseen rappentumiseen". Samalla kun puolue kaikkiin voimin taistelee oikeistolaisuutta vastaan, jonka asianajajilla ei missään tapauksessa ole sijaa puolueen riveissä, kutsuu

se tilapäisesti virheitä tehneitä puolueemme jäseniä avoimesti tunnustamaan virheensä, korjaamaan ne ja puolueen riveissä taistelemaan oikeisto-opportunisteja vastaan. Oikeistolaisuuteen sovittelevasti suhtautujien on avoimesti ja päättävästi sanouduttava irti oikeistolaisista syrjäpyrintöjen kannattajista, aktiivisesti käytävä taistelua ei vain sanoissa, vaan teoissa oikeistolaisia virtauksia vastaan, ehdoitta alistuttava Kominternin ja puolueen kaikkiin päätöksiin ja aktiivisesti pantava ne käytäntöön. Puoluevelvollisuutensa täyttäen on heidän asetuttava yhteiseen rintamaan uhkaavaa oikeistovaaraa vastaan, mihin rintamaan puolueemme kutsuu myöskin puolueeseemme kuulumattomia luokkatietoisia työläisiä yhtymään.

“Ilman oikeistolaisten... likvidaattorien hajallelyömistä, ilman sovittelevaisuuden päättävää torjumista on Kominternin ja sen osastojen tehtävien täyttäminen uuden nousun vallitessa mahdotonta. Näihin tehtäviin kuuluu taistelu sodanvaaraa vastaan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi, taistelu sosdemokratiaa ja erikoisesti sen “vasenta” sivustaa vastaan, kompuolueiden ja työväenluokan valmistautuminen tuleviin vallankumouksellisiin taisteluihin, todella vallankumouksellisten työväenluokan johtajien valinta, jotka rohkeasti ja horjumatta kykenevät johtamaan proletariaattia taisteluun kapitalismin kukistamiseksi ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi... Todeten vallankumouksellisen työväenliikkeen vihollisten voimistuvat yritykset kommunististen puolueitten irrottamiseksi laajoista proletaarisista joukoista (erottamalla kommunisteja ammattiliitoista, erottamalla heitä toimista, lakkauttamalla puolueen lehtiä, sen järjestöjä jne) ja kutsuen taisteluun näitä yrityksiä vastaan on KI:n ja TpK:n X täysi-istunto sitä mieltä, että suurimpana vaarana nykyhetkellä on kompuolueiden vallankumouksellisen joukkoliikkeen kasvamisen temposta jälleläämisen vaara (perässä laahaaminen). KI:n TpK:n täysi-istunto kutsuu Kominternin kaikkia osastoja mitä päättäväänsä taisteluun perässälaahaamisvirtauksia vastaan, mitkä ovat sosdem jätteidensä ilmausta, jotka kompuolueiden on voitettava, koska ne muuten eivät voi täyttää työväenliikkeen etujoukon tehtävänsä, etujoukon, joka johtaa työväenluokkaa uusiin vallankumouksellisiin taisteluihin ja voittoihin.”

Puolueen lähimmistä organisatoorisista tehtävistä

Puolueen organisatoorinen vahvistuminen ei ole tapahtunut sen huomattavaa poliittista joukkovaikutusta vastaavassa määrässä. Puoluetta kehittäneet johtavien kaadereitten joukkovangitsemiset ovat tuottaneet useita vaurioita sen organisatooriselle kehitykselle. Eräitten piirien johtojen toimintakyky tilapäisesti halvaantui ja tärkeät yhteydet jonkun aikaa katkesivat. Piirikomiteain toimintakyvyn ja yhteyksien palauttaminen vaatii aikansa. Jatkuvat vangitsemiset, kokemattomien voimien joutuminen piirikomiteoiden ja paikallisten johtavien puolue-elinten johtoon hidastutti määrätyn ajan puolueen organisatoorisen aseman korjaantumista entiselleen ja objektiivisten mahdollisuuksien (illegaalisen työn välttämättömyyden käsittämisen syventyminen ja puolueen auktoriteetin kasvaminen joukkoon) hyväksi käyttöä organisatoorisesti. Kuitenkin on viimeksi kuluneella vuodella, varsinkin viimeisten kuukausien aikana, tapahtunut huomattava

käänteeseen parempaan päin puolueemme organisatorisessa lujittumisessa. Katkenneet yhteydet saadaan jälleen kuntoon. Piirikomiteat ja alempi puoluekoneisto on suurelta osalta uudelleen järjestämisen alaisena. Tämä kehitys on jatkumassa nykyäänkin.

Paitsi luokkavihollistemme hyökkäyksiä, jotka suunnitelmallisesti on pyritty suuntaamaan johtoa vastaan, on puolueen organisatorista rakentamista vaikeuttanut osassa vallankumouksellista työväkeä olevat legaaliset harhat — jotka ovat syntyneet vielä viime aikoihin asti vallinneista suhteellisen laajoista julkisista toimintamahdollisuuksista, — että ei tarvita illegaalisia järjestöjä, kun on julkisia, sekä viettymys eräissä tapauksissa nojata legaalisiin järjestöhuippuihin ja joukkopohjan väheksyminen. Vaikka näitä harhoja vastaan on taisteltu ja on edelleen taisteltava, niin toisaalta on kumminkin nykyisessä tilassa (jolloin porvaristo kiihdyttää hyökkäystä luokkataistelun kannalla olevien järjestöjen kimppuun) varottava sellaisiakin katsomuksia, että yksinomaan tyydyttäisiin maanalaisiin järjestöihin. Tämä on meidän oloissa ja yleensäkin väärä katsomus, sillä todella vallankumouksellinen työ edellyttää aina molempia, salaista ja julkista.

Entisestäkin kärjistynyt ja yhä kärjistävä luokkataistelutilanne (jonka vallitessa legaaliset mahdollisuudet supistuvat, taistelut, niiden johtaminen tulee tärkeäksi, laajat järjestymättömät joukot, jotka tavataan vaan työmaalla ja taistelussa, kysyvät järjestäjää ja ohjaajaa, sodanvaara lisääntyy kaikkine seurauksineen ja vallankumouksellinen nousukausi lähenee) tekee tärkeämmäksi kuin koskaan ennen niin hyvin puolueemme organisatorisen lujittamisen kuin myös sen vaikutuksen vahvistamisen suurten työväenjoukkojen keskuudessa.

I. Työpaikkasolut

Kerrassaan heikkoa ja riittämätöntä on vielä puolueemme juurruttaminen työpaikoille, laajan ja vireästi toimivan työmaasoluverkon perustalle, mikä on ainoa varma tae siitä, että maanalainen puolueemme pysyy tiukassa, eroittamattomassa yhteydessä työväenluokan laajojen joukkojen kanssa. Kulkien eteenpäin heikoimman vastuksen linjaa, ovat suurimmat työmaat joko jääneet kokonaan puolueen organisatorisen vaikutuksen ulkopuolelle tai hyvin heikosti kiinnikoplattu. Ja vaikka joukko työpaikkasoluja onkin saatu järjestetyksi, ei niiden toimintaa ole vielä saatu tarkoitustaan vastaavasti käyntiin. Oma-alotteinen toiminta on ollut niiltä heikkoa. Ylempien puolue-elimien antamat ohjeet ovat soluisissa useasti jääneet perusteellista käsittelyä vaille ja usein on suorastaan laiminlyöty niiden toteuttamista. Seurauksena on ollut, että puolue-elimet eivät ole kyenneet riittävästi johtamaan vasemmistumisen tiellä olevain työväenjoukkojen toimintaa. Onpa suorastaan jouduttu kulkemaan työväenjoukkojen häntäpäissä (kuten monin paikoin Punaisena Päivänä), kun olisi pitänyt marssia edellä.

Tähän katsoen on nyt lähimpinä tehtävinä organisatiotyön alalla toteutettava seuraavaa:

1. Piiri- ja paikalliskomiteoitteen on niiden alaisille puoluejärjestöille järjestettävä erikoisia **työmaajärjestöjen laajentamiskamppailuja**, joiden yhteydessä tehdään jäsenille selvää työmaaorganisaation lujittamisen merkityksestä vallankumouksellisen luokkataistelun kannalta ja käydään päätävää taistelua leväperäistä suhtautumista vastaan puolueen illegaalisen koneiston luomista koskevassa kysymyksessä sekä legaalisuuden lumossa kulkemisen vaaraa vastaan.

2. On ryhdyttävä erityisen tarmokkaisiin toimenpiteisiin elinvoimaisten työpaikkasolujen muodostamiseksi lähitulevaisuudessa **kaikille suurimmille työpaikoille**. Tämän tehtävän toteuttamiseksi on paikallisten johtavain puolue-elinten tehtävä tarkat **suunnitelmat** siitä, mille työpaikoille **asianomaisella paikkakunnalla** tai sen läheisessä ympäristössä on vissin määräajan kuluessa työmaasolu muodostettava, mikä puolue-elin on lähinnä vastuussa tämän tehtävän suorittamisesta, mitä neuvoja tässä on huomioon otettava jne. Ne aluesolun jäsenet, jotka työskentelevät sellaisilla työpaikoilla, joihin on muodostettava työpaikkasolu, on velvoitettava työskentelemään työpaikkasolun muodostamiseksi omalla työpaikallaan.

3. **Solujen toiminnan elävöittämiseksi** voimaperäiseksi on ryhdyttävä mitä päättävimpiin toimenpiteisiin. Työmaasolujen (kuten myös piiri- ja paikalliskomiteitten) kokoukset on pidettävä säännöllisesti. Kokoukset on huolellisesti valmistettava. Ylemmän puoluekoneiston vaadittava kiinteästi alaisiltaan elimiltä, että aiheettomia laiminlyöntejä kokousten pidossa ja asioitten käsittelyssä ei saa tapahtua. Työpaikkasolujen on säännöllisesti selostettava paikalliselle puoluekomitealle, mitä työpaikalla tapahtuu, ja toisaalta on taas välttämätöntä, että ylimmät puolue-elimet kiinnittävät täyttä huomiota solujen työn järjestelmälliseen ja suunnitelmalliseen ohjaukseen. Puoluekeskuksen on tässä suhteessa järjestöjä opastettava kiertävien ohjaajien avulla.

4. Työmaasolujen **kuoreensa sulkeutumisesta** on päästävä pois. Solun on työmaalla pyrittävä saamaan koko työväen joukkotoiminnan johto käsiinsä, varsinkin työtaisteluissa ym. joukkoliikehtimisissä. Yhtään ainoaa työläisiä koskevaa tärkeää kysymystä ei saa solu toiminnassaan sivuuttaa.

5. **Solujen oma-alotteista** toimintaa on kehitettävä. Erittäin tärkeänä on pidettävä **työmaalehtien** toimittamista ja mahdollisimman säännöllistä julkaisemista.

6. Solujen kokouksissa on avoimesti ja tiukasti, mutta asiallisella pohjalla arvosteltava tehtyjä virhettä sekä yksityisten jäsenten puoluekurin rikkomuksia, pyrkien tälläkin **itsekritiikillä** siihen, että puolue saadaan mahdollisimman taistelukykyiseksi.

7. Puolueen järjestöverkon laajentamisessa on sitkeästi pyrittävä ensi kädessä lujittamaan ja luomaan soluja sellaisille työpaikoille, paikkakunnille ja alueille, jotka näyttelevät tärkeää osaa **taistelussa sotaa ja porvariston harjoittamaa kansalaissodan valmistelua vastaan** (sotatarve- ja metallitehtaat, rautatiet, satamat sekä sotatarvetehtaiden ja rautateiden lähistöllä olevat maasentupaikat, armeijan ja suojeluskuntain tukialueet ym.)

8. Puoluejärjestön levittämistä ja vahvistamista **maatöväen ja köyhän talonpoikaissäestön** keskuuteen on sitkeästi ajettava. Kaikkiin huomattavampiin maasentukeskuksiin on koetettava saada muodostetuksi tukikohtia puolueelle köyhemmän talonpoikaiston ja maaseudun palkkatyöväestön vetämiseksi puolueen vaikutuksen alaiseksi, Paikalliskomiteain on, työmaa- ja kyläsolujen perustamisen ohella, rakennettava paikkakunnille, mihin ei vielä saada soluja, kiinteitä yhteyksiä yksityisten tovereiden kautta.

Monin paikoin on vielä jälellä **naisten osuuden väheksymistä** puolue-työssä. Tällaiset käsitykset on jyrkästi torjuttava ja ryhdyttävä vetämään naisia mukaan puolueetyöhön, kohdistamalla päähuomio suurilla työpaikoilla työskenteleviin naisiin. Entistä suurempaa huomiota on kiinnitettävä puolueen jäsenverkon lujittamiseen **ruotsinkielisen väestön** keskuudessa.

9. Yleensä on todettava, että **uusien jäsenten** vetäminen puolueeseen ei

tapahdu niin nopeasti ja niin suuressa määrässä kuin puolueen edessä olevat suuret ja monipuoliset tehtävät vaatisivat ja kuin edellytyksiä olisi, ottamalla huomioon kommunistisesti tietoisten karaistuneitten proletaarien määrän.

Sen vuoksi on aivan nopeasti ryhdyttävä voimaperäiseen työhön puolueen jäsenverkon laajentamiseksi tuntuvasti.

II. Fraktiat

Puolueella on ollut huomattavaa menestystä salaisen toimintansa yhdistämisessä työväen julkiseen joukkotoimintaan (työpaikkajärjestöissä, vaalikomiteoissa, paikallisjärjestöissä, erilaisissa yhdistyksissä ja osastoissa, erilaisissa toimintakomiteoissa jne.), joka liike ja jonka julkiset järjestöt eivät ole kommunistisia puoluejärjestöjä, mutta joiden sisällä puolueen jäsenet työskentelevät. Mutta on paljon puutteellisuuksia korjattava tämänkin vaikutuksen vahvistamiseksi. Puolueen ryhmät eli fraktiat legaalisisissa joukkojärjestöissä eivät ole olleet tiukasti organisoituja, eivät puolueen jäsenet ole aina säännöllisesti järjestyneet fraktioiksi eivätkä riittävällä tarmolla työskennelleet fraktioissaan. On luotettu liiaksi siihen, että kaikki menee ilman muuta yleisen vasemmistoliikkeen voimalla läpi. Tuloksena on ollut tappioita, jotka organisoidun fraktiotyön avulla olisi voitu välttää. Monissa legaalisisissa järjestöissä ei käytännössä ole kyllin ymmärretty välttämättömäksi sitä, että puolueen jäsenet tällaisessa järjestössä olisi järjestetyn fraktian kautta liitetty läheiseen yhteistyöhön keskenään ja seurauksena on ollut, ettei ole saatu aikaan kyllin tehokasta itsenäistä esiintymistä. Kun erinäisten järjestöjen kokouksia varten on tilapäisesti järjestetty n.s. "vasemmistofraktia", ei siinä ole aina otettu huomioon sitä, että ne olisivat kiinteästi puolueen johdettavissa. Tästä on johtunut, ettei ole aina onnistuttu saamaan aikaan yhtenäistä esiintymistä puolueen linjan mukaisesti. Tilanteen parantamiseksi tässä suhteessa on puoluefraktiain organisoiminen asetettava pitkin linjaa käyntiin. Iskutehtäväksi on otettava:

1. **Että jokaiseen joukkojärjestöön ja niiden johtaviin elimiin (ammatillisiin, delegaattien työvaliokuntiin, urheilu-, raittius-, osuustoiminta-, vaali- ja paikallisjärjestöihin, pienviljelijäin järjestöihin, kunnanvaltuustoihin ym) muodostetaan organisatoorisesti puolueen jäsenistä kokoonpantu fraktia ja pannaan käyntiin säännöllinen fraktiatyö.** Jokaisella fraktialla täytyy olla organisaattorinsa. Fraktiain käsittäessä yli 5 jäsentä valitsee se keskuudestaan toimikunnan. Fraktian johdon tulee olla mitä läheisimmässä yhteydessä vastaavaan puolueen johtavaan elimeen (perus- tai paikallisuontoisen järjestön taikka komitean fraktia puolueen paikalliskomiteaan, piiriä käsittävän järjestön pikkiin ja maatakasittävän ja keskusjärjestön fraktia puoluekeskukseen), joka johtaa sen toimintaa asianomaisen elimensä kautta. Nuorisoliiton ja puolueen fraktiolla tulee olla kiinteä yhteys. Fraktiain järjestämiselle ei saa esteeksi muodostua sekään, että sen kautta tuntemukset lisääntyvät, vaan on, mahdollisimman tarkasti huomioon ottaen konspiration vaatimukset, yhdistettävä samassa legaalisisessa järjestössä olevia — eri soluihin lukeutuvia — puolueen jäseniä samaan fraktiaan. Milloin kumminkin jossain suuremmassa järjestössä on niin huomattavasti puolueen jäseniä, että niiden yhdessä fraktiassa kokoontuminen tuottaisi vaikeuksia, voidaan ne jakaa tarkoituksenmukaisesti fraktian osiksi, jotka yhdessä tosiasiallisesti muodostavat fraktian. Fraktian osien organisaattorit muodostavat

silloin fraktian toimikunnan. Toimikunnan on järjestettävä alaryhmien säännöllinen ja yhdenmukainen työskentely.

2. Kunkin puoluefraktian (kuten kunkin työpaikkasolunkin) tulee jäsentensä kautta **kerätä ympärilleen** parhaita, toimeliaimpia puolueeseen kuulumattomia vasemmistotyöläisiä ("puolueetonta aktiiviväkeä"), jotka käytännössä avustavat fraktian tehtävien suorittamista, ennenkaikkea sen päätösten läpiajamista k.o. joukkojärjestön kokouksessa. Tarpeen vaatiessa voidaan myös järjestää tällaisen vasemmistolaisen aktiiviväen ja puolueen jäsenten yhteisiä neuvottelukokouksia, kuitenkin kaikkea varovaisuutta noudattaen (niin ettei puolueen jäsenet tule ilmi yms).

3. Eriyaisen tärkeänä päätehtävänä on nyt pidettävä puolueen fraktiatoiminnan järjestämistä kunnolliselle kannalle **ammattillisen liikkeen perusjärjestöissä**. Ainoastaan niiden avulla voidaan ammatillinen liike pysytää todella proletaarisen luokkataistelun pohjalla.

Myöskin ammatillisissa keskuselimissä (AJ:n johdossa, liittotoimikunnissa ja neuvostoissa) olevien fraktiain toiminnan paremmin järjestäminen ja tehostaminen on erikoisen välttämätöntä nykyään. AJ:n johdossa olevat kommunistit muodostavat ammatillisen liikkeen keskusfraktian. Eri ammatillisten liittojen ja AJ:n fraktiat yhdessä muodostavat taas fraktioyhtymän, jonka tulee tärkeimmissä tapauksissa kokoontua yhdessä pohtimaan kysymyksiä byron ammatillisen jaoston harkinnan mukaan. Ammatillisen liikkeen johtavien elinten puoluefraktiain suora yhteys perusjärjestöjen sisällä toimiviin puoluefraktioihin voi tulla kysymykseen silloin ja siinä määrin, kuin asiain nopea käsittely sitä ehdottomasti vaatii. Tällaisen yhteyden toteuttaminen käytännössä ratkaistaan kussakin tapauksessa erikseen asianomaisen puoluekomitean ja fraktiain yhteisellä suostumuksella. Suoran fraktiayhteyden kautta menevät asiat on saatettava vastaavien paikallisten puolue-elinten tietoon.

III. Puolueen jäsenyydestä ja jäsenten poliittisen tietoisuuden kohottamisesta

Puoluejärjestöissä on tästä lähtien tehtävä ehdottoman selvä raja puolueen jäsenten ja kaikkien puolueen mukana seuraavien vasemmistolaisten ja erilaisten avustajain välillä. Jäseneksi ei voida katsoa ketään sellaista toveria, joka ei tee säännöllistä puolueuetyötä **jossakin puolue-elimessä tai järjestössä**. Sitä vastoin — kuten tähän astinen kokemus on osoittanut — ei ole enää syytä ylläpitää jäsenien ja koejäsenien välistä erotusta; kaikki kelvollisiksi osottautuneet tähänastiset koejäsenet voidaan rekisteröidä jäseniksi. Jäseniä otetaan lähinnä niiden vallankumouksellisten aktiivien ("käsivarsien") joukosta, joita puoluejärjestöt jäseniensä kautta vetävät ympärilleen osaaottamaan vallankumoukselliseen työhön. On kiinnitettävä huomiota siihen, että paikkakunnalta pois muuttavat (ja sotapalveluksesta vapautuvat) puolueen jäsenet tulevat vedettyiksi puolueuetyöhön toisella paikkakunnalla.

Puolueen jäsenten **poliittisen tietoisuuden kohottamiseen** on pantava entistä enemmän painoa. Siinä on käytettävä erinäisiä keinoja olosuhteiden mukaan (ryhmäopiskelua, puoluekirjallisuuden, "Proletaarin", puolueen asiakirjojen ym. kollektiivista lukemista jne). Jokaisen puolue-elimen on velvoitettava jäseniään tarkasti seuraamaan välttämätöntä puoluekirjallisuutta.

Puoluekonferenssi velvoittaa puoluejohdon ryhtymään toimenpiteisiin,

jotta ainakin tärkeimpien puolue-elinten (pikkien, alapikkien, suurempien pakkien) käytettävissä olisi puolueetyössä välttämättömät kirjalliset apuneuvot, ottamalla tällöin myöskin huomioon ruotsalaisen väestön keskuudessa tehtävän puolue työn vaatimukset.

IV. Puolueen johtavien elinten kokoonpanosta ja työstä

Puolueen työn lujittamiseksi on välttämätöntä johtavien puolue-elinten (piiri- ja paikalliskomiteain) vahvistaminen ja niiden kokoonpanon tarkistaminen. Ne ehdottomasti luotetut puolueen jäsenet, jotka toiminnassaan ovat osoittaneet aktiivisuutta ja toimintakykyä, on vedettävä johtaville paikoille. Erityisesti on kiinnitettävä huomiota sellaisten työläisten vetämiseksi johtaviin elimiin, jotka suuremmilla työpaikoilla ollen ovat elimellisessä yhteydessä laajempiin työläisjoukkoihin.

Paikalliskomiteaverkko on vielä aivan riittämätön ja on sen laajentamista tarmokkaasti ajettava.

Konferenssi pitää tarpeellisena orgjaoston perustamisen puolueen ylimmän johdon yhteyteen Suomessa ja antaa Politbyron tehtäväksi lähempien ohjeiden laatimisen Suomen Byron ja piirikomiteain jaostojen uudestijärjestämisessä. Tällöin on mm otettava huomioon sellaiset tärkeät työhaarat kuin työ maaseudulla ja ruotsalaisen väestön keskuudessa.

Saavutettuja myönteisiä kokemuksia piirikonferenssien pidossa on edelleen kehitettävä. Niitä on pidettävä säännöllisemmin, vetäen mahdollisimman suuressa määrässä mukaan edustajia itse työpaikoilta. Erityisesti on aivan lähiaikoina järjestettävä konferensseja organisaatiokysymysten käsittelemiseksi varten. Myöskin paikalliskomiteain on järjestettävä työpaikkain jäsenten neuvotteluja, lähinnä organisaatiotoimien kokemusten vaihtamista varten.

Yhteys puolueen ja SKNL:n elinten välillä on useissa tapauksissa ollut heikkoa. Tämä laiminlyönti on heti korjattava. Liiton KK:n, piiri-elinten ja aluekomiteain on oltava säännöllisessä vuorovaikutuksessa puolueen vastaavien elinten kanssa molemminpuolisen edustuksen kautta liiton ja puolueen eri elinten kokouksissa. Samassa järjestössä olevan puolueen ja nuorisoliiton fraktiain on työskenneltävä yhdessä. Vain säännöllisen yhteyden avulla voidaan taata puolueen johto nuorisoliitossa.

V. Puolueen itsesuojeluksesta

Ohrana on ruvennut järjestelmällisesti lähettämään provokaattoreita ja urkkijoita puolue-elimiin (Kukko, provokaattoreiksi antautuneet Rasi ja Venäläinen). On sen vuoksi välttämätöntä, että puolueen toiminnan ja jäsenten suojelemiseksi ryhdytään välttämättömiin itsesuojelustoimenpiteisiin. Sitä varten on piiri- ja paikalliskomiteain taholta tehostettava puolueen jäsenten toiminnan valvontaa ja pidettävä huolta siitä, että varsinkin toimitsijoiksi joutuu ei ainoastaan täysin luotettavia, vaan myöskin kokeneita ja karaistuja tovereita, jotka ymmärtävät konspiraation vaatimukset. Vähemmän tunnettuja tovereita on koetettava legaalissa tehtävissä, joissa heillä on tilaisuus osoittaa horjumattomuuttaan ja luonteen lujuttamista, tarmoaan, älyään, toimeenpanevaisuuttaan.

Vaikkapa provokaattorin tunkeutumista järjestöön ei voitaisikaan tehdä mahdolliseksi, niin huolellisen itsepuolustuksen avulla sellainen voidaan supistaa harvoihin poikkeustapauksiin. Palojen varalta on piiri-, pai-

kallis- ja soluorganisaattoreille valmistettava varamiehet, jolsta kukin on selvillä vastaavan organisaattorin työstä siten, että tämän joutuessa tavalla tai toisella työstä syrjään, eivät yhteydet pääse katkeamaan, vaan työ voi keskeytyttä jatkua.

Konspiratiota on tiukennettava ja kehitettävä, mutta niin, että sen takia ei puolue-elimet jää kuoreensa sulkeutuneiksi, elottomiksi oloiksi, vaan konspiratio pysyy puolueen ja sen joukkotyön suojaamiskeltona ohraana vastaan. Puolueen jäsenten valmistamiseksi puoluetta vastaan tähdättyjen lahtarien iskujen varalle on parannettava heidän konspiratiivista kouluutustaan. Soluissa ja muissa puolue-elimissä on paremmin kuin tähän saakka selostettava ohraan menettelytapoja ja annettava neuvoja puoluejäsenten esiintymisistä poliisikuulusteluissa ja oikeudessa. Käsiteltävä ja arvostettava kaikkia esiintymisiä ja tuomittava puolueen päätösten vastaiset esiintymiset, jotta jokainen puolueen jäsen osaisi puolustaa itseään ja järjestöään porvarillisen tuomioistuimen edessä eikä paljastaisi tietämättömydessään tovereita, vaan esiintyisi oikeudessa horjumatta puolueen ja sen aatteiden puolesta. — Puolueen johtavien elinten on näissä kysymyksissä jatkuvasti ohjeita annettava.

Taistelu provokaattoreita ja urkkijoita vastaan on tehtävä entistä tehokkaammaksi. Varsinkin on kehitettävä työläisjoukkojen moraaliseen joukkopainostuksen järjestämistä heitä vastaan. Puolueemme tässä suhteessa tekemät vanhat päätökset ovat entistä paremmin toteutettavat.

VI. Työläisten itsepuolustuksen ja mielenosoitusten järjestämisestä.

Luokkataistelun kiristyessä, porvariston käyttäessä taistelussa työväkeä vastaan yhä suuremmassa määrässä suoranaisia kansalaissodan menettelytapoja (työväentalojen miehittämiset, mielenosoituskulkuuiden kimppuun hyökkäykset elok. 1 p:nä, lakkorikurikoppien väkivaltaisuuDET jne) ja toiselta puolen työväen taisteluhengen kasvaessa, astuu kysymys työväen itsepuolustuksesta yhä enemmän päiväjärjestykseen. Tämä vaatii selvää kumouksellista kasvatustyötä tietosen ja rohkean itsepuolustushengen nostattamiseksi laajojen työläisjoukkojen keskuudessa, joukkojärjestöissä.

Samalla on asetettava kysymys työläisten itsepuolustuksen järjestämisestä, sen konkreettisista muodoista. Tässä on kysymys ennenkalkkea mitä laajimpien työläisjoukkojen vastarinnan ja suojelemisen järjestämisestä porvariston väkivaltaisista taistelutapojista vastaan sellaisissa työläisten joukkoesiintymisissä kuin lakkotaisteluissa, katumielenosoituksissa, joukkokokouksissa ym.

Tärkeimpiä nykyisen kauden käytännön kysymyksistä on katumielenosoitusten järjestäminen. Punaisen Päivän kokemus osoitti, että tässä suhteessa ovat jo nyt osolttautuneet välttämättömiksi uudet menettelytavat, että käytännöllisesti on asetettava kysymys joustavasta katumielenosoitusten taktiikasta, joka on vapaa vanhojen kaavojen mukaisesta menettelytavasta. Viime aikojen kokemus eri puolilla Suomea on antanut tässä suhteessa useita opettavia, myönteisiäkin esimerkkejä.

Tällaisista nyt päiväjärjestykseen nousseista kysymyksistä on esimerkkeinä seuraavat.

1. Mielenosoituskulkuuiden järjestäminen suoraan työpalkoilta.
2. Mielenosoituskulkuuiden suuntaaminen ei vain perintötapojen mukaisille mielenosoituspalkoille, vaan sellaisiin kohtiin, jolloin ne saavat

suoranaisen kumouksellisen joukkopainostuksen luonteenkin, esim. hallitustalojen, eduskunnan ja kunnanvaltuustojen edustalle, työläisten mielenosoitukset kasarmeille kumouksellistuttavan vaikutuksen aikaansaamiseksi sotilasjoukoissa, mielenosoitukset tehtailta toisille jne.

3. Erikoisesti vaikuttavien uusien mielenosoitusmuotojen käyttäminen sellaista kuin puna-orpojen ja naisten mielenosoitukset sekä työläisten mielenosoitukset työvaatteissa.

4. Joukkovastarinnan järjestäminen poliisin toimenpiteitä vastaan. Puhujien nopea lähettäminen sellaisille paikoille, jotka mielenosoituksen kestäessä muodostuvat joukkojen vastarinnan solmukohdiksi.

5. Toimenpiteet mielenosoituskulkueiden suojelemiseksi ja mielenosoituksen jatkamiseksi poliisin toimenpiteistä huolimatta. Tähän kuuluu esim. kokouspaikkojen nopea vaihtaminen, poliisin harhaanjohtaminen, erikoisten ryhmien määrääminen mielenosoittajien päävoiman suojaamiseksi poliisiväkivaltaa ja fasistisia hyökkäyksiä vastaan, iskujoukkojen muodostaminen mielenosoituskulkueiden alotteen tekijöiksi, toimenpiteet mielenosoituskulkueiden kasvamiseksi matkan varrella, joukkojen vetämiseksi kadulle ja horjuvan katuyhteisön mukaanvetämiseksi.

Näitten kysymysten oikea ratkaisu vaatii hyvin joustavaa ja perusteellista ennakoitua harkittua suunnitelmaa kunkin sellaisen yksityistapausten varalta. On tarkasti harkittava ne toimenpiteet, millä tällaisissa tilanteissa parhaiten voidaan torjua poliisin väkivaltaa. Hyvin tärkeää on, että mielenosoituksessa joukot eivät jää oman onnensa nojaan, vaan että niiden liikehtimistä ohjaa keskitetty johto, joka nopeasti kykenee ryhtymään tilanteen vaatimiin toimenpiteisiin.

Itse työpaikoilla tulee työväen itsepuolustustaistelujen kiristyessä saamaan yhä enemmän konkreettisia käytännöllisiä tehtäviä (lakkovartioiden, työläisten lakkokokouksien suojeleminen, taistelu lakonrikkureita ja muita työnantajain kätyreitä vastaan).

Mitä tulee erikoisesti uusien itsepuolustusjärjestöjen perustamiseen, niin ei niitä voida perustaa jonkun keskitetyn kaavan mukaan, vaan ne vähitellen kehitettävä niistä käytännöllisistä itsesuojelutoimenpiteistä, joihin työläiset erilaisissa tilanteissa ryhtyvät ja jotka niissä parhaiksi osoittautuvat. Pääpaino onkin ensikädessä pantava näiden taisteluiden kestäessä esiintyneitten käytännöllisten kysymysten oikeaan ratkaisemiseen kussakin erikoistapauksessa ja siinä saavutettujen kokemusten perusteella valmistettava kysymystä erikoisten järjestöjen perustamisesta.

Joka tapauksessa on viipymättä aloitettava itsepuolustuskyseksen selvitystyö ja otettava varma suunta työväen itsepuolustuksen järjestämiseen. Kysymys ei voi olla puolueen sisäisistä erikoistaistelujärjestöistä, vaan laajempain työväenjoukkojen yhteisrintamataistelun elimistä, jos kohta niitä ei voitaisikaan perustaa legaalisesti, vaan valtiovallan kielloista huolimatta.

VII. Antimilitaristisesta työstä

Puolueen sotilastyön alalla on sitkeästi pyrittävä kumoukselliseen joukkotyön laajenemiseen ja syventämiseen sotilasjoukkojen keskuudessa. On pyrittävä kehittämään uusia välittömän joukkotyön muotoja sotilastyön alimpain elinten, solujen ja sotilaspalkalliskomiteain oma-alottelun toiminnan pohjalla. On pyrittävä saamaan aikaan sotilasjoukkojen joukkoesiintymisiä (harjoituslakkoja, mielenosoituksia, joukkovaatimusten esittämistä jne). Erikoista huomiota on tällöin kiinnitettävä työläisten ja sotilait-

den lähentämiseen tolsiinsa valmistelemalla ja kehittelemällä konkreettisia työläisten ja sotilaitten veljellymuotoja, kuten mielenosoituksia kasarmeilla. sotilaiden osanottoa työläisten mielenosoituksiin ja kokouksiin, järjestettävä vuorovaikutus työpaikkojen ja kasarmien välillä, esimerkiksi työpaikka- ja kasarmilehtien kautta, avustamalla armeijassa olevien työtoverien perheitä jne.

Välttämättömänä ehtona puolueen joukkotyön kehittämiseksi armeijassa ja sotilaiden joukkoesiintymisten johtamiselle on puolueen soluverkon lujittaminen armeijassa. Tämä soluverkko on nykyään riittämätön.

Sotilaiden ja työläisjoukkojen tolsiinsa lähentäminen, minkä välttämättömyys taistelujen kärjistyessä käy yhä ilmeisemmäksi, edellyttää kiinteää organisatorista yhteyttä puolueen, nuorisoliiton ja puolueen sotilaslinjan kesken (kolmikot), varsinkin tärkeimmissä proletaarisissa keskuksissa.

Nuorison harjoittama sotilasvalmennustyö on ollut riittämätöntä. Mutta tämän työn voimistuttamisen ohella on nuorisoliiton yhdeksi tärkeimmäksi tehtäväksi katsottava laajan antimilitaristisen joukkotyön kehittäminen. Kutsuntain yhteydessä ei ole rajoitettava yksityisten sotilaitten valmennukseen eikä läksijäisillanviettoihin armeijaan lähteville, vaan on silloin kehitettävä voimaperäinen useampia viikkoja kestävä poliittinen kampaflu.

VIII. Joukkokamppailujen järjestämisestä

Punaisen Päivän kokemus osoitti selvästi useita heikkouksia joukkokamppailujen alalla. Pahimpia niistä oli se, että puolue-elimet eri paikkakunnilla eivät kyllin ripeästi ja joustavasti ryhtyneet panemaan käytäntöön kamppallua koskevia ohjeita, josta oli seurauksena myöhästymistä kamppailukysymyksen viemisessä joukkoihin. Tällaisen myöhästymisen välttämiseksi on ehdottomasti tiukennettava annettujen ohjeiden täytöntöönpanovalvontaa. Tässä suhteessa on entistä enemmän kehitettävä elävän, henkilökohtaisen valvonnan ja ohjauksen muotoja (erikoiset keskustasta ja piirikomiteoista lähetetyt ohjaajat, paikallisten puolue-elinten elävä yhteys ylimpien puolue-elinten kanssa konferenssien ym kautta).

Varsin heikkoa on ollut kamppailukysymysten pohtiminen ja kamppailun järjestäminen itse työpaikoilla. Vastaisuudessa on päästävä siihen, että suuria joukkokamppailuja johtavat elimet valitaan työpaikoilla työläisten yleisissä kokouksissa (toimintakomiteat, edustajat kamppailujen järjestämisestä koskeviin konferensseihin sekä yleisiin koko paikkakuntaa käsittäviin toimintakomiteoihin jne).

Lähimmistä tehtävistä ammatillisen liikkeen alalla

I.

Vallitsevan taloudellisen pulan vaikeudet kapitalismi pyrki voittamaan työväenluokan riiston tehostamisella (ratsionalisointi ja pyrkimys palkkain alentamiseen) sekä työväen vastustuskyvyn heikentämisen ja kahlittamisen avulla (ammatillisten järjestöjen tarjoamain työehtosopimusten jyrkkä vastustaminen, yritykset saada aikaan yksityisiä orjasopimuksia työläisten kanssa, pyrkimys "teollisuusrauhaan" ja lakkojen kieltoon valtiovallan toimenpiteillä ym). Pulan yhä laajetessa ja syventyessä luokkataistelu

kärjistyy ja terävöityy. Kierlämättömän imperialistisen sodan valmistelut Suomessakin tekevät jo valmistuskaudella yhä suuremmat ja yhä jyrkemmät luokkien väliset yhteentörmäykset välttämättömiksi. Siksi porvaristo tekee kaikkensa tuhotakseen työväen luokkataistelujärjestöt ja heikentääkseen sen kautta työväen kasvavaa luokkavoimaa. Tosin aika ei ole vielä tullut ammatillisten järjestöjen hajoittamiseen fasistisin keinoin, mutta noskelaiset ovat kerta toisensa jälkeen epäonnistuen yrityksissään vallata AJ:n johto, vuodesta vuoteen pitäneet jatkuvasti AJ:n hajoitusuhkaa vireillä, häirinneet ammatillisten järjestöjen kehitystä, estäneet työväen luokkataistelutoimintaa, sen oma-alotellisuutta, taisteluja työ- ja palkkaehtojen parantamiseksi (paperityöläisten taistelun pettäminen v. 1927), puolustaneet lakonrikkureita (satamataistelun aikana Viipurissa), yrittäneet murtaa työväen lakkotaisteluja (Nokian lakossa) jne.

Vielä AJ:n VIII:ssa kongressissa noskelaiset johtajat tekivät yrityksen AJ:n valtaamiseksi, luottaen nähtävästi siihen, että eräät vasemmistolaisiin lukeutuvat AJ:n opportunistiset ja horjuvat johtajat heittä yrityksissään auttaisivat. Tämänkin yrityksen luokkatietoiset työläiset löivät musertavasti takaisin. Silloin noskelaisjohtajat kieltäytyivät AJ:n johdosta, ryhtyen entistä aktiivisempiin toimiin AJ:n hajoittamiseksi, tekemättä kuitenkaan selvää ratkaisua siitä, eroavatko AJ:stä vaiko eivät. Nyttemmin "sodem ammattiyhdistysväen neuvottelukokouksen" (syysk. 29—30 p:nä) kautta on asema entisestään selvinnyt sikäli, että nosket nyt ottivat ratkaisevan askeleen AJ:n hajoittamiseksi itse teossa. Hajoituskokouksessa asetetun "valtuuskunnan" tehtävänä on nyt hommata hajaannusta AJ:ssä (eroamisilmoituksia ja uhkauksia, verojen suorituksesta kieltäytymisiä ja mahdollisuuksien mukaan alkavat toimia hajoitusjärjestön johtona).

Hajoituskamppailunsa tunnuksiksi ovat nosket ottaneet demagoogisen julkean väitteen, että on pelastettava AJ:n "taistelukuntoisuus", joka muka on joutunut kommunistien kykenemättömyyden takia vaaraan (jäsenmäärä alenee, katkaistu suhteet "länsimaisiin järjestöihin" eikä voida mennä lakkoon, työnantajat eivät antaudu tekemisiin kommunistisen AJ:n kanssa, hallituksen kanssa ei ole "normaali"-suhteita, syytös, että AJ on muuttunut "kommunistiseksi puoluejärjestöksi" jne). Samalla kapitalistit ja niiden hallitus valmistuvat auttamaan noskeja heidän rikkurijärjestönsä perustamishommissa kiristämällä terrorisolvaa painostusta, kommunistien ja vasemmistolaisten vainoja, iskien lehtien kirppuna (painovapauden kuristuslaki), mahdollisesti syyttämällä AJ:ä tai joitakin sen toimitsijoita oikeudessa "kommunistisuudesta", "valtiopetoksen valmistelusta" yms.

II.

Tärkein tehtävä on nyt mitä voimakkaimman kamppailun järjestäminen hajoittajia vastaan. Ei riitä julistusten ja kansiohjeiden antaminen, vaan on mobilisoitava kaikki voimat heilittämättömään taisteluun. Hajoittajia vastaan on nostettava työväki työpaikoilla. Työpaikoilla järjestettävän kamppailun kautta on ennenkaikkea vahvistettava ja aktivoitava kaikki työpaikka- ym perusjärjestöt. Näissä on työväki musertavasti saatava lyömään takaisin hajoitusyritykset. Taistelua on jatkettava kaikkialla — työväen yleisissä kokouksissa, teollisuus- ja keskusneuvostoissa, liittojen toimikunnissa, s.o. kaikissa ammatillisen liikkeen asteissa samoin kuin

työväen joukkokokouksissakin niin, että ne kaikki asettuvat jyrkästi hajoittajia vastaan, tuomitsevat ankarasti koko sen homman kapitalistien asian ajamiseksi.

Varsin tärkeää on koettaa vaikuttaa kaikkialla, etteivät hajoittajat saisi edes sosdem työläisiä hajoituksensa kannattajiksi ja AJ:n järjestöyhteydestä eroon, ei ainakaan mitään huomattavaa osaa niistä. Missä ikinä on vaan mahdollista saada juuri sosdem puolueeseen kuuluviakin ja heitä seuranneita työläisiä nousemaan hajoitusta ja hajoittajia vastaan, on tällaiset esiintymiset asetettava heti julkisuuteen. Hajoittajia vastaan esiintyvät sosdem ja puolueettomat, myös mukaan saadut työväen luokkataistelun kannalla olevat järjestymättömät työläiset, on järjestettävä jatkuvaan toimintaan (komiteoihin, kokouksiin). Erikoista huomiota on pantava siihen, että hajoittajia vastaan esinnyttään sielläkin, missä tähän asti ei ole ollut aktiivista vasemmistolaista toimintaa. Maaseudulle on lähetettävä puhujia, levitettävä AJ:n yhteyskamppailua kannattavia sanomalehtiä, lentokirjasia jne.

Kamppailun yhteydessä on toimeenpantava tarmokas jäsenvärväys (”joikaista lähtevää noskejohtajaa kohti on saatava 100 uutta proletaarista luokkataistelijaa”). Jäsenmäärän kohottamisella on siten osoitettava, että ainoastaan vallankumouksellisella, luokkataistelun kannalla oleva AJ kykenee nostattamaan työväen pääoman hyökkäystä vastaan ja järjestettyyn taisteluun työväen elinehtojen puolesta.

Hajoittajia vastaan käydyssä kamppailussa on selvitettävä kuinka lahjarivallan suoranaisten vainotoimenpiteidenkin (joukkovangitsemisten yms) lisääntyminen ammatillista liikettä vastaan voi oleellisesti riippua juuri siitä, saako noskelaisten hajoitushomma sosdem työläisten yleistä tai edes huomattavaa kannatusta, ja toisaalta taas laajemmat vainotoimenpiteet voivat tulla ehkäistyä tai lykkääntyä toisiin aikoihin, jos suuret työväen joukot (myös enin osa sosdem työläisiä) saadaan kaikkialla erityisen valppaasti ja tarmokkaasti nousemaan tiukkaan vastarintaan.

On järjestettävä eri paikkakunnilla ammatillisessa liikkeessä toimivain kommunistien neuvotteluja tilanteen selvittämiseksi. Tässä tarkoituksessa on kutsuttava koolle myöskin vasemmistolaisten ammatillisen liikkeen aktiivin neuvotteluja.

Koko puolue samoin kuin Kommunistinen Nuorisoliittokin on mobilisotava tähän kamppailuun; on muistettava ja kaikkialla alleviivattava, että nopea, päättävä ja horjumaton toiminta on nyt kaiken menestyksen ehto. Vain mitä laajimpain työväenjoukkojen liikkeelle saaminen hajoittajia vastaan voi pelastaa AJ:n niiltä vaurioilta ja vaaroilta, joihin se joutuisi, jos sosialifasistit saisivat jonkin huomattavan määrän järjestöjä ja työläisiä hajoitushommansa mukaan.

III.

Voimakas taistelu AJ:n hajoitusta ja noskelaisia hajoittajia vastaan ei ole mahdollinen eikä voi menestyä, ellei samalla säälimättä taistella myös AJ:n enemmistön (n.s. ”vasemmistolaisten”) keskuudessa olevia opportunistisia oikeistolaisia antautujia ja horjuvia sovittelijoita vastaan. On julkisesti osoitettava, kuinka väärin nämä antautajat ja horjuvat arvioivat tilanteen (Nurmisen ym selittelyt, että tilanne ei ole v. 1928 jälkeen muuttunut, lamauttava selittely, ettei nyt muka voida saada aikaan taisteluja eikä pidättää jäsenmäärän vähentymistä, joka on muka ”alvan luonnollinen asia”). Näitä väärää selvittelyjä ja väitteitä vastaan on

asetettava ja tehtävä selväksi oikea tilannearvio; Suomessa niin selvästi nähtävissä olevat sodanjälkeisen kapitalismin kolmannen kauden piirteet, jotka todistavat Kominternin arvion täysin oikeaksi. Sellaiseen selvittämiseen ei puolueen taholta käyty tarpeeksi ajoissa ja riittävän tarmokkaasti, mitä laiminlyöntiä on vieläkin korjattava.

Työläisjoukkojen edessä on aivan avoimesti osoitettava, kuinka noskelaisen hajoitushommaa ovat objektiivisesti edistäneet sellaiset opportunististen antautujain edesottamiset kuin Härmän, Kulon, Väisäsen ym kirjoitukset ja puheet ja sen suunnan taholta Savon Työssä ollut julistus sekä varsinkin koko opportunistinen taistelu Köpenhaminan sopimusta vastaan. Kerrassaan vääränä on hyljättävä sellainen sovittelukanta. kuin mm Pekkala esitti Helsingin kokouksessa, että nyt muka pitäisi sysätä syrjään kaikki "vasemmistolaisten keskinäiset riitakysymykset", mikä merkitsisi eräiden vasemmistolaisten johtajain vahingollisten opportunististen temppujen ja sosialifasistien edessä antautumisen peittelemistä ja villasella painamista. Tuollaista sovittelukantaa vastaan on päättävästi taisteltava, sillä millään temppuilemisellä ja keinottelemisellä ei nyt noskelais-ohranalaisten hyökkäystä lyödä takaisin vain päinvastoin edistetään.

Oikeistolaisuutta ja opportunistista horjumista osoittaa myös eräiden vasemmistolaisten ammatillisen liikkeen johtajien taholta ilmennyt Neuvostoliiton ammatillisen liikkeen väheksyminen ja vierominen (esim. Puuteollisuustyöväen liiton toimikunnan enemmistön perääntyminen Puuteollisuustyöväen sopimusasiassa Neuvostoliiton veljesliiton kanssa, Nahkateollisuustyöväen liiton johdon hylkäävä kanta sopimukseen, jota liiton edustaja oli tekemässä, saboteeraus ja vastustus Köpenhaminan sopimusasiassa). Sitävastoin työväen myötätunto Neuvostoliittoa kohtaan on yhä kasvanut, kuten Köpenhaminan sopimuksen käsittely ja vaatimukset sen voimaansaattamisesta osoittavat. Nyt käytävässä yhteyskampailussa on edelleen voimakkaasti painostettava työväenluokan kansainvälisen yhteyden asiaa. Tässä yhteydessä on paljastettava porvariston sotavalmistelut Neuvostoliittoa vastaan, selvitettävä Köpenhaminan sopimusta, jotta sen sisältö ja merkitys saataisiin yhä laajemmin työläisjoukoille täysin tunnetuksi ja sitä koskeva joukkokamppailu siten voimakkaaksi sekä taisteltava liittojen kansainvälisen yhteyden ja yhteistyön puolesta luokkataistelun pohjalla kaikkien ammatillisten järjestöjen kanssa. Siihen katsoen, että noskelaiset parastaikaa ponnistelevat kaikki voimansa saadakseen sosdem ja horjuvat työläiset eroamaan AJ:stä, jätetään PB:n tehtäväksi määrätä aika, milloin kommunistien on vaadittava toimikunnan lopullisesti vahvistamaan sopimus. Tätä ajankohtaa harkittaessa on otettava huomioon, miten pian nyt alettavan joukkokamppailun voimalla onnistutaan saada jäsenten enemmistö, jopa osa sosdem työläisiäkin, mobilisoitua vastarintaan noskelaisen nykyistä hajoitushanketta vastaan. Tästä riippumatta on joka tapauksessa jatkettava joukkotaistelua Köpenhaminan sopimuksen puolesta. Kaikkia sen vastustajia ja jarruttajia on arvosteltava, sosialifasistien edessä antautujat on erityisesti tässä kysymyksessä paljastettava, niiden opportunistiset luovimiset ja temppuilut tuomittava ja osoitettava heidät luokkataistelun ja kansainvälisen ammatillisen yhteysasian jarruttajiksi ja kieroiksi vastustajiksi.

AJ:n edustajan lähettäminen Kansainliiton työtoimistoon on vaadittava lopetettavaksi ja tässä yhteydessä osoitettava vääräksi oikeistolaisten ja sovittelijain selittelyt, että muka AJ:n VII edustajakokouksen, VIII edustajakokouksen voimaanjättämä päätös velvoittaisi edustajan nimeämiseen.

Taisteluun oikeistolaisuutta ja siihen sovittelevasti suhtautumista vastaan on myöskin yhdistettävä taistelu ammatillisen liikkeen johdossa esiintyneitä byrokraattisuuden ja passiivisuuden ilmauksia vastaan, mitkä itse asiassa ovat erältä oikeistolaisuuden ilmenemismuotoja, yhdistäen koko ammatillisen liikkeen kamppailun työläisten jokapäiväiseen taisteluun elinehtojensa puolesta, luokkasovintoa (mondismia), valtion työriittaisuuksiin sekaantumista ja muita pakkotoimenpiteitä vastaan, proletaarisen luokkataistelun ja ammatillisen liikkeen oikean vallankumouksellisen johdon puolesta. Taistelun tässä vaiheessa ja ottaen huomioon Suomessa vallitsevan lahtarimielivallan olosuhteet katsotaan kuitenkin taktillisista syistä tarkoituksenmukaiseksi ammatillisen liikkeen eri elimissä vähemmistönä sietää oikeistolaisiakin samoin kuin sosdem työläisiäkin, samalla kun aina pyritään vahvistamaan luotettua vallankumouksellista enemmistöä näissä elimissä. Mitä taas tulee opportunistien kellokkaisiin, niin on järjestelmällisesti valmistettava niiden syrjäyttämistä ennenkaikkea toimitsijain paikoilta, mutta myös tomikuntain jäsenyydestä, koettaen siinä tarkoituksessa saada ne mahdollisimman nopeasti eristettyä jäsenistöstä ja täysin paljastettua joukkojen silmissä. Sitä mukaan kuin meille täten onnistuu lopettaa heidän joukkovaikutuksensa, on heidät ilman muuta poistettava, jopa osaksi tästäkin ehdosta riippumatta, siis ennemminkin, sikäli kuin toiset heistä ovat meidän vaikutuksemme kehittämiseksi erityisen suureksi haitaksi ja vaaraksi. Samalla on tilapäisesti horjahtaneita toverillisesti arvostettava ja selittäen koetettava vetää oikealle linjalle ja taisteluun opportunisteja vastaan.

IV.

Kokemus on osoittanut, että puolueemme, joka on heikko, ei ole pystynyt vielä läheskään riittävän hyvin johtamaan ammatillista liikettä ja työväen taloudellisia taisteluja. Pääpuutteet ovat siinä, että puolueemme ei ole levinnyt tarpeeksi laajalle työväenjoukkojen keskuuteen, ei ole saanut kyllin tehokasta toimintaa työpaikoille, eikä ole saanut riittävästi toimivia fraktioita ammatillisiin järjestöihin. Nämä puutteet ovat viime aikoina olleet omansa vaikeuttamaan mm sellaisten käsittelyiden hämäännysten poistamista, että samoin kuin v. 1926 AJ:n kongressissa noskelaisia vastaan suoritettiin manööveri, niin muka nykyään myös Väisänen, Nurminen ym opportunistit vain taktikoivat ja manöveeraavat, vaikka tosiasiansa nämä jo päivänselvästi ovat periaatteellisen autautumisen tiellä noskelaisen edessä.

Puolueen vaikutuksen vahvistaminen ammatillisissa järjestöissä ja niiden johdossa on välttämätöntä. Kyetäkseen hyvin johtamaan työväen taloudellisia taisteluja ja ammatillisia järjestöjä on puolueemme soluverkko saatava laajennettua joukkojen keskuuteen ja ennenkaikkea suurille työpaikoille, ammatillisiin järjestöihin on saatava lisättyä oikein toimivia kommunistisia fraktioita ja niiden ohjausta tehostettava. On myöskin vedettävä aktiivisia, koeteltuja ja tarmokkaita tovereita valmennettavaksi johtamaan työhön ammatillisessa liikkeessä. Vasta näillä edellytyksillä voidaan saada takeita, että meidän linjamme ja ohjeemme pannaan täytäntöön ammatillisissa järjestöissä.

Kaikkissa järjestöissä on kommunistien ja heidän kannattajainsa ajoissa pidettävä varansa, etteivät noskelaiset tai sellaiset opportunistiset "vasemmistolaiset", jotka voivat tiukassa paikassa loikata noskein puolelle,

pääse millään häikäilemättömilläkään tempuilla saamaan asemia tai johtoa käsiinsä, sieppaamaan minkään järjestön omaisuutta tms.

Sanomalehtien ja ammatillisten lehtien sisältöön on nyt pantava erikoista huomiota. On katsottava, ettei näissä ajeta luokkataistelullinjalle vahingollista kantaa, ja jos on julaistu tai on julaistava siitä poikkeava kirjoitus, on siihen heti reageerattava ja osoitettava joukoille tuollaisen kannan turmiollisuus.

Puolueemme riveissä on pidettävä yllä hellittämätöntä aktiivisuutta ja vaadittava tiukkaa ohjeiden noudattamista sekä vastuunalaista omalotteisuutta. Puolueohjeiden rikkojia vastaan on heti käytettävä joukkojen painostusta ja puoluekuria. Fraktiollita on vaadittava säännöllistä työtä, kontrolloiden niitä sekä vaatien selostusta toiminnasta.

Neuvostoliiton sosialistisesta rakennustyöstä ja NKP(b):n taistelusta oikeistolaisia opportunisteja vastaan

Kuultuaan selostuksen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton talouden ja kulttuurin sosialistisesta rakennustyöstä, SKP:n konferenssi toteaa, että se tuotantokoneisto ja talous, jonka neuvostomaan työväki sai imperiaalistisen maailmansodan ja suurimpien kapitalististen maiden intervention jälkeen perinnöksi tavattomasti rappeutuneena (tehdasteollisuuden tuotanto v. 1920 vain n. 15 % ja maatalouden tuotanto n. 45 % v:n 1913 tuotantoon verraten), oli jo v. 1927-28 neuvostomaan proletariaatin ponnistuksilla ei ainoastaan pantu täyteen kuntoon, vaan vieläpä täydennetty uusilla tehtailla ja uusilla tuotantovälineillä niin, että tehdasteollisuuden tuotanto mainittuna vuonna jo kohosi 27 % ja maatalouden tuotanto 6 % v:n 1913 tason yläpuolelle. Ja nyt on Neuvostoliiton työväki ryhtynyt toteuttamaan suurta talouden sosialistista rakentamissuunnitelmaa, jonka mukaan neuvostomaan talouteen 5 vuoden kuluessa sijoitetaan seuraavat valtavat summat: teollisuuslaitoksien rakentamiseen ja laajentamiseen 20,4 miljardia ruplaa, sähköasemien rakentamiseen 3,1 miljardia, liikenteeseen 13,6 miljardia, maatalouteen 20,6 miljardia sekä kulttuurisiin ja yhteiskunnallisiin tarkoituksiin 16 miljardia. Koko talouteen yhteensä 86 miljardia rpl. Näiden valtaviin suurten sijoitusten tuloksena kohoaa teollisuuden tuotanto v. 1932-33 lähes kolminkertaiseksi v:n 1927-28 tuotantoon verraten (tuotantovälineitä valmistavan teollisuuden tuotanto 3,3 kertaiseksi), tavarainkuljetus rautateillä n. kaksinkertaiseksi, maatalouden tuotanto 55 %:lla ja koko kansantalouden puhdas tuotanto yli kaksinkertaiseksi (24,4 miljardista 49,7 miljardiin ruplaan).

Tämä talouden rakennustyö käy selvästi sosialistiseen suuntaan ja muuttaa suuresti neuvostomaan talouden eri aineksien välisiä suhteita. Sosialististen aineksien (valtion ja osuustoiminnalliset laitokset) ominaispaino lisääntyy seuraavasti: Varojen sijoituksista tulee sosialistisen sektorin osalle v. 1927-28 57 %, mutta v. 1932-33 jo 83,7 %; sijoituksista teollisuuden, talouden johtavaan osaan, vastaavasti 66,5 %:sta — 96,2 %; suurteollisuuden tuotannosta vastaavat luvut 98,3 ja 99 %; tavarainvaihdesta vast. 86,1 ja 96,8 %. Maatalouden alalla paisuu sosialistinen sektori hyvin voimakkaasti: viljelysala kollektiivisissa ja neuvostotalouksissa lisääntyy vuoteen 1933 mennessä 27 miljoonaan hehtaariin, samalla kun yksityistalouksien piiri lakkaa määrällisesti kasvamasta, kun siitä yhä suurenevät

väestömäärät siirtyvät yhteiskunnallistetun talouden piiriin, joka jo 5-vuotiskauden viimeisenä vuotena antaa lähes puolet kaikesta tavaraviljasta. Tämän kautta voitetaan nykyiset viljavaikkeudet, vieläpä saadaan huomattavat viljamäärät ulkomaille vientiä varten ja siis jouduttamaan neuvostomaan teollistuttamista.

Tämän suuren rakennussuunnitelman toteuttamiseen on Neuvostoliiton proletariaatti käynyt innokkaasti ja rohkeasti, tietoisena siitä, että se suoritettavana on tässä yhtä tärkeä iskutehtävä kuin oli rintamataistelu kansalaissodan kaudella yhdistynyttä vastavallankumousta ja ulkomaista imperialismia vastaan. Neuvostomaan proletariaatti tietää varsin hyvin, että tämän sosialistisen rakennusohjelman toteuttamisen ehtona on työn tuotantovoiman kohottaminen yli kaksinkertaiseksi ja että tämä vaatii, paitsi tekniikan viime saavutusten tasolla olevia uusia tuotantolaitoksia, myöskin proletaaristen joukkojen tietoisesta oma-alotteluudesta kautta tapahtuvan tuotannon sosialistista järkipäivitystä ja työkurin nousua. Vasta tällä pohjalla on suunniteltu tuotannon kasvu ja tuotantokustannuksien aleneminen 35:llä % saavutettavissa. Jo tämä viisivuotiskausi parantaa edelleen suuresti työväen elinoloja: 7 tunnin työpäivä tulee koko teollisuudessa pisimmäksi sallituksi työpäiväksi; työpalkat kohoavat 45 %:lla ja realipalkat, hintojen alentuessa, 70 %:lla.

Suuri sosialistinen rakennustyö Neuvostoliitossa on tehnyt turhiksi porvariston toiveet neuvostomaan kapitalistisesta kehityksestä, siitä että neuvostomaa saataisiin alistetuksi kapitalistisen maailman armoille, muutetuksi kansainvälisen pääoman siirtomaaksi. Kommunistisen puolueen johdolla on suurista vaikeuksista huolimatta voimakkaasti ja voitollisesti hyökätty kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, vallattu ratkaiseva ylivoima sosialistisille talousmuodoille. Maatalouden suurimittainen kollektivisointi uuden tekniikan avulla, kone- ja traktoriasemien rakentaminen sekä sosialistisen teollisuuden voimakas kasvu siirtävät työväen ja talonpoikain liiton uudelle, tuotannolliselle pohjalle, lujittavat proletariaatin diktatuurin tärkeimpiä asemia. Jo menestyksellisesti aloitettu 5-vuotissuunnitelman toteuttaminen vahvistaa neuvostomaan puolustuskykyä ja lujittaa siten koko maailman proletaarisen kumousliikkeen taisteluasemia. Samalla Neuvostoliiton edistyvä sosialistinen rakennustyö yhä vahvistaa kapitalististen maiden työväessä itseluottamusta ja taisteluhenkeä, se kun kouraantuntuvasti osoittaa, että vain työväki kykenee pelastamaan ihmiskunnan siitä umpikujasta, johon kuoleman tautia poteva kapitalismi on sen saattanut.

Neuvostoliiton eristäminen ja finanssisaarto olivat imperialististen maiden aseina niiden odottaessa Neuvostoliiton vähitellen alistumista kapitalistimaiden taloudelliseen riippuvaisuuteen. Kun nämä toiveet pettivät, niin näemme nyt imperialistien tarmokkaasti hankkiutuvan sotaan neuvostomaata vastaan sen sosialistisen rakennustyön tuhoamiseksi. Kuvaavana yrityksenä sodan provosoimiseen on Itä-Kiinan rautatien valtaus, teko, jonka takaa selvästi näkyvät suurimperialistien kynnet. Suomenkin lahtarihallituksen sitoo taloudellinen pula entistä lujemmin suurimperialistien rengiksi. Konferenssi kehoittaa Suomen työväkeä entistä päättävämmiin taistelemaan tätä sodan vaaraa vastaan ja tekemään osaltaan tyhjiksi kapitalistien yritykset häiritä sitä suurta sosialistista rakennustyötä, jota Neuvostoliitossa nyt suoritetaan.

Erikoisen tärkeää on taistelu noskeherroja vastaan. Nämä yhä selvemmin kapitalistien käytyreiksi vajonneet johtomiehet, joiden talutusnuorassa

on vielä huomattava osa Suomen maalaisväestöä, joko salaavat joukoiltaan Neuvostoliiton suuren sosialistisen rakennustyön tai yrittävät sitä parjata, esittäen sen jonkinlaiseksi valtiokapitalistiseksi hommaksi. Tällä tavalla yrittävät he helkentää työväen luokkasolidarisuutta neuvostomaan työväestöä kohtaan ja helpottaa kapitalistien sodan valmisteluja. Puolueen tehtävänä on mahdollisimman voimaperäisen valmistustoiminnan kautta selvittää tosiasiat työväen suurille joukoille, synnyttää niissä elävä vakaumus sen sosialistisen rakennustyön valtavasta kansainvälisestä merkityksestä, jota Neuvostoliiton proletariaatti nyt suorittaa.

Kun Neuvostoliiton työväki puolueensa johdolla tarmokkaasti ja horjumatta rakentaa sosialismin perustaa, teollista maata, kollektivisoi maataloutta, samalla yhä tiukemmin hyökäten kapitalismin jäännöksiä vastaan sekä maaseudulla että kaupungissa, tunkien ne aste asteelta pois maaseudulla että kaupungissa neuvostotalousjärjestelmästä hävittämällä niiltä riiston pohjaa, niin se välttämättömästi kärjistää luokkataistelua ja aiheuttaa heilahteluja pikkuporvarillisissa aineksissa. Tämän pikkuporvarillisen spontaanisuuden painostus on ilmennyt oikeistolaisena opportunistisena horjuntana myöskin eräissä NKP(b):n osissa, jotka eivät kyllin hyvin ymmärrä kumouksen kehityksen teitä.

Tätä opportunistista horjuntaa on ilmennyt aina, mutta erikoisesti kehittyneenä oppositiona vasta viime aikoina. NKP(b):n puoluekokouksen jälkeen on entistä tiukemmin hyökätty kulakkien ja nepmannien kimppuun, voimakkaasti siirretty maataloutta kollektivismin pohjalle, sosialistisen rakennustyön vauhti ja mitat suuresti kasvavat. Samalla ovat suurentuneet myös rakennustyön eteen nousseet vaikeudet, jotka aiheutuvat kapitalismilta perityn talouden alhaisesta teknillisestä tasosta, siitä että valtavana enemmistönä on talonpoikien pientalous, ja myös luokkavihollisten (kulakkien ja uuden porvariston) tiukemmasta vastarinnasta. Sosialistisen rakennustyön paistuessa ja samalla puolueen ja työväenluokan kohtaamien vaikeuksien suuretessa alkoivat oikeistolaiset horjahtelut ilmetä yhä enemmän, lopulta muodostuen selväksi, opportunistiseksi oppositioksi puolueen sisällä, oppositioksi, joka esittää omaa linjaansa puolueen linjaa vastaan kaikissa perustavissa kysymyksissä.

Kun puolueen päälinjana on neuvostomaan nopea teollistuttaminen, niin oikeisto-opposition linjana on päinvastoin teollistuttamisvauhdin hidastuttamisvaatimus. Tätä vaatimustaan perustelevat oikeistolaiset sillä, että nopea vauhti "rikkoo tasapainon" taloudessa ja vain kiristää tavaranpuutetta. Eivät ymmärrä sitä, että nykyinen "tasapaino" (eri alojen välinen määrällinen suhde) "onkin rikottava", muutettava, sillä kapitalismilta peritty tuotantokoneisto ei ole rakentunut työtätekevien joukkojen todellisten tarpeiden tyydyttämistä varten. Eivät ymmärrä, että tavaran, tuotteiden puutteen pohjimmaisena syynä on tuotantovälineiden puute, ja että nopeasti kasvavat joukkojen tarpeet ovat tyydytettävissä ainoastaan nopeasti lisäämällä tuotantovälineiden määrää, siis voimakkaasti rakentamalla raskasta teollisuutta.

Kun puolueen kanta on se, että kysymys sosialismin voitosta on ratkaistavissa ainoastaan talonpoikaiston tuotannollisen yhteenliittämisen, kollektivisoimisen kautta maan nopean teollistuttamisen pohjalla hävittämällä kulakit luokkana, niin oikeistolaisten kanta on aivan päinvastainen. He selittävät, että pääasiallisena keinona on yksilöllisen talonpoikaistalouden vaurastuminen vaihdon (oston ja myynnin) osuustoiminnallistamisen kautta ja että maaseudun kapitalistisetkin ainekset, kulakit, voivat rau-

hallisesti "kasvaa sosialismin" osuustoiminnan ja proletaarisen valtion pankkien säännöstelevän ja ohjaavan toiminnan kautta, eivät ymmärrä, että köyhät ja keskivarakkaat taloudet eivät voi kohota vauraiksi talouksiksi, eivät voi hankkia eivätkä tehokkaasti käyttää tuotantovälineitä muutoin kuin liittymällä kollektiivisiksi suurtalouksiksi. Eivät ymmärrä, että nyt enää eivät riitä markkinamuodot työväen ja talonpoikaiston liiton perustaksi, että liitto on nyt välttämättä siirrettävä tuotannolliselle pohjalle, että yksilöllinen maatalous on muutettava sosialistiseksi ainoastaan siten, että suurteollisuus on tuotannollisessa yhteydessä maatalouden kanssa, muokkaa sitä kaltaiseksi siten, että itse maatalouteen luodaan proletariaatin hallitsevia kukkuloita (neuvostotaloudet, kone- ja traktoriaseemat), joilla sosialistisen sektorin ja ennenkaikkea suurtalouden johtava osa maataloudessa turvataan.

Kun oikeistolaiset antavat väärän arvion talonpoikaistalouden yhteiskunnallisesta luonteesta, kun he selittävät, että talonpoikaistalouksien kehityksen perustavana liikuntavoimana on rikastumiskysymys, niin he siirtävät kulakkitalouden kasvavat piirteet keskivarakkaaseen talouteen, siten poistaen eron kulakin ja keskivarakkaan talouden väliltä, voidakseen sen jälkeen selittää mahdolliseksi kulakin "rauhallisen kasvamisen sosialismin" yhdessä keskivarakkaan kanssa (Buharin). Näin he hämäävät sen tosiasian, että luokkataistelu kehityksen nykyisessä vaiheessa väistämättöksi kärsintä ja vaatii työväenluokalta tarmokasta ja horjumatonta toimintaa luokkavihollista vastaan. Oikeistolaiset eivät näe sosialistisen rakennustyön nykyhetken erikoisuutta, sitä että samanaikaisesti esiintyvät erikoisen terävänä sekä proletariaatin diktatuurin väkivaltainen puoli (riistäjien vastarinnan tukahduttaminen) että sen järjestävä rauhallinen, kasvattava, ohjaava puoli (talonpoikaiston johtaminen, ohjaaminen, järjestäminen, uuden kurin kasvattaminen).

Kun puolue käyttää poikkeuksellisia toimenpiteitä kulakkeja vastaan viljanhankinnoissa ja yhä tiukemmin säännöstelee tavaravaihtoa, niin oikeistolaiset selittävät, että puolue tekee talonpojista vain viljan pakolla luovuttajia ja palaa takaisin sotakommunismin menettelytapoihin. Nämä väitteet osoittavat, että oikeistolaiset eivät ole ymmärtäneet sotakommunismin eivätkä uuden talouspolitiikan olemusta. Sotakommunismin erikoisuutena oli markkinasuhteiden hävittäminen väkivaltaisilla keinoilla ja siten tukahdutettiin talonpoikaiston halu tuotannon laajentamiseen. Uusi talouspolitiikka taas ei ole milloinkaan merkinnyt täydellistä kaupan vapautta. Uuden porvariston suhteen on puolue aina ollut sovittamaton ja johdonmukaisen luokkataistelun kannalla. Mutta silloin kun uuteen talouspolitiikkaan siirryttiin, silloin oli kaikkiin muodoihin saatava järjestymään tavaravaihto maaseudun kanssa, ja siksi oli pakko sietää uutta porvaristoa. Oikeistolaiset tekevät hädästä hyveen selittämällä, että proletariaatin diktatuurin aikana porvaristo muka on yhteistyössä proletariaatin kanssa tämän taistelussa sosialismin puolesta. Kun nyt on luotu vankka taloudellinen pohja työväenluokan liitolle keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa, kun koko neuvostomaata voimakkaasti muokataan sosialistiseksi, kun "vapaiden" markkinain tilalle astuu suunnitelmallinen jako, joka vielä kyllä säilyttää oston ja myynnin muodon, niin nyt on uutta porvaristoa voitu ryhtyä tarmokkaasti tunkemaan pois neuvostomaan talousjärjestelmästä, tyyten sitä hävittämään.

Kun oikeisto-oppositio vastustaa neuvostomaan nopeaa teollistuttamista ja maatalouden kollektivisoimista, panee pääpainon yksilötalouteen, puolustelee kulakkia ja julistaa sen rauhallisesti kasvavan sosialismin, niin

se merkitsee luopumista proletariaatin johtoasemasta liitossa talonpoikaiston kanssa ja luusumista pikkuporvariston leiriin. Tämän vuoksi oikeisto-oppositiosta tulee kaikkien proletariaatille vihamielisten ainesten vetovoimakeskus, jonka kautta "kolmas voima" yrittää saada äänensä kuuluville. Objektillisesti on oikeistosta tullut porvarillisen vaikutuksen johdatin työväenluokkaan.

Taistelu puoluetta vastaan taloudellisen rakennustyön pääkysymyksissä on vienyt oikeisto-opposition yhä pitemmälle taisteluun bolshevistisen puolueen järjestöperiaatteitakin vastaan, tiukkaa puoluekuria ja puolueen yhtenäisyyttä vastaan (väite, että heitä painostetaan puolueessa, fraktiotolminta, periaatteeton liittoutumisyritys tro'skilaisen opposition kanssa) sekä puolueen poliittisen linjan parhaamiseen (syytökset talonpoikaiston feodaalisesta riistämisestä, puolueen luusumisesta trotskilaisten "liikateollistamisen" kannalle, ajamaan politiikkaa, joka taannuttaa maataloutta jne).

Samoin kuin Neuvostoliiton sisäpolitiikan kysymyksissä samoin myöskin kansainvälisen kumousliikkeen kysymyksissä on oikeistolaisilla NKP(b):n ja Kominternin linjasta tyyten eroava kantansa. Väärin arvioivat he kansainvälisen kumousliikkeen nykyisen kehitysetapin ja siitä johtuvat myös ajamaan väärää taktiikkaa Kominternissa. He vastustavat likvidaattorien erottamista Kominternista, KI:n bolshevisoimista, jarruttavat työväenluokan voimien mobilisoimista, eivät pidä välttämättömänä taistelun terästämistä sosialidemokratiaa ja eritoten sen "vasemmistoa" vastaan. Kieltävät sen tosiasian, että nykyinen ajanvaihe on imperialismin sisäisten ristiriitojen jyrkän kärjistymisen aikaa työväenluokan hyökkäystaistelujen aikaa, — lyhyesti: oikeisto-oppositio eroaa NKP(b):n ja KI:n kannasta kaikissa kansainvälisen kumousliikkeen perustavissa kysymyksissä. NKP(b):n oikeisto-oppositiosta oppeineen "järjestetystä kapitalismista" on tullut tukikohta kaikille oikeistolaisille KI:n eri osastoissa.

Opposition linja NKP(b):n sisäpoliittisissa kysymyksissä on kiinteässä yhteydessä sen linjan kanssa kansainvälisen kommunistisen liikkeen alalla. Siirtyminen talouden sosialistiseen rekonstruointiin neuvostojen maassa ja kansainvälisen työväenliikkeen kohoaminen kumoustaistelun korkeammalle asteelle ovat saman prosessin eri puolia, nim. kansainvälisen kumouksen eri puolia. Sen vuoksi taistelun logiikka pakottaa opposition asettumaan puolueen ja KI:n linjaa vastaan kansainvälisen kumouksen koko rintamalla.

Suurimpana vaarana on nyt kansainvälisessä kumousliikkeessä oikeistovaara. Se esiintyy usein epäselvin opportunistisin vaatimuksin, sovittelevana suhtautumisena selviinkin opportunistisiin ilmauksiin. Oikeistolaisuuden peittäminen ammatillisten, osuustoiminnallisten ym. järjestöjen jokapäiväisessä työssä, ahdas käytännön kanta ja periaatteeton touhuaminen; se että peitellään taistelua oikeistolaisia vastaan ja siten muka tahdotaan suojella puolueen auktoriteettia ja yhtenäisyyttä — siinä eräitä sovittelevuuden ilmenemismuotoja, jotka lamauttavat työväenjoukkojen kumouksellisen taistelutarmon. Siksi on välttämätön päättävä, jyrkkä taistelu ei ainoastaan selvää oikeistolaisista opportunistisista vastaan, vaan myöskin sitä puolustelevia sovittelevuuden edustajia vastaan, sillä sovittelevuuden paljastaminen ja voittaminen on itse oikeisto-opposition paljastamisen välttämätön ehto.

Neuvostoliiton Kommunistinen puolue on voitokkaasti selvinnyt kaikista oppositioista. Mutta niin musertavasti ja niin lyhyessä ajassa, kuin nyt itse tapahtumain kulku on todennut, perusteettomiksi oikeisto-opposition

välitteet ja kumonnut opposition, ei vielä mikään huomattavampi oppositio aikaisemmin ole tullut murskatuksi. Tämä osoittaa parhaiten NK(b):n linjan oikeaksi.

Toiminnasta erinäisillä aloilla

Kommunistisen Internationalen VI kongressi analysoi tarkoin maailman tilanteen sekä hyväksymässään ohjelmassa ja päätöslauselmissa määritteli kommunististen puolueiden toiminnan päälinjan. X plenumi totesi kongressin arvion oikeaan osuneeksi ja antoi kommunistipuolueille toimintaohjeet nykyisenä ajankohtana. Näiden kokousten päätösten perusteella ja Kominternin johdon ohjeiden mukaisesti on SKP:n johto ohjannut puolueityötä Suomessa, antaen siitä tarkkoja toimintaohjeita puolueen elimille ja järjestöille. Puoluekonferenssi toteaa tämän ohjelman vastanneen Suomen tilannetta ja vallankumouksellisen luokkataistelun vaatimuksia sekä vienneen tätä eteenpäin. Konferenssi katsoo, että puolueityötä Suomessa on tehtävä edelleen SKP:n huhtikuun plenumin osoittamilla toimintalinjoilla. Konferenssi on päätöksillään oikeistovaarasta, toiminnasta ammatillisen liikkeen alalla ja organisatiokysymyksestä konkretisoinut puolueen tehtävät nykyisen ajankohdan vaatimuksien perusteella. Tämän lisäksi puoluekonferenssi hyväksyy erinäisiä direktiivejä puolueen KK:lle otettavaksi huomioon lähimmän ajan puoluetoimintaa ohjattaessa.

I. Taistelussa sodanuhkaa ja fasismia vastaan

Puolueemme tähänastinen sodanvastainen taistelu ja viimeksi Punaisen Päivän kokemus on osoittanut, että siellä, missä sodanvastaisen taistelun tunnukset on viety joukkoihin ja kyetty ne yhdistämään työläisten jokapäiväisiin osittaisvaatimuksiin, on myöskin saatu valtavat joukot jalkelle taisteluun sotaa vastaan.

Katsoen siihen, että sodanvaara Neuvostoliittoa vastaan ei viime aikana ole suinkaan heikentynyt, on sodanvastaista taistelua hellittämättä jatkettava, yhdistämällä tämän taistelun kysymykset kaikkiin edessäoleviin joukkokamppailuihin.

Punaisen Päivän sodanvastaiselle taistelulle antamaa sysäystä on käytettävä tämän taistelun jatkamiseksi entistä tarmokkaammin, sen viemiseksi yhä laajempiin joukkoihin.

Käsi kädessä Suomen porvariston sotahankkeiden kanssa Neuvostoliittoa vastaan käy vastavallankumouksellisten voimien keskittäminen, kansalaissodan valmisteleminen ja väkivaltaisten, fasististen menettelytapojen käyttäminen porvariston taholta työväkeä vastaan. Sen vuoksi onkin taisteluun sodanvaaraa vastaan kiinteästi yhdistettävä taistelu fasismia ja porvariston kansalaissotavalmisteluja vastaan.

Tärkeimpinä käytännöllisinä tehtävinä sodan- ja fasismivastaisen taistelun alalla pitää konferenssi nyt seuraavaa:

1) Sosialidemokratian rauhanhumpuukin "antimilitaristisen" petoksen todellisen luonteen paljastaminen suurille joukoille.

2) Entistä selvempi ja konkreettisempi porvariston sotahankkeiden paljastaminen ja taistelu oikeistolaisista sodanvaaran allarvointia vastaan puolueen riveissä ja vasemmistolikkeessä.

3) Käytännöllisten sotilaspoliittisten kysymysten, sellaisten kuin armeija-

ja suojeluskuntakysymysten, sotilaiden vaatimusten ym vleminen yhä suuremmassa määrässä joukkojen pohdittavaksi.

4) Nuorison antimilitaristisen työn auttaminen pääsemään lujalle pohjalle, jota sillä ei vielä ole.

5) Maalaisväestön, sotilaiden ja naisten joukkojen vetäminen liikkeelle taisteluun sotaa ja fasismia vastaan.

6) Puolueen järjestöverkon lujittaminen ensi kädessä siellä, missä se on tärkeätä sodan- ja fasisminvastaisen taistelun kannalta (metalli- ja sotatarvetehtaat, rautatie, satamat, armeija, maalaisväestö rautateiden varilla jne).

7) Entistä tarmokkaampi taistelu suojeluskuntia vastaan, niiden hajottamisen ja aseistariisumisen puolesta.

8) Sodan- ja fasisminvastaisen taistelun sekä työväen itsepuolustusta koskevien kysymysten entistä perusteellisempi selvittely puolueen aikauslehdissä, opintotyössä ja joukkolehdistössä.

2. Työttömyyskamppailusta

Konferenssi tehostaa puoluejohdon velvollisuutta huolehtia siitä, että annettujen ohjeiden perusteella alettu työttömyyskamppailu todella kehitetään laajaksi joukkoliikkeeksi nykyisen pulakauden tilanteen pohjalta lähtien. Puolueen järjestöjen on valvottava, että liikkeeseen todella vedetään kaikki työttömät, järjestyneet ja järjestymättömät, niin kaupungissa kuin maaseudullakin sekä samalla myös työssä olevat työläiset, työpaikoilta lähtien. Työttömäin asia on vietävä ammatillisiin järjestöihin, alkaen perusjärjestöistä, sekä muihin joukkojärjestöihin ja levitettävä liike maaseudun työväen ja pientalonpoikain joukkoihin. Erikoisen tärkeä on, että toiminta ei jää huonekokousten ja viranomaisille lähetettävään lähetystöjen varaan, vaan kehitetään todella vaikuttavaksi liikkeeksi katumielenosoituksineen. On pidettävä huolta siitä, että taistelun kärki kohdistuu koko kapitalistista järjestelmää vastaan ja liike saa voimakkaan poliittisen joukkotoiminnan luonteen. Työttömäin asiassa eduskunnassa ja kuntain valtuustoissa esiintymiset, samoin kuin työttömäin keskuudessa suoritettava valistustoimintakin on ohjattava tapahtumaan samassa hengessä. Takeiden saamiseksi siitä, että ainakaan puolueen puolelta ei mitään laiminlyödä edellä osoitetun tarkoituksen saavuttamiseksi, on pantava toimeen annettujen ohjeiden noudattamisen tehokas kontrolli.

3. Työstä maaseudulla

Pitäen silmällä tämän kauden luokkataistelun yleisiä kärjistymisnäköaloja sekä erikoisesti niiden kärjistymisedellytyksiä maaseudulla tulee puolueen päättävästi työskennellä maaseututyönsä kaikenpuoliseksi voimistuttamiseksi ja maaseudun luokkataistelun terävöittämiseksi. Erikoista huomiota on kiinnitettävä maaseudun varsinaisen proletariaatin, maa- ja metsätyöläisten taisteluun nostattamiseen ja niiden taistelujen järjestämiseen käyttämällä tässä työssä joukkotoiminnan organisatorisina tukikohtina maa-, metsä- ja ulttotyöväen liiton osastoja sekä työmaille ja kylille muodostettavia maatyöväen komiteoita ja luottamusmiehiä.

On tutkittava ja joukoille selvitettävä maanomistajaväestön keskuudessa tapahtuvaa differentioitumista (yhteiskunnallista erilaistumista eli jakaantumista), samalla selvittämällä proletariaatin ja köyhän talonpoikaisväestön välisen liiton luonnetta ja merkitystä tämän hetken oloja ja

tarpeita silmälläpitäen. Kominternin ohjelma niiltä osiltaan, joka koskee maaseudun työtätekevien kerrosten voittamista kommunistisen puolueen puolelle proletariaatin diktatuurin toteuttamiseksi sekä proletariaatin diktatuurin tehtäviä maataloudessa kuin myös muut kommunistien maaseututyötä koskevat KI:n päätökset on tehtävä tunnetuksi erikoisesti puoluelinjalla ja vasemmistolaisten työläis- ja maalaisköyhälistön kerrosten keskuudessa.

Katokamppallua on tehostettava ja laajennettava

Nykyään ei ole kysymys köyhäin talonpoikain erikoisen liiton perustamisesta, mutta on tarkoin seurattava tyytymättömyys- ja oppositioilmiöitä taantumuksellisen maalaisliiton ja sosdem puolueen mukana kulkevan köyhän talonpoikaisväestön keskuudessa ja pyrittävä niitä tyytymättömyysilmiöitä syventämään. Porvariston perustaman "pienviljelijäpuolueen" luonteen ja pyrkimysten paljastamiseen on kiinnitettävä huomiota ja samoin on vahvistettava sekä entistä kiinteämmin ohjattava vasemmisto-oppositio toimintaa pienviljelijäliitossa.

On annettava ohjeita maalaisproletariaatin ja köyhän talonpoikaisväestön keskuudessa suoritettavaa sodan- ja fasismivastaisia taistelua varten ja farmolla työskenneltävä sen taistelun tehostamiseksi. Mahdollisimman pian julkaistava talonpoikia ja maalaistyöväkeä varten sotakysymystä ja Neuvostoliiton oloja selvittävät kirjaset.

4. Kunnallisesta toiminnasta

Huomioon ottaen vasemmistolaisen kunnallistoiminnan laajuuden ja vasemmistloedustajain suuren lukumäärän kunnan valtuustoissa sekä kunnallisen toiminnan tähänastisen puutteellisen ohjauksen, tulee tästä kunnalliseen toimintaan kiinnittää erikoista huomiota, ollen lähimpänä tehtävänä:

Ohjattava vallankumouksellista kunnallistoimintaa niiden periaatteiden mukaisesti, mitkä esiintyivät Kominternin II kongressin parlamenttitoimintaa koskevissa teeseissä sekä KI:n puolueen huhtikuun plenumin päätöksen pohjalla laaditussa v:n 1928 kunnallisvaaliplatformun arvostelussa, mikä on jo erikoisena kirjaseksi saatettu puoluelinjalle.

Julkaistava vasemmistolaisia valtuusryhmiä ja vasemmistojoukkoja varten erikoinen kunnallista toimintaa selvittävä ohjekirjanen.

Kiihdyttävä kunnallisen keskustelun perustamista.

5. Kansallisuuskysymyksestä

Nykyisen tilanteen vaikutuksesta kiihtyvä kansallisuustaistelu vaatii sekä vallankumouksellisen työväen puolelta entistä tarkempaa huomiota ja tehokkaampaa toimintaa sen johdosta. Puolueemme on kyllä jatkuvasti osoittanut, mikä merkitys kansallisuuskysymyksellä on työväenluokan vapautustaistelussa sekä korostanut suomenkielisen proletariaatin velvollisuutta puolustaa ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden itsensä määräämistä aina Suomen valtiotyhteydestä eroamiseen saakka. Mutta huolimatta siitä, että vasemmistolaisen työväenliikkeen taholta on tämä tunnustettu, ei siihen käytännössä ole suhtauduttu tarpeellisella vakavuudella eikä ponnella. Taistelua aitosuomalaisen porvariston nationalistisia sortopyyteitä vastaan ei ole käyty niin horjumattomasti ja häikäilemättömästi kuin olisi pitänyt.

Tässä on saatava aikaan ratkaiseva käänne. Kansallisuussorron kakkia

ilmauksia vastaan on käytävä päättävää taistelua ja samalla selvitettävä suomalaisille työläisille ja työtätekeville talonpojille, kuinka suomalaisen porvariston aitosuomalaisen kiihotuksen tarkoituksena on vain johtaa heidän huomiotaan pois hetken polttavista kysymyksistä. Samalla on paljastettava sosdem johtajain kaksinaamaisuus kansallisuuskysymyksessä, he kun yrittävät peitellä natsionalistista kantaansa (Ahvenanmaan itsemääräämisoikeuden kieltäminen) parlamenttaarisella keinottelupolitiikomisella ruotsalaisten herrojen kanssa.

Ruotsalaisen väestön ja maalaiskansan suuri enemmistö on seurannut porvarillisia ja sosdem johtajia siinä harhaluulossa, että ne todella taistelevat ruotsalaisen kansan etujen ja oikeuksien puolesta. Niiden paljastamiseksi ja ruotsalaisen työväen ja työtätekevän talonpoikain irrottamiseksi tällaisista herrasjohtajista on suomalaisen työväen kaikilla tavoin, sanoin ja teoin osoitettava, että sillä ei ole mitään osaa enempää suomalaisten porvarien sortopolitiikassa kuin sosdem johtajain porvariston sortopolitiikan pettämisselissäkään.

Ruotsalaisen työväen etujoukon, joka on joutunut puolueemme vaikutuspiiriin, on aika ajoin asettua itsenäiselle kannalle ruotsalaisen kansallisen taistelun kysymyksissä. Sen on astuttava leppymättömän, päättävän taistelun eturiviin ruotsalaisten kansallisten oikeuksien puolesta suomalaisen porvariston sortopyynteitä vastaan. Sen on samalla taisteltava ruotsalaisten porvarien ja sosdem johtajain sovitteluhommia vastaan suomalaisten sortajain kanssa, todistamalla ruotsalaiselle työtätekeväälle kansalle, että niiden johdolla eivät sen kansalliset edut tule valvotuksi. Tässä taistelussa on Suomessa ruotsalaisten kansallisten etujen rinnalla vedettävä etualalle työväen, pientalonpoikain ja työtätekevän kalastajain luokkavaatimuksia, täten kehittäen ruotsalaisten kansallisuustaistelun ohella ruotsalaisten riistettyjen työtätekevien joukkojen vetämistä vallankumoukselliseen luokkataisteluun. Kannattamalla sellaisia ruotsalaisten erikoisvaatimuksia, kuin ovat Ahvenanmaan maakäräjäin maan kiinteimistöjä ja asevelvollisuutta koskevat päätökset, joiden avulla Ahvenanmaan porvarit koettavat säilyttää ruotsalaisen työväen ja työtätekevän talonpoikain luottamusta sekä eristää näitä suomalaisista luokkaveljistä, on meidän havainto-opetuksen kautta autettava ruotsalaisia työtätekeviä joukkoja vapautumaan harhoista ja nousemaan taisteluun omaa porvaristoaan vastaan.

Puolueemme toimintaa ruotsalaisten työläisten, työtätekevien kalastajain ja pientalonpoikain joukossa on voimistutettava ja käytävä järjestelmällistä taistelua vaikutuksen saamiseksi sellaisissa ruotsalaisissa joukkojärjestöissä, joissa on paljon työtätekevää kansaa ja jotka voidaan voittaa työväen vallankumouksellisen taistelun tukikohdiksi. Niin puoluejärjestöissä kuin yleisessä joukkotoiminnassa on edistettävä käytännöllistä kansainvälistymistä ja hyvää yhteistoimintaa ruotsin- ja suomenkielisten työläisten kesken.

6. Työläis- ja talonpoikaisnaisten edustajaliikkeestä

Konferenssi katsoo, että työläisnaisten edustajaliike on entistä enemmän saatava muodostumaan sekä järjestyneet että järjestymättömät käsittäväksi joukkoliikkeeksi, jonka ennenkaikkea on pohjautettava työpaikoille. Edustajaliikkeessä vallinneet puutteellisuudet, kuten liikkeen riittämätön ankkuroiminen työpajoille, edustajain työn epäsäännöllisyys ja osittain kokonaan puuttuminen kokousten väliajoilla, heikko asema maaseudun työtätekevän naisten keskuudessa ja kykenemättömyys kiin-

nittää edustajat työskautensa päätyttyä työväen luokkataisteluliikkeeseen, ovat sellaisia puutteita, joiden poistamiseen on kiinnitettävä vakavaa huomiota.

Edustajaliikkeen on tarkasti seurattava työläis- ja talonpoikaisnaisten pienempiäkin taloudellisia ja poliittisia vaatimuksia, pitäen niitä toiminnan lähtökohtina, vieden samalla etualalle taistelua laajempien luokkavaatimusten puolesta ja vetäen liikehtimisiin mukaan työtätekeväin naisten joukot maalla ja kaupungissa. Edustajaliike on saatava juurrutetuksi ensi kädessä suurille tehtaille ja työpaikoille ja liike yleensä lujittumaan kaupungin ja maaseudun työtätekevien naisten keskuudessa. Edustajakokousten pitäminen on saatava säännölliseksi, mahdollisimman lyhyin väliajoin uusiintuvaksi ja, missä suinkin mahdollista on, kuukausittain tapahtuvaksi. Samoin on edustajain työ järjestettävä säännölliseksi ja heidän osanottonsa työväen taloudelliseen ja poliittiseen luokkataisteluun yhtäjaksoiseksi. Paitsi edustajain selostusvelvollisuutta yleisten edustajakokousten jälkeen, on alettava toteuttaa kaikkien edustajain työvelvollisuutta valtuuskautena (esim. osallistuminen lakko- ja palkkaliikkeisiin, taistelu rikkuriutta vastaan, toiminta poliittisissa kamppailuissa, reageeraaminen lasten liikkeeseen, erikoisesti koulun kysymyksiin, vankien huoltotyöhön, lehtien ja kirjallisuuden levitys yms). Edustajille annettujen erilaisten tehtävien toimeenpanoa on ohjattava ja tarkkailtava.

Edustajat on valtuuskautenaan ja varsinkin sen päätyttyä vedettävä mukaan säännölliseen työväen luokkaopiskeluun ja järjestötyöhön. Tämänlaisen koulutuksen saaneen joukon parhaimmisto on vedettävä puolueen riveihin.

Ammatilliset järjestöt on saatava tukemaan naisten edustajaliikettä, kuitenkin varoen, etteivät ammattiosastojen naisedustajat tule korvaamaan työpaikoilta valittavia edustajia. Kaikkien muldenkin työväenjärjestöjen on annettava tukeaan naisten edustajaliikkeelle.

Puolueen johto edustajaliikkeeseen nähden on turvattava luomalla fraktioverkosto edustajaliikkeen julkisiin johtoelementteihin.

On ryhdyttävä järjestämään yhteyttä Suomen edustajaliikkeen ja Neuvostoliiton, lähinnä Neuvosto-Karjalan ja Leningradin alueen työläis- ja talonpoikaisnaisten edustajaliikkeen kesken.

7. Työväen urheiluliikkeestä

Konferenssi katsoo välttämättömäksi, että puolueen johto jatkaa, voimistuttaa ja lujittaa käynnissä olevaa oppositioon yhteysliikettä TUL:n sisällä työväen luokkavoimien kokoamiseksi yhteiseen rintamaan porvaristoa ja noskelaisia vastaan liikkeen enemmistön voittamiseksi ja yhä laajempien vasemmistolaisien vaikutuksen alla pysytettävien joukkojen vetämiseksi sekä TUL:n riveihin että myöskin TUL:n ulkopuolella oleviin vasemmistolaisjärjestöihin.

Viimemainitun tarkoituksen saavuttamiseksi on käytävä suurta kamppailua kaupungissa ja maaseudulla, että todella laajat joukot tulisivat vedettyä mukaan työväen urheiluliikkeen piiriin ja että liike enemmän kuin tähän asti saisi joukkourheilun suunnan ja pääsisällön. Tämän suuntaista kamppailua on käytävä työväen ja maalaisköyhälistön keskuudessa vetäen tähän mukaan julkiset joukkojärjestöt kautta linjan.

Urheiluliikkeessä olevan oppositioon voimien kokoamiseen on aatteellisen taistelun tukikohdiksi muodostettava julkisia yhteyskomiteoita luok-

lakannalla olevien, liitosta erotettujen ja liitossa olevain sekä vasta liittyvien joukkojen aatteellisen taistelun ja poliittisesti tiiviin yhteisrintaman yhdyssiteeksi, kuitenkin niin, etteivät yhteyskomiteat esiinny organisatorisina uuden liiton eliminä, eivät kannan jäsenmaksuja, eivät järjestä kilpailuja jne., vaan aktivoivat vasemmistolaisen urheilusivustan yhtenäistä esiintymistä ja toimintaa.

On johdonmukaisesti taisteltava kaikkia vasemmiston keskuudessa ilmenviä oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" horjahteluja ja haparoimisia vastaan, kuten puolueettomuuspyrinnöt, uuden liiton perustamispuuhat tässä vaiheessa, vasemmistolaisen nuorison ja naisten osuuden väheksyminen, eräiden aktiiviurheilijain porvarisleiriin loikkaamiset ym, mitkä kaikki ovat omiaan hidastuttamaan lujan yhtenäisen ja laajan luokkatietoisin urheiluliikkeen rintaman muodostamista.

SKNL:n tilasta ja lähimmistä tehtävistä

Kapitalististen valtioiden ulkonaisten ja sisäisten ristiriitain kärjistyminen kapitalismin nykyisenä kautena, taloudellinen pula, jonka vallitessa kapitalistit siekailematta toimeenpanevat tuotannon ratsionalisoinnin, jonka yhtenä seurauksena on nuorten työläisten yhä suurempi osallistuminen tuotantoon ja alistaminen pääoman häikäilemättömän riiston kohteeksi sekä samalla myös taistelun kiihtyminen kommunistisen liikkeen ja toiselta puolen porvarillis-sosdem liikkeen välillä, — kaikki nämä seikat asettavat nyt kommunistiselle nuorisoliitolle Suomessakin nuorten työläisten voittamisessa vallankumouksellisen liikkeen puolelle tärkeämmät tehtävät kuin koskaan ennen.

Näiden tehtävien laajuuteen katsoen SKNL on vielä liian heikko. Viime vuotisen jäsenmäärän laskun jälkeen on siinä kuitenkin ollut havaittavissa hidasta nousua. Samanaikaisesti on talonpoikaismuorison ja naisten prosenttimäärät liiton jäsenistössä kasvaneet ja aktiivisuus lisääntynyt. Liiton järjestöverkko on laajentunut suhteellisesti hitaammin kuin jäsenmäärä.

Suuri epäkohta on työmaasoluverkoston heikkous. Tämä osoittaa sitä, että liitossa ovat vielä voitolla alueelliset järjestömuodot, joiden puutteissa ei kyetä suorittamaan nykyaikaisen vallankumouksellisen joukkoliikkeen tehtäviä. Organisatoriset puutteet ja heikkoudet johtuvat liittoa kohdanneista valtiovallan suorittamista vainotoimenpiteistä, jäsenten keskuudessa vallitsevista legaalista harhoista ja liiton johtavien elinten puutteellisesta toiminnasta jäsenmäärän lisäämiseksi ja työpaikkatoiminnan edistämiseksi.

Oikeistovaara on SKNL:ssä ilmennyt legaalisen toiminnan edelleasettamisena, nuorten työläisten taistelutahdon aliarvioimisena kamppailuja järjestettäessä (Punainen Päivä, kansainvälinen nuorisopäivä), jopa eräiden jäsenten taholta illegaalisen toiminnan likvidoimispyrkimyksenä. Sovittelevaisuus on myöskin ilmennyt vanhempien työläisten opportunististen virheiden arvostelematta jättämisinä. Vasta viimeaikoina on arvostelussa päästy alkuun ja näyttää nuorisoliitto pystyvän käymään taistelua oikeistolaisopportunistisia horjahteluja vastaan.

Liiton poliittisessa toiminnassa on myöskin esiintynyt heikkoutta. Antimilitaristinen työ ei ole muodostunut laajaksi joukkokamppailuksi ja on siinä jätetty tärkeitä legaalisia kysymyksiä käsittelemättä (omais-

ten päivät Tampereen rykmentissä). Harhaanjohtava passifistinen virhe oli Helsingin nuorten työläisten Punaisen Päivänä esittämä tunnus: ei koskaan enää sotaa.

Taistelussa sosdem työläisnuorisollikketta vastaan on ollut heikkouksia sekä eräissä tapauksissa toteutettu väärää yhteisrintamataktiikkaa (sosdem nuorisolle tehdyn yhteisrintamatarjouksen jättäminen Helsingin sosdem nuoriso-osastolle Punaisen Päivän edellä, joka virhe tuli vielä suuremmaksi, kun ei tarjouksen hylkäämisen jälkeen sosdem nuorisohajajiston osuutta sodan valmisteluihin tarpeeksi hyvin paljastettu). Taistelu porvarillisia nuorisjärjestöjä vastaan on myöskin ollut heikkoa.

Parhaiten onnistui liitto Punaisen Päivän kamppallussa kokoamaan nuorten työläisten joukkoja, ilmaisemaan taistelutahtonsa imperialistisia sotia vastaan, vaikka Punaisen Päivän mielenosoitusten järjestelyssä ilmeni suuria heikkouksia. Puolueen esittämän poliittisen joukkolakkotunnuksen läpivieminen paikallisten puolue-elinten vastustuksesta huolimatta erällä paikkakunnilla (Helsinki, Vaasa) osoitti kuitenkin tässä tapauksessa nuoriso-elinten huomioon otettavaa aktiivisuutta. Kansainvälisen nuorisopäivän heikko järjestely vaikutti, ettei nuorisojoukkojen aktiivisuus päässyt ilmenemään.

Poliittisen toiminnan kansallista rajoittuneisuutta osoittan useiden tärkeiden kansainvälisten kysymysten heikko käsittely (Neuvostoliiton ja Kiinan selkkaukset, Berlinin vappu) tai kokonaan käsittelemättä jättäminen (Indian tapahtumat).

Taloudellis-ammattillisessa työssä ei liitto ole osannut taloudellisten taistelujen yhteydessä tuoda liiton taloudellis-ammattillisia vaatimuksia suurten työläisnuorisojoukkojen tietoon eikä ole pystynyt ohjaamaan nuoria työläisiä taisteluun taloudellisten vaatimusten puolesta.

Liiton maaseututyössä on myöskin suuria puutteellisuksia. Liiton järjestöverkko maaseudulla on vielä pieni. Maaseudun työtätekevän nuorison mukaan vetäminen on tapahtunut lyhytaikaisten kamppailujen yhteydessä. Sitkeätä, hehittäväntä taistelua maalaisnuorison valloittamiseksi ja liiton maalaisnuorison vaatimusten tunnetuksi tekemiseksi ei ole käyty.

Legaalisiin nuorisjärjestöihin on liiton vaikutus melko hyvä. Niissä (opintoyhdistykset, järjestönuorten liike) on ollut viime aikoina havaittavissa voimakasta nousua. Se ilmenee järjestöverkon laajenemisessa ja niiden poliittisenkin aktiivisuuden kohoamisessa (poliittinen ryhmäopiskelu, taistelu koulujen militarisoimista vastaan, osanotto vaali- ja julkisiin kamppailuihin). Tätä osoittaa myöskin komiteatoiminnan laajentuminen ja vakiintuminen sekä agitpropyhmäverkoston kehittyminen.

Liiton ja vasemmistotyöväen sanomalehtien suhde ei ole ollut hyvä. Sanomalehdistö ei ole tarpeeksi tarmokkaasti osallistunut liiton kamppailuihin mm sotilastyössä ja kv. nuorisopäivän kamppailun järjestämisessä.

SKNL:n tärkeimpänä lähiajan tehtävänä on työväenluokan nuorison enemmistön valtaaminen vaikutuspiiriinsä. Sitä varten on heti toteutettava KNI:n V kongressin määrittelemä käänne toiminnassa, mikä tarkoittaa jäsenmäärän huomattavaa lisäämistä, soluverkon laajentamista etupäässä suurille työpaikoille, taloudellis-ammattillisen työn tehostamista ja sen saattamista yhdeksi liiton työn pääaloksi, liiton järjestöverkon levittämistä maaseudulle, ruotsalaisen nuorison keskuuteen, strategisesti tärkeille paikkakunnille sekä legaalisten vallankumouksellisten joukko-

järjestöjen voimakasta kehittämistä liiton fraktioiden johdolla ja ohjauksella.

Sodanvastaista taistelua on tarmokkaasti jatkettava ja kehitettävä.

Oikeistovaaraa ja siihen sovittelevasti suhtauttavia aineksia vastaan on liiton elinten taholta käytävä päättävää taistelua. Tämä taistelu on vietävä työpaikoille laajojen nuorisjoukkojen keskuuteen.

Sotilastyössä on myös heti aikaan saatava käänne siten, että sotilasvalmennustyön lisäksi, jota on entistä laajemmin ja tarmokkaammin tehtävä, kutsuntojen yhteydessä järjestetään pitempiäaikaisia joukkokamppailuja yhteyden solmimiseksi armeijassa ja ulkopuolella olevan työtätekevän nuorison välille.

Sosdem nuorisoliikkeen valheellisen sisällön, varsinkin antimilitaristisen humpuukin ja sen johtajiston petturuuden paljastamista on tehtävä entistä tarmokkaammin imperialistisen sodanvastaisen taistelun ja muiden taistelukysymysten yhteydessä sekä sen kautta temmattava vielä heidän mukanaan kulkevat nuoret työläiset vallankumouksellisen liikkeen puolelle.

Maaseudun työtätekevän nuorison valloittaminen on lähiajan iskutehtävä, joka on suoritettava maaseutunuorison omista oloista johtuvain kysymysten pohjalla käytävän taistelun kautta.

Legaalinen työväen lehdistö on saatava tukemaan nuorisokamppailuja ja liiton illegaaliset lehdet "Nuori Kommunisti" ja "Nuori Kaarti" on saatava poliittisesti linjaa valaiseviksi ja käytännöllistä työtä ohjaaviksi jäsen- ja joukkolehdeksi.

Liiton jäsenten poliittiseen kasvatukseen on kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota. Kansainvälisiin kysymyksiin on säännöllisesti tutustutettava kaikki liiton jäsenet. Jokainen jäsen on saatava aktiiviseksi. Soluissa on saatava aikaan säännöllinen poliittisten aineiden opiskelu legaalisen ja illegaalisen kirjallisuuden avulla liiton keskusjohdon antamien ohjeiden mukaan.

Säännöllinen yhteys liiton ja puolueen eri elinten välillä on heti toteutettava.

Tehdyt virheet on säälimättömän itsekritiikin avulla paljastettava ja poisjuuritettava.

Taistelusta oikeistolais-opportunistisia luopioita vastaan

Viime puoluekonferenssi esitti Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä kehittyneestä oikeistolaisesta opportunismista yksityiskoh'aisen erittelyn, osoittaen mm kuinka se työväen joukkotaistelujen edistyessä saa suorastaan lakonrikkuriluonteen, osoitti sen olevan puoluevastaisen ja proletarisen vallankumouksen eduille kerrassaan vastakkaisen, likvidaattorimaisen, pohjaltaan sosialidemokraattisen virtauksen, joka kuljettaa porvarillista vaikutusta työväenluokkaan ja sosdem vaikutuksia kommunistiseen liikkeeseen. KK:n pleenumi toteaa, että konferenssin jälkeisen lyhyen ajan sisällä on käytäntö yhä enemmän osoittanut puoluekonferenssin päätöksen oikeaan osuneeksi.

Opportunismien lakonrikkuriluonne paljastui erikoisen räikeällä selvyydellä marraskuun joukkolakon aikana. Opportunistit ammatillisen liikkeen johdossa mukana ollen suostuivat kyllä julistamaan suurlakon, mutta — kuten Väisänen jälestäpäin selitti — tarkoittamattakaan todella kehittää siitä vallankumouksellista joukkoliikettä, vaan osoittaakseen, ettei ollut muka taistelun aika ja saattaakseen huonoon huutoon kommunistisen linjan ja sitä noudattavat toverit. Opportunistit eivät valmistaneet taistelua, vaan jarruttivat sitä; kaikilla paikkakunnilla ei edes ajoissa tiedotettu taistelun alkamisesta. Tällaisella edesvastuuttomuudella turmeltiin taistelun kehittämislle otollinen tilanne ja aiheutettiin työväelle tappio. Näin opportunistit joutuivat asiallisesti auttamaan fasisteja, jotka marraskuun joukkolakon epäonnistuttua alkoivat entistä kiukkuisemmin hyökätä vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, jota hyökkäystä yhä jatkuu.

Oikeistolaiset opportunistit ovat selvästi paljastaneet vihamielisyytensä kommunistista puoluetta ja vallankumouksellista liikettä vastaan salaisen fraktiaverkoston luomisen kautta sekä perustamalla julkisia hajoitusjärjestöjä.

Varsin häikäilemättömästi tämä vihamielisyys on ilmennyt erikoisen hajoituslehden "Suomen Työmies" perustamisessa. Hyväkseen käyttäen valtiovallan toimeenpanemaa "T.Tiedonantajan" lakkauttamista ja eräiden johtavien tovereiden vangitsemista, opportunistiluopit perustivat lehdensä johtamaan taistelua komm. puoluetta ja vallankumouksellista liikettä vastaan. Hajoituslehden perustaminen ja sen jatkuva olemassaolo on porvariston ja sosialifasistien auttamista luokkataisteluliikettä vastaan ja moninkertaista petturuutta nykyisellä kärjistyvien taistelujen kaudella.

Hajoituslehtensä perustamista puolustavat oikeisto-opportunistit sillä, että "maassa vallitsee erittäin synkkä taloudellinen ja poliittinen taantumus". ("S.T". näytenumero, ohjelmakirjoitus 18/I—30). Tällainen tilanne olisi kaikkein vähemmän oikeuttanut hajoituslehden perustamiseen ja sen kautta heikentämään työväen luokkataistelua. Mutta luopureiden tarkoituksena ei olekaan johtaa ja valmistaa työväkeä taisteluun "synkkää taantumusta" vastaan, vaan koettaa saada sitä antautumaan porvariston armoille. Taistelusta luopumista ne vaativat ja väittävät valheellisesti, että muka työväen vasemmistolehdistö on viime kesästä saakka "taisteluasenteessa koko ammattiyhdistysliikettämme vastaan" ja niinkään, että puolueemme on muka — "tiukassa taisteluasenteessa ammattiyhdistysliikettämme vastaan". Molempien valheiden ilmeisyys on kouraantuntuva. Eivät sen enempää vasemmistolehdet kuin puoluekaan ole eivätkä ole olleet "ammattillisen liikkeen vastustajia", ne ovat päinvastoin entistä tiukemmin toimineet sen puolesta, mutta samalla sen ohjaamiseksi jälleen oikealle kannalle, pois sosialifasismin edessä antautumisen tieltä, jolle opportunistit eräissä tärkeissä kysymyksissä saivat sen viime keväänä horjahtamaan.

Tämä selviää myöhemmin myöskin opportunististen luopoiden omasta ohjelmasta. Siinä sanotaan, etteivät he tule ajamaan mitään "uutta suuntaa Suomen työväenliikkeessä", vaan muka sitä, jolla "vasemmistolehdistömme oli viime kesään asti", toisin sanoen, AJ:n kongressiin asti, jossa opportunistit vastoin puolueen tahtoa saivat ajettua läpi eräitä opportunistisia päätöksiä, antautuen noskelaisten edessä. Tosiasia on, että luopiot ovat jo pitemmän aikaa enemmän tai vähemmän johdonmukaisesti olleet tämän opportunistisen suunnan edustajia, mutta jatkaneet sitä entistä avoimemmin ja julkeammin AJ:n viime kongressin jälkeen. Vasemmistolehdistö sensijaan on pysynyt luokkataistelukannalla, joka nyt vaatii entistä tiukempaa taisteluasennetta, mutta opportunistit ovat siitä entistä avoimemmin luopuneet. Tätä puolueenvastaista politiikkaa, jota puolue ja vasemmistolehdet tiukasti vastustavat, tahtovat opportunistit "syventää ja kehittää" hajoituslehtensä avulla, mikä itseasiassa on samaa kuin sosialidemokratian pohjalle liukumista ja työväen luokkataistelun sotkemista, hajoittamista ja pettämistä.

Jyrkästi puoluevastainen on opportunistien ohjelmassa klerosti esitetty vaatimus, "että proletarisen työväenliikkeen itsemääräämisoikeus pidetään loukkaamattomana". Sen mukaan vasemmistolaisen työväenliikkeen tulisi olla "riippumattonta" eli kiiltää vasemmistoliikettä vailla puolueen ohjausta ja johtoa. Tällä "riippumattomuus"-puheella yritetään peittää opportunistien yhä selvempää riippuvaisuutta sosialifasisteista. Avoimesti kieltävät opportunistit nyt kommunistisen puolueen johtavan osan, vaikka he tähän asti tätä ovat puolittain peitelleet. Kaikki tämä on yhä julkeampaa valmistusta "vasemmisto"-sosialidemokraattisen "riippumattoman" puolueen perustamisen varalle. Tässä tarkoituksessa onkin muodostettu koko maata käsittävä johtava keskus.

Proletarisen itsekritiikin muuttavat opportunistit sen vastakohtaksi, tehden siitä keppihevosen likvidaattoripolitiikalleen. Käytäntö on osoittanut, että ei heillä mistään proletarisesta itsekritiikistä ole jälkeäkään, vaan sensijaan vallankumouksellisen liikkeen ja siinä toimivien toverien parhaamista näiden pysyessä luokkataistelulinjalla. Monessa suhteessa on tämä "itsekritiikki" lähennellyt selvää ohraoimista sosialifasististen mallien mukaan (esim. kysykääpäs työläiset, mikä se sellainen komitea — LLL — komitea — on, kuka sen on valinnut ja

miksi meidän järjestömme aina Ammattijärjestöä myöten tulisi tanssia sen pillin mukaan”. — “S.T”. N:o 1. 1/II—30). Opportunistien kirjoitusten tarkoituksena on vetää luokkataistelukannalla oleva liike reformistiselle kannalle, kiskoa se kovalta tieltä suolle. Törkeitä ja mielikuvituksellisia väitteitä ovat he tässä tarkoituksessa myös panneet “huutojiksi” nimittämiensä luokkataistelujain suuhun ja niitä sitten “oikoneet”. Näin järjestelmällisesti on koetettu halventaa ja saattaa huonoon huutoon työväen luokkataisteluliikettä ja sen kannattajia.

Ammatillisen liikkeen alalla lähentelee opportunistien viimeaikainen toiminta samanveroisuudessa noskelaisten hajoitustyötä. Yksistään sovittelevaa suhtautumista sosialidemokratiaan se ei ole (jollaiseksi vielä voitaisiin katsoa AJ:n ylimääräisen edustajakokouksen vaatimuksen ajamista järjestöllisen yhteyden palauttamiseksi sosdemien kanssa). Viime aikoina on oikeistolaisluopurien kaikilla voimilla käyty kamppailua asiallisesti sosialifasistien auttamiseksi AJ:n repimisessä. Kun sosialidemokraatit fasistisin keinoin ovat saaneet irroitettua erältä liittoja AJ:n yhteydestä, tarkoituksella yhdistää ne sosialifasistien hajoituskeskukseen, niin ovat opportunistit asettuneet kiihkeästi vastustamaan luokkataistelukannalla olevien työläisten pyrintöjä pysyä AJ:n yhteydessä ja järjestää täydennysliittoja poistuneiden sijaan. Julkeasti leimaavat luopiot AJ:n yhteyteen kuuluvain liittojen järjestämisen hajoitustyöksi, vieläpä rinnastavat sen samanveroiseksi noskelaisjohtajain hajoitustyön kanssa (esim. Härmä, vastatessaan, onko AJ:n yhteydessä eronneiden liittojen sijalle uusien liittojen luominen hajoitustyötä, julistaa, että — “ei siihen kukaan ajatteleva ihminen voi muuta vastata kuin todeta, että hajoitustyötä se on. Myöskin sosdemit yrittävät kätkeä hajoitustyönsä kauniiden iskulauseiden taakse, mutta ei ne sitä sen oikeutetummaksi tee.” — “S.T”. 17/III—30). Näinollen opportunistien kannanotto ja toiminta ammatillisella alalla on tässäkin asiassa antautumista sosialifasistien edessä, suoraa rintamakarkulaisuuden edistämistä Ammattijärjestön riveissä, sen taisteluvoimien pirstomista.

Työväen urheiluliikkeen piirissä ovat opportunistit asettaneet etualalle urhelluaktiivin yksipuolisen kilpailuttamisen, vähöksyneet ja laiminlyöneet joukkojen luokkataistelukasvatuksen, esittäneet “sovun ja rauhan”-politiikkaa sosialifasistisille johtajille, mikä kaikki on häirinnyt sosialidemokratian olemuksen paljastamista ja joukkojen siirtymistä luokkataistelukannalle.

Muillakin aloilla on opportunistin ilmeneminen häirinnyt ja estänyt vallankumouksellisen proletariaatin joukkotaistelun kasvua ja kehitystä yhä yltyvää taantumusta ja hyökkäävää fasismia vastaan, laillisuusharhojen poisjuurittamista ja taistelun terävöittämistä porvaristoa vastaan, suhtautuen vihamielisesti nuorison ammatilliseen ja poliittiseen toimintaan kun myöskin muihin työväen luokkataisteluliikkeen toimintoihin.

Myöskin on merkittävä, etteivät Suomen opportunistit taistele ainoastaan SKP:tä vastaan, pyrkiessään luomaan kilttiä “vasemmisto”-sosialidemokraattista puoluetta. He ovat samalla osana kansainvälisestä opportunististen luopurien ryhmästä. Vissejä suhteita ja yhteyksiä on heillä Norjan tranmaelilaisten ja Ruotsin kllbomilaisten kanssa; yhteistyötä ovat he yrittäneet myös Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten oikeisto-opportunistien kanssa. Välläriläinen hajoituslehti julkaisee Saksan komm. puolueesta poispoikittujen oikeisto-opportunistien lehden häväistyskirjoituksia Kominternia ja sen johtoa vastaan (useat Royn kirjoitukset “S.T:ssä”) kuin myös Neuvostoliiton leninläistä puoluetta vastaan, joka

siellä johtaa sosialismin rakennustyötä. Oikeistoluopiot ovat siis vallankumouksellisen liikkeen hajoittajia ja likvidaattoreita, niinkuin menshevikit ennen Venäjällä, sekä aktiivisia taistelijoita Kominternin vastaan yhdessä muiden maiden luopurien rintamassa.

Tähän asti käydyssä tiukassa taistelussa opportunisteja vastaan on taistelemaan proletariaatin rivit tiivistyneet ja sisäisesti vahvistuneet, taistelu tehtävät selventyneet ja taistelutahto karaistunut (mikä näkyy esim. fasisminvastaisessa taistelussa). Työväen luokkataistelun rintaman luopioita vastaan ovat puolueemme järjestöt ylipäänsä viime aikoina osoittaneet valppautta ja toimeliaisuutta. Työväen joukkojen edessä on kamppailu niitä vastaan voimistunut ja terävöitynyt, opportunistiset luopiot saatu paljastetuiksi ja eristetyiksi, joskin niillä eräissä plenumissa piireissä on vielä kannatusta.

Mutta toiselta puolen on taistelu opportunisteja vastaan ollut vielä liian pinnallista. Isketty on useinkin nasevasti ja jyrkin sanoin, mutta opportunistien olemus on jäänyt perusteellisemmin selvittämättä. Nykyisessä vaiheessa ovat opportunistiset luopiot toiselta puolen vallankumouksellisen työväenliikkeen ajaman jyrkän luokkataistelun ja toiselta puolen noskelaisten petturitoiminnan selvänä väliryhmänä, poliittisena lakonrikkurisakkina, joka ei liity avoimesti sosialidemokratiaan, jolloin sen paljastaminen työväelle olisi helpompaa, vaan joka yrittää pysytellä — ainakin toistaiseksi — omana ryhmänä ja antaa hommilleen eräänlaisen "kommunistisen oikeiston" värin, vaikka niiden kannanotot ja teot työväen taistelujen sotkijoina ja turmelijoina ovat asiallisesti taistelua noskelaisuuden puolesta, selvää lakonrikkuriutta vallankumouksellista työväkeä vastaan. Voidakseen paljastaa työväenjoukoille opportunistien oikean olemuksen, on välttämätöntä, että opportunistien jokainen pääväite ja teko erikseen tarkasti arvioidaan ja kussakin tapauksessa joukoille selvitetään niiden hommailun turmiollisuus. Vain tämän kautta tulevat ne nopeimmin paljastetuiksi ja joukoista eristetyiksi. Tässä kohden ilmenneet puutteet on lähinnä edessä olevana aikana poistettava ja opportunistien paljastamista tehostettava ja syvennettävä.

Taistelua oikeistolais-opportunististen luopurien hajallelyömiseksi, niiden syrjäyttämiseksi kaikilta työväenliikkeen johtavilta paikoilta, koko tuon proletariaatin taistelulle vihamielisen virtauksen poisjuurittamiseksi on entistä tarmokkaammin taistelua käytävä. Nykyhetkellä on tähän keskitettävä kaiken toiminnan kärki ja huomiota kiinnitettävä lähinnä seuraaviin seikkoihin.

1) Viime puoluekonferenssin päätöksen sisältö taistelussa oikeistovaaraa vastaan on tapahtuneen käytännön valossa tehtävä täysin selväksi sekä puolueen jäsenille että myös laajoille joukoille. Samalla on mahdollisimman hyvin varustettava puolueen jäsenet ja lehdet terävillä poliittisilla argumenteilla, pätevästi ja työväenjoukoille täysin ymmärrettävästi kumoamaan ja paljastamaan kaikki opportunistien saivartelut. Tällöin on myös entistä enemmän kiinnitettävä huomiota teoreettiseenkin opportunistien selvittelyyn sen oleellisen "vasemmisto"-sosialidemokratian luonteen paljastamiseksi. Varsinkin vasemmistolehdistön tulee konkreettisten esimerkkien valossa kiinnittää entistä laajemmin huomiota tähän selvitystyöhön, valaisemalla myöskin opportunistien kehittymistä aikaisemmalla kaudella. (Esim. STP:n ajalla, välillä läisyys vankilassa jne.)

2) Luopurien alullepanema "vasemmisto"-sosialidemokraattisen puolueen perustaminen on työväen luokkataistelun vastainen, vallankumouk-

sellisiä voimia pirstoava ja kapitalismia tukeva teko. Erikoisena isku-työnä on ponnistettava kaikki voimat sen estämiseksi, että työväenjoukkoja joutuisi tämän luopuriryhmän mukana pois vallankumoukselliselta rintamalta sosialidemokratian harhapolulle.

3) Hajoituslehteä vastaan on käytävä entistä tiukempaa taistelua, tehden sitkeällä ja tarmokkaalla työllä sen vahingollisuus proletariaatin taistelulle tunnetuksi suurten joukkojen keskuudessa. Sitä varten on eritoten voimistutettava taistelua työpaikoilla. Vastatoiminnassa tulee lyödä järjestelmällisesti siltä pohjaa pois, eroittaa se joukoista niin, ettei yhtään työläistä olisi hajoituslehden lukijana, sekä varoen, ettei toiminta muodostu reklaamin teoksi luopurien ja likvidaattorien lehdelle.

4) Ammatillisessa liikkeessä on jatkettava uupumatonta taistelua sosialfasistisia hajoittajia ja niiden tukijoita, opportunistisia luopioita vastaan, valppaasti varoen amsterdamilais-reformistisen vaikutuksen salakuljettamista ja syövyttämistä ammatilliseen liikkeeseen ja nostattaen joukkoja tarmokkaaseen toimintaan luokkapettureita vastaan.

5) On tarkasti valvottava, etteivät opportunistit pääse työväen joukkoliikkeissä johtaville paikoille sotkemaan, himmentämään ja turmelemaan luokkataistelua. Samoin on varottava luopuriainesten pääsemistä työväen taloudellisten laitosten johtoon.

6) Taisteluun opportunistien ilmiöitä vastaan osuustoimintaliikkeessä on kiinnitettävä vakavaa huomiota ja kalkkinaiset laiminlyönnit tässä suhteessa pikaisesti korjattava.

7) Kunnallisen ja parlamenttitoiminnan alalla on valitsijajoukkojen keskuudessa aikaansaatava selvä rintama oikeisto-opportunistisia luopureita vastaan, on vaadittava heidät julkisesti tilille kannanottonsa johdosta ja armotta syrjäytettävä luottamustehtävistä. (Kuitenkaan heittä-tämättä näiden parantumattomien kanssa samaan romukoppaan sellaisia tilapäisiin oikeistolaisiin erehdyksiin langenneita tovereita, jotka tahtovat erehdyksensä korjata.)

8) Urhelluliikkeessä esiintyviä opportunistisia ilmiöitä ja luopioita vastaan on taistelua voimistettava. Niinikään nuorisoliikkeessä on jatkettava entistä tarmokkaammin luopurienvastaista taistelua nuorison omien kysymysten yhteydessä.

9) Opportunistien kansainvälisiin ryhmittymispyrkimyksiin on kiinnitettävä huomiota paljastamalla niiden tarkoitukset ja teot Suomen työläisille ja suomalaisten opportunistien teot Skandinaviassa, Amerikassa ym.

10) Sovitteleva suhtautuminen opportunistisiin luopioihin on luopurien auttamista. Samalla kun käydään päättävää taistelua opportunistisia luopureita vastaan, on jyrkästi taisteltava heihin sovittelevasti suhtautuvia vastaan.

Eräistä puutteista taistelussa oikeistolaisista päävaaraa kuin myös „äkkijyrkkyyden“ taipumuksia vastaan puolueen riveissä

Oikeistolaisluopurimaisuuden esiintyminen puolueen ulkopuolella, mikä on yhteydessä yleisen luokkataistelutilanteen kärjistymisen kanssa, on nyt nykyisellä kolmannella kaudella jatkuva ilmiö, joka ei voi olla heijastumatta puolueen sisällä.

Puutteena on todettava, ettei ole työväenjoukoille riittävästi selvitetty Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä luokkasodan jälkeen ilmennettä polkkeamista oikealta linjalta (esim. sosdem perujen ilmene-
miset STP:ssä, välilläiläisyys vankilassa, aristelu taistelussa noskelaisia,
varsinkin "vasemmistolaisia" sosdemejä vastaan, virheellistä suhtautu-
mista sosdem hallitukseen, hidastelu työväen taloudellisten taistelujen
kehittämisessä ammattijärjestöjen johdon puolelta ja luusumiset SKP:ssä
jne). Oikeistolaisuutta ja vaistovaraista opportunistia esiintyy puo-
lueen jäsentenkin toiminnassa kunnallisella alalla, taloudellisten taiste-
lujen valmistamisessa, työttömyyskamppailujen heikossa järjestämisessä,
sodanvastaisen joukkotaistelun ja sen konkretisoinnin heikkoudessa,
joukkoliikkeen perässä laahaamisessa, legaalisten harhojen vaikutuksessa,
riittämättömässä työskentelyssä puolueen organisation vahvistamisessa ja
laajentamisessa jne.

Jos kohta on tosiasia, että puoluejärjestöjen toimintaa ovat kuluneena
toimintakautena haitanneet taajat vangitsemiset, on jokatapauksessa
myös todettava tapahtuneen myöhästymistä ohjeiden antamisessa ja
laiminlyöntejä näiden toimeenpanossa. Varsinkin on mainittava marras-
kuun yleislakkoyrityksen ja maaliskuun 6 p:n ohjeiden toimeenpanon
heikko suorittaminen, mikä on leimattava oikeistolaisvirheeksi. Saman-
laista toimettomuutta, vaikkakin "vasemmistolaisella" kyltillä, on ilmen-
nyt joukkojen aktivisoimisen laiminlyömisinä. Esiintyy sellaista äkki-
jyrkkää käsitystä, että väheksytään katumielenosoituksia ja "odotetaan
ratkaisevia taisteluja", mikä itse asiassa on oikeistolaisuutta ja oppor-
tunistia teoissa. Myös sellaista viettymystä on ilmennyt, että vainojen
kiihtyessä rajoitettaisiin yksipuolisesti salaiseen toimintaan, eikä pyrit-
täisi käyttämään ja kehittämään kaikkia julkisia mahdollisuuksia puolueen
toiminnan ja joukkoliikkeen hyväksi. Kommunistisessa nuorisoliikkees-
säkin on ilmennyt tätä taipumusta ja käsitystä, että pieni "laadullisesti
hyvä" etujoukko riittäisi johtamaan luokkataistelua.

Äkkijyrkkyyden taipumus ilmenee siinäkin muodossa, että ainakin
eräissä tapauksessa, josta tosin ei ole kaikinpuolista selvyyttä, on ero-
tettu sosdem työläisiä ammatillisista järjestöistä mielipiteittensä vuoksi.
Vakuuttamisen ja oikean poliittisen vaikutuksen kautta on koetettava
saada sosdem työläiset pysymään järjestöissä ja esiintymään aktiivisesti
noskelaisia herroja vastaan. Milloin joku juonitteleva sosdem hajoittaja
erotetaan järjestöstä tai opportunistiluopuri toimittajan paikalta, tulee
sen tapahtua sillä tavalla, että joukot sen ymmärtävät ja hyväksyvät.

Erikoisena heikkoutena on puolueessa myös pidettävä sellaista hitautta
järjestettäessä opiskelua, joka syvennyttäisi teoreettista ja käytännöllistä
taistelua. Nämä puutteet puolueemme järjestöissä ovat olleet omansa
myös heikontamaan taistelua oikeisto-opportunistisia luopioita vastaan
ja hidastuttamaan työväen taisteluiden kehittämistä.

Puolueen elimissä ja järjestöissä on ankaralla itsearvostelulla paljas-
tettava laiminlyönnit ja heikkoudet ideologisessa, organisatorisessa ja
toiminnallisessa taistelussa opportunistia ja "äkkijyrkkiä" taipumuksia
vastaan sekä ne viipymättä korjattava. PB:n on pidettävä huolta siitä,
että puolue-elimet saavat ajoissa ohjeet, tarkastettava niiden nou-
dattamista, varustaan niitä aineistolla ja puolueopiskelun välineillä, sekä
muutenkin autettava organisatorisilla toimenpiteillä. Milloin puolueen
jäsen rikkoo puolueen päätöksiä, menettelytapoja, puoluekuria ja paran-
tamattomana opportunistina ei ota korjatakseen virheitään, niin on

sellainen puolueesta erotettava. Jäsenen kohdalta on erottamisasia asianomaisen puolue-elimien käsiteltävä ja ratkaistava, kuten puolueen säännöt ja päätökset edellyttävät.

Puolueen organisation vahvistamiseen ja laajentamiseen, sen saattamiseksi toiminnalliseksi taistelussa oikeistovaaraa vastaan on kaikkien puolue-elimien toesityössä ponnisteltava.

Lähimmän ajan taloudelliset taistelut ja puolueemme tehtävät

KK:n plenum vahvistaa PB:n hyväksymän pääsuunnan lähimmän ajan taloudellisia taisteluja varten, joka on yhdenmukainen KI:n täysi-istunnon ja KI:n puhemiehistön (helmik. 1930) päätösten kanssa.

KK:n plenum toteaa, että puolueemme on riittämättömästi paljastanut reformistis-opportunististen ammattiliittojohtajien tosiasialla kapitalistien hyväksi suorittamaa jarrutus- ja vastustustoimintaa taloudellisissa taistelulissa. (Kuljetustyöl. taistelu v. 1924; paperityöl. taistelu-yritys v. 1927). Puolueemme ei ole liioin aina ajoissa riittävässä määrässä ja myöskin julkisuudessa arvioinut työtaisteluvalmistuksissa ilmennettä omia puutteitaan, heikkouksiaan ja virheitään, minkä arvostelun yhteydessä reformistien ja opportunistien petospolitiikka olisi tullut riittävän selvästi paljastettua sekä puolueen jäsenille että suurille työväen joukoille. Tosin julkistakin arvostelua reformistien ja opportunistien paljastamiseksi on suoritettu eräistä taisteluista (v. 1926 kuljetus- ja sahatyöläisten ja vv. 1928—29 kuljetustyöläisten taistelut). Mutta aivan liian vähän on työläisille paljastettu noskelaisjohtajien samoin kuin opportunistiluopioiden erikoisesti nykyisessä tilanteessa harjoittamaa jarrutusta ja vastustusta työväen taistelumiellalan kohottamista vastaan ja niiden toimintaa työväen oma-alotteisten taistelujen tarvelemiseksi (esim. rakennus- ja puuteollisuuden aloilla).

KK:n plenum toteaa, että hyväksytyyn pääsuunnan toteuttaminen lähimmän ajan taloudellisissa taisteluissa vaatii seuraavien tehtävien suorittamista:

1) On tehostettava ja laajennettava kamppailua taloudellisten taistelujen välttämättömydestä lehdissä, työpaikoissa, järjestöissä, järjestyneiden ja järjestymättömien yhteisissä kokouksissa, joihin on myös työttömät kutsuttava mukaan, ja työläisnaisten edustajien kokouksissa. Kamppailu on suunnattava reformistis-opportunistisia ammattiliikkeen johtajia ja luopioita vastaan, paljastaen ja osoittaen, että ne toiminnallaan, nimenomaan taloudellisten taistelujen jarruttamisella ja vastustamisella tosiasialla tukevat kapitalistivaltaa ja tahtovat auttaa sitä pääseniään pulastaan. Erikoisesti on paljastettava sosdem johtajien, luopioiden ja opportunistien kanta, että työläisten on toivotonta käydä taisteluja ensinkään nykyisen pulan aikana, vaan olisi antauduttava taisteluita kapitalismin sanelempiin ehtoihin. Samoin on paljastettava niiden levittämää harhakäsitystä, että työläisten osittaiset ja pienet taistelut, joita ei pyrittäisikään laajentamaan ja kohottamaan taisteluksi koko kapitalistista valtaa vastaan ja sen kukistamiseksi, olisivat riittävästä vastarintana työväen elinehtojen puolustamiseksi kapitalistien ja sen luokkavallan yhteisiä hyökkäyksiä vastaan. Nykyisten taloudellisten taistelujen muuttamista enemmän kuin aikaisemmin luonteeltaan poliitti-

siksi valtataisteluksi, missä on luokka luokkaa vastaan, on valaistava ja selvitettävä kansainvälisillä ja oman maan esimerkeillä. Myös on paljastettava sosdemien luoploiden ja opportunistien vihamielinen suhtautuminen nuorten työläisten ammatilliseen toimintaan, erikoisesti työläisnuorison itsenäisten taistelujen järjestämiseen, osoittaen välttämättömäksi, että järjestyneen työväen on yhdessä suurten työväen joukkojen kanssa tuettava ja autettava nuorten työläisten itsenäisiäkin taisteluita. On osoitettava tosiasian valossa työväenjoukoille sekä kaupungissa että maaseudulla joukkotaistelun välttämättömyyttä työpäivän pidentämistä, palkkain alentamista ja kaikkea työehtojen huonontamista vastaan, mikä taistelu on suunnattava taisteluksi koko kapitalistista järjestelmää vastaan ja sen kukistamiseksi sekä työväen diktatuurin pystyttämiseksi.

Kamppailussa on erikoisesti huomiota kiinnitettävä niihin työläisjoukkoihin, jotka PB:n päätösten mukaan ensimmäiseksi pyritään taisteluihin valmistamaan.

2) Ammattiliittojen johtojen vasemmistolaisjäsenet, jotka tähän asti ovat heikosti kannattaneet työläisten oma-alotteisia taisteluvaatimuksia, on saatava esittämään kantansa julkisesti niiden puolesta ja paljastamaan työväenjoukoille työtaistelukysymyksissä reformistis-opportunistien petopolitiikka.

3) Keskeisimpänä vaatimuksena on pidettävä 7-tuntista työpäivävaatimusta (jota myöskin työttömien on vaadittava) sekä 6-tuntista työpäivää terveydelle vaarallisissa ammateissa ja nuorille työläisille alle 18 vuotta kaikissa ammateissa. On vaadittava kaikkien, työläisten ja työläisnaisten, vanhojen ja nuorten työläisten realipalkkojen kohottamista; kaikille työläisille on vaadittava samasta työstä sama palkka; tarmokkaasti on taisteltava sen puolesta, etteivät kapitalistit saa eroittaa työläisiä yksitellen eikä joukoittain työstä; on vastustettava kapitalistisen valtion (välitysmiehenkin) sekaantumista työriitoihin; on päättävästi vastustettava rikkuri-, suojeluskunta- ja erikoisten aseellisten joukkojen lähettämistä taistelualueille; vaadittava, että työläiset saavat vapaasti järjestää lakkovahtitoiminnan taistelualueille; sosdem ammattiliittojen johtojen tekemiä työehtosopimuksia työnantajien järjestöjen kanssa ei ole tunnustettava; kapitalistien kiristettyä työläisten työvoiman riistämistä, ratsionalisointia vastaan (erikoisesti ammattitaidottomien, nais- ja lapsityövoiman riistoa vastaan) on taistelua entisestään voimistutettava; on vaadittava kapitalistien kustannuksella 2 viikon kesäloma työläisille sekä heitä turvaavia suojelustoimenpiteitä sairauden ja tapaturman varalta, raskauden tilassa oleville naisille 8 viikon täydellinen lepo ennen ja jälkeen synnytyksen; järjestäytymis-, toiminta- ja kokoontumisvapautta työpaikoissa ja tehtaissa sekä lehtien ja työväen kirjallisuuden julkista levittämistä on päättävästi ajettava ja puolustettava.

4) Taisteluita valmistavissa yhteisissä työläisten kokouksissa sekä kaupungissa että maaseudulla on valittava taistelukomitea (lakko- ja sulkukomitea), johon jäseniksi on valittava myös järjestymättömiä, taistelua aktiivisesti kannattavia työmiehiä ja työläisnaisia sekä työläisnuorison edustajia.

5) Puolueemme on järjestettävä taistelualueella työväenjoukot tehokkaaseen lakkovahtitoimintaan rikkuri-, suojeluskunta- ja poliisijoukkojen työläisiä vastaan tekemien hyökkäyksien torjumiseksi.

6) On selvitettävä luottamusmiesverkoston laajentamisen välttämättömyyttä kaikkiin tehtaisiin ja työpaikkoihin, osoitettava sen toiminnan

tarpeellisuus ja perustettava luottamusmiesverkostoa työpalkkoihin. Erikoista huomiota on kysymykseen kiinnitettävä taloudellisten taistelujen valmistuskaudella ja taistelujen aikana.

7) Työväenjoukoille on selvitettävä työehtosopimuskysymyksen luonne ja sen merkitys erikoisesti työtaistelukysymysten yhteydessä. Puolueemme ei ole periaatteessa työehtosopimuksia vastaan. Se taistelee työväenjoukkojen kanssa sen etuja puolustavien ja työväen taistelu- ja toimintavapautta turvaavien, lyhytaikaisten työehtosopimusten puolesta. Mutta on käytävä päättävää taistelua sosdem ammattiliittojen johtajien, luopioiden ja opportunistien "työehtosopimuksen työrauhan turvaajina" — paljastamiseksi sekä omisakin riveissä ilmenevien virheellisten käsitysten selvittämiseksi, että vain pitkäaikaiset työehtosopimukset olisivat työväelle hyödylliset. On osoitettava, että sellaiset sopimukset turvaavat kapitalisteille riistorauhan työväen elinehtojen alentamisen kustannuksella ja estävät työläisiä taistelusta silloin kuin sopiva tilaisuus elinehtojensa kohottamisen puolesta käytävään taisteluun olisi olemassa.

8) Maa- ja metsätyöläisten liiton on yhdessä puutyöntekijäin liiton kanssa ja AJ:n tukemana järjestettävä laaja kamppailu maaseudun palkkatyöväen suurten joukkojen kokoamiseksi joukkotaisteluun kapitalismin hyökkäyksiä vastaan. Keskeisimpänä taisteluvaatimuksena on pidettävä kaikkia maatyöläisten (myös naisten ja nuorten) realipalkkojen kohottamista teollisuustyöläisten keskimääräisten palkkojen tasolle, 8-tunnin työpäivävaatimusta sekä 6-tunnin työaika alle 18 vuotiaille, yhteiskunnallisen suojeluksen puolesta jne.

9) Työväen- ja pienviljelijäyhdistysten, köyhien talonpoikain komiteain ja työläisnaisten edustajaliikkeen yms työväen toimintaelimien on järjestettävä maaseudulla laajaa kamppailua oikean käsityksen juurruttamiseksi työtätekeville talonpojille työläisten taloudellisista taisteluista. On aikaansaattava tehokas vastarinta taistelualueilla rikkurijoukkojen lähettämisen ehkäisemiseksi. Mainittujen järjestöjen on aktiivisesti otettava osaa maaseudun palkkatyöväen taisteluvalmistuksiin ja tuettava niitä kaikella tavalla.

Kamppailun yhteydessä on puolueemme pyrittävä myös vahvistamaan omia tukikohtiaan maaseudulla.

10) Erikoisesti huomattavien taistelujen edellä on AJ:n ja asianomaisten ammattiliittojen julkaistava lentolehtisiä ja kirjasia, joissa käsitellään teollisuuden ja maaseudun työväen ja köyhäin talonpoikaisjoukkojen yhteisiä taistelukysymyksiä.

11) Taloudellisten taistelujen valmistuskaudella on työväen joukoille selvitettävä "Kansainvälinen Työväenapu"-nimisen järjestön kansainvälistä merkitystä työväen taisteluissa sekä muualla että meillä. Missä taloudelliset taistelut puhkeavat, on puolueemme aloitteesta ryhdyttävä järjestämään avustusjärjestöjä taistelussa olevien ja siihen osallistuvien perheiden avustamiseksi.

KK:n plenum vahvistaa PB:n antamat ohjeet tämän järjestön organisaatioperusteista ja sen tehtävistä.

Liittojen ja perusjärjestöjen luomisesta Ammattijärjestön yhteyteen niiden järjestöjen tilalle, jotka sosialifasistit ovat saaneet Ammattijärjestöstä erotettua

KK:n plenum toteaa, että luokkavastakohtien ja luokkataistelun kärjistyminen Suomessa on johtanut sisäisen taistelun voimistumiseen ja terävöitymiseen ammatillisessa liikkeessä ja AJ:ssä sosialifasistien ja oikeistolaisien opportunistien yhdeltä puolen ja toiselta puolen vallankumouksellisen siiven välillä. Viime syksynä aloittamallaan AJ:n järjestöllisellä hajoitustyöllä ovat noskelaisjohtajat saaneet aikaan muutaman kymmenen ammatillisen perusjärjestön ja neljän ammatti- ja teollisuusliiton eroamisen AJ:stä.

Taistelussa noskelaisjohtajien hajoitustyötä ja sitä avustavia oikeistolaisopportunistisia luopioita vastaan on kyllä havaittavissa työläisjoukkojen yhteisrintaman aktivisoitumista ja tiivistymistä, mutta niin ylivoimainen ei tämä työläisten yhteisrintama vielä ole, että noskelaisien hajoitustyö sen kautta olisi saatu kokonaan pysähtymään. On todettavissa vallankumouksellisten asemien vahvistumista AJ:n ja eräiden liittojen johdossa, mutta suurimpana vaarana ovat vieläkin AJ:n eräiden liittojen oikeistolaisopportunistiset luopiojohtajat, jotka yhdessä selvien sosialidemokraattien kanssa näyttelevät AJ:n hajoitusvaaraa ja avoimesti vaativat työläisiä pysymään sosialifasistien valtaamissa liitoissa, harjoittavat jatkuvasti julkisesti ja salaa provokatoorista myyräntyötään luokkataistelukannalla olevia tovereita ja joukkoja vastaan ja täten tosiasiallisesti auttavat sosdem hajoittajien puuhia tiedottomimpien työläisainesten irrottamiseksi AJ:n yhteydestä sekä suuresti voimistuttavat sosdem johtajien ja niitä komentavien luokkaviihollistemme taholta uhkaavaa hajoitusvaaraa. Näiden oikeistolaisopportunististen luopioiden paljastamista vaikeuttaa se, että he pysyttelevät muodollisesti erossa sosialifasistiseksi kehittyneestä sosialidemokratiasta, vaikka ovatkin aatteellisesti vasemmistososialidemokraatteja ja sen mukaisesti käytännössä taistelevat kaikin voiminsa kommunisteja ja ylipäänsä vallankumouksellisia vastaan.

Socialifasistien käytännössä toimeenpaneman Ammattijärjestön rivien hajoittamisen takia on tilanne muuttunut sikäli, että se vaatii uusia menetelmiä myös luokkatietoisen työväen ja kommunistien taistelussa proletarivallankumouksellisen luokkayhtenäisyyden puolesta. Kun sosialifasistit, käyttäen hyväkseen fasistien hyökkäystä, särkevät työväen luokkataistelujärjestöjä, on luokkatietoisen työväen entistä lujemmin ja tiiviimmin rakennettava omat rivinsä, antamatta yhdenkään proletaarin, joka vain voidaan voittaa, olla sosialifasistien komennettavissa olevassa järjestössä. Sellaisissa tapauksissa, kun sosialifasistit ovat saaneet järjestön erotettua Ammattijärjestöstä tai sen alaisesta liitosta, on kaikki viivyttely tässä suhteessa proletaariluokkatietoisten aineiden ja kommunistien puolelta niille itselleen vahingoksi ja sosialifasisteille eduksi. Siksi on eroamistapauksissa nopeasti ryhdyttävä toimenpiteisiin luokkataistelun pohjalla ammatillisen liikkeen eheyttä kannattavien eronneen liiton jäsenten AJ:ssä pysyttämiseksi ja myös järjestön ulkopuolella olevien AJ:n riveihin vetämiseksi.

Tämän toteuttamiseksi ja siihen suuntaan jo suoritettujen toimenpiteiden olkealle tolalle ohjaamiseksi hyväksytään seuraavaa:

- 1) Eronneen liiton tilalle muodostetaan Ammattijärjestöön kuuluva

liitto ja eronneiden perusjärjestöjen tilalle AJ:n alaisen liiton perusjärjestöt, pyrkien näiden kautta vetämään kaikki kunnan työläiset pois sosialifasistien johdossa olevista järjestöistä ja AJ:n jäseniksi. Tätä päälinjaa noudattaen on kuitenkin kussakin tapauksessa erikseen päätettävä, miten pian näihin toimenpiteisiin ryhdytään. Mutta heti liiton AJ:stä eroamisen jälkeen on perustettava asianomaisen liiton sosialifasisteja vastustavista aineksista väliaikainen organisatiokeskus, joka johtaa kamppailua koko maan mitassa.

2) Sellaisissa tapauksissa, kun Ammattijärjestössä pysymisen kannalla olevat jäsenet perusjärjestöissä jäävät pieneksi vähemmistöksi tai kun ei muista syistä ole tarkoituksenmukaista heti varsinaista järjestöä muodostaa, on heti muodostettava yhteyskomitea johtamaan kamppailua selviä hajoittajia, noskelaisia ja myös opportunistisia luopioita vastaan Ammattijärjestössä pysymisen puolesta ja asianomaisen järjestön jäsenten samoin kuin vielä järjestöön kuulumattomienkin järjestämistä AJ:n yhteyteen.

3) Toimintaa hajoitustyötä vastaan työpaikoilla on vielä varsin vähän tai ei ollenkaan. Heikkoutta tässä suhteessa osoittaa esim. erittäin laimea osanotto paperityöväenliitossa suoritettuun äänestykseen useissa niissä osastoissa, joissa AJ:n kannattajat ovat enemmistönä, kuten Helsingissä, Tampereella, Ensossa, Valkeakoskella, Hallassa, Turussa, Porissa ym, kun sitä vastoin nosket ovat saaneet kannattajansa liikkeelle yleensä runsaammin ja monissa noskein hallussa olevissa osastoissa lähes sataprosenttisesti.

Hajoitusta vastaan käytävässä joukkokamppailussa tulee entistä suurempaa huomiota kiinnittää työpaikoilla tehtävään työhön. Siitä riippuu oleellisesti kamppailun tulokset. Työpaikkojen luottamusmiesverkostoa tulee pyrkiä laajentamaan kaikille aloille. Luottamusmiesten tulee mm. järjestää ja ohjata taistelua noskelaisten hajoitustyötä ja niiden ammatillisia järjestöjä vastaan, luokkataistelun kannalla olevien ammatillisten järjestöjen puolesta sekä toimia työpaikan kaikkien työläisten vetämiseksi tähän taisteluun. Siksi tulee pitää huolta siitä, että luottamusmiehiksi valitaan tinkimättömän luokkataistelun kannalla olevia AJ:n yhteyttä tiukasti puolustavia luokkatietoisia työläisiä (myös erityisiä naisten ja nuorten työläisten luottamusmiehiä). Edellämainitut tehtävät kuuluvat myös työpaikkakomiteoille, joiden muodostamiseen on kaikella tarmolla ryhdyttävä. Myös naisten edustajaliikkeen tehtävä tulee olla AJ:n eheyden puolustaminen noskelaisten hajoitusta vastaan.

4) Tähänastinen toiminta joukkojen erottamiseksi sosialifasistien valtaamista järjestöistä ja Ammattijärjestössä pysyttämiseksi osoittaa, että puolueemme on saanut juurrutettua oikeaa käsitystä joukkolhin ja johtajien vallankumouksellisiin aineksiin (esim. työläisjoukkojen toimenpiteet AJ:n alaisten kutoma- ja liiketyöläisliittojen muodostamiseksi ja AJ:n toimikunnan asiaa koskeva päätös). Mutta on esiintynyt epärointiäkin (esim. Vaasan kirjatyöläisten yhteyskomitean julkilausuma, jossa esiintyi se harhaluulo, että liiton aparaatin valtaus sosialifasistisilta johtajilta olisi lähiaikana mahdollinen). Epäröimistä ja horjuntaa ylläpitävät oikeistolaisopportunistiset luopiot, joista toiset jyrkästi vastustavat luokkatietolisten ainesten eroamista sosialifasistien johtamista AJ:stä eronneista liitoista (esim. Härmä ja Välläri), toiset taas (Pekkala ym) esittelevät AJ:ssä pysymistä haluavien työläisten palaamista sen yhteyteen toisten alojen liittojen kautta, yleensä siis vastustaen kaikkien

työläisten nopeata irrottamista sosialifasistien valtaamista järjestöstä. Nämä opportunistien esitykset ja puuhut on jyrkästi torjuttava ja ajettava tiukasti edellämämainitun päälinjan mukaista kantaa, että AJ:ssä tulee olla kaikkien tärkeimpien alojen liitot, joihin työläiset tuntevat kuuluvansa. Mutta ei ole syytä vastustaa oikeisiin ja AJ:n alkaisempiin järjestömuotopäätöksiin nojautuviin teollisuusliittomuotoihin siirtymistä silloin, kun tämäkin muodostuu taisteluksi sosdem hajoittajia ja reformististen ammattiyhdistysjohtajien suosimaa ja ylläpitämää ahdasta ammattikuntamaista liittomuotoa vastaan. Esimerkiksi noskelaisten valtaamasta Lasiteollisuusyöläisten liitosta eroavien työläisten ja Muurarien liiton yhdistämistä Rakennusteollisuusyöläisten liittoon tulee puoltaa, mutta paperiteollisuusyövän yhtymistä Puuteollisuusyöläisten liittoon vastustaa.

5) Paperiteollisuusyövän liitossa on nyt vielä yritettävä Ammattijärjestöstä eroamispäätöksen purkamista. Mutta sen toteuttaminen on mahdollinen vain laajan ja erikoisen voimakkaan joukkokamppailun kautta, jossa joukkojen mahtavalla painostuksella on pyrittävä saamaan liiton johdon horjuva enemmistö joko estämään eron toimeenpano ilman muuta tai ainakin kutsumaan liiton ylimääräinen edustajakokous asiasta päättämään. On kuitenkin selvää, että jos ylimääräinen edustajakokous saataisiinkin toimeen, ei sen enemmistön valtaaminen voi tapahtua ilman edeltäpäin suoritettua ripeää ja tarmokasta työtä. Sen osoitti suoritettu liittoäänestys, jossa sosdem johtajat saivat pienen enemmistön. Siksi ei ole hetkeäkään luotettava siihen, että kamppailu menisi omalla painollaan ja yksistään lehdissä harjoitettavan propagandan avulla, vaan on käytettävä kaikkia joukkotyön muotoja, kuten suullista agitatiota työpaikoilla, lentolehtiä ym.

6) Ratkaisevan yliotteen saavuttamiseksi ammatillisten järjestöjen johdoissa alhaalta ylös asti, on välttämättömästi parannettava ja kehitettävä puolueen fraktiotoimintaa, jossa on vielä suuria puutteita.

KK:n plenum toteaa vielä, että Politbyro on antamissaan ohjeissa noudattanut oikeaa päälinjaa, merkiten myös, että sihteeristö on todennut puolueen fraktiolle Kutomoliiton edustajakokouksessa antamansa ohjeen virheellisyyden siinä suhteessa, että ohjeessa ei kiinteästi velvoitettu fraktiaa esittämään Ammattijärjestöön jäämisen tunnusta ja ryhtymään alustaviin käytännöllisiin toimiin. AJ:n alaisen liiton aikaansaamiseksi siinäkin tapauksessa, että sosialifasistit, erottaen liiton AJ:n yhteydestä, jättäisivät sen muodollisesti riippumattomaksi, ja että sihteeristö on heti Kutomoliiton edustajakokouksen jälkeen tämän virheen korjannut ja antanut edellämämainitun kannanmukaiset uudet ohjeet, jotka Politbyro on vahvistanut ja joiden käytännössä toteuttamiseen on ryhtydytty.

Miten olisi valmistettava työvän kunnallisen toiminnan ohjaamista oikealle kannalle

KK:n plenum toteaa, että kysymys kunnallisen toiminnan vallankumouksellisesta hyväksikäytöstä on yksi puolueemme tämän hetken tärkeimmistä järjestely- ja toimintakysymyksistä. Porvarillisten ohjesääntöjen ja sosialidemokraattisten perinnäistapojen viitoittamia latuja tullaava touhu kunnallisella alalla, jota vasemmistotyövänkin kunnallinen toiminta tähän asti käytännössä on suurelta osalta ollut, on muutettava

ja kehitettävä todella proletaariseksi luokkataisteluksi, hyökkäävää pääomaa ja fasismia vastaan käyttävän työväenluokan vallankumouksellisen joukkotaisteluliikkeen kiinteäksi osaksi. Tämän käänteeseen käytännöllinen toteuttaminen vasemmistotyöväen kunnallisessa toiminnassa vaatii vastaavanlaista käännettä puolueemme kunnallispolitiikassa ja ennen muuta puolueemme suorittamassa vasemmistotyöväen kunnallispolitiikan ohjaamisessa, minkä toteuttamiseen valmistautuminen vaatii mm seuraavien toimenpiteiden nopeaa suorittamista:

1) KI:n puhemiehistön äskelsen laajennetun kokouksen kunnallisresolusion on saatettava puoluelinjamme tiedoksi, toteutettava siinä määritellyt yhteiset tehtävät sekä suoritettava sen konkretisoiminen ja soveltaminen Suomen oloihin. Tämän resolution pohjalla on Suomessa alettava tarmokas vallankumouksellinen valistustyö ja taistelu, jotta välttämätön käänne tällä alalla saataisiin mahdollisimman nopeasti läpivietyä.

2) Sosialistisen Kunnallisen Keskustoimiston toimintakuntoisuutta on kohotettava puolueohjausta tehostamalla. SB on asetettava vastuuseen Kunnallisen Keskusneuvoston työn tehostamisesta sekä paikalliset puoluejärjestöt ja -elimet työväen valtuustoryhmien toiminnasta. On jouduttava toimivien puoluefraktiain muodostamista kunnanvaltuustoihin. On heti toimeenpantava tietojen hankinta vasemmistotyöväen valtuustoryhmäin kokoonpanosta (valtuutettujen yhteiskunnallinen asema, nykyinen työpaikka yms) ja valtuutettujen toiminnasta sekä valtuustoissa että valtuutettujen ulkopuolella (ryhmäkokoukset, osanotto työväen yleiseen luokkataistelutoimintaan jne), kuin myöskin erityisesti valtuustoihin kuuluvista puolueen jäsenistä, komfraktioista, valtuustoissa olevista opporunisteista ja muusta puoluetta välittömästi koskevasta. Niin hyvin legaalilla kuin illegaalillaakin linjalla on aikaansaattava säännöllinen kunnallistoimintaa koskeva raportteeraus.

3) Vaalikomiteain ja vaalijärjestöjen ohjausta on tehostettava. Tämän lisäksi on valtuustoryhmäin ja vaalikomiteain ympärille pyrittävä, työpaikka- ja kyläedustajaperiaatetta noudattaen, muodostamaan puolueen vaikutuksen alaiset laajemmat kunnallisaktiivit joko valitsijakomiteain tms. nimellä kunnallisten kamppailujen valmistamista ja suorittamista silmällä pitäen. On otettava valmistuksen alaiseksi kysymys, missä eri muodoissa kunnallisaktiivin pysyväistä toimintaa paraiten voidaan järjestää.

4) Työväen sanomalehtien (myöskin "Liekin" sekä "Työläis- ja talonpoikaisnaisten lehdet") on otettava kunnallispolitiikan kiinteä seuraaminen ja tarmokas ajaminen jatkuvasti työalukseen. Työväen päivälehti on vilpymättä saatava vakituinen kunnallisen luokkataistelun osasto, työläiskirjeenvaihtajaverkostoa on vahvistettava kunnallisia asioita silmällä pitäen; asian esittämistavoissa on siirryttävä porvarillis-sosiaalidemokraattisista selostusmuodoista uusiin parempiin metoodeihin.

"Sosialistinen Alkakausi" on koetettava saada ilmestymään silmällä pitäen myöskin välttämättömän käänteeseen läpiajamista kunnallispolitiikan alalla.

5) On ryhdyttävä heti valmistamaan julkisten kunnallispolitiikan ohjauskurssien toimeenpanemista ensi syksynä. Erityisesti on ryhdyttävä toimenpiteisiin kurssiohjaajain valmistamiseksi.

6) Työväen vaalijärjestöt, naisten edustajakokoukset ja työläisnuorisjärjestöt on saatava säännöllisesti käsittelemään kunnallisen luokkataistelun kysymyksiä hetken vaatimuksien ja puoluepäätösten mukaisesti.

7) Neuvostoliiton paikallisten neuvostojen toiminnasta on säännöllisesti toimitettava aineistoa Suomessa käytettäväksi.

8) PB:n tehtäväksi jätetään tämän päätöksen toteuttamista koskevien lähempien ohjeiden antaminen.

Päätös nuorisokysymyksestä

1. KK toteaa SKNL:n organisatorisen vahvistumisen I:n liittokouksen jälkeisenä aikana, jäsenmäärän kasvun, työmaasoluverkoston laajenemisen, joskin hyvin vähäisessä määrässä, ja illegaalisen lehdistön kasvun. Kuitenkin on solujen, erikoisesti työmaasolujen, toiminta heikkoa. Niitä ei ole osattu muodostaa työläisnuorisojoukkoja taisteluun kokoaviksi elimiksi. Liiton poliittisessa toiminnassa on ollut suurena heikkoutena toimettomuus fasistien yltyvien hyökkäyksiä edessä. Liitto ei ollut, päätöksistä luolimatta, organisatorisesti ja aatteellisesti valmistautunut porvariston hyökkäyksiin, josta seurauksena oli julkiset järjestöt menettäessä niihin koottujen nuorisojoukkojen hajaantuminen.

Porvariston vainotoimenpiteiden sekä oikeistolaisten ja sosialifasistien hyökkäyksen kärjistyessä luokkataistelukannalla olevaa työväestöä vastaan ovat eräät vaaralliset vinopyrkimykset kasvaneet ja voimistuneet nuorisoliikkeessä. Toiselta puolen ilmenee käsityksiä, jotka tahtovat supistaa Komm. Nuorisoliiton vain pienen kouluutetun ryhmän järjestöksi. Käytännössä se ilmenee liitossa kuoreen sulkeutumisena, siinä, ettei kyetä murtamaan tietä nuorisojoukkojen luo. Toiselta puolen, taistelussa oikeisto-oppportunismia vastaan on nuorison taholta esitetty tunnuksia, jotka tähtäävät siihen, että nuorison on otettava johto käsiinsä puolueen ohi tässä taistelussa: "nuorison on kaskilla toiminta-aloilla käytävä sanelemaan taistelun suunta ja taistelumuodot" (Varsinais-Suomen nuor. piirilehti). Käytännössä vievät molemmat esitetyt "vasemmistolaiset" pyrinnot samaan päämäärään: järjestön eristäytymiseen työläisnuorisoujoukoista ja puolueen johdon aliarvioimiseen. Liiton KK:n on suunnitelmallisesti ryhdyttävä taistelemaan näitä käsityksiä vastaan.

Tilanteen kärjistyessä, julkisten toimintamahdollisuuksien yhä vähentyessä, on liitto yhä selvemmin saatava näkymään työläisnuorison taistelujen johtajana. Aivan erikoista huomiota on kiinnitettävä liiton organisation lujittamiseen työpaikoilla. On muodostettava ja otettava käytäntöön uusia joukkotyön muotoja, joiden kautta liitto nykyisessä tilanteessa pääsee välittömästi lähemmäksi nuorisoujoukkoja (illegaalinen kamppailutoiminta, työmaa- ja muu joukkolehdistö). Fraktiaverkostoa on pyrittävä luomaan kaikissa uusissa ja vahvistamaan vanhoissa järjestöissä.

2. KK teroittaa nuorison aktiivisen itsepuolustuksen järjestämisen välttämättömyyttä taistelussa fasismia vastaan. Tähän taisteluun on koottava nuorisoujoukot, ei luovutettava entisiä asemia ilman vastakamppailua, vaan laajennettava taistelua työväen vapaan poliittisen järjestäytymisliikkeen puolesta. On tehtävä työläisnuorisoujoukoille selväksi työväenluokan laajan itsepuolustuksen tarpeellisuus joukkokokousten ja sanomalehdistön kautta ja ryhdyttävä käytännössä järjestämään sitä (mielenosoitusten, lakko- taistelujen ym yhteydessä). Erityistä huomiota on kiinnitettävä työmaafasismiin eri ilmenemismuotoihin (työmaaterroriin, fasististen kyttien järjestämiseen ja niiden toimintaan) ja kehitettävä voimakas liikehtiminen niitä vastaan ensi kädessä työpaikoilla.

3. Sodanvaaran ja luokkataistelun kärjistyessä päivä päivältä on liiton ryhdyttävä todella tekemään antimilitaristista työtä, jonka laiminlyöminen on vakava oikeistolainen virhe koko liiton toiminnassa. Liittokokouksen päätöksistä huolimatta ei tätä työtä ole lainkaan tehty. On ryhdyttävä jälleen perustamaan nuorison antimilitaristisia komiteoita johtamaan työtä. Kaikissa nuorison järjestöissä on kysymys sodanvaarasta ja taistelusta sitä vastaan nostettava eslin. Sellaiset käsitykset, että kysymys sodasta ei ole joukkoille kyllin läheinen, kun "siltä on puhuttu jo vuosikaupalla" (Uudenmaan nuorisopiirikomitean selostuksesta), että antimilitaristisilla tunnuksilla ei voida mobilisoida nuorisojoukkoja, että antimilitaristinen työ on yksinomaan sitä varten perustettujen erikoisten elinten eikä koko nuorisojärjestön tehtävä, on täysin virheellisenä jyrkästi tuomittava. Antimilitaristista taistelua on käytävä työväenluokan kunkin päivän taistelukysymysten pohjalla sekä otettava siinä huomioon myöskin sotilaitten oikeuksien ja vaatimusten puolustaminen. Sotaväkeen ottojen yhteydessä on järjestettävä joukkokamppailuja, levitettävä lentolehtisiä, julistuksia, järjestettävä lähtiäisiä, kokouksia jne. Reserviläisten harjoituskutsuntoihin on liiton valmistauduttava ottamalla selvää, ketkä nille joutuvat ja valmennettava heitä, jotta työ manööveripäivien aikana saataisiin mahdollisimman voimakkaaksi. "Omaisten päivien" tms. yhteydessä on kehitettävä laaja vastakamppailu järjestämällä mielenosoituksia, kumouksellisia esiintymisiä "omaisten päivien" tilaisuuksissa, joiden avulla paljastetaan niiden luonne ja merkitys aatteellisessa sodanvalmistelussa. On kehitettävä taistelua muitakin militarismien muotoja, kuten suojeluskuntaa, koulujen militarisoimista ym vastaan. Koska maaseutua militarisoidaan erikoisen kiihkeästi ja koska maatyöläis- ja köyhä talonpoikaissuoriso muodostaa lukumäärältään valtavimman osan porvarillisesta armeijasta, on työhön näiden ainesten keskuudessa kiinnitettävä suurta huomiota (organisation luominen, yhteyksien perustaminen, valmennustyö jne). Liiton ja julkisen nuorisolehdistön on jatkuvasti omistettava suurta tilaa ja huomiota antimilitaristisen taistelun kysymysten käsitteilylle.

Liiton sotilasvalmennustyö on ollut tavattoman huonoa. Huolimatta yhteyden parantumisesta sotilaslinjaan ovat työn tulokset jatkuvasti heikentyneet. Elleivät liiton johtolimet saa valmennus- ja yleistä antimilitaristista työtä käyntiin, on ne korvattava uusilla voimilla. Tilanteen nykyisellään ollen ei enää voida sallia minkäänlaisia laiminlyöntejä tässä suhteessa.

4. Kapitalismin pulan aiheuttaessa edelleen työttömyyttä, palkkojen alentumista ja yleensä työtätekevän nuorison aseman kurjistumista, on taloudellisten taistelujen valmistaminen ja kehittäminen yksi tärkeimmistä tehtävistä. Yleisten taloudellisten taistelujen aikana on liiton ponnisteltava vetäykseen työläisnuorison näihin taisteluihin kiinteästi mukaan (nuorisoedustajat lakkojohdossa, nuorisokonferenssit ym erikoistyömuodot) sekä järjestettävä mikäli mahdollista nuorison taistelua vaatimustensa puolesta itsenäisten nuorisolakkojen avulla (nuorison lakko-komiteain johdolla). Työpaikkojen nuorison taistelutoiminnan kärjessä on oltava työmaanuorison luottamusmiehistön; solun, jos sellainen on, täytyy säilyttää tällöinkin johtava osuutensa työpaikan nuorison kaikissa toiminnoissa. Tätä verkostoa on ryhdyttävä luomaan. Erikoista huomiota on kiinnitettävä työssä olevan ja työttömän nuorison taisteluun yhdistämiseen (yhteiset kokoukset ja mielenosoitukset, työttömän nuorison edusta-

jat työläisten eri komiteoissa ja päinvastoin, yhteiset vaatimukset jne) sekä kehitettävä työttömän nuorison toiminnan erikoismuotoja (kokoukset, nuorisoedustajat yleisissä työttömien komiteoissa jne).

5. Kaikki tähänastiset päätökset taistelusta sosdem nuorisojärjestöjä vastaan ovat jääneet paperille. Lukuunottamatta satunnaisia kirjoituksia sanomalehdistössä taistelun välttämättömyydestä ei perusjärjestöissä ole tehty mitään laajan joukkokamppailun järjestämiseksi sosdem nuorisojärjestöjä vastaan. Niiden sisällä tehtävässä hajoitustyössä ei myöskään ole saatu mitään tuloksia, joskin työtä on alettu jossain määrin tehdä viime aikoina.

Pääsääntöisenä syynä työn laiminlyöntiin on ollut sosdem nuorisoliikkeen aliarviointi niin SKNL:ssä kuin julkisessa vallankumouksellisessa nuorisoliikkeessäkin. Sosdem nuorisoliikkeen organisatorinen heikkous julkiseen vallankumoukselliseen nuorisoliikkeeseen verrattuna, varsinkin teollisuuskeskuksissa, on johtanut siihen, että työtä näiden järjestöjen sisällä ja niitä vastaan on pidetty tarpeettomana. Tulokset näistä vääristä käsityksistä ovat nyt näkyvissä. Sosdem nuorisoliike, joka näyttää sosdem puolueessa "vasemmistolaisen" silven "vallankumouksellista" osaa, on viime aikoina huomattavasti voimistunut niin organisatorisesti kuin vaikutukseltaankin. Käyttäen hyväkseen vallank. työläisnuorisoliikkeessä porvariston vainojen aiheuttamaa hajaannusta, yrittää se "vasemmistolaisten" fraasien avulla ja kopioimalla tarkoin kommunistisen nuorison joukkotyömuodot (sinipuserot, seinälehdet, kollektiiviset esitykset) vetää työläisnuorisojoukkoja omiin järjestöihinsä. Sen vuoksi on taistelu sosdem järjestöjä vastaan nyt tärkeämpää kuin koskaan ennen ja sitä on kaikki keinoin tehostettava. Nuorisoliiton KK:n on tarkkaan harkittava keinoja, joiden avulla sosialifasistista nuorisoliittoa vastaan voidaan parhaiden taistella sen vaikutuksen hävittämiseksi työläis- ja köyhän talonpoikaisten nuorison joukossa. Liiton on lehdistössä ja muussa toiminnassa ryhdyttävä säännöllisesti seuraamaan nuorisojärjestön toimintaa ja paljastamaan erikoisesti sen "vasemmistolaisten" lauseparsien onttous ja valheellisuus osoittamalla tosiasioilla, että sosdem nuorisajohtajisto muodostaa erottamattoman osan sosialifasistien rintamasta. Koska sosdem nuorisoliikkeen varsinaisen tukikohta on maaseudulla, on siellä tämän liikkeen vastaista ja muuta kumouksellista valistustyötä vahvistettava. Voimakas vastakamppailu on järjestettävä sosdem nuorison ensikesäistä maatakasittävää juhlaa vastaan, ryhtymällä samannäköisesti järjestämään koko työtätekevän nuorison maata käsittäviä päiviä, piirijuhlia tai suuria kokouksia, joissa paljastetaan sosialifasismia ja sen luonnetta.

6. KK pitää tarpeellisenä työläisnuorison julkisten joukkojärjestöjen kehittämistä seuraavasti:

a) Nuorison taloudellis-ammattillisen työn ja joukkotoiminnan voimistuttamiseksi sekä sosialifasismia ja oikeisto-oppoportunisteja vastaan käytävän taistelun tehostamiseksi on ryhdyttävä ensisijassa kehittämään taloudellis-ammattillisen työn muotoja työpaikkapohjalla (nuoriso-osastot ja -komissionit).

b) Nuorison laajan joukkotoiminnan yhdeksi päämuodoksi muodostetaan Työväen Raittiusliiton järjestöt. Sitä varten on niissä kaikkien elinten yhteyteen perustettava nuorisosaostoja ohjaamaan nuorisotyötä. Perusjärjestöihin on muodostettava nuorten kerhoja ja piirejä, joihin järjestöihin kuuluva nuoriso kootaan. Samalla on järjestöjen työn sisältö

saatava muuttamaan luokkahenkiseksi, vallankumoukselliseksi kasvatus- ja valistustyöksi.

c) On ryhdyttävä luomaan uusia nuorisjärjestöjä, erikoisesti nuorison työpaikkaseuroja, työväen kirjallisuuden levityskerhoja, Sivistysliiton opintokerhoja ja Työväen Kirjailijaliiton kerhoja.

d) Luokkatietoisien työläisnuorison on mentävä urheiluopposition järjestöihin ja muutettava niiden työn sisältö vallankumouksellisten kasvatus- ja taistelujärjestöjen suuntaan (opintokerhot, ohjelmalliset viikkokokoukset, retkeilyt ym).

e) Komiteatoimintaa on järjestettävä edelleen liittopäätösten pohjalla. Sen on suuntauduttava yhä enemmän työpaikoille ja muodostuttava työläisnuorison yhteisrintamaa järjestäväksi työmuodoksi.

f) Lasten liiton hajoituksen varalta on ryhdyttävä luomaan tarpeellista koneistoa Työv. Raittiusliiton ja urheilujärjestöjen yhteyteen. Päättävää taistelua on käytävä Lasten liitossa ja sen johdossa ilmenevää oikeistopportunistista suuntaa vastaan, käyttäen tarpeen vaatiessa organisatorisia toimenpiteitä.

g) Jätetään PB:n harkittavaksi kysymys maata käsittävän elimen, esim. Työväen Sivistys-Keskuksen perustamisesta työväenjärjestöjen agitatio- ja propagandatyön yhtenäistä johtoa varten. Sen tehtävänä olisi mm nuorison paikallisten erinimisten kerhojen työn ohjaus.

7. Puolueen on nyt, nuorisoliikkeen vaikean tilanteen ja lisääntyneiden tehtävien vuoksi annettava yhä voimakkaampaa tukea SKNL:n työlle. Tiheään, jatkuvasti ja säännöllisesti on puolue-elinten ylhäältä alasta kuultava selostuksia ja käsiteltävä nuorisotyön kaikkia kysymyksiä. Puolueen yleisistä kysymyksistä ja kamppailuista on tehtävä selkoa aina nuorisosoluille asti. Molemminpuolinen edustajajärjestelmä puolueen ja nuorison kaikissa elimissä on lopullisesti toteutettava.

8. Puolueydintä nuorisoliitossa on vahvistettava. Toimitettavien puoluesiirtojen yhteydessä on se osa nuorisoliittolaisista, jota katsotaan tarvittavan nuorisotyössä, jätettävä liittoon puolueyttimeksi. Samassa tarkoituksessa on nuorisoliittoläissä olevat puolueen jäsenet siirrettävä nuorisoliiton jäseniksi ja sen työhön (ei yksin edustajatehtäviin), jota työtä on katsottava osaksi heidän puolueytöstään.

9. KK pitää tarpeellisena nuorisoliiton piiriedustajain konferenssin järjestämistä lähikuukausien aikana, jossa neuvottelussa käsitellään liiton organisatio-, antimilitaristista- ja taloudellis-ammattillista kysymystä, ja antaa kaiken tukensa sen aikaansaamiseksi.

SKP:n VII PUOLUEKONFERENSSIN PÄÄTÖKSIÄ V. 1930

Suomen taloudellinen ja valtiollinen tila ja SKP:n päätehtävät

I. Kolmannen kauden alku Suomessa ja puolueemme suhtautuminen siihen

1) Suomen kapitalistisessa taloudessa oli vv. 1921—22 jälkeen tapahtunut suhteellisen voimakas osittaisen vakaantumisen prosessi.

Teollisuudessa se ilmeni ennen muuta tuotannon kasvuna, varsinkin pääteollisuuksien (eli vientiteollisuuksien) aloilla. Etenkin noilla samoilla aloilla tapahtui kehitystä tekniikassa ja samanaikaisesti ratsionalisoinnin ohessa myös työntekijäin lukumäärän lisääntymistä.

Myös maataloudessa ilmeni tuotannon nousua ja tekniikan kehitystä.

Pääomasijoitusten kasvu sekä pääoman keskittyminen ja kartteloituminen oli yhtenä osana kapitalismin vakaantumisiikkejä. Vakaantumisprosessi kuvastui erittäin havainnollisesti viennin vahvassa kasvussa ja samanaikaisesti tapahtuneessa tuonnin lisääntymisessä ei ainoastaan kulutustarkoituksia, vaan huomattavasti myös teollisuus- ja maataloustuotannon tarkoituksia varten.

Sodanjälkeisen kapitalismin pulan toinen eli osittaisen vakaantumisen kausi päättyi kuitenkin v. 1928. Vv. 1928—29 merkitsevät käännettä edellämaitussa kehityksessä: osittaisen vakaantumisen horjuvaisuus alkaa näkyä ja tuntua yhä enemmän ja Suomen kapitalistisessa taloudessa tapahtuu siirtyminen suhteellisesta vakaantumisesta pula-aikaan. Sen ennustajana toisella kaudella ja samalla myöskin vakaantumisen huojumisen ilmaisijana jo silloin oli ollut m.m. kotimaisen tuotantovälineteollisuuden, metalliteollisuuden hidas kehittyminen, metallikapitalistien voimakkaat yritykset painaa alas työläisten elintasoja sekä myöskin pääoman osittainen halu karttaa tuotannollisia aloja ja huomattavassa määrässä virtaaminen keinotteluluontoiseen rakennusteollisuuteen.

Huhtikuun plenumissa v. 1929 KK totesi pula-aikaan siirtymisen lausumalla m.m.: "Kasvanut tuotanto pääteollisuuksien alalla (saha- ja paperiteollisuudessa) on törmännyt ja tulee myöhemmin yhä enemmän törmäämään ahtaantuneita markkinoita vastaan, sahateollisuuden kasvun vaikeutuessa, myös Suomen metsävarojen uupumisen vuoksi. — Pulan edelleen kehittyminen jopa kiristymisenkin näyttää todennäköiseltä".

Tämä arvio Suomen kapitalistisen kehityksen suunnasta on osoittautunut oikeaksi.

V. 1929 teräväksi käynyt pula ilmenee taloudellisesti: markkinain kiihtymisestä johtuneena liikatuotantona, jota on seurannut tuotannon aleneminen erittäinkin teollisuudessa, niinhyvin pää- (eli vienti-) teollisuudessa

suuksissa kuin myös tärkeimmissä muissa (kotimaisia markkinoita varten työskentelevissä) teollisuuksissa sekä maataloudessa; työntekijöiden lukumäärän vähentymisenä; jatkuvana rahan puutteena ja korkokannan nousuna; vararikkojen lisääntymisenä; talonpoikain myyntimetsäin kantomaksujen alentumisena ja pakkohuutokauppain lisääntymisenä pientalonpoikain maksamattomien lainojen ja verorästien johdosta (talonpoikain omaisuuden lillinen pakkoluovutus", kuten maalaisliiton "Maakansa" tunnustaa); viennin huomattavana vähentymisenä ja myöskin tuonnin vieläkin voimakkaampana vähentymisenä niin hyvin tuotantokulutustarkoituksiin.

Kapitalistisessa taloudessa Suomessa on suhteellinen vakaantuminen nyt erittäin vakavasti horjunut ja on kapitalistinen talous ankaran pulan kourissa. Pulan jatkuminen ja syventyminen oli kiertämätön alkaneen yleismaailmallisen pulan ja maatalouspulan johdosta sekä Suomen kapitalistisen talouden yksipuolisen luonteenkin vuoksi. Siitä huolimatta, että pulakauden kestäessä suurporvaristo on pääomasijoituksia ja teollisia uutisrakennuksia voimakkaasti supistanut, rajoittanut kulutusta tuontia supistamalla sekä ulkomaisilla lainoilla rahatilannetta hiukan helpottanut, jatkuu tuotannon supistaminen, työkäsien määrän väheneminen ja vararikot. On todettava, että v. 1930 aikana pula on terävöitynyt ja laajentunut, erittäinkin maatalouspulan terävöitymisen johdosta.

Suhteellisen vakaantumisen lisääntynyt horjuminen ja kehittyminen teräväksi pulaksi aiheutti välittömästi työväenluokalle: työttömyyden suurta kasvua, rationalisointiin liittyneen kapitalistisen kiristyksen lisääntymistä, palkkatason painumista, mikä kaikki merkitsi elintason jyrkkää alenemista, kun lisäksi monopolikapitalismi pitää elintarvehintoja melkein entisellä tasolla, huolimatta tukkuhintain alenemisesta; työtätekeväille, varsinkin pientalonpoikaistolle, jonka palkkatyöanslotkin metsätöitten supistamisen ja työehtojen niissä huonontumisen vuoksi olivat jyrkästi vähentyneet, ja erinäisille muille pikkuporvarillisille kerroksille: nopeaa köyhtymistä.

2) Työtätekevään väestökerrosten taloudellisessa asemassa tapahtuneet muutokset kuvastuivat ja kuvastuvat tyytymättömyysmielialojen kasvussa ja syventymisessä sekä siitä lähteneissä taistelutoiminnoissa.

Työväenjoukoissa se on ilmennyt radikalisoitumis- eli vasemmistumisprosessina monessa muodossa varsinkin kasvaneena valmeutena joukkoliikkeisiin ja terävämpien luokkataistelumuotojen käyttämiseen etenkin 1928—29. Sitä kuvastaa: esim. v. 1929 vappumielenosoituksiin osanoton runsaus, verrattuna noskelaisten kokouksiin; samoin vappumielenosoitukset 1930 eräissä paikoissa, elokuun 1 päivänä sodanvastaiset mielenosoitukset v. 1929 katusiintymisineen; laajojen joukkojen alkuvoimainen vastalause- ja mielenosoitusliike loka-marraskuussa 1929 valtiollisten vankien puolesta sekä suuret joukkovastalausekokoukset touko-kesäkuussa 1930 lapualaisfasistien esiintymisen johdosta, v. 1928—29 lakot sitkeytensä ja osanottajain määrän kasvun puolesta sekä työläisten omakohtaiset lakkopyrinnöt, jotka amm. johto esti (sahalaiset kuljetuslakon aikana); erinäiset pienemmät työläisten itsensä, ja erikoisesti järjestymättömien myötävaikutuksella, tolmeenpanemat lakot ja vastalauseet palkanalennuksien vuoksi keuhällä v. 1930 sekä Turun makkaratyöläisten lakko fasistikumouksen jälkeen.

Maalaisköyhälistön ja köyhän talonpoikaiskansan kerroksissa ovat kehittyneet ja kasvaneet tyytymättömyysmielialat (liike v. 1928 kadon

johdosta, metsä- ja uittotyöläisten lakot, kakkiaan noin 2.000 työläistä käsittäviä, talvella ja keuhällä 1930). Pientalonpoikain tyytymättömyyttä ja luokkataisteluhulun syntymistä niissä kuvastaa talonpoikain kokouksien päätökset keuhällä 1930 ottaa osaa kansainväliseen vallankumouksellisten talonpoikain kongressiin.

Tyytymättömyysmielialoja on versonut myöskin pikkuvirkailijain keroksissa kaupungeissa ja maaseudulla, ilmeten palkankorotusvaatimuksina valtiolle v. 1929.

3) Kommunistinen Internationale oli jo VI kongressissaan (1928) ja edelleen X pleenumissaan (v. 1929) osottanut olevan kysymyksessä kansainvälisen muutoksen, siirtymisen kansainvälisesti kapitalismin osittaisesta vakaantumisesta eli toisesta kaudesta vakaantumisen kasvavaan horjumiseen eli kolmanteen kauteen. Tälle kaudelle on luonteenomaista, että kapitalismin vakaantuminen ei vahvistu, vaan päinvastoin horjuu enemmän ja enemmän ja että kapitalismin yleinen pula kasvaa, että ristiriidat kärjistyvät suurimpain imperialististen valtain kesken ja varsinkin kapitalistimaiden ja SSSR:n kesken, jossa viimeksimainitussa sosialistinen rakennustyö valtavasti voimistuu. Tälle kaudelle on edelleen erikoisen luonteenomaista niinkuin lausutaan KI:n johtavan puolueen, Neuvostoliiton Komm. Puolueen XVI:n edustajakokouksen päätöksessä — "uuden imperialistisen sodan vaaran kasvu, työväenluokan ja kaikkien työtätekevien joukkojen aseman huononeminen kaikkialla koko kapitalistisessa maailmassa, porvarillis-demokraattisen valtiomuodon fasistisoiminen ja sosialidemokratian muuttuminen suoranaisesti työväenluokan nujertamisen välineeksi".

Suomen kapitalistisen talouden osittaisen vakaantumisen yhä suurempi horjuminen ja muuttuminen pulaksi on ilmaus maailman kapitalismin yleisen pulan jyrkästä terävöitymisestä. Kommunistisen Internationalen yleinen arvio kapitalismin osittaisen vakaantumisen horjumisesta kolmantena kautena sopii täysin myös Suomeen. Se, mitä KI on ennakoita osottanut myöskin talouspulan alkeellisimmasta vaikutuksesta, sopii kaikessa pääasiassa myöskin Suomeen maailman kapitalismin järjestelmän yhtenä osana.

Todettuaan muutokset luokkien taistelujen tekijöissä ja itse luokkien taistelussa, veti Kommunistinen Internationale tästä oikeaksi osoittautuneesta ennakoarviostaan VI kongressissa ja sittemmin X pleenumissa myös selvät valtiolliset johtopäätökset. Samalla kun KI totesi työväenliikkeen joutuneen uuteen vaiheeseen, osoitti se sen vuoksi myöskin olevan välttämätöntä toimeenpanna käänne kommunististen puolueitten kaikessa toiminnassa. Tämän uuden vaiheen vaatiman käänteen pääsisältö tuli olla siinä, että kommunistiset puolueet 1) puhdistaisivat itsensä päättävästi sosialidemokratian jätteistä ja opportunistisesta käytännöstä järjestelmällisen bolshevistisen itsearvostelun avulla, 2) kävisivät tarkkokaasti joukkojen mobilisoimiseen, taisteluihin joukkojen jokapäiväisistä vaatimuksista lähtien, johtaen näitä taisteluita ja suunnaten taistelun kärjen yhä terävämpänä työnantajia, fasismia, sosialifasismia ja reformismia vastaan, 3) yhdistäisivät kaiken toiminnan ja taistelun hellittämättömäksi kamppailuksi imperialistisen sodan vaaraa vastaan ja Neuvostoliiton puolesta sekä siten kaikin tavoin valmistuen työväen diktatuurin toteuttamiseen proletarisen vallankumouksen kautta.

4) Siirtyminen taloudelliseen pula-alkaan kaikkine siltä johtuvine seurauksineen erikoisesti työväenluokalle ja talonpoikaishrauhaalle edellytti

ja vaati vilvyttelemätöntä ja päättävää käännettä myöskin SKP:n toiminnassa KI:n osotusten ja ohjeitten mukaisesti. SKP:n kääntämistä uudelle tolalle haittasi kuitenkin pahasti pitkälle kehittynyt opportunistinen legaalisuuteen, laillisuuteen juuttuminen ja maatuminen, joka tapahtui jatkuvana prosessina toisen kauden aikana. Se legalismi ilmeni kaikessa toiminnassa ja vaikutti siinä. Merkitsevämpänä lähtökohtana ja jatkuvana tekijänä tässä on se, että puolueemme opportunistisesti yllarvioi legaalisen liikkeen ominaispainon, esim. laillisten toimintamahdollisuuksien säilymisen mahdollisuuden myös kolmannen kauden jo kärjistyvän kriisin oloissa. Se johti siihen, että käytännössä puolueemme on turvautunut ja nojautunut legaaliseen liikkeeseen niin yksipuolisesti, että esim. puolueemme organisaatio jäi määrältään heikoksi, hataraksi ja suuriin joukkoihin välittömästi heikosti kiinnitetyksi. Tämä yllarviointi johti myöskin siihen, että monasti on pidetty kiinni legaalista toimintamahdollisuuksista puolueemme johtaman julkisen työväenliikkeen toiminnan vallankumouksellisen sisällön kustannuksella, esim. menemällä niiden mahdollisuuksien säilyttämiseksi sellaisiin myönnytyksiin, jotka eivät enää olleet luokkataistelumahdollisuuksien säilyttämistä vaan siltä taistelusta luopumista. Erityisesti se on tullut näkyviin toiminnassa ammatillisessa liikkeessä. Tosin kyllä käsitettiin, että sellainen legaalinen ammatillinen liike ei ole proletariaatille hyödyksi, vaan vahingoksi, joka legaalaisia mahdollisuuksia käyttäen ei käy taisteluja horjumatta ja muuttuneet tilanteet huomioon ottaen, mutta käytännössä ei tätä johdonmukaisesti noudatettu. Esim. Köpenhaminan sopimuskysymyksen yhteydessä kavahdettiin sopimukseen sisältyvää Neuvostoliiton puolustamista imperialistien hyökkäyksiä vastaan, noskein ja porvarien mahdollisen hyökkäyksen vuoksi Suomen A-järjestön kimppuun. Vasemmistolaisen ammatillisen liikkeen legaalinen säilyttäminen on otettu tekosyyksikin opportunistisille pyrkimyksille, kun esim. eräät vasemmistolaiset AJ:n johtavat miehet kieltäytyivät toimeenpanemasta kamppailua AJ:n yhtenäisyyden puolesta, jotta vaan ei sosdemjohtajia "ärsytettäisi".

Legaalisiin keinoihin liian yksipuolisesti turvautuminen ja illegaalisten keinojen käyttämisen laiminlyöminen on ilmennyt siinäkin, että samalla kun julkisen sanomalehdistön kehitystä on huollettu, mikä tietysti on oikein, puolueemme illegaalisen lehdistön ja kirjallisuuden kehittämistä on kovin heikosti huollettu ja varsinkin sen julkaiseminen on ollut kovin epäsäännöllistä, usein pitkiksi ajoiksi kokonaan pysähtynyt. Kommunistista puoluettamme ja sen kasvoja ei ole esitetty joukoille kuin suhteellisen vähän puolueemme omasta toimesta ja toimenpiteistä. Tähän vaikutti se, että pelättiin saattaa legaalista liikettä, johon puolue oli kätoutunut, luokkavihollisen huomion esineeksi. Ei se ole vika, että on koetettu konspiroida henkilöitä, elimiä ja organisaatioita suhteita, vaan vika on siinä, että puolue ei poliittisesti esiintynyt selvemmin ja jyrkemmin omilla kasvoillaan eikä näyttynyt, mitä se tahtoo erotukseksi muista, nim. sosialidemokraateista ja varsinkin epävakaisista opportunistisiin kallistuvista "vasemmistolaisista" aineksista, joita yleisesti nimitettiin kommunisteiksi. Ammatilliselle legalismille ja "itsenäisyydelle" on maksettu veroa sen kautta, että amm. järjestöissä toimivain tovereitten, varsinkin johtoasemissa olevien toimintaa ei puolue-elimien taholta ole kunnolla ohjattu, vaan annettiin niiden usein suostua opportunistisiin otteluihin. Puoluejohdon taholta ei kyllin arvosteltu näitä opportunistisia otteita ja laiminlyöntejä, varsinkin työtaistelukysymyksissä, jopa käytännössä monasti jä-

tettiin työtaistelukysymykset Amm. järjestön "omiksi asioiksi". Opportunistiseen käytäntöön ja toimettonuuteen uppoutuneita vasemmistolaisia toimitsijoita vastaan ei kyllin ajoissa nostatettu joukkojen arvostelua, eikä toimittu päättävästi siihen suuntaan, että niiden tilalle saataisiin koeltuja, valmennettuja proletaareja. Poliisivallan lahtarilakeihin ja laitomaan miellvaltaankin perustuvien määräyksien edessä ovat puolueemme jäsenet eräissä tapauksissa vastarinnatta taipuneet, ja arvostelematta on annettu vasemmistoverienkin taipua useissa tapauksissa, esim. mielenosoitusten järjestämisissä.

Nämä legalismin ilmiöt ovat ilmauksia toiselta puolelta toisen kauden vakaantumismielialojen vaikutuksesta ja toiselta puolen sosialidemokratian jätteidensä olemassaolosta puolueessamme. Niiden säilymistä ja virkistymistä taas oli edistänyt — paitsi toisen kauden synnyttämät harhat — myös vasemmistolaisesta työväenliikkeestä ja sen oleellisena tärkeänä osana aikanaan olleesta Sosialistisesta Työväenpuolueesta vasemmistososialidemokraattisine piirteineen tulevat vaikutukset.

Puolueen johtoelimet aina Politbyrosta ja Keskuskomiteasta piirijohtoihin asti ovat lähinnä vastuussa siitä, että puolueemme toisella kaudella oli päässyt niin pahasti maatumaan opportunistiseen legaalisuuteen. Ne ovat itse käytännöllisellä asenteellaan tähän vaikuttaneet, mutta enemmän vielä sen kautta, varsinkin mitä tulee puolueemme keskusjohtoon, ettei ole ajoissa ja tarmokkaasti käyty taisteluun legaalisia harhoja ja tendenssejä sekä opportunistista käytäntöä vastaan. Puoluejohtoon, puolueemme itsensä maatuminen legaalisuuteen kuvastuu kolmannen kauden alussa, siinä, että se ei pystynyt teossa ja elämässä orientoimaan puolueen toimintaa K.I:n VI kongressin ja X pleenumin osottamaan suuntaan. Erikoisesti on todettava legaalisuuteen maatumisen vaikutus siinä, että kun alkoi taloudellinen pula, niin ei puolue osannut käyttää sitä hyväkseen mobilisoidakseen joukkoja laajaan ja jatkuvaan taisteluun elinehtojensa puolesta, vaikka työläisten keskuudessa oli runsaasti tyytymättömyyttä.

5) Paperilla ja sanoissa kyllä ilmeni määrättyssä määrässä käänteentavottelua ja uuteen kurssiin siirtymisen pyrintöä.

V. 1929 alussa ilmestyneessä "Proletaarin" numerossa kiinnitettiin huomiota Suomen kapitalismin osittaisen vakaantumisen alkaneeseen vakaavaan horjumiseen. Vasta samassa numerossa alettiin julkinen taistelu legaalisessa vasemmistoliikkeessä olevia opportunistisia virheitä ja tendenssejä vastaan, mutta puolueessamme itsessään toisella kaudella esiintyneitä opportunistisia virheitä ja sosialidemokratian jätteitä ei bolshevistisesti arvosteltu, mitä ei voida leimata muuksi kuin niiden väheksymiseksi ja peittämiseksi.

KK:n ensimmäinen pleenumi K.I:n VI kongressin jälkeen oli vasta huhtikuulla v. 1929. Silloin kyllä toimitettiin VI kongressin päätöksien valaistuksessa vakava analyysi Suomen taloudellisesta ja valtiollisesta tilasta. Mutta kommunistiliikkeen tilaa tarkasteltaessa yliarvioitiin esim. puolueen organisatorinen tila ja vaikutus. Oikeistolvaaran konkreettinen osoittaminen puolueessa laiminlyötiin, kun ei nähty sen päällimausta, legalismin maatumista eikä siitä johtuvaa opportunistista käytäntöä.

Politbyron valmistamat direktiivit puolueettamme fraktialle A.J:n kongressissa v. 1929 olivat myös yritys luopua aikaisemmasta opportunistisesta käytännöstä ja parantaa toimintasuuntaa ammatillisessa liikkeessä. Niitten mukaan olisi fraktiamme tullut m.m. tiukasti puolustaa 1) Köpenhaminan sopimuksen vahvistamista ja 2) vaatia Kansainliiton Työtoi-

miston kokouksiin osanoton lopettamista, 3) jyrkästi kaikessa taistella sosialifasistisia johtajia vastaan, pyrkimättä niitten kanssa yhteistyöhön, tehden kuitenkin eron sosialidemokraattisten johtajain ja työläisten välillä, 4) pitää kiinni siitä, että ammatillinen valistustyö palvelisi ennen kaikkea joukkojen valmistamista ja aktivoimista taisteluun pääomaa vastaan työläisten jokapäiväisten tarpeitten puolesta, sekä 5) että järjestymättömien joukkojen mukaanvetämiseen taisteluun järjestyneitten kanssa kiinnitetään erikoista huomiota.

Lokakuun konferenssissa v. 1929 kiinnitettiin päätöksissä päähuomio taisteluun oikeistovaaraa vastaan, ennen kaikkea opportunistien ilmiöihin vasemmistoliikkeessä. Puolueessammekin ilmeneviin opportunistisiin tendensseihin ja tapahtuneisiin virheisiin kiinnitettiin konkreettisesti jonkun verran huomiota. Mutta päävika oli siinä, että se kritiikki oli liian suppea, se ei kohdistunut koko puolueeseen eikä oikealla voimalla suuntautunut suuren käänteen aikaansaantiin.

Joskin useimmat näistä puoluekeskuksen päätöksistä ja askeleista itsessään olivatkin oikeita, niin niistä ei kuitenkaan kuvastunut selvää ja varmaa tietoisuutta täyden käänteen välttämättömyydestä ja siitä, että näillä askeleilla todella tarkoitetaan käännettä puolueemme kaikessa toiminnassa ja luopumista opportunistisesta käytännöstä ennen kaikkea, vaan kuvastavat ne pikemminkin käänteen aliarvioimista ja pyrkimystä vain vähitellen parantaa toisena kautena harjoitettua toimintaa, jonka opportunistisia virheitä ei vielä nähty ja jonka toiminnan puutteita vielä kolmannen kauden alussa noudatetulla toiminnalla syvennettiin. Erikoisen suuri virhe oli se, ettei huolehdittu asianmukaisiin poliittisiin ja organisaatorisiin toimenpitein siitä, että tehdyt oikeat päätökset todella olisivat tulleet toteutetuiksi.

Mitä tulee puolueemme käytäntöön, niin on siinäkin eräitä askeleita, jotka osoittavat käänteen alkua.

V. 1928 kesällä suurten vangitsemisten jälkeen puolueemme toimesta ensi kerran kutsuttiin työläisiä poliittiseen joukkolakkoon, ja onnistuttuinkin rajoitetussa määrässä siinä, huolimatta vasemmistolaisen johtajan ja erinäisten kommunistienkin sabotaasista.

Tärkeä ja merkityksellinen käytännöllinen askel käänteen suunnalla on taistelun alkaminen SAJ:n sisällä noskelaisia hajoittajia ja vasemmistoliikkeen opportunisteja samoin kuin niiden kanssa liittoille eräitä puolueemme jäseniä vastaan. Pyrkimyksessään alkaen saada käännettä AJ:ssä noudatettavaan politiikkaan nähden, kärsi puolueemme SAJ:n kongressissa kuitenkin vakavan tappion sen kautta, että kongressissa oleva kommunistinen fraktia, ymmärtämättä tilanteen vaatimuksia, noudatti opportunistista linjaa (esim. suhteessa sosialidemokratian johtajiin ja vasemmistolaisen työväenliikkeen opportunistisiin toimihenkilöihin nähden sekä jätti useassa konkreettisesti poliittista merkitystä olevassa kysymyksessä noudattamatta puolueemme johdon direktiivejä, esim. Köpenhaminan sopimuksen vahvistamista ja Geneven Työtoimiston kokouksiin osanoton lopettamista koskeissa kysymyksissä). Siihen vaikutti toisaalta opportunistinen legalismin maatuminen ja toisaalta puolueemme keskusjohdon myöhästymisen ohjeittensa antamisessa ja sen sekä Suomessa olevan johdon myöhästymisen jäsenjoukkojen valmistamisessa edessäoleviin tehtäviin AJ:ssä. On myöskin tosiasia, että puolueemme Suomen Byron eräät jäsenet joko eivät ole tehneet kaikkeansa puolueen politbyron myöhästyneittenkin direktiivien toteuttamiseksi tai ovat

olleet jossain suhteessa noudattamatta politbyron ohjeita Ammattijärjestön kongressin suhteen.

Vasta kongressissa kärsimänsä tappion jälkeen puolueemme johto alkoi päättävän julkisen taistelun sosialifasistien lähimpiä apureita, opportunistisia aineksia vastaan. Tässä kamppailussa kieltämättä saavutettiin ajanoloon menestystäkin joukkojen keskuudessa, jota osottaa se, että keväällä 1930 eräissä liitoissa opportunistiset johtajat heitettiin sivuun. Mutta ammatillisten järjestöjen passiivisuus fasistihyökkäyksen aikana kuitenkin osottaa, että mitään todellista käännettä toiminnassa ei oltu aikaan saatu.

Kaikkein merkitsevin tapaus käänteen tielle pyrkimyksessä joukko-toiminnan alalla, jossa puolueemme aina on ollut heikko, on elok. 1 päivän sodanvastaiset mielenosoituskamppailut v. 1929. Porvarihallituksen määräyksiä rikottiin. Joukkoja tuli puolueen kutsusta kadulle. Poliisille tehtiin vastarintaakin. Tämän ohessa kuitenkin osoittautui myös, että puolue oli huonosti valmistunut tähänkin otteluun ja heikosti valmistanut joukkoja. Myöskin puolueen johtokyky osottautui monessa paikassa heikoksi, toisin paikoin sitä kokonaan puuttui.

6) V. 1929 marraskuun suurlakkoyritys sitten paljasti erittäin kirkaasti, kuinka pintapuolisesti puolueemme oli eläytynyt VI kongressin ja X pleenumin arvioon tilanteesta ja kommunistisille puolueille asettamiin tehtäviin, kuinka vaillinaisesti se oli sovelluttanut niitä tehtäviä Suomen oloihin ja kuinka valmistumaton puolueemme ylhäältä alas asti oli kolmannen kauden asettamiin tehtäviin sekä kuinka mitättömässä määrässä todellista kurssin käännettä puolueessamme oli aikaan saatu.

Se alkuvoimainen kuuhunta ja vastalausejoukkoliike, joka syntyi valtiollisten vankien taistelun yhteydessä, osoitti mitä selvimmin radikalisoitumis- ja vasemmistumisprosessin laajoissa joukoissa. Puolueemme johtavat elimet olivat aluksi tuntuvassa määrässä tämän liikkeen johdossa. Ilmeni tietoista pyrkimystäkin kehittää sitä ja syventää aina joukkolakkoihin asti.

Mutta samalla on todettava, että puolueemme Suomessa oleva johto, jonka hartioilla liikkeen ohjaaminen ja kehittäminen oli, tapahtumain nopeasti kehittyessä, ei alunpitäenkään suhtautunut tähän liikkeeseen sellaisella vakavuudella, huolella, tarkkuudella ja harkinnalla kuin olisi pitänyt. Ei valmistettu ajoissa puolueemme elimiä ja järjestöjä alas asti pitämään huolta siitä, että sen kehittäminen korkeammalle asteelle ja terävöittäminen tapahtuisi suunnitelmallisesti, harkitusti ja päättävästi, sekä että johto kaiken aikaa säilyisi puolueemme käsissä. Ennenkaikkea laiminlyötiin huomion kiinnittäminen siihen, että vain tarmokkaalla ja järjestelmällisellä työllä joukkojen keskuudessa ja työpaikoissa saattoi olla mahdollista tämän alkuvoimaisesti alkaneen liikkeen kehittäminen vallankumouksellista luonnetta olevaksi valtavaksi liikkeeksi porvarillista kommentoa vastaan.

Ei myöskään pidetty huolta siitä, että kommunistista johtoa kaikilla tärkeillä kohdilla olisi vahvistettu.

Kun puolueemme puolelta puuttui tietoista, suunnitelmallista ja päätävää valmistusta suureen joukkoliikkeeseen, siitä huolimatta että kuuhunta joukoissa oli ilmeinen tosiasia, niin käyttivät legaalisen liikkeen, ennen kaikkea ammatillisen liikkeen, opportunistiset johtajat tätä hyväkseen. Suomessa olevan puoluejohtomme eräitten jäsenten myötävaikutuksella julistivatkin he AJ:n nimessä yhden päivän mielenosoitus-

suurlakon, johon ei oltu vakavasti valmistuttu sen paremmin poliittisesti kuin organisatorisesti, ja siten yllättivät puolueemme sekä asettivat sen tapahtuneen tosiasian eteen. Julistaessaan suurlakon, opportunistit toiselta puolen kumartuivat joukkojen alkuvoimaisen paineen edessä, toiselta puolen pyrkivät tietoisesti eristämään puolueemme joukoista, laskien, että jos suurlakko menestyisi, niin se olisi tapahtunut heidän johdolla. Jos se taas epäonnistuisi, niin voisivat he syyttää puoluettamme "ultravasemmistolaisesta" yllytyksestä.

Kun valmistukset olivat niin kehnot, täytyi suurlakkoyrityksen sulaa nahkoihinsa ja päättyä tappiolla. Se taas oli omansa yllyttämään ja vahvistamaan suurporvariston, sosialifasistien ja opportunistien, joista osan kehittyi luopioiksi, taistelua puoluettamme, koko luokkataisteluliikettä ja kaikkia julkisia luokkataistelujärjestöjä vastaan ja kehittämään sen taistelun mitä kiihkeimmäksi ajolahdiksi.

Marraskuun suurlakkoyritys ja sen epäonnistuminen muutti työväen vallankumouksellisen luokkarintaman asemaa siten, että se joutui aikaisemmasta hyökkäyspitoisesta suunnasta puolustusasenteeseen. Puolueemme opportunistinen passiivisuus marraskuun suurlakkoyrityksen yhteydessä ei voinut jäädä seurauksitta vastaisuudessa. Suuret määrät suurlakkokutsua noudattaneita työläisiä joutui erotetuksi työstä, mikä seikka suuresti heikensi vallankumouksellista ainesta, erikoisesti puolueemme muutenkin beikkoja tukikohtia työpaikoilla, ja horjutti vakavasti luottamusta puolueemme johtokykyyn. Sillä työläisillä oli ollut oikeus edellyttää, että suurlakkokutsu oli vakavasti harkittu ja liike kunnolla valmistettu. Niinkuin asiat kuitenkin olivat, tuntuivat ubrit vallankumouksellisista työläisistä nyt turhilta ja tekivät heidät haluttomiksi noudattamaan taistelukutsuja, kuten sitten fasistihyökkäyksen edessä tuhoisesti selvisi.

7) Puolue on kolmannen kauden alkuajalla, porvariston hyökkäyksen kiihtyessä, myöskin saanut kestää hyvin ankaria iskuja ohranalta, palojen kautta menettäen runkojäseniään paljon. Mutta se ei mitenkään puolusta toiminnassa esiintyneitä laiminlyöntejä eikä niitä anna anteeksi. Sitäkin vähemmän voi niin olla, kun paloihin on vaikuttanut myös yksityisissä tapauksissa välttämättömän konspiration laiminlyöminen, joka on ilmausta puolueessa monessa suhteessa yleensä vallinneesta puutteellisesta konspirationista, jota olisi pitänyt kolmannella kaudella tiukentaa eikä missään tapauksessa heikentää.

II. SKP ja Suomen porvariston fasistinen päähyökkäys

1) Kommunistinen Internationale lausuu ohjelmassaan fasismin esiintymisestä mm. seuraavaa: "Imperialismin aikakausi, luokkataistelun kärjistyminen ja erittäinkin imperialistisen maailmansodan jälkeen kansalaisyhteiskunnan aineksien karttuminen ovat vieneet parlamentarismen vararikoon. Tästä "uudet" hallitusmenetelmät ja -muodot (esimerkiksi pikkukabinetin järjestelmä, kulissientakaisten harvainvaltaisten ryhmien luominen, "kansanedustuksen" merkityksen väheneminen ja väärentäminen, "demokraattisten vapauksien" typistäminen ja polstaminen jne.). Erikoisissa historiallisissa oloissa saa tämä porvarillisen, imperialistisen taantumuksen hyökkäys fasismin muodon. Tällaisia ehtoja ovat: Kapitalististen suhteiden epävakaisuus; se että on olemassa suuret määrät luokka-asemansa menettäneitä yhteiskunnallisia aineksia, kaupunkien pikkuporvariston ja intelligenssin laajojen kerrosten köyhtyminen, maaseudun pikkuporvariston tyytymättömyys, proletariaatin joukkonousujen alituinen uhka. Saadak-

seen valtansa vankemmaksi, tiukemmaksi ja kestävämmäksi on porvaristo yhä enemmän pakotettu siirtymään parlamenttaarisesta järjestelmästä, puolueiden välisistä suhteista ja yhdistelmistä riippumattomaan fasistiseen toimintatapaan”, joka “on välittömän diktatuurin toimintatapaa”, jonka “päätehtävänä on vallankumouksellisen työväen etujoukon, s.o. proletariaatin kommunististen kerroksien ja niiden toimihenkilöjoukon murskaaminen”.

Suomen kapitalistisen talouden vakaantumisen horjumisen (1928) ja kehittyminen teräväksi pula-aluksi (1929), maailman kapitalismin kriisin syvetessä ja terävöityessä, pulan aiheuttamien seurausten (mm. palkan alennukset, työttömyys, valtiollisen vainon kiristymisen) johdosta tapahtunut työväen joukkojen aktiivisuuden ja joukkoliikkeiden kasvu v. 1928—29, talonpoikaiston työtätekevien kerrosten köyhtyminen ja tyytymättömyys (osan pientalonpojista menettäessä kotinsa ja kontunsa, jopa varakkaittenkin talonpoikain eräitten aineiden joutuessa vaikeuksiin maatalouspulan ja siihen liittyvän maataloustuotteitten hintain alenemisen vuoksi) sekä ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden keskuudessa ilmenevä levottomuus yhä yltyvän natsionalistisen aitosuomalaisuuden hyökkäyksen johdosta, siis kansallisten vastakohtainkin kärjistymisen, — kaikki tämä merkitsi Suomessa kapitalististen suhteitten epävakaistumista ja luokkasuhteiden kärjistymistä ja niin ollen sellaisten ehtojen kehkeytymistä ja käsillä oloa, jolloin porvaristo tulee turvautumaan fasistiseen, välittömän diktatuurin toimintatapaan. Näissä kapitalistisen osittaisen vakaantumisen horjumisen ja pulakauden puhkeamisen oloissa Suomen suurporvaristo joutui asemaan, jossa siinä kypsyi tietoisuus, että ainoastaan luja isku työväen etujoukkoa, kommunistista puoluetta ja sen vaikutuksen alla olevia työväen julkisia luokkataistelujärjestöjä vastaan ja välittömän diktatuurin pystyttäminen saattoi luoda edellytykset kapitalismin horjumisen edes tilapäiselle pysähdyttämiseksi työväen ja talonpoikaiston elintason kiristämisen ja alentamisen kautta, jonka yhteydessä Suomen porvaristossa vakiintui käsitys, että vain voittoa sota Neuvostoliittoa vastaan ja Neuvosto-Karjalan anastus Neuvostoliitosta saattaisi luoda uutta pohjaa Suomen horjuneelle kapitalismille. Lisäksi porvaristoa pelottavat muistot vuoden 1918 proletaarisesta vallankumouksesta, jolloin Suomen proletariaatti tilapäisesti jo oli vallassa, olivat myös omansa työntämään suurporvaristoa fasistisen diktatuurin pystyttämiseen, tarkoituksella torjua uusi proletariisten joukkojen vallankumouksellinen nousu, jota niiden kasvanut tyytymättömyys ja joukkoliikkeitten alku olivat signalisoineet.

2) Puolueemme johto oli jo vuodesta 1927 lähtien kyllä todennut fasismin vaaran olemassaolon, mutta tätä koskevissa päätöksissä oli epäselvyyttä ja suurta vaillinaisuutta. Siihen nähden miten fasistinen diktatuuri saattoi voimaan tulla, erotettiin niissä päätöksissä enemmän tai vähemmän selvästi kaksi eri mahdollisuutta: a) se mahdollisuus, että äärimmäiset fasistiainekset (etupäässä ns. nuoroikeistolaiset ryhmät) nousevat ja kaappaavat vallan eduskunnan käsistä, s.o. eduskunnan valtaryhminä olevien puolueiden käsistä; b) se mahdollisuus, että voimassaoleva hallitusjärjestelmä kehittyy fasistiseksi diktatuuriksi, kehittyy vähitellen askel askeleelta pääasiassa laillisesti tapahtuvan luokkasorron kärjistymisen ja parlamenttaarisen demokratian allituksen supistumisen tai syrjäyttämisen kautta. Jos kohta ei ensinmainittuakaan mahdollisuutta kielletty, niin orienteerautui puoluejohtomme pääasiassa jälkimmäistä mahdollisuutta silmälläpitäen aina fasistisen kumouksen aattoon asti.

Mutta kumpikaan näistä asetetuista vaihtoehdoista ei sittemmin todellisen asiainkulun valossa osoittautunut oikeaksi, tai kumpikin osoittautui korkeintaan puolittain oikeaksi.

Ensinmainitussa vaihtoehdossa oli paikkansapitävää se, kun siinä edellytettiin tapahtuvan verrattain äkillisen mullistuksen, laittoman keikkauksen; mutta paikkansapitämätöntä oli siinä se edellytys, että fasistisin osa porvareista nousisi taisteluun toista porvariston osaa, demokraattisempia aineksia vastaan, ja kaappasi niiltä vallan. Niin oli tapahtunut esim. Bulgariassa v. 1923, mutta Suomessa ei sellainen tullut — eikä voinut tulla — kysymykseen. Se johtui ennen kaikkea siitä, että porvariston perusryhmät kaikista porvaripuolueista olivat jo pitkälle fasistisoituneet, noudattivat suurin piirtein katsoen suurporvariston johtoa ja yhdessä nojautuivat porvarillisen järjestelmän lujimpaan selkärankaan, suojeluskuntiin, joita ne eivät missään tapauksessa halunneet panna sisäisten ristiriitojen vaaran alaiseksi toisarvoisten erimielisyyksiensä vuoksi, varsinkin kun talouspula ja sen johdosta kehkeytnyt joukkojen tyytymättömyys ja nousun uhka signalisoi vaaraa koko porvarillisen järjestelmän olemassaololle taaskin, kuten 1917—18.

Toinen vaihtoehto taas sisälsi paikkansapitävää sen, että tulisi tapahtumaan entisen hallitusjärjestelmän "kehkeytyminen" eli "kasvaminen" (pererastanije) fasistiseksi diktatuuriksi, mutta paikkansapitämätöntä oli se, että tämä tapahtuisi pitkällisemmän prosessin tietä ja pääasiassa laillisella parlamenttaarisella tavalla. Puoluejohtomme ei, edellyttäessään voimassa olevan hallitusjärjestelmän kehkeytymisen (pererastanije) fasistiseksi diktatuurijärjestelmäksi, ottanut tätä mitä tärkeintä kehkeytymiskysymystä konkreettisen erittelyn alaiseksi, ennen fasistista kumousta vallinneen porvarillisen hallitusjärjestelmän luonteen oikean arvioinnin ja konkreettisten tilanteitten sekä niissä tapahtuneitten muutosten pohjalla ja valaistuksessa.

Jos kohta oli epätodennäköistä, että Suomen fasistit kukistamalla eduskunnan valtaryhmät anastaisivat vallan käsiinsä, ja sensijaan oli todennäköisempää, että Suomessa porvarillinen parlamenttarismi valtaryhmineen päivineen muuttuisi fasistiseksi diktatuurivallaksi, niin miksi piti edellyttää, kuten enimmäkseen "hiljaisesti" edellytettiin, että tämä muutos eli "kehkeytyminen" tapahtuisi juuri vitkalleen ja parlamenttaarisesti. Miksei se voinut yhtä todennäköisesti tai paljon ennemminkin tapahtua äkillisen epäparlamenttaarisen rynnistyksen kautta? Sitä ei puoluejohtomme ajatellut, vaan ilman muuta orienteerautui yksipuoliseksi legaalisen, parlamenttaarisen näköalan mukaan.

Ellei legalistinen tendenssi olisi puoluejohtoamme vaivannut, niin se olisi myös silloisen hallitusjärjestelmän kokoonpanon ja luonteen arvioinnista johtunut oikeaan vallankumoukselliseen johtopäätökseen. Puoluejohtomme tunsii tuon hallitusjärjestelmän pääpiirteet hyvin. Se ei suinkaan liiotellut sen demokraattisuutta, vaan alunpitäen terotti — ja täydellä syyllä — sitä tosiasiaa, että Suomen porvarillisen demokratian järjestelmään oli yhdistetty eräitä paljon merkitseviä fasistisen järjestelmän aineksia. Niitä oli niin hyvin voimassaolevan hallitusjärjestelmän struktuurissa eli kokoonpanossa (yleiseen äänioikeuteen perustuvan puoluejärjestelmän ohella kommunistisen puolueen illegaalinen polkkeusasema; yleiseen asevelvollisuuteen perustuvan armeijan ohella paljon laajempi aseistettu porvarillinen luokkataistelujärjestö, suojeluskunnat) kuin myöskin hallitustavassa (tyypillisen porvarillisen parlamenttaarisen hallitustavan sekä työ-

väenliikkeellekin jätetyn verrattain laajan yhdistys-, kokoontumis-, paino- ja sanavapauden ohella järjestelmällinen kommunistien vainoaminen erityisesti tätä varten kehitetyn lukuisan valtiollisen poliisin ja häikäilemättömän poliittisten tuomioiden avulla). Moniaissa puoluejohtomme päätöksissä ja lausunnoissa toisella, vieläpä kolmannellakin kaudella kylläkin virheellisesti ja liioitellen nimitettiin fasistiseksi Suomen miltei koko voimassaolevaa luokkavaltajärjestelmää ("valkoista valtakomentoa" kokonaisuudessaan). Mutta se seikka sinänsä, että toisella kaudella, jolloin harhat demokratiasta kapitalismin osittaisen vakaantumisen pohjalla elpyivät työväen keskuudessa ja jolloin oli mitä tärkeintä ahdistaa eritoten sosdemokraattien levittämiä liioitteluja maan hallitusjärjestelmän demokraattisuudesta ja jolloin fasistinen mullistus ei vielä välittömästi uhannut, alleviivattiin voimakkaasti suojeluskuntain, ohranaterrorin yms. tekijäin osuutta voimassa olevassa hallitusjärjestelmässä, se seikka sinänsä oli oikea, eikä osittainen liioittelukaan tässä suhteessa silloin poliittisesti vahingoittanut. Mutta kolmannelle kaudelle siirryttäessä, kun välitön fasistisen mullistuksen vaara astui päiväjärjestykseen, talouspulpan puhjettua ja luokkavastakohtien kehittyessä voimallisesti kärjistymisen suuntaan, olisi puoluejohtomme heti pitänyt ottaa tarkasti arvioitavakseen, mikä merkitys suojeluskunnilla yms. oli näissä oloissa juuri tätä fasistisen mullistuksen vaaraa silmällä pitäen, sekä tehdä tästä arviosta se poliittisesti oikea johtopäätös, että koska Suomen porvarillisdemokraattisen hallitusjärjestelmän kokoonpanossa oli jo olemassa noin vahvoja fasistisen hallitusjärjestelmän aineksia, ja koska kapitalistiset suhteet olivat käyneet epävakaisiksi suurporvariston elinettujen tyydyttämiseksi, työtätekevään joukot olivat nousun suunnalla, kansallisen vähemmistön keskuudessa ilmeni levottomuutta, niin sitä helpommin ja äkillisemmin saattoi tapahtua tämän hallitusjärjestelmän mullistaminen fasistiseksi diktatuuriksi epäparlamentaarisin keinoin, siis edessä oli sitä läheisempi ja suurempi fasismin vaara.

Jos näin olisi tehty, niin noiden silloisessa hallitusjärjestelmässä olevain fasismin aineiden vaarallisen osuuden voimakkaainkaan alleviivaaminen ei olisi ollut poliittisesti vahingoksi, vaan hyödyksi. Mutta puoluejohtomme oli toisella kaudella niin puutunut legalismiin, ettei se jaksanut oikein arvioida uuden kauden uusia konkreettisia vaaroja. Eikä se tällöin myöskään arvioinut suojeluskuntiakaan varsinaisesti edessäolevan fasismin vaaran tekijöiksi, vaan ainakin välillisesti antoi aiheita sellaiseen kerrassaan väärään johtopäätökseen, että tuollaisten tekijäin voimassaolo jo silloisessa hallitusjärjestelmässä merkitsi pikemminkin ohimennyttä fasistisen mullistuksen vaaraa, merkitsi sitä, ettei näin ollen enää ollut niin kovin suurta eroa ja merkitystä sillä, muuttuiko tämä hallitusjärjestelmä fasistiseksi diktatuuriksi vaiko ei. Joskaan puoluejohtomme itse ei selvin sanoin tällaista johtopäätöstä vetänyt, niin ei se myöskään millään tavalla varoit- tanut puoluetta tällaisesta väärästä johtopäätöksestä, joka on vaarallinen sen vuoksi, että se oli omansa heikentämään joukkojen mobilisointia fasistista kumousta vastaan. Eikä se edes itselleen asiaa selvittänyt, vaan käytännössä koko puolue kulki silmät puoliummessa juuri sanotun väärän johtopäätöksen mukaan.

2) Vielä suuremmaksi kasvoi puoluejohtomme vikataakka sitten, kun alkoi näkyä selviä merkkejä Suomen porvariston fasistisen päähyökkäyksen toiminnallisesta valmistuksesta, johon taloudellisen tilan kärjistymisen ja sodan valmistusten Neuvostoliittoa vastaan jouduttaminen suurpor-

varistoa ajoi. Jo kokoomuspuolueen vaalijulistuksesta keuhällä 1929 olisi tarkkaavaisesti huomioita tehden pitänyt voida nähdä, että tämä Suomen suurporvariston johtava puolue teki käännettä täysin fasistisen kurssin linjalla. Mutta pitkään aikaan sen jälkeen ei puolueemme johto nähty eikä esittänyt fasismin vaaraa edes niinkään selvästi, kuin se sentään sitä ennen oli sen esittänyt, niin puolueen vaaliplatformussa kesällä 1929 lausuen, että "ei ole käynnissä rauhallinen kansanvaltainen kehitys, vaan tapahtuu vanhanmallisen porvarillisen demokratian, porvarillisen perustuslaillisuuden ja yleensä porvarillisen laillisuuden jätteiden **poislakaisemista** taantumuksellisen porvariston omin käsin ja voimin, entistä väkivaltaisemman lahtaridiktatuurin ja terrorin kiihtymistä ja imperialistisen sodan lähentyminen".

V:n 1929 lopulla ja vuoden vaihteessa hyökkäyksen valmistelut ilmenivät jo monissa konkreettisissa muodoissa. Suurlakkoyrityksen jälkeen lakkoon osaaottaneita työläisiä erotettiin, ennenkaikkea aktiivisiksi luokkataistelijoin tunnettuja, Lapualla järjestettiin hyökkäys luokkatietoisien nuorison piiriä käsittävää valistustilaisuutta vastaan. Tässä hyökkäyksessä oli osallisena ja aktiivisina esiintyjinä paikallisia kulakkiaineksia, suojeluskuntalaisia. Sen jälkeen ryhtyivät suurporvariston johtajat ("nuoroikeistolaisia" adjutantejaan apuna käyttäen) perusteellisesti **mobilisoimaan ja järjestämään** lapualaisliikettä. Järjestettiin "kansalaiskokouksia" kautta maan. Niissä valittiin edustajia lapualaisliikkeen edustajakokoukseen. Lähetystöjä lähetettiin lahtarihallitukselle esittämään kiristetyin taistelun välttämättömyyttä "isänmaan ja uskonnon puolesta", "kommunismia vastaan". Koko porvarillinen lehdistö tätä liikettä tuki ja puhalsi siihen henkeä. Entisen tapainen eduskunta ja hallitustapa selitettiin vievän "maan tuohon". Eduskunnassa taas suurporvaristo sosialifasistien avulla hyväksytti lain, jolla työväen yhdistymisvapautta pahasti rajoitettiin. Samanaikaisesti sosialifasistien hajotustyö amm. liikkeessä astui konkreettiselle pohjalle, nim. ammatillisen liikkeen rivien organisatooriseen särkemiseen, vetämällä pois liittoja AJ:stä. Meidän rintamamme aktiivisimmat opportunistit siirtyivät avoimen luopuruuden ja kommunistivastaisen taistelun tielle perustautumalla **erityisiksi ryhmiksi** ja alkamalla julkaista omaa lehteä. Koko porvarillinen lehdistö, sosialifasistit ja opportunistiluopiot mukana, kävi ajojahtia puolueettamme ja vasemmistoliikettä ja sen järjestöjä vastaan herkeämättä ja yhä kiihtyvällä voimalla.

Samaan aikaan kohotettiin Neuvostoliiton vastainen yllytys korkeimpaan huippuunsa. Ja fasistisille lapualaisryhmille lähetettiin Helsingistä sekä rahaa että salaisia ja julkisia johtomiehiä ja ohjaajia. Muodotettiin erikoisia lentäviä iskuryhmiä varustettuina asella ja nopeilla kulkuvälineillä. Sittemmin ideologisen ja organisatoorisen mobilisointityön päästyä hyvään vauhtiin, siirryttiin fasistileirissä **aktiivisiin esiintymisiin** joista merkittävimmät ovat: työväen kirjapalnon hävittäminen Vaasassa, hävittäjien julkinen esiintyminen rosvohyökkäyksensä suorittajina ja lahtarivirkavallan tosiasiallinen avunanto nille sekä työväen toimihenkilöitten kimppuun hyökkääminen.

3) Puolueemme aliarvioi kaikki nämä ilmiöt. Se ilmeni selvimmin puolueemme käytännöllisen toiminnan kehnoudessa fasistinvastaisen taistelun järjestämiseksi, vähemmän yksityisissä virheellisissä lausunnoissa, joskin tällaisiakin oli (esim. "Proletaarissa" vuoden vaihteessa oli jopa sellainenkin lausunto, että fasistisen diktatuurin menetelmiin "siirtyminen on suoritettu", ja myöhemmin, fasistikaappauksen kynnyksellä puolueemme

Suomessa olevan keskuksen yksi jäsen julkaisi kirjoituksen, jossa kylläkin manööveritarkoituksessa, mutta harhaanjohtavasti esitettiin mahdollisuus, että sosialifasistitkin yhtyisivät alhaaltapäin muodostettavaan yhteisrintamaan).

Useimmat Politbyron antamat toimintaohjeet olivat kyllä itsessään oikeita. Niinpä PB:n päätöksessä v. 1929 8.XII heti suurlakkoyrityksen jälkeen teroitettiin "voimakkaan vastahyökkäyksen organisoimista porvariston fasistista kamppailua vastaan", ja esitettiin tehtäväksi tässä "kamppailussa päähuomio panna mahdollisimman laajaan ja aktiiviseen työläisten ja maalaisköyhälistön osanoton aikaansaamiseen, jotta näin nostetun joukkovoiman avulla puolustustaistelu voisi siirtyä vastahyökkäykseksi". Puolueemme johto oli jo ennenkin havainnut, että käytäntö joukkoliikkeiden alalla oli puolueemme heikoin kohta. Mutta joskin tästä puoluejohdon päätöksissä ja ohjeissa usein huomautettiin, ei sitä tehty koskaan ennen eikä vielä nytkään, — vaikka suurlakkoyrityksen yhteydessä asiain huono tila tässä suhteessa erityisesti paljastui — sillä voimalla eikä konkreettisella selvyydellä, että olisi sen kautta tosiaan mobilisoitu puolue tekemään ratkaiseva **käännö** tässä suhteessa.

Jo talvella, viimeistään kevättalvella olisi pitänyt vastata uhkaaviin fasisminilmauksiin mobilisoimalla työväen ja maalaisköyhälistöjoukot jyrkkiin vastaesiintymisiin. Sen yhteydessä olisi tullut paljastaa joukoille suurporvariston fasistisen hyökkäyksen tarkoitukset, osoittaa mitä tulee merkitsemään fasistidiktatuurin perustaminen ja fasismin voitto työväen ja työtätekevän maalaisrahvaan elämälle, että se tulisi merkitsemään kapitalismin pulan taakkojen sen niskaan sälyttämistä entistä enemmän työttömyyden, alennettujen palkkojen, pidennetyn työpäivän ja entistä raskaamman verokuorman muodossa ja monin kerroin lisättyä luokkasortoa ja luokkataisteluvapauksien rippeitten riistoa sekä imperialistisen sodan vaaran kasvua. Puolueemme olisi tullut panna koko koneistonsa ja julkisen vallankumouksellisen työväenliikkeen kaikki voimat taistelukannalle. Sen olisi tullut havahduttaa työpaikat ja maalaismökkit. Sen olisi tullut entistä moninkertaisemmalla voimalla paljastaa sosialifasistit lapualaisliikkeen avustajiksi ja opportunistiluopiot sosialifasistien liittolaisiksi. Puolueemme olisi tullut kutsua ja järjestää joukkoja ei vain protestikokouksiin, vaan myös kaduille esiintymään, käyttämällä lakkojakin. Mutta tätä ei tehty. **Käytäntö joukkoliikkeiden alalla pysyi pääasiassa samanlaisena opportunistisena passiivisuutena kuin se oli ollut toisella kaudella.** Ainoastaan vastalausekokouksia puolueemme pystyi jossain määrin järjestämään kesäk. alkupuoleen asti, mutta ei kyennyt tätä vastalauseliikettä kohottamaan laajaksi eikä jyrkäksi.

Suurin syy oli **puoluejohdossa**. Miksi se ei kyennyt riuhtasemaan puoluetta irti opportunistisesta passiivisuudesta? Siksi, kun ei se kyennyt ensin itseään siitä riuhtomaan irti. Se oli itse käytännössään yksipuolisen **legaalis**en orienteerauksen lumoissa siinä määrin, ettei se nähnyt **päävikaa**: puolueessa vallitsevaa opportunistista legaalisuuteen maatumista eikä sen vuoksi myöskään vielä fasistisen mullistuksen kynnykselläkään nähnyt selvästi, missä muodossa fasistista diktatuuria läpiajettiin: ei askel askeleelta, vaan porvariston **yleisrynnäköllä** muutamissa viikoissa panemalla liikkeelle fasistisen väkivaltaisen joukkohulluunoinen koko maassa — suuntaamalla ensin ratkaisevan iskun legaalisen ei-sosialidemokraattisen työväenliikkeen tuhoamiseksi, käyttämällä luokkaherruuttansa edustavan hallitusvallan vaihtamisessa Suomessa ennen tuntematonta äkinäisyyttä ja

kursallemmattomuutta. Tätä porvarillisen demokratian fasistidiktatuuriksi muuttumisen konkreettista muotoa ei puolueemme johto **ennakolta** nähnyt, vaan pikemmin oli taipuvainen sen mahdollisuuden vieläkin hylkäämään, eikä myöskään sellaisen äkinäisen, laittoman mullistuksen varalle puoluetta ja työväenjoukkoja valmistanut.

4) Kesäkuussa tapahtuu fasistinen rynnäkkö kautta linjan. Johtavia julkisia työväenliikkeen kommunisteiksi tunnettuja ja kommunisteina pidettyjä vangitaan ja kaapataan sekä heitetään maan rajojen ulkopuolelle. Edellisten kuukausien fasistisen mobilisoinnin tuloksena järjestetään 12.000 henkeä käsittävä fasistimarssi Helsinkiin. Tämän joukon pääosan muodostavat talonpoikaisainekset, joukossa pientalonpoikiakin ja myös maalaisköyhälistöä. Väriin ja sävyn antavat suojeluskuntalaiset suurtalonpoikaiset lahtariainekset, joiden vanhaa vihaa ja kiihkoa kommunismia ja maailman proletariaatin päätukikohtaa, Neuvostoliittoa vastaan oli kohottanut maatalouspula, joka niihin oli koskenut erityisesti maatalouden välttämättömyyden hintain laskun kautta, ja mitä suurporvaristo käytti hyväkseen järjestessään fasistiryynnäkköä.

Puolueemme johto **myöhästyi ohjeissaan** auttamattomasti. Vasta kesäkuun 15 p:nä päivätyssä ohjekirjeessä annetaan yksityiskohtaiset pääasiassa oikeat, joskin osaksi vaillinaiset, toimintaohjeet. Nämä ohjeet eivät missään suhteessa enää kuitenkaan voineet saada työväen luokkaintaman puolella minkäänlaista käännettä aikaan ja myötävaikuttaa puoluejärjestön ja sen kautta joukkojen mobilisointiin vastarintaan fasistisen porvariston hyökkäystä ja edessä hämmäyttävää fasistista kaappausta vastaan, jonka mobilisoinnin oli laiminlyönyt myös puolueen byro Suomessa.

Käytännössä tapahtuikin sitten niin, että **puoluejärjestömme oli täydellisesti halpaantuneena** niiden päätehtävien toimeenpanossa, joita asema sen eteen asetti. Se ei sellaisenaan myöskään ollenkaan pystynyt kehittämään joukoissa olevaa määrättyä valmiutta mobilisoidakseen joukkoja vastarintaan, jonka heikotkin ilmaukset olivat jo kesäkuun puolivälissä sammuneet.

Fasistinen päällekkäisyys ja hyökkäyksen etenemisen uhka synnytti lisäksi **horjumista** ja **pakokauhuakin**, erittäinkin työväen julkisen luokkaliikkeen johtavissa elimissä sekä myöskin niissä olevien eräitten kommunistienkin, puolueemme jäsenten, keskuudessa. Erinäiset julkisen liikkeen johtavissa asemissa olevat toverit liukuivat "kesälomalle". Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmä, jossa enemmistön muodostivat puolueemme jäsenet ja jonka velvollisuutena puolueemme poliittinen byro, joulukuussa käsitellessään suurlakkoyrityksen jälkeen syntyneitä tilannetta, oli selittänyt olevan "eslintyä laajemman joukkoliikkeen äänitorvena", ei hallituksen vangitsemismääräyksen jälkeen enää yrittänytkään mennä parlamenttiin julistamaan taistelua fasistista päällekkäisyyttä vastaan. Vieläpä ryhmä pidättäytyi edes julistuksessa selvittämistä joukoille, mistä nyt oli kysymys, ja kutsumasta ja persoonallisesti johtamasta niitä taisteluun **päällekkäisyyttä** vihollista vastaan, työväen ennen saavuttamien vapautusten ja joukkojen elinehtojen puolesta, niinkuin ryhmän empimättä olisi tullut tehdä siinä näkyvässä ja huomattavassa asemassa, mikä sillä oli vallankumouksellisen työväen ja kommunismin äänitorvena vihollisleirissä. Tämä oli hyvin vakava opportunistinen laiminlyönti. Toisaalta on myös todettava, ettei puolueemme paikallinen keskusjohto tehnyt mitään banklakseen joukkotukea ryhmän esilintymisen varalle ja turvaksi.

Suurporvaristo sai niinmuodoin suorittaa rynnäkkönsä ilman mitään joukkovastarintaa työväen puolelta, ja pystytti fasistidiktatuurin. Se osuus, mitä puolueemme tässä suoritti, ei voi tulla luonnehdituksi muulla tavalla kuin tosiasiallisesti antautumiseksi fasistikumouksen edessä.

5) Kun sosialidemokratian leiriin kuuluvat vasemmistolaisen liikkeen opportunistiluopiot syyttävät SKP:n muka ajaneen ultravasemmistolaista ("äkkijyrkkää") politiikkaa ja sillä edistäneen fasistisen diktatuurin valtaan pääsyä, ei se ole muuta kuin pohjaltaan samaa valheellista kommunistiparjausta, jota avoimet sosialifasistit ovat harjoittaneet fasistisen rynnäköön helpottamiseksi ja nyt fasistisen diktatuurin tukemiseksi. Opportunistiluopiot tuon syytöksen kautta tunnustavat fasistidiktatuurin "tarpeen vaatimaksi" ja asettuvat suurporvariston kannalle. Tosiasiassa oli, päinvastoin, puolueemme vikana opportunistinen passiivisuus käytännössä ei ainoastaan ratkaisevina kuukausina ja viikkoina, vaan aikaisemminkin. Sensijaan, että olisi jo toisella kaudella täydelleen vapautettu puolueemme toiminta sitä vaivannelten sosialidemokraattisten jätteiden painolastista ja laillisuuden tendensseistä, oli, päinvastoin, sen annettu maatua legalismin, eikä ryhdytty mobilisoimaan joukkoja ajoissa sellaisiin osatisteluihin kuin olisi pitänyt, päinvastoin, taloudellisia taisteluja puoleksi väistettiin ja niinmuodoin jätettiin käyttämättä yhtä päävipusinta suuren kumouksellisen joukkoliikkeen aikaansaamiseksi suurporvariston fasistista hyökkäystä vastaan. Siksi jäi puolueemme ratkaisevien taisteluvikkojen aikana makaamaan karilla, johon se oli jo vuosien kuluessa kiinni juuttunut.

III. Suomen fasistisen järjestelmän luonne ja pyyteet

1) Suomen porvariston fasistisen keikauksen ja diktatuurijärjestelmän luokkaluonnetta eritellessä on välttämätöntä tarkastaa sitä rinnakkain kolmelta eri näkökannalta, silmälläpitäen niitä perusmuutoksia, mitkä tapahtuivat porvariston politiikassa ja porvariston voimien keskinäisessä asemassa. Tässä suhteessa on todettava kolme perusmuutosta. Ensiksikin, fasistinen kumous merkitsee porvariston valtiollisen hallitsemistavan muutosta (fasistista diktatuurikomentoa), toiseksi, se merkitsee porvarillisen politiikan sisällössä jonkunlaista muutosta (vissin fasistisen ohjelman ajamista) ja kolmanneksi, se merkitsee omistavain luokkain perusvoimain ja aktiivisten alnesten vissiä uudestijärjestymistä (fasistista yhteisrintamajärjestelmää). Nämä kolme pääominaisuutta ovat todella saman järjestelmän eri puolia, jotka vain yhdessä toistensa kanssa antavat oikean kokonaiskuvan porvariston luokkaherruuden nykyisestä eli fasistisesta järjestelmästä.

2) Porvariston vallankäyttökomennon eli hallitsemistavan muutos oli monessa suhteessa iso mullistus, joka selviää tarkastamalla sen konkreettisia ilmauksia.

Luokkataistelukannalla olevan työväenliikkeen legaaliset valtiolliset ja ammatilliset ynnä muut järjestöt ja sanomalehdet hävitettiin ja luokkataistelua kannattavalta työväeltä sekä sen liittolaiselta, köyhältä, taistelevalta talonpoikaistolta kielletään tuntuvassa määrässä osanotto eduskunta- ja kunnallisvaaleissa ja niiden tähänastiset edustajat porvariston parlamenttilaitoksissa poistetaan niistä fasistisella pakotuksella ja aseellisella väkivallalla. Sen toimitsijat kaapataan kiinni, vangitaan joko fasistisen ohranan ja tuomioistuinten käsiin tai sitten kyyditetään maasta pois.

sekä terrorisoidaan; sen omaisuutta rosvotaan ja pakkoluovutetaan sosialifasisteille monopooliksi, yksinoikeudella, samoin kuin sosialifasistille pyrittään takaamaan monopooli työväenluokan johtamisessa opportunistiluoploiden avulla. Kommunistinen puolueemme on asetettu erityisen vainon alaiseksi ja julistettu tuhohtavaksi keinolla millä hyvänsä. Tämä kaikki merkitsee entisen valkoisen valtakomennon aikana luokkataistelukaunnallakin olevalla työväenliikkeellä olleitten demokraattisten oikeuksien täydellistä poiskaappaamista.

Tähän työväen välittömään kuristamiseen liittyy lisäksi porvarillisen valtion sellaisten laitosten, kuin esim. kansakoululaitoksen "puhdistaminen" kumouksellisella luokkataistelukannalla olevalle työväelle ja köyhälle talonpoikaistolle suopeamielisistä opettajista.

Fasistista diktatuuria toteuttaa suurporvaristo **ennenkaikkea** käyttämällä luokkaväkivaltansa alastomimpia, suoranaisen väkivallan keinoja, joiden käyttämisen määrää kukin fasistiroisto. Finanssipääoma, sen fasistinen hallitus ja sen aseelliset miehet esiintyvät ilman kalnostelua tämän fasistisen diktatuurijärjestelmän edustajina koettamattakaan erityisesti enää antaa porvariston hallitukselle "luokkien yläpuolella" olevan elimen valhevarjoa.

On välttämätöntä puolueessa ja työtätekevissä joukoissa aikaansaada oikea bolshevistinen käsitys ja arvio näiden muutosten poliittisesta sisällystä ja merkityksestä.

Väheksyä tämän vallankäyttökomenon eli hallitsemistavan muutoksen poliittista merkitystä olisi toimintaamme pahasti haittaava erehdys, mikä tukisi opportunistista passiivisuutta käytännössä. Sillä ellei näe luokkavihollisen hallitsemistavassa eli taistelukeinoissa ja -tavoissa työväkeä ja köyhää talonpoikaistoa vastaan tapahtuneen mitään isompaa muutosta, ei myöskään voi ymmärtää muutoksia kommunistisen puolueen tehtävissä ja koko toiminnassa, mitkä ovat välttämättömät, koska syvälinen muutos kuitenkin tosiasiallisesti on tapahtunut porvariston vallankäyttökomenossa ja sen kohdistumisessa työtätekeviin. Tällaisesta väheksymisestä on varoitettava, koska se on omansa jarruttamaan joukkojen mobilisointia fasistista diktatuuria, sosialifasisteja ja opportunistiluopioita vastaan, ja merkitsisi puolueemme toiminnassa tällä alalla vallinneen opportunistisen passiivisuuden virheen jatkamista, virheen, johon puolueemme legaalisuuteen maatumisen vuoksi teki itsensä syyppääksi fasistikumouksen edellä ja päivinä.

Mutta toisaalta, liioitellen tai yksipuolisesti — tuljottaa vain tähän muutokseen, johtaisi opportunistiseen luisumiseen porvarillisen demokratian kannalle. Jos ensiksikin jättää huomioon ottamatta, että jo toisella kaudella Suomessa voimassa olleessa "demokraattisessa" valtajärjestelmässä ja hallitsemistavassakin oli porvarillisen parlamentaarisen demokratian ohella eräitä fasistiselle järjestelmälle ominaisia piirteitä (Suomen suojeluskuntalaitos, järjestelmällinen kommunistisen puolueen häikäilemätön vainoaminen jne.) ja sen sijaan pitää niitä parlamenttaarisia ja kansalaisoikeuksia, joita työväenliikkeellekin oli jätetty, täydellisen demokratian osotuksina ainakin porvarillisen demokratian merkityksessä, sekä jos toisaalta, välttämättä sen paremmin demokratian kuin fasisminkaan luokkasisällystä, kiinnittää huomiota vain hallitustavan muutoksen ("demokratista — diktatuuriin" tai "taantumukseen"), niin uhkaa vaara luisua sille vasemmistososialidemokraattiselle kannalle, jolla opportunistiset luopiot selsovat, nim. että olisi pitänyt ja yhä pitäisi puolustaa sitä porvarillis-

demokraattista hallitustapaa, mikä Suomessa vallitsi tätä ennen, fasistisen taantumuksen hyökkäystä vastaan, kuten tosiaankin myöskin eräissä kommunistisen liikkeen julkisissa lehdissä ennen fasistikaappausta kirjoitettiin. Sellainen kanta ja vähäisinkin kallistuminen siihen suuntaan on kuitenkin jyrkästi torjuttava. Sillä jos kohta Bulgariassa, fasismiin hyökätessä Stambulijskin talonpoikaipuolueen hallitusta vastaan vallankaappaustarkoituksessa, oli asema sellainen, että kommunistisen puolueen olisi pitänyt asettua taistelussa hyökkäyksen alaisena olevan talonpoikaishallituksen puolelle, niin Suomessa oli nyt asema aivan toisenlainen: porvarillisen järjestelmän kannattajat Suomessa ja niiden mukana myös maalaisliiton johtokerrokset ja maalaisliittolainen hallitus kiiruhtivat näissä konkreettisissa oloissa kilpajuoksussa fasistiseen diktatuuriin suojeluskuntiansa suojassa, sosialifasistien ja opportunistiluopioiden tuklessa niitä kommunistiajojdillaan. KK:n Politbyron erittely Suomen fasismiin luokkaluonteesta päätöslauselmassa kesäk. 15 p:ltä olikin pääasiaan nähden oikea ja poliittisesti välttämätön, vaikkakin päätöslauselma eräissä kohdissaan oli vaillinainen (eritoten siinä suhteessa, ettei siinä vielääkään, niin lähellä fasistikumousta, nähty selvästi Suomen porvarillisen demokratian fasistiseksi diktatuuriksi muuttumisen konkreettista muotoa eikä välittömästi edessäolevan mullistuksen suuruutta).

3) Suomen porvariston politiikan sisällössä tapahtunut vissinlainen muutos, sen fasistinen ohjelma, minkä ajaminen käytännössä kiertämättömästi edellytti porvariston hallitsemistavassa ensin tapahtunutta muutosta, on johtunut välittömästi Suomen kapitalismin taloudellisesta pulasta niin hyvin teollisuuden kuin maatalouden alalla. Suomen kapitalismin ulkoiset ja sisäiset markkinat ovat näet kaventuneet maailman kapitalismin markkinain ahtautumisen vuoksi ja toiselta puolen sen johdosta, että Neuvostoliiton sosialistisen talouden olemassaolo ja lujittuminen kaivaa Suomenkin kapitalistisen talouden pääjuuria (puunjalostusteollisuus). Ja kaiken tämän vuoksi kiista markkinoista on kiihottanut kapitalistien keskinäisen kilpailun korkeimmilleen. Kapitalistisen talouden pulan voittamisen ja yhä horjuvammaksi käyneen vakaantumisen lujittamisen ensimmäisinä taloudellisina edellytyksinä ovat sen vuoksi kapitalismin kilpailukyvyyn kohottaminen ja markkinain laajentaminen. Tätä tarkoitusperää ajaakin porvariston fasistinen ohjelma.

Tässä pulassa ollen Suomen johtava porvaristo yrittää ulospääsyä kolmea eri päätietä myöten.

Ensinnäkin, porvaristo etsii ulospääsyä talouspulasta Suomen työväen palkka- ja elintason järjestelmällisen ja häikäilemättömän polkemisen kautta, alentankseen tuotantokustannuksia ja siten kohottaakseen kilpailukykyään markkinain valtaamiseksi. Sensijaan etä porvaristo toisella kaudella etupäässä vain ehkäisi työväen palkkain nousua, on se kolmannella kaudella siirtynyt työväen palkkatason järjestelmälliseen alentamiseen. Fasistisen kumouksen jälkeen ovat kapitalistit teollisuudessa ja maataloudessa ryhtyneet ajamaan tätä ohjelmansa osaa fasistisen diktatuurin suojassa erityisellä voimalla. Teollisuustyöläisten, varsinkin perusteollisuuksissa (kuten puunjalostusteollisuudessa) työskentelevien palkkoja on jo alennettu 20—30 %:lla. Rakennusteollisuuden työläisten palkka on alennettu jopa 40 %:lla. Suurviljelijät ja manttaaliporhot ovat koko maan mittakaavassa panneet käyntiin hyökkäyksen maatyöläisten, pestattujen ruosipalvelijaorjien ja suurviljelijäin töissä, vaikkapa vain tilapäisesti, käyvien köyhien kääpiö- ja pienviljelijäin ennestään kurjien palkkojen

alentamiseksi 20 %:lla. Ratsionalisoinnista kiristetään teollisuudessa mm. urakkatyön välityksellä, ja nyt sitä on alettu soveluttaa ja yhä enemmän suunnitellaan sovellettavaksi myös kapitalistisessa maataloudessa. Se tulee lisäämään entisestään suurta työttömyyden armeijaa, jota teollisuus-kapitalistit harkitusti suurentavat heittämällä yhteisestä sopimuksesta ulos töistä luokkatietoiset järjestyneet työläiset.

Toiseksi, porvaristo etsii ulospääsyä talouspulasta talonpoikaissäestön elintason polkemisen ja osin suoranaisten putipuhutuksien ryöstämisen kautta. Maatalouspulaa, josta porvaristo ei ajkakaan eikä pysty auttamaan talonpoikain suuria joukkoja, käyttäen se hyväkseen finanssipääoman saallin lisäämiseksi ryöstämällä veloista ja koroista köyhiltä talonpojilta maan ja ajamalla toiset mieronnielle työttömyyteen ja nälkään ja tekemällä toisista tosiasiallisesti pankkien ja suurtilallisten vuokramiehiä, jotka kituvat ylöttömässä raadannassa ja kurjuudessa. Tällä suunnalla porvaristo kulki jo ennen fasistikumousta. Ja että se tulee fasistidiktatuuria käyttämään hyväksi yhä tehostaakseen tätä talonpoikaissäestöjen aseman alaa polkemista ja niiden ryöstämistä, osottaa se, että finanssipääoman edustajat toisaalta vaativat julkean avonaisesti talonpoikia alentamaan elintasaan, syyttäen niitä ylellisyydestä ja tuhlailemisesta, toisaalta valmistuvat vapauttamaan teollisuus-, kauppa- ja maanomistajakapitalisteja veroista ja antamaan niille suoranaisia lahjoja tullikorotuksien muodossa, mikä merkitsee talonpoikain ja koko työtätekevän väestön verorasitusten lisäämistä.

Kolmanneksi, porvaristo pyrkii pääsemään talouspulasta hyökkävällä sotapolitiikalla Neuvostoliittoa vastaan. Aikaisemminkin kyllä Suomen porvaristo varustautui, salaamatta vihamielisyyttään Neuvostoliittoa kohtaan. Mutta se peitti varustelunsa itsepuolustuksellisesti "puolustustarkoituksen" suojaan ja esiintyi lähinnä imperialististen suurvaltain valmistaman hyökkäyksen kannattajana. Tämän mukaisesti se osotti myös vissiä varovaisuutta reuna-alueiden Neuvostoliiton vastaisen blokin muodostamiseen ja siihen yhtymiseen nähden. Viime syksystä alkaen ja varsinkin nyt on fasistinen porvaristo aktiivisia sotakiikkeitä, jotka kursailematta tekevät yllytystyötä Neuvostoliittoa vastaan, harjoittavat häikäilemättömiä sotaprovokatiota virallisesti ja epävirallisesti (rajarauhan rikkomiset ja fasistihallituksen nootit) ja päättävästi lähenevät Neuvostoliiton vastaisesta Pohjoisjäämerestä Välimereen ulottuvaa muodosteilla olevaa blokkin kohden. Tämä kaikki merkitsee kiihtynyttä valmistusta yhdessä fasistisen Puolan ja Rumanian mukana ottamaan osaa imperialistiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan suurten imperialististen rosvojen johdolla. Suurporvaristo tähtää mm. Neuvostoliiton oleellisen osan, Neuvosto-Karjalan valtaamiseen Suomen kapitalismin perinpohjin järkkyyneen vakaantumisen palauttajaksi (puunjalostusteollisuuden raaka-ainelähteenä ja markkina-alueena). Suomen fasistisen porvariston siirtymistä hyökkävään sotapolitiikkaan Neuvostoliittoa vastaan osottavat Lapuan liikkeen läheiset suhteet johtavien imperialistien maihin (Englannin lähettilään suopea huomio heinäkuun fasistiretkeä kohtaan, fasistijohtajain Englanninmatka) ja vastavallankumouksellisiin venäläisiin emigrantteihin sekä valkoisten karjalaisten salainen sotilaallinen kouluuttaminen.

K kaikki nämä kolme pääkohtaa Suomen fasismin ohjelmassa osoittavat, että kysymyksessä on ennenkaikkea selvä suurporvariston etujen ajaminen, sen uusi ohjelma kapitalismin pulan kolmannella kaudella, "voitetaan terävän taloudellisen pulan ja lujitetaan yhä horjuvampaa

kapitalistista vakaantumista vyöryttämällä kaikki pulan rasitukset työväenluokan ja köyhimpään talonpoikain hartiolle”, kuten osotetaan KI:n päätöksessä heinäk. 16 p:ltä. Suomen fasistisen diktatuurin politiikassa onkin alunpitäen ollut täysin määrävänä suurporvariston, monopolistisen finanssipääoman hegemonia, johtovalta siitä huolimatta, että fasistisen joukkoliikkeen muodostavatkin, paitsi varsinaista maalaisporvaristoa, myöskin määrättyt ainekset työtätekevistä talonpoikaistoista, jopa maalaisköyhälistöstä sekä kaupunkien pikkuporvarillisesta sivistyneistöstä, jotka kaikki talouspula välttömine seurauksineen on saattanut levottomaksi ja vaikutukselle alttiiksi.

4) Suurporvariston hegemonian, johtovallan määrävä asema fasistisen diktatuurin politiikassa ilmenneikse fasistisen diktatuurin valtiollisella yhteisrintamalla, sen kautta, että todellinen johto siinä on Kansallisen kokoomuspuolueen miesten käsissä, joka puolue ja jonka johtavat ainekset välittömimmin ja tietoisimmin edustavat finanssipääomaa ja suurporvariston luokkaetuja. Heidän johtonsa alla toimii tosiasiasa niin hyvin fasistisen diktatuurin oikea kuin vasenkin käsivarsi, s.o. sekä lapualaiset että sosialifasistit ja viimeksimainittujen häntänä opportunistiluopiot. Kokoomuspuolue myös ajaa fasistista yhteisrintamataktiikkaa Maalaisliittoon, Edistysmieliseen ja Ruotsalaiseen puolueeseen nähden. Koko tällä fasistisella yhteisrintamajärjestelmällä, joka on vielä par'aikaa muutosten ja kehityksen alaisena, mikä tosiasiasa myös osoittaa, että fasistinen diktatuuri ei vielä ole lujittunut, on vahvimpana sisäisenä luurankonaan ja voimavälineenään aseistettu suojeluskuntajärjestö erilaisine apujärjestöineen, joiden keskuudessa kokoomuspuolue oli ja yhä on vahvimmassa asemassa, mikä selittääkin sen, että kokoomuksen onnistui heti vallata itselleen johtoasema fasistisessa yhteisrintamassa. Ainoastaan koko tämän järjestelmän valtiollisen yhteenkuuluvaisuuden ymmärtäen voi käsittää oikein myös sekä sen eri osien välillä olevan välttämättömän työnjaon, fasistisen diktatuurin lujittamiseksi ja sen ohjelman toteuttamiseksi, että niiden keskiiset pienemmät tai suuremmat hankaukset, jotka viimeksimainitut ovat enimmäkseen yhteydessä sen seikan kanssa, että nuo eri ryhmät koettavat vetää mukaansa erilaisessa luokka-asemassa olevia kannatusjoukkoja (sosialifasistit ja niiden hännän kannattajat, opportunistiluopiot — työväkeä, maalaisliitto — talonpoikain suuria perusjoukkoja, ruotsalainen puolue — ruotsinkielistä vähemmistökansallisuutta ja edistysmieliset — kaupunkilaisia keskikerroksia) fasistidiktatuurin taakse ja samalla tehostaakseen omaa vaikutustaan fasistisen yhteisrintaman johdossa ryhmätujensa hyväksi. Mutta kaikki sellainen loru, että niiden kesken olisi kysymyksessä jokin “demokraattisten” ja “taantumuksellisten” ainesten välinen taistelu on pelkkää törkeää petosta, joka palvelee fasistidiktatuurin etuja. Tämä fasistisen yhteisrintaman yhtenäisyys kaikissa peruskysymyksissä kuvastuu selvästi siinä, että tuo rintama kokoomuksesta lapualaisiin ja opportunistiluopioihin asti on kerääntynyt yleisänmaallisen “kommunisteja vastaan”-tunnuksen ympärille, sekä myöskin siinä, että ne kaikki toimivat “laillisuus”-tunnuksella, mikä ei kuitenkaan merkitse mitään muuta kuin fasistisen diktatuurin laillistuttamis- eli vakaannuttamispyrkimystä ja fasistisen yhteisrintaman eri osien aseman laillistuttamista niiden keskinäisissä suhteissa. Tämä kaikki ei luonnollisestikaan sulje pois, vaan, päinvastoin, edellyttääkin, että fasismi — varsinkin mitä tulee sosialifasisteihin, opportunistiluopioihin ja maalaisliittopomoihin — esiintyy demokratian naamarilla ja yhteiskunnal-

lisen demagogian varusteilla. Tätä ei ole unohdettava, niinkuin ei sitäkään, että sosialifasistit ja opportunistiluopiot ahkerasti levittävät työtätekevien joukossa legalistisia ja demokraattisia harhoja fasistidiktatuurin toimeenpanon eduksi.

5) Mutta tie **takaisin toiseen kauteen** on valtiollisessa niinkuin taloudellisessakin suhteessa kertakaikkiaan **suljettu**. Kaikki harhat siinä suhteessa on hävitettävä. "Puheet porvarillisen demokratian palaamisesta ovat pelkkää petosta, joka palvelee fasistidiktatuurin etuja" lausuu KI päätöslausunnossaan heinäk. 16 p:ltä puolueemme tehtävistä. Tätä vahvistavat seuraavat tosiasiat. Taloudellinen pula jatkuu laajentuneena ja syventyneenä edelleen, nykyhetkellä saavutetusta rahatilanteen helpottumisesta ja kauppabalanssin tasapainosta huolimatta Suomen taloudelle tärkeimmän tuotantoalan, sahateollisuuden, ja puutavaran viennin tulevaisuuden näköalat ilmeisesti käyvät yhä huonommiksi ja muunkin tuotannon alalla jatkuu yleismaailmallisen pulan terävöittävä tuotannon lamaannus. Näissä oloissa ei suurporvaristo voi lakata ajamasta fasistista taloudellis-valtiollista ohjelmaansa. Päinvastoin se on sille välttämätön keino etsiessään ulospääsyä. Mutta tämä taas kärjistää kiertämättömästi kaikkia ristiriitoja. Luokkien taistelu terävöityy. Sodan vaara yhä suurenee. Tie eteenpäin vie yhä jyrkempiin valtataisteluihin porvariston ja työtätekevään luokan välillä, kehittyä ja kasvaa fasistisen diktatuurin ja porvarillisen valtiojärjestelmän valtiollinen pula. Se on **näköalana, perspektiivinä**. Työväenluokan ainoa pääsytie on **vallankumouksellisessa aktiivisuudessa**, Kommunistisen Puolueen johdolla, fasistisen diktatuurin kukistamiseksi proletarisen vallankumouksen kautta.

IV. Työväen luokkataistelu uusissa, fasistisen diktatuurin olosuhteissa ja puolueemme lähimmät päätehtävät

Työväen luokkataistelu on suurporvariston fasistisen kumouksen ja fasistisen diktatuurin toteuttamisen kautta joutunut uusiin olosuhteisiin ja uuteen vaiheeseen.

Luokkatietoisen työväen julkisten järjestöjen ja lehtien kieltäminen, sen kokouspaikkojen sosialifasistien käsiin ryöstäminen, sen entisten luokkataisteluvapauksien poiskaappaaminen ja aktiivisempien johtavain toverien joukottain vangitseminen sekä puolueemme rivien osittain murskaaminen jne — on kova isku. Suurporvariston fasistinen yhteisrintama ei vielä tyydy tähänkään, vaan — kuten KI osottaa päätöslauselmassaan ja mikä kokemuksen kautta jo on vahvistettu — se suorastaan **pyrkii tuhoamaan kommunistit ja kaikki työväenluokan ja köyhäin talonpoikain vallankumoukselliset joukkojärjestöt, nämä kun ovat suurpääoman yllämainittujen suunnitelmain toteuttamisen ainoa tehokas este ja ainoa työtätekevien joukkojen etujen todellinen puolustaja kapitalistien, kartanoherrojen ja kulakkien hyökkäystä vastaan**". Mutta samalla kun fasismi löi säpäleiksi työväen julkisen luokkataistelukoneiston sen entisessä muodossa ja kaikella voimallaan pyrkii täydentämään saavutustaan, heikensi se myöskin huomattavassa määrässä joukoissa vallinneita laillisuuden ja demokratian harhoja ja tulee murskaamaan niitä vastaisuudessa kymmenien tuhansien työmiesten ja työläisnaisten päistä jatkaessaan hyökkäystä s.o. valtiollistaloudellisen ohjelmansa ajamista.

Fasistisen diktatuurin hyökkäystä ja fasistista yhteisrintamaa vastaan on asetettava työväen ja köyhäin talonpoikain joukkotaistelu ja vallan-

kumouksellinen yhteisrintama ja taisteluliitto. Vain sitä tietä aukee pelastus työtätekeville.

Työväen joukkoliike Suomessa on nyt kyllä tilapäisessä pysähdystilassa. Vallitsee paljon pelokkuutta ja antautumismielialaa, karkulaisuutta, jopa luopuruuttakin ilmenee yksityisissä. Mutta joukkoliikkeiden perusedellytys, nim. tyytymättömyys ja viha porvarillista, fasisista komentoa vastaan ja siitä johtuva radikalisoituminen on käsillä. Sekin ilmenee siinä, että siellä täällä jo yksityiset työläiset pelottomasti nousevat päättävään vastarintaan fasistiroistoja vastaan ja että lukuisat työläiset, jopa sosialidemokraattisetkin, harkitsevat ja puhuvat lujan ja päättävän joukkotaistelun välttämättömyydestä. Joukkoliikkeiden puute ja puolueemme passiivisuus fasistikumouksen kynnyksellä ja aikana on tyrkännyt eräät yksityiset työläis- ja osin talonpoikaSpiirit ajattelemaan nyt joukkoaseistamista ja sissitaisteluesiintymistä vastauksena fasistidiktatuurin hyökkäykseen. Nämä vallankumouksellisen toiminnanhalun innoittamat toverit eivät kuitenkaan ole riittävästi ajatelleet, että joukkoaseistuksen ja aseellisen joukkoesiintymisen välttämätön edellytys ovat laajat kumoukselliset joukkoliikkeet ja suurten joukkojen keskuudessa vakaumus ja tietoisuus siitä, että ei voida enää elää entiseen tapaan, sekä valmius suurin uhreihin luokan asian puolesta. Siinä ei nyt vielä olla Suomessa. Sen vuoksi joukkoaseistamisen ja aseellisen joukkoesiintymisen ajatus nyt on ennenaikainen ja johtaisi vain yksityisten pienten ryhmien sankarilliseen esiintymiseen ilman suuren joukkoliikkeen tukea. Samaten puolue erikoisesti leimaa vahingolliseksi yksilöllisen terrorin, johon fasismi ja sen ohrana koettaa työläisiä provosoidakin, koska yksilöllinen terrori kiskoo pois joukkotaistelun tieltä. Vaikka aseellinen joukkoesiintyminen nyt ei ole päiväjärjestyksessä, niin näissä oloissa on työväen joukkotaistelu, jota nyt puuttuu, kuitenkin ainoa tehokas ja eteenpäin yhä terävämpiin taisteluihin, aina aseelliseen joukkotaisteluun asti vievä keino taistelussa fasismia vastaan. Tässä taistelussa on kommunistisen puolueemme ja sen kaikkien jäsenten ymmärrettävä ja käytännössä osotettava olevansa ainoa puolue, joka kykenee ei ainoastaan käymään taistelua päloman hyökkäystä ja fasistidiktatuuria vastaan, vaan myöskin osottamaan, että ainoastaan kommunistinen puolue kykenee johtamaan työväenluokan ja köyhät talonpojat voittoon tässä taistelussa. Puolueemme tulee — vapauttaen itsensä kaikista legalismin vaikutuksista ja demokratian harhoista, puhdistautuen sosialidemokratian jätteilistä ja tehden kerta kaikkiaan lopun sitä vaivanneesta käytännön opportunistista ja passiivisuudesta, käymällä jyrkkää taistelua kaikkia opportunisteja vastaan, sekä bolshevistisen itsearvostelun kautta alinomaa tarkistaen kurssinsa ja korjaten heikkoutensa — koota kaikki voimat, jotka kärsivät fasismista ja johtaa ne taisteluun fasismia ja sen hyökkäystä vastaan.

“Nämä joukkotaistelut eivät vallitsevan fasistikomennon aikana voi mennä ilman raskaita uhreja ja iskuja. Uhrit ovat kiertämättömät. Mutta jos kommunistinen puolue takaa näille taisteluille rohkean, lujan ja oikean johdon, niin eivät vihollisemme iskut vaikuta työväen joukkoihin lamauttavasti, vaan päinvastoin kumouksellistuttavat”, lausuu KI päätöslausunnossaan puolueellemme. Näissä luokkataistelun uusissa olosuhteissa ovat puolueellamme seuraavat lähimmät päätehtävät:

1) Kiireellisimpänä tehtävänä on — taistellen kaikkialla ja kaikenlaisia antautumismielialoja ja passiivisuutta vastaan — villyttelemättä käydä rakentamaan ja vahvistamaan puolueen järjestöä proletariaatin

todelliseksi etumaiseksi taistelujärjestöksi ja johtajaksi sekä samanaikaisesti jouduttaa joukkoliikkeiden nousua proletariaatin ja köyhän maalaisrahvaan mobilisoimiseksi ja järjestämiseksi joukkotaisteluihin kaikissa muodoissa, kuten lakkoihin, mielenosoituksiin jne. ja johtaa niitä.

Tässä proletaaristen joukkojen yleisessä mobilisoimistyössä on erityistä huomiota kiinnitettävä **työläisnaisten** vetämiseen aktiiviseen taisteluun, jota on aliarvioitu ja jonka hyväksi on kovin vähän todellista **joukkotyötä** tehty. Samaten on **työläisnuorison** mukaanvetämiseksi voimat ponnistettava ja voitettava heidänkin osuuttaan taisteluissa aliarvioivat ja sitä väheksyvät mielipidejätteet vanhemman työväen keskuudessa. Niinikään on nykyään erikoisen suuri huomio pantava **työttömäin joukkojen** taisteluihin vetämiseksi, yhdistäen työssä olevien taistelun työttömien liikkeisiin.

Päärenkaana, josta kiinni pitämällä, joukot, työläiset, työläisnaiset ja työläisnuoriso voidaan mobilisoida taisteluihin ja aktivisoida koko puolue, ovat **työväen välittömät, konkreettiset tarpeet** ja niistä johtuvat **vaatimukset**, kuten: palkanalennuksia vastaan — korotuksen puolesta; työpäivän 8 tuntista pidentämistä vastaan — 7-tuntisen ja nuorison 6-tuntisen työpäivän puolesta; työväenluokan kasvavaa verorasitusta vastaan — työväen veroista vapauttamisen puolesta; kapitalistista rationalisointia vastaan; työläisten työstä erottamisista vastaan; työttömäin avustamisen puolesta täyden palkan määrällä; työväen työttömyys-, sairaus-, tapaturma- ja työkyvyttömyysvakuutuksen puolesta valtion ja kapitalistien kustannuksella; synnytysavun puolesta työläisnaisille 8 viikkoa ennen ja 8 viikkoa jälkeen synnytyksen kapitalistien kustannuksella; työnantajien vaatimia kirjallisia sitoumuksia vastaan, ettei oteta osaa lakkoihin eikä kuuluta ammattijärjestöihin jne. Näihin osittaisvaatimuksiin on puolueemme läheisesti kytkettävä fasistidiktatuurin kukistamisen taistelulinjalla olevat poliittiset agitatio- eli toimentunnuksensa.

Ennakkoehtona joukkojen mobilisoimiseksi on kuitenkin, että puolue itse joka paikassa käy mitä sitkeintä, terävintä jokapäiväistä taistelua porvariston fasistisen ohjelman toimeenpanoa vastaan ja työväen konkreettisten vaatimusten puolesta näyttämällä kaikissa liikkeissään selvästi omat kommunistiset kasvonsa.

Pääkeinona laajojen työväenjoukkojen taistelujen **organisoinniseksi ja organisatoorisesti** käsittämiseksi uusien olosuhteiden vallitessa ovat työväen yleisissä tai niiden edustajien kokouksissa valitut **toimikomiteat**, joita valittaessa lähdetään työväen joukkojen jokapäiväisistä tarpeista ja välittömistä riitaisuuksista itse työpaikalla. Myöskin on luotava **fasistivastaisia komiteoita** työväen keskuksiin, niin myös kaikkiin suurempiin työpaikkoihin. Yhden työpaikan työväen yksityiset esiintymiset on laajennettava vetämällä liikkeelle **toisten** työpaikkain työläiset, kohottaen liikettä poliittisen taistelun korkeampiin muotoihin ja levittäen sitä maaseudulle, kytkien teollisuustyöväen esiintymiset maatyöväen taisteluihin sekä köyhäin ja keskivarakkaidenkin talonpoikain tyytymättömyysliikkeisiin.

2) Päämetoodina joukkotaistelujen nostamisessa tulee olla **yhteisrintamataktiikka** alhaalta. Puolueemme on käytännössä alvan liian laimeasti näihin asti tätä metoodia käyttänyt ja toiselta puolen ovat taas eräät coverit langenneet yksityistapauksissa sellaiseen virheeseenkin, mikä olisi voinut välttyä työyhteyden sosialidemokratian sosialifasististen johtajain kanssa.

On opittava **tätä** joukkojen mobilisoimis- ja agitatiometoodia oikein sovelluttamaan, toisaalta välttämällä siinä sekä oikeistolaisia opportunistista

sovintohuumausta, oman periaatteellisen kannan hämmentämistä, että myös kaikkea "äkkijyrkkää" tolkuttomuutta, ja toisaalta oppien todella vetämään mukaan puolueettomia ja sosialidemokraattisiakin työläisiä ym. riistettyjä. Missä vain omissa riveissä esiintyy vähänkään vastustusta tai edes hiljaista saboteerausta yhteisrintamataktiikan todellista sovelluttamista vastaan, on varmasti ja tiukasti kumottava kaikki tuollaiset vahingolliset pyrkimykset. Alote ja johto on kaikissa yhteisrintamaotteissa pyrittävä pitämään puolueen käsissä, mutta samalla on muistettava, että koko fasisminvastaisen taistelun menestys oleellisesti riippuu siitä, saadaanko puolueemme johtamaan joukkoliikkeeseen mobilisoitua ja siinä aktivoitua entistä laajempaa työtätekevää joukkoa, sosialidemokratian kannattajina olleita, kuin myöskin ennestään luokkataisteluun osaaottamattomia, aivan uusia reservejä. Yhteisrintama alhaalta ei missään tapauksessa saa muuttua opportunistiseksi "yhteisrintamaksi ylhäältä", neuvottelu ja työyhteydeksi sosdem johtavain aineiden kanssa. Nämä on oikein ja taitavasti selittäen paljastettava joukkojen edessä **sosialifasisteiksi**, mutta sosdem. puolueen työläisjäseniä tai työläiskannattajia ei saa sotkea yhteen johtajain kanssa eikä niistä käyttää sosialifasistinimitystä, vaan näihin työläisiin on suhtauduttava mitä suurimmalla kärsivällisyydellä. (Politbyron resolutio kesäk. 15 p:ltä 1929).

Yhteisrintamataktiikkaa alhaalta on eritoten kaikissa osataisteluliikkeissä sovellettava.

3) **Osataistelujen revolutioiminen, vallankumouksellistuttaminen**, on tällä kaudella yksi kaikkein tärkeimpiä tehtäviä. Se merkitsee sitä, että puolueen toimintaa ei rajoiteta koskemaan yksistään työväen jokapäiväisiä tarpeita ja taistelua niistä, vaan että lähtien näistä jokapäiväisistä tarpeista ja taisteluista niiden puolesta johdetaan työväki vallankumoukselliseen taisteluun vallasta, että siis jokaista yksityistä osataistelua käytetään tämän koko luokan valtataistelun valmistamiseksi, fasistisen diktatuurin kukistamiseksi. **Lakko**, taloudellinen ja valtiollinen, taas on lähinnä kaikkein tärkein osataistelumuoto. Niin muodoin on siis tehtävänä lakkotaistelujenkin kumouksellistuttaminen, s.o. niiden kautta jouduttaa ja valmistaa työväenluokan valtataisteluja.

Osataistelujen poliittista merkitystä on puolueessamme aikaisemmin yleensä tavattomasti aliarvioitu, mikä on ilmennyt siinäkin, että puolueen taholta aikaisemmin aivan riittämättömästi on ryhdytty aloitteisiin esim. taloudellisten osataistelujen aikaansaamiseksi ja hyvin harvoin koetettu kehittää niitä korkeammalle tasolle, poliittisiksi.

Nyt on välttämätöntä suorittaa **koko käänne** tässä.

Siinä on otettava huomioon, että työläisten päivänvaatimukset eivät suinkaan ole ristiriidassa osataistelujen kumouksellistuttamisen kanssa. Päinvastoin hellittämätön taistelu niitten puolesta välttämättömyydellä nykyään johtaa osataistelujen kumouksellistuttamiseen. Senvuoksi onkin jyrkästi torjuttava "äkkijyrkät" päivänvaatimusten ja niiden puolesta käytävien taistelujen hylkäämiset, minkä sijasta eräissä tapauksissa esitetään työväen joukkoaseistamista ja aseellista sissitoimintaa. Tällaiset osataistelujen korvikkeet on osotettava olevan nykyoloissa vielä vain "äkkijyrkkää" sanahelinää, jonka takana piilee toimeettomuuden ja passiivisuuden mieliala ja haluttomuus murtaa suurten joukkojen jokapäiväiseen taisteluun mobilisoimisen tiellä olevat esteet ja vaikeudet, mitkä nyt vielä, fasismien kovien iskujen vuoksi, ovat suuremmat kuin aikaisemmin.

Samalla on pidettävä huolta siitä, että taloudelliset vaatimukset solmitaan yleisiin proletaarisiin luokkavaatimuksiin.

Erikoisesti on taisteltava sellaisia mielialoja vastaan, että pula-aikana ei olisi mahdollista järjestää taloudellisia taisteluita, osoittaen, että juuri pula-aikana, jolloin pääoma fasistidiktatuurinsa avulla koettaa painaa alas työväen elintaso, ainoa keino työväen elintason huonontamista vastaan ja sen parantamiseksi on taistelu, mm. lakko, mielenosoitus, kun taas taloudellisesta taistelusta kieltäytyminen merkitsee pääoman hyökkäykseen alistumista, työväen aseistariisumista ja antautumista pääoman edessä. Sen sijaan, että kieltäydyttäisiin pula-aikana lakoista osittaisvaatimusten puolesta, on välttämätöntä antaa mitä suurin huomio toisten työläisryhmäinkin puolelta lakossa olevien taistelulle ja kannatuslakoilla tukea taistelevia, muistaen, että laajan joukko-taistelun avulla ainoastaan voidaan fasistidiktatuurin voimakelnoihin nojautuvan keskitetyn pääoman hyökkäykset lyödä takaisin.

On jyrkästi pidettävä kiinni työväen lakkotaisteluvapaudesta ja lakko-oikeudesta, taistellen tinkimättä sitä vastaan, että valtiolta sekaantuu työtaisteluihin "välittäjänä", "sovittelijana" tai millä muulla tavalla hyvänsä. Samanlaisella järkkymättömyydellä, kuin on puolustettava työväen lakkovapautta, on myös puolustettava työväen luottamusmiehiä työpaikoilla työpaikan kaikkien työläisten edustajina ja asiamiehinä.

On välttämätöntä huolellisesti tutkia kussakin taloudellisessa taistelussa, millä tavalla ja missä muodossa ne nostetaan korkeammalle tasolle, laajentamalla taisteluohjelmaa konkreettisilla poliittisilla tunnuksilla, jotka ovat selvästi yhteydessä lakkotaistelun ja sen taloudellisten vaatimusten kanssa.

Puhtaasti valtiollisia lakkoja voidaan menestyksellä käyttää koko työväenluokan tärkeitten elinkysymysten tai luokkavihollisen uusien hyökkäysten johdosta, mitkä erityisesti kuohuttavat työväen laajoja joukkoja.

Välttämätöntä on myöskin entistä paljon parempi lakkojen organisoiminen, johon kuuluu yhdeltä puolen laajojen järjestymättömien joukkojen mukaanvetäminen taisteluun ja toiselta puolen lakon legaalinen ja illegaalinen huolellinen valmistaminen erikoisesti sen itsenäiseen proletaariseen johtoon nähden sekä joukkomielialan muokkaamiseen nähden.

Näihin tehtäviin liittyy myöskin taistelun terävöittäminen reformistisia ja muita taantumuksellisia amm. liittoja vastaan, tehostamalla taistelua niitten sosialifasistista byrokratiaa vastaan, eristääkseen ne joukoista ja volttaakseen joukot.

Tähän suuntaan toimien osataistelut tällä kaudella tulevat tärkeäksi vallankumouskouluksi työväenluokalle ja lisäävät sen taistelukokemuksia sekä edistävät voimakkaasti työväenluokan siirtymistä vastahyökkäykseen.

Osittaitaistelujen yhteydessä ja koko nykyisessä vaiheessa, luokkataistelun uusissa olosuhteissa Suomessakin tulee kysymys fyysillisen vastarinnan järjestämisestä rinnan yleisen organisoidun vastarinnan kanssa ja sen osana hyvin tärkeäksi. Vain aktiivisen vastarinnan kautta, johon vedetään mukaan laajat työväen joukot, myös sosdem. työläiset, ja soveltua tässäkin yhteisrintamataktiikkaa ja käyttämällä kaikkia joukko-taistelun keinoja työväenluokan ja köyhimpäin talonpolkain entisten saavutusten menettämisestä vastaan ja fasistien asemavaltauksia vastaan voidaan saavuttaa jonkinlaisia tuloksia. Kieltäytyminen aktiivisesta, organisoituneesta vastarinnasta, mukaanlaskien myös fyysillinen vastarinta, fasistijoukkioita vastaan, vaikuttaa joukkoihin lamauttavasti, desorientoi ne.

riistää niiltä uskon omiin voimiinsa, luo pohjaa fasistisen terrorin edelleen kehittymiselle ja työntää aktiivisia proletaarisia aineksia yksilöllisiin terroritekoihin. Fyysillisen vastarinnan vallankumouksellinen tarkoituksenmukaisuus hyökkääviä fasisti- ja poliisijoukkioita vastaan, työväenluokan ja köyhien talonpoikain joukkoesiintymisten yhteydessä, on kuitenkin ratkaistava itse paikalla, konkreettiset olot huomioon ottaen. Mutta maksol mitä maksol, on voitettava vastarinnattomuuden henki fasistien rosvoesiintymisiin nähden. Vain tätä tietä luodaan edellytykset myöskin proletariaatin **joukkoluonteisen itsepuolustuksen** kehittämiseksi.

4) Joukkotaistelujen kulussa on pantava erikoista huomiota puolueemme kaikinpuoliseen vahvistamiseen. Sillä puolue ei pysty käymään ja johtamaan taistelua fasismia vastaan, ellei sen **organisatiota** perinpohjaisesti paranneta, vahvisteta ja suurenneta, ellei toimeenpanna **käännettä** puolueen rakennustyössäkkin. Puolueemme, näet, ei ole vielä ollut aatteellisesti, poliittisesti ja organisatorisesti **luja ja kestävä** bolshevistinen puolue. Nyt puolueen järjestö on passiivisuuden tilassa, josta on ehdottomasti nopeasti päästävä.

Puolueemme vahvistamisen tärkeimmät tehtävät ovat:

On paljastettava puolueemme sisäisessä valistuskamppailussa, johonka laajat vallankumoukselliset proletaariset joukot vedetään mukaan, **kaikki sosialidemokratian jätteet** ja siitä kumpuavat entisyyden virheet ja poistettava ne, ja poistettava ennenkaikkea toimetttömyys. On käytävä jyrkkää taistelua kaikkia **opportunisteja ja opportunistisia vinopyrintöjä** vastaan, missä tahansa niitä paljastuukaan, jotka ehkäisevät puolueettamme mobilisoimasta joukkoja taisteluun ja suorittamasta perinpohjaista **käännettä** kaikessa työssään. Ottaen huomioon, että oikeisto-oppportunismin vaara, joka nyt esiintyy ennen muuta toimetttömyytenä ja arkuutena, on nykyään päävaara, jota vastaan tuli sisäisellä rintamalla on lähinnä suunnattava, on myöskin taisteltava "vasemmistolaisiin", "äkkijyrkkiin" fraaseihin puettua opportunistia vastaan, jota myöskin ilmenee (aseistamisvaatimus pohjaltaan opportunistisen osataistelulista, lakoista ja mielenosotuksista kieltäytymisen peitteenä).

On toimeenpantava suunnitelmallinen todellinen **rynnäkkö** ja sitä seuraava voimalla suoritettava jatkuva työ juurtuakseen suuriin **työpaikkoihin** ja luokkataistelun kannalta tärkeisiin muihin työpaikkoihin. On värvättävä puolueeseen vallankumouksellisista, karaistulista työmiehistä, työläisnaisista ja myös maalaisköyhällistöstä **uusia vereksiä voimia** järjestelmällisesti ja hellittämättä. On jo olevien puoluejärjestöjen ja niiden johtojen kuntoa kohotettava, **vaihtaen** horjuvaksi ja passiiviseksi osottautuneita aineksia johdoissa aktiivisiin tovereihin, ja pidettävä huolta siitä, että uusien perustettavien järjestöjen johtoon saadaan kaikkein taatimmat taistelumieliset toverit.

Puolueemme jäsenten, erikoisesti runkokerrosten **aatteellista tasoa** on kohotettava myöskin säännöllisellä puolueopiskelulla ja koulutuksella.

Puolueemme fraktiot on järjestettävä kaikkialla, missä joukkojärjestöissä on puolueemme jäseniä, ja niiden työtä johdettava.

Puolueemme **illegaalinen lehdistö ja kirjallisuus** on määränsä ja laatussa puolesta paljon parannettava ja ennenkaikkea pidettävä huoli säännöllisestä ilmestymisestä. Piirienkin on säännöllisesti julkaistava illegaalisia lehtiä ja lehtisiä, joissa nopeasti reageerataan tärkeimpiin taistelukykyksiin. Puolueemme johtamien tehdaslehtien verkko erikoisesti suurille työpaikoille on järjestettävä. Puoluelehtien levitysverkko ja avustus

ryhmiä on muodostettava työpaikoille niin hyvin rahallisen kannatuksen kuin kirjeenvaihtoavunkin saamiseksi. Lehtien julkaisemista varten on luotava konspiratiiviset kirjapainot ja monistuspaikat välineineen.

Puolueemme ja sen elinten **työtyylissäkin** on toimeenpantava käänne, luopumalla vanhoista, sosialidemokratista peräisin olevista tottumuksista ja jälessä laahaamisesta sekä valamalla työhön hehkuva kumouksellinen innostus rinnan tarmokkaan toimeenpanon ja kontrollin kanssa.

Konspiratiota on tiukennettava.

Lujan ja horjumattoman puoluekurin välttämättömyys on tehtävä selväksi koko puolueessa ja sen noudattamisesta pidettävä tinkimättä kiinni. Tehtäviensä jättäminen ja maasta poistuminen luvatta on katsottava karkulaisuudeksi, joka — ellei tähän syyllinen korjaa virhettään — johtaa puolueesta erottamiseen.

Samalla kun puolueemme on suoritettava käänne puolueen rakennus- ja vahvistamistyössä, on käytävä väsymätöntä **taistelua kaikkien legaalisten mahdollisuuksien** käyttämiseksi, luovuttamatta ilman taistelua yhtään ainoaa asemaa, päinvastoin sitkeästi pitäen kiinni niistä. Mutta on muistettava, että puolueemme voi vain silloin bolshevistisesti käyttää legaalaisia mahdollisuuksia, opportunistisiin lankeamatta, jos puolueemme on luja ja kestävä, todella bolshevistinen, joka fraktiainsa ja muiden elimiensä kautta johtaa legaalaisia joukkojärjestöjä tai ainakin käy bolshevistista taistelua tällaisten työväenjärjestöjen riveissä. Legaalisten mahdollisuuksien käyttäminen ei missään tapauksessa merkitse kumartamista porvarillisen laillisuuden edessä, päinvastoin, käyttäen legaalaisia mahdollisuuksia on puolueemme mobilisoitava joukot **porvarillisen laillisuuden kehitysten murtamista varten**, kuten lausutaan KI:n päätöslauselmissa puolueellemme.

5) **Taistelua sosialidemokratiaa, työväenluokan keskuudessa olevaa proletaarisen vallankumouksen päävihollista** vastaan on erikoisesti terästettävä, voimistettava ja syvennettävä, olkoon kysymys sitten **sosialifasistiksi** tulleista sosialidemokratian johtajista taikka sosialidemokratian "vasemmasta" siivestä, jota edustavat marxilaiseen sanahelinään pukeutuvat Sundströmit, Ampujat sekä asiallisesti samalla kannalla olevat vasemmistolilikeen opportunistiset luopiot.

Tässäkin taistelussa on puolueemme aikaisemmin osottanut heikkoutta ja myöhästymistä, kuten taistelussa opportunisteja vastaan. Samalla on todettava, että on tapahtunut puolueemme sosialidemokratian vastaisen oikean päälinjan väärennystä esim. ammatillisessa liikkeessä ilman, että puolueemme johto on aikanaan siihen reagoinut.

Tässä taistelussa puolueemme täytyy ennenkaikkea päättävästi ja loppuun asti paljastaa sosialifasistien petturisuus fasistikaappauksessa (mm. työväen luokkavoimien bajoittaminen ja ajojahti kommunisteja vastaan) ja niiden pyrkimys edesauttaa fasistista diktatuuria kätkemällä tämä "parlamenttaarisen laillisuuden palauttamisvaatimuksen" naamion alle. On osotettava joukoille, että sosialifasistit noudattavat tässä fasistisen yhteisrintaman sisällä vallitsevan työnjaon vaatimuksia, jonka perusteella sosialifasistien tehtävänä on vetää työväenjoukot fasistisen diktatuurin alle alistumaan. Sen vuoksi on erinomaisen tärkeä osottaa, että Suomen suurporvariston aseina, sen toimeenpannessa hyökkäystä ja fasistidiktatuuriaan, ovat toiselta puolen lapualaisrosvot, ja toisella puolen sosialifasistit. On niinkään loppuun asti paljastettava sosdem. johtajain katala osuus fasistikomennon apureina, jotka siltä saavat kaik-

kinaista etua (mm. työväentalot baltuunsa, fasistihallituksen avustuksen järjestöjen ja kirjapainojen valtaamisessa). Ainoastaan tämmöisten konkreettisten tosiasiain pohjalla ja ennenkaikkea työväen osittaistaistelujen yhteydessä tapahtuvan paljastamisen kautta voidaan hälventää työväen keskuudessa vielä laajalti vallitsevat harhat sosialidemokratian johtajista ja murtaa niiden vaikutus ja sabotaashi.

Samalla on myös paljastettava opportunististen luopioiden petturillinen osuus, ne kun ovat kommunismin vastaisella taistelullaan auttaneet porvaristoa (hajoittivat sosialifasistien kanssa ammatillista liikettä vetääkseen työväen kannatuksen pois puolueeltamme) fasistikaappausta valmistettaessa ja toimeenpantaessa ja nykyisin fasistidiktatuurin hyödyksi jatkavat ajojahtiaan kommunisteja ja luokkataistelulinjalla rehellisesti pysyviä proletaareja vastaan, ja sosialifasististen johtajien kanssa fasisivat ammatillista liikettä. Vasemmistolikkeeseen ja kommunismin luopioiden paljastaminen on erikoisen tähdellinen tehtävä, koska ne omaavat osassa ei-sosialidemokraattisia työväenjoukkoja sellaista vaikutusta, jota sosialifasistisilla tannereilla ei ole, ja sen kautta ovat poliittisesti vaarallisin vastustaja. Tätä varten on osotettava noiden luopioiden poliittisen ohjelmankin vastavallankumouksellinen luonne. Kun eräät luopioista jo aikaisemminkin ovat osottaneet horjuntaa proletaarisen luokkalinjan ajamisessa, uskaltamatta kuitenkaan vielä silloin astua avonaisesti kommunismin vastaiselle tielle, mutta myöskään vapauttamatta silloisista vinopyrkimyksistään, niin tärkeää on nyt paljastaa täydellisesti nämä entisetkin horjumiset, minkä johdonmukaisena jatkona on opportunistien muuttuminen luopioiksi kolmannen kauden kärjistyneen luokkataistelun olosuhteissa.

6) **Ammatillinen liike** on nyt, toiselta puolen sosialifasistien ja opportunistiluopioiden sisäisen hajoitustoiminnan ja toiselta puolen fasistidiktatuurin ulkopuolelta suorittaneen hävitys- ja murskaamistoiminnan johdosta, joutunut aivan uuteen asemaan. Aikaisemman puolueetyömme heikkous yleensä ammatillisessa liikkeessä, puolueen maatumisen legaalisuuteen ja monen ammatillisessa liikkeessä johtavassa asemassa työskennelleen puolueen jäsenen tekemät opportunistiset virheet ovat, — sosialifasistien ja opportunistiluopioiden hajotustyön ohella — myötävaikuttaneet siihen, että vasemmistolaisessa ammatillisessa liikkeessä tapahtui aatteellista höltymistä ja sai jalansijan opportunistinen passiivisuus, joka sen teki taistelukyvyttömäksi fasistisen päähyökkäyksen edessä ja vei Suomen Ammattijärjestön vararikkoutumiseen.

Nyt on tuiki välttämätöntä, että vasemmistolaisille ammatillisille järjestöille saadaan taisteleva luonne, johdonmukaisesti juurittaen pois erikoisesti ammatillisten järjestöjen riveissä rehoittavat laillisuuden harhat ja opportunistin käytännölliset tendenssit. On saatava selväksi kommunisteille ja vasemmistolaisten järjestöjen kaikille muille jäsenille, että työväenluokalle tuottavat varsin vähän hyötyä sellaiset vasemmistolaiset ammatilliset järjestöt, jotka kriittisinä hetkinä vaikenevat ja pelkäävät esiintyä, sen kautta pelastaakseen legaalisuutensa. On osotettava, tuoreitten kokemusten nojalla, että ne tällä tavoin eivät legalisuutetaan pelasta, jolleivät kokonaan tahdo menettää proletaarista luokkaluonettaan. Sen takia on jokainen yritys ammattijärjestöjen pelastamisen nimessä vaijeta ja olla mitään tekemättä leimattava opportunistiseksi antautumiseksi, jota vastaan on jyrkästi noustava. Ainoastaan aktiivisella

taistelulla fasismia, sosialifasismia ja opportunismia vastaan, vetäen tähän taisteluun yhteisrintamataktiikan perusteella mitä laajimmat työväen joukot, voidaan säilyttää vasemmistolaisten ammatillisten järjestöjen avoin olemassaolo. (KI:n päätöslauseesta SKP:n tehtävistä).

Erikoisen tärkeätä on taistella sellaista mielialaa ja pyrkimystä vastaan, että ilman muuta kokonaan olisi luovuttava vasemmistolaisten ammatillisten järjestöjen avoimesta olemassaolosta ja sensijaan kohdistettava kaikki työ illegaalisten ammatillisten järjestöjen luomiseen. Tämä merkitsee taistelusta luopumista vasemmistolaisten amm. järjestöjen julkisuuden puolesta ja on vain omansa suuressa määrässä helpottamaan sosialifasistien ja opportunististen luopioiden toimintaa joukkojen houkuttelemiseksi sosialifasistien suunnittelemaan keskusjärjestöön ja liittoihin. Pitäen erityisesti mielessä, että fasistinen suurporvaristo sosialifasistien ja opportunististen luopioiden avulla pyrkii murskaamaan S.Aj:n, saadakseen toteutetuksi työväen palkkain alentamisen ja muitten työehtojen huonontamisen, on tinkimättä taisteltava kaikkien työväen luokan asialle uskollisina pysyneitten liittojen ja Suomen Ammattijärjestön avoimen olemassaolon puolesta työväen vallankumouksellisina luokkataistelueliminä, jotka käyvät pääoman taloudellista hyökkäystä vastaan taistelua tinkimättömästi ja vetävät siihen mukaan laajat järjestymättömätkin joukot. On voitettava S.Aj:öön takaisin ne työläiset, jotka sosialifasistien ja opportunististen luopioiden hajoituspolitiikan vaikutuksesta ovat joutuneet ulkopuolelle S.Aj:n siitä poisleikattujen järjestöjen mukana. Tässä viimeksimainitussa tarkoituksessa on hakemalla haettava kosketusta SAj:stä irti kiskottujen järjestöjen jäsenten kanssa ja selvitettävä niille johtajainsa petos, sekä vaikutettava siihen suuntaan, että sosialifasistisiin johtajiinsa ja niiden petturipolitiikkaan tyytymättömät muodostuvat oppositioksi ja että ne joukolla eroavat sosialifasistien ja opportunististen luopioiden johdossa olevista liitoista sekä palaavat vasemmistolaisiin ammattijärjestöihin. Samalla on puolueen kaiken varalta myöskin valmistuttava illegaalisin ja puoli-illegaalisin metoodein ja muodoin (uudet punaiset ammatilliset järjestöt työpaikkapohjalla) järjestämään taistelua vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen avoimelle olemassaololle fasistidiktatuurin kiellosta huolimatta ja niitä vastaan.

Kaikkien taistelujen kuluessa on värvättävä vasemmistolaisiin ammatillisiin järjestöihin uusia jäseniä.

7) **Taistelu talonpojan puolelleen voittamisesta** kommunismin ja fasismin välillä on tämän hetken ja lähiaikojen luokkataistelujen yksi tärkeimpiä kysymyksiä. Tätä silmällä pitäen on nyt puolueemme maaseututyö, työ maalaistyöläisten, piententalonpoikain ja torpparien kuin myöskin puolproletaarien keskuudessa suunnattava ja järjestettävä. Puolueellamme on kyllä legaalsen "sosialistisen työväen ja pienviljelijäin liitto"-liikkeen kautta ollut välillinen vaikutus maaseudun pientalonpoikais- ja köyhälistökerroksiin. Mutta puolueemme ei ole aikaisemmin kasvojaan osottanut maaseudulla edes senkään vertaa kuin kaupungeissa ja teollisuusseuduissa, minkä vuoksi fasistidiktatuurin oloissa puolueellamme nyt on vaikeampi raivata itselleen se asema, mikä sillä jo ennen välillisesti on ollut.

Suurporvaristo on fasismin avulla aktivisoinut maaseudun varakkaat porvarilliset talonpoikaiskerrokset. Talouspulan vuoksi on taas laajemminkin työtätekevien talonpoikain kerroksilla vielä harhoja fasistidikta-

tuurista, koska ne eivät ole paljon vielä saaneet kokea sen seurauksia taloudellisesti. Sen vuoksi suuratalonpoikaiset aktivistit suurporvariston aseenkantajina voivat laajentaa fasismin vaikutusala harjoittamalla demagogiaa, jossa etualalla on uskottelu, että vallankumouksellisen työväen, varsinkin kommunististen voimien tuhoaminen muka "parantaa liike-elämän" ja tuo helpotusta pientalonpoikien vaikeihin oloihin. Tässä talonpoikaisjoukkojen fasismin vanaveteen vetämisessä on erikoinen tehtävä fasistisen yhteisrintaman maalaisliittolaisella kaistaleella ja osin myös sosialifasisteilla fasismin "vasempana" käsivartena, jotka molemmat pettävät talonpoikaisjoukkoja. Toiselta puolen pientalonpoikaisissa kerroksissa, jotka eivät ole olleet porvarillisten puolueiden varmoja kannattajia, on fasistidiktatuurin tähänastinen komento jo varmaankin vavahuttanut. Kun fasistivaltio tulee laskemaan talonpoikain hartioille uusia raskaita taakkoja veroina ja tulleina, saadaksean rahoja kasvaviin menoihinsa byrokraattisen virkakoneiston ja sotavarustelujen ylläpitämiseksi, niin törmää se yhteen suurten talonpoikaisjoukkojen elinehtojen kanssa, jotka maatalouspuolan ja valkoisen valtion sekä finanssipääoman rosvouksen vuoksi jo ovat huonontuneet. Puolueemme on, tästä johtuen, maa-seututyössä erikoisesti nyt pantava painoa luokkataistelun kehittämiseen maalla ja luokkajakaantumisen selvittämiseen, pyrkien vetämään jakaantumislinjauksen herraskomentoa vastustavalle puolelle mahdollisimman laajat työtätekevän talonpoikaiston ja maalaisköyhälistön kerrokset. Sitä varten on ensikädessä teossa autettava köyhäin talonpoikaiston kerroksia käymään taistelua erikoisvaatimuksiensa puolesta, erityisesti taistelemaan veroja vastaan, tehden tunnetuksi joukkoverolakon ajatusta. Tarmokkaasti on käytävä taistelua pientalonpoikain omaisuuden kiinnitystä ja pakkomyyntiä vastaan ja velkain poistamisen puolesta. Suurtilallisten ja tukkiyhtiöitten maitten pakkoluovuttamista on vaadittava ainoana oikeana maanälän ratkaisukeinona. Työtätekevän talonpoikain taisteluja elinehtojensa puolesta on vallankumouksellisen työväen tarmolla tuettava.

Tärkeä tehtävä on selvittää mitä laajimmille talonpoikaiskansanjoukoille, miehille, naisille ja nuorisolle, kuinka fasistinen suurporvaristo nyt entistä kiihkeämmin valmistaa ja lietsoo sotaa Neuvostoliiton työläisille ja talonpoikia vastaan, jotka vallankumouksensa kautta vapauttivat Suomen kansan tsarismin ja Venäjän porvariston sorrosta. Talonpoikaisrahvaalle on tehtävä selväksi, että Suomen suurporvaristo, apureinaan sen kätyrit maalaisliitossa ja sosialidemokratiassa, ensinnäkin häikäilemättä ryöstää rikollisten aikeittensa toteuttamiseksi talonpoikain työn hedelmät veroina ja muina maksuina ja toiseksi alkavat viedä talonpojat teurastettavaksi kapitalistien ja suurtilallisten sotaseikkailuissa. On osoitettava, että tästä tulee loppu ainoastaan kukistamalla fasistivalta, niin kuin kukistivat Venäjän työläiset ja talonpojat tsarismin ja porvariston.

Työtätekevän talonpoikain oppositioliikettä on tuettava ja autettava eteenpäin taistelussa fasistisia herroja ja niiden maalaisliittolaislapualaisia kätyreitä vastaan.

Maalaistyöväen julkista järjestymistä on tarmokkaasti edesautettava ja puolustettava ja näihin järjestöihin vedettävä palkkatöissä käyviä pientalonpoikaisia aineksia. Näiden järjestöjen aktiviteettia on kohotettava maa- ja metsätyöläisten jokapäiväisten taloudellisten vaatimusten pohjalla. Erikoisesti on mobilisoitava maatyöläisiä taisteluun kapitalistisia maanviljelijöitä vastaan, niiden ryhtyessä fasistidiktatuurin turvia

alentamaan työläisten palkkoja ja rationalisoinnin kautta muita työehtoja kiristämään. Näitä puolustustaisteluja on saatava tukemaan pientalonpoikain laajat kerrokset ja teollisuuden työläiset.

Kaikkialla maaseudulla on käytävä herkeämätöntä agitatiota kaikkien kaupungin ja maaseudun työtätekeväin taisteluliiton puolesta porvariston fasistista politiikkaa vastaan, Neuvostoliiton kimppuun hyökkäystä vastaan sekä fasistisen diktatuurin kukistamisen puolesta, **työväen ja talonpoikain hallituksen puolesta**. Tällä tavalla on fasistista yhteisrintamajärjestelmää vastaan rakennettava maaseudun työtätekeväin yhteisrintama ja proletariaatin ja talonpoikain vallankumouksellinen taisteluliitto lujaksi.

8) **Kansallisuuskysymyksen** on fasistidiktatuurin kautta joutunut uuteen vaiheeseen Suomessa. Tämä on puolueemme otettava huomioon taistelussa ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden kansallisten oikeuksien puolesta. Puolueemme on aikaisemmin kyllä pääpiirteissään oikeata suuntaa kansallisuuskysymyksessä ajaessaan kuitenkin ollut **heikko käytännöllisessä työssään** ruotsinkielisen työväen, kalastajain ja pienviljelijäin keskuudessa, eikä se aina täysin selvästi ole korostanut leniniläistä tunnusta vähemmistökansallisuuden täydellisestä itsemääräämisoikeudesta aina eroamiseen asti. Samalla on todettava, että seurauksena riittämättömästä kansallisuuskysymyksen bolshevistisesta selvittämisestä puolueen puolelta, vallitsee suomalaisen työväen keskuudessa epäselvyyttä kansallisuuskysymyksen suhteen; niin ikään on puolueen vaikutuksen alaisessa vasemistolikkeessä päässyt joskus ilmenemään ruotsalaisen suurporvariston luokkaluonnetta hämääviä lausuntoja (että ruotsalainen porvaristo olisi "laillisuudessa" enemmän pysyvää ja siis "parempaa" kuin suomalainen porvaristo).

Valtiovallan täydellinen fasisoiminen, jota porvariston johtajat, ruotsalaisen puolueen johdon osanotolla, yhteisrintamassa nyt toteuttavat, ja fasistidiktatuuri eivät voi olla **oleellisesti huonontamatta** ruotsalaisen kansallisuuden asemaa. Yleinen kiristetty sorto, terrori- ja mielivaltajärjestelmä, nykyinen diktatuurijärjestelmä, tulee kohdistumaan myös ruotsalaista vähemmistökansallisuutta vastaan, sikäli kun tämä vain vähänkään taistelee kansallisuus-oikeuksiensa puolesta, kuten fasismin maalaisliittolaiset aitosuomalaisuuden tulkit jo avonaisesti selittävätkin. Toisaalta taas Suomen ruotsalaisten kapitalistien ja tilanomistajain luokkaedut, yhtä hyvin kuin suomalaistenkin, vaativat fasistisen ohjelman toteuttamista varsinkin tuotannossa työmailla. Tämä ristiriitaisuus selittää sen seikan, että ruotsalaisessa puolueessa on ilmennyt jossain määrin horjuntaa suhteessa fasistiliikkeen ja fasistidiktatuurin eräisiin muotoihin. Mutta ilmeinen ja käytännön vahvistama tosiasia on, että tämänkin puolueen kapitalistiset johtoainekset kannattavat fasistidiktatuuria. Sitä osottaa mm. se, että ruotsalainen johtava porvaristo on fasistihallituksessa osallisena ja vaaleissa useassa tapauksessa esiintyi yhdessä aitosuomalais-fasistien kanssa, mikä merkitsee, että ruotsalainen puolue on pettänyt ruotsalaisen kansallisuuden asian ja että ruotsalaisista porvareista on jo tullut avonaisia luopureita. Mutta samalla ne ovat varanneet itselleen tilaisuuden puheissaan sen verran esiintyä lapualaisuuden ja lunkolaisuuden arvostelijoina, etteivät menetä kokonaan joukkokannustaan oman kansallisuutensa keskuudessa. Tämä "arvostelu" on useimmiten puettu "oikeuspohjan säilyttämisen" ja "laillisen järjestyksen palauttamis"-vaatimuksen naamion taakse, millä itseasiassa tarkoitetaan

fasistisen diktatuurin laillistuttamista, mikä myöskin tosiasiaassa merkitsee ruotsalaisen vähemmistön kansallisen sarron laillistuttamista. Ruotsalaisen porvariston luoviminen on nyt verrattavissa jossain määrin siihen peliin, jota sosdem. johtomiehet pelaavat yleensä työvään keskuudessa, niin suomalaisen kuin ruotsalaisen.

On sen vuoksi osattava paljastaa ruotsalaisen puolueen johtajain petollinen esiintyminen, koettaen saada ne aatteellisesti lyötyä eroon ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden todellisesta joukkoliikkeestä kansallisuuskysymyksessä, jossa joukkoliikkeessä on pääosana köyhä kalastaja-, pienviljelijä- ja työläisväestö. Nämä kerrokset on koetettava nostattaa taisteluun kaikkia niitä ruotsalaisia kansallisia johtomiehiä vastaan, jotka eivät toden teolla vastusta fasismia, vaan sitä suosivat, vaikkapa sanovatkin olevansa sitä vastaan.

On myöskin välttämätöntä paljastaa sosialidemokratian kaksinaamaisuus ruotsalaisen vähemmistön kansallisia oikeuksia koskevissa kysymyksissä. Tällöin on osotettava, että sosialidemokratian johtajat fasistisen diktatuurin käsi-vartena yhdessä aitosuomalaisen porvariston ja ruotsalaisten kansallisuusluoploitten kanssa vahvistavat fasistista diktatuuria ja sen kautta ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden sortoa, vaikka ne sanoissa julistavatkin vastustavansa sitä. Tämä on johdonmukaista jatkoa sosialidemokratian aikaisemmalle politiikalle tällä alalla, kun ne mm. yhdessä suomalaisen ja ruotsalaisen johtavan porvariston kanssa kielsivät Ahvenanmaan kauttaaltaan ruotsalaiselta väestöltä Suomen valtioyhteydestä eroamisoikeuden ja kun ne erinäisten ruotsalaisten ja suomalaisten johtavain porvarillisten, nykyisten fasistidiktatuurin päämiesten kanssa, ovat ajaneet sovitteluja ruotsalaisen vähemmistön kansallisten oikeuksien kustannuksella.

Tässä kamppailussa on puolueemme konkreettisten kysymysten pohjalla selvitettävä koko proletariaatille, mutta erittäinkin suomalaiselle työvälle leniniläistä kantaa kansallisyyskysymyksessä ja horjumatta ja vääjäämättä puolustettava ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden kansallisia oikeuksia fasistidiktatuurin aitosuomalaisia hyökkäyksiä vastaan, tunnustaen avoimesti ja horjumatta ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden itsemääräämisoikeuden aina eroamiseen asti. Samalla on Neuvostoliiton esimerkin valossa ja erikoisesti käyttäen hyväksi kokemuksia Neuvosto-Karjalasta osotettava, että ainoastaan proletaarinen vallankumous ja proletariaatin diktatuuri lopettaa kansallisuussarron.

Puolueemme on näitten tehtäviensä toteuttamiseksi julkaistava kirjallisuutta myöskin ruotsinkielellä ja laajennettava ja vahvistettava organisaatiotaan ruotsalaisseudulla.

9) **Taistelu sodanvaaraa vastaan.** Tässäkin taistelussa on puolueellamme ollut paljon heikkoutta. Puolueemme toiminnan heikkous erikoisesti joukkoliikkeiden järjestämisen alalla on tässä taistelussa tullut esille. Hyvin vakavaa laiminlyöntiäkin on tapahtunut siinä muodossa, ettei puolueemme järjestöt ole käyttäneet sodanvastaisen taistelun kehittämiseksi sellaisiakaan tilaisuuksia, johon suuret joukot ovat kerääntyneet Suomen porvariston sotavalmistelujen johdosta. Tämä on kovin suuri virhe. Sodanvastaisen taistelun kehittymistä laajaksi joukkoliikkeeksi on jarruttanut myöskin se vakava virhe puolueenkin taholta, että ei ole Neuvostoliiton puolustamisen välttämättömyyttä proletaarisena velvollisuutena julkisesti aina korostettu esim. ammatillisessa liikkeessä, vaan siitä pidättydytty.

Fasistidiktatuurin hyökkäävä sotapolitiikka Neuvostoliittoa vastaan, johon sitä ajaa jo yksistään sen omat alueelliset laajentamiskäytännöt (Neuvosto-Karjalan valtaamishalu) talouspulansa vuoksi ja maailman imperialistien yhä kiihtynyt sodan valmistelu maailman vallankumouksen päätukikohtaa vastaan, asettavat puolueellemme tehtäväksi entistä paljon suuremmalla voimalla konkreettisten tosiasian kautta paljastaa porvariston sotavarustelut ja sen siirtyminen tässä politiikassaan avonaisesti hyökkäävään asenteeseen. Samalla kun on paljastettava, että imperialistiset suurvallat maailman kapitalismin sisäisten ristiriitojen terävöitymisen ja kapitalismin ja sosialismin vastakohtien suurenmisen vuoksi ovat siirtyneet yhä hyökkäävämpään asenteeseen Neuvostoliittoa vastaan, mikä ilmenee mm. taloudellisen boikotin järjestämisenä, on osotettava, että imperialismin käsi ohjaa Suomen fasistidiktatuuria nyt, niinkuin ennenkin sen hyökkäysvalmistelussa. Erikoisen tähdellistä on tässä yhteydessä myöskin paljastaa sosialifasistien kasvanut hyökkäys-halu ja yllytys Neuvostoliittoa vastaan, kun ne mm. ovat varottaen vaatineet fasistista suurporvaristoa erikoisesti kiinnittämään huomiota siihen, että Neuvostoliitossa on maailman kommunismin päävoima ja päätuki, samalla kun sosdem johtajat fasistien kanssa ovat julistaneet kommunismin hävittämisen päätehtäväkseen, sekä kun ne raivoisalla demagogialla lietsovat mielialaa Neuvostoliittoa vastaan gyyttäen sitä "imperialistiseksi", "militaristiseksi" sortovallaksi ja ovat mukana taloudellisen boikotin puuhaamisessa.

Fasistisen suurporvariston sotapolitiikkaa vastaan ja Neuvostoliiton sekä valtavasti edistyvän sosialistisen rakennustyön puolesta on puolueemme mobilisoitava ja järjestettävä työväen ja maalaisrahvaan sankat joukot liikkeeseen. Sen laiminlyöminen olisi mitä vakavin työväen luokkaetujen huomiotta ottaminen ja virhe. On sen vuoksi kaikessa sodanvastaisessa työssä ja taistelussa pelkäämättä ja voimakkaasti nostettava Neuvostoliiton puolustamisen tunnus porvaristoa ja sosialifasistien kaikkea parjausta ja yllytystä vastaan osottaen samalla, että tämä taistelu on osa työtätekevien joukkojen taistelusta oman vapautuksensa puolesta pääoman-orjuudesta ja diktatuurista.

Sodanvastaisen taistelun tehostamiselle on puolueemme armeijassa tapahtuvan työn erikoisesti vahvistaminen nyt erittäin tähdellinen ja mitä kiireellisinkin iskutehtävä, pitäen lähinnä silmämääränä työläis- ja talonpoikaissotilaiden joukkoesiintymisiä heidän konkreettisten vaatimustensa pohjalta, mitkä nykyisissä oloissa loppujen lopuksi suuntautuvat fasistista diktatuuria vastaan. Katsoen siihen, että suojeluskunnat ovat suurporvariston fasistisen diktatuurin päätuki, on ne paljastettava työläis- ja talonpoikaissotilaille suurporvariston santarmikunnaksi myöskin sotilaiden kurissa pitämiseksi. Samanaikaisesti on käytettävä hyväksi talonpoikaissotilaiden keskuudessa tapahtuvaa luokkakajakaantumista hajaannuksen aikaansaamiseksi suojeluskunnissa.

Leniniläinen tunnus "Imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisesta" tulee olla kaiken sodanvastaisen työmme johtolankana.

Suomen Kommunistinen Puolue on nyt käännekohdassa. Puolueemme aikaisemmat virheet ja kärsimät tappiot ovat selvittäneet perinpohjaisen käänteiden välttämättömyyden. Tietoisuus käänteiden välttämättömyydestä on

saatettava koko puolueen yhteiseksi omaisuudeksi ja käänne toteutettava horjumatta käytännössä.

Käänteeseen toimeenpano elävässä elämässä on mahdollinen ja uudessa kurssissa työskenteleminen ja taistelu on menestyksellistä ja vie proletarisen vallankumouksen asiaa eteenpäin vain sillä ehdolla, että puolueemme jokapäiväisen työnsä ja taistelunsa aktivoimisen, joukkoliikkeiden kiireellisen valmistamisen yhteydessä toimeenpanee laajan itsearvostelun koko puolueessa ja proletaristen joukkojen osanotolla entisyytensä virheistä ja heikkouksista niiden korjaamiseksi ja poistamiseksi käytännössä. Tällaisen bolshevistisen itsearvostelun puute ja heikkous on tehnyt mahdolliseksi sen, että sosialidemokraattiset jätteet, legaalisuuteen maatuminen ja opportunistinen käytäntö ovat saaneet säilyä ja johtaa jatkuviin virheisiin. Kommunistinen Internationale on kyllä puolueellemme huomauttanut itsekritiikin välttämättömyyttä ja varoittanut puoluetamme sen laiminlyömisestä seurauksista. KI:n opetuksista ja puolueemme omista kokemuksista on nyt otettava oppia vastaisuuteen. Säälimätön itsearvostelu virheistä ja heikkouksista läpi koko puolueen ja koko sen elimistön olkoonkin nyt tästälähin se välikappale, jonka kautta puolueemme pysytetään horjumatta bolshevistisella linjalla ja torjutaan kaikki yrietykset järkyttää sitä siitä pois.

Vain tätä tietä kasvaa ja lujittuu puolueemme johtavassa tehtävässään: proletaristen joukkojen työtätekevän maalaiskansan valmistamisessa fasistisen diktatuurin kukistamiseen proletarisen vallankumouksen kautta Kommunistisen Internationalen lipun alla ja ohjauksella.

Puolueen organisatiopolitiikasta

Konferenssi toteaa, että fasistinen hyökkäys saattoi myös puolueen organisation koetukselle, jossa sen toiminnallinen heikkous täydelleen paljastui. Se oli seurauksena siitä, että puolue ei ollut org.-kysymyksenkään alalla ryhtynyt niihin toimenpiteisiin kuin kolmannelle kaudelle siirtyminen olisi vaatinut, vapautuakseen niistä legalismin vaikutuksista, mitkä orgpolitiikan alallakin olivat puoluetta vaivanneet jo toisella kaudella.

Organisatorinen heikkous ilmeni erikoisesti siinä, ettei saatu aikaan taistelua hyökkäävää fasismia vastaan. Alussa Vaasan tapahtumain yhteydessä oli laajaa työväen vastalauseliikettä kautta maan. Mutta tätä joukkoliikettä ei pystytty syventämään ja aktivoimaan voimakkaammin hyökkääväksi, joten sitten heinäkuun fasistimullistuksessa puolue ei kyennyt itse valmistumaan eikä mobilisoimaan joukkoja minkäänlaiseen vakavaan vastarintaan.

V:ssä puoluekokouksessa v. 1925 puolueen rakennustyö asetettiin orgmuotoihin nähden Kominternin vahvistamalle pohjalle. Puolueen orgkehitys on sen jälkeen ollut huomattava. Mutta jäsenmäärän kasvusta huolimatta ei puolue päässyt organisatorisesti oikealla tavalla lujittumaan. Suurimpana heikkoutena on ollut, että puolue ei ole saanut vakiinnutettua ja lujitettua organisationsa perusteita työpaikoille. Solut ovat olleet etupäässä pienemmillä työpaikoilla, ja suuremmilla työpaikoilla on niitä ollut vähemmän tai kokonaan puuttuneet. Puolueen organisatorinen kehitys on kulkenut heikomman vastuksen linjaa.

Puolueen orgkehitykseen on lamauttavasti vaikuttanut ohranhyökkäys

yksystä v. 1927, jota v. 1928 keväällä seurasi "suurleikkaus", jossa melkein koko puolueen johtokaaderi, pölrorganisatorit sekä useita aktiivisimpia pikkien jäseniä ja SB:n jäsenet vangittiin. Tämä isku lamaanutti pitkäksi aikaa puolueen säännöllisen organisatiotyön.

Vaikka Kominternin VI kongressi asetti puolueitten tehtäväksi kolmannen vaiheen kärjistyneessä luokkataistelutilanteessa erityisesti vahvistaa puoluetta ja sen taistelukykyä, niin tähän organisatoriseen toimenpiteeseen ei puolueen johdon taholta käyty tarmolla käsiksi. Puolueen johtavaa kaaderia ei vahvistettu uusilla vakinaisilla puolueetyöntekijöillä ja "Proletaaria", jossa olisi pitänyt VI kongressin päätöksiä selvittää ja puolueemme tehtäviä uuden taktiikan vaatimusten mukaan konkretisoida, ei toimitettu jäsenistölle ennenkuin kesällä 1929.

Kesästä v. 1929 tapahtuu organisatorisesti parannusta. Puoluekonferenssissa syksyllä kiinnitettiin erityistä huomiota organisation kehittämiseen ja puolueorganisation oikeisiin perusteisiin ja jokapäiväiseen puolueetyöhön. Jatkuvlsta vangitsemisista huolimatta alkavat tulokset tuntua puolueen organisatorisesti kasvaessa, toiminnan aktivoitua ja vaikutuksen vahvistuessa joukoissa, mikä ilmeni taistelussa opportunistiluopureita vastaan.

Puolueen kehityksen heikkouteen on pääsyy kuitenkin löydettävä voimakkaista legaalista tendensseistä. Puolueella on ollut tuntuva joukko-vaikutus työväenluokan keskuudessa. Vallankumouksellinen työväenliike, joka viime aikoina osoitti suhteellisen huomattavaa kasvua, on pääasiallisesti kulkenut puolueen johdon alla. Puolue on käyttänyt runsaasti legaalisia mahdollisuuksia, mutta se ei ole osannut käytännössä oikealla tavalla yhdistää julkista toimintaa salaiseen.

Puolue on ollut sidottu julkisen liikkeen johtamiseen, sen jokapäiväiseen työhön. Puolueen jäsenet ovat olleet julkisilla tehtävillä siten rasiitetut, että puolueen jokapäiväinen rakennus- ja poliittinen työ on jäänyt heikoksi, useassa tapauksessa sivutehtäväksi. Kaikki puolueen jäsenet eivät ole riittävästi ymmärtäneet maanalaisen puolueen tarvetta ja välttämättömyyttä. Kun puolueen julkiset paikalliset johtavat toverit ovat paikkakunnallaan nauttineet laajojen vasemmistolaisten joukkojen kannatusta ja saaneet läpiajettua puolueen linjan mukaista kantaa, niin heillä ei ole tuntunut tarvettakaan rakentaa puoluetta organisatorisesti, työskennellä säännöllisesti toimivain fraktiain kautta, laajentaa organisation pohjaa, lisätä jäsenmäärää, toimia illegaalisen lehdistön aikaansaamiseksi jne. Julkisen liikkeen ja puolueen välillä ei ole osattu tehdä riittävästi eroa ja osottaa, että vallankumouksellinen julkinen liike ei ole samaa kuin kompuolue.

Julkisen liikkeen näköalat, pyrkimykset ovat vieneet myös siihen, että paikkakunnilla on ollut alistuvaisuutta poliisivallan melivaltaisten kieltojen edessä, eikä ole totutettu joukkoja vastarintaan. Passiivisella esiintymisellä on jouduttu suorastaan tukahduttamaankin sitä taisteluaktiivisuutta, mitä joukoissa on erällä paikoin ollut havaittavissa. Joukkoliikkeitten kehittämässä, työttömäin taistelujen järjestämisessä, taloudellisten taistelujen heikossa valmistamisessa jne. on ollut opportunistista käytäntöä. Ei ole osattu vetää joukkoja liikkeelle kärjistyneen luokkataistelutilanteen taktiikan vaatimusten mukaisesti.

Puolueen kasvojen näyttäminen vallankumouksellisessa liikkeessä on ollut heikkoa. Tärkeissäkin poliittisissa tapauksissa ja kamppailuissa ei aina ole tullut esilletuotua puolueen kanta. Useilla laajoilla joukko-

kamppailuilla ei ole ollut riittävästi taisteluluonnetta. **Kyllin tarmokkaasti ei puolueen politiikkaa ole yhdistetty organisatooriseen käytäntöön.** Ei kyetty välttämättömällä tarmolla toteuttamaan puolueen politiikan edellyttämiä tehtäviä.

Fasistikumouksen ja sitä seuranneen ajojahdin yhteydessä kärsi puoluekoneistokin vaurioita. Osassa puolueen jäsenjoukkoa on ollut paniikkia, karkulaisuutta ja onpa luopuruuttakin ilmennyt. Tämä antautumismieliala ja legaalinen maatuminen saattoi fasistikaappauksen aikana puolueen taistelukyvyttömäksi.

Fasistisen mullistuksen yhteydessä ja julkisten toimintamahdollisuuksien rajoituksessa on työväenjoukoissa ilmennyt pyrkimystä etsiä puoluetta ja pääsyä puolueen riveihin. Tätä on puolueen nyt osattava käyttää riviensä vahvistamiseksi, laajentamiseksi ja taistelukykyänsä kohottamiseksi.

Puolueen organisatoorisessa työssä on nyt **pääpaino pantava koneiston perinpohjaiseen uudestaan rakentamiseen**, sen välttämättömään uusimiseen. **On lujitettava ja laajennettava puolueverkostoa työpaikoille.** Entisten toimintamuotojen rinnalla on lujitettava kokonaan uusia joukkotaistelun muotoja ja menettelytapoja **nostamalla työväenluokan ja pientalonpoikain voimat vastahyökkäykseen fasismia, sosialifasismia ja kapitalismia vastaan**, taisteluun työväen ehtojen puolesta.

Tämä taistelu vaatii järkähtämätöntä vallankumouksellista taistelutahtoa, uhrautuvaisuutta, hyvin järjestettyä taistelurintamaa. **Puolueen voimat on nyt jännitettävä suoranaisen käänteen aikaansaamiseksi organisaation rakentamisessa.** Tässä mielessä konferenssi päättää antaa seuraavat lähemmät työohjeet.

I. Joukkoesiintymisien järjestämisestä ja työväen itsepuolustuksesta

1) Fasismien hyökkäyksessä vallankumouksellista proletariaattia vastaan on luokkataistelun kannalla olevalta työväeltä tällä hetkellä riistetty suuri joukko entisiä legaalisia toimintamahdollisuuksia. Sen laajoja joukkojärjestöjä on fasistien toimesta hajoitettu tai estetty toimimasta. Tämä on tapahtunut ilman vakavampaa vastarintaa työväen taholta. Työväestö ja sen järjestöt ovat painuneet toimeettomuuteen fasismien hyökkäyksen edessä.

Jotta viipymättä päästäisiin siitä toimeettomuuden ja antautumisen tilasta, jossa Suomen vallankumouksellinen työväenliike ja puolue nyt ovat, on puolueen nyt kaikessa työssään keskitettävä päähuomionsa **joukkoesiintymisten, joukkojen liikehtimisen järjestämiseen** ja tältä näkökulmalta ratkaistava kaikki nyt edessäolevat kysymykset. On kehitettävä tietoisesti ja suunnitelman mukaisesti taloudellisen ja poliittisen osataistelun mitä erilaisimpia muotoja. On muistettava, että nyt, muuttuneissa oloissa, ei joukkoesiintymisten aikaansaamiseen riitä pelkkä kehoitus, vaan että ne on nyt perusteellisesti ja huolellisesti valmistettava **mobili-soimalla** niiden valmennustyöhön kaikki työväenjärjestöt ja taistelu-elimet, asianomaisten puolue-elinten alituisen johdon ja valvonnan alaisena.

Aivan ratkaiseva merkitys on sillä, että joukkoesiintymisten valmistamisen ja järjestämisen **lähtökohdaksi** valitaan sellaiset tunnuksiset ja vaatimukset, jotka ovat asianomaisille, työläisille päivänpolttavia, sekä **sellaiset paikat ja tilaisuudet**, joissa helpoimmin voidaan tehdä valmennustyötä ja panna alulle joukkojen liikehtiminen. Kaikkia pienempiäkin mahdollisuuksia on käytettävä työväen esiintymisten kehittämiseksi yhä

korkeammalle asteelle. Työmaiden merkitys on tässä suhteessa nyt muuttuneissa oloissa, suurempi kuin milloinkaan ennen. Sinne on nyt keskitettävä päähuomio joukkoesiintymisten valmistelussa ja järjestämisessä. Työpaikoilla on saatava aikaan järjestettyjä keskusteluja, lyhyitä lentäviä kokouksia väliajoilla, työajan päätyttyä jne.

Yhtenä tehokkaana keinona joukkojen esiintymisten valmisteluissa on kehitettävä koti- ja piha-agitationia työläiskaupungin osissa. On käytettävä hyväksi myös kaikkia sellaisia tilaisuuksia, joihin kokoontuu työläisiä, kuten esim. yleisiä huvittelutilaisuuksia, urheilujuhlia, kesäpuistoja, vilkasliikkeisiä katunaukeamia työpaikkojen lähistöllä ja työläiskaupunginosissa, maaseudulla kuntakokouksia, markkinpäiviä, väen kerääntymistä rautatien asemilla ja laivarantoihin. Samoin myöskin sosiaalidemokraattien järjestämiä kokous-, iltama- ja muita joukkotilaisuuksia on käytettävä julistusten levittämiseen, puheenvuoroihin, mielenosoitustuksiin, välihuutoihin, kokousten valtaamiseen jne. Suuriin yhteisiin joukkokamppailuihin on tehtävä perusteellista valmennustyötä viikkojen, jopa kuukausien kuluessa. Aktiiviseen osanottoon on ehdottomasti vedettävä kaikki kumoukselliset järjestöt koneistoinen, ja sovellettava mitä suurimmassa määrässä alituista ohjausta ja valvontaa ylhäältäpäin, varsinkin keskustasta ja piireistä lähetettyjen erikoisten ohjaajien kautta. On hyvin tärkeää, että tällaisten kamppailujen valmistustyö ei yksinomaan tapahdu johtavien aineiden keskuudessa ja ulospäin näkymättä, vaan että mahdollisimman ajoissa asetetaan kamppailua koskevat kysymykset pohdittaviksi työläisten yleisissä kokouksissa ja että jo ennen varsinaista kamppailupäivää saadaan näiden kysymysten ympärille joukkojen liikehtimistä kokousten ja mielenosoitusten muodossa.

Missään tapauksessa ei saa pysähtyä vain kalenterimaisesti määrättyihin yleisiin joukkoesiintymisiin. Päähuomio on päinvastoin kiinnitettävä joukkoesiintymisten järjestämiseen työläisten mieltä kuohuttavain välittömän päivänkysymysten pohjalla. Joukkoesiintymisille on saatava välittömän kumouksellisen joukkopainostuksen luonne asetettujen välittömien vaatimusten läpiajamiseksi (esim. työttömien mielenosoitukset kunnanvaltuustojen istuntoihin riittävän avustuksen saannin puolesta, talonpoikaisjoukkojen välitön painostus tutkijalautakuntain istunnoissa veroja vastaan, sotilaiden joukkoesiintymiset upseerien mielivallan ja kelvottoman ruuan johdosta jne.).

Aikaisemman katokamppailun pohjalta syntyneitä köyhäin talonpoikain komitealiikettä on voimakkaasti tehostettava joukkoliikehtimisten järjestämistä silmälläpitäen. Lähtökohtana talonpoikaiskomiteain ja joukkoliikehtimisten järjestämisessä on käytettävä kato-, verotus- ym. kysymyksiä, pakkohuutokauppoja, verotus- ja tutkijalautakuntain kokouksia jne. pitäen organisatorisenaakin näköalana liikehtimisten johtamista korkeimpiin vallankumouksellisiin muotoihin. Myös puhe- ja kokoustilaisuuksia on järjestettävä maalaisproletariaatin ja köyhäin talonpoikain nostamiseksi taisteluun fasistista diktatuuria vastaan. Kaupunkien ja teollisuuskeskusten puoluejärjestöjen ja elimien on tuettava ja edistettävä ympäristönsä maalaisproletariaatin ja köyhäin talonpoikaiston fasisminvastaista liikehtimistä ja tämän toteuttamiseksi on luotava pysyviä yhtelstyö- ja agitprop-ryhmiä.

Erityinen huomio on kiinnitettävä katumielenosoitusten oikealla tavalla järjestämiseen ja joukkojen johtamiseen niissä. Tässä suhteessa on aivan viime aikoihin saakka ilmennyt suurta heikkoutta ja jäykkää kaavamai-

suutta. Puolueen tulee huolellisesti arvioida maalisk. 6 p:n, Vapun, heinäk. 1 p:n ym. mielenosotusten järjestämisessä ja toimeenpanossa saavutetut kokemukset, esiintyneet puutteet ja virheellisyydet. Tärkeimmät näiden kokemusten antamista opetuksista ovat seuraavat: 1) Ei missään tapauksessa ole jätettävä taistelevia joukkoja kadulle oman onnensa nojaan ilman puolueen johtoa, vaan järjestettävä ja johdettava niiden vastarintaa ja annettava sille määrätty poliittinen sisältö; 2) on ehdottomasti hyljättävä kaikki vanhat rauhallisissa juhlakulkueen luontoisissa mielenosoituksissa noudatetut kaavat ja sen sijaan kutakin yksityistapausta varten laadittava yksityiskohtainen, konkreettinen tilanteen arviointiin perustuva suunnitelma; 3) mielenosotukset on huolellisesti ennakolta valmistettava tehtaissa ja työläis-kaupunginosissa, joissa on mielenosoitusten lähtökohta. Koko puolueen tulee ymmärtää, että katumielenosoituksilla on nyt entistä suurempi merkitys, kun muut joukko-toiminnan mahdollisuudet ovat äärimmilleen rajoitetut, työväen sanomalehdistö kielletty jne. Katumielenosoitusten oikeasta järjestelystä ja taktiikasta tulee puolueen johdon kiireellisesti antaa ohjeita ja valvoa niiden käytäntöön soveltamista.

2) Työläisten kumouksellisten joukkoesiintymisten yhteydessä fasistidiktatuuria vastaan on asetettava ja myönteisesti ratkaistava kysymys **työväen itsepuolustuksesta**. Tässä kysymyksessä on alusta alkaen varoitava kaikkea kaavamaisuutta ja torjuttava kaikki sellaiset pyrkimykset, jotka voivat antaa työväen itsepuolustukselle yleisestä kumouksellisesta joukkotoiminnasta irtaantuvan, omia teitään kulkevan, epäpoliittisen salaliittoilun luonteen. Työväen itsepuolustus on nykyisessä tilanteessa käsitettävä laajaksi joukkotoiminnaksi suurten työtätekevien joukkojen vastarinnan järjestämiseksi fasistista väkivaltaa vastaan. On huomautettava ja noudatettava tässä Kominternin seuraavaa direktiiviä, että "kieltäytyminen aktiivisesta, organisoidusta vastarinnasta, mukaanlukien myös fyysillinen vastarinta fasistijoukkioita vastaan, vaikuttaa joukkoihin lamauttavasti, desorientoi ne, riistää niiltä uskon omiin voimiinsa, luo pohjaa fasistisen terrorin edelleen kehittymiselle ja työntää aktiivisia proletariaasia aineksia yksilöllisiin terroritekoihin joukkotaistelun organisoimisen asemasta. Fyysillisen vastarinnan vallankumouksellinen tarkoituksenmukaisuus hyökkääviä fasisteja ja poliisijoukkioita vastaan, työväenluokan ja köyhien talonpoikain joukkoesiintymisien yhteydessä, on ratkaistava itse paikalla, konkreettiset olot huomioonottaen; maksol mitä maksoi on voitettava vastarinnattomuuden henki fasistien rosvoesiintymisiin nähden".

Työväen itsepuolustuksen järjestämiseen kuuluvat nyt ennenkaikkea käytännölliset toimenpiteet joukkojen mobilisoimiseksi fasisminvastaisiin joukkoesiintymisiin, mielenosoituksiin, joukkokokouksiin ym. ja niiden johtamiseksi näiden joukkoesiintymisten kestäessä. Tällaisten esiintymisten järjestäminen ei nyt työläisten julkisten järjestöjen ollessa hajallelyötyinä tai toimintakyvyttöminä ole ajateltavissa muuten, kuin että puolueen ympärille kerätään sen kiinteän välittömän johdon alaiseksi laajempaa kumouksellista aktiivista puolueen ulkopuolella olevista luokkatietoisista ja mikäli mahdollista myöskin fasisminvastaisen taistelun kannalla olevista sosdem. työläisistä. Tällainen kiinteä aktiivi vie puoluelinjaa läpi kaikissa kysymyksissä, eikä rajoita toimintaansa yksinomaan pelkäänsä organisatooriin ja teknillistä laatua oleviin tehtäviin työväen itsepuolustuksen järjestämisessä.

Tämä kumouksellinen aktiivi, jota on etusijassa koottava työpaikoilla, mutta myöskin asuinpaikoilla, ja joka kaikkialla keskittyy asianomaisten puoluesolujen ympärille ja toimii niitten välittömän johdon alaisena, on työväen laajan itsepuolustustoiminnan, varsinkin joukkomielenosoitusten järjestämistä silmällä pitäen, järjestettävä iskuryhmiksi, joiden kokoonpano voi vaihdella kulloinkin suoritettavasta tehtävästä riippuen. Tällaisilla iskuryhmillä, joihin kuuluvat myöskin kaikki asianomaiseen puoluejärjestöön kuuluvat toverit, on oma johtajansa, joiden määräyksiä on noudatettava kaikissa työväen itsepuolustustoimintaa koskevissa kysymyksissä. Mielenosoituksissa on iskuryhmien toimittava aloteryhminä joukkojen kokoamista ja niiden liikehtimisen johtamista varten kaduilla, sekä myöskin mielenosoituksen poliittisen sisällön tunnetuksi tekemistä varten joukkojen keskuudessa. Silloin kun jotakin kamppallua varten on asetettava erikoinen toimintakomitea alhaaltapäin tapahtuvan yhteisrintamataktiikan pohjalla, on iskuryhmien noudatettava näiden toimintakomiteain ohjeita.

Iskuryhmät, jotka muodostuvat puolueen jäsenistä ja sen ympärille kerätystä kumouksellisesta aktiivista, eivät muodosta mitään erikoista, itsenäistä itsepuolustusjärjestöä puolueen rinnalla. Iskuryhmien toiminnan yhtenäistyttäminen tapahtuu puolueen solujen ja niiden johtavien toimintakomiteain kautta sekä iskuryhmien jäseninä olevien yksityisten puolueen jäsenten kautta, joiden on iskuryhmäin sisällä yhdistyttävä sen johtavaksi ytimeksi.

Kysymystä erikoisen, itsenäisen, koko maata käsittävän fasisminvastaisen itsepuolustusjärjestön perustamisesta ei tässä tilanteessa voida pitää kypsyneenä. Mutta kiinteästi järjestettyjen laajojen itsepuolustuksen joukkojärjestöjen perustamisesta ei suinkaan ole kieltäydyttävä silloin, kun se taistelujen edelleen kehittyessä, varsinkin lakkotaistelujen yhteydessä osottautuu mahdolliseksi. Missään tapauksessa ei niiden perustamista ole ajateltava mekaanisesti ylhäältäpäin, byrokraattisilla suunnitelmillä ja määräyksillä, vaan on ne kehitettävä joukkoesiintymisten pohjalta, työpaikottain.

Itsepuolustustoimintaan on vedettävä mukaan olemassaolevat joukkojärjestöt ja pantava erikoista huomiota tämän kysymyksen selvittämiseen ja puolustushengen kasvattamiseen niissä, varsinkin työläisurheilijain keskuudessa. Puoluejohdon tulee työväen itsepuolustuskysymyksestä nopeasti antaa tarpeellisia ohjeita ja valaista kysymystä "Proletaarissa" ym. ottaen huomioon kansainvälisiä kokemuksia.

3) Pitäen tarkoituksena laajojen työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen joukkotoiminnan alkaansaamista fasismia vastaan on **järjestettävä edessäolevia vaalitaisteluja**. Ottaen huomioon nyt valtiollisten vaalikamppailujen valmistuksessa saavutetut kokemukset, on niitä edelleen sovellettava lähestyvissä kunnallis- ja presidenttivaaleissa, jolttien valmistustyö on heti käyntiin saatava. Pääpaino on pantava siihen, että vallankumouksellisille joukoille saadaan selväksi, ettei fasistisen vaaliteroifin edessä ole joukkoliikkeen järjestämisessä perätydyttävä.

Vaalikamppailuihin valmistuttaessa on tarkasti seurattava vastustajain ottelta. Rohkeasti ja suunnitelmallisesti valmistuen on tunkeuduttava fasistien ja porvarienkin järjestämiin vaalitilaisuuksiin ja tuotava siellä esille työväen joukkojen vaatimukset. Mitään tilaisuutta ei ole jätettävä käyttämättä puolueen ja vallankumouksellisen työväen vaatimusten esittämiseksi. Koko vaalikamppailun selkärangaksi on asetettava fasismin-

vastaisen taistelun syventäminen laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa. Vaalikamppailua on käytettävä puolueen organisation laajentamiseksi ja uusien tukikohtien valtaamiseksi.

4) Fasisminvastaisen taistelun järjestämiseksi ja johtamiseksi, sekä muita kamppailuja, joukkoliikkeitä jne varten on työpaikoilla ja tehtaissa muodostettava laajoja työläisjoukkoja käsittäviä **toimintakomiteoita**. Nämä komiteat valitaan aina erikseen kutakin kamppailua varten työpaikan työläisiä käsittävissä kokouksessa **sovelluttaen yhteisrintamataktiikkaa alhaaltapäin**. Komiteoihin on vedettävä mukaan järjestymättömiä, kuin myöskin sosdem. työläisiä. On järjestettävä työpaikkojen, tehtaiden, kaupunkien ja alueiden työläisedustajain konferensseja. Vallankumouksellisen amm. liikkeen rivejä on vahvistettava. **Pollittisia joukkolakkoja ja mielenosoituksia on organisoitava pitäen silmällä laajojen työväenjoukkojen vallankumouksellisen vastarinnan kehittämistä porvaristoa, sosialifasisteja opportunistiluopioita vastaan. Tehtaista ja työpaikoista on vallankumouksellisen liikkeen järjestöriiveihin vedettävä yhä uusia aktiivisia työntekijöitä ja kehitettävä näiden taisteluaktiivisuutta.**

Toimintakomiteoissa on puolueen, fraktiain kautta, saatava työväen yksityiset esintymiset laajennetuiksi, vetäen liikkeelle toisten työpaikkain työläiset, kohottaen liikettä poliittisen taistelun korkeampiin muotoihin ja levittäen sitä maaseudulle, kytkien teollisuustyöväen esiintymiset maatyöväen taisteluihin ja pientalonpoikain tyytymättömyysliikkeisiin.

5) Laajojen työväenjoukkojen vetämiseksi ja organisoinniseksi taisteluun on lähdettävä työpaikolta. Jatkuvaa työtä varten on siellä **perustettava työmaakomiteoita**. Komiteat voidaan esim. muodostaa siten, että työmaan eri osastot kuin myöskin naiset ja nuorisot valitsevat siihen edustajansa. Tällä tavalla muodostettujen komiteoiden ympärille on pyrittävä vetämään työpaikan aktiivisinta työläisainesta, oltava työmaan työläisten taloudellisen, ammatillisen ja poliittisen taistelun suunnittelijana ja johtajana. Mitä suurin huomio on kiinnitettävä työmaan luottamusmiehen valintaan. On valittava vain sellaisia, jotka toiminnallaan ovat osottaneet horjumattomasti ajavansa työväen luokkalinjaa.

6) **Työttömyyskamppailu** on nyt kehitettävä yhä kärjistyvän työttömyyden pohjalla laajaksi joukkoliikkeeksi, johon vedetään työttömät ja työssäolevat, järjestyneet ja järjestymättömät kaupungeissa ja maaseudulla. Työttömien komitea on muodostettava jokaiselle paikkakunnalle, missä on vähänkin työttömiä. Niillä paikkakunnilla, missä on huomattavasti työttömiä työläisnaisia, muodostetaan erityisiä työttömien työläisnaisien komiteoita. Työttömien komiteat on muodostettava taisteluelliseksi, joihin vedetään jäseniksi myös työssäolevia työläisiä. Työttömyystaistelussa tulee käyttää kaikkia joukkotoiminnan keinoja, katumielenosoituksia jne, jotka samalla tulee suunnata kapitalismin fasistista diktatuuria vastaan.

Kaikkien puolue-elinten tulee nyt osottaa erikoinen huomio työttömyyskamppailulle, tehdä siinä suunnitelmallista työtä ja järjestää puolueen johtava vaikutus työttömien keskuudessa.

7) **Työssä maaseudulla** on pääpaino pantava maalaisproletariaatin ja plenviljelijätalonpoikaiston nostattamiseen fasistista diktatuurivaltaa sekä suurmaanomistajien ja tukkikapitalistien yltyvää riistopyrkimystä vastaan. Organisaatorisena tehtävänä on toimintakomiteain muodostaminen **kyllittäin ja pitäjittäin**. Maa- ja metsätyöläisten ammatillista toimintaa on tehostettava. Vastustajien järjestöihin, missä on köyhää talonpoikaista

toa, on viipymättä järjestettävä puolueyhteyksiä ja fraktioita sekä myös laajempia puolueen vaikutuksen alaisia julkisia oppositioryhmiä, jotka jokapäiväisistä kysymyksistä lähtien järjestävät ja johtavat tätä vastustajajärjestöjen sisäistä oppositiotoimintaa pyrkien laajentamaan sitä joukkotaisteluksi fasisistisia vallanpitäjiä ja niiden apureita vastaan.

II. Lähimmät tehtävät puolueen organisation rakentamisessa

Puolueen johtoelimien uudistamisesta, järjestöverkon sekä jäsenmäärän lisäämisestä

1) Viipymättä on palautettava yhteydet piireihin ja piireissä, joissa ne ovat katkenneet. Siellä, missä johtavat puolue-elimet, pakit ja pikit, ovat hajalla, on ne täydennettävä tahi uusittava.

Johtavien elimien kokoonpano on tarkistettava solun organisaattoreista ja toimikunnista piirin johtoihin saakka. Ne jäsenet ja luottamushenkilöt, jotka fasismin hyökkäyksen johdosta ovat joutuneet paniikkiin ja antautumismielialaan ja osoittautuneet kykenemättömiksi johtamaan puoluettyötä nykyisessä taistelutilanteessa, on syrjäytettävä johtavilta paikoilta. Samoin kykenemättömyyttä osoittaneet elimet on uusittava. Asianomaisille järjestöille selvitettävä, minkä vuoksi tämä uusiminen on ollut suoritettava. Ne ehdottomasti luotettavat puolueen jäsenet, jotka toiminnassa ovat osottaneet aktiivisuutta, horjumattomuutta ja toimintakykyä, on vedettävä johtaville paikoille, toteuttaen siinä tarkoituksenmukaisesti järjestödemokratian periaatteita. Erityisesti on kiinnitettävä huomiota sellaisten työläisten vetämiseksi johtaviin elimiin, jotka suuremmilla työpaikoilla ollen ovat elimellisessä yhteydessä laajempiin työläisjoukkoihin.

2) On suuri joukko mitä tärkeimpiä paikkakuntia, jotka eivät ole puolueyhteydessä. Järjestöverkkoa on sen vuoksi tarmokkaasti laajennettava. Tällöin on työn painopiste kohdistettava paikkakunnille, jotka omaavat huomattavan taloudellisen ja poliittisen merkityksen. Ensikädessä on pyrittävä lujittamaan ja luomaan soluja sellaisille työpaikoille, paikkakunnille ja alueille, jotka näyttelevät tärkeää osaa taistelussa sotaa ja porvariston kansalaissodan valmistelua vastaan (sotatarve- ja metallitehtaat, rautatiet, satamat sekä sotatarvetehtaiden ja rautateiden lähistöllä olevat maaseutupaikat, armeijan ja suojeluskuntien tukialueet ym.), kuten viime konferenssi jo korosti.

3) Puoluejärjestön levittämistä ja vahvistamista maatyöväen ja köyhän talonpoikaistyöväestön keskuudessa on erikoisesti jatkettava. "Kaikkiin huomattaviin maaseutukeskuksiin on muodostettava tukikohtia puolueelle maaseudun palkkatyöväestön ja köyhemmän talonpoikaistyöväestön vetämiseksi puolueen vaikutuksen alaiseksi. Paikalliskomiteain, työmaa- ja kyläsolujen perustamisen ohella on paikkakunnille, mihin ei vielä saada soluja, rakennettava kiinteitä yhteyksiä yksityisten tovereiden kautta". (Puoluekonferenssin päätös v. 1929.)

4) Puolueen jäsenmäärän lisäämiseksi on nyt erikoista huomiota kiinnitettävä ja jäsenten hankintakamppailu järjestelmällisesti suoritettava. Nykyinen tilanne luo edellytyksiä uusien joukkojen vetämiselle puolueeseen. Uusia jäseniä puolueeseen vedettäessä on lähdeittävä työpai-

koilta, erityisesti silmälläpitäen suurempia työpaikkoja. Ne toverit, jotka työväen luokkatoiminnoissa ovat osottautuneet karaistuuksi, robkeiksi ja luotettaviksi, on puolueeseen vedettävä. Tähän saakka monessa tapauksessa vallinneesta ahtaasta ja pidätyvästä uusien jäsenien mukaanvetämisestä on päästävä pois. Puolue on tehtävä avoimeksi kaikille rehellisille, luotettaville luokkataistelijoille, jotka täyttävät puolueen asettamat tehtävät ja haluavat työskennellä puoluejärjestöissä.

Perusjärjestöistä

1) Taistelu fasistidiktatuuria vastaan voi olla tehokasta vain sikäli, kuin maanalainen puolue kykenee järjestämään organisatoorisesti tiiviin, eroittamattoman yhteyden työväenluokan laajojen joukkojen kanssa.

Senvuoksi on elinvoimaisten työpaikkasolujen muodostamiseksi **kaikille suuremmille työpaikoille** paikallisten johtavain puolue-elinten tehtävä tarkat **suunnitelmat** siitä, mille työpaikalle kullakin paikkakunnalla tai sen läheisessä ympäristössä on määräjän kuluessa työmaasolu muodostettava.

2) **Puoluetyön pääpaino on työpaikkasolussa.** Solujen toiminnan elävöittämisiksi voimaperäiseksi on ryhdyttävä mitä päättävämpiin toimenpiteisiin. Työmaasolujen kokoukset on pidettävä säännöllisesti. Kokoukset on huolellisesti valmistettava. Ylemmän puoluekoneiston on vaadittava ja kontrolloitava, ettei laiminlyöntejä kokousten pidossa ja asioitten käsittelyssä tapahdu. **Työmaasolujen itseensäsulkeutumisesta** on päästävä pois. Solun on työmaalla pyrittävä saamaan koko työväen joukkotoiminnan johto käsiinsä, varsinkin työtaisteluissa ym. joukkoliikehtimisissä. Yhtään ainoaa työläisiä koskevaa tärkeää kysymystä ei solu saa toiminnassaan sivuuttaa. Puolueen jäsenten tulee välittömään vaikutukseensa muodostaa luotetuista työläisistä työpaikoilla aktiiviryhmiä, joiden avulla puolueen politiikkaa toteutetaan työväen suurissa joukoissa ja johdetaan joukkokamppailuja. Työläisnaisten edustajaliikettä on kehitettävä suunnitelmalliseksi joukkotoiminnaksi. Niissä työpaikoissa, missä ei ole solua, on läheisten työpaikkasolujen, aluesolujen tarkoituksen mukaisia keloja käyttäen edustajaliikettä järjestettävä.

3) **Puoluetyön ja tehtävain oikein jakaminen** kaikkien jäsenten kesken on välttämätöntä, jotta kaikki jäsenet voisivat ja tulisivat velvoitetuksi vakituisesti suorittamaan puoluetyötä. Jäsenten toiminnallisuutta, velvollisuutta ja vastuunalaisuutta on kohotettava. Puolueessa ei voida pitää nimijäseniä. Kaikkien jäsenten tulee työssä tuntea olevansa puolueen jäsen.

4) Kaikissa kaupungeissa ja teollisuuspaikkakunnilla on **aluesolut kokoonpanoltaan uudelleen järjestettävä.** Aluesoluissa on tällä hetkellä paljon tuotannossa työskenteleviä työläisiä. Ne aluesolun jäsenet, jotka työskentelevät työpaikoilla, mihin työmaasolu on muodostettava, on velvoitettava työskentelemään solun aikaansaamiseksi.

Aluesolujen uudelleenjärjestämisen yhteydessä on ne aluesolun jäsenet, joita ei voida työpaikoilla soluihin sitoa, järjestettävä siten, että ne tulevat muodostamaan soluja asumissaan kaupunginosissa mahdollisimman läheisten taloryhmien ja katujen mukaan.

Plenistä liikkeistä, joihin ei voida solua perustaa ja jotka ovat suurliikkeen läheisyydessä, voivat jäsenet pakkien suostumuksella kuulua suurliikkeen työpaikkasoluun. Mutta huomioon on otettava, että näin sijo-

tettujen toverien lukumäärä ei saa nousta suuremmaksi kuin työpalkassa työskentelevien solun jäsenten lukumäärää.

5) **Työttömyyden johdosta** tai muusta syystä työpaikolta erotetut jäsenet kuuluvat edelleen entiseen työpaikkasoluunsa niin kauan, kun ovat hankkineet uuden työpaikan ja liittyneet sen työpaikan soluun. Työttömien toverien soluun kuuluvaisuudesta ja työttömien vapauttamisesta jäsenmaksuista päättää pak.

6) Monin paikoin on vielä jäljellä **naisten osuuden väheksymistä** puolueen työssä. Erityisesti sitä ilmenee Pohjoisessa. On ryhdyttävä vetämään naisia entistä enemmän mukaan puolueutyöhön. Päähuomio on kohdistettava suurilla työpaikoilla työskenteleviin naisiin. Samalla työpaikalla, missä työskentelee miehiä ja naisia, tulee olla yhteinen solu.

7) **Työtä ruotsinkielisten työläisten vetämiseksi soluihin** ja uusien solujen perustamiseksi ruotsalaisten keskuuteen on entistä päättävämmiin käytännössä tehtävä. Tässä suhteessa on ollut suuria laiminlyöntejä. Kaikissa asteissa on ruotsalaisten ja suomalaisten puolue-elinten työskenneltävä kiinteässä organisatoorisessa yhteydessä.

Jäsenten poliittisen tietoisuuden kohottaminen

1) Puolueen jäsenten poliittisessa kasvatuksessa on ollut suuria laiminlyöntejä. Tämä on kieltämättä vaikuttanut heikentävästi jäsenistön omintakeiseen toimintaan ja aloitteellisuuteenkin. Nykyinen tilanne vaatii entistä suurempaa tietoisuutta ja oma-aloitteisuutta jokaiselta puolueen jäseneltä. Sen kehittämiseksi ja puolueopiskelussa on saatava aikaan käänne. **Puolueen jäsenten poliittisen tason ja marxilais-leniniläisen tietoisuuden kohottamiseksi on puolueopiskelua tehostettava ja tehtävä se mahdollisimman laajaksi ja säännölliseksi.** Solussa on valmistettava ennakoita laaditun ohjelman mukaan säännöllistä ryhmäopiskelua, Kominternin ja puolueen päätösten, "Proletaarin" ym. puoluekirjallisuuden kollektiivista lukemista ja tutkimista.

Erityisesti on nyt ryhdyttävä Kominternin päätösten pohjalla selvittämään puoluekonferenssin päätöksiä. Jokaisen puolueen jäsenen tulee tähän osallistua. Tämän kamppailun tarkkailu on erityisesti huolella järjestettävä.

2) **Uusille puolueen jäsenille on selvitettävä puolueen kehityksen pääkohdat** ja niiden opetukset sekä puolueen kokoonpano, sen eri elinten tehtävät, toimintatapa, kuri, konspiratiivisuus jne ja yleensä puolueen lujittamisen merkitys erikoisesti nykyisessä vaiheessa. On osoitettava legaalisten tendenssien virheellisyys, julkisten järjestöjen puutteellisuudet ja niiden riittämättömyys vallankumouksellisessa taistelussa ja tehtävä selväksi maanalaisen kommunistisen puolueen välttämättömyys, osa ja merkitys taistelussa työväen jokapäiväisten tarpeitten ja oikeuksien puolesta, sekä kapitalismin kukistamiseksi ja proletariaatin diktaattorin pystyttämiseksi käytävien taistelun johtamisessa.

3) Puolueopiskelun tehostamiseksi on puolueen johdon ryhdyttävä toimenpiteisiin propagandistien kasvattamiseksi. **On järjestettävä puoluekursseja** propagandistien ja työntekijäin valmistamiseksi puoluejärjestöille. Myös on ryhdyttävä toimenpiteisiin, jotta puolueen tärkeimmät elimet tulisivat puolueopiskelussa ja työssä varustettua välttämättömällä kirjallisella aineistolla.

Puolueen johtavien elimien työstä

1) Puoluetyön lujittamiseksi on välttämätöntä **kaikkien johtavien elimien toiminnan tehostaminen ja aktivoiminen**. Puolue-elimiltä vaaditaan nyt suurempaa toiminnallisuutta ja oma-alotteisuutta. Yhteyksien vaikeutuessa ja katketessakin tulee pyrkiä siihen, että johtavat puolue-elimet ja pikit ja pakit ottavat vastuulleen toiminnan Kominternin ja puolueen yleisten ohjeiden ja linjan mukaan.

2) Puolueen johtava **aparaatti on organisoitava** silmällä pitäen sitä, että työskentelyn tuloksellisuus tulisi mahdollisimman tarkoituksenmukaisesti turvattua. Puoluejohdon ja pikkien on välttömänä aparaattinaan pidettävä niitä jaostoja, jotka asiallisesti ovat johtamisen vuoksi tarpeellisia. Nämä jaostot (3—5 jäsentä) tulee kokoonpanna sopiviksi katsutusta ehdottomasti luotetuista tovereista. Johtavissa komiteoissa tulee olla joka jaostosta yksi jäsen, joka on jaoston työstä vastuunalainen. Jaostot ovat johtavan komitean elimiä, jotka kukin valmistelevat ja toimeenpanevat alaansa koskevia kysymyksiä niissä rajoissa, kuin johtava komitea päättää. Ylin päätösvalta kaikkia aloja koskevissa kysymyksissä on vastaavalla komitealla.

3) Lähinnä on muodostettava seuraavat jaostot:

Orgjaosto on muodostettava pikkeihin ja tärkeimpiin pakkeihin. Orgjaostot kokoonpannaan vastaavien komiteain jäsenistä. Orgjaoston tehtävänä on lähinnä **kaikkien organisaatiota koskevien kysymysten valmistelu ja pohtiminen sekä esitysten tekeminen vastaavalle komitealle**. Orgjaoston jäsenten tulee olla selvillä myös alueensa yhteyksistä ja tunnuksista, jotta organisaattorien joutuessa pois tehtävistään eivät yhteydet pitkäksi aikaa katkeaisi, kuten monasti tähän asti on tapahtunut.

Muita jaostoja: agitpropjaosto, ammatillinen, maaseututyön, naistyön, urheilu-, osuustoiminta- ja ruotsalainen jaosto (kielialueilla), sekä sotilastyön ohjauskolmikko (puolueen, nuorison ja sotilasedustajat). Puoluejohdon ja pikkien yhteyteen on muodostettava yhteyspalvelusta, kuljetusta ja muita teknillisiä tehtäviä varten teknillinen jaosto.

4) Piirien, alapiirien, kaupunkien ja määrättyjen alueiden **puoluejärjestöjen konferensseilla** on mitä suurin merkitys. Niitten järjestelyä on edelleen kehitettävä ja pyrittävä ne saamaan mahdollisimman säännölliseksi, aina ottaen huomioon konspiratiivisuuden vaatimukset.

5) **Työmaasolujen järjestöyöneuvotteluja** on järjestettävä kaupunkien ja maaseudun puoluejärjestöissä. Näiden neuvottelujen ohjelmana tulee olla orgkysymysten huolellinen käsittely, kokemusten ja opetusten arviointi solujen työssä työpaikoilla. Avoimen itsekritiikin kautta on osoitettava heikkoudet ja tehdyt virheet. On suunniteltava keinoja puoluevaikutuksen käytäntöönpanoksi ja laajentamiseksi. Saatujen kokemusten mukaan on neuvotteluja jatkuvasti järjestettävä.

6) **Vallankumouksellista kilpailua** on viime vuoden aikana menestyksellisesti sovellettu orgkamppailun yhteydessä. Tätä on edelleenkin sovelutettava ja kehitettävä. Keskuksen johdolla voivat piirit ja pikkien johdolla pakit vieläpä solutkin solmia keskenään sopimuksia erilaisista kilpailutehtävistä, kuten jäsenhankinnasta, uusien solujen muodostamisesta, työpaikkalehtien julkaisemisesta jne. Jotta kilpailusopimus saataisi mahdollisimman tarkoin paikallisia tarpeita, oloja ja työmahdollisuuksia vastaavaksi, on sen eri kohdat valmistettava soluissa, saatava siellä aikaan

kollektiivinen tehtävien käsittely ylempien elinten antamien suuntaviivojen pohjalla ja siten aktivisoitava koko jäsenistö omakohtaiseen työhön asetettujen tehtävien toteuttamiseksi. Kilpailun täyttämistarkkailu on huolella suoritettava ja tulokset jäsenille ilmoitettava ottaen huomioon tarpeellinen konspiratio.

7) **Pakkien johdolla on solujen työn ohjausta** tehostettava. Pakkien jäsenten tulee tietää järjestöstään: paljonko on soluja, missä työpaikoissa ne ovat, paljonko on jäseniä, miten ne toimivat, mitkä työpaikat ovat vielä ilman puolueyhteyttä, miten fraktit toimivat jne, jotka tiedot ovat tarpeellisia, jotta pakin jäsenet voisivat tehokkaasti osallistua järjestönsä johtoon. Pakin taholta on saatava entistä paremmin aikaan välttön henkilökohtainen yhteys ja ohjaus. Ohjauksen tehostamiseksi on kamppailuja valmistettaessa järjestettävä solujen edustajain ohjausneuvotteluja. Tällaisia ohjausneuvotteluja kutsutaan kokoon paikkakunnittain, kaupunkia käsittävänä tai aluejärjestöä käsittävänä, konspiratiiviset vaatimukset huomioon ottaen. Myös johtavien puolue-elimien on, ohjaajia lähettämällä, tehostettava paikallis- ja perusjärjestöjen toiminnan säännöllistä tarkkailua ja ohjausta.

8) **Puolueen ja nuorisoliiton org.-suhteet** ja toiminnallinen yhteys on viime aikoina parantunut. Missä puolue-edustus ei ole vielä säännöllisesti järjestetty, on se tehtävä viipymättä. Liiton KK:n, piirielinten ja aluekomiteain on oltava säännöllisessä vuorovaikutuksessa puolueen vastaavien elinten kanssa, molemminpuolisen edustuksen kautta liiton ja puolueen eri elinten kokouksissa. Molemminpuolinen edustus on toteutettava myöskin puolueen ja nuorisoliiton perusjärjestöissä, mikäli ne toimivat samalla työpaikalla tai alueella. Puolueen työpaikkasolun on annettava jatkuvaa apua saman työpaikan nuorisosolulle ja ellei nuorisosolua ole, on puoluesolun ryhdyttävä toimenpiteisiin sen perustamiseksi. Samassa järjestössä olevain puolueen ja nuorisoliiton fraktiain on työskenneltävä yhdessä. Liitosta puolueeseen siirrettäessä tulee sen tapahtua pakkien yhteisellä suostumuksella. Tällöin tulee huolehtia siitä, että ainakin osa puolueeseen siirretyistä jää edelleen, puolueytimenä, toimimaan nuorisosoluissa ja elimissä.

9) **Fraktioiden toiminnassa ja organisaatiossa** vielä olevat puutteellisuudet ja virheet on korjattava, kuten viime vuoden konferenssin päätös fraktioista edellyttää. Kaikkien johtavien puolue-elimien taholta on huolellisesti tarkkailtava fraktioitten kokoonpanoa ja toimintaa ja annettava niille systemaattista ohjausta niiden työssä. Kaikkiin entisiin julkisiin järjestöihin, joiden toimintaoikeuksien puolesta taistelua käydään, ja vasta perustettaviin on fraktiotoimintaa oikealla tavalla järjestettävä ja sen kautta puolueen johtava vaikutus osattava tiiviisti järjestää.

10) **Hajotustyön aikaansaaminen suojeluskunnissa** on otettava konkreettisesti puoluejärjestöissä esille. Tässä on vältettävä ylimalkaista kaavamaisuutta. On koetettava vaikuttaa suojeluskuntain tyytymättömiin aineksiin varsinkin silloin, kun nämä, sisäisten riitakysymysten pohjalla, esiintyvät suojeluskuntain johtoa vastaan. Suojeluskuntia vastaan on koetettava saada aikaan joukkopainostusta ulkoapäin, esim. talonpoikain taholta. Tätä työtä ei ole katsottava sotilaslinjan, vaan puolueen tehtäväksi.

Puoluelehdistöstä, kirjallisuudesta ja agitpropityöstä

1) Suhteellisen suuri julkinen työväen luokkataistelulehdistö on johtanut legaalisiin harhoihin siinäkin suhteessa, että puolue ei ole saanut kehitettyä riittävästi illegaalista sanomalehdistöä. Nykyinen tilanne vaatii **tarmokkailta toimenpiteiltä puoluelehdistön lisäämiseksi**, jonka kautta puolue voi nyt toimintaansa kehittää ja vaikutustaan joukkoihin lujittaa.

2) "Proletaari" on puolueen johtavana lehtenä saatava ilmestymään **ainakin kerran kuukaudessa** ja on sen levitys järjestettävä säännölliseksi puolueen koko toimialueella. Siinä on käsiteltävä, periaatteellisten kirjoitusten ohella, myös puolue-elämän kysymyksiä.

3) Piirilehdet on saatava säännöllisesti kuukausittain ilmestyviksi **kaikissa piireissä**. Niiden tulee etupäässä käsitellä puoluetoiminnassa esilläolevia päivänkysymyksiä ja antaa toimintaohjeita.

4) Puoluejohdon on viipymättä käytännössä ratkaistava kysymys mahdollisen usein ilmestyvästä illegaalisesta joukkolehdestä. Sen levitys on tehtävä laajaksi ja järjestettävä työmaakirjeenvaihtajisto, jonka kouluttamiseen on huomiota kiinnitettävä. Samaten on saatava säännöllisesti ilmestymään ruotsinkielinen lehti.

5) On ryhdyttävä julkaisemaan illegaalista naisten lehteä.

6) Sotilasjoukkolehden mahdollisimman usein ilmestyminen on saatava järjestettyä, jotta se tulee elävään yhteyteen puolueetyön kanssa armeijassa.

7) Työpaikkalehtien julkaisemista on tuntuvasti lisättävä. **Kaikkille suurille työpaikoille on saatava työpaikkalehti**. Pienempiä palkkoja varten voidaan antaa yhteisiä lehtiä. Työpaikoilla on solujen asetettava toimituskomitea, joka on vastuunalainen lehtien ilmestymisestä. Pakkien ja pikkien tulee osoittaa kaikkea poliittista ja teknillistä apua työpaikkalehtien julkaisemisessa. Työmaalehtien tulee käsitellä **työpaikkansa jokapäiväisiä taistelukysymyksiä** ja muodostua joukkotaistelun voimakkaiksi aseiksi ja työväenjoukkojen taistelun järjestäjiksi.

8) Paikallisten puolue-elimien toimesta on julistusten antamista omalotteisesti edelleen kehitettävä. On päästävä siihen, että **pakit ja tärkeimmät solutkin** osaavat nopeasti reageerata esille nouseviin kysymyksiin ja tapauksiin ja antaa julistuksia ja lehtisiä työväenjoukoille.

9) Salaisen puoluekirjallisuuden julkaisemista on lisättävä ja sen levikkiä suurten joukkojen keskuudessa laajennettava. On pyrittävä siihen, että salainen lehdistö ja kirjallisuus saadaan taloudellisesti **itse-kannattavaksi**.

10) Huolimatta siitä, että vallankumouksellisen valistustyön julkiset mahdollisuudet fasisidiktatuurin olosuhteissa ovat vähäiset, on puolueen aatteellisen vaikutuksen laajentamiseksi ja lujittamiseksi suurten joukkojen keskuudessa etsittävä uusia työmuotoja ja menetelmiä. Nykyisen kauden monet tehtävät, **fasismin vastaisen taistelun voimistaminen, joukkoliikehtimisten kehittäminen ja syventäminen** asettaa tehtäväksi myös julkisen lehdistön aikaansaamisen. On viipymättä saatava aikaan kustannustoimintaa, joka panee tehtäväkseen julaista marxilais-leniniläistä tietokirjallisuutta, kaunokirjallisuutta, aikakauslehtiä ym., ottaen myös huomioon ruotsinkielisen työväestön tarpeet. Puolueen on pidettävä huolta siitä, että — mihin myönnytyksiin naamiotarkoituksessa täytyykin suostua — sen vaikutuksen alaisten kustannusliikkeiden toimesta ei

levitetä marxilaisuuden vastaista tai muuten aatteellisesti ala-arvoisia tuotteita.

Joukkovalistustyötä on myös kehitettävä puhutun sanan kautta (joukkokokouksissa ja mielenosoituksissa, ruokatunneilla ym. keskustelussa työpajoilla, kotiagitationin kautta, nuorison esiintymisryhmien esityksillä iltama- ym. tilaisuuksissa jne). Kaikessa valistustyössä on huomioon otettava, että se on joukoille tajuttavaa. Vastustajien järjestämiä tilaisuuksia on myös käytettävä (kysymyksiä puhujille, väittelyjä ym.). Tärkeätä on, että kaikkea tätä ei tehdä sattumavaraisesti, vaan harkitun suunnitelman mukaan. Puolueen on erityisellä huolella valmennettava puhujia, keskustelun ohjaajia, väittelijöitä ym. esiintyjiä, opiskelutoiminnan järjestäjiä ja ohjaajia, niin että valistustyö olisi pätevää ja yhtenäistä sekä oikein edistäisi puolueemme poliittista vaikutusta.

Puoluekurista, konspiratiosta ja puolueen itsesuojeluksesta

1) **Puoluekurin lujittamiseen** on erityistä huomiota kiinnitettävä. Ellei puolueessa nyt ole tiukkaa rautaista puoluekuria ja horjumatonta vastuunalaisuutta, ei se kykene käymään voittoisaa taistelua fasismia vastaan. Kaikille puolueen jäsenille, erityisesti uusille jäsenille on selostettava leniniläisen puoluekurin merkitys ja velvoitus. Laiminlyöntejä puolueen suorituksessa ei ole sallittava. Laiminlyönneistä on jäsenet vedettävä kurinpidollisesti vastuuseen. Vapautus tehtävien suorittamisesta voi tapahtua vain puolue-elimien suostumuksella. Milloin puolueen jäsen rikkoo puolueen päätöksiä, menettelytapoja, puoluekuria ja parantumattomana opportunistina ei ota todetakseen virheitään ja niitä korjaa, on sellainen puolueesta erotettava. Kunkin jäsenen kohdalla on erottamisasia asianomaisten puolue-elimien käsiteltävä. Erottamispäätöksestä on oikeus vedota ylempiin puolue-elimiin, kuten puolueen säännöt ja päätökset edellyttävät.

Kaikkissa elimissä puoluesoluista lähtien on niiden kokouksissa avoimesti ja tiukasti, mutta asiallisella pohjalla, arvosteltava tehtyjä virheitä sekä yksityisten jäsenten puoluerikkomuksia, pyrkien tälläkin siihen, että puolue saadaan mahdollisimman taistelukykyiseksi. Puoluelehdistönsä on puoluekurikysymyksiä ja rikkomuksia käsiteltävä.

2) **Konspiraation suhteen** on tapahtunut laiminlyöntejä ja rikkomuksia, kuten vaarantavan aineiston ja toimintavälineitten varjeluksessa, lörpöttelyjä jne. Erityisesti nyt on **konspiratiota tiukennettava** oloja vastavalla tavalla, ottaen huomioon, että puolue-elimet eivät saa koteloitua eikä eristyä elottomiksi, vaan on niiden osattava kehittää konspiratiota niin, että aktiivisuus ei kärsi. Erikoisesti on varottava asettamasta puolue tehtäviin henkilöitä, jotka voivat alkoholilla käytöllään tuottaa vahinkoa puolueelle. On tiukasti valvottava, että puolueen jäsenistä, yhteyksistä jne ei tapahdu lörpöttelyä. Työn kannalta tarpeetonta kirjallista aineistoa ja nimiä ei saa säilyttää. Konspiratiivisten tavarain sijoitus on osattava niin järjestää, että tarpeellinen käyttö on turvattu, mutta ettei yhdelläkään sivullisella ole siitä tietoa. Konspiraation noudattamiseksi on johtavien elimien taholta toimeenpantava huolellinen kontrolli.

3) **Ohrana** koettaa työntää järjestöömme urkkijoitaan, varsinkin nyt, jolloin (julkisessa toiminnassa) vallankumouksellisten toiminnan seuraaminen käy vaikeammaksi. **Ohranan toimintansa nähdessä on ryhdyttävä**

tehokkaisiin vastatoimenpiteisiin. Sen toimintamethodien seuraamista on tehostettava ja niitä tarkoituksenmukaisesti paljastettava, sekä kehitettävä työväen joukkotaistelua ohranaita vastaan. Ohranan toimintaa ei ole aliarvioitava, mikä voi johtaa suojelustoimenpiteitten laiminlyömiseen, mutta ei ole myöskään yliarvioitava ja pelättävä eikä annettava sen minkään otteiden lamaanntuttaa toimintaa. Puolueen jäsenten tietoisuuteen on saatettava, että he, joutuessaan ohranan käsiin ja lahtariolkeuden eteen, ovat velvolliset horjumatta puolustamaan puoluetta ja sen aatteita.

4) Puoluejohdon on ensitilassa ryhdyttävä konkreettisen suunnitelman valmistamiseen ja toimenpiteisiin keskeytymättömän puolueetyön turvaamiseksi sodan varalle. Siinä on huomioon otettava, että kaikille puolueen johtaville elimille valmistetaan varaelimien runko, joka palojen sattuessa ryhtyy työskentelemään. Yhteyskeinojen säilyminen on turvattava, samoin puoluejärjestöjen painatusvälineillä varustaminen. Nämä toimenpiteet ovat myös välttämättömät fasistidiktatuurin lujittuessa. Paikallisten puolue-elimien on tässä suhteessa alueellaan viipymättä toimenpiteisiin ryhdyttävä.

Työstä armeijassa

Puolue työ armeijassa on organisatorisesti sekä poliittisesti ollut heikkoa. Erikoisesti ilmenee tämä siinä, ettei ole saatu aikaan sotilaiden joukkoesiintymisiä. Päätekijänä työn heikkouteen on valmennustyön riittämättömyys sekä se, etteivät paikalliset puolue-elimet ole antaneet työlle armeijassa sitä vakavaa huomiota, minkä se vaatisi.

Työn voimistuttamiseksi nykyisessä tilanteessa on saatava aikaan käänne. On päästävä siihen, että vastuussa työstä armeijassa, varsinkin sen poliittisesta sisällöstä ja sen yhdistämisestä työläisten kumouksellisiin esiintymisiin ovat ensikädessä puolueen piiri- ja paikalliskomiteat.

Vahvistetaan PB:n sotilasjaoston ehdotus antimilitaristista työtä, sen organisatiota, metodeja ja joukkotyön sisältöä käsittäviksi ohjeiksi, joiden mukaan on toimintaa rakennettava. Erityisesti korostetaan puolueen ja nuorisoliiton taholta tehtävän valmennustyön välttämättömyyttä sekä yleisten alokaskamppalluiden järjestämistä, joille on saatava antimilitaristisen joukkotyön luonne; työn painopisteen siirtämistä armeijan sisällä toimivien solujen oma-alotteiseen toimintaan, että ne välittömästi reageeraavat joukko-osastoissa sattuviin mieltäkuohuttaviin tapauksiin ja niiden pohjalla johtavat joukkojen esiintymisiä. Työ armeijassa on saatava kiinteään yhteyteen puolueen yleisen fasisminvastaisen taistelun kanssa.

III. Toiminnasta eräissä joukkojärjestöissä

Puolueen on toiminnallaan saatava laajat työväen joukkojärjestöt vedettyä mukaan vallankumoukselliseen taisteluun, voittaen niissä valitseva laillinen maatuminen ja toiminnan halpaantumisen. Eri aloilla on toimintaa lähinnä kehitettävä seuraavaan suuntaan:

Osunstoimintaliikkeen alalla on suunnitelmallisesti nostatettava vähävaraisen kuluttajaväen taisteluaktiivisuutta fasismia ja sen apureita sosialifasisteja vastaan. Mitä suurimman merkityksen saavat tässä tilanteessa osuuskaupalliset syys- ja kevätkokoukset. Niitä on käytettävä työläiskuluttajain mielialan nostamiseksi fasismia, sosialifasisteja ja

imperialistista sodan vaaraa vastaan. Erikoista huomiota on kiinnitettävä työläisnaisten mukaan vetämiseksi.

Työväen joukoille on paljastettava edistysmielisen osuusliikkeen noskelaisen johdon fasistiyhdistävällinen politiikka. Samoin imperialismia tukeva politiikka kansainvälisessä Osuustoiminta-Allianssissa ja vaadittava ystävällisten suhteiden kehittämistä Neuvostoliiton osuuskauppaliikkeen kanssa.

Sellaista luopuruutta ja antautumismielialaa vastaan, jota eräillä palkkakunnilla (Vaasa jne) on ilmennyt, että vasemmistolaiset luovuttavat vapaaehtoisesti paikkansa noskeille, on jyrkästi taisteltava ja leimattava se rikokseksi työväenluokkaa vastaan. On toimittava niin, että osuustoiminta-elimet saadaan aktiivisesti tukemaan työttömien toimintaa ja taistelua.

Työväen urheiluliikkeen alalla on ryhdyttävä toimenpiteisiin luokkataistelukannalla olevain uudelleen järjestämiseksi ja toiminnan nostattamiseksi. Koska viimeaikoina on vasemmistolaisessa urheiluliikkeessä alkanut ilmetä joukkokarkulaisuutta, siirtymistä noskein (TUL) ja porvariin (SVUL:n) seuroihin, on tällaista vastaan, tapahtuipa yksilöinä tai joukkona, jyrkästi taisteltava ja osotettava, että karkaamiset lujittavat fasistien ja sosialifasistien hyökkäyksen voimistumista työväenluokkaa vastaan.

Luokkataistelukasvatus urheiluliikkeessä, joka tähän asti on ollut hyvin helppoa, on järjestettävä tehokkaaksi. Erikoisen tärkeäksi muodostuu työläisurheilijain itsepuolustukseen tähtäävä toiminta, mitä on kehitettävä ja laajennettava mahdollisimman suuria työläisurheilujoukkoja käsittäväksi. Urheiluliikkeen on nyt käytännöllisellä toiminnallaan palveltava työväenluokkaa sen fasistivastaisessa taistelussa.

Vasemmistolaisessa urheiluliikkeessä on siirryttävä yhä enemmän joukkourheiluun. Siellä, missä sosialifasistit ja porvarit ovat vasemmistolaisilta urheiluseuroilta kieltäneet urheilukentät, voimistelusalit ym., on tästä huolimatta järjestettävä harjoitustilaisuuksia ja muitakin urheilutoimintaa. Uusien urheilullisten elimien perustamisen puolesta on keskeytymättä työskenneltävä. Voimakkaammin kuin tähän saakka on työskenneltävä myös naisten ja nuorison keskuudessa heidän vetämisekseen luokkataistelun kannalla olevan työväen urheiluliikkeen riveihin.

Kansainvälistä urheilutoimintaa on kehitettävä luokkataistelun kannalla olevien veljesjärjestöjen kanssa lujittaen siten työläisurheilijain luokkasolidarisuutta.

Poliittisten vankien puolesta käytävässä taistelussa on käytettävä kaikkia joukkotoiminnan muotoja punaisen huoltotoiminnan lujittamiseksi, työväenjoukkojen kansainvälisen vallankumouksellisen kasvatuksen vahvistamiseksi ja joukkojen mobilisoinniseksi sodanvastaiseen taisteluun sekä taisteluun valkoista terroria, porvarillista oikeudenkäyttöä ja fasismia vastaan, antaen apua fasismin uhreille.

On ensi kädessä voitettava fasistiterrorin aiheuttamat antautumismielialat. Ilman taistelua ei huoltotoimintaa ole lakkautettava, vaan järjestettävä työväen joukkotoimintaa fasistihallituksen kiellon ja hajoituskäskyjä vastaan. Tässä taistelussa on voitettava laillisuuspyrkimykset, jotka tahtovat säilyttää legaalisen toiminnan "hinnalla millä tahansa", sts. muuttamalla sen "ihmisystävälliseksi" näpertelyksi ilman proletaarisia luokkasivoja.

Valtiollisten vankien huoltotyön elinten ja apuryhmien on käytettävä kaikkia mahdollisuuksia järjestääkseen työläisille selostuksia ja luen-

toja, korostaen kaikessa toiminnassaan kasvavaa imperialistisen sodan vaaraa ja erityisesti Suomen fasismin osuutta Neuvostoliittoa vastaan suunnatussa kiihtyvässä sodanvalmistelussa. On julaistava lentolehtisiä ja selostavia tiedoituksia ja pantava toimeen mielenosoituksia oikeustalojen ja ohranan edustalla järjestäen laajoja työväenjoukkoja vallankumoukselliseen taisteluun.

Työläisnaisten edustajakokousten järjestämiseksi on toimittava kerran kuukaudessa. On voitettava vaikeudet ja vastukset, jotta enemmistö edustajien kokouksien osanottajista saadaan valittua ensikädessä isoista työpaikoista, joista tähän asti on ollut edustajia erittäin vähän verrattuna edustajien määrään pienistä työpaikoista ja eri työväen järjestöistä. Perheitte emäntien mukaanvetämiseksi luokkataisteluun on järjestettävä kokouksia. On järjestettävä isoissa kaupungeissa kaupunginosittain, pienissä koko kaupunkia käsittäviä yleisiä kokouksia, joissa valitaan edustajia työpaikkatyöläisnaisten edustajien kokouksiin. Perheen emäntien vaaliyhdistyksien ja ompelukerhojen on järjestettävä yleiset perheitte emäntien kokoukset, osallistuen kokousten työhön, samoin kuin edustajien vaaliin.

Erikoista huomiota on kiinnitettävä, että työttömäin työläisnaisten joukot (kaupungeissa ja maaseudulla) tulevat säännöllisesti edustetuiksi työläisnaisten edustajien kokouksiin. Aika ajoin on pyrittävä järjestämään kaupunkien ja maaseudun työläisnaisten edustajien yhteisiä kokouksia.

Maaseudulla on työläisnaisten edustajien kokouksia ryhdyttävä järjestämään ensikädessä keskuspaikoissa ja alueitten työläisnaisten keskuudessa. Edustajat on valittava kylittäin. Kokouksiin on valittava myös köyhien talonpoikaistaisten edustajia, kuitenkin niin, että proletaarinen vaikutus tulee turvatuksi. Ompeluseurojen ja -kerhojen on oltava myös maaseudulla työläisnaisten edustajien kokouksien järjestäjinä.

Edustajien on suorittamastaan työstä annettava selostus työläisnaisten edustajain kokoukselle. Selostukset tulee olla sekä kaupungeissa työpaikkain että maaseudulla työläisten elämää, tarpeita ja vaatimuksia sekä taistelua kuvaavia, niin että selostukset edistäisivät taistelujen kasvamista ja voimistumista.

Julkisen liikkeen kaikilla toimialoilla on toiminta viipymättä elvytettävä ja keskeytymättä niissä työskenneltävä pyrkien valloittamaan yhä uusia asemia vallankumouksellisen proletariaatin käsiin. Kaupungeissa, tehtaissa, työpaikoilla ja taajaväkisissä maaseutukeskuksissa on pyrittävä joukkojärjestöjä käyttämään vallankumouksellisen proletariaatin yhtenä taisteluaseena fasismia vastaan. Erikoisesti on nyt lujitettava fraktisioitten toimintaa joukkojärjestöissä ja pyrittävä niiden kautta työn kaikinpuoliseen johtamiseen proletaarisen luokkataisteluhengen mukaisesti. Niissä joukkojärjestöissä, missä luokkataistelun kannalla oleva työväki on vähemmistönä ja joiden johto on noskelaisten käsissä, on luokkataistelutoimintaa laajennettava.

Missä sosialifasistit viranomaisten avulla ja fasistidiktatuurin turvissa ryöstävät työväeltä järjestöjä, on vallankumouksellisen työväestön jatkettava suunnitelmallista taistelua sosialifasistien vaikutuksen murtamiseksi. Fasistidiktatuurin oloissa on jatkuvasti kehitettävä uusia joukko-toiminnan muotoja ja elimiä.

Jokaiselle puolueen jäsenelle täytyy nyt olla selvää, että ilman täydellistä käännettä organisatiopolitiikassa ja työssä ei edellä esitettyjä tehtäviä voida suorittaa ja ilman perinpohjaista puoluekoneiston uudistusta

ei puolue voi täyttää KI:n sille asettamia tehtäviä. Sitä varten on kaikissa puolue-elimissä ja järjestöissä käsiteltävä tässä päätöksessä oleva kritiikki, soveluttaen se asianomaisen järjestön ja paikkakunnan oloihin armottoman itsekritiikin muodossa. On tarkkaan perehdyttävä tässä orgpäättöksessä osotettuihin tehtäviin ja niistä perusteellisesti keskusteltava sekä keskustelun perusteella laadittava työsuunnitelma lähintä aikaa varten.

Puolueen järjestön kunnostaminen ei saa päiväkkään viivyttää toimintaa puolueen joukkovaikutuksen hyväksi. On käytettävä kaikkia tilaisuuksia joukkoesiintymisten kehittämiseksi ja työtätekevän kansan rohkaisemiseksi toimintaan ja taisteluun fasismia vastaan. Kaikkien elimien on orgpäättöksessä osotettuja tehtäviä toteuttaessaan tehtävä itselleen suunnitelma ja asetettava niiden täyttämisen määräaika. Asianomaisten johtavain elimien on tarkastettava nämä suunnitelmat ja valvottava niiden toteuttamista.

Pääkontrollina on kuitenkin käytäntö, se että puolueen orgtyöstä alkaa näkyä tuloksia joukkoesiintymisten muodossa.

SKNL:n tilasta ja lähimmistä tehtävistä

I. Liiton tilasta

Puoluekonferenssi toteaa, että SKNL ei poliittisen tilanteen kärjistyessä ja fasistisen kumouksen edellä, sen aikana ja jälkeen, osannut ja kyennyt täyttämään niitä tehtäviä, jotka sille vallankumouksellisen nuorison johtajana olisivat kuuluneet. Liitto ei ole kyennyt eikä tarpeellisella tarmolla yrittänyt mobilisoida, järjestää ja johtaa työtätekevän nuorison joukkoja fasismiin vastaiseen taisteluun. Liiton virheet tässä alkavat jo siitä, etteivät liiton KK ja eri elimet olleet organisatoorisesti ja aatteellisesti valmistautuneet fasistien hyökkäyksen varalle. Siitä huolimatta, että viime vuoden lopulla alkoivat fasistien ja sosialifasistien avoimet hyökkäykset erikseen julkista vasemmistolaisista nuorisotoimintaa vastaan, ei liiton johto ryhtynyt toimenpiteisiin joukkojen mobilisoimiseksi hyökkäävää fasismia vastaan. Myöhemmin, kun fasistinen kumous kävi ilmeiseksi ja kun se suoritettiin ei liitto osoittanut minkäänlaista vastarintaa, vaan KK:sta alkaen oli täydelleen toimeton.

Täten on nuorisoliitto ja erikseen sen johto tehnyt opportunistisia virheitä ja aina KK:sta soluihin saakka osallistunut myöskin puolueen tekemiin opportunistisiin virheisiin. Tosin v. 1929 oli tapauksia, jolloin eräät nuorisoliiton elimet olivat murtaneet puolue-elinten passiivisuuden ja saaneet alkaen toimintaa (esim. elokuun 1 p:nä) ja antoi puolue tästä niille tunnustuksen. Että nuoriso jatkanut tätä aktiivisointia niin hyvin omilla järjestöissään, kuin myös edustajilensa kautta puolue-elimissä ja työväenjoukoissa, oli suuri puute ja virhe.

Edustajakokouksensa jälkeisellä ajalla on liitolla kieltämättä ollut jotakin saavutuksia työssään. Liiton jäsenmäärä on huomattavasti noussut, työpaikkasolujen lukumäärä lisääntynyt, maanalaisen lehdistön luku- ja painosmäärä kohonneet, alettu julkaista työmaalehtiä, ja erittäin huomattavalla tavalla on liitto osallistunut puolueen käymään taisteluun välläriäistä luoposakkia vastaan. Mutta samaan aikaan ei KNL ja sen johto nähneet oman järjestönsä käytännön opportunistisia eikä taistelleet sitä vastaan.

Saavutuksistaan huolimatta ei liitto ollut kyennyt kasvamaan työtätekevän nuorison taistelujen johtajaksi. Perussyyt siihen ovat seuraavat:

1. Pääesteenä on painostettava legaalisten perinnäistapojen ja voimakkaan julkisen joukkoliikkeen aiheuttamia laillisuusharhoja ja liiton muodostumista julkisen toiminnan lisäkkeeksi. Liitto, johto ja jäsenistö, näki etupäässä julkisissa järjestöissä työnsä tarkoituksen ja se vei liiton omien kasvojen peittämiseen työläisnuorisolta. Liiton aatteellisen vaikutuksen ja organisatoristen juurien tunkeminen työläisnuorisojoukkoihin ja työpaikoille jäi aivan toisarvoiselle tilalle. Maanalainen nuorisoliitto muodostui pieneksi koteloituneeksi lahkoksi, johon jäsenten otto oli mahdollisimman rajoitettua — siihen valittiin pääasiassa vain julkisten järjestöjen toiminoissa aktiivisimmiksi tunnettuja tovereita. Työpaikoilla ei harjoitettu juuri minkäänlaista jäsenvärväystä. Liiton koteloituneesta tilasta ja jäsenistössä vallinneesta legallsmin harhoista aiheutui myös fasistisen hyökkäyksen alkaessa laillisuudelle kumartamisia. Samalla katkesi yhteys työtätekevän nuorison joukkoihin syystä, ettei liiton organisaatio perustunut kyllin laajana työpaikoille.

2. Suomen vallankumouksellisen nuorisoliikkeen agitatorispropagandistinen luonne, siinä vallinneet sosdem perua olevat käsitykset nuorisoliikkeestä — ovat toisena antautumisen perussyynä. Vallankumoukselliset nuorisojärjestöt, niin julkiset kuin maanalainenkin, eivät koko olemassaolonsa aikana nähneet päätyötään taistelujen järjestämisessä työtätekevän nuorison jokapäiväisten vaatimusten ja tarpeiden pohjalla. Siltä johtuu, että taistelu nuorison taloudellisten osavaatimusten puolesta ja yleensä koko taloudellis-ammattillinen työ, jonka pitäisi muodostaa koko poliittisen toimintamme lähtökohdan, on jäänyt aivan mitättömäksi eikä se ole ollut vähimmässäkään määrässä leimaa antava nuorisotyölle. Poliittinen kamppailu- ja opiskelutoiminta, joka sellaisenaan on antanut oikeinkin hyviä tuloksia, ei ole pohjautunut työläisnuorison jokapäiväisiin taistelukysymyksiin eikä kyennyt juurruttamaan järjestöä lujasti proletariisen nuorison keskuuteen työpaikoille. Työtätekevä nuoriso ei ole nähnyt vallankumouksellisessa nuorisoliikkeessä kunkin päivän tarpeittensa ja elinkysymystensä puolustajaa ja sellaisena tuntenut sitä omaksi järjestökseen.

Nälissä perussyissä, jotka johtivat liiton tosiasialliseen antautumiseen porvariston hyökkäyksen edessä, esiintyi oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" syrjäpyrintöjä toisiinsa kietoutuneina. Järjestöamme agitatorispropagandistinen luonne, sosialidemokraattiset käsitykset nuorisotyöstä johtivat nuorison taloudellis-ammattillisen joukkotyön ja ennenkaikkea nuorison taloudellisten osataistelujen halveksumiseen, joiden merkitystä, poliittisen kasvatustyön rinnalla, välttämättömänä keinona lopputaisteluihin työläisnuorisoa koulutettaessa, ei ymmärretty. Julkisen toiminnan yliarviointi ja porvarilliselle laillisuudelle kumartaminen estivät maanalaisen nuorisoliiton kehittymästä työläisnuorison taistelu- ja joukkojärjestöksi, johtivat koteloitumiseen.

Oikeistovaara on edelleen päävaara Suomen Kommunistiselle Nuorisoliitolle, kuten koko vallankumoukselliselle työväenliikkeelle. Sitä vastaan on käytävä leppymätöntä taistelua. Samalla kun nuorisoliiton on jatkettava alkamaansa taistelua puolueen ulkopuolella olevaa oikeistolaista luopiosakkia vastaan, on entistä suurempi huomio kiinnitettävä oikeistolaisien virtausten ilmenemiseen ja taisteluun opportunistista käytäntöä vastaan itse liitossa. (Ei ole pysytty nuorison taistelujen johdossa eikä taiste-

luja järjestämään, legaalista mahdollisuudesta kiinnipitäminen hinnalla millä tahansa, täydellinen antautuminen porvariston hajoittaessa nuorisjon julkisia joukkojärjestöjä ja kieltäessä kaikki julkiset toimintamahdollisuudet). Tällaisten käsitysten vaarallisuus on selkeästi osotettava ja saatava jokainen jäsen ymmärtämään niiltä vastaan käytävän taistelun ehdoton välttämättömyys.

“Vasemmistolainen” vaara, joka fasistisen hyökkäyksen alkaessa ja tilanteen kärjistyessä on tullut yhä selvemmin näkyviin, muodostaa pääesiteen kommunistisen nuorisoliiton joukkotyössä. Sitä vastaan on suunnattava voimakas tulli. On osotettava, että “vasemmistolainen” sanahelinä ja “äkkijyrkkyys” johtavat vain eristymiseen työläisnuorisojoukoista ja kätkevät sanavallankumouksellisuutensa taakse opportunistisen käytännön, toimeettomuuden. “Vasemmistolaisuuden” ilmausta on järjestössämme ilmentnyt julkisten toimintamahdollisuuksien allarvointi ja hylkiminen sekä pyrkimys vetäytyä täydelliseen maanalaisuuteen. Se merkitsee nykyoloissa toimeettomuutta, haluttomuutta ja kykenemättömyyttä käydä taistelua fasismia vastaan julkisista toimintamahdollisuuksista, se on tapahtuneen antautumisen jatkoa.

“Vasemmistolainen” vaara ilmenee myös niissä vaatimuksissa, joita on esitetty välittömän aseellisen esiintymisen puolesta fasismia vastaan. Tunnus tietoisimpien työläisten viipymättä aseistamisesta ja aseistetun itsepuolustuksen järjestämisestä raivoavaa fasistista terroria vastaan, joka tunnus on noussut esiin yksityisten työläisten ja työläisnuorisoryhmien keskuudessa, todistaa kyllä joukoissa ilmeneviä terveitä mielialoja. Ne johtuvat työtekevien vallankumouksellisen vasemmistumisen korkeasta asteesta. Mutta tällaisia mielialoja (tunnus itsepuolustusjärjestöjen aseistamisesta) yrittävät yksityiset puolianarkistiset, pikkuporvarilliset, ns. äkkijyrkät ainekset käyttää hyväkseen. He puhuvat välittömästä aseellisesta esiintymisestä fasistista diktatuuria vastaan hetkellä, jolloin työväenluokka on niin aatteellisesti kuin organisatorisestikin heikosti yhdistynyt. Kun tällaisissa oloissa keskustellaan viipymättömästä aseellisesta esiintymisestä, niin merkitsee se proletaaristen joukkojen huomion suuntaamista pois välittömistä, välttämättömistä tehtävistä, työläisten ja pientalonpoikain irroittamista todellisesta jokapäiväisestä joukkotaistelusta fasismia vastaan, kieltäytymistä tosiasiallisesta taistelusta fasistista diktatuuria vastaan mikä vain antaa suurporvaristolle mahdollisuuden lujittaa fasistista diktatuuriaan. “Vasemmistolaisten” puheiden viljeleminen aseellisesta kapinasta, ilman sen jatkuvaa jokapäiväistä monipuolista valmistelua taloudellisten ja poliittisten taistelujen kautta, on seikkailua, on proletaarisen vallankumouksen suoraa pettämistä. Tällaiset “vasemmistolaiset” teot ja puheenparret ovat ominaisia ihmisille, jotka pelkäävät todellisen luokkataistelun vaikeuksia, eivätkä ymmärrä mitään proletaarisesta vallankumouksesta ja työläisten ja talonpoikain aseistetusta kapinasta.

Liitossa on vielä pohjaa myös avangardistisille pyrkimyksille, “etujoukkoisuus”-mielialoilta, yrityksille sivuuttaa puolueen johto visseissä tilanteissa. Nuorisoliiton elinten velvollisuus on tietenkin puolue-elimissä olevain edustajainsa kautta määrätä vastuunalaisesti kantansa kaikkiin puolueen kysymyksiin. Tällaisissa tapauksissa, jos puolue-elin selvästi poikkeaisi Kominternin leniniläiseltä linjalta, ei Nuorisoliiton ole seurattava sitä, vaan vietävä asia heti ylempiin puolue-elimiin ratkaistavaksi. Tämä ei kuitenkaan millään tavoin saa luoda pohjaa “etujoukkoisuus”-teoriolle, uskalle, että nuoriso on työväenluokan vallankumouksellisin osa

ja sen kautta sopivin taistelujen johtoon. Tällaisia vääriä käsityksiä vastaan on nuorisojoukoissa käytävä tarmokasta taistelua, jota puolueen on kiinteästi ohjattava.

Liiton on nyt puolueen johdolla ja avustuksella ryhdyttävä tarmokkaaseen taisteluun kahdella rintamalla, niin oikeistolaisista vaaraa — joka on päävaara — kuin "vasemmistolaisistakin" joukkotyön pääestettä vastaan. On selvästi osotettava niiden molempien konkreettiset ilmenemismuodot järjestössämme ja säälimättä paljastettava näiden pyrkimysten edustajat. Ilman näiden kysymysten selvittelyä ei oikea uusien tehtävien ymmärtäminen ja niiden toimeenpano ole nykyisessä tilanteessa mahdollinen.

Huomioon otettavina, joskaan ei ratkaisevina tekijöinä liiton virheelliseen ja heikkoon toimintaan taistelussa fasismia vastaan ovat olleet lukuisat palot ja niistä johtuva johtavien elinten tiheä vaihtuminen ja sen seurauksena liiton johtavan joukon poliittinen ja organisaatorinen heikkous. Myöskin liiton heikko taloudellinen asema, joka on käynyt yhä vaikeammaksi julkisten järjestöjen hajottamisen ja toimintamahdollisuuksien kiristymisen vuoksi, on vaikeuttanut säännöllistä yhteydenpitoa KK:sta piirikomiteoihin ja niistä edelleen paikalliskomiteoihin sekä vaikeuttanut liiton lehtien, julistusten ym. julkaisemista ja kuljetusta.

II. Joukkotaistelujen järjestäminen

1. Käänteeseen työssään ja ulospääsyn siitä toimetttömyyden tilasta, missä vallankumouksellisen nuorison toiminta nyt on, voi liitto saada aikaan vain joukkoesiintymisten ja joukkotaistelujen avulla. Mutta tämä ei onnistu, jos liitto ei kykene kouraantuntuvasti nuorison jokapäiväisten etukysymysten pohjalla aktivoimaan nuorisojoukkoja. Lähtökohtana täytyykin siis käyttää kaikkia työpaikalla esiintyviä nuorten työläisten jokapäiväistä elämää ja oloja koskevia pienimpiäkin kysymyksiä ja kehittää niiden pohjalla syntynyt tyytymättömyys taistelutoiminnaksi. Sellaisina keinoina ovat itsenäiset nuorisolakot ja nuorten työläisten osanoton järjestäminen aikuisten taistelujen yhteydessä.

Liiton taloudellisesti-ammattillisessa taistelutoiminnassa tarvitaan nykyoloissa sen laajentamiseksi ja tehostamiseksi apuelimiä, joiden kautta liitto voi olla kiinteässä yhteydessä laajoihin joukkoihin. Siinä tarkoituksessa on pyrittävä perustamaan nuorten työläisten työpaikkakomiteoita, joiden valintaan ja työhön on vedettävä koko työpaikan nuoriso. Niin ammattillisesti järjestynyt kuin järjestymätönkin ja vastustajajärjestöihin kuuluva työläisnuoriso on vedettävä niihin mukaan. Näiden tehtävänä on liiton johdolla taloudellisten taistelujen synnyttäminen ja johtaminen. Samanaikaisesti on nuorisojoukkoja vedettävä taisteluun ammattillisten järjestöjen vapaan toiminta-alueen tunnuksen pohjalla.

Työttömyyskysymys on nykyhetkellä sellainen rengas, jonka avulla kyetään aikaansaamaan huomattavia joukkoliikehtimisiä. Nuorisoliiton on yhdessä puolueen kanssa yritettävä järjestää työttömien komiteoita, joihin valitaan nuorisoedustaja, ja samanaikaisesti perustetaan erikoisia nuorten työttömäin komiteoita, jotka toimivat yleisten työttömäin komiteain alaisina nuorten työttömien taistelun järjestämiseksi. Työttömyyden jo ollessa suuren ja sen jatkuvasti kasvaessa tulee liiton kiinnittää huomiota nuorten työttömien taistelun järjestämiseen ja tämän taistelun yhdistämiseen työssäolevan nuorison taisteluun. Taloudellisia taisteluja on suunnitel-

mallisesti ja konkreettisen tilanteen pohjalla kehitettävä yhä enemmän poliittisiksi.

2. Yhtenä päämuotona joukkojen mobilisoimiseksi taisteluun fasistikommentoa vastaan ovat joukkokokoukset, katumielenosoitukset, työpalkka-keskustelut ja -kokoukset jne. Niissä kussakin on lähdettävä joukkojen mukaanvetämiseksi sillä hetkellä nuorisoa kipeimmin koskevista taloudellisista ja poliittisista kysymyksistä ja sillä pohjalla kehitettävä taistelua koko kapitalistista järjestelmää vastaan.

On ryhdyttävä heti järjestämään työväen itsepuolustusta. Erikoisesti tämän järjestämisessä on puolueen käytettävä hyväkseen nuorisojoukkojen aktiivisuutta. Se merkitsee nuorisojoukkojen vetämistä fasisminvastaisiin mielenosoituksiin, joukkokokouksiin ym. sekä näiden johtamista. Sen toteuttamiseksi on jo olemassaolevat nuorison iskujoukot pidettävä koossa ja perustettava uusia. Iskuryhmistä, joihin on vedettävä liiton jäsenten lisäksi vallankumouksellisia työläisnuoria, ei saa muodostaa mitään erikoista järjestöä, vaan on niiden toimittava liiton ja puolueen välittömän johdon alaisina.

3. Antimilitaristinen työ on nyt fasistikumouksen johdosta kasvaneen sodanvaaran vuoksi tullut entistäkin tärkeämmäksi. Siinä on saatava aikaan todellinen ja perinpohjainen käänne. Antimilitaristisen joukkotyön pohjaksi on otettava työväen jokapäiväisen taistelun kysymyksiä. Sodanvalmistusta on paljastettava osottamalla sotilasmäärärahojen ja sen mukana sotavarustelujen kasvu, imperialististen valtojen sotilasedustajain vierailut jne. ja toiselta puolen tehtävä Neuvostoliitto ja sen rauhanpolitiikka tunnetuksi, muokaten sitä tietä yleistä mieltä Neuvostoliittoa vastaan suunnattuja sodanvalmisteluja vastaan. Sotilaiden osittaisvaatimuksia on tehtävä tunnetuksi ja järjestettävä taistelua niiden puolesta. Tätä työtä on tehtävä kaikkialla siellä, missä on työtätekeviä. Sen suorittamiseksi järjestettäköön kokouksia, joukko- ja yksilöllisiä keskusteluja, julkaistakoon julistuksia ja kirjasia jne. Liiton lehdistössä on jatkuvasti käsiteltävä sodanvastaisen taistelun kysymyksiä. Kaikki porvariston yritykset "kansan puolustustahdon kohottamiseksi" on paljastettava hyökkäysvalmisteluksi Neuvostoliittoa vastaan ja on sellaista vastaan käytävä päättävää taistelua. Porvariston lentopäiviä, taistelunäytöksiä, omaisten päiviä, laivastovierailuja ja muita samantapaisia tilaisuuksia täytyy käyttää antimilitaristisen joukkotyömme suorittamiseksi. Liiton KK:n on yhdessä puolueen Politbyron kanssa valmistettava yksityiskohtaiset ohjeet tätä työalaa varten ja säännöllisesti ohjattava ja tarkistettava työn suoritusta.

Alokaskamppallujen järjestäminen on saatava käyntiin armeijaan kutsuttujen keskuudessa. Liiton jokaisen eilmen ja jäsenen on ryhdyttävä tekemään sotilasvalmennustyötä valmennusjaostojen johdolla.

Valmennettujen lukumäärää on huomattavasti kohotettava ja samalla kiinnitettävä huomiota valmennettavien poliittiseen kouluuttamiseen, heidän valmentamiseen kykeneviksi kommunistiseen työhön armeijassa. Antimilitaristisen työn suorittaminen on asetettava liiton koko koneiston ja liiton kaikkien jäsenten jokapäiväiseksi työksi. Siinä ei saa sallia minikäänlaisia laiminlyöntejä, ja jos huomautuksia työn laiminlyönneistä ei oteta huomioon, on ryhdyttävä käytännössä toteuttamaan KK:n v:n 1929 huhtikuussa pitämän täysi-istunnon hyväksymää päätöstä, että "elleivät liiton johtoelimet saa valmennus- ja yleistä antimilitaristista työtä käyntiin, on ne korvattava uusilla voimilla".

4. Julkisten järjestöjen, jotka ovat yhtenä välitysremminä laajoihin nuorisojoukkoihin, toiminnan järjestämiseksi ja käyntiin saattamiseksi on kaikin voimin ponnistettava. Saavutetuista julkisista mahdollisuuksista ei saa luopua ilman lujaa vastarintaa. Lakkautettujen ja nyt nukahtaneiden järjestöjen toiminta on yritettävä saattaa käyntiin. Niiden on toimittava liiton johdolla vallankumouksellista liikettä edistävästi. Liiton jäsenten on mentävä luokkataistelun kannalla oleviin urhelluseuroihin ja vedettävä mukanaan niihin työtätekevää nuorisoa sekä vaikutettava niiden työn sisällön muuttamiseksi vallankumoukselliseksi kasvatus- ja taistelutoiminnaksi.

Uusissa järjestömuodoissa toimittaessa on alati muistettava, että liiton fraktioiden täytyy niissä pitää yllä luokkataisteluhenkä. Työn vallankumouksellista sisältöä ei järjestön säilyttämisen varjolla saa laimentaa.

5. Työlle maaseudulla, kasvaneista vaikeuksista huolimatta, kehittyy nyt fasistien vallassa ollessa vastaanottava pohja, sillä fasismihan merkitsee maaseudun palkkатыöläis- ja köyhän talonpoikaisnuorison elinehtojen kiristämistä. Heidän asemaansa koskevia kysymyksiä esille ottaen ja niiden pohjalla taistelua järjestäen voimme voittaa heidät puolellemme. Ensikädessä on kiinnitettävä huomio maaseudun palkkатыöläisnuorisoon, joka on tukikohtamme maaseudulla. Mutta samanaikaisesti on tehtävä työtä ennenkaikkea köyhimmän talonpoikaisnuorison keskuudessa. Liiton on ryhdyttävä järjestämään maaseudun palkkатыöläisnuorison taistelutoimintaa elinehtojensa puolesta varsinkin nyt, kun tukki- ja maaporhot toimeenpanevat huomattavia palkanalennuksia. Yhtenä perustunnuksena työssä maaseudulla tulee olla vaatimus suurtilallisten ja tukkiyhtiöiden maiden takavarikoimisesta pientalonpoikaiston maantarpeen tyydyttämiseksi.

Maaseudulla on pyrittävä perustamaan erilaisia nuorisjärjestöjä. Niiden sisässä on fraktioittemme tehtävä vallankumouksellista agitatioyötä. Mutta tätä työtä ei voida tehdä menestyksellisesti, jos maaseudulla ei ole voimasta ja laajaa SKP:n ja SKNL:n illegaalista järjestöverkkoa. Sen luomiseen täytyy ryhtyä viipymättä.

Liiton lehdistön on ryhdyttävä kiinnittämään huomiotaan maaseudun työtätekevän nuorison kysymyksiin. On pyrittävä myös julkaisemaan aika ajoittain maaseudun nuorisolle tarkoitettuja kirjasia, julistuksia, lentolehtisiä ym. Niissä on kysymyksiä käsiteltävä maaseudulta hankitun konkreettisen aineiston pohjalla.

6. Se aliarviointi, mikä liitossa on vallinnut sosdem nuorisoliikkeeseen nähden, täytyy päättävästi murtaa. Toisaalta ei ole sallittava minkäänlaisia yhteistyötä sosialifasististen johtajien ja järjestöjen kanssa, vaan on päättävästi taisteltava sellaista harhakäsitystä vastaan, että sosialidemokraattisen nuorisoliiton johto tai yksityiset johtajat kykenisivät tai tahtoisivatkaan taistella fasismia ja yleensä porvarillista järjestelmää sekä sosialifasisteja (sosdem puoluejohtoa ym.) vastaan. Liiton on kaikkialla ryhdyttävä paljastamaan sosdem nuorisoliikkeen "vasemmistolaisen" sanahelinän valheellisuus ja osotettava se työväenluokkaa pettävä osuus, jota sosdem nuorisoliike on näytellyt sosdem puolueen politiikan tukemisessa myös fasistisen komennon pystyttämiseksi. Harjoittaen oikeata yhteisrintamataktiikkaa alhaaltapäin (sts. johtajat sivuuttamalla muodostaen sosdem ynnä muihin vastustajajärjestöihin kuuluvan nuorison kanssa yhteisiä toimikomiteoita ja järjestämällä yhteisiä esiintymisiä ym.) työpalkoilla vedettävä näihin vastustajajärjestöihin kuuluva työläisnuoriso heidän jokapäiväisistä vaatimuksistaan ja tarpeistaan lähtevien tunnusten

ja toiminnan kautta taisteluun ja liittomme vaikutuksen alaisiksi. Liiton fraktioita on perustettava sosdem nuoris-osastojen sisälle niiden hajoittamiseksi. KK:n täytyy tätä työtä jatkuvasti ja huolellisesti ohjata. Liiton lehdistössä on jatkuvasti julkaistava kirjoituksia sosdem nuorisotoiminnan paljastamiseksi ja niissä on lähdettävä päivin konkreettisten tapausten pohjalta.

Samalla on kiinnitettävä vakavaa huomiota muihinkin vastustajajärjestöihin, varsinkin n.s. alkiolaiseen nuorisoseura-likkeeseen, jonka jäseninä on huomattavat joukot maaseudun palkka- ja pientalonpoikaisnuorisoa. Sen tekee ehdottoman välttämättömäksi ja kiireelliseksi tehtäväksi kärjistynyt sodanvaara. Näiden järjestöjen sisällä on aloitettava järjestelmällinen fraktiotyö maaseudun työtätekevän nuorison niiden vaikutuksesta poistamiseksi. Jokaista uutta maaseutuyhteyttä on käytettävä tähän työhön.

7. On aloitettava työ ruotsalaiseen vähemmistökansallisuuteen kuuluvan työtätekevän nuorison keskuudessa. Erikoinen huomio on kiinnitettävä toiselta puolen taisteluun aitosuomalaista ja suursuomalaista isänmaallisuutta vastaan, joka raskaasti kohdistuu ruotsalaiseen nuorisoon ja toiselta puolen ruotsalaisen nuorison keskuudessa ilmenevää kansallista rajoittuneisuutta vastaan. On tehtävä tunnetuksi joka puolelta kansainvälisen yhteyden tunnusta ruotsalaisen ja suomalaisen työtätekevän nuorison taistelussa kapitalisteja ja fasisteja vastaan. Niin ruotsalais- kuin suomalaissyntyisellekin nuorelle työläiselle on osotettava, että ainoastaan proletarisen vallankumouksen kautta voivat ne molemmat, samoin kuin muutkin vähemmistökansallisuudet, saavuttaa täydellisen yhteiskunnallisen ja kansallisen tasa-arvoisuuden.

8. SKNL:n on ehdottomasti alettava tehdä työtä opiskelevan nuorison, varsinkin kaupungeista ja maasendulta lähteneiden proletaristen ja puoliproletaristen kerrosten keskuudessa. Korkeammissa, keski- ja alemmissa kouluissa on ehdottomasti järjestettävä koulunuorisoa taisteluun fasismia vastaan, näiden harjoittamaa vasemmistolaisten tieteellisten ja sivistystyöntekijäin vainoa vastaan.

On muokattava välttämättä opiskelevaa nuorisoa varten osavaatimuksia (koulumaksujen alentaminen, stipendin ja oppivälleineiden vaatiminen valtiolta, opettajien raa'an esiintymisen johdosta jne) ja järjestettävä tällä pohjalla vastalauseellaisuuksia ym. Erikoinen tärkeää on painostaa niitä valtavia mahdollisuuksia ja kehitystä, mikä tieteellä on Neuvostoliitossa työtätekeville, vedettävä opiskelijoita kaikkien työtätekevien yhteisrintamaan, taisteluun Neuvostoliittoon tähdättyjä hyökkäyksiä ja Suomen fasismiin Neuvostoliiton asioihin sekaantumista vastaan.

III. Org. tehtäviä liiton lujittamiseksi

1. Yhtenä suurena heikkoutena liiton nykyisessä orgtilassa on se, että jo olemassaoleva koneisto ei kunnolla toimi. Senvuoksi on yhdeksi lähimmän ajan iskutehtäväksi otettava liiton kaikkien elinten toiminnan tehostaminen. Se ei ole kuitenkaan mahdollista ilman liiton johtavan koneiston, paikalliskomiteain ja piirikomiteain uudistamista. Sen suorittamiseen on heti käytävä käsiksi, polstettava niistä työhön passiivisesti suhtautuvat jäsenet. Johtavia elimiä täydennettäessä on pyrittävä niihin vetämään jäsenet etukädessä suurilta työpaikoilta. Yhteydet eri elimien välillä on saatava säännöllisiksi ja sen kautta jatkuva ohjaus ylhäältä alas saakka. Erikoinen huomio on kiinnitettävä kaikkien elimien oma-alotteluuden

kohottamiseen ja voitettava se kanta, että aina odotetaan ylhäältä määräyksiä ja toimintaohjeita.

2. Kommunistisen nuorisoliikkeen täytyy organisatorisesti perustua laajemmalle pohjalle kuin puolueen. Ja jos siihen ei ole vedetty laajoja työläisnuorison ja maaseudun palkka- ja pientalonpoikaisnuorison kerroksia, ei se kykene täyttämään vallankumouksellista kasvatus- ja jokapäiväisiä taistelutehtäviään. Sellaiseksi järjestöksi SKNL ei ole vielä muodostunut. Senvuoksi on nopeasti ryhdyttävä toimenpiteisiin liiton jäsenmäärän lisäämiseksi. On otettava tunnuksiksi joukkoliiton muodostaminen. Kaikki voimat on ponnistettava liiton organisation juurruttamiseksi työpaikoille. Samanaikaisesti on eri aluesoluihin kuuluvista samoilla työpaikoilla olevista jäsenistä yhdistämisen kautta muodostettava työpaikkasoluja. Tätä ei kuitenkaan ole koneellisesti toteutettava. KK:n ja piirikomiteain on asetettava paikalliskomiteoille tehtäviä työpaikkasolujen perustamiseksi määrätuille työpaikoille, ja niiden on osallistuttava näiden muodostamiseen ja annettava tukeansa perustetun solun työn käyntiin saattamiseksi.

3. Maaseututyön käyntiin saattamiseksi on sen yksityiskohtaista ohjausta varten vihdoin toteutettava päätös maalaisnuorisajaostojen perustamisesta piirikomiteain ja KK:n yhteyteen. Puolueen talonpoikaisajaostojen velvollisuutena on antaa apuansa liiton vastaaville elimille ja mahdollisuuden mukaan olla edustettuna liiton maaseututyön jaostoissa. Liiton organisation laajentaminen maaseudulla on asetettava yhdeksi tämän hetken tärkeimmäksi tehtäväksi. Erikoisella huolella on piirikomiteain hoidettava maaseutuyhteyksiä, ja KK:n on jatkuvasti sitä valvottava ja ohjattava.

4. Ruotsinkielisten keskuudessa tehtävää työtä varten on liiton KK:n ja niiden piirikomiteain yhteyteen, joiden alueilla on ruotsinkielistä asujamistoa, perustettava ruotsalainen jaosto.

5. Liiton fraktiutyötä kaikissa joukkojärjestöissä on parannettava ja laajennettava. Liiton kaikkien elimien on jatkuvasti ohjattava fraktioiden työtä. Kaikki fraktioiden eteen tulevat tärkeimmät kysymykset on asian laadusta ja luonteesta riippuen käsiteltävä joko liiton paikallis- tai piirikomiteassa tai KK:ssa. Fraktioilta on jatkuvasti vaadittava selostuksia tehdystä työstä.

6. Liiton lehdistön taso on saatava pikaisesti parannetuksi. Muodostettava siitä ase jäsenistön leniniläistä kasvatusta varten, sen poliittisen ja organisatorisen tason sekä aktiivisuuden kohottamiseksi. On pyrittävä perustamaan mahdollisimman useita piiri-, alue- ja paikallisia lehtiä. Liiton joukkolehden "Nuoren Kaartin" sisältöä muutettava poliittisen joukkolehden vaatimuksien mukaiseksi. Liiton on heti ryhdyttävä julkaisemaan ruotsinkielistä nuorisolehteä, vaikkapa-pienessäkin koossa. Myöskin on ryhdyttävä hankkimaan ja levittämään ruotsinkielistä kommunistista nuorisokirjallisuutta.

7. Sotilasvalmennustyön kunnollisesti käyntiin saattamiseksi on liiton KK:n valvottava, että sitä suoritetaan liiton kaikkien elinten toimesta. Liiton KK:n on kontrolloitava, että kaikki sotaväestä vapautuneet sotilaslinjalla toimineet ja tunnuksen saaneet toverit tulevat otettua kiinni ja vedettyä liiton työhön.

8. Edellämainitut poliittiset ja orgtehtävät voidaan toteuttaa vain uusien johtavien kaaderien esille vetämällä ja liiton koko jäsenistön poliittisen ja organisatorisen kasvatuksen avulla. Senvuoksi täytyy erikoinen huomio

kiinnittää järjestelmällisen poliittisen opiskelutyön järjestämiseen liitossa, jolloin teoreettisten kysymysten käsittely on kiinteästi sidottava liiton jokapäiväisiin käytännöllisiin kysymyksiin. Opiskelua varten on toimitettava lyhyitä kamppailu- ja opiskeluohjelmia perusainehistoiin. Liiton KK:n on otettava harkittavakseen, onko mahdollisuuksia erikoisten propagandistien kerhojen perustamiselle ainakin tärkeimmillä paikkakunnilla.

9. Sellainen tilanne, etteivät liiton KK ja piirikomiteat ole tietoisia liiton eri elinten toiminnasta, ei saa enää jatkua. Johtavien elimien täytyy vaatia selostukset tehdystä työstä ja tarkistaa jatkuvasti annettujen tehtävien ja ohjeiden käytäntöönpanoa.

Liiton johtavia elimiä täydennettäessä on pyrittävä siihen, että niiden jäsenet eivät ainakaan kaikki olisi jo ohranan merkkejä, on opittava suojaamaan johto ja sen kautta turvaamaan järjestöjen ja toiminnan jatkuvaisuus. Palon varalta on järjestettävä varahenkilöt ja -elimet.

Puoluekonferenssi pitää välttämättömänä, että puolueeseen PB:n taholta annetaan entistä voimakkaampaa poliittista ja organisatorista tukea liiton KK:lle sen vahvistamiseksi ja toimintakyvyn tehostamiseksi. Sama koskee puolueen kaikkia elimiä aina soluihin saakka. Käytännössä on heti ryhdyttävä toteuttamaan KK:n huhtikuun täysistunnon päätöstä, että "tiheään, jatkuvasti ja säännöllisesti on puolue-elinten ylhäältä alas asti kuultava selostuksia ja käsiteltävä kaikkia nuorisotyön kysymyksiä. Puolueen yleisistä kysymyksistä ja kamppailuista on tehtävä selkoa aina nuorisosoluille asti". Nuorisoliiton elimissä olevasta puolue-eduksesta on polstettava siinä suhteessa jossakin määrin ilmennyt muodollisuus.

10. Puoluekonferenssin päätökset, erikoisesti poliittiset teesit, sekä tämä päätös nuorisokysymyksestä on tehtävä tunnetuksi koko liitossa.

Karjalan kysymyksestä

Kuultuaan selostuksen Autonoomisen Karjalan Sosialistisen Neuvostotasavallan taloudellisesta, poliittisesta ja kulttuurikehityksestä sekä suomalaisten kommunistien työstä siellä puoluekonferenssi päättää:

1) Karjalan työtätekevä kansa on, vapauduttuaan tsaarillisen virkavallan, tilanherrain ja kapitalistien riistosta ja sorrosta, sekä selvittyään kansainvälisten, mm. valkosuomalaisten lahtarien rosvohyökkäyksistä, nopeasti edistynyt rakentaen talouttaan sekä teollisuuden että maatalouden aloilla ja kohoten laiminlyödyistä ja sorretusta kansallisuudesta tietoiseen valtiolliseen ja sivistyselämään, kuten erikoisesti todettiin Karjalan läskien viettäessä autonomiansa 10-vuotisjuhlaa.

2) Tämän nopean edistyksen on tehnyt mahdolliseksi työtätekevien neuvostojärjestelmä — proletariaatin diktatuuri, liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa, leniniläisen kommunistipuolueen johdolla — joka järjestelmä on antanut Karjalankin raatajille tilaisuuden, veljesliitossa suuren Sosialistisen Neuvostotasavaltain Liiton muiden kansallisuuksien kanssa päästä osalliseksi sosialismin rakentamiseen.

3) Erikoisena vipusimena Karjalan kansan kohottamisessa on ollut Neuvostovallan noudattama leniniläinen kansallisuuspolitiikka, jonka kautta Karjala on päässyt omalla kielellään osaaottamaan valtiolliseen ja yhteiskunnalliseen elämään sekä osalliseksi siihen suureen kulttuuri-työhön, joka Neuvostoliitossa kaikkialla on käynnissä. Sen tuloksena

voidaan jo merkitä tänä vuonna loppuun suoritettava ensi asteen koulujen karjalaistuttaminen, yhä laajeneva ylempien karjalaisten koulujen verkko, pian toteutettava korkeakoulusuunnitelma, yleisen lukutaidon nopea edistys, kansankielisen kirjallisuuden ja sanomalehtien leviäminen sekä kaikinpuolinen kansanvalistuksen edistäminen marxilais-leniniläisessä hengessä.

4) Karjalan nopea edistys kaikilla aloilla on kirkkaana vastakohtana valkoisen Suomen taloudelliselle rappiolle sekä poliittiselle ja yleensä yhteiskunnalliselle taantumukselle: teollistuttamisen nopea tempo ja maatalouden kohoaminen, varsinkin neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien, kuten myös kaikinpuolisen osuustoiminnan keskeymätön edistys — kaikki tämä todistaa havainnollisesti sosialistisen järjestelmän etevämmyyttä kapitalistisen rinnalla ja kehottaa kapitalismin kurjuudessa olevia, palkanpolkemisista, työttömydestä ja sorrosta kärsiviä työläisiä sekä maatalouspulan kourissa kurjistuvia, velka- ja verotaakkojen näännyttämiä työtätekeviä talonpoikia rohkeasti taistelemaan fasisivallan ja koko kapitalistijärjestelmän mahdollisimman pian kukistamiseksi ja työtätekevien neuvostovallan luomiseksi.

5) Valkoinen Suomi on koko vallankumouksen ajan järjestämillään rosvohyökkäyksillä ja hävitysretkillä yrittänyt saada Karjalan lahtari-
valtansa ja sen kautta maailman imperialismin ryöstön ja sorron alaisuuteen sekä sen luonnonrikkaudet ja sen kansan työvoiman riistettäväkseen. Nykyisin Suomi talouspulansa kiihdyttämänä ja fasisistisella raivolla yhä avoimemmin valmistaa sotaa, varustautuen hyökkäämään mm. Karjalaan, uskotellen kapitalistisesta pulasta kärsiville talonpojille ja työläisille, että näiden taloudellinen hätä helpottuisi, jos Suomen suurporvaristo heldän verensä hinnalla saisii Karjalankin ryöstöalueekseen.

6) Suomen sosialifasisistiset johtajat ovat myöskin osallistuneet tässä sodan valmistuksessa. Ne ovat jo aikaisemminkin selittämällä, että Neuvosto-Karjalan alueen pitäisi kuulua Suomeen (Voionmaa), ja parjaamalla Neuvostoliiton sekä sen mukana Karjalan oloja, auttaneet porvarien valloitusaikeita ja nyt kiihdyttämällä valhe- ja parjauskamppalluaan, sekä positiivisesti osaaottaen valko-Suomen ulkopoliittikkaan, edistävät sodan valmistusta ja porvariston aktiivista taistelua sosialismia vastaan. Näihin liittyen vasemmistolaisen työväenliikkeen ja kommunismin luoplot myös auttavat sotavalmistuksia.

7) Suomen vallankumouspakolaisilla, v:n 1918 punikeilla ja myöhemmin tulleilla porvariston vainoamilla Suomen työläisillä ja talonpojilla on Karjalassa ollut tilaisuus ensin kansalaissodan rintamalla taistella Suomen ja muiden maiden lahtareita vastaan Neuvostoliiton, kaikkien maiden tietöisten raatajien oikean isänmaan puolesta. Sen jälkeen ovat he ottaneet osaa ja tehokkaasti edistäneet Karjalan taloudellista ja yhteiskunnallista nousua sekä neuvostollista kulttuurityötä. Sen kautta ovat he saaneet käytännössä opetella sosialismin rakentamista Neuvostoliitossa NKP(b):n johdolla, mikä oppi on vielä erikoisesti tuleva Suomen proletariaatin ja köyhäin talonpoikain hyödyksi, kun nämä kapitalismin kukistettuaan käyvät käsiksi uuden elämän rakentamiseen sosialismin pohjalla.

8) Puolueen järjestöjen ja jäsenten tehtävänä on Suomen työtä ekeväälle kansalle tehdä tunnetuksi Karjalan työväen ja talonpoikain saavutuksia ja sen kautta innostuttaa heitä taisteluun kapitalismin kukista-

miseksi sekä Karjalan oloja selvittämällä todistaa heille, kuinka rikollista olisi, sallia Suomen fasistisen porvariston ryhtyä toteuttamaan imperialistisia sotapyyteitään, niin että Suomen raatajat, kun imperialistiset porvarit panevat sota-aikeensa käytäntöön, täyttäsivät velvollisuutensa kääntäen aseet sodan alkajia vastaan.

9) Suomessa on vielä tuhansia Karjalan pakolaisia, niistä osa selviä lahtareita, jotka valmistautuvat Suomen porvariston ryöstövouteina auttamaan tämän pyrkimyksiä päästä sortamaan ja riistämään Karjalan kansaa, mutta osa on työtätekevää kansaa, joka on samanlaisessa riiston ja sorron alaisessa asemassa kuin suomalaisetkin raatajat; näiden viimeaikaisten keskuudessa on tehtävä työtä, jotta saataisiin ne erkanemaan kulakkialainesten vastavallankumouksellisesta johdosta ja liittymään vallankumouksellisen työkansan kanssa yhteiseen taisteluun, joka heillekin merkitsee vapautusta riistosta ja sorrosta.

10) Viime aikoina on Karjalaan yhä enemmän alkanut Suomesta tulla omin päin työläisiä ja talonpoikia, jotka siten pyrkivät pois Suomen lahtarivallan sorrosta ja riistosta. Karjalan neuvostovalta onkin valmis tarjoamaan suojapaikan Suomen fasistien vainoamille vallankumouksellisille työläisille ja talonpojille, joiden on käynyt mahdottomaksi enää toimia Suomessa. Kuitenkin on muistettava, että Suomen työläisten ja talonpoikain tärkeimpänä tehtävänä on nyt omassa maassaan taistella fasistijärjestelmää vastaan sen kukistamiseksi. Sellaisten keskuudessa, joilla on halua siirtyä Karjalaan, on tehtävä vakavaa työtä ja osotettava heille, kuinka heidän ei ole paettava vallankumoukselliselta taistelurintamalta. On myös selostettava, miksi neuvostomaa ei voi ilman muuta ottaa vastaan tuntemattomia tulijoita, joiden joukossa saattaa olla lahtarivallan suoranaisia agenttejakin, ja asian oikeata laitaa selittäen torjuttava porvarien ja sosialifasistien valheelliset parjaukset.

11) Puoluekonferenssi panee mielihyvällä merkille suomalaisten vallankumouksopakolaisten ja muiden suomalaisten työläisten ja talonpoikain toiminnan neuvostovallan puolustamiseksi ja sosialismin rakentamiseksi Karjalassa ja kehottaa heitä edelleenkin tekemään tarmokasta työtä sillä rintamaosallaan Neuvostoliiton bolshevikkipuolueen johdolla ja sen päälinjaa noudattaen sekä taistellen siitä poikkeamia ja syrjäsuuntien sopuun vastaan. Erikoisen tärkeä on kansallisuuskysymyksessä taistella niin suurvaltaista shovinismia kuin myöskin omassa keskuudessa ilmenviä nationalistisia virtauksia vastaan, käytännössä edistäen kansainvälistä kasvatusta, eri kansallisuuksien sopua ja yhteistyötä sosialismin rakentamiseksi, joka sekä on niin selvänä vastakohtana kapitalistimaissa, myös Suomessa, ilmenevälle kansallisuusuvihalle ja kansalliselle sorrolle.

SKP:n VIII PUOLUEKONFERENSSIN PÄÄTÖKSIÄ V. 1931.

Suomen valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät

Suomen Kommunistinen Puolue ei ole vielä voittanut sitä kriisiä (pulatilaa), johonka puolue ja koko vallankumouksellinen työväenliike Suomessa joutui porvariston viime vuotisen päällekkarkauksen sekä SKP:n oman ja julkisten vasemmistolaisten työväenjärjestöjen opportunistisen antautumisen johdosta fasistimullistuksen edessä.

Puolueemme on onnistunut vuoden aikana panemaan jälleen järjestökoneistonsa sekä keskuksessa että tärkeimmissä piireissä jossain määrin auttavaan kuntoon, joskin sen toiminta edistyy vain hyvin hitaasti, alituisessa kireässä taistelussa fasisti- ja poliisiahdisteluja vastaan, missä taistelussa ei ilman osittaisia raskaitakaan iskuja eteenpäin päästä. Ei ainoastaan puolueen johtavat kaaderit, vaan sen järjestöjen rivitkin ovat suureksi osaksi uusiintuneet ja organisatorisesti vahvistuneet. Mutta puoluejärjestöjen elävä yhteys laajoihin työväen joukkoihin on vielä saavuttamatta. Vallankumouksellisen joukkotyön ja työväen joukkotaistelujen alalla suurporvariston luokkasorron eri muotoja vastaan on puolueemme vielä vanhan toimettomuuden ja saamattomuuden pauloissa. Siis tällä kaikkein tärkeimmällä alalla on puolueemme bolshevisoituminen, opportunistisen maatumisen voittaminen teossa ja toimessa, sen mukaisesti kuln Kominternin Tp. Komitea ja SKP itse on päättänyt, vasta alulla ja vaatii nyt edessä olevana aikana osakseen jokaisen puolueen jäsenen täyden huomion ja entistä suuremman tarmon.

I. Suomen porvariston fasistinen diktatuuri

1) Vuoden kokemus osoittaa, että SKP:n viimevuotinen puoluekonferenssi oli täysin oikeassa määritellesään Suomen porvariston valtajärjestelmän uusimman asteen merkitsevän suurporvariston fasistista diktatuuria. Tämä diktatuurijärjestelmä on esiintynyt ja yhä esiintyy ennen kaikkea seuraavissa päämuodoissa.

a) Suurporvaristo on ottanut omien pääedustajiensa, finanssipääoman edustajien, kokoomuspuolueen ja sitä lähinnä olevien aineksien käsiin välittömän johtovallan koko hallitusjärjestelmässä (presidentti, tosiasiallinen johto hallituksessa, eduskunnassa, hallinnossa, armeijassa, suojeluskuntalaitoksessa jne.), käyttäen samalla näennäisinä vapaina käsivarsinaan yhtäältä lapualaisliikettä ja toisaalta sosdemokraattisen oppositionsa koneistoa;

b) työväenluokan valtiollisen ja taloudellisen luokkataistelun parlamentaaristen, kunnallisten ynnä kaikkien muiden laillisten oikeuksien ja laillisten järjestöjen (Ammattijärjestön, eduskunta- ja vaalijärjestöjen, sanomalehtien ym.) väkivaltainen tuhoaminen ja kaiken vallankumouksellisen työväenliikkeen ilmausten järjestelmällinen, raivoisa vainoaminen ja terrorisoiminen niin laittomin kuin laillisinkin keinoin;

c) suuri järjestelmällinen työpalkkain alentaminen ja muidenkin työehtojen häikäilemätön kiristäminen kaikilla teollisuusaloilla, joukkotyöttömyyden hyväksikäyttäminen suoranaisen pakkotyön käytäntöönottamiseksi laajassa mittakaavassa;

d) maalaisköyhälistön ja laajain omistavainkin talonpolkaisjoukkojen puhtaaksi ryöstäminen ja äärimmäiseen kurjuuteen polkeminen suurkapitalistien voittoetujen ja rikastumisen turvaamiseksi;

e) hillitön sotavarustelu ja täysin fasistinen ulkopoliittikka Neuvostoliittoa vastaan.

On välttämätöntä ja tärkeää kommunistien puolelta entistä selvemmin osoittaa työtätekevän kansan laajoille kerroksille tämä Suomessa vallitsevan hallitusjärjestelmän fasistinen luonne, jonka kieltäminen ja peittäminen ja melkein kansanvaltaiseksi maalaaminen on nykyään Suomen sosiaalidemokratian johtajain pääkeino — eikä suinkaan vaaraton ja tehoton keino — joukkojen pimittämiseksi pysymään heidän vanavedessään ja siten passiivisesti kannattamaan pankkiherrain svinhufvudilaista diktatuuria.

2) Ensimmäisenä päävaikuttimena, joka Suomen suurporvaristoa sysäsi fasistiseen vallankäyttöön, oli pyrkimys sen avulla turvata riistosaaliinsa, jota uhkasi kapitalistisen talouden pula. Taloudellinen maailman pulan ollen — kuten Kominternin XI täysistunto sen osotti — kapitalismin yleisen kriisin pohjalla kehittynyt historian suurin talouspula, on kuluvana vuonna yhä tiukemmin kiristänyt Suomen ulkomaankauppaa. Talouspulan pääsyyntä on Suomessa kuitenkin pidettävä sitä seikkaa, että finanssipääoman (pankkien sekä teollisuus- ja maatalousrenkaiden) voiton saalistus on joutunut rärkeään ristiriitaan tuotantovoimien kehityksen kanssa sekä teollisuudessa että maataloudessa. Toisin sanoen tuo voiton saalistus vaikeuttaa ja kahlehtii elävän työvoiman kehitystä, tuotantotekniikan edistystä ja ylipäänsä kansantalouden kohoamista korkeammalle asteelle. Tämän ristiriidan voittamiseksi ovat Suomen suurkapitalismin johtajat ottaneet käytäntöön aito kapitalistisen menettelytavan: työtätekevän kansan enemmistön häikäilemättömän **rosvoamisen**. Fasistisen valtakomennon avulla ovat suurkapitalistit, kuten kapitalistiset maanviljelijätkin kautta linjan hyökänneet työtätekevän kansan elintason kimppuun. Heti fasistikumouksen suoritettuaan riensi porvaristo alentamaan työväen palkkoja niin teollisuudessa kuin maataloudessakin. Tätä on jatkettu koko kuluneen vuoden. Useilla aloilla on palkat alennettu puoleen ja vielä enemmänkin. Työväkeä on joukottain heitetty työttömyyteen. Erityisesti maaseudulla on työläisiä työssä orjasopimuksella ja mahapalkalla ja hallitus on valmistuttanut suunnitelman työttömien kahlehtimiseksi pakkotöihin. Samaan aikaan on lisättyjen tullien ja monopoolien avulla kiristetty hintakiskontaa. Turvatakseen varat sortovaltansa virkakoneistoa, kapitalisteille annettavia avustuksia ja sotavarustelutarkoituksia varten on hallitus korottamastaan korottanut kansan veroja ja pyyhki pois jo hyväksytyt määrärahoja noin 700 milj. mk. edestä, sekä ensi vuoden budjetista vielä paljon enemmän, etupäässä vähentäen yleisiin töihin, työpalkkoihin ja sivistystarkoituksiin kuuluvia määrärahoja.

Maaseudun puolproletaarit ja pientalonpojat ovat joutuneet huutavaan hätään. Pohjolassa syödään jo pettua. Lisätyt verot ja tullit sekä koronkiskonta ja lainain uloshaut sortavat keskitalonpoikiakin konnaillaan. Tuhansilta talonpojilta on ryöstetty omaisuus. Toiset saavat vielä asua maitaan koronkiskurien velkaorjina. Myöskin iso osa pikkuvirkailijoista, opettajista, konttorihenkilökunnasta, käsityöläisistä yms. kärsii puutetta.

3) Työväenluokan vastustuskyvyn masentamiseksi ja sen vastahyökkäysten ehkäisemiseksi on porvaristo koko vuoden jatkanut sen järjestöjen terrorisoimis- ja tuhoamispolitiikkaa sekä sen valtiollisten oikeuksien ja vapauksien hävittämistä. Viime syksyn terrorivaaleilla, joissa puolueemme kärsi täyden tappion, valittu eduskunta on hyväksynyt fasistiset lait, joiden nojalla luokkatietoiselta työväeltä riistetään valtiollinen ja kunnallinen äänioikeus sekä laillistettiin hallituksen, virkamiesten ja lapualaisten väkivalta työväkeä vastaan. Tätä työväen kuristusta on vielä täydennetty kaikilla pakkomääräyksillä ja työmaaterrorilla, jonka toimeenpanemista sosialifasistit tehokkaasti ovat edistäneet. Suomen Ammattijärjestö sekä muut vasemmistolaiset työväenjärjestöt on lakkautettu ja sosialifasistit ovat rosvonneet työväen lehtiä, kirjapainoja ja yhdistystaloja. Erikoisesti on ohranavaino kohdistunut kommunistista puolueettamme vastaan, jonka porvaristo ymmärtää ainoaksi voimaksi, joka järjestää työväen ja talonpoikaiston voimia fasistista diktatuuria ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan.

4) Fasistikumous merkitsi myöskin Suomen suurporvariston häikäilemättömän avointa etenemistä hyökkäävän ulkopolitiikan tiellä, ennen kaikkea vastavallankumouksellisen rosvosodan valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Suomella on imperialististen suurrosvojen kätyrinä ja kansainvälisen taantumuksen tukikohtana tulevan imperialistisen sotarintaman pohjoissivellä erikoisen tärkeä osuus aseellisen päällekkäisyyden valmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan. Johtavien kapitalististen maiden porvariston ja sosialifasistien esimerkkiä noudattaen on valkoinen Suomi sosdemokraatteineen innolla ottanut osaa kaikkiin kansainvälisiin neuvostovastaisiin parjaukskamppailuihin ("uskonvainot", "sosialistivainot", "polkumyynti", "pakkotyö"). Suoranaista sotilaallista yhteistoimintaa Suomen ja muiden pahimpain neuvostovihoillismaiden välillä ovat osoittaneet mm. laivasto- ja upseerivierailut, Ranskan johtavien militaristien erikoinen huomio "onnettoman Suomen" kohtaloon jne. Laajain kansankerosten yllyttämistä kannattamaan neuvostovastaista sotaa ja Suomen suurporvariston omia imperialistisia anastuspyyteitä sekä kansan huomion kääntämistä pois oman maan olojen kurjuudesta tarkoittaa Suur-Suomi-propaganda, valhetulva Inkerin ja Karjalan talonpoikain "sorronalaisesta" asemasta, kiihtyvä venäläisvihän lietsonta, neuvostovastainen boikottaus. Tuoreimpina todistuksina Suomen porvariston voimaperäisestä neuvostovastaiseen sotaan valmistumisesta ovat tuntuvasti lisätyt sotilasmenot, asevarustelujen 6-vuotissuunnitelma, strategisten rauta- ja maanteiden valmistelu, sotalaivain rakentamisen kiirehtiminen, ilma- ja kaasusodan välineiden kehittäminen, suojeluskuntain sotaharjoitusten huomattava vilkastuminen, Neuvostoliiton edustajain loukkaaminen, provokatoriset "isänmaalliset" mielenosoitukset Karjalankannaksella, Mannerheimin nimitys puolustusneuvoston puheenjohtajaksi ja sotaprovokaattori Valleniuksen vapauttaminen.

5) Suomen eduskunta on nyt niin notkea fasistihallituksen elin, että fasistiporvareilla ei ole ollut erikoista syytä puhua parlamenttarismia.

vastaan, vaan on päinvastoin tällaisen — terrorivaaleilla, lakeja törkeästi rikkoen valitun — parlamentin olemassaolo ollut edullinen fasistijärjestelmän toimeenpanolle. Se on myös antanut sosialifasisteille ja muille "demokraattia" näytteleville porvareille tilaisuuden uskotella työväelle ja talonpojille, että Suomessa ei vallitse fasismi, vaan kansanvaltainen järjestys. Armeijassa, suojeluskunnissa ja virkakoneistossa on fasismin asemia lujitettu. Sanomalehdissä ja suullisella propagandalla muokataan miellialaa uusia fasistidiktatuurin ja terrorin kiristyksiä varten, mm. vaatien kuolemanrangaistuksen käytäntöön ottamista kommunisteille.

6) Erikoinen tehtävä fasistirintamassa on sosialidemokraattisella puolueella. Sen sosialifasistiset johtajat, jotka jo ennen fasistimullistusta ja sitä toimeenpantaessa antoivat kannatuksensa erinäisille fasistisille toimenpiteille (yhdistyslaki, Kivimäen linja), ovat sen jälkeen antaneet uusia, epäämättömiä todistuksia fasistisuudestaan (Ammattijärjestön hajoittaminen, työväentalojen ja kirjapainojen ryöstö, Tannerin ym. puheet sosialidemokratian ja lapualaisten yhteisestä päämäärästä, lojaalisuus Svinhufvudille, edistysmielisten ja maalaisliiton hännystely ym.). Tähän kuuluu myös osanotto fasistisen valtiovallan tukemiseen eduskunnassa, käytyrominen valtion ja kuntain viroissa, osanotto sodanvalmistuksiin ja kapitalistisen talouden pelastuspyrinnöihin. Mutta voidakseen täyttää tehtävänsä, joka on työväenluokan vastustuskyvyttömänä pidättäminen sekä sen käsistä ja jaloista sidottuna luovuttaminen fasisti- ja sotaterroren alaisuuteen, täytyy sosialifasistien yrittää luovimalla peitellä julkeata apupalvelustaan fasismille. Ne voivat kyllä puhua fasismia vastaan, välistä räikeilläkin sanoilla, mutta samalla kierosti uskotellen, että fasisteja ovat vain maantiellä mellastavat lapualaiset eikä suurporvariston pääjohtajat. Tätä sosialifasistien petkutusta ei puolueemme ole vielä läheskään riittävästi saanut paljastettua. Puolueemme tärkeänä tehtävänä on taistella tarmokkaasti sitä työväenkin keskuudessa laajalle levinnyttä harhaa vastaan, että sosdem johtajat muka ovat fasismin vastustajia, ja että niitä voitiin äänestää "pienempänä pahana", että Ståhlbergia voitiin kannattaa samasta syystä ja että nykyinen hallitusjärjestelmä voisi parantua täten "demokraattiseksi". On paljastettava ensiksikin se petkutus, että porvariston luokkaherruus n.s. "demokratian" eli parlamenttarismin muodossa olisi muka pohjaltaan ja periaatteellisesti toista kuin se on fasistisen diktatuurin muodossa, sekä toiseksi paljastettava se petkutus, että sosialifasistit käytännössä eivät muka kannattaisikaan fasismin toteuttamista, koska kerran puhelissaan esiintyvät vanhan porvarillisen demokratian puolesta.

7) Porvariston leirissä esiintyy koko joukko sisäisiä ristiriitoja, rakoillemisia sekä vanhoja ja uusia ryhmityksiä, riippuen osaksi etujen ristiiriidoista osaksi siltä välttämättömyydestä, että porvaristo tarvitsee useita eri puolueita ja multa eri järjestöjä, joiden kunkin on esiinnyttävä jonkun verran eri tavalla, voidakseen kerätä eri kansankerrosten kannatusta (kokoomuspuolue, lapualaiset, aitosuomalaiset, ruotsalainen puolue, maalaisliitto, edistysmieliset, sosialidemokratia, "vapaa työväenliitto" jne.). Aivan yhtenäiseksi ei porvariston rintama voikaan koskaan muuttua sisäisesti. Se on yhtenäinen ainoastaan taistelussaan vallankumousliikettä vastaan. Sen sisäisillä rakoiluilla ja sen eri ryhmäin välisillä liittoutumisilla ja kahnauksilla ei ole sitä merkitystä, että porvarillinen luokkavalta koskaan noihin ristiriitoihin hajoaisi, ellei työväenluokka, yhdessä riistetyn talonpoikaisväestön kanssa sitä kukistaisi. Köyhällistön ja pien-

talonpoikain laajojen rivien luokkataisteluun, tämän taistelun vahvistumiseen ja nousuun Kommunistisen Puolueen johdolla, perustuu näin ollen vallankumouksen näköala Suomessa.

II. Työväenliike ja kommunistisen puolueen päätehtävät

1) Kun sianpäälinen diktatuuri hävitti Suomen Ammattijärjestön ja luokkataistelun kannalla olevat työväen vaalijärjestöt, sanomalehdet jne. tahtoi se kerta kaikkiaan tehdä mahdottomaksi työväen luokkataistelun ylipäänsä. Se on koettanut ja koettaa yhä edelleen niin hyvin poikkeuslaeillaan kuin myös laillistamattomalla terrorilla ynnä sosialidemokraattisten järjestöjen avulla jatkuvasti estää työväen luokkataisteluliikkeen esiintymisen ei ainoastaan eduskunta- ja kunnallisvaaleissa, vaan myös kaikilla muilla valtiollisen ja taloudellisen joukkoliikkeen aloilla. Tämä tehtävä on porvaristolle ylivoimainen, se voi tällaisilla hyökkäyksillään korkeintaan saavuttaa itselleen ohimenevän hengähdyspaussin, jonkun aikaa pidättää vallankumouksellisen työväenliikkeen nousua. Ennenkaikkea kommunistisen puolueen johtavasta toiminnasta riippuu tällöin vallankumouksellisen nousun jouduttaminen, jonka edellytyksenä on lähinnä se seikka, että työväen joukkoliikkeen painopiste, joka ennen oli eduskunta- ja kunnallisvaalikamppailujen sekä ammattijärjestön työsopimuspyrintöjen alalla, saadaan nopeasti siirtymään uusille urille ja osaksi uusin muotoihin: työpaikkaliikkeisiin yleensä ja erityisesti työlakkoihin, työttömäin liikkeeseen ja katuesiintymisiin, voimakkaisiin mielenosoituksiin ja muihin joukkotaisteluihin. Ainoastaan tämän käänteen suorittaminen työväen joukkoliikkeessä, tämä voimain uudesti ryhmitys sen luokkataistelurintamalla auttaa työväkeä murtautumaan ulos luokkavihollisen kuristavasta saarroksesta sekä siirtymään tehokkaaseen vastahyökkäykseen.

2) Käytännössä on tämä käänne joukkoliikkeiden mobilisoimiseen työpaikoilla ja kaikkialla, missä työväen joukot tavattavissa ovat, osoittautunut puolueellemme erittäin vaikeaksi tehtäväksi, eikä suinkaan pelkätään ulkonaisten olojen vaikeuden takia, vaan ennen kaikkea puolueen omien vikojen ja puutteiden takia. Tällä alalla ei puolueemme ole vielä kukaan paljon vapautunut siitä "jäsenten-puutumisesta", joka sitä vaivasi vuosikausia ennen fasistista mullistusta, niin ettei se kyennyt taistelemaan esim. lakkoliikkeiden kehittämiseksi eikä joukkotyön kumouksellistuttamiseksi. Sodan jälkeisen kapitalismin koko toisen kauden aikana SKP. sensijaan että olisi järjestelmällisesti työskennellyt "sosialidemokraattisten perujen poisjuurittamiseksi" puolueesta ja sen kanssa yhteydessä olevasta legaalisesta vallankumouksellisesta liikkeestä, "soveltautui käytännöllisessä toiminnassaan opportunistisesti kapitalismin suhteellisen vakaantumisen oloihin ja sitä vastaaviin porvariston luokkaherruuden laillisiin muotoihin" (KI:n TpK:n politsihteeristön lausunnosta). Ytimalkaisia direktiivejä uudesta kurssista oli puoluejohto kyllä antanut Kominternin VI kongressin ja X täysistunnon päätösten perusteella, mutta se ei huolehtinut siitä, miten niitä piti konkreettisesti soveluttaa käytäntöön, joten ne jäivätkin vain paperille. Ja silloin kun niinsanotut "hoipertelijat" (Välläri, Nurminen, Tuomi, Ahokanta ym.) nousivat avoimeen taisteluun puoluetta vastaan (v. 1929), koettaen kääntää ennen kaikkea Ammattijärjestön toiminnan kerrassa reformistiselle tolalle, niin että siihen olisivat olleet tyytyväisiä

sekä sosialidemokratian että porvariston johtajat, silloin puolueemme johtokyllä "otti oikeita askeleita puolueen työn kumouksellistuttamiseksi, mutta teki sen liian vähän päättäväisesti, liian suppeassa mittakaavassa ja suuresti myöhästyen, eikä osannut saada aikaan välttämätöntä käännettä puolueen työssä" (TpK:n politsihteeristön edellämämainitusta lausunnosta). Tällä opetuksella on nytkin vielä tärkeä merkitys. "Hoipertelijat", jotka väittivät edustavansa johdonmukaista työväen luokkataistelukantaa ja meidän puolueemme ajavan väärää "äkkijyrkkää" (ultravasemmistolaisista) suuntaa, ovat sitten fasisidiktatuurin aikana miltei kaikki menneet sosialidemokratian leiriin, siis sangen johdonmukaisesti loikkineet kylläkin luokkataistelun, mutta porvariston luokkataistelun rintamalle. Meidän puolueemme sitä vastoin on pelottomalla itsearvostelullaan oikaissut poliittisen linjansa ja parantanut omaa taistelukykyisyyttään, mutta vallankumouksellisten joukkoliikkeiden nostattamiseksi (ennen kaikkea työpaikoilla ja työttömäin keskuudessa) se on vieläkin toiminut liian vähän päättäväisesti, liian suppeassa mittakaavassa ja suuresti myöhästyen, saamatta vieläkään aikaan välttämätöntä käännettä tässä työssään ja kykenemättä vielä kaikkialla puolueen riveissä täysin voittamaan antautumismielialan jätteitä.

3) Tätä tilaa ovat sosialifasistit lahtarivallan avustuksella käyttäneet himokkaasti hyväkseen, yrittäen nyt saada käsiinsä Suomen työväenliikkeen johdon, mikä heille "demokraattisin keinoin", ennen fasisidiktatuuria, ei onnistunut. Työväentalojen, kirjapainojen ja työväenliikkeen muun omaisuuden ryöstämisessä on säännöllisesti ollut käytännössä sellainen työnjako, että ensin ovat lapualaiset maantierosvot suorittaneet tihutyön, sen jälkeen hallitus takavarikoimisen ja oikeusilveilyn ja sitten ovat sosialidemokratian johtajat rientäneet saaliin kimppuun, kuin shakaalit öisellä tappotantereella. Työmailla ovat taas useimmat sos. dem. ammatillisten järjestöjen toimitsijat toimineet suoranaistena työnantajain käytyreinä ja ilmiantajina. Tästä huolimatta ovat he saaneet lisää jäseniä amm. järjestöihinsä, ainakin muutamia tuhansia (kaikkiaan niissä lienee nykyään noin 20.000). Tosin enin osa entisistä S. Ammattijärjestön jäsenistä on jäänyt sosialidemokraattisten järjestöjen ulkopuolelle, mutta väärin olisi luottaa siihen, että sos. amm. järjestöt ylipäänsä eivät voi kasvaa laajemmiksi joukkojärjestöiksi. Ne voivat kyllä kasvaa, jos kommunistien aktiivisuus ei ammatillisen toiminnan alalla nykysestään parane. Sos. dem. johtajat voivat siinä tarkoituksessa ruveta myös käyttämään paljon kavalampaa luovimismenettelyä kuin tähän asti. Viime eduskuntavaaleissa heidän onnistui vetää äänestäjikseen enin osa työläisvalitsijoihstakin, nähtävästi enin osa niitakin, jotka ennen olivat äänestäneet vallankumouksellisen työväen ehdokkaita. Se oli mitä räkkelin osotus siitä, kuinka huonosti puolueemme oli vuosien kuluessa, huolimatta siitä että se oli kaiken aikaa haukkunut sosialidemokratian johtajat niiden oikealla nimellä, noskelaispeppureiksi ja sosialifasisteiksi, osannut todella paljastaa laajoille työväen-joukoille niiden oikean luonnon, niin etteivät nämä joukot olisi voineet pahimmankaan terrorin aikana erehtyä pitämään sos. dem. puoluetta "pienempänä pahana" kuin muita porvariston puolueita. Pitämättä tätä sosialifasistien vaalivoittoa vielä minään ratkaisevana voittona taistelussa hegemoniasta (johtoasemasta) Suomen työväenliikkeessä, on sitä ennen kaikkea katsottava mitä vakavimmaksi varotukseksi meidän puolueellemme toimettomuudesta ja saamattomuudesta joukkotyön alalla. Vappumielenosoituksissa eivät

sosialidemokraatit, huolimatta legaalisuuden monopolista, saaneet tänä vuonna mukaansa yleensä sen enempää väkeä kuin ennenkään, mutta sitä ei voi lukea meidän puolueemme ansioksi, koska meidän järjestöme eivät juuri missään pystyneet murtamaan heitä koskevaa mielenosoituskieltoa. Mitä ripeintä ja tarmokkainta ponnistusta kysytään puolueeltamme taistelussa sosialidemokratian vaikutusta vastaan, jos tahdotaan puolueellemme taata työväenluokan enemmistön kannatus.

4) Suomen työväen luokkataistelun painopisteen siirtyminen vaalikamppailujen ja legaalisen (laillisen) ammattijärjestön toiminnan alalta työpaikoille, kaduille ja työttömäin joukkoihin ei suinkaan sisällä sitä, että puolueemme olisi luovuttava käyttämästä ainoatakaan niistä legaalista taistelumahdollisuuksista, mitä suinkin voidaan hyväksi käyttää. Kysymys siitä, onko pääpaino pantava salaiseen vaiko julkiseen toimintaan, merkitseisi erheellistä kysymyksen asettelua, sillä nyt on tärkeämpää kuin koskaan ennen oikein yhdistää julkinen ja salainen toiminta kommunistisen puolueen työssä, semminkin vallankumouksellisessa joukkotyössä kaikilla eri aloilla. Siinä on puolueemme jäsenillä vielä paljon oppimista. Liian yksipuolisesti on viime aikana tehty vain salaista työtä ja liian ahtaan piirin keskuudessa. Järjestöjen on opittava voittamaan itseensä-sulkeutuneisuuden vaara ja alati vaikuttamaan laajain joukkojen keskuudessa, silti saattamatta jäsenistöään viholliselle ilmi. Varsinkin työpaikoilla on vallankumouksellisten järjestöjen pakko salata jäsenensä, mutta osattava samalla kehittää laajaa julkista toimintaa. Työpaikkain ulkopuolella on perustettava vallankumouksellisia joukkojärjestöjä mitä erilaisimmissa muodoissa, legaalisia tai puolilegaalisia (salaten jäsenten nimiä ja johtavain komiteain kokoonpanoa). Tällaisia järjestöjä on puolustettava ja sikäli kuin niitä hajoitetaan, perustettava uusia, sekä ylipäänsä itsepintaisesti taisteltava julkisen järjestymis- ja kokoontumisoikeuden ja sanavapauden puolesta. Mutta pois kaikki sellainen kuvittelu, että entinen legaalisen joukkotoiminnan aika voisi enää palata. Pois kaikki sellainen pyrintö, että työväen luokkataistelun painopiste siirrettäisiin takaisin vaalikamppailujen ja legaalisten ammatillisten järjestöjen toiminnan alalle!

Passiivisuus vallankumouksellisen joukkotoiminnan alalla, mikäli se ei johdu pelkästä kokemattomuudesta ja neuvottomuudesta, vaan vastahakoisuudesta tätä toiminnallisuutta kohtaan, on nykyoloissa mitä vahingollisinta lajia opportunistia, jota vastaan on valppaasti ja tiukasti taisteltava kahdella rintamalla. Päävaara on katsottava olevan oikeistolaisessa viistopyrinnössä, toisin sanoen sellaisessa vastahakoisuudessa ja jarrutuksessa bolshevistisen joukkojen mobilisoimistyön suhteen, joka perustuu esim. legaalisen "hyvänsään" palaamisen odotukseen, vanhain legaalisten menettely- ja työtapain takaa-ajamiseen, sovinnolliseen suhtautumiseen sellaiseen kantaan, jonka mukaan sosialidemokratia sittenkin olisi jokin "pienempi paha" jne. Missä tällaista viistopyrintöä tavataan puolueen jäsenissä versomassa, on ankarasti käytävä kimppuun eikä tyydyttävä ennen kuin se on juurineen revitty irti sillä oikeisto-opportunisti voi sellaisissa oloissa, kuin puolueemme nykyään toimii, hyvän aikaa viihtyä sovinnossa illegaalisenkin puoluekoneistotyön kanssa, hiljaisesti saboteeraten joukkotoiminnan kehittämistä. "Vasemmistolainen" viistopyrintö, joka sekin on pohjaltaan opportunistista, esintyy näissä oloissa sellaisena vastahakoisuutena bolshevistista joukkotoimintaa kohtaan, joka on yhteydessä esim.

puna-armeijan saapumisen odottelun kanssa tai sellaisen haihatte-
lun kanssa, että kaikki taloudelliset lakot on muutettava poliittisiksi lakkoiksi
tai tilanteesta välittämättä julistettava poliittisia lakkoja tai keksittävä
muita voimakkaampia keinoja, jotta vain säästytettäisiin siitä vaivaloisesta
valmistelutyöstä, mitä suurten joukkojen mobilisoiminen kysyy. Rärkeässä
muodossa esiintyi ultra-vasemmistolainen viistopyrintö erään Helsingissä
syntyneen oppositio-ryhmän, n.s. "punaisten rintamamiesten" julistuk-
sissa, joissa vastustettiin ei ainoastaan vaallistaisteluun osanottoa, vaan myös
ammattillista toimintaa sekä mielenosoituksia ja kaikkea julkista joukko-
toimintaa (vieläpä oikein kiitettiin fasisteja julkisen toiminnan mahdolli-
suuksien hävittämisestä), itse tyytyen vain huutamaan aseelliseen taiste-
luun varustautumisesta. Puoluejohto teki oikein asettaessaan tämän ryh-
män toiminnan Helsingin puoluejärjestön keskusteltavaksi ja arvostelta-
vaksi. Nykyään on tuo ryhmä menettänyt kaiken merkityksensä. Erinäiset
tämän ryhmän jäsenet kehuivat heidän olleen yhteydessä Leningradiin,
missä on esiintynyt toinen vielä pienempi oppositio-ryhmä Eino Rahjan
johdolla, jolla on takavuosilta paljon persoonallista aihetta väärään kau-
naan puoluejohtoa kohtaan ja sen johdosta menetettyään uskonsa koko
puolueeseen, on katsonut nyt ajan sopivaksi ryhtyä likvidaattorimaisella
tavalla parjaamaan puoluetta ja puoluejohtoa. Hänen "platformunsa"
supistuneekin pääasiassa tuohon parjaamiseen. Puoluejäsenten velvollisuus
on esiintyä selvästi ja lujasti tuollaista puoluevastaista oppositio-yrity-
selyä vastaan.

5) Sen, että puolueemme todella suorittaa käännettä oikean bolshevisti-
sen joukkotoiminnan tiellä, pitää ennen kaikkea ilmetä sen kykynä jär-
jestää ja johtaa työväen joukkoesiintymisiä porvariston fasistista sortoa
vastaan. Samalla kun puolueemme järjestöt ovat fasistidiktatuurin jatku-
vien iskujen alla järjestäneet rivejään uudelleen taistelukuntoon ja täyttä-
neet uusilla proletaarisilla voimilla vihollisen niihin iskemät aukot, ovat
ne tehneet useita yrityksiä työväen joukkoesiintymisten aikaansaamiseksi.

Sellaisia yrityksiä tehtiin vaalien yhteydessä, marraskuun vallankumous-
juhlien aikana, Lenin-Liebnecht-Luxemburg viikolla, Ammattijärjestön
oikeusjutun aikana, kansainvälisenä työttömien päivänä helmikuussa, Vap-
puna, elokuun 1 p:nä ja erinäisissä muissa tapauksissa sodan valmistuksia
vastaan. Näissä tilaisuuksissa ja muulloinkin valmistettiin ja levitettiin
julistuksia ja lentolehtisiä, esitettiin julki puolueen asettamia tunnuksia,
pidettiin puheita jne. Kasarmeissa levitettiin myös julistuksia, panivatpa
toverit toimeen punaliputuksenkin Suomenlinnassa ym. Näistä yrityksistä
ei kuitenkaan kehittynyt voimakkaampia joukkoliikkeitä. Vappuna, huoli-
matta siitä, että oli valmistauduttu mielenosoituksiin, saatiin aikaan vain
parissa paikassa pieni mielenosoitus. Elokuun 1 p:nä ei puolueen yrityk-
sillä ollut lainkaan menestystä. Näitä esiintymisiä oli kyllä valmistettu,
olipa yritetty sitä työpaikoiltakin käsin, mutta valmistuksia ei osattu
tehdä oikealla tavalla, ne eivät pohjautuneet jokapäiväiseen sitkeään työhön
työpaikoilla, joka on ainoa tapa voittaa työväen luottamus, niin että se
joukolla lähtee puolueen kutsusta kadulle. Puolueemme jäsenten ja jär-
jestöjen on tästedes paljon paremmin opittava niin toimimaan työväen
keskuudessa, että joukot helissä näkevät parhaan auttajansa ja esitaiste-
llijan toiminnassa heidän jokapäiväisten tarpaidensa puolesta. Kun sitten
jokin työnantajan ja poliisin törkeä teko erikolsesti kuohuttaa työläisten
mieltä, tai kun on kysymyksessä jokin koko paikkakuntaa tai koko maata
käsittävä kamppailu fasistisen miellivallan ilmauksia vastaan, on puolue-

järjestön, yhteistoiminnassa laajemman työläisaktiivien kanssa, organisaatorisesti valmistettava mielenosoitus, hyvin harkittava tunnukset, kytkien yleiset tunnukset työpaikan ja paikkakunnan työväen läheisiin tarpeisiin, valittava oikea aika liikkeelle lähtöä varten sekä jaettava tehtävä varmojen tovereitten kesken. Tällöin on pidettävä huolta siitä, että jonkun toverin laiminlyönnin takia ei joukkotoiminta joudu kärsimään, kuten muutamia kertoja tapahtui kuluneena vuonna. Puolueen vastuunalaisen elimien on, oikein arvioiden olevat olot ja työväen mielialan, päätettävä, millaista mielenilmausta yritetään ja miten sitä kehitetään edelleen, silloin kun siihen todella saadaan yhtymään suuret joukot. Kaikissa valmisteluissa on muistettava, että fasistivalta tulee väkivallalla sekaantumaan asiaan ja on ajoissa järjestettävä joukkoluontoinen työväen itsepuolustus sekä kouluutettava luotettavat aloterhyhmät antamaan liikkeelle ryhtiä ja sitä oikein ohjaamaan.

6) Puolueemme on tehnyt erinäisiä yrityksiä saadakseen jälleen käyntiin työväenluokan vallankumouksellisen joukkojärjestötoiminnan, jonka fasistihyökkäys löi hajalle. Erikoisen tärkeä on työväen luokalle sen ammatillinen järjestäminen. Vasemmistolaisia ammatillisia järjestöjä, jotka viime vuonna vastaan panematta antoivat itsensä lakkauttaa, on koettu herättää toimintaan, mutta siihen ryhdyttiin liian myöhään eikä siinä onnistuttu. Vain muutamilla paikkakunnilla pitivät järjestöjen toimikunnat kokouksia, parhaassa tapauksessa kooten ympärilleen pienen aktiivien, mutta tarkoitti tämä toiminta pikemmin järjestöyhteyksien säilyttämistä kuin uuden joukkotoiminnan alkamista taistelun kehittämiseksi sen alan työväen etujen puolesta. Ei kehitetty näiden järjestöjen puolijulkista toimintaa eikä taistelua niiden legaalisuuden puolesta. Ei ole myöskään vakavasti yritetty perustaa uusia julkisia järjestöjä sellaisessa muodossa kuin fasistidiktatuurin olosuhteissa olisi mahdollista. Ammattijärjestöä vastaan nostetun oikeusjutun yhteydessä lähettivät järjestöt Helsinkiin parisataa edustajaa, mutta puolueemme ei saanut tänäkään johdosta kehitettyä laajaa joukko-ottelua yli koko maan, missä yhteydessä olisi ollut tilaisuus esittää työväen joukkojen käsiteltäväksi Suomen ammatillisen liikkeen polttavat kysymykset, entisyyden puutteet ja virheet sekä edessä olevat tehtävät. Sos. dem. ammatillisissa järjestöissä ei kehitetty tehokasta toimintaa nostattamalla niissä olevat vallankumoukselliset ja sos. dem. työläiset niiden sosialifasistista johtoa vastaan. Keväällä ryhdyttiin puolueemme toimesta eri seuduilla järjestämään ammatillisia ryhmiä työpaikoilla ja asetettiin väliaikaisia teollisuusliittojen keskuselimiä sekä perustettiin sitten Punainen Ammattijärjestö. Nämä järjestöt eivät kuitenkaan ole ryhtyneet kehittämään joukkotoimintaa ja työtaistelua. Ja nyt on se vaara, että ne jäävät pieniksi ja itseensä sulkeutuneiksi, jonkunlaiseksi puoluejärjestöjen toisinnoksi, ja niiden sekä keskuselinten toiminta jää pelkäksi näpertelyksi järjestöaparaatin juoksevissa tehtävissä. Tämä vaara voidaan välttää ainoastaan sillä tavalla, että luodut järjestöellimet puoluefraktiain johdolla ryhtyvät järjestelmällisesti kehittämään joukkotoimintaa työpaikoilla. Sinne on perustettava vankat perusjärjestöt, joista pitää tulla työväen joukkotoiminnan vankka tuki. Vain näiden työpaikkaryhmiä jokapäiväinen, valpas toiminta työväen jokapäiväisten kysymysten hyväksi tekee ne järjestöt kykeneviksi oikein valmistamaan sellaisia lakkoja, joita työnantajat eivät saa noskelaisten avulla niin helposti murretuksi kuin kävi pienten työselkkausten viime talvena.

7) Toiminta työttömyysliikkeen hyvin järjestämiseksi on nyt puolueen tärkeimpiä toimialoja. Työttömyys on jatkuvasti lisääntynyt, yhä uusia joukkoja heitetään pois kapitalistien, valtion ja kuntien työstä, ja lisää aljotaan heittää. Näin joutuu yhä uusia joukkoja työttömiksi ja yhä suurempaan puutteeseen. Maaseudulla on työttömyys erikoisen raskas ja kärsivät siltä myös palkkatöissä varsinaisesti käyneet pikkutalonpojat. Valtion ja kuntien puolesta ei työttömien auttamiseksi tehdä mitään. Työmäärärahoja yhä supistetaan. Järjestöjen työttömyyskassatkin on valtio ronskonnut. Ja nyt suunnittelee hallitus vielä työttömäin pakkotyöhön kytkemistä. Tällaisissa oloissa olisi pitänyt järjestää laaja ja voimakas työttömäin liike. Alkua siihen olikin syystalvella, jolloin Helsingissä työttömät asettivat vaatimuksia ja lähettivät lähetystön valtioneuvostoon niitä esittämään sekä tukivat vaatimuksiaan mielenosoituksella. Mutta vangitsemisilla ja poliisiterrorilla sai hallitus liikkeen tukahutetuksi ja nosket pääsivät järjestämään "työttömäinliikettä", joka merkitsee työttömäin kytkemistä toimettomuuteen heidän komiteainsa ja kunnallishallintojen holhouksen alaisina, joiden kautta nosket ja porvarit harjoittavat monenlaista terroria ja painostusta työttömiä kohtaan. Siihen, että työttömäin liike näin joutui kuolleeseen pisteeseen, oli syynä sama saamattomuus ja oikeiden toimitapojen sovelluttamisen kykenemättömyys kuin muussakin puolueen joukkotoiminnassa. Ei kyetty, eikä ollut riittävää yritystäkään, työttömäin keskuudessa toimien, näiden omaa joukkotoimintaa järjestäen ja kehittäen, rohkaisemaan heitä taisteluun hätätilastaan johtuvien käytännöllisten vaatimusten puolesta, järjestäen samalla tehokkaan joukko-puolustuksen fasisti- ja poliisiterroria vastaan. Kuluneen vuoden virheet on nyt oikealla bolshevistisella itsearvostelulla osotettava ja lähdeittävä järjestämään työttömien toimintaa uudella joukkopohjalla, kehittäen siitä voimakas joukkoliike hallitusta, kunnallispuomoja ja koko kapitalistijärjestelmää vastaan.

8) Horjumattomasti luottaen Suomen työväenluokan ja Kommunistisen Puolueen omaan vallankumoukselliseen kehityskykyyn ja taisteluvoimaan, on kaikkien puolueen järjestöjen ja jäsenten juuri nyt näytettävä ei sanoissa, vaan tositeoissa, mitä merkitsee todellinen bolshevistinen kurssi Suomen proletariaatin luokkataistelun vahvistamisessa, johtamisessa ja sen kehittämässä korkeampiin taistelumuotoihin. Siinä mielessä on nyt köyhälistön syvä suuttumus ja katkeruus ohjattava joukkotaisteluksi maassa vallitsevaa porvarillista sortovaltaa vastaan, kussakin tilanteessa aina kehittäen ja järjestäen taistelua niin pitkälle ja sellaisessa muodossa kuin vain on mahdollista saada joukot puoluetta seuraamaan. Alinomaisesta vastaanpanemattomuudesta fasistisen väkivallan edessä on saatava loppu. On saatava tästä lähin joukkojen tunnukseksi: **kova kovaa vastaan!** Se, mitä viimevuotisen puoluekonferenssin päätöslauselmassa sanottiin fyysisestäkin vastarinnasta, on pidettävä vakavana päätöksenä, eikä tyhjänä puheena. Yksilöllinen terrori ei ole kommunistisen puolueen menettelytapoja, mutta Suomen porvariston johtajille ja käytyreille, jotka luulevat että yksinolkeus joukkoväkivallan käyttöön on heillä, että voivat vastusta kohtaamatta tehdä vallankumouksellista työväkeä vastaan mitä rikoksia ja tihutöitä tahansa, on näytettävä, että he siinä erehtyvät. Fyysisen joukkovastarinnan tarkoituksenmukaisuus on kuitenkin tarkoin harkittava kussakin konkreettisesti tapauksessa erikseen, kussakin poliisi- ja fasistihyökkäyksessä, toverien vangitsemistilaisuuksissa jne., ennen kaikkea sen näkökannan mukaan, onko vai eikä ole luultavaa, että se to-

della kohottaa työväenjoukkojen taisteluhenkä ja kykyä. Tärkeimpänä tehtävänä on pidettävä sitä, että todella saadaan (ei vain kutsuta) laajat joukot aktiivisesti osaa ottamaan puolueemme järjestämiin mielenosoituksiin ja sopivassa tilanteessa myös poliittisiin joukkolakkoihin. Sikäli kuin se meille onnistuu, sitä paremmin voidaan tällaisten joukkotaistelujen yhteydessä vastata luokkavihollisen päällekkarkauksiin voimallisilla vastaiskuilla, jotka murtavat heidän rivejään ja vahvistavat suuresti vallankumouksellisen proletariaatin rintamaa. Poliittisen joukkolakon tunnusta ei ole kevyesti heiteltävä, sillä siitä on tehtävä tositoiminnan tunnus, jonka puolue, silloin kun se sen päättää, kykenee myös toimeenpanemaan. Jos ennen vallankumouksellisen tilanteen kypsymistä Suomessa porvaristo tekee sen äärettömän rikoksen, että ryhtyy sotaan Sosialistista Neuvostoliittoa vastaan, on Suomen työväen noustava kaikella väellä ja voimalla kommunistisen puolueemme johdolla sotaan sota vastaan. Kovissa kokemuksissa ja taisteluissa karaistunut Suomen köyhälistö ja Punainen Neuvosto-Karjala silloin rinnan rynnistökööt taistellen suurimmasta voitosta ja iskien lahtarilaumat maahan. Nykyään lähinnä olevan ajan kaikki osataistelut ja joukkoliikkeet Suomessa, joita puolueemme on nostettava ja järjestettävä, tarkoittavatkin Suomen työväenluokan vallankumouksellista valmistamista ratkaiseviin suurtaisteluihin, jotka nopeasti lähestyvät ja ennen pitkää tulevat alkamaan muodossa tai toisessa, tulipa sitten ensin sota tahi ilman sota vallankumoustilanne, jonka tuloa puolueemme tahtoo jouduttaa.

III. Talonpoikaisliike

1) Suomen maaseudulla vallitsee nyt hätä ja levottomuus. Maatyöväen ja talonpoikain suurten joukkojen eläminen on käynyt yhä ahtaammaksi ja heitä on yhä suuremmissa määrin alettu häätää pois konnuiltaan. Tämä maalaisraatajien ahdinko johtuu suurkapitalistien ja niiden hallituksen rosvohyökkäyksestä heitä vastaan. Mutta etteivät he näkisi hätänsä oikeata syytä eivätkä ryhtyisi taisteluun sen todellisia aiheuttajia vastaan, sehttävät nämä heille, että se johtuu kansainvälisistä syistä, joita ei voida auttaa. On kyllä totta, että koko kapitalistisessa maailmassa vallitsee taluspula, mutta sitä juuri käyttävät suurkapitalistit nyt hyväkseen lykätäkseen tappionsa työväen ja talonpoikain niskoille ja yhä enemmän rikastuakseen. Suomenkin kapitalistit, joilla on vaikeuksia kilpailussa kansainvälisillä markkinoilla, ovat voitto-osinkonsa säilyttääkseen hyökänneet työväen ja talonpoikain kimppuun rosvotakseen niiltä, mitä irti saavat. Toimeenpanemansa fasistisen hallituksen turvin ovat ne kuluneen vuoden aikana useaan otteeseen polkeneet työväen palkkoja, erikoisesti maaseudulla, niin että työläiset ovat joutuneet alastoman nälän kouriin. Sahoista, metsätöistä sekä muista kapitalistien, valtion ja kuntain töistä on erotettu suuria joukkoja ja yhä uusia heitetään maantielle. Myöskin ne talonpojat, jotka eivät tule toimeen ilman palkkatöistä saamlaan lisäansioita, heillä kun on liian vähän maata, ovat nyt menettäneet ne tai saavat töitä vain pilkkapalkalla. Talonpojat, joilla on jotain myydä, eivät saa tuotteitaan kaupaksi, kun kansan ostokyky on suuresti vähentynyt. Heidän tuotteistaan maksavat yhä vähemmän kapitalistiset yhtiöt ja porvarien hallitsemat osuuskunnat (Valio, Hankkija ym.), selittäen syyksi, että ulkomailla ovat hinnat laskeneet, mutta salaten ne summat, joita ne yhä keräävät kassoihinsa ja pankkipääomalle. Finanssipääoma, s.o. pankkipääoma yhty-

neenä teollisuuspääomaan, kiskoo trustiensa ja hintasopimusrenkaitensa kautta korkeita hintoja talonpoikien ostamista tavaroista. Erikoisesti rosvotaan talonpoikaa kiskurikorolla, ja jos hän ei voi aikanaan näitä korkoja, velkain kuoletuksia ja vekseleitä maksaa, niin pannaan hänen omaisuutensa uloshakuun ja myydään pakkohuutokaupalla. Valtio, kunnat ja kirkko ryöstävät verorästeistä työläisten ja talonpoikain omaisuutta. Viime vuonna pantiin vireille yli 40 tuhatta ulosottoa ja tänä vuonna on jo pakkohuutokaupalla myyty 9 ja $\frac{1}{2}$ sataa maatilaa, niistä yli 600 alle 15 ha:n kokoista. Sama kohtalo uhkaa lähiaikoina yhä suurempia joukkoja, jotka nyt vielä elää kituuttavat pankkiherrojen velkaorjina. Erikoisen raskas on entisten torpparien ja muiden uusien isäntien elämä, joiden niskoilla on raskas lunastustaakka: yksin ent. torpparit pakotettiin "vapautukseen" sitoutumaan 600 milj. mk:n lunastusvelkoihin, joiden korot ja kuoletukset nyt ovat heille ylivoimaiset. Näin ryöstämillään varoilla jatkavat suurkapitalistit rikastumistaan ja valtio elättää kansan niskoilla yhä suurempaa virkamies- ja upseerilaumaansa sekä lisää mielettömiä sotavarustuksia, samalla kun valtion työmäärärahoja ja sivistystarkoituksiin myönnettyjä eriä yhä pienennetään, mikä merkitsee yhä uusien joukkojen heittämistä työttömyyteen ja hätään. Vuoden vallinnut sianpääläinen fasistidiktatuuri on näin näyttäytynyt ei ainoastaan työväen, vaan myöskin talonpoikain pahimmaksi painajaiseksi.

2) Tämä suurkapitalistien ja niiden hallituksen rosvous on tehnyt maalaiskansan tyytymättömäksi. Tyytymättömyys heijastuu yksinpä sellaisissakin kuin maalaisliittolaisissa, lapualaisissa ja sosialidemokraattisissa lehdissä, jotka eivät voi kokonaan olla julkaisematta kuvauksia maalaiskansan hädästä. Jopa niissä pilkistää esiin silloin tällöin syytöksiäkin pankkiherroja ja hallitusta vastaan. Pää tarkoituksena on kuitenkin näillä lehdillä uskotella maalaisraatajille, että nyt ei heidän hätäänsä voida auttaa, vaan on heidän kärsittävä ja "tultava omillaan toimeen". Talonpoikain tyytymättömyys on tullut myös julki kokouksissa, joita on pidetty kunnittain ja maakunnittain ja joista on lähetetty vaatimuksia ja lähetyksiä Helsinkiin. Päävaatimuksena on ollut, että pakkohuutokaupat on keskeytettävä ja verorästien sekä velkasaatavien uloshaku lykättävä tois- taiseksi. Muita vaatimuksia on ollut: korkojen alentaminen, lyhytaikaisten velkojen järjestäminen pitkäaikaisiksi, halpakorkoisen luoton hankkiminen yms. Hallitus on koettanut tyyntyttää talonpoikia lupauksilla sekä joillakin laina-, ym. järjestelyillä, joista talonpoikain suuret joukot eivät hyödy mitään. Suurtalollisia on koetettu tyydyttää elintarvetulleilla, mutta samalla on teollisuustuotteiden hintoja kohotettu tullisuojeleuksen avulla. Pankkien komentamat lehdet kirjoittavat, että on aikomus ryhtyä pelastamaan "terveitä talouksia", jolla puheella on tarkoitus voittaa suur- talolliset suurpääoman puolelle. Mutta samalla on hallitus pakotettu yhä avo- naisemmin paljastamaan todellisen sisunsa. Kun talonpojat Piikkiössä estivät ryöstövoudin suorittamasta pakkohuutokauppaa, niin hallitus, jossa kokoomuslaiset ja maalaisliittolaiset ovat enemmistönä, julisti, että sel- laista ei tulla suvaitsemaan ja että pakkomyyntien häiritsemiset estetään "lain kaikella ankaruudella". Samalla määräsi hallitus vahvistetut poliisi- komennuskunnat huutokauppatilaisuuksiin. Tällä hallitusmiestensä teolla paljasti maalaisliitto taas uudestaan itsensä suurpääoman liittolaiseksi ja talonpoikain viholliseksi. Ruotsalainen "kansanpuolue", joka pettää ruotsa- laisia talonpoikia, kalastajia ja työläisiä uskottelemalla ajavansa heidän kansallisia ja yhteiskunnallisia etujaan, kannattaa myös tätä fasistihalli-

tusta, ollen aitosuomalalaisten fasistien kanssa liitossa ruotsalaisia raatajia vastaan. Sosialidemokraattiset johtajat ovat myös yhteisrintamassa suurkapitalistien kanssa talonpoikia vastaan. Nosket selittävät, että maaseudun köyhälistön ja talonpoikain hätää ei nyt voida auttaa, vaan on näiden autettava itseään. Pienviljelijäin liittonsa kokouksissa ne eivät edes käsittele toimenpiteitä pienviljelijäin auttamiseksi, vaan jopa suosittavat palamista luontaistalouteen. Pakkokuutokauppojen selittävät ne johtuvan talonpoikien omasta syystä, keinottelusta ja ylellisyydestä eikä suurpääoman rosvouksista, ja Piikkiön tapauksen yhteydessä ne julistivat silmää räpäyttämättä, että talonpoikien pitää alistua "laillisen hallituksen" vaatimuksiin eikä ryhtyä itseään puolustamaan ryöstäjiä vastaan. Näin esiintyy koko fasistirintama, suurporvariston slappäistä noskejohtajiin asti, yhteisenä talonpoikia vastaan.

3) Talonpoikain liikkeessä ovat tähän asti olleet näkyvimpinä ja pääasiallisina osanottajina suurtalolliset, jotka itse harjoittavat työväkensä ja alustalaistensa riistämistä, vaikka ne väliin kiukkuisestikin esiintyvät pankkipääomaa ja hallitusta vastaan. Mutta eihän ne sellaiset voi johtaa talonpoikain tositaistelua suurporvarien ryöstöretkeä vastaan. Se näkyy siitäkin, että niiden lähetystöt Helsingissä ovat tyytyneet hallitus- ja pankkiherrojen selityksiin, jopa ovat alkaneet rauhottaakin talonpoikia, kehoittaen niitä "laillisuuteen". Ja vaikka ne sitten taas puhuvat jyrkeminkin, eivät ne yritäkään järjestää talonpoikain suuria joukkoja taisteluun. On selvä, että talonpoikien asiaa voivat todella ajaa ja sen puolesta päättävästi taistella vain itse talonpoikain suuret joukot. Ne ovat näihin asti olleet melko toimettomina. Puutteeseen joutuneet keski- ja pientalonpojat ovat kiristäneet suolivyötään ja mutisseet tyytymättömyyttään omisissa piireissään. Ei ole myöskään maalaisköyhälistö, torpparit, mäkitupalaiset ja maatyöläiset nousseet taisteluun työttömyyttä ja palkanpoikemisia, veroryöstöä ja häätöjä vastaan. Maaseudun suuret raatajajoukot ovat niin ankaran pakotuksen ja terrorin alaiset, että eivät ole vielä uskaltaneet lähteä liikkeelle. Heitä pelottelevat velka- ja takausmiehet sekä valtion virkamiehet. Mutta on selvää, että nyt on maatyöväen ja talonpoikain elämä käynyt sellaiseksi, että ne eivät mitenkään voi toimettomina sallia ryöstön jatkuvan, niiden täytyy ryhtyä joukkovoimalla hätäpuolustukseen.

4) Meidän puolueemme on ollut sivussa talonpoikien liikkeestä. Se ei ole selvittänyt vallankumouksellisille työläisille, että työväenluokan pitää kiiruhtaa maalaisraatajien avuksi, selittämään heille, mistä heidän häntänsä johtuu ja kutka ovat heidän vihollisiansa. Puolueen olisi pitänyt osottaa talonpojille, kuinka he eivät nyt saa jäädä odottamaan pulan ohimenoa, sillä ei se itsestään ohi mene, vaan on heidän käytävä taisteluun. Puolueemme on kyllä asettanut talonpoikain päävaatimukset: velkain ja verojen uloshaun lopettaminen, pakkokuutokauppojen keskeyttäminen, hädässä olevien elämisen turvaaminen, syömä- ja siemenviljan jakaminen valtion, kuntain ja suuromistajain varastoista, puiden oton, laitumen ja kalaveden hankkiminen tarvitseville ja viljelysmaiden luovuttaminen ilman vuokraa tai muuta korvausta tukkiyhtiöiden ja muiden suurmaanomistajain maista. Mutta näitä vaatimuksia ei puolueemme ole tehnyt tunnetuksi laajemmalti eikä ryhtynyt käytännössä auttamaan maalaisköyhälistöä ja talonpoikia taistelemaan pakkokuutokauppoja, häätöjä ja muuta ryöstöä vastaan. Vain jossakin yksityisessä tapauksessa on pantu huomiota tähän kysymykseen ja onkin osottautunut, että köyhät talonpojat ovat valmiit

ryhtymään toimeen elämisensä puolesta. Jo ovat talonpojat monin paikoin boikoteeranneet pakkohuutokauppoja ja yrittäneet käydä niitä teossa vastustamaan. Mutta siitä ei ole tullut totta, kun eivät ole osanneet sitä oikealla tavalla valmistaa eikä panna suuria joukkoja liikkeelle.

5) Nyt täytyy meidän voittaa toimeettomuus ja saamattomuus tässä asiassa. Vallankumouksellisen työväen on kiireellisesti lähdettävä auttamaan hätää kärsivää maalaiskansaa taisteluun pankkiherrojen, virkanyrkkien ja muiden ryöstäjien väkivaltaa vastaan. Missä vain joudutaan yhteyteen maatyöväen ja talonpoikain kanssa, on näille selvitettävä asia ja ryhdyttävä järjestämään toimintaa. Heille on saatava selväksi, että nyt on kerrassaan lakattava maksamasta veroja ja velkoja sekä korko-, vuokra- ja lunastusmaksuja. Pakkohuutokaupat, ulosmittaukset ja konnuilta hädöt on estettävä yhteisillä voimilla, muuten ei niistä loppua tule. Tällaisessa taistelussa selviää kyllä maalaiskansan joukoille, niiden oman kokemuksen perusteella, ketä vastaan ja millä tavalla on taisteltava. Opitaan asettamaan oikeat vaatimukset, sellaiset, joiden toteuttamisesta on tosihyötyä keski- ja pientalonpojille sekä maatyöväelle, ja niiden valossa paljastamaan suurtaalollisten nykyisen pulaliikkeen johtajat ynnä muut sellaiset osottamalla, kuinka ne itse teossa pettävät talonpoikain perusjoukkojen todelliset edut, jotka ovat esitetyt ainoastaan meidän ohjelmassamme. Samalla on järjestettävä sellainen maalaiskansan joukkopuolustus, että se kykenee tekemään vastarintaa valtion poliisivaltaa vastaan. On osattava niin toimia, että todella lähtevät liikkeelle maalaiskansan suuret joukot sekä saada aikaan niin voimakas liike, että sitä vastaan eivät uskalla asettua muut kuin porvariston varsinaiset "suojeluskonnat". Eikä enää käy niin kuin v. 1918, jolloin porvarit saivat valheillaan talonpoikia puolelleen, sotimaan työväkeä vastaan, vaan yhtyvät talonpojat työväen kanssa yhteisrintamaan ja solmitaan toimessa ja taistelussa työväen ja talonpoikain luja liitto.

IV. Lähinnä toimeenpantavat käytännölliset tehtävät

1) Ensi työksi on puolueen riveissä heti suoritettava arkailemattoman itsearvostelun läpikäynti selityskamppailu, tarkoituksella saada kaikki puolueen järjestöt ja jokainen sen yksityinen jäsen täysin tietoiseksi siitä, että on aivan eri voimalla kuin tähän asti pantava käyntiin puolueen toiminnan todellinen bolshevistinen kurssi, käytännössä toteutettava se käänne, joka ennen on päätetty, mutta joka itse teossa vasta on heikolla alulla ja jota ilman ei puolueen eikä Suomen köyhälistöjoukkojen vallankumouksellinen taistelukyky voi edessä olevain tehtävain tasolle kohota. Tämän selityskamppailun pohjana tulee olla nykyisen puoluekonferenssin päätökset kuin myös viime vuotisen puoluekonferenssin päätöslauselma ja Kominternin TpK:n Politsihteeristön kirjelmät viime vuoden kesäkuulta ja marraskuulta ynnä TpK:n XI täysistunnon päätökset. Niin hyvin tässä selityskamppailussa kuin myös jatkuvasti sen jälkeen on käytävä sisukkaasti kaiken sen toimeettomuuden ja saamattomuuden kimppuun, mikä yhä vaijaa työmme edistämistä varsinkin laajain joukkojen keskuudessa; on juuritettava puolueesta jätteetkin vanhoista sosialidemokraattisista työtaivoista ja piiskattava siitä pois kaikenlaatuinen opportunistinen "jäsen-ten puutuminen" ja vastabakoisuus bolshevistista joukkotoimintaa kohtaan, siellä missä sellaista vielä ilmenee. Mutta samalla on kaikkia puolueen jäseniä ja järjestöjä säännöllisesti neuvottava ja opastettava, miten eri

tehtävät käytännössä on olkein suoritettava, ensi sijassa semminkin ne tehtävät, jotka tässä alempana esitetään.

2) Puoluetyön painopiste on siirrettävä työpaikoille. Varsinkin suurilla työpaikolla on alettava voimaperäinen työ, ottaen ensimmäiseksi iskutehtäväksi vireästi toimivain ja toisille esimerkiksi kelpaavain puoluesolujen sekä ammatillisen liikkeen linjalla ammatillisten ryhmien luominen määrättyillä suurimmilla tai muuten tärkeillä työpaikoilla (esim. 6—7:llä työpaikalla ja niissä eri työhuonekunnissakin) eri puolilla maata, asettaen sitä varten erityisiä työmaaorganisaattoreja tai aloteryhmiä. Erityisesti on jokainen sellainen puolueen jäsen, joka on työssä suurella tai edes keskisuurella työpaikalla, käytettävä uusien yhteyksien hankkimiseen ja uusien jäsenten valmistamiseen solua ja ammatillista ryhmää varten hänen työpaikallaan; samoin on tähän työhön käytettävä myös työttöminä olevia puoluejäseniä, jotka tuntevat hyvin vissien työpaikkojen olot. Solun ja ammatillisen ryhmän perustaminen jollekin työpaikalle voidaan myös antaa läheisen alue- tai työpaikkasolun iskutehtäväksi. Kukin työpaikkasolu on opetettava oikealla tavalla harjoittamaan sen työpaikan työläisjoukkojen keskuudessa sekä **salaista agitatiota että julkista joukkotoimintaa** tarkoituksenmukaisessa muodossa. **Työpaikkalehdet**, joita kaikilla suuremmilla työpaikoilla toimivain solujen on toimitettava ja siellä levitettävä, on kirjoitettava tarkasti huomioon ottaen kunkin kysymyksessä olevan työpaikan työläisjoukon kipeimmät tarpeet, heidän käsitystasonsa ja mielenkiintonsa, sekä osoittaen heille, mitä käytännössä kulloinkin voidaan ja tulee tehdä proletarisen luokkataistelurintaman vahvistamiseksi. Työpaikan asiain ohella on jokainen solu totutettava puolueen perusjärjestönä säännöllisesti käsittelemään myös yleisiä puolueen asioita ja tehtäviä.

3) On ryhdyttävä viipymättä työmailla valmistamaan ja järjestämään **joukkovastustusliikettä** porvariston fasistisen sorto-ohjelman toteuttamista vastaan, kuten kaikkia palkanalennuksia vastaan sekä ennen alennettujen palkkain korottamiseksi, työajan pidennyksiä, työvauhdin kiristämistä, työstä erottamisista, työmaaterroria ja -ohranolmista, kuin myös verotusta ja työväen kaikkien alkeellisimpienkin olkeuksien ryöstämistä vastaan. On saatava joukot ymmärtämään, mihin kerrassa rajattomaan kurjuuteen ja orjuuteen vajotaan, jos kaikkeen tähän sortoon yhä vaan vastansaanomatta alistutaan tai jos sallitaan noskelaisjohtajain joukkojen puolesta, niiden seläntakana sopia kapitalistien kanssa työväen riistämisestä. On osattava käytännössä osoittaa, että työväen vastustusvoima on fasistisen hirmuvallankin alla tehokas ja väkevä, kun vaan yhdytään yhteisrintamaan ja esiinnyttään koko joukolla luokkavihollisia vastaan. Sen vuoksi on työpaikan työläiset saatava pitämään **yhteisiä kokouksia** kulloinkin tähdellisistä elinkysymyksistään (ennen kaikkea sellaisista kuin edellä on mainittu) sekä niissä valitsemaan **edustajia** tai erityisiä **yhteisrintamakomiteoita** edelleen ajamaan kysymyksessä olevaa asiaa velvoituksella tehdä ajottain tiliä toiminnastaan. Kommunististen järjestöjen on joukon keskellä näkymättöminä toimien osattava vaikuttaa työpaikkakokousten kulkuun ja päätöksiin sekä kehittää liikettä eteenpäin todelliseksi luokkataisteluksi, ponnistaen eturivissä kaikissa joukkoesiintymisissä ja suunnaten joukon ryntäystä ulos fasistisen laillisuuden puitteista vallankumouksellisiin vastalausekokouksiin, mielenosoituksiin, suuriin lakkoihin jne.

4) Erityisen huolellista huomiota on työmaalla kiinnitettävä työläisjoukon valmistamiseen taloudellista työlakkoa varten, joka on käytännössä kaikkein tärkeimpiä osittaistaistelun muotoja. Kommunistisen jär-

jestön on tunnettava olevansa vastuussa siitä, että lakko ennakolta niin hyvin valmistetaan, niin sopivalla hetkellä aletaan ja niin päättäväisesti sekä tarkoituksenmukaisesti johdetaan, että lakkotaistelu tulee vaikuttamaan kohottavasti eikä masentavasti työläisten taisteluhengen ja -kykyyn. Työläisjoukko on saatava valitsemaan itsenäinen **lakkojohto** ja mahdollisimman yksimielisesti, useimpain sosialidemokraattistenkin työläisten kannatuksella, lyömään nurin sosdem ammattijohtajain yritykset lakon estämiseksi ja murtamiseksi. Lakkojohdon on järjestettävä taistelun ajaksi lukuisia toimikuntia kaikenlaatuista aktiivista lakkopalvelusta suorittamaan (lakkovahtipalvelusta, lakkoagitatiota, avun keräystä ym.), samoin vankkoja työväen itsepuolustuksen aloteryhmiä. Vetäen lakkoa kannattamaan työttömiä ja muiden paikkakuntain työläisiä, kuin myös talonpoikia, on kaikin tavoin ponnistettava lakon laajentamiseksi saman alan muille tai muuten läheisille työaloille. Ylipäänsä on tärkeätä pitää huolta siitä, että lakko tulee laajalti tunnetuksi maan koko työväenluokan keskuudessa. **Lakkovaatimukset** on tarkoin harkittava sekä tilannetta että työläisten taistelutahtoa silmällä pitäen ja vetäen itse työläisjoukot jo ennakolta vaatimuksia muokkaamaan. Taloudellisen lakkotaistelun **kärjistyessä** on lakkovaatimuksia harkitusti laajennettava, liittäen niihin myöskin sellaisia poliittisia tunnuksia, jotka ovat ilmeisen selvässä yhteydessä joko esitettyjen taloudellisten vaatimusten tahi kysymyksessä olevan lakkotaistelun kulun kanssa (esim. vaatimus poliisin tai suojeluskuntalaisten poistamisesta lakkopaikalta, vangittujen lakkolaisten vapauttamisesta tms.).

5) **Työttömäin liike** on saatava irti kuolleesta pisteestä. Sitä varten on ensinnäkin kunnollisen valmistustyön kautta työttömäin keskuudessa saatava nämä kaikkialla pitämään **yhteisiä kokouksia**, (kaikkien samalla paikkakunnalla tai samassa kaupunginosassa asuvain tahi samaan työväälitystoimistoon kuuluvain työttömäin kokouksia) sekä valitsemaan näissä kokouksissa vakinaiset työttömäin komiteat asiaansa ajamaan, velvoittaen ne aika ajoittain tekemään tiliä toiminnastaan yleiselle työttömäin kokoukselle. Työttömäin komiteoihin on valittava myöskin työsoleivien työläisten edustajia. On myöskin autettava syntymään mahdollisimman laajalle pohjalle perustuvia työttömäin yhdistyksiä. Sellaisia vaatimuksia, joita tänä syksynä ja ensi talvena on erikoisella ponnella ajettava, ovat: heti paikalla suoritettava raha-avustus; asuntojen, puiden, perunoiden ym. vaatiminen suurimmassa puutteessa oleville; työttömäin häätäminen asunnolstaan on estettävä; avattava heti uusia suuria valtion ja kuntain töitä täydellä palkalla; työttömäin vakuutus valtion ja työnantajain kustannuksella, mutta niin kauan kuin kunnollista vakuutusta ei ole, on valtion varoista säännöllisesti suoritettava työpalkkaa vastaava avustus; pantava työpaikoilla kautta maan heti voimaan 7-tuntinen työpäivä ja 40-tuntinen työviikko ilman palkan alennusta, kieltäen vajaan työviikon käyttämisen ja työstä erottamiset hätäaikana; estettävä valtion suunnitteleman joukkotyöorjuuden käytäntöönpano; lisäksi on vaadittava kaikki työväälitystoimistot työväen vapaasti valitsemaan elinten hoitoon. Sekä näiden että paikallisten erikoisvaatimusten puolesta on nostatettava työttömäin joukkojen herkeämätön taistelu viranomaisia sekä muita lahtareita ja noskelaisia vastaan, vetäen tähän taisteluun kaikkialla myös työssä olevat työläisjoukot mukaan. Jokaisesta pienestäkin tuloksesta, mikä tässä taistelussa yhdellä tai toisella paikkakunnalla saavutetaan, on heti levitettävä tietoa kautta maan. Kukin työttömäin komi-

tea toimittakoon kaikkien piiriinsä kuuluvien työttömäin rekisteröimisen sekä pitäköön huolta, että järjestetään koko joukko aktiivisimmista työttömistä kokoonpantuja **apukomiteoita** suorittamaan eri tehtäviä, kuten järjestöllisiä tehtäviä, oikeusavun hankintaa, häätöjen estämistä, itsesuojelusta, naistyötä, nuorisotyötä, yhteistä ruokailua, lasten ruokaloita järjestämään jne. Avun keräys kaikkein äärimmäistä hätää kärsiville osuuskuntain ynnä erikoisten toimikuntain avulla voi sekin olla hyödyksi, mutta älköön se tulko toiminnan pääasiaksi. Pääasia on työttömäin jatkuvan joukkoliikkeen ja luokkataistelun tarmokas kehittäminen, silmällä pitäen kaikkia tarkoituksenmukaisia eri muotoja: suuria kokouksia ja joukkolähetystöjä, nälkäkulkueita ja mielenosoituksia, työttömäin joukkojen osanottoa työssä olevien taisteluihin, sekaantumista häätötapauksiin jne. Päämuotona taistelussa on pidettävä mielenosoituksia, mutta unohdamatta koskaan, että mielenosoitus on ennakoita niin hyvin valmistettava, että se todella tulee vaikuttamaan voimakkaasti osanottajain suurella paljoudella ja vihalla.

6) **Vallankumouksellinen ammattijärjestö** on kehitettävä alhaalta käsin, ennen kaikkea rakentaen sen perusjärjestöjä työpaikoille ja sittemmin liittäen niitä paikallisiksi neuvostoiksi ja teollisuusliitoiksi. Jos kohta näiden järjestöjen täytyy olla salaisia, on niiden aluupitäen opittava kehittämään laajalle ulottuvaa julkista **joukkotoimintaa** kaikissa mahdollisissa laillisissa, laittomissa ja puoleksi laillisissa muodoissa. Niiden tärkeimpänä tehtävänä tulee olla työtaistelujen valmistaminen ja johtaminen. On muistettava, että niinkauan kuin vallankumouksellinen ammattijärjestö pitää itsensä vain pienenä ja joukoista eristettynä koneistona, ei sillä ole luokkataistelussa virkaa mitään. Missä **vanhoilla ammatillisilla järjestöillä** on vähänkään edes puolilaillisen olemassaolon mahdollisuuksia, on ne säilytettävä ja niitä tiukasti puolustettava sekä perustettava **uusiakin** julkisia tai puolijulkisia järjestöjä kaikissa semmoisissa muodoissa, kuin nykyisissä porvarillisen diktatuurin oloissa on mahdollista; mutta niiden toiminnassa on vanhat sosialidemokraattiset työtavat hyljättävä ja sen sijaan kommunistisen fraktian avulla kehitettävä vireää ja joustavaa taistelukurssia, vetäen kaikki jäsenet aktiiviseen toimintaan. On otettava kaikkialla osaa laissa määrättyjen työmaaluottamusmiesten kuin myös apukassain hallintojen valintaan sekä koetettava parantaa niiden toimintaa joukkojen välittömän vaikutuksen kautta, samoin on taisteltava tapaturmavakuutuksen sekä työväen suojeluksen parantamiseksi työmailla jne. Kaikissa **vallankumouksellisissa ammatillisissa järjestöissä** tulee olla ripeästi toimivat kommunistiset fraktiat, **noskelaisiin ammatillisiin järjestöihin** on saatava muodostumaan voimakkaita ammatillisen opposition ryhmiä, työläisiä, jotka ottavat osaa uusien noskelaisjärjestöjen perustamiskokouksiin, on kehoitettava, että koettavat muuttaa nämä kokoukset luokkatietoisten ammatillisten järjestöjen perustamiskokouksiksi.

7) Puolueen on riennettävä kapitalismin kynsissä hätää kärsivän maalaisköyhälistön ja työtätekevän talonpolkaisväestön avuksi, kehittämään ja järjestämään sekä kautta Suomen levittämään heidän **hätäpuolustusliikettään**. Pääytimenä tässä liikkeessä tulee olla vero- ja maksulakko, s.o. kaikkien verojen, velkojen, korkojen, vuokrain ja lunastusten suorituksesta kieltäytyminen pula-aikana sekä kaikkien **ulosmittausten, ryöstöjen ja häätöjen estäminen**. Tämä voi onnistua vain suurella joukkovoimalla ja sen vuoksi on tänä syksynä ja ensi talvena ponnistukset keskitettävä joka paikkakunnalla maalaisköyhälistön sekä keski- ja plenviljelijäin **mahdolini-**

simman yleiseen osanottoon tähän liikkeeseen, s.o. hätäpuolustuskokouksiin, huutokauppatilaisuuksiin, joukkolähetystöjen saattamiseen kunnanvaltuuston kokouksiin, missä vero- tai hätäapukysymyksiä käsitellään, virkanyrkien ja pahimpain lakon vastustajain talojen piirittämiseen jne. Jos paikakunnalla on sellainen suojeluskunta, johon kuuluu ei ainoastaan herroja ja maaporhoja, vaan myöskin keski- ja pienviljelijäväkeä tai maatyöläisiä, on alunpitäen koetettava näitäkin painostaa ja pakottaa niin että liikettä vastaan sotimaan elvät nousisi muut kuin suurimmat roistot. Tällaisessa maaseudun hätäpuolustusliikkeessä on myös ajettava, niitä erikoisia hätäapuvaatimuksia, joita puolueemme tätä varten omaksuma toimintaohjelma sisältää (maatyöväelle ja mökkiläisille polttopuiden ja laitumen turvaaminen, työnansiota vaille jääneiden pientilallisten ja työläisten raha- ja viljavastustus jne.) sekä tehtävä tunnetuksi muitakin puolueemme maatalousohjelman vaatimuksia. Maaseudun raatajain hätätilasta johtuvia erilaisia tehtäviä suorittakoot itsensä talonpoikain ja maalaisköyhälistön valitsemat erikoiset komiteat.

8) Suomen ruotsalaista vähemmistökansallisuutta on entistä tarmokkaammin puolustettava suomalaisen porvariston sortopyyteitä vastaan. Missä suomalaiset riistääjainekset ruotsalaisen väestön asuma-alueilla valtaavat tai ovat jo vallanneet käsiinsä ruotsalaisten maatiloja, on jyrkästi vaadittava niiden joukkoluovutusta ja jakamista ruotsalaisille maanpuutteessa oleville pienviljelijöille tai kalastajille ja kartanojen työläisille. Puolueemme päävaatimuksena on oleva ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden täysi itsemääräämisoikeus kaikilla ruotsalaisten asuma-alueilla Suomessa. Missä vain ruotsalaiset itse haluavat vaikkapa erota Suomen valtiosta, kuten ahvenanmaalaiset haluavat, on kommunistien johdonmukaisesti taisteltava heidän eroamisoikeutensakin puolesta. Erityisesti ruotsalaisen köyhälistön tehtävänä on paljastaa ruotsalaisen "kansan puolueen" johtajat Suomen ruotsalaisen kansallisuuden asian pettäjiksi ja sortavan suomalaisen kapitalistiluokan hännystelijöiksi. Sosiaalidemokraattisen puolueen johtajat eivät ole ruotsalaisten asiassa yhtään sen parempia, kuin muutkaan suomalaiset porvaripolitiikoitsijat, vaikkapa toisinaan sanoissaan yrittävätkin huiputtaa ruotsalaista työväkeä.

9) Nykyisissä fasistidiktatuurin ja kirstyvän pulan oloissa on puolueella erityisen tärkeänä tehtävänä ohjata työläisten ja talonpoikain viha ja suuttumus voimakkaiden mielenosoitusten ja valtiollisten joukko-ottelujen uralle. Paikallisen mielenosoituksen lähtökohtana voi olla jonkun työnantajan, poliisin tai muiden lahtarien törkeä teko, työttömien pieksäjäiset tai lakkolaisten vangitseminen tms. Tällaisissa tapauksissa on osattava niin toimia, että todella suuret joukot tulevat kokoon, järjestettävä joukkokokouksia työpaikoille ja valmistettava asiaa tehdaslehdistöissä, suullisella agitatiolla jne, niin että mielenosoituksesta tulisi oikea joukkomielenosoitus. On pantava liikekannalle puolustusryhmät ja jaettava tehtävät koetelluille tovereille, jotka eivät jätä annettua tehtävää täyttämättä. Tärkeimmissä valtiollisen luokkataistelun tapauksissa, milloin joku luokkavihollisen röyhkeys herättää laajoissa köyhälistöjoukoissa erikoista mielenkuohua, on kaikella tarmolla yritettävä nostattaa työläisjoukot koko maata käsittävään mielenosoitukseen tai vastalauselakkoon. Kun puolue tällaiseen taisteluun kutsuu, on jokaisen järjestön ja jäsenen ponnistettava äärimmilleen saadakseen liikkeelle väkeä ja voimaa. Tärkein merkitys on oleva suurten työttömyysmielenosoitusten järjestämisellä ensi talvena.

10) Työhön osuuskunnissa on nyt pantava entistä enemmän huomiota.

Jokaisen puoluejäsenen on kuuluttava johonkin osuuskuntaan ja tarmolla ajettava siinä työläisten etuja. Noskelaisjohdon politiikka on sen tekojen perusteella paljastettava täysin kapitalistiseksi politiikaksi, joka pitää vähittäishinnat korkeina tukkuhintaan alentumisesta huolimatta, alentaa työläisten palkkoja, huonontaa työoloja ja kiristää riistoa, tietoisesti viertää työväkeä luokkataistelusta ajamalla muka "kaikkien kuluttajapiirien" politiikkaa, värvää osuuskuntiin kaikenkarvaista pikkuporvarilista väkeä tukemaan kapitalistista osuuspolitiikkaa ja harjoittaa osuuskuntien kokouksissa täydellistä mielihalua työläisedustajia vastaan. On koetettava voittaa proletaariset jäsenet osuuskunnissa kannattamaan ja ajamaan virkeän luokka-taistelukannan mukaista suuntaa osuustoiminnassa, s.o. osuuskuntain muuttamista hyödyllisiksi työväenliikkeen apujärjestöiksi, jotka kannattaisivat työlakkoja ja työttömäin taistelua sekä kokoaisivat voimia vallankumousta varten.

11) Erityistä huolta on pantava **työläisnaisten edustajaliikkeen** järjestämiseen. Sitä varten on työpaikoilla suoritettavan valmistelun jälkeen pidettävä yhden tai useamman työpaikan työläisnaisten kokouksia, joissa valitaan edustajat osaaottamaan säännöllisiin naisedustajakokouksiin ja niissä asetettaviin tehtäviin. Näiden naisedustajain toiminnan kautta on osattava vetää laajat työläisnaisten joukot yhteiseen taisteluun, ennen kaikkea kulloinkin päiväjärjestyksessä oleviin tärkeimpiin joukko-otteluihin, taisteluun palkanalennuksia, työstä erottamisia ja muita pääoman hyökkäyksiä vastaan kuin myös moninaisten erikoisesti naisia koskevain epäkohtain poistamiseksi. Naisten toimekkuutta on käytettävä työlakoissa (myöskin lakkovahteina) ja työttömäin taisteluissa, avustusten keräyksessä, sen jakamisessa, lasten ruokalain järjestämisessä, maaseudun hätäpuolustusliikkeessä jne. Edustajaliikettä järjestämään ja sen jatkuvaisuudesta huolehtimaan on ainakin suuria työpaikkoja varten asetettava erityisiä organisaattoreita ja aloterhmiä. Tämän ohella on myös työläis- ja talonpoikaisnaisten **kerhoja** ohjattava ottamaan osaa joukkoliikkeisiin ja luokkataistelutoimintaan.

12) Koko puolueen ja sen eri elinten on enemmän kuin tähän saakka kiinnitettävä huomiota **Kommunistisen Nuorisoliiton** toimintaan ja annettava sille jatkuvaa ohjausta ja apua työläisnuorison taistelun järjestämiseksi ja tehostamiseksi, puolueen yleisiä päätöksiä soveltuen. Sitä on säännöllisesti opastettava löytämään sellaiset tunnukset ja työmuodot, millä nuorisojoukot parhaiten saadaan vireään toimintaan. Liiton on tehokkaasti osallistuttava puolueen ja ammattijärjestön toimintaan työpaikoilla, järjestämällä myös erikoista nuorisotoimintaa erityisten nuorisokysymysten pohjalla, perustamalla nuorison ammatillisia ryhmiä, osallistamalla työttömäin taisteluun (muodostamalla mm. erityisiä nuorisosaostoja työttömäin komiteain yhteyteen) jne. Maatalouspulan johdosta kehitettävässä joukkoliikkeessä on tarmolla taisteltava puutetta kärsivän maalaisnuorison eturivissä. Sotapalvelukseen menevän työläisnuorison valmentamista on parannettava. Liiton jäsenten on opittava paremmin kuin tähän asti mobilisoimaan suuria joukkoja kokouksiin ja mielenosoituksiin. Erityisesti on liiton avustettava luokkataistelun kannalla olevien urheilujärjestöjen muodostamista sekä kommunistisen työn järjestämistä noskelaisen urheilujärjestöjen sisällä. Puolueen on parannettava ja valvottava edustajainsa osanottoa nuorisoliiton eri elinten toimintaan, lisättävä liiton työssä olevien puolueen jäsenten lukua, avustettava liittoa sen vastuunalaisten työntekijäin kasvattamisessa ja vedettävä yhä enemmän nuoriso-

liittoon kuuluvia tovereita ottamaan osaa johtavain puolue-elinten työhön. Nuorisoliiton erikoisena iskutehtävänä on lähimmän puolen vuoden aikana kohottaa jäsenmääränsä kaksinkertaiseksi, pannen pääpainon jäsenten värväykseen työpaikoilta.

13) Puolueen tulee tehdä voitavansa, jotta saadaan kehitettyä järjestelmällisesti toimiva mahdollisimman laajalle joukkopohjalle perustuva itsenäinen **Puna-avun järjestö**. Puoluejärjestöjen ja -lehtien tulee säännöllisesti osallistua kaikkeen sen toimintaan ja kamppailujen järjestämiseen valkoista terroria, fasismia, luokkatuomioita ja vankilakidutusta vastaan sekä vallankumouksellisten valtiollisten vankien vapauttamisen puolesta. Puolueen on vaikutettava niin, ettei Puna-Avusta muodostu pelkkä avustus- tai hyväntekeväisyysjärjestö, vaan oikea työväenluokan luokkataistelujärjestö.

14) Erityisen tärkeä on järjestää laajalle ulottuva, monipuolinen valistustyö **Neuvostoliiton** valtavan sosialistisen rakennustyön saavutuksista kaikilla aloilla sekä Neuvostoliiton työväen ja talonpoikain elintason kohoamisesta. Tämä on tehtävä tosiasioihin perustuvain tietojen pohjalla ja käyttäen hyväksi kaikki suullisen ja kirjallisen propagandan mahdollisuudet, rinnastaen Neuvostoliiton olojen kanssa kapitalistisen Suomen synkät olot sekä valaisten tässä yhteydessä neuvostojärjestelmän luonnetta ylipäänsä ja sen soveltamisesta Suomen oloihin. Tätä varten on Ulkomaan Byron toimitettava valaisevaa aineistoa ja kirjallisuutta. On selvitettävä joukoille myöskin Puna-Armeijan luokkaluonnetta ja tehtäviä sekä levitettävä oikeaa käsitystä Neuvostoliiton rauhanpolitiikasta ja Suomen lah-tarien sotavalmisteluista, joita kavalat noskelaisjohtajatkin monella tavoin avustavat (ei ainoastaan syytämällä lokaa Neuvostoliittoa vastaan, vaan myös ulko- ja sota-asioita käsittelevissä valiokunnissa ja komiteoissa, n.s. "taloudellisessa neuvottelukunnassa", erinäisten sotatarvetehtäiden johtokunnissa jne.). Jos kommunistit eivät tee muuta kuin sinkoilevat ylimalkaisia julistuksia herrain sotahankkeita vastaan, ei siitä ole suurtakaan apua, heidän on osotettava kansan joukoille, mikä ääretön vaara on edessä, jos kädet ristissä odotetaan sotaa ja vastaanpanematta sallitaan suurporvariston käytyreineen jatkaa noita rikollisia hankkeitaan yhä pitemmälle. Päivääkään viivyttelämättä, ennen kuin se on liian myöhäistä, on työtätekevän kansan joukkoja valmistettava tosineolla taistelemaan sotaa vastaan, levitettävä niille oikeaa leniniläistä tietoa siitä, miten tätä taistelua on käytävä ennen sotaa ja miten sodan sattuessa. Samalla on teossa eikä vain sanoissa pidettävä huoli kommunistisen puoluejärjestö-verkon laajentamisesta sodan kannalta katsoen tärkeimmille työmaille, rautateille, metallitehtaisiin, satamiin ym. sekä armeijaan ja laivastoon.

15) Puolueen järjestöt ja jäsenet ylipäänsä ja ennen kaikkea sen aktiivinen kantaväki, on saatava käytännössä ottamaan osaa armeijassa suoritettavaan työhön. **Päiri-** ja paikalliskomiteain on kunnolla johdettava sotilastyötä alueellaan sijaitsevilla joukko-osastoissa ja valittava kuhunkin sotilastyötä johtavaan kolmikkoon, sen työtä ohjaamaan, todella asiaan innostunut ja kykenevä puoluekomitean jäsen. Armeijassa toimivat puoluesolut on saatava seuraamaan ja käsittelemään myös puolueen yleisiä tehtäviä ja päivän tärkeimpiä luokkataistelukysymyksiä. Päätehtävänä työssä armeijan sisällä on sotilaiden joukkoesiintymisten kehittäminen heidän jokapäiväisten vaatimustensa pohjalla, näiden esiintymisten yhdistäminen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen yhtelyseen taisteluun sekä sotilasyoukkojen vallankumouksellinen kasvattaminen. Johtavien puolue-elinten

-on tehtävä kaikkensa parannuksen aikaansaamiseksi nuorisoliiton anti-militaristisessa joukkotyössä ja sotilasvalmennuksessa.

16) Puolueen keskusjohto kuin myös jokainen piiri- ja paikalliskomitea tietäköön olevansa vastuussa siitä, että tässä päätöslauselmassa osotetut ynnä muut välttämättömät tehtävät vitkastelematta suoritetaan. Piiri- ja paikalliskomiteoilta on vaadittava tässä suhteessa entistä enemmän omalotiteellisuutta, samalla valvoen ja ohjaten niiden toimintaa keskusjohdon taholta (mm. erityisiä neuvonta- ja ohjaustilaisuuksia järjestäen). Uusia, kehityskykyisiä, luotettavia ja taistelutarmoisia voimia on esiin nostettava ja kouluutettava puolueen johtavien kaaderien vahvistamiseksi, pitäen tätä lähiaikana yhtenä kaikkein tärkeimmistä tehtävistä. Koko puolueen marxilais-leniniläisen valistustason kohottamiseksi on toimitettava puolueen kaikkien järjestöjen ja jäsenten käytettäväksi ennen kaikkea Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin kirjoituksia ja yleensä parasta kommunistista kirjallisuutta sekä tehokkaasti edistettävä järjestelmällistä opiskelua kiinteässä yhteydessä sekä kansainvälisen että Suomen käytännöllisen luokkataistelun pääkysymysten kanssa. Puoluelehdistöä on kehitettävä, erityisesti lisäämällä "Proletaarin" ja "Tiedonantajan" levikkiä ja työpaikkalehtien lukua, parantamalla lehtien sisältöä, huolehtien kirjoitusten havainnollisuudesta ja selvyydestä sekä työmaakirjeenvaihtajaverkon järjestämisestä. On toimitettava kansanomaisesti kirjoitettuja vallankumouskirjasia, jotka ovat omansa kohottamaan joukkojen taisteluhenkeä ja lisäämään taistelukokemuksia. On opittava kirjottamaan myöskin legaalisia julkaisemismahdollisuuksia silmällä pitäen. Puolue tehtävien suorittamisessa on tehostamiskeinona käytettävä myös vallankumouksellista kilpailua eri puoluejärjestöjen samoin kuin yksityisten jäsentenkin kesken. Tehtävien laiminlyömistä, kurittomuutta ja varsinkin rintamakarkuruutta vastaan on päättävästi taisteltava. Entistä tarkemmin on noudatettava salaisen toiminnan vaatimuksia (konspirationia) ja taitavasti kehitettävä uusia menettelytapoja tällä alalla. Puoluejärjestöjen vahvistamiseksi on heti tarmokkaisesti toimenpiteisiin ryhtyen vedettävä niiden riveihin lukuisasti rehellisiä vallankumouksellisia työmiehiä ja työläisnaisia, jotka ovat luokkataistelussa osottautuneet aktiivisiksi ja luotettaviksi. Jokaiselle puolueen jäsenelle on jo puolueeseen tullessaan selvitettävä luokkataistelun peruskysymykset ja kommunistisen puolueen johtava osuus proletariaatin luokkataistelussa sekä puolueen jäsenten velvollisuudet vallankumoustyössä.

Taloudellisista taisteluista ja Suomen vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen rakentamisesta

Taloudellisten taistelujen järjestämisestä

1. Etsiessään ulospääsyä yhä kärjistyvistä talouspulasta vyöryttää Suomen porvaristo kaikilla tavoilla sen seuraukset työväenluokan hartaille. Fasistidiktatuurin turvin on se kuluneena vuotena suunnannut häikäilemättömän yleishyökkäyksen työväenluokan elintasoja vastaan. Kaikilla teollisuusaloilla samoin kuin maataloudessakin on työpalkkoja alennettu jopa 60:llä prosentilla, kiristetty työläisten multa työ- ja elinehtoja ja heitetty kymmeniätuhansia työläisiä työttömyyskurjuuteen. Tämän

hyökkäyksen, jota sosialifasistit ja helhin liittyneet opportunistiluopiot (Nurminen, Välläri, Väisänen, Tuomi, Härmä jne.) aktiivisesti ovat varsinakin perustamiensa ammatillisten järjestöjen avulla avustaneet, on porvaristo voinut toteuttaa ilman mitään sanottavampaa vastarintaa. Työläisjoukkojen keskuudessa kytevää ja kasvavaa tyytymättömyyttä ei SKP ja vallankumouksellinen ammatillinen liike ole kyenneet järjestämään taisteluiksi työnantajakapitalistien hyökkäystä vastaan. Se ei ole johtunut pelkästään ulkonaisten olojen luomista vaikeuksista, vaan ennen kaikkea siitä, että puolue ja vallankumouksellinen ammatillinen liike eivät vielä ole riveissään voittaneet sitä opportunistista passiivisuutta, joka johti autautumiseen fasistikumouksen edessä ja vasemmistolaisen ammatillisen liikkeen täydelliseen toimeentuloon ja hajaantumiseen. Vallankumouksellinen ammatillinen liike ei ole kyennyt tunkeutumaan työpaikoille ja voittamaan takaisin menetettyä työläisten luottamusta. Niitäkään pieniä työriittäisyyksiä, joita työläisten enemmän tai vähemmän oma-alotteisena toimintana on puhjennut (Gutzeitin laatikkotehtaan työmaalla Kotkassa, Osuusliike Elannossa, Helsingin leipurien palkkariita, hätäaputyöläisten liikehtimiset eri paikoissa maata), ei ole kyetty järjestämään ja kehittämään työtaisteluiksi, vaan ovat työnantajat ja sosialifasistit onnistuneet ne tukahduttamaan.

2. Suomen työläisten elinehto, ainoa pelastus, on nousta vastarintaan porvariston yhä jatkuvaa ja kärjistyvää hyökkäystä vastaan, jonka tarkoituksena on syöstä koko työväenluokka, palkkatyöläiset, maaseudun raatajarahvas ja työtätekevä talonpoikaisto nälkään ja kurjuuteen, jotta kapitalistit voisivat säilyttää riistovoittonsa ja vielä niitä lisätäkkin. Tämän vastarinnan järjestäminen on SKP:n ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kiertämätön velvollisuus. **Lähimpänä tehtävänä** on työläisten taloudellisten päivänvaatimusten pohjalta lähtevien taisteluiden valmistaminen ja johtaminen ja niiden kehittäminen joukkoliikkeeksi, joukkotaisteluksi ja vastahyökkäykseksi porvariston riisto- ja sortohyökkäystä ja koko fasistista diktatuurijärjestelmää vastaan.

3. Onnistuakseen tässä tehtävässä, jossa on vastassa työnantajien ja heidän apuriensa sosialifasistien yhteisrintama, koko fasistinen sortokoneisto, on vallankumouksellisessa ammatillisessa liikkeessä toteutettava ratkaiseva käänne tähänastisesta toimeentuloon. Avoimen ja säälimättömän, konkreettisiin tapauksiin kohdistuvan itsekritiikin ja selvityskamppailun avulla on osoitettava ja paljastettava tähänastisen toimeentulon ja saamattomuuden syyt ja tehdyt virheet ja tältä pohjalta lähtien murrettava vielä omissakin riveissään ilmenevä opportunistinen käsitys työtaistelujen mahdottomuudesta nykyisen pulan aikana ja fasistidiktatuurin olosuhteissa. Samoin on päättävästi taisteltava "vasemmistolaiseen" sanahelminään pukeutuvaa äkkijyrkkyttä vastaan, joka ilmenee taloudellisten päivänvaatimusten puolesta käytävän joukkotaistelun aliarvioimisena ja muka repäisevämpien otteluiden vaatimisena. Tässä selvitys- ja vallustus-työssä on korjaamalla tähänastiset laiminlyönnit tehtävä tunnetuksi ennen kaikkea Profinternin V kongressin päätökset ja jatkuvasti ulkomaiden työläisten taistelukokemuksia.

4. Työtaistelujen valmistamisessa on suunnitelmallisesti kiinnitettävä huomio tärkeimmille teollisuusaloille ja teollisuuskeskuksiin, sekä myöskin maa- ja metsätyöläisten keskuuteen. Suunnitelmallisen työn järjestämiseksi on välttämätöntä tutustua asemaan sekä eri teollisuusaloilla että eri työpaikoissa. Järjestäen työlakkoja kaikkialla, missä vain kapitalis-

tien hyökkäykset työläisten elinehtoja vastaan niin voimakasta tyytymättömyyttä synnyttävät, että lakko saadaan syntymään, on tällöin pyrittävä ohjamaan ja erityisesti keskittämään lakkoliikettä kaikkein tärkeimmille tuotannonaloille, niille, missä sen kautta voidaan maan kapitalismille voimakkaimpia iskuja antaa. Yksikään työriitaisuus ei saa mennä vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen ohi, vaan on jokaista mahdollisuutta käytettävä taistelun järjestämiseksi työläisten elinehtojen puolesta. Kaiken ammatillisen toiminnan työpaikoilla, niin myös kaiken julkisen joukko-toiminnan täytyy tähdätä liikkeen kehittämiseen lakkotaistelujen uralle.

5. Työtaistelujen valmistamisessa on tähän asti suureksi osaksi rajoitettu vain lehtien ja julistusten avulla suoritettuun ylimalkaiseen propagandaluontoiseen valistustyöhön. Tällä tavoin ei ole voitu eikä voida työläisiä taisteluun nostaa. Työpaikoilla on työtä suoritettava, työpaikoilta lähtien on ryhdyttävä huolellisesti ja määrätietoisesti valmistamaan ja järjestämään työläisten taistelua elinehtojensa puolesta. Tämä on jokaisen puolueen jäsenen, työpaikkasolun ja ammatillisen työpaikkaryhmän tehtävä, jonka suorittamisesta ne ovat vastuussa. Työpaikkalehdissä, suullisessa keskustelussa ja yleisissä työpaikkakokouksissa on käsiteltävä työpaikan työläisten oloja ja elämää, seurattava tarkasti tapauksia työpaikassa, ja niiden pohjalta lähtien osotettava, että puute ja kurjuus työläisten keskuudessa lisääntyy alituisesti, jos yhä edelleenkin vastaanpanematta alistutaan kapitalistien toimeenpanemiin palkanalennuksiin ja muihin kuristustoimenpiteisiin. Ennen kaikkea on osattava lähteä työläisten omien vaatimusten ja tarpeiden pohjalta eikä heitettävä heidän päitensä yli lentäviä ylimalkaisia tunnuksia. Osavaatimusten valinnassa on tartuttava niihin tapauksiin, jotka työläisten mieliä enemmän kuohuttavat ja jotka heihin kipeimmin kohdistuvat, kuten palkanalennuksiin, joukkoerottamisiin, työmaaterroriin, työpäivän pidentämiseen, lyhennettyjen työviikkojen käytäntöönottamiseen palkkaa alentamatta, työväen suojelulakien määräyksien rikkomisiin ja huonontamisiin, myös vaadittava 7-tuntista työpäivää palkkaa alentamatta jne. sekä otettava huomioon työpaikan nuorten työläisten ja eri työläisryhmien erikoiset tarpeet ja vaatimukset. Lähtien noskejohtajien kaikista, varsinkin viimeaikaisista renginpalveluksista työläisten palkkojen alentamiseksi (kuten esim. Helsingin kunnan- ja hätäaputyöläisten palkkojen alennus, Elannon johdon yhdessä noskelaisen järjestön kanssa suorittama palkkojen alennus, Helsingin leipurien työpäivän pidentäminen ja palkkojen alentaminen, Gutzeitin laattikotehtaan työriidan murtaminen jne.), on työläisille paljastettava noskelaisien ja heidän ammatillisten järjestöjensä koko palkanalennus- ja luokkapetospolitiikka, jonka tarkoituksena on, puhuen maan taloudellisen elämän terveeksi tekemisestä, tosiasiasa vain turvata kapitalistien riistovoitot.

Kun merkit viittaavat työriidan puhkeamiseen, on taistelua valmistamaan valittava työpaikan työläisiä edustava ja heidän luottamustaan nauttiva komitea ja on työpaikan kaikki työläiset saatava aktiivisesti osallistumaan vaatimusten muokkaamiseen ja asettamiseen sekä koko palkkaliikkeen valmisteluun. Vaatimusten esittämisessä työnantajalle on niin toimittava, että saadaan aikaan työläisten yhteinen esiintyminen (esim. allekirjoitettu joukkovaatimus, joukkolähetystö jne.). Missään tapauksessa ei vaatimusten esittämistä ja neuvottelujen käymistä ole jätettävä noskelaiselle järjestölle, ninkuin tehtiin Elannon työriidassa, vaan on työriidan kulku kaikissa sen vaiheissa säilytettävä työläisten omien edustajien ja elimien käsissä.

Työtaistelun johtoon on jokaisella sitä koskevalla työpaikalla asetettava työläisten valitsema, heidän luottamustaan nauttiva **lakkokomitea**, joka koko ajan on kiinteässä yhteydessä taistelussa olevien työläisten kanssa. Työtaistelun käsittäessä useampia työpaikkoja, on työpaikkojen lakkokomiteoiden lisäksi lakon johtamisen keskittämistä varten valittava **keskuslakkokomitea**. Jotta lakkokomiteasta muodostuisi todellinen yhteisrintamaelin, jonka johdolla voidaan torjua työnantajien ja noskelaisjohtajien yritykset murtaa työtaistelu, on siihen valittava myöskin sosdem. työläisten, ruotsalaisten työläisten, kun sellaisia työpaikalla on, järjestymättömien, työläisnaisten, nuorten työläisten ja työttömien edustajia, kuitenkin turvaten sen, että todella luokkatietoisella työväellä on siinä koko lakon ajan johtava vaikutus. Noskelaiden alottamiin ja johtamiin työtaisteluihin on aktiivisesti osallistuttava ja saatava heiltä johto työläisten omiin käsiin. Noskelaiden yrityksiä vastaan solmia työläisten selän takana työehtosopimuksia työnantajain kanssa on nyt, kun ei ole olemassa julkisia vallankumouksellisia ammatillisia järjestöjä, asetettava tinkimätön periaate, että työläisten on tehtävä työehtosopimukset vain itse valitsemiensa edustajien kautta ja vain tällaiset sopimukset hyväksyttävä.

Työtaistelua on kaikin tavoin tehtävä tunnetuksi ja mahdollisuuksien mukaan, ottamalla yhteys muiden työpaikkojen työläisiin ja työttömiin, jo valmisteluasteella pyrittävä laajentamaan ja kehittämään se useampia työpaikkoja, paikkakuntia ja teollisuusaloja käsittäväksi, sekä myötätuntoisuuslakon että eri työpaikkojen työläisten omien ja kaikille yhteisten vaatimusten puolesta käytävän taistelun kautta ja yhdistämällä siihen työttömien joukkotaistelun. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen ja työtaistelujen valmistamisessa ja käymisessä vapauduttava ammattikunnallisesta rajoittuneisuudesta, siitä pohjaltaan sosialidemokraattisesta menettelytavasta, joka oli sangen yleinen vanhassa ammatillisessa liikkeessä ja joka vieläkin ilmeni esim. Elannon työriidassa siten, että annettiin noskelaisjohdon lyödä ammattikunta kerrallaan ja Helsingin leipurien työriidassa siinä, ettei yritettykään saada yhteyttä muiden leipomoliikkeiden kuin Elannon työläisten kanssa. On tehtävä jyrkkä käänne siinä, että työläiset rauhallisesti kotona pysyen odottavat työtaistelun päättymistä, sensijaan on heidät järjestettävä todelliseen joukkotaisteluun, mielenosoitusten ym. joukkoesiintymisten avulla tukemaan vaatimuksiaan.

Työlakossa on tärkeitä, kuten Punaisen Ammatillisen Internationalen V kongressin päätöksissä terotetaan, oikein arvioida sekä omat että vastustajan voimat, oikein valita lakon alkamishetki, käyttää riittävän joustavaa vallankumouksellisen manöveerauksen taitoa ja samoin osata hyvässä järjestyksessä perääntyäkin, jos olosuhteet sitä vaativat, kootakseen uusia voimia uutta taistelua varten. Kaikessa lakkotaktiikassa, niin hyökkäyksessä kuin puolustuksessaakin on ratkaisevana näkökantana pidettävä sitä, miten saadaan paraiten kohotettua joukkotaistelun henkeä, vahvistettua luokkataistelun rintamaa ja lujitettua joukkojen luottamusta vallankumouksellisen liikkeen johtoon.

6. Aineellisen avun hankkimiseksi lakkolaisille on ajoissa ja tarmolla ryhdyttävä, vaikka nykyisissä oloissa ei olekaan mahdollista entisenlaisten lakkokassojen kerääminen. Tukemis- ja avustustoiminta on muodostettava todelliseksi joukkotoiminnaksi joukkokeräyksineen, joihin on vedettävä mukaan mahdollisimman suuret joukot työläisiä, työläisvaimoja ja työläisnuorisoa sekä maaseudun talonpoikaisväestöä. Tässä on vaadittava

n.k. edistysmielisten osuuskauppojen avustusta (lakkolaisten ruokinta, tavaroiden antaminen luotolla jne.) ja niissä toimien järjestää jäsenjoukot liikkeelle lakkolaisten puolesta.

7. Työtaistelujen menestyksellinen käyminen vaatii nykyisissä olosuhteissa tarmokasta ja tehokasta puolustus- ja aloterhymien avulla järjestettävää joukkopuolustustoimintaa, johon ja erikoisesti taisteluun lakonrikkuriutta vastaan (esim. joukkolakkovahteihin jne.) on vedettävä mukaan myöskin työttömät työläiset ja työläisvaimot sekä aktiivinen työläisnuorisio. Taistelu lakonrikkuriutta vastaan edellyttää sekä laajaa ja voimaperäistä valistustyötä ennen kaikkea työttömien työläisten ja maaseudun palkkatyöläisten ja pientalonpoikien keskuudessa että myöskin tarmokasta ja päättävää joukkotaistelua lakonrikkureita vastaan.

8. Nykyisissä fasistiterrorin ja porvariston työväenluokkaa vastaan suunnatun yleisbyökkäyksen olosuhteissa saa taloudellinen taistelu sen kärjistyessä ja laajentuessa yhä enemmän poliittista luonnetta. Taistelun kärjistyessä on lakkovaatimuksia harkitusti laajennettava, liittäen niihin myöskin sellaisia poliittisia tunnuksia, jotka ovat ilmeisen selvässä yhteydessä joko esitettyjen taloudellisten vaatimusten tahi kysymyksessä olevan lakkotaistelun kulun kanssa (esim. vaatimus vangittujen lakkolaisten vapauttamisesta, poliisin ja koko valtiovallan lakkoon sekaantumista vastaan, rajoittamattoman lakko-oikeuden puolesta jne.).

Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen rakennustyöstä

1. Suomen porvaristo on fasistihallituksen määräyksestä nostetulla oikeusjutulla virallisestikin vahvistanut Suomen Ammattijärjestön lakkauttamisen, joka oli eräs fasistikumouksen tärkeimpiä tarkoituksia. Sitä vissää aktiivisuutta, jota Ammattijärjestöä vastaan nostetun jutun yhteydessä esiintyi, ei kyetty kehittämään joukkotaisteluksi vasemmistolaisten ammatillisten järjestöjen olemassaolon puolesta ja niiden henkiin herättämiseksi sekä uusien ammatillisten järjestöjen luomiseksi. Tosiasiallisesti vasta tämän vuoden keväällä aletun vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen rakennustyössä, jonka tuloksena on ammatillisten järjestöjen perustaminen eräille paikkakunnille, on tosin vieläkin kovin hitaasti edistetty työpaikoille pääsemisessä.

2. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen alhaaltakäsin lähtevässä rakennustyössä on nyt, kun vanhojen ammatillisten järjestöjen hajaantuminen on tosiasia, päälinjana pidettävä uusien, työpaikkapohjalle perustuvien ammatillisten järjestöjen luomista, ollen perusjärjestönä työpaikkar ryhmä. Näitä voi suuremmilla työpaikoilla olla useampia työhuonekunnittain, jotka yhdessä muodostavat työpaikkajärjestön. Niiden yhteyteen on muodostettava nuorten työläisten alaryhmiä. Lyhytaikaisilla työmailla, kuten rakennusteollisuudessa voidaan perusjärjestöt kuitenkin muodostaa ammattiryhmittäin. Saman alan työpaikkajärjestöt muodostavat alueellaan teollisuusneuvostot, jotka yhdistyvät paikalliseksi ammatilliseksi keskusneuvostoksi ja myöhemmin teollisuusliitoiksi. Ammatillisten järjestöjen työn painopisteen on oltava työpaikoilla. Vaikka nykyisen fasistidiktatuurin ja -terrorin oloissa työpaikkaryhmien täytyykin olla salaisia, on niiden osattava kehittää kaikkia julkisen, laajan, laillisen, puollaillisen ja laitton joukkotoiminnan muotoja. Kaikkia mahdollisuuksia hyväksikäyttäen on pyrittävä luomaan itsenäisiä ja erillisiä julkisia ja puolijulkisia järjestöjä.

ja apujärjestöjä sekä aina ja kaikissa tilaisuuksissa väsymättä taisteltava vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen laillisen ja julkisen olemassaolon puolesta. Toiminnan yksipuolinen salaisuuteen painuminen ja suljetuksi ryhmäksi eristyminen, jollaisia pyrkimyksiä tähänastisessa rakennustyössä on havaittavissa on leimattava vakavaksi virheeksi, jota vastaan on päättävästi taisteltava. Vanhojenkin ammatillisten järjestöjen säilyttämiseksi ja uusien muodostamiseksi on tehtävä kaikki voitavissa oleva. Kaikkalainen työväen joukkotoiminta työpaikoilla, kuten työpaikkakokoukset, työpaikkojen luottamusmiehistö, sairaus- ja työttömyyskassojen hallintojen vaalit, sivistys- ja urheilujärjestöjen perustaminen ja noskelisten ammatillisten järjestöjen perustamiskokoukset, on koetettava suunnata todellisen luokkataistelun kannalla olevan työväen julkisen joukkotoiminnan kehittämiseksi.

3. Ammatillisen liikkeen rakennustyössä on suunnitelmallisesti kiinnitettävä päähuomio eri teollisuusalojen tärkeimpiin teollisuuskeskuksiin ja suurimpiin työpaikkoihin. Sodanvastaisenkin taistelun takia on vakava huomio kohdistettava rautatieläisten, kuljetustyöläisten ja välittömästi tai välillisesti sotatarkoituksia palvelevien työpaikkojen työläisten järjestämiseen. Erikoista huomiota on kohdistettava järjestämistyöhön maa- ja metsätyöläisten keskuudessa. Työnantajakapitalistien hyökkäyksen torjumiseksi ja koko fasisminvastaisen taistelun tehostamiseksi on maa- ja metsätyöläisten liittäminen vallankumoukselliseen yhteisrintamaan teollisuustyöläisten kanssa välttämättömyys. **Lähimmäksi iskutehtäväksi** on otettava työpaikkaryhmien muodostaminen ensi kädessä määrätuille suuremmille ja tärkeimmille työpaikoille. Yhteyksien saamiseksi työpaikoille on käytettävä mm. niillä aikaisemmin työskennelleitä työttömiä. Tätä työtä opastamaan, järjestämään ja valvomaan on, ainakin suurempia työpaikoja varten, asetettava erityisiä organisaattoreja tai aloterhmiä.

4. Työpaikkaryhmien on työpaikoilla käytettävä kaikkia mahdollisuuksia julkisen toiminnan, ennen kaikkea työpaikkakokouksien aikaansaamiseksi oloihin sopivaa lähtökohtaa ja muotoa käyttäen. Valitulta työpaikkaluottamusmiehiltä on vaadittava, että he täyttävät kunnolla tehtävänsä työehtosopimusten määräysten, työväen suojelulakien säännösten noudattamisen ja työväen muidenkin etujen valvomisessa ja on heidän aika ajoittain tehtävä selvää toiminnastaan työpaikan työläisten yleisessä kokouksessa. Tällaista toimintaa on työväen joukkotoiminnalla kannatettava ja tarpeen vaatiessa painostettava, että siitä kehittyisi todella työväen etujen mukainen toiminta. Työpaikoilla suoritettavan työn välttämätön väline on **työpaikkalehti**, jollaisen aikaansaaminen on asetettava tehtäväksi kaikille tärkeimmille ja suurimmille työpaikoille. Työpaikkalehtien ja Ammatillisen keskuslehden on enemmän kuin tähän asti kuvattava työpaikkojen oloja ja elämää ja sen pohjalta lähtien edistettävä työväen taistelutoiminnan kehittämistä.

5. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen rakennustyössä ei ole lähdettävä siitä käsityksestä, että ensin on luotava valmis koneisto ja sitten vasta taisteltava, vaan on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen järjestöjen kehityttävä jokapäiväisessä taistelussa työläisten elinehtojen puolesta. Tätä ei ole ymmärrettävä niin kaavamaisesti, että työpaikoilla suoritettavan ja suoritettavan työn tuloksena olisi järjestö perustettava vasta työlakon yhteydessä, päinvastoin on jo ennen lakkoa kaikin voimin ponnistettava, että järjestö saadaan syntymään ja hyvään kuntoon. Mutta erityisesti on syntyviä liikehtimisiä käytettävä niiden perustamiseen ja lujittamiseen.

6. Noskelaisten ammatillisia järjestöjä, joihin kuuluu yli 20.000 työläistä, ei ole aliarvioitava, vaan taisteluun niitä vastaan ja toimintaan niiden sisällä on kiinnitettävä entistä vakavampaa huomiota. Vaikka vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen onkin kaikkiin voimin taisteltava työläisten niihin liittymistä vastaan paljastamalla konkreettisin tosiasioin niiden todellinen luonne työnantajakapitalistien apujärjestöinä, fasisin diktatuurijärjestelmän elinellisenä osana, on tämän ohessa tehtävä määrätietoista työtä myöskin näiden järjestöjen sisällä järjestämällä niihin oppositioriryhmiä. Suurinta huomiota on kiinnitettävä sosialifasistien vahvimpiin ammattiliittoihin, kuten esim. metallityöntekijäin ja rakennustyöläisten liitot. On myös välttämätöntä tarpeen vaatiessa lähettää näihin järjestöihin yksityisiä vallankumouksellisia työtä valmistamaan ja johtamaan. Jos esim. työläisten enemmistö jossakin osastossa päättää liittyä sosialifasistien ammattiliittoon, ei vallankumouksellisen vähemmistön ole erottava, vaan mentävä mukaan. Pyrkimyksenä tulee olla sosialifasistisiin järjestöihin kuuluvien työläisten vetäminen taisteluun pääomaa ja sosialifasistisia johtajiaan vastaan toteuttaen yhteisrintamaa alhaalta käsin. Noskelaisten järjestöihin kuuluvia työläisiä ei ole leimattava sosialifasisteiksi, vaan on tehtävä selvä ero heidän ja sosialifasististen johtajien välillä. Koko sosialifasistisen järjestökoneiston valtaaminen ei tietysti ole mahdollinen, mutta jäsenten voittaminen sitkeän työn avulla on. Huomio on myös kohdistettava työn järjestämiseen fasistisissäkin rikkurijärjestöissä varsinkin niillä paikkakunnilla, joissa niillä on merkitystä.

7. Aktiivisten johtavien työntekijäin puutteen poistamiseksi on niitä rohkeasti vedettävä esiin taistelutahtoisten ja toimintatarmoisten työläisten joukosta. Heitä on neuvottava ja kouluutettava neuvottelujen, konferenssien ja mikäli suinkin mahdollista, lyhyiden kurssien avulla ja sopivan kirjallisuuden kautta.

8. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen johtaminen, neuvominen ja opastaminen on koko puolueen tehtävä. Ammatillisiin järjestöihin on järjestettävä ripeästi ja säännöllisesti toimiva fraktiotoiminta. Se, että vanhassa vasemmistolaisessa ammatillisessa liikkeessä ei ollut oikein järjestettyjä kommunistisia fraktioita ja niillä bolshevistista toimintaa, teki juuri mahdolliseksi tämän liikkeen opportunistisiin luisumisen. Ammatillisen toiminnan johtamista ei kuitenkaan saa suorittaa määräämällä ja komentamalla, vaan on puolueen jäsenten aina osattava vakuuttaa muut kantansa oikeellisuudesta ja aktiivisimpina taistelijoina hankittava luottamus itselleen ja koko puolueelle.

9. Suomen vallankumouksellisen ammattijärjestön on järjestettävä kiinteät suhteet Profinterniin, johon se jo viime kesänä pitämässään konferenssissa on päättänyt liittyä, sekä tehtävä tunnetuksi Profinternin päätökset kaikissa järjestöissään. Sen on myös lujitettava suhteitaan muiden maiden, lähinnä Skandinavian ja Itämerenmaiden vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja vallankumouksellisten oppositioiden kanssa.

Työttömäin taistelun järjestämisestä

1. Työttömyys on kuluneen vuoden aikana jatkuvasti laajentunut. Yli satatuhatta teollisuudessa ja maataloudessa työskennellyttä palkkatyöläistä on jo täydellisesti työttömänä ja sen lisäksi tekevät suuret joukot työssä olevistakin vain vajaita työviikkoja alennetulla palkalla. Ja yhä uusia

ja uusia työläisjoukkoja ajavat kapitalistit lisäämään työttömien armeijaa. Työttömyydestä kärsii myös se suuri joukko pientilallisia, jotka maatilakujensa pienuuden tähden ovat olleet pakotetut hankkimaan osan toimeentuloaan omalla tai perheenjäsentensä palkkatyöllä, kuin myös melkoinen osa pikkuporvaristoa.

Työttömyyden laajentuessa on hätä- ja puute työttömien keskuudessa suunnattomasti kasvanut. Suomessa ei ole edes minkäänlaista työttömyysvakuutusta olemassa. Vasemmistolaisten ammatillisten järjestöjen työttömyyskassatkin on porvaristo rosvonnut. Vain vaivaisavun muodossa on pienelle murto-osalle satatuhantisesta työttömien joukosta myönnetty siellä täällä mitätöntä avustusta. Valtion ja kuntain yleisiin töihin myönnettyjä varojakin supistetaan parhaillaan. Fasistivaltio, kunnat ja työnantajakapitalistit käyttävät häikäilemättömästi hyväkseen työttömien hätää ja puutetta lisätäkseen riistovoittojaan. Jatkuvan työttömyysuhkaan alaisena olevien työläisten palkkoja alennetaan ja muita työehtoja huononnetaan. Järjestämässään varatoissään pyrkivät ne saamaan aikaan työläisten keskinäistä kilpailua, voidakseen niissäkin alentaa palkkoja mielimäärin ja jarruttaakseen työttömien joukkoliikkeen kehittymistä. Osittain ovat ne siinä onnistuneetkin. Tämän lisäksi suunnittelee fasistihallitus työttömien joukottain alistamista kapitalistien, suurtilallisten ja rikkaiden talonpoikien pakkotöihin mahapalkalla (hallituksen "ohjeet työttömyysasiassa ensi työttömyyskautta varten").

2. Sosialidemokraattiset johtajat ovat silloin tällöin sanoissa puolustavinaan työttömien asiaa, mutta käytännössä toteuttavat ne johdonmukaisesti porvariston politiikkaa, joka tarkoittaa työttömien painamista yhä suurempaan hätään ja kurjuuteen. Kuntien valtuustoissa ja komiteoissa ovat ne mukana alentamassa työttömien nälkäpalkkoja vieläkin pienemmiksi. Sen lisäksi panevat ne kaikki taitonsa ja voimansa liikkeelle estääkseen työttömien joukkotaistelun välttämättömien elämisen mahdollisuuksien puolesta nälkää ja kurjuutta kylvävää porvaristoa, fasistihallitusta ja sen pakkotyösuunnitelmia vastaan. Työttömien itsenäisen toiminnan ja joukkoesiintymiset leimaavat sosialifasistiset johtajat provokatoorisesti hyödyttömiksi ja "hämäräperäisiksi" hankkeiksi.

3. Työttömien joukkojen keskuudessa vallitseva ja yhä kasvava hätä ja ennen tuntematon kurjuus tekevät välttämättömäksi, että työttömät käyvät nopeasti järjestettyyn joukkotaisteluun elinehtojensa puolesta eivätkä enää tyydy yksinomaan vallanpitäjille osotettuihin yksilöllisiin vetoomuksiin ja vaatimuksiin työstä ja avustuksesta. Työttömien tähänastinen toiminta ei ole ollut luonteeltaan todellista ja suunnitelmallista joukkoliikettä. Pääsyynä tähän on ollut se, että puolueemme ei ole osannut auttaa ja oikein järjestää heidän jokapäiväisistä tarpeistaan johtuvien vaatimusten puolesta käytävää taistelua, eivätkä kaikki puolueen elimet ja jäsenet aina ole osottaneet riittävää haluakaan siihen. Puolueen avustamana ja tukemana tapahtui kyllä viime vuoden marraskuussa Helsingissä työttömien joukkoesiintyminen hallitustalossa, mutta tämä niinkuin jotkut muutkin, tosin tätä pienemmät, puolueen vaikutuksesta syntyneet työttömien esiintymiset jäivät kehittämättä ja laajentamatta todelliseksi joukkoliikkeeksi, niin että alussa ollut työttömien joukkoliike pysähtyi siihen. Puolue ei kyennyt järjestämään työttömien yleisiä kokouksia, joissa olisi valittu vakituiset työttömien komiteat heidän etujaan valvomaan ja siitä johtuvia erilaisia tehtäviä suorittamaan. Tämä samoin kuin helmikuun 25 päivän, työttömien kansainvälisen mielenosoituspäivän, kokemukset pal-

jastavat, että puolueemme ei ole suorittanut tällä alalla oikeata bolshevistista työtä ja on sentähden joutunut eristetyksi työttömäin joukoista. Esimerkiksi kansainvälisen mielenosoituspäivän valmistamisessa eivät kommunistit suorittaneet sellaista **joukkotyötä**, että tästä päivästä olisi tullut todellinen työttömien ja työssä olevien työläisten yhteisen joukkoesiintymisen päivä pääoman nälkiinnyttämispolitiikkaa vastaan. Työttömäin joukkoja ei vedetty mukaan tämän taistelupäivän valmistamiseen ja järjestämiseen, jossa juuri työttömäin komiteoilla olisi ollut erittäin tärkeitä tehtäviä suoritettavanaan. Nyt nämä komiteat puuttuivat kokonaan. Työttömäin vaatimuksia koskevia tunnuksia ei muokattu yhdessä työttömäin joukkojen kanssa, niin että puolueemme esittämät vaatimukset olisivat todella tulleet näiden joukkojen omaksi. Nyt tyydyttiin ne tekemään tunnetuiksi vain julistusten kautta, joskin niiden antamisessa esiintyi nyt jonkunverran suurempaa oma-alotteisuutta kuin ennen. Osa tunnuksista oli myös epätarkkoja ja puutteellisia. Sitte esim. Helsingin 6 AK:n tunnus "työläisille sana-, kokoontumis- ja toimintavapaus **palautettava**" voi tässä muodossa helposti tukea sellaisia harhaluuloja, että olisi mahdollista palata takaisin fasistidiktatuurin edellä vallinneisiin porvarillisen "demokratian" oloihin. Tällaiset harhaluulot voivat syntyä ja elää sitäkin helpommin, kun sosialdemokraattiset johtajat harjoittavat järjestelmällistä agitatiota sellaisten käsitysten puolesta. Oikein olisi ollut kehoittaa työttömiä joukkovoimalla taistelemaan ja hankkimaan itselleen sana- ja kokoontumisvapaus, mikä taistelu yhtyy välittömästi työttömäin taisteluun heidän kipeimpien taloudellisten vaatimustensa puolesta. Työssä olevien työläisten keskuudessa eivät kommunistit ole myöskään ymmärtäneet toimia siten, että näille olisi käynyt selväksi välttämättömyys osallistua työttömien taisteluun ja heidän joukkoesiintymisiinsä.

Puolueemme saamattomuus, laiminlyönnit, puutteet ja virheet työttömien keskuudessa suoritettavassa työssä eivät voineet johtaa muuhun kuin työttömien toiminnan miltei täydelliseen paikallaan pysymiseen ja mm. työttömäin kansainvälisen taistelupäivän epäonnistumiseen. Puolueemme eristyneisyys työttömäin joukoista on nopeasti muutettava pysyväksi **työyhteydeksi** heidän kanssaan, mikä voi tapahtua vain suorittamalla **oikeata bolshevistista** työtä heidän keskuudessaan, ja mikä merkitsee täydellistä käännettä tähänastisessa toiminnassamme tällä alalla.

4. Tähänastinen kokemus on työttömille työläisille jo kyllin selvästi osoittanut, että heidän hätänsä ja puutteensa ei porvarillisia vallanpitäjiä ollenkaan liikuta. Kaikki mitä sillä taholla mahdollisesti tehdään työttömyyshädän lieventämiseksi, tapahtuu vain työttömäin joukkopainostuksen pelosta tai sen pakottamana. Tämän tähden tekee työttömäin oma etu välttämättömäksi voimakkaan **joukkoliikkeen** kehittämisen työttömäin asian puolesta. Työttömien on aina ja kaikkialla esitettävä mahdollisimman suurella joukolla kapitalisteille, kunnallisille ja valtiollisille viranomaisille ja virastoille, osuuskunnille ym. vaatimuksia elämisen ehtojensa turvaamisesta. Näiden vaatimusten asettamista ja käsittelyä varten on kaikkialla pidettävä samalla palkkakunnalla, samassa kaupungissa tai saman työnvälitystoimiston alueella asuvain työttömäin yleisiä **kokouksia**, joissa valitaan myös vakinaiset **työttömäin komiteat** asiaa jatkuvasti ajamaan. Työttömäin komiteat on velvoitettava tekemään aika-ajoin tällia toiminnastaan työttömäin yleiselle kokoukselle. Kokousten onnistuminen ja vaikuttavuus on turvattava huolellisella ja yksityiskohtaisella valmistelulla harjoittaen niiden puolesta agitatiota, niiden välttämättö-

myyttä ja merkitystä selittäen työnvälitystoimistojen odotushuoneissa, yleisissä ruokaloissa, yömajoissa, työläisten asunnoissa jne. eli kaikkialla missä työttömiä tavataan. Työttömien kokoontumispaikoissa heidän kanssaan suoritettavat keskustelut on, milloin siihen suinkin mahdollisuuksia on olemassa, koetettava kehittää saapuvilla olevien yleiseksi kokoukseksi, jossa keskustellaan jostakin sillä kertaa enimmänsä työttömien mieltä kiinnostavasta kysymyksestä. Tällöin on muistettava, että kokousten aikaansaamista ei panna riippumaan joidenkin muodollisten kokoustapojen noudattamisesta ja täyttämistä, kuten esim. virallisen puheenjohtajan valitsemisesta yms. Työssä oleville työläisille on tehtävä selväksi, että heidän on välttämätöntä osallistua työttömien kanssa yhteiseen taisteluun. Kommunistien on myötävaikutettava siihen, että työttömät ja työssä olevat työläiset kohtaavat toisensa työpaikkojen edustalla ja niiden läheisyydessä neuvotellakseen taisteluistaan ja toistensa tukemisesta, niin lakkotapauksissa kuin työttömäin esiintymisissäkin. Työttömäin kokouksia ja heidän ja työssäolevien työläisten yhteisiä kokouksia varten on myös vaadittava käytettäväksi paikkakunnan julkisia huoneustoja ilman korvausta. Fasistisen virkavallan kieltäessä tällaisten kokousten järjestämisen tai yrittäessä estää niiden pitämistä on ponnistettava kaikki voimat kokouksien murtamiseksi.

5. Kommunistien on kaikin tavoin autettava ja opastettava työttömiä heidän tämänpäivän tarpeisiin perustuvien vaatimuksiensa muokkaamisessa ja perille ajamisessa. Sellaisia vaatimuksia, joita tänä syksynä ja ensi talvena on ajettava, ovat esim.: heti suoritettava raha-avustus ilman takaisinmaksuvelvollisuutta; säännöllisten ruoka-ateriaain, asuntojen, puitten, perunoiden ym. antaminen korvauksetta; työttömiä ei saa häätää asunnoistaan; työttömien vuokra-, valo- ja lämpövelkain mitättömäksi julistaminen ja maksuton valo ja lämpö työttömyyden ajaksi; työläisten itsensä valvonnan alla oleva työttömäinvakuutus valtion ja työnantajain kustannuksella, mutta niin kauan kuin kunnollista vakuutusta ei ole, on valtion varoista säännöllisesti suoritettava työpalkkaa vastaava avustus; työttömille pienasuntojen omistajille on työttömien asukkaiden vuokramaksut korvattava kuntien varoista; lääkäri ja lääkkeet ilmaiseksi; pienille lapsille maitoa maksutta; koulussa oleville lapsille vapaa ruoka, vaatteet ja opiskeluvälineet; avattava heti uusia suuria valtion ja kuntain töitä täydellä palkalla; lyhennettyjä työviikkoja tekeville on maksettava sellainen avustus, että osatyötön saa täyden palkan; pakkotyötä vastaan; työstä erotetuille työtä; työnvälitystoimistojen hoito ja hallinta työläisten itsensä valitsemille elimille; sotapalveluksesta vapautuneille on turvattava työpaikan saanti; kaikilla työpaikoilla on pantava heti voimaan 7-tuntinen työpäivä ja 40-tuntinen työviikko ilman palkan alennusta; nuorisolle ja terveydelle vaarallisissa töissä 6 tunnin työpäivä; yksityisille kapitalisteille ja maaporhoille ei saa missään tapauksessa luovuttaa valtion ja kuntain varoja sen varjolla, että ne muka järjestävät työtä työttömille, eikä millään muullakaan verukkeella. Näitä ja muita vaatimuksia on kullakin paikkakunnalla muokattava paikallisia oloja ja sen paikkakunnan työläisten tarpeita vastaaviksi ja osotettava ne joukko-esiintymisten yhteydessä sille fasistikomennon elimelle ja työnantajalle, jolle vaatimus sisältönsä ja luonteensa puolesta lähinnä kuuluu.

6. Yhä laajemmassa mitassa kärsivät nyt jo työttömyydestä myös valtion, kuntain ja yksityisten kapitalistien palveluskuntalaiset, konttori-, virasto- ja kauppa-apulaiset, alemmat virkailijat, opettajisto ym. ilman että heitäkään entisten työnantajainsa ja valtion taholta autettaisiin

tukalassa asemassaan. Kommunistien velvollisuus on auttaa ja edistää heidän liittymistään yhteiseen työttömäin taisteluun heitä nälkiinnyttäviä kapitalisteja, fasistihallitusta ja porvarillista kunnalliskomentoa vastaan elämismahdollisuuksiensa turvaamisen puolesta. On mm. vaadittava valtion, kunnan ja teollisuuslaitosten korkeapalkkaisten virkamiesten suurten palkkojen alentamista ja siten vapautuvien varojen käyttämistä alempain virkailijaryhmien ja palveluskuntalaisten hädän lievittämiseksi.

7. Työttömäin joukot on saatava vakuutetuiksi siitä, että työväenluokan etu vaatii myöskin heidän osallistumistaan **joukkotyöhön** työssäolevien työläisten elinehtojensa puolesta käymän taistelun parantamiseksi hyökkäävää pääomaa vastaan. Työttömäin osallistuminen erilaisimpiin tehtäviin (lakkovahteina, lakkokomiteoissa jne.) työtaistelujen aikana on erittäin merkityksellinen niin hyvin taistelun voitokkaalle päättymiselle kuin myöskin työttömien omalle taistelulle. Taisteluun lähtevien työläisten on puolestaan ymmärrettävä työttömien työtaistelulle antaman avun merkitys ja vedettava työttömien työläistoverien apuun.

8. Työttömäin joukkotaistelun käymistä varten ovat työttömäin julkisissa kokouksissa valitut ja heidän luottamustaan nauttivat elimet tuki välttämättömät. Sellaisia elimiä ovat ennen kaikkea **työttömäin komiteat** ja niiden erilaiset **apukomiteat** sekä **muun nimiset** elimet ja ryhmät, jotka työttömät omasta aloitteestaan muodostavat kokouksessaan. Suuremmissa kaupungeissa ja maalaiskunnissa sopii perustaa työttömäin komiteoita kaupunginosittain, työnvälitystoimistoalueittain sekä kylittäin tai kyläryhmittäin sekä pienillä paikkakunnilla koko aluetta käsittävä työttömäin komitea.

Työttömäin komitean yhteyteen on paikallisten olojen ja työttömien taistelutehtävien vaatimusten mukaan perustettava myös apukomiteoita. Niiden tehtäviin kuuluu esim.: säännöllisen yhteyden pitäminen työssäolevien työläisten kanssa tarkoituksella seurata työnantajien ja työläisten välillä sattuneita työriitaisuuksia, ylityön teettämisen ja 8 tunnin työpäivän noudattamisen valvominen ja siitä selostuksen antaminen työttömäin komitealle; elintarpeiden jakaminen ja uusien ruokaloiden järjestäminen valtion ja kuntain varoilla; pikkulasten huollon järjestäminen; asuntohäätöjen silmälläpitäminen ja joukkojen vastarinnan järjestäminen häätöjä vastaan sekä työttömien yleinen rekisteröiminen alueittain ja paikkakunnittain todellisen selvityksen hankkimiseksi niiden tilasta työttömäin komitealle työttömäin vaatimusten puolesta käytävää taistelua varten.

Työttömäin komiteain ja niiden apukomiteain tulee olla läheisessä ja säännöllisessä työyhteydessä, mikä on omansa kohottamaan työttömäin joukkojen taistelukykyä ja taistelutahtoa. Säännöllisiä väliajoin on apukomitean annettava selostuksiansa toiminnastaan työttömäin komitealle. Viimeksimainittujen on samoin taajaan ja säännöllisesti tehtävä selvää toiminnastaan työttömäin joukoille, saaden niiltä uusia tehtäviä luokkataistelun edistämiseksi.

9. Työttömäin voimien kokoamiseksi ja heidän taistelunsa edistämiseksi kaupungeissa, teollisuusseuduilla ja maaseudulla on työttömäin toimintaa kehitettävä edelleen järjestöllisiksi yhteyksiksi. Nämä järjestöt eivät aseta jäsenilleen jäsenmaksuvelvollisuutta eivätkä muutenkaan laadi kankeita sääntöjä toimintaansa valkeuttamaan. Ne ottavat jäsenikseen jokaisen työttömän työläisen, työmiehen ja työläisnaisen, maaseudun palkkatyöläisen, pienvirkailijan ja köyhän työttömän talonpojan. Näiden yhdistysten, samoin kuin työttömäin komitean on työttömäin ja työssäolevien

joukkojen yhteisen taistelun kautta voitettava itselleen julkinen toiminta-oikeus kaikista fasistidiktatuurin kiristys- ja sortoyrityksistä huolimatta. Paikallisten olojen ja työttömien taistelutehtävien vaatimusten mukaan voidaan yhdistysten yhteyteen perustaa myös apukomiteoita, joiden tehtävät ovat samat kuin työttömien komiteain yhteydessä toimivilla apukomiteoilla.

10. Työttömien taistelun laajaksi ja voimakkaaksi kehittämisen perusehto on, että työttömien toiminta ja taistelu rakentuu mitä laajimman joukkojen yhteisrintaman pohjalle. Tätä silmälläpitäen on välttämätöntä, että erityisesti työttömien taistelua järjestävät ja johtavat työttömien komiteat, samoin kuin työttömien yhdistysten johtoelimet ovat kokoonpannut niin, että ne edustavat mitä laajimpia työttömien ja myös työssäolevain kerroksia, kuuluen niihin myös sosialidemokraattisia, puolueettomia, järjestyneitä ja järjestymättömiä työläisiä.

11. Työttömien joukkotaistelun keskeisin muoto on **joukkomielenosoitukset** työttömien vaatimusten puolesta, osotettuina fasistivaltion ja fasistisen kunnalliskomennon elimille ja työnantajille. Siten on työttömien pienetkin tyytymättömyyden, taistelumiellalan ja -tahdon ilmaukset pyrittävä kehittämään taisteluksi vallitsevaa fasistikomentoa vastaan. Työttömien joukkoesiintymisiä välittömän avustuksen puolesta on myöskin järjestettävä kapitalististen suurliikkeiden (meijerien, ravintoloiden ym.) edustoilla. Edelleen ovat työttömien nälkämarssit ja lähetystöjen lähettäminen hallitus- ja kunnallisviranomaisten luokse työttömien vaatimusten esittämistä varten itse paikalla.

Mielenosoitusten ja joukkoesiintymisten ennakkovalmistelussa ja järjestämisessä ei saa säästää vaivaa ja uurastusta, muistaen, että mitä suurimmin joukoin ja mitä päättävämmiin työttömät ja työssäolevat joukot näihin esiintymisiin kerääntyvät ja suorittavat niitä, sitä suurempi mahdollisuus on murtaa kapitalististen nälkiinnyttäjien vastarinta. Kun työttömät joukot käyvät joukkoesiintymisiin, niin on välttämätöntä, että ennakolta esim. armeijassa oleville työläis- ja talonpoikaissotilaille tiedotetaan näistä ja valmistetaan heitä militaristista sotilaskomentoa vastaan tähdättyjen omien vaatimusten pohjalla tukemaan työttömien vaatimuksia.

12. On pidettävä mielessä, että sosialidemokratian johtajat edelleen tulevat kavaltamaan työttömien joukkojen asian yrittäen peittää kavallustaan kaikenlaisilla sanajyrkillä esiintymisillä. Puolueellamme on erittäin suuri ja tärkeä tehtävä paljastaessaan sosialidemokratian johtajain petospolitiikan ja kavalluksen työttömien joukoille niiden rikollisten tekojen kautta ja valossa. On osotettava, miten ne esim. toimivat yhdessä porvariston kanssa kapitalismin pulasta pelastamiseksi työväenjoukkojen ja köyhän talonpoikaiskansan sekä pikkuvirkailijain hädän kustannuksella, kuinka ne pyrkivät kapitalisteja auttamaan puuhaamalla 40-tuntista työviikkoa palkkoja alentamalla, kuinka ne tukevat porvaristoa pakkotyön järjestämisessä ja kapitalistisen valtion työtätekeviltä joukoilta riistettyjen varojen käyttämisessä porvariston hyväksi jne. Tällaisen paljastamistyön kautta on suuret joukot, myös sosdem. työläiset autettava näkemään sosialidemokratian johtajat etujensa kavaltajiksi, jotta he tietäisivät kavahtaa niitä.

13. Osottaessaan apua ja tukea työttömien joukoille maalla ja kaupungeissa niiden taistelun järjestämisessä ja johtamisessa tämän päivän kiipeimpien tarpeitten ja pienimpienkin työttömien aseman helpottamista tarkoittavien vaatimusten puolesta, on puolueemme samalla työttömyydestä

kärsiville kansanjoukolle samoin kuin koko riistetylle ja sorretulle väestölle osotettava, että Neuvostoliitossa, jonka työväki yhdessä maalaisköyhälistön ja köyhän talonpoikaiston kanssa kommunistisen puolueen johdolla on kukistanut porvariston luokkavallan ja työväen diktatuurin turvin ja kautta rakentaa sosialismia, on työttömyys kokonaan poistettu. Tämän esimerkin valossa tulee tehdä selväksi, että se tie, jota on kulkenut ja kulkee Venäjän työväki, on myöskin Suomen työväenluokalle ja maalaisköyhälistölle, palveluskuntalaisille ja pikkuvirkailijoille ainoa tie, joka ne pelastaa ei ainoastaan työttömyydestä ja sen mukanaan tuomasta suunnattomasta kurjuudesta, vaan kaikesta riistosta ja sorrosta.

Suomen työtätekeville talonpojille ja maalaisköyhälistölle!

Yleisesti tunnettu asia on, että talonpoikia nykyään suistuu tiloiltaan suurin joukoin. Mutta tiedätkö, että tänä vuonna on jo ainakin 5000 talonpoikaistilaa liukunut viljelijänsä käsistä ilman niiden omaa tahtoa, samalla kun viime vuonna oli suoritettu 41.000 ulosmittausta. Mistä tämä tällainen? Veloista, korko- ja verorästelstä, joita ei raatajatalonpoika ahtaan ajan vuoksi ole kyennyt maksamaan, on nyt ryöstetty pankkeille ja muille suurrikkaille pakkohuutokaupoin tai muuta tietä työtätekevien talonpoikain maita ja kotikontuja, mille vetää vertoja vain suurten nälkävuosien aikainen talonpoikain omaisuuden anastus varakkaitten käsiin. Ja kymmenientuhansien talonpoikien edessä on talojensa ja tiluksensa menetys.

Ne talonpojat, jotka näin on suistettu ja uhataan suistaa rikkaitten velkojen vaatimuksesta tiloiltaan, joutuvat mierolle, nälkään ja kurjuuteen. Niin lisääntyy se köyhän maalaiskansan joukko, joka nyt jo kärsii työttömyydestä ja kaiken välttämättömimmän elannon puutteesta ja varsinkin Itä- ja Pohjois-Suomessa syö jokapäiväisenä leipänään pettua.

Ei ole työstään elävän talonpojan ja maalaisraatajan elämää ja osa koskaan helppo ollut. Te sen tiedätte omasta kokemuksesta. Pankki, suurkapitalistit, maaporhot ja riistäjäluokkien valtio ovat teitä aina kynineet. Raskaan työnne tuloksista on suurin osa rosvottu verojen, tullien ja ylettömien maanhintojen, vuokrien ja kiskurikorkojen muodossa suurrikkaille ja niiden herrakomennolle. Monen monia teistä on riistetty puulaakien, ruukkien ja kartanoherrain palkkatyössä. Talonpoikaisväeltä on keljuiltu vähäiset maataloustuotteet ja metsätkin polkuhinnasta. Tämän puserruksen alla olette köyhtyneet ja velkaantuneet. Puute ja nälkä on ollut maalaisköyhälistön jatkuvana vieraana ja on se kolkutellut mouen torpparin, palstatilallisen ja pienviljelijänkin ovea parempinakin vuosina.

Suuresta hädästänne huolimatta työntävät riistäjäluokat kuitenkin nyt yhä kärjistyvän kapitalistisen pulakauden ja rappeutumisen kaikki taakat työtätekevän kansan kannettaviksi. Äskettäinkin lisättiin tulleja lähes 500 milj. markalla nille tavarolle, joita työtätekevä rahvas ravinnokseen ja muuhun välttämättömään tarpeeseensa joutuu ostamaan. Ja yhä tiukemmin herrakomento uhkaa lisätä taakkaa työtätekeville. Samanaikaisesti annetaan rahapulassa olevien suurten maalaisporhojen auttamiseksi miljoonien arvosta valtion obligationeja. Sanalla sanoen: fasistisen hallituskomennon koko politiikka tähtää siihen, että saataisiin riistäjien — suurkapitalistien, suurtilallisten ja maaporhojen riistoedut turvatuksi myös

nykyisen pulakauden vallitessa. Kenen kustannuksella? Työtätekevän talonpoikaiston, maaseudun ja teollisuusseutujen työläisten kustannuksella.

Samanaikaisesti riistäjäloukat mätkivät kansalta ryöstettyjä suunnattomia rahasummia kansalle vahingollisiin tarkoituksiin. Miljoonia markkoja heitetään ohranan ja poliisin ylläpitämiseksi. Nämä laitokset ovat herroille tarpeen ei vain fasistiterrorin järjestämiseksi työväenluokkaa vastaan, vaan käytettäväksi nyt myös hädässä olevain talonpoikain puolustusliikkeen tukahduttamiseksi ja talonpoikain maiden ryöstämiseksi, kuten on pakkohuutokaupoissa nähty. Sorto- ja riistotarkoituksiaan varten on porvaristo suojeluskunnatkin laittanut ja niihin suuria summia kansan varoja heittänyt. Suurvirkamiesten palkkoja, joita jokunen aika sitten jälleen korotettiin, ei ole nytkään, työtätekevän kansan yleisen hädän vallitessa, supistettu.

Entä sitten sotamenot! Ainakin 700 miljoonaa markkaa on verorahoista tänäkin vuonna, jolloin talonpoikien tiloja tuhansissa ryöstetään ja maalaisköyhälistö uuvutetaan nälkään, Suomessa työnnetty sotatarkoituksiin ja yhä suurempia summia ajetaan työntää. Pankkiherrat ja niiden luokkakaverit valmistelevat sotaa Neuvostoliittoa, sen työväkeä ja talonpoikaistoa vastaan Suomen työkansalta nyljetyillä verorahoilla.

Oletteko ajatelleet, minkä vuoksi Suomen porvaristo nyt miekkaa hijoo?

Koko Neuvostoliitossa ja niin myös Neuvosto-Karjalassa ja Inkerissä, jossa on työväen ja talonpoikain hallitus ja joissa työtätekevän kansan riistäminen on tyyten lopetettu, kehittyi sekä teollisuus että maatalous tavattomalla vauhdilla ja työläisten ja talonpoikien hyvinvointi kohoaa, samanaikaisesti kuin kapitalistimaat ovat pulassa ja rappeutumisen suossa ja työtätekevien elämä ja olo päivä päivältä on huonontunut. Neuvostoliitossa on neljätoista miljoonaa talonpoikaa vapaaehtoisesti perustanut suuria yhteisviihjelyksiä ja yhteistalouksia sekä kohottanut maatalouden tuotantoa ja helpottanut työrasitustaan koneitten avulla, joita teollisuus-työväki heille valmistaa. Tällä tavoin näyttää taisteluliitossa oleva Neuvostoliiton työväki ja talonpoikaisto kapitalistimaiden raatajaväelle, miten työkansalla on tie ulos hädästä ja kurjuudesta. Tämän vuoksi suurkapitalistit kaikissa maissa vihaavat Neuvostoliittoa ja tahtovat sen tuhota. Suomen kapitalisteilla on mielessä myös rosvosuunnitelmat, joiden toteuttamiseksi he sotaa valmistelevat. Niiden silmissä kangastelee Karjalan ja Inkerin valtaus. Suomen työväen ja talonpoikaiston vereksimmät voimat melnaa porvaristo heittää tykin ruuaksi niiden tarkoituksiensa toteuttamiseksi, hankittuaan itselleen ensin tykit ja muut sotavehkeet työkansan kustannuksella.

Talonpojat ja maalaisköyhälistö! Nouskaa joukolla tällaista peliä ja komentoa vastaan. Ellette käy tositelmiin, sortuu suuri osa Suomen talonpoikaista raatajakansaa pankkiherrain jalkoihin. Onhan velka- ja vero- taakkanne jo käynyt ylivoimaiseksi.

Kiiruhtakaa sen vuoksi pitämään yhteisiä kokouksia asioittenne pohtimista ja yhteistoiminnan aikaansaamista varten. **Valitkaa omia komiteoitanne** toimintanne ja taistelunne johtoon. Asettakaa näihin komiteoihinne taatusti rehellisiä, luotettavia rahvaan miehiä ja naisia sekä ottakaa niihin mukaan myös nousevaa polveanne, nuorisoanne. Antakaa kokouksissanne komiteoillenne toimintaohjeita ja neuvoja. Herättäkää kaikkialla nukkuvia veljiänne. **Puhaltakaa henkiin kautta koko Suomenniemen sorretun ja ahdistetun maalaisrahvaan hätäpuolustustoiminta.**

Talonpoikaisrahvaan puolustamiseksi ei nyt riitä nudet lainat ja maksu-

ajan tilapäiset lykkäykset, joilla herrat petollisesti teitä houkuttelevat odottelemaan. Nyt on tuiki välttämätöntä, että työtätekevän talonpoikain tilojen ryöstöt kerrassaan loppuvat, että omalla työllään elävä talonpoika ja maalaisköyhälistö vapautuu kaikesta velkojen, lyhennysten, korkojen, vuokrien ja verojen maksusta ja että köyhä hädässä oleva kansa maalla saa kiireellistä, kouraantuntuvaa apua. Niin suuri on hätä ja niin ankara on maalaisrahvaan talouden ja toimeentulon pula. Sen vuoksi omalla työllään elävän talonpoikaiston ja maalaisköyhälistön hädästä pelastamisen tärkeimpinä ehtoina nyt on:

1) Että estetään ryöstöhuutokauppojen ja häätöjen toimittaminen ja lopetetaan vasaramarkkinat.

2) Että torpparit ja talonpojat eivät polstu tiloiltaan, vaan pysyvät niillä, virkavallan antamista häätöpäätöksistä huolimatta.

3) Että lopetetaan kaikenlaisten velkojen, niiden kuoleusmaksujen ja korkojen maksaminen pankeille ja suurriistäjille.

4) Että entisten torpparien, mäkitupalaisten ja uusien asutustilallisten tiluksista lopetetaan lunastusmaksujen suorittaminen, koska heillä on oikeus saada maata ilmaiseksi.

5) Että vuokramaksujen suoritus torpista ja mäkituvista lopetetaan.

6) Ettei makseta penniäkään veroja nälkää ja kurjuutta kylvävälle, sotaa valmistavalle hallitukselle, fasistiselle kunnalliskomennolle ja pohjattomaan papin säkkiin.

7) Että saadaan viipymättä raha- ja vilja-avustusta hädässä olevalle ja työttömälle maalaisväestölle. Valtion, kuntien ja yksityiskapitalistien hallussa on suuria viljavarastoja. Älkää maalaisraatajat kuolko täysi-näisten vilja-aittojen ääreen, kuten esi-isämme yli 60 vuotta sitten suurina nälkävuosina!

8) Että maatyöläisille ja pientilallisille, jotka ovat tähän saakka joutuneet suurtilallisilta ja maaporhoilta joko rahalla tai työllä lunastamaan poltto- ja tarvepuut, laitumet, perunamaat jne., tämä tulee ilman mitään korvausta.

9) Että maalaisköyhälistö ja pientalonpoikaisto saa työtä kunnollisella palkalla sekä että raatajat joukolla panevat sulun työpalkkojen alenemiselle ja toimivat niitten korottamisen puolesta.

Talonpojat ja maalaistyöläiset! Tässä edellä on esitetty se, mitä nyt kipeimmin ja pikaisimmin vaaditaan teidän ahdinkonne lieventämiseksi. Suomen Kommunistinen Puolue kehottaa ja kutsuu teitä toimintaan ja taisteluun ryöstönuhkan alaisina olevien kontujenne ja näiden vaatimusten puolesta.

Teille ovat kyllä hallitusherrat ja muut suurrikkaat myötäänsä julistaneet, että ei muka ole varoja maaseudun hädänalaisten auttamiseen. Mutta se on törkeää totuuden salaamista. Sanokaa niille, että lopettavat esimerkiksi valtion ja kuntien varojen tuhlauksen sodanvalmisteluun, suojeluskuntien ja poliisin tarkoituksiin sekä virkaherrojen suuriin palkkoihin. Siitä jo kertyy varoja paljon. Vaatikaa, että säästyneet varat on käytettävä hädänalaisten avustamiseen ilman takaisinmaksuvelvollisuutta.

Mutta muistakaa joka hetki, että ilman omakohtaista, ilman kaikista riistäjien holhouksesta vapautunutta joukkotaistelua ette pienintäkään vaatimustanne saa toteutetuksi, ette voi hädästä selviytyä. Sillä ilman työtätekevän kansan joukkovoiman rautaista painostusta eivät riistäjät hituistakaan otettaan hellitä. Ryöstöhuutokaupoista ei tule loppua, elleivät hädässä olevat talonpojat yhteisharkinnan nojalla ja yhteisvoimin itse

niitä lopeta. Suurkapitalistit, suurtilalliset ja maaporhot sekä niiden hallitus — koko lapualaisfasistinen rintama, maalaisliiton ja sosdem. puolueen johtoherrat mukaan luettuna, ovat jokaista sellaista toimenpidettä vastaan, mikä todella asemaanne lieventäisi. Sosdem. puolueen ja maalaisliiton johtoherrathan, jotka muiden porhojen kanssa ovat julistaneet talonpojan konnun ryöstön laillisesti sallittavaksi, ovat teitä nimenomaan varottaneet estämästä pakkohuutokauppojenkin toimeenpanoa. Lapuanliikkeen nimellä kulkeva liike, joka kyllä sanoo ajavansa talonpojan asiaa, on pankkiherrain ja suurten metsäpuulaakien tirehtöörin johtama liike pääoman etujen puolesta. Ei se ole hädässä olevalle talonpoikaistolle mitään apua antanut eikä anna. Ja se n.s. pulaliike on taas fasististen suurviljelijäin hommaa saadakseensa itselleen uusia etuoikeuksia köyhän kansan kustannuksella.

Herrapuolueet, maalaisliiton ja sosialidemokraattiset johtoherrat, suurviljelijät ja muut porhot, ovat niin ollen teitä vastaan. Mutta silti ette te ole yksin. Sekin on teidän pidettävä mielessä. Taistelussanne on teillä voimakkaana liittolaisena teollisuustyöväki, joka käy horjumattomasti taistelua riistäjiä vastaan. Jokapäiväisessä taistelussa rakennetaan työväen ja talonpoikain lujaa taisteluliittoa riistäjiä vastaan. Vain tässä liitossa tulette niin voimakkaiksi, että selviydytte voittajina.

Samalla kun näin kutsumme teitä horjumattomaan taisteluun tämän päivän kipeimpien tarpeittenne ja siedettävämpien olojen puolesta, luottaen taistelevan työväen tukeen, samalla on velvollisuutemme teille sanoa, että lopullisesti voitte vapautua riistosta vain yhdessä työväen kanssa kukistamalla porvariston luokkavallan ja perustamalla **työväen ja talonpoikain hallituksen.** Ratkaisevana vapauttavana iskuna tulee tällöin olemaan maaseudulla se, että suurtilallisten, puulaakien ja pappilain kaikki maat ja muu omaisuus takavarikoidaan ja jaetaan vähämaisille talonpojille ja tilattomille ilman mitään korvausta, samalla kun **työtätekevän talonpoikaiston maiden ja muun omaisuuden täydellinen koskemattomuus on taattava.** Ja tietäkää, että työväki ei tule koskaan ryöstämään työtätekevän talonpoikaiston maita, sillä työväen ja talonpoikaiston suurten joukkojen on kuljettava käsi kädessä porvaristoa ja sen rosvokomentoa vastaan.

Työtätekevät talonpojat ja maalaisköyhälistö! Astukaa rohkeasti taistelun tielle. Te olette vihollistanne monin kerroin lukuisimmat ja voimakkaammat, kunhan vaan yhdistätte voimanne. Jalkeille vaan, siis riistetty ja sorrettu maalaisrahvas.

Taisteluun leipäpalasi, kontusi ja elämäsi puolesta. Alas herrain rosvokomento ja riistäjien järjestelmä!

SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE.

Tilanne Suomessa ja SKP:n lähimmät tehtävät

I. Suurporvariston fasistidiktatuuri käytännössä

Yhtäältä on Sosialistisen Neuvostoliiton kansainvälinen merkitys ja voima suuremmoisesti kasvanut; tämä voittoisan proletariaatin diktatuurin maa, kaikkien maiden työväen yhteinen isänmaa, on jo luonut vankan perustuksen sosialistiselle taloudelleen sekä alituisesti, lannistaen suurimmatkin esteet ja vaikeudet historiallisten tehtäviensä tieltä, jatkaa Leninin puolueen johdolla, niin vauhdikkain ottein, ettei maailman historiassa ole esimerkkejä niin nopeasta kehityksestä — suuren ohjelmansa läpjalajamista sosialistisen teollistuttamisen, kollektivisoimisen ja kulttuuri-vallankumouksen aloilla.

Toisaalta taas koko kapitalistinen maailma on jatkuvasti pahenevan talouspuolan kynsissä, joka monopolikapitalismin, suurpankkien ja teollisuusyhtymäin, saavuttaman täydellisen ylivallan takia ei selviä samalla tavalla kuin kapitalismin entiset liikepulat ovat ohimenneet, vaan yhä syvenee ja ajautuu nykyään eri maiden finanssiylimystön vaikutuksesta yhä selvemmin ja nopeammin väkivaltaisten ratkaisujen, suurten luokkataisteluyhteenottojen, fasististen mullistusten, imperialististen sotien ja proletaaristen vallankumousten tielle.

Ranskan ja Japanin välisen hyökkäysliiton johdosta on imperialistinen sota Kiinan kansaa vastaan jo alkanut ja samalla sodan valmistelu Neuvostoliittoa vastaan joutunut uuteen, mitä kireimpään vaiheeseen, Ranskan armeijan päällikkökunnan johdolla joudutetaan kuumeisesti Puolan, Rumanian ja moniainden muiden maiden sotavarusteluja Neuvostoliittoa vastaan. Englannin imperialismi kannattaa ja edistää näitä rikollisia sotahankkeita, ja vaikka imperialistien yleisen vastavallankumouksellisen sotayhteisrintaman homma onkin monessa suhteessa sekaisin niiden keskinäisten ristiriitain johdosta, niin on sodanvaara siksi läheinen ja suuri, ettei sitä voida Kommunistisen Internationalen eikä yhdenkään kommunistisen puolueen toiminnassa nyt hetkeksikään jättää vakavinta huomiota vaille.

Erityisesti on Suomen Kommunistisella Puolueella syytä keskittää huomionsa tähän kärjistyneeseen kansainväliseen tilanteeseen ja sen vaatimuksiin, sillä Suomen lahtarivalta on mitä lähelsimmässä yhteydessä Englannin, Ranskan ja Puolan imperialistien sotahankkeiden kanssa sekä tekee paraikaa kaikki voitavansa jouduttaakseen omalta osaltaan varustautumistaan ottamaan osaa neuvostovastaiseen interventiosotaan, jota va-

rustelua ei sellainen Suomen hallituksen manööveri, kuin hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittaminen ole päiväksiään pysäyttänyt.

2) Talouspula on Suomessakin kuluneena vuonna kärjistynyt ja laajentunut. Lukuunottamatta sotatarveteollisuutta sekä paperi- ja selluloosa-teollisuutta, on tuotanto kaskilla aloilla yhä supistunut sekä sisä- ja ulkomaankauppa kutistunut. Taistellen voittoetujensa puolesta on Suomen finanssikapitalismi ajanut mitä häikäilemättömimpää anastus- ja ryöstöpolitiikkaa. Yksityiset työnantajat ovat yhteistoiminnassa valtion kanssa kilvan jatkaneet työläisten palkkojen alentamista; korotettujen tullien suojassa on hintakiskonta käynyt yhä pahemmaksi tuotantokustannusten suuresta pienenemisestä huolimatta; veroja on korotettu ja jaettu niiden kautta saatuja rahoja vientipalkkioina ja suoranaisina lahjoinakin suurkapitalisteille. Finanssiporhojen ajaman talouspolitiikan johdosta ovat maataloustuotteiden menekkimahdollisuudet varsinkin kotimaassa yhä pienentyneet ja erotus talonpoikain saamien hintojen ja teollisuustuotteiden korkeina pysyvien hintojen välillä on käynyt entistä räikeämmäksi. Monin eri keinoin on anastettu talonpoikain, piensäästäjien ja pienempain kapitalistienkin omaisuutta, suurpankkien ja harvojen suurrikkaiden käsiin (pakkohuutokaupoilla, kultakannastaluopumista ovelasti hyväksikäyttäen jne.). Seurauksena tästä kaikesta on, että Kansalais- ja Yhdyspankin ympärillä olevat finanssiporhot saavat siirrettyä pulan rasitukset työtätekeväin kansankerrosten kannettaviksi, jopa osaksi entisestäänkin rikastuvat kansan enemmistön hädästä, mutta yleinen talouspula ei siitä suinkaan lievene, vaan kärjistyy, valtion ja kuntain talous rappeutuu ja kapitalistisen yhteiskunnan sisäiset ja ulkonaiset ristiriidat kärjistyvät äärimmilleen.

3) Suomen porvaristo on pyrkinyt lujittamaan fasistista diktatuuriaan, mutta ei ole onnistunut ehkäisemään entistä isompain rakoilujen esiintymistä tässä valtajärjestelmässään. Erimielisyyksiä on porvariryhmien kesken kehittynyt semminkin seuraavista kysymyksistä: 1:ksi, myönnytysten tekemisestä pulassa olevan maatalousporvariston (erityisesti suurtalolisten) vaatimuksiin, kuten korkokannan alentamiseen, velkamoratorioon, ulosottojen lykkäämiseen ym., missä kysymyksissä suurpankit ja kokoomuksen johto ovat ehdottomasti vastaan, "edistyksen", sosialifasistien ja useiden maalaisliiton johtajien kannattamina; mutta maalaisliiton ja lapuanliikkeenkin riveissä on kahtiajakoa: toiset puoleen (lapualaiset pulamiehet), toiset vastaan (hämeenlinnalais-helsinkiläinen LL:n johto); 2:ksi, siitä kysymyksestä, onko Suomessa porvarillisen luokkavallan lujittamiseksi hyödyllistä vai vahingollista yhä enemmän rajoittaa parlamenttärismia ja ääniolkeutta ja luopua vanhasta laillisuudesta; kokoomus ja lapuanliike sitä vaativat, "edistys", sosialifasistit ja osa ruotsalaista puolta ovat vastaan, pitäen epävlisaana ja arveluttavana supistaa porvarillisen diktatuurin yhteiskunnallista pohjaa; maalaisliitto taas horjuu rässä kysymyksessä sinne tänne; vieläpä itse kokoomus-lapualaisenkin leirin sisällä esiintynyt erimielisyyttä taktikasta, s.o. väkivaltaisten menettelytapojen käyttämisestä toisten porvarien pakottamiseksi kannattamaan heidän erikolsehdotuksiaan, sekä siitä, miten yltiöpäistä silmillehyppimiskurssia on jo tällä hetkellä ajettava Neuvostoliittoa vastaan. Nämä hankaukset puhkesivat selvimmin ilmi lapuanliikkeen toimeenpaneman **Mäntsälän hyökkäysretken** yhteydessä, jonka jälkiselvittelyssä esiintyi erimielisyyttä kokoomuslapualaisenkin kesken ja hajaannus meni jossain määrin myös suojeluskuntain rivelhin. Johanssonin johtama pulalike ajaa

suurtalollisten erikoisetuja, jotka, ajoittain voivat esiintyä jyrkästikin, koettaen toisaalta siirtää pulansa seuraukset työläisten ja köyhäin talonpoikain kannettavaksi ja toisaalta taas pitää puoliaan finanssipääomaa vastaan, joka nielee heidän etujaan ja omaisuuttaan.

4) Nuo porvarillisten ryhmäin väliset hankaukset eivät kuitenkaan ole vähääkään muuttaneet niiden yhteistä vastavallankumouksellista taisteluasennetta ei vallankumouksellista työväenliikettä eikä myöskään tyytymättömäin talonpoikaisjoukkojen itsenäistä liikehtimistä vastaan, jota nyt on pitkästä aikaa ensi kerran esiintynyt laajemmassa mitassa Pohjanmaalla, Muhoksella ja Kalajokilaaksossa; alkua siihen on havaittavissa monin paikoin muuallakin maassa, mitkä esiintymiset ovat suuntautuneet fasistikomentoa ja finanssipääoman kiristystä vastaan. Nivalassa syntynyt keski- ja pientalonpoikain ja maatyöläisten joukkotaistelu kukistettiin Helsingistä lähetetyn poliisivoiman ja sotaväen avulla; kaikki porvariryhmät, sosdem johtajia myöten, kannattivat sen kukistamista.

5) Voimakkaammin kohdistuu suurpääoman hyökkäys työväenluokkaan. Virallistenkin tietojen mukaan oli työttömyys viime keväänä kaksi kertaa niin suuri kuin vuosi takaperin, jonka lisäksi tulee vajaita viikkoja tekevät työläiset. Palkat ovat laskeneet jo niin alas, että suuri osa ei ainoastaan "varatöissä", vaan myös kapitalistien töissä olevista työläisistä kuoli nälkään, elleivät saisi lisäksi vaivaisapua kunnalta. Kuntien välityksellä ajetaan työttömiä joukottain suoranaiseen pakkotyöhönkin. Paraikaa suunnitellaan laissa määrättyjen työpäivän rajojen, tapaturma- ym. työväen lainsäädännön kumoamista. Alltuisesti supistetaan määrärahoja koulujen ja muiden yhteiskunnallisten laitosten tarpeisiin, joita työväkikin käyttää, mutta sota- ja suojeluskuntamenoja ei supisteta.

6) Tätä suurporvariston rosvohyökkäystä ovat Suomen sosdem johtajat ovelasti avustaneet useammalla eri metkulla: 1:ksi, vetoamalla siihen, että nyt kun on pula-aika, niin "kaikkien kansankerrosten pitää kantaa uhrauksia" (Väinö Tanner eduskunnassa), eikä sen vuoksi työväenkään sovi nyt panna työehtojen huonontamista vastaan; 2:ksi, missä työläiset sittenkin päättävät ryhtyä taisteluun työnantajain häikäilemättömmimpiä kuristusehtoja vastaan, niin voivat sosdem. ammattipamput kääntää kelkkansa ja lähteä taistelun johtoon sopiakseen sitten työnantajain kanssa siitä, kuinka pitkälle sillä kertaa työehtoja huononnetaan sekä painostukseen sen jälkeen työläisiä sanomalla, että ottakaa nyt hyvällä tämä "pienempi paha", muuten tulee vielä pahempaa; 3:ksi, uskottelemalla työttömäin joukoille, että kunhan olette vähän hiljaa, niin kyllä me ajamme teidän etujanne ja pyydetään porvareilta teille apua; 4:ksi, sillä tempulla, että sanoissaan "tuomitsevat" koko kapitalistisen järjestelmän, mutta missä vaan työväenjoukot omin päin kokoontuvat tuomitsemaan ja vastustamaan sitä samaa järjestelmää, niin sosdem johtajat huutavat poliisia kukistamaan kommunismia teossa ja 5:ksi, sillä tavalla, että sanovat taistelevansa "fasismia vastaan", pitäen porua lapualaisista maantierosvoista ja mäntsäläläisistä, mutta samalla puolustaen kaikkein suurimpia Suomen fasismien päämiehiä, kuten Svinhufvudia, hallitusta, Kansallis-Pankin johtoa ym. "laillisen järjestyksen" tukipylyinä, väittävät Suomessa olevan voimassa "kansanvallan" eikä fasistisen vallan, koska eduskunnasta on poistettu vankilaan vain vallankumoukselliset kansanedustajat ja lakkautettu ainoastaan kommunistien julkiset sanomalehdet, Suomen Ammattijärjestö jne. Tätä mokomata "kansanvaltaa" puolustamaan he kehottavat työväkeä jokaisissa vaaleissa, ja suojeluskuntiakaan he eivät

enää vastusta eikä tunnusta fasistiseksi, vaan tahtovat, että niitä pitäisi parantaa erottamalla niistä pois kaikkein hurjimpia Walleniuksen kannattajia. Kaikissa tällaisissa metkuissaan kuin myös Neuvostoliiton parjaamisessa, ilmaisevat Suomen sosialidemokratian johtajat todellisen sosialifasistisen olemuksensa, jota kuitenkään ei ole vielä saatu sosdem työläisille eikä monille puolueettomillekaan selvästi paljastetuksi.

7) Sietämättömän raskaiksi ovat Suomen kansan syville riveille jo käyneet suurporvariston fasistisen sortohallinnon kustannukset ja kuristukset. Sen johdosta on nyt kehittymässä työväen ja sorrettujen pientalonpoikain vallankumouksellisen joukkoliikkeen nousu. Se on vasta alussaan, mutta se tulee kasvamistaan kasvamaan. Fasistisen terrorin ja nälkähyökkäyksen lisäksi suurporvaristo nyt varustautuu syöksemään kansan vielä vastaan Sosialistista Neuvostoliittoa vastaan, vaikka vakava ystävyys Suomen kansan ja suuren Neuvostoliiton kansain kesken olisi — ja kerran tulee olemaan — Suomen kansan arvokkain apu ja tuki.

Nämä Suomen porvariston konnamaiset sotahankkeet nyt silmään edessä päättää Suomen Kommunistinen Puolue puolestaan tehdä kaikki voitavansa poliittisesti ja organisatorisesti niin valmistakseen Suomen työväen ja köyhäin talonpoikain laajoja joukkoja, jotka muodostavat Suomen kansan enemmistön, jotta ne todella pystyvät sotimaan sotaa vastaan sekä kukistamaan kirokun kapitalistisen vallan Suomessa.

II. Joukkoliikkeet ja vallankumouksellinen joukkotyö

1. Työväenjoukkojen aktiivisuus ja taistelutahto on kasvanut. Varsinkin tänä vuonna on ollut huomattavasti työriitaisuuksia, joista useat ovat kehittyneet työlakoiksi, päättyen useimmat näistä työtaisteluista ainakin osittaiseen työläisten voittoon. Nämä liikehtimiset ovat kuitenkin käsittäneet vain suhteellisesti vähäisiä joukkoja ja ilmenneet etupäässä hätäaputyöläisten keskuudessa, rakennustyöalalla, eräillä sahoilla ja metsätyöläisten keskuudessa. Perä-Pohjolassa, Laitakarissa ja Veitsiluodossa on käyty jatkuvaa taistelua verojen poisvetämisestä vastaan palkoista, saaden tämä joukkoliikkeen luonteen, tukikohtana työpaikat, missä on pidetty kokouksia ja mielenosoituksia, joihin on osallistunut sekä työssäolevia että työttömiä. Näissä liikehtimisissä on useissa tuntunut puolueen organisatorinen johto, toisissa jäsenten vaikutus, mutta on ollut työläisten omalotteisiakin esiintymisiä. Työttömäin joukkoesiintymisiä on ollut vain harvoja ja valittu parikymmentä työttömäin komiteaa, mutta näiden jatkuvaa toimintaa ei ole saatu organisoitua.

2. Puoluejärjestöt ovat toimeenpanneet lukuisia yrityksiä poliittisten joukkoesiintymisten ja mielenosoitusten järjestämiseksi, parhaalla menestyksellä Turussa tammikuussa ja vappuna, Kemissä ja Oulussa naistenpäivänä, Ykspihlajassa vappuna. Vappumielenosoitusten valmistelussa ja toimeenpanossa oli vielä paljon puutteellisuuksia. Kieltolakiasiaan ei puolue kyennyt käyttämään joukkokamppailun järjestämiseksi. Kun Mäntsälän hullnaviikko maaliskuussa alkoi, niin puolueen toimesta annettiin julistuksia, missä fasistikomennon olemus, sosialifasistien osuus ja fasistileirin erimielisyydet paljastettiin sekä kutsuttiin työläisiä taisteluun, mutta puolueen toiminnan kankeuden vuoksi ei mitään käytännöllistä taistelua aikaansaatu.

3. Jotta puolue voisi todenteolla ja menestyksellä edistää ja jouduttaa työväen joukkoliikkeen nousua ja oikein ohjata joukkoja osataistelujen tiellä yhä korkeamman vallankumouksellisiin taistelumuotoihin on keski-

tettava huomiota joukkotyössä ilmenneiden pääpuutteluiden ja vikojen voittamiseen ja tällöin otettava huomioon seuraavaa:

a) Puolueemme on käytännössä vasta osaksi päässyt vapaaksi entisestä passiivisuudestaan joukkojen mobilisoimisen alalla, jota passiivisuutta esiintyy milloin kokemattomuudesta ja ymmärtämättömyydestä joukkotyössä, milloin taas oikeistolaisen tai "vasemmistolaisen" ("äkkijyrkäin") viistopyrinnön yhteydessä; edellistä esiintyy useimmiten joukkojen mobilisoidumismahdollisuuden aliarvioimisena, jälkimmäinen taas vastovaroisuuden aliarvioimisen pohjalla. Epäilemättä SKP:llä on yhä syytä pitää oikeistopuutteluita päävaarana, mutta jatkaen samalla taistelua myös "vasemmistolaista" puutteluita vastaan, sillä molemmat ne merkitsevät pohjaltaan vastahankaisuutta todellista bolshevistista joukkojen valistamis-, järjestämis- ja mobilisointityötä kohtaan, siis puolueen nykyisen päätehtävän laiminlyömispyrintöä.

b) On saatava aikaan kaikkien puoluejäsenten jokapäiväinen yhteys sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten kanssa, opittava tuntemaan työolot ja palkkasuhteet työpaikoittain, seurusteltava niiden työläisten kanssa, kyseltävä heidän mieltalojaan ja ajatuksiaan, heidän vaikeuksiaan ja ristiriitojaan, mitä on sattunut työnantajain, työnjohtajain, viranomaisten, verokarhun, poliisin, talonomistajain ym. kanssa. Selitettävä asiat heille yksinkertaisesti, **todistettava** sitovasti sosdem johtajain väitteet vääriksi sekä sosdem työläisten epäilykset meidän ehdotustemme suhteen aiheettomiksi, koettaen aina saada heidät **vakuutetuksi** meidän ajamastamme asiasta.

c) **Ylimalkaisuus ja kaavamaisuus**, jota on vielä paljon agitatioissa, lehtien kirjoituksissa, puolueen tunnuksissa ja koko sen joukkotyössä, on saatava pois tettu. Kaikkia joukkoesiintymisiä ja mielenosoituksia valmistettaessa on otettava lühdekohdaksi joukkoja sillä kerralla eniten kuohuttavat tuoreet tapaukset, olipa sitten kysymys vaan paikkakunnan tapauksista tai koko maata käsittävistä ja sen mukaisesti harkittava joukoille esitettävät ehdotukset ja tunnukset. Silloin joukot tuntevat nämä konkreettiset tunnukset omikseen ja ne ovat omiaan mobilisoimaan liikelle todella laajoja joukkoja.

d) **Työpaikkakokouksen järjestämisessä** on vasta siellä täällä onnistuttu hyvin ja saatuja kokemuksia on käytettävä opiksi. Siinäkin on lähdettävä mikäli mahdollista tapauksista, jotka sen työpaikan työläisiä, kaikenlaisista työnantajain vääryyksistä jne. kuohuttavat. On myös käytettävä hyväksi laillisten luottamusmiesten valitsemista, salraskassain vaaleja ym. Työpaikkakokousten ei tarvitse olla aina muodollisia kokouksia (puheenjohtaja, sihteeri jne.), mutta niissä on aina esitettävä käytännöllisiä ehdotuksia joukkotoimintaan muodossa tai toisessa (esim. ehdottaen vastalause-esiintymistä tai joukkolähetystön lähettämistä tms. ellei ole mahdollista sillä kerralla saada joukkoja mielenosoitukseen tai lakkoon), ollen pääasia, että saadaan työpaikan työväen enemmistö mukaan ja liikelle. On myös opittava kunnolla järjestämään ja ohjaamaan **työläisnaisten** edustajaliikettä.

e) **Osattava oikein ja taitavasti konspiroida työmaalla**, niin että 1) joukkotyöhön pystyvät kommunistit pääsevät työhön suurille työmaille ja ennen kaikkea juuri tärkeimmille työmaille, 2) että säilyisivät siellä joutumatta kiinni kommunistisesta työstä ja 3) että kuitenkin eivät olisi siellä yhtään pälvää toimettomina, vaan vaikuttaisivat joukon keskellä alinomaa taisteluhengetteä kohottamiseksi ja joukkoliikkeen järjestämiseksi. Pelätään, että joukkotyötä tehden pikemmin joudutaan ilmi kuin vain

omien puoluetoverien kesken hommaillessa, vaikka asia voi olla aivan päinvastoin, jos vaan osataan oikein ja taitavasti toimia laajojen joukkojen keskuudessa. Se taito on puolueen jokaisen jäsenen ja solun opittava.

f) **Työ sosdem ammattiosastoissa**, mikä on päätetty, mutta mitä ei ole tehty, on nyt saatava käyntiin siellä, missä ne ovat vähänkin joukkojärjestöjä. Konstilla millä hyvänsä on päästävä niiden yhteyteen ja saatava sisälle luotettavia vallankumouksellisia, ajaen siellä bolshevistista politiikkaa (ei välläriiläistä), tosin sanoen nostaen työläisiä luokkataisteluun, paljastaen sosdem. pomojen hommia, mitä ne työnantajan eduksi juonittelevat, järjestäen oppositioryhmiä, ei niin, että nostatetaan vain pieni vähemmistö ammattiosaston tai liiton jäsenistön enemmistöä vastaan, vaan koetetaan nostaa enemmistö sosdem pomoja vastaan.

g) **Lakkotaktiikassa** on aina vakavasti yritettävä ajaa tiukasti läpi työväen lakkovaatimuksia, vaikkapa edes osakin niistä, koettaen laajentaa lakkoa. On yleensä käytettävä yleisäänestystä kaikkien työläisten kesken ja kun enemmistö työläisiä päättää lopettaa lakon, on siihen tavallisesti sillä kertaa mukauduttava, mutta jatkaen vallankumouksellista työtä enemmistön voittamiseksi. Uusia lakkomuotoja on pyrittävä kehittämään, kuten esim. lakkolaisten jäämistä työpaikalle koko lakkoajaksi. Taloudellisten taistelujen yhteydessä on tilanteen mukaisesti nostettava esille sellaisia poliittisia vaatimuksia, jotka ovat yhteydessä taistelun kulun kanssa. On pyrittävä myös kehittämään poliittisia joukkolakkoja.

h) **Työttömäin liikettä** on edistettävä ei yksin julistusten ja lehtien välityksellä, vaan myös säännöllisellä joukkotyöllä kaikkialla, missä työttömiä on, kutsuen suuria joukkoja vaatimaan avustusta kunnalta ja muilta porvarien laitoksilta, taistellen pienimmästäkin tuloksesta ja kehittäen pysyviä toimintamuotoja. Esiintymisiä noskelaisten järjestämissä kokouksissa on jatkettava.

i) **Mielenosoitusten** ja protestikokousten valmistelussa ja toimeenpanossa on otettava oppia erityisesti vappuna tapahtuneista epäonnistumisista (esim. Kemissä ja Tampereella); on valvottava, että itsepuolustusryhmät ja yksityiset toverit eivät laiminlyö tehtäviään ja että mielenosoituksen johtaminen paikanpäällä tapahtuu joustavasti.

j) **Taistelussa sosdem puoluetta vastaan** on aina osoitettava tosiasioilla, miten se toisaalta suoranaisesti kannattaa fasistidiktatuuria ja toisaalta taas metkullee työväenjoukkojen suosion hankkimiseksi, joutuen hankauksiin lapualaisen fasistisen rintaman ja lapualaissivustan kanssa, paljastettava sosdem johtajain kaikki eri metkut lakkolikkeiden ja työttömyyskysymysten yhteydessä jne.

k) **Pienviljelijäväestön** ja maatyöväen keskuudessa on puolueen työssä nyt saatava todellinen käänne käytännössä aikaan, niin että vallankumouksellinen työväki kaikella tavalla auttaa ja tukee maatyöläisiä ja pienviljelijöitä nousemaan itsenäiseen taisteluliikkeeseen ja lujittaa taistelu-liiton heldän kanssaan. Erityistä huomiota on nyt kiinnitettävä maalaisliittolaisten, johanssonilaisen, jahnssonilaisten ja sosdem johtajain väitteiden paljastamiseen talonpojille. On levitettävä vielä paljon laajemmalle puolueen esittämiä tunnuksia ja pidettävä huolta puolueen vaikutuksen organisatoorisesta lujittumisesta maalla. On voitettava kaikki puolueen keakuudessa siellä täällä vielä esiintyvä talonpoikaistyön aliarvioiminen.

4) **Kaikkessa puolueen joukkotyössä** on opittava todella käyttämään bolshevistista yhteisrintama-metodia. Vallankumouksellinen yhteisrintama, proletaarisen demokratian muotojen pohjalla (perusmuotona työpaikkakokous), merkitsee taisteluyhteyttä kommunistien ja puolueettomien sekä

sosdem työläisten kanssa työmailla ja kalkkiolla joukkoesiintymisissä, työtömyys- ja lakkoliikkeissä jne. Yhteisrintama ei saa merkitä sovinnon hieromista sosdem järjestöjen kanssa. Erimielisyyksistä ei saa valeta, mutta ei myöskään luopua joukkoyhteydestä eikä vetäytyä sivuun, ellei heti saada hyväksytyksi meidän ehdotuksia, vaan on sitkeästi jatkettava työtä, kunnes saadaan joukkojen enemmistön luottamus. **Oikea bolshevistinen suhtautuminen joukkoihin** on yhtä vapaa perässälaahustamisesta ja epäuskosta joukkojen vallankumouksellisuuden kypsymiseen kuin myöskin joukkojen nyt jo saavuttaman vaistovaraisen vallankumouksellisen tason yliarvioimisesta, se on alinomaista aktiivista työtä laajojen joukkojen luokkatietoisuuden kohottamiseksi, niiden vapauttamiseksi pikkuporvarillisista ennakkoluuloista ja vallankumouksellisten taistelukeinojen selvittämiseksi niille, niiden kasvattamiseksi ja ohjaamiseksi eteenpäin luokkataistelun yhä korkeampain vallankumouksellisten taistelumuotojen tielle.

III. SKP : n tilasta ja lähimmistä tehtävistä

1. Puolueen poliittinen linja on ollut oikea ja on puolue selviytynyt siitä kriisistään, johon se fasistimullistuksessa joutui. Oikeistovaara on yhä edelleen katsottava puolueen päävaaraksi, mutta taistelua on valppaasti jatkettava kahdella rintamalla. Puolueen työssä on yleensä parannusta ja eräillä seuduilla, kuten Turussa, Oulussa, Kemissä on huomattavaakin edistystä tapahtunut; Perä-Pohjolassa on puolueellamme työväenliikkeessä hegemonia (yliote). Mutta useimmissa strategisesti tärkeissä piireissä, kuten Uudenmaan ja Viipurin, ei ole saavutettu vielä sa-
nottavia tuloksia joukkotyössä. Kontrollitehtävään suorittamisen yhteydessä on puoluekoneisto lujittunut ja työpaikkatoiminnassa saatu eräitä tuloksia, mutta työpaikkasolut eivät ole lisääntyneet siinä määrin kuin aluesolut, ja muutenkaan ei työpaikkatoiminnan alalla ole vielä saatu varsinaista käännettä aikaan, muuta kuin siellä täällä Perä-Pohjolassa. Puolueessa on olemassa myös oppositiotoiminnan järjestämisen aliarviointia ja laiminlyöntiä sosdem ammatillisissa järjestöissä. Rohkeasti on vedetty esiin uusia kaadereita, mutta johtavissa elimissä jäsenten vaihtuvaisuus on ollut suurena haittana. Puolueen jäsenmäärä on huomattavasti kasvanut. Jäsenistä on noin 80 % liittynyt fasistimullistuksen jälke-
en, jonka vuoksi poliittinen taso jäsenistössä on vielä heikkoa. Salainen lehdistö on kuluneena aikanakin edelleenkin laajentunut ja voimistunut, mutta suuri puute on elävästä työpaikkalehdistöstä ja ylipäänsä lehdistössä on laadullisesti paljon parantamisen varaa.

Puolueyhteys SKNL:ään on parantunut, mutta alemmat järjestöt ovat heikosti toteuttaneet liiton ohjausta ja neuvontaa. Liiton työssä on eräillä seuduilla havaittavissa vilkastumista, sen jäsenmäärä on kasvanut, sen työpaikkatyössä viriämistä, mutta liitto ei ole vielä läheskään todellinen joukkojärjestö. Antimilitaristinen työ ja maaseudun nuorison taistelun järjestäminen on vielä heikkoa ja samoin varhaisnuorisotyö, jota aliarvioidaan. Liittoa vaivaa vielä sulkeutuneisuus ja passiivisuus joukkotyössä, semminkin heikko nuorison taloudellisten kysymysten ajaminen. Sen taistelu sosdem nuorisoliikettä vastaan on vielä huonoa.

Viime vuoden puoluekonferenssin päätökset puolueen tehtävistä ovat yhä voimassa.

Niitä on tehtävä yhä enemmän tunnetuksi ja entistä suuremmalla tarmolla ja taidolla niiden toteuttamista jatkettava. Tässä työssä on nopeampain tulosten saavuttamiseksi ja kommunistisen liikkeen välttämättömäm-

päin asemain vahvistamiseksi tarpeen keskitys sekä alueittain (josta PB antakoon lähempiä ohjeita), että myöskin poliittinen työalojen keskitys seuraavasti:

A. Poliittinen keskitys, s.o. taistelun keskitys suurporvariston fasistisen politiikan tärkeimpiä välittömiä sortotolmenpiteitä vastaan seuraaville aloille:

1) Pääoman **taloudellisia** kuristus- ja ryöstötoimenpiteitä: työpalkkojen polkemista, työehtojen kiristämistä, joukkoeroittamisia, lyhennettyjä työviikkoja, työväen suojelulainsäädännön kuristamista ja pakkotyötä vastaan; tulli- ja veroriistoa, talonpoikain ahdistamista veroilla, kiskuriko-roilla- ja finanssipääoman hintapolitiikalla ja kaikkia pakkoryöstöjä vastaan on nostettava joukot taisteluun esittämällä mm. seuraavanlaisia tunnuksia:

Työttömyys- ja sairaskorvakuutus kaikille työläisille työnantajain ja valtion kustannuksella.

Pulaan joutuneet pienviljelijät, jotka elävät kättensä työstä, vapautetaan veronmaksusta sekä velkain suorituksesta pankeille ja koronkiskureille.

Tehtävä loppu työtätekevän kansanenenemistön ryöstämisestä ja nälkinnyttämisestä.

2) Fasistidiktatuurin **poliittisia** luokkasorto ja -vainoja; työväen luokkajärjestöjen väkivaltaista lakkauttamista, kansalaisoikeuksien riistämistä, yhtämittaisia joukkovangitsemisia, raivoisaa luokkaterroria vastaan nostettava suurten joukkojen taistelua, esittäen seuraavanlaisia vaatimuksia: Lahtarihallitus kukistettava.

Työväen ja talonpoikain etujen puoltajat vankiloista vapaaksi. Alas kansan vihollisten puolueet: Kokoomus, Ruotsalainen Kansan Puolue, "Edistys", Maalaisliitto ja kapitalistien kätyri, Sosialidemokraattinen Puolue.

Tuhottava lapualainen lahtariliike, kapitalistisen rahavallan nyrkki.

Suojeluskunnat hajoitettava, päälliköt rangaistava, aseet luovutettava työväelle ja köyhälle talonpoikaisväelle.

3) Fasistidiktatuurin sotapolitiikkaa, varusteluja, kansalliskiihkoa ja neuvostovastaista provokatoorista yllytystä yms. vastaan, tehden tunnetuksi Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön valtavia saavutuksia, nostatettava joukkoja taisteluun tunnuksilla:

Alas sotahullut herrat! Estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sotaseikkailuun!

B. Keskitystä työalottain:

1) Työhön suuremmilla työmailloilla, myöskin rautateillä ja muussa liikenteessä (puolueyhteyksien, solujen ja ammatillisten työpaikkaryhmien kautta). Puoluejäsenten työ on uudelleen järjestettävä, niin että kukin joutuu käyttämään suurimman osan ajastaan työhön sosdem ja puolueetomain työläisten (myös työläisnaisten) keskuudessa ja ainoastaan pienemmän osan muuhun puoluetyöhön.

2) Työhön sosdem ammatillisissa järjestöissä, niiden jäsenten voittamiseksi luokkataisteluun ja sosialifasististen johtajain paljastamiseksi, järjestäen vasemmisto-oppositioryhmiä.

3) Työhön työttömäin keskuudessa sekä työttömien ja työssäolevien liittämiseksi yhteiseen luokkataisteluun.

4) Työläisnuorison keskuudessa: kommunistisen nuorisoliiton toiminta kehitettävä todelliseksi joukkotyöksi, voittaen siinä esiintyneet puutteet.

5) Joukkotyöhön **armeijassa** sekä jatkuvaan toimintaan reserviläisten keskuudessa.

6) Työhön **maatyöväen ja työtätekevien talonpoikaishoukkojen keskuudessa**. On voitettava jäytävä saamattomuus, mikä on vallinnut maatyöväen taisteluun järjestämisen laiminlyömisestä. Puolueelle luotava organisaatorisia tukikohtia maaseudun köyhällistön keskuudessa.

7) **Kaaderikasvatukseen** puolueessa ja uusien jäsenten opastamiseen: järjestettävä käytännölliseen puolueuuteen kytketty poliittinen opiskelu ja erikoiskursseilla tehostettava johtavien kaaderien kasvatusta.

Muita työaloja ei suinkaan ole laiminlyötävä keskitettäessä toimintaa lähinnä edellämainituille aloille. Päinvastoin on pidettävä varsin tärkeänä puolueuuden parantamista esim. seuraavilla aloilla:

a) **ruotsalaisten työläisten, kalastajain ja pienviljelijäin keskuudessa**, puolustaen horjumatta heidän luokkaetujaan sekä ruotsalaisen kansallisuuden vapautusta kaikista suomalaisten sorrosta, puolustaen heidän itsemääräämisoikeuttaan, osoittaen, miten ruotsalaisten porvarien politiikka tosiasiansa kannattaa aitosuomalaista fasistiliikettä; saatava elävä yhteistyö ruotsalaisten ja suomalaisten puolue-elimien välillä;

b) **puna-avun toimintaa** tehostettava ja pyrittävä sille saamaan poliittisen joukkotyön sisältö;

c) työssä **osuustoiminnan alalla** on voitettava opportunistinen kanta osuuskuntien käyttämisen laiminlyömisessä luokkataistelun apujärjestönä kuin kaikkea osuustoimintaa vierova kanta;

d) On pyrittävä järjestämään työväen itsenäistä **urheilutoimintaa ja vallankumouksellista oppositiotoimintaa** niissä urheilujärjestöissä, joissa on työläis- ja työtätekevää talonpoikaishoukkoa;

e) On selitettävä, että se ei ole vallankumouksellisen taisteluedun mukaista, että lähdetään itsevirtaukselliseen pakolaissiirtolaisuuteen neuvostomaahan;

f) Tehostettava ja parannettava suuresti konspiratiota kaikkialla puolueuudessa ja kehitettävä myös **joukkotaistelua poliisia, provokaattoreita ja virkikielisiä vastaan**;

g) **Puoluekuria** yleensä tiukennettava, erityistä tehtävään täsmällistä suoritusta ja kontrollia tehostettava.

Koko puolueen on oltava valmiina sekä luokkavihollisen äkillisten päällekkäisten että porvarien sisäisten ristiriitojen ja selkkausten ja purkauksien varalta, jotka tarjoavat melle otollisen tilaisuuden nostattaa työtätekeviä joukkoja itsenäisiin taistelusiintymiin, kuin myös muutenkin äkkiä nouseviin näiden joukkojen taisteluliikkeisiin. Siis antamatta tapausten yllättää itseään, on puolueen oltava aina valmiina muuttamaan menettelytapoja yhä vallankumouksellisemmiksi. SKP:n lähimpänä päätehtävänä on juuri työtätekevien joukkojen taisteluvalmouden kohottaminen ja ohjaaminen, aktivoiminen, vallankumouksellistaminen nykyhetken oloja vastaavissa taistelu- ja liikehtimismuodoissa, pitäen silmällä luokkavihollisen voittamista niissä ratkaisevissa vallankumoustaisteluissa, jotka nyt lähestyvät. Työtätekevien, riistettyjen joukkojen elävään tietoisuuteen on saatettava, että pelastus on omassa joukkovoimassa, kun pidetään ohjeena varma päätös: kova kovaa vastaan! ja lujitetaan sorrettujen yhteisrintama porvaristoa vastaan. Puolueen päätunnuksena olkoon: työ-

väen ja talonpoikain tasavalta, jonka puolesta taistellessa on kaikkialla selitettävä, että se merkitsee samaa kuin Neuvosto-Suomi.

Näin ollen on puolueen taistelussa edessäolevana aikana vedettävä etualalle seuraavanlaisia tunnuksia:

Työväenluokan ja pienviljelijäin yhteisrintama voimakkaaksi!

Kansan työtätekevän enemmistön itsepuolustus mahtavalla joukkovoimalla!

Vapaaksi rahavallan ja virkavallan kynsistä!

Suomesta on luotava Työväen ja talonpoikain tasavalta!

Päätöslauselma ammatillisesta työstä

I. Taloudelliset taistelut, työttömäin liike ja punaisen ammatillisen liikkeen rakennustyö

1) SKP ja ammatillinen liike ovat vasta heikosti kyenneet työmailla valmistamaan ja järjestämään joukkovastustusliikettä porvariston yhä kärjistynyttä riisto- ja sortohyökkäystä vastaan. Fasistimullistuksen jälkeisestä täydellisestä vastarinnattomuudesta on kuitenkin jo olemassa heräämisen merkkejä. Viime vuoden toisella puoliskolla, mutta varsinkin tämän vuoden aikana olleissa työriitaisuuksissa ovat työläiset, eräissä oma-alotteisesti, mutta useimmissa puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen vaikutuksesta ja monissa niiden organisatoorisella johdolla esiintyneet joukkovaatimuksin palkanalennuksia ja muita työehtojen huononnuksia vastaan ja myöskin niiden parantamisen puolesta. Useat syntyneistä liikehtimisistä ja työtaisteluista ovat päättyneet ainakin osittaiseen työläisten voittoon. Näille työtaisteluille ja muille työmailla taloudellisten kysymysten pohjalla syntyneille liikehtimisille on kuitenkin tunnusomaista, että ne ovat olleet suhteellisen pieniä, esiintyneet suureksi osaksi hätäaputyöläisten keskuudessa ja pientyöpaikoissa. Jatkuvan joukkoliikkeen luonteen sai vain Kemin seuduilla (Laitakarissa ja Veitsiluodossa) tili-pussista toimitettua veroryöstöä vastaan alotettu liike, johon osattiin yhdistää muitakin kysymyksiä ja jota tukemaan kyettiin vetämään myöskin työttömät työläiset ja työläisvaimot.

Puolueen ja ammatillisen liikkeen työssä työmailla työläisten nostattamiseksi taisteluun ehtojensa puolesta voidaan siis todeta edistymistä. Tämä edistyminen on kuitenkin Perä-Pohjolaa lukuunottamatta vielä varsin vähäistä. Työpaikkasolujen ja ammatillisten työpaikkaryhmien toimintaa vaivaa vielä ylimalkaisuus ja kuoreensa sulkeutuminen, rajoittuminen järjestön sisäiseen askarteluun. Ne eivät vielä useinkaan osaa tarttua niihin lukemattomiin työpaikoilla esiintyviin konkreettisiin kysymyksiin, jotka työläisiä kiinnostavat. Kehittää niiden ajamiseksi salaista ja julkista järjestelmällistä joukkotyötä ja toimintaa, jatkaa alullesaatua liikkettä tilannetta ja työläisten taistelumielialaa vastaavia muotoja käyttäen. Tämä ei aina ole seurausta kokemattomuudesta ja ymmärtämättömyydestä voittaa lisääntyneitä vaikeuksia, vaan usein myös opportunistisesta passiivisuudesta, jota ei vielä ole kokonaan murrettu puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen riveistäkään, ei myöskään ole riittävästi kyetty auttamaan ja jouduttamaan erältä työläispiirejä vapautumaan niissä vielä ilmenevistä lamaantumismielialoista ja arkuudesta. Ammatillisen liikkeen työn painopiste ei vielä, erältä poikkeuksia lukuunottamatta,

ole työpaikoilla, josta on osoituksena sekin, että verrattain runsaasta lehdistöstä huolimatta ei ole kuin harvoja työpaikkalehtiä.

2) Työttömäin taistelun järjestämiseksi on erällä palkkakunnilla työttömäin kokouksissa saatu muodostetuksi työttömäin komiteolta, joiden työtä eivät puolue ja punainen ammatillinen liike kuitenkaan ole läheskään riittävästi kyenneet auttamaan ja ohjaamaan, joten komiteain työ on usein jäänyt heikoksi ja lyhytaikaiseksi. Vaikka eräissä tapauksissa onkin saatu järjestetyksi työttömäin menestyksellisiäkin joukkoesiintymiä, on työttömäin taistelu elämisensä puolesta kuitenkin ollut vielä perin vähäistä ja heikkoa. Työtä työttömien keskuudessa on vieläkin suurelta osalta suoritettu julistuksien ja lehtien avulla, ollen jokapäiväinen työ työnvälitystoimistoissa, soppajonoissa ja muissa työttömien kokoontumispaikoissa vielä heikkoa ja puutteellisesti järjestettyä. Esiintymistä noskelaisten järjestämissä työttömäin kokouksissa, joissa heidän työttömyyspolitiikkansa on usein onnistuneestikin paljastettu, ei ole osattu kehittää työttömien oman komitean valitsemiseen ja sen johdolla kulkevan liikkeen järjestämiseen. Hätäaputyömailta tapahtuvia eroamisia ei ole kuin harvoissa tapauksissa kyetty järjestämään taisteluliikkeiksi. Vain Perä-Pohjolassa on sanottavia saavutuksia työssäolevien ja työttömien yhteistöiminnan toteuttamisessa.

3) Ammatillisen liikkeen järjestämistyö, tunkeutuminen työpaikoille ja vallankumouksellisen joukkotyön kehittäminen niissä on edistynyt kovin hitaasti ja rajoittunut toistaiseksi pienemmille työpaikoille. S. A. J:n jäsenmäärä on eräitä harvoja palkkakuntia lukuunottamatta vielä huomattavasti pienempi kuin puolueen; kuitenkin on siinä jäsenmäärän suhde puoluejäsentien ja puolueeseen kuulumattomien välillä terve ja oikea. Erikoisesti on todettava järjestämistyön laiminlyöminen maaseudulla, maa-, metsä- ja uittotyöläisten keskuudessa. Vain muutamilla seuduilla on tässä suhteessa joitain harvoja yhteyksiä saatu aikaan. Aivan riittämättömästi on taisteltu työväen julkisen järjestäytymisoikeuden puolesta ja liian heikosti on pyritty avustamaan ja ohjaamaan työläisiä puoljulkisten ja julkisten toiminta- ja järjestömuotojen, kuten luottamusmiestön, julkisten riippumattomien ammattiosastojen jne, perustamisessa ja kehittämisessä, vaikka siihen nykyisissäkin oloissa on mahdollisuuksia. Puolueen taholta ei ole läheskään riittävästi avustettu ja ohjattu ammatillisen liikkeen rakennustyötä, vaikka viime aikoina onkin parannusta todettavissa. Siellä täällä (Kuopio, Kotka, Vaasa) on puolueen riveissä esiintynyt suoranaista ammatillisen liikkeen aliarvioimista ja sen rakennustyön jarruttamista. Fraktio toiminnan järjestäminen SAJ:n sisälle on miltei kokonaan laiminlyöty. Punainen ammatillinen liike on fasisien ja noskelaisten lakkautetuksi julistaman Suomen Ammattijärjestön toiminnan jatkamista nykyisessä muodossaan ja siksi sille kuuluu SAJ:n nimi.

4) Taistelu noskelaisjohtajien petospolitiikkaa vastaan on ollut aivan liian heikkoa ja ylimalkaista. Varsinkaan ei puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen taholta ole riittävästi ja tarpeeksi selvästi ja yksityiskohteisesti paljastettu SAK:n johtajien ja eritoten opportunistien ja kommunistiluopioiden (Nurminen, Välläri, Härmä jne.) "vasemmistolaisia" fraaseja ja manööverejä (gatchet suunnitelmataloudesta, 40-tunnin työviikko, anomus työttömyysvakuutustaista, esitykset hätäaputöiden lisäämisestä, valetaistelu n.s. osuustoimintaliikkeen johtoherroja vastaan, Nurmisen, Härmän ym. työehtosopimusten kaupittelu työläisten edut kavaltaen

jne.). Oppositiotoiminnan järjestämistä noskelaisten ammatillisissa järjestöissä ei päätöksistä huolimatta ole riipeästi pantu käyntiin ja on tässä työssä ollut havaittavissa myös väärää pyrkimystä yksityisten jäseneroamisten aikaansaamiseen.

II. Lähimmistä tehtävistä

Vastaisessa työssään kaupunkien ja maaseudun työläisten, työssäolevien ja työttömien, nostattamiseksi joukkovastarintaan ja vastahyökkäykseen porvariston yhä kärjistyvää fasistista riistohyökkäystä vastaan on puolueen ja ammatillisen liikkeen todellisella vallankumouksellisella sisulla ja työkurssilla ponnistettava eteenpäin niiden tehtävien suorittamiseksi, jotka viimeisen puoluekonferenssin päätöslauselmissa, jotka edelleenkin ovat voimassa ja työn perusohjeina, on asetettu. Erikoisesti on huomio kiinnitettävä ja keskitettävä seuraaviin tehtäviin:

1) Kaikkien viimeaikaisten työtaistelujen ja muiden taloudellisten kysymysten pohjalla syntyneiden liikehtimisten kokemukset on kerättävä ja lehdistön, lentolehtisten ja ennen kaikkea työmailla suoritettavan selvitystyön avulla tehtävä tunnetuksi laajoille työläisjoukoille yli koko Suomen, asettamalla vastakkain puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen kanta toiselta puolen ja noskelaisen ammattiliittobyrokratian osuus toiselta puolen. Näiden konkreettisten tosiasian perusteella on työläisille osoitettava, että taistelu elinehtojen puolesta on nykyisissäkin olosuhteissa mahdollinen ja että se on ainoa keino saada sietämättömiin oloihin korjausta ja parannusta.

2) Työpaikkatyön elävöittäminen ja kehittämiseksi todelliseksi vallankumoukselliseksi joukkotyöksi on ennen kaikkea välttämätöntä: a) työpaikkasolujen ja työpaikkaryhmien työn säännöllinen ja konkreettinen ohjaus- ja tarkastus, kaikkien opportunistisen toimettomuuden ilmausten käsittelyminen ja arvosteleminen, toimettomien elimien riipeä ja tarmokas vahvistaminen ja uusiminen; b) työn saattaminen suunnitelmallisemmaksi sopivaa ajanjaksoa varten laadittavien työsuunitelmien avulla; c) jokaisen jäsenen työn tehostaminen konkreettisten tehtävien antamisen ja niiden suorittamisen tarkastamisen avulla, niin että hän suurimman osan ajastaan todella käyttää joukkotyöhön; d) aika ajoittain järjestettävät paikkakunnan työpaikkaryhmien edustajain neuvottelu- ja opastustilaisuudet; e) työpaikkalehtien aikaansaaminen iskutehtävänä määrättyille suuremmille ja tärkeimmille työpaikoille.

3) Kaiken työpaikkatyön on tähdättävä työpaikan työläisten valmistamiseen ja järjestämiseen taisteluun jokapäiväisten pienimpienkin tarpeidensa ja vaatimustensa puolesta, ottamalla huomioon työpaikan nuorten työläisten, työläisnaisten ja eri työläisryhmien erikoiset vaatimukset. Tämän taistelun järjestämisessä on opittava joustavammin kuin tähän asti käyttämään erilaisia tilanteita ja joukkojen taisteluvalmiutta vastaavia muotoja, kuten työpaikkakokouksia, joukkolähetyslöjiä ja mielenosoituksia työnantajan luo, työvauhdin jarruttamista, sellaista työlakkoa, jonka aikana ei lähdetä työpaikalta pois; on opittava kehittämään taistelua korkeammalle tasolle, pyrkien taistelua laajentamaan ja nostoen esille taistelun kulun kanssa yhteydessä olevia poliittisiakin kysymyksiä. Jokaista edintymistä on aina huolellisesti valmistettava, yritettävä tiukasti ajaa läpi vaatimuksia, vaikkapa edes osakin niistä ja pidettävä päämääränä sitä, että jokainen taistelu ja joukkoesintyminen vaikuttaisi

kohottavasti työläisten taistelumieliälään ja lisäksi heidän luottamustaan puoluetta ja punaista ammatillista liikettä kohtaan. On vältettävä eristäytymistä työpaikan työläisten enemmistöstä ja pantava kysymys taloudellisen lakon alkamisesta, kuin myös lopettamisesta, yleensä koko työläisjoukon päätettäväksi, sitkeästi jatkaen työtä työväestön enemmistön voittamiseksi, muistaen, että se voidaan saavuttaa vain hellittämättömällä taistelulla työläisten elinehtojen puolesta.

4) Saavutettuja organisatorisia tukikohtia työttömien keskuudessa lujittaen, laajentaen ja uusia luoden on kehitettävä järjestelmällinen ja suunnitelmallinen joukkotyö työttömien suurten joukkojen keskuudessa, ennen kaikkea hätäaputyömailla, työnvälitystoimistoissa, soppajonoissa ja muissa kokoontumispaikoissa heidän jokapäiväisten tarpeidensa ja vaatimuksiensa puolesta. Noskelaisjohtajien keinottelu- ja petospolitiikka on heidän tekojensa yhteydessä ja valossa vakuuttavasti paljastettava. Kaikkien työssäolevien ja työttömien työläisten yhteisen luokkataistelurintaman muodostamiseksi on sitkeästi ponnistettava, kuten viimeisen puoluekonferenssin päätöslauselmassa on tarkemmin osoitettu.

5) On osattava toverillisesti ja oikealla tavalla lähestyä jokaista työpenkin ääressä työskentelevää ja työtöntä työläistä, kansallisuuteen ja puoluekantaan katsomatta, heitä kiinnostavien konkreettisten kysymysten pohjalla, heidän vetämisekseen vallankumoukselliseen yhteisrintamaan, yhteisiin toimikomiteoihin proletaarisen demokratian pohjalla. Tämä ei saa merkitä sovinnon hieromista sosdem järjestöjen kanssa eikä valkenemista periaatteellisista mielipide-eroavaisuuksista, mutta ei myöskään sitä, että alunpitäen asetetaan sosdem työläisille yhteistyön ehdoksi pesäeron tekeminen heti paikalla heidän johtajistaan, muistaen, että vain työläisten oman kokemuksen kasvaessa proletaarisen demokratian pohjalla kehittyneessä yhteisrintamaliikkeessä ja noskejohtajain petospolitiikan paljastamistyön kautta konkreettisilla tosiasioilla voidaan noskejohtajat eristää heidän vaikutuksessaan olevista työläisjoukoista. Työläisten voittamisessa vallankumoukselliseen yhteisrintamaan on esimsatamatyöläisten keskuudessa kohdistettava huomio myös entisten rikkurien ja samoin n.s. Karjalan ja Inkerin pakolaisten valistamiseen ja järjestämiseen.

6) Työmailla ja työttömäin joukkojen keskuudessa on kehitettävä sodanvastaista joukkotyötä paljastamalla erikoisesti noskelaisjohtajien osuus ja kieroilu sodan valmistelussa sekä osoittamalla, miten he tahtovat saattaa ammatillisen liikkeensä sellaiseen asemaan, että se sodan aikana tukisi ja auttaisi porvariston sodankäyntiä. Tämä paljastustyö on yhdistettävä jokapäiväiseen taisteluun työläisten vaatimusten ja tarpeiden puolesta ja kohdistettava erikoista huomiota sodan kannalta tärkeisiin työpaikkoihin.

Punaisen ammatillisen liikkeen järjestämissä on tarmoa terästäen, kaikkia tähänastisia kokemuksia hyväksikäyttäen ponnistettava eteenpäin jo alettuun suuntaan, pannen pääpaino paljoa suunnitelmallisemmin ja keskitetympin suurimpiin ja tärkeimpiin teollisuus- ja liikelaitoksiin, ennen kaikkea sellaisissa keskuksissa kuin Helsinki, Viipuri, Tampere, Kymnlaakso, Kuopio jne.

Erikoista huomiota on kohdistettava työläisnuorison järjestämiseen punaiseen ammatilliseen liikkeeseen, perustamalla ammatillisten perusjärjestöjen sisään nuorisoryhmiä nuorison omien taloudellisten vaatimusten

ajamista varten. Näihin ryhmiin kuuluvien nuorten työläisten on kuitenkin osallistuttava työpaikkaryhmän koko toimintaan.

Työn alullepanemiseksi maa-, metsä- ja uittotyöläisten keskuudessa on asianomaisten puolue-elimien ja paikallisten ammatillisten keskusten otettava iskutehtäväkseen SAJ:n yhteyksien hankkiminen ja työpaikkaryhmien perustaminen maakyliin ja metsäkämpille, käyttäen siinä mm. kaupungeista maaseudulle vaeltavia työttömiä. Suuremmissa kartanoissa on perustettava työpaikkaryhmiä, pienemmissä taloissa on maatyöläisten liityttävä yhteen kylittäin ja metsätöissä työskentelevät kämpittäin, säilyttämällä kuitenkin järjestön ytimen kylässä.

Aivan toisella tarmolla kuin tähän asti on pyrittävä avustamaan ja ohjaamaan työläisiä kaikkien julkisten ja puolijulkisten toiminta- ja järjestömuotojen käyttämisessä ja kehittämisessä viimeisen puoluekonferenssin osoittamalla tavalla.

Noskelaisten ammatillisissa järjestöissä, missä ne vähänkin ovat joukkojärjestöjä, on ehdottomasti ja ripeästi saatava käyntiin oppositio-toiminta, koettaen kaikin keinoin saada yhteyksiä niissä olevien työläisten kanssa. Taistellen niissä kaikkea luokkapetospolitiikkaa vastaan, myöskin sellaista kuin välläriiläiset kommunistiluopiot ajavat "vasemmistolaisten" fraasien varjolla, paljastaen noskejohtajat heidän tekojensa valossa, on niissä muodostettava oppositioryhmiä, pitäen päämääränä jäsenistön enemmistön voittamista. Puolueen ja ammatillisen liikkeen riveissä on tarmokkaasti taisteltava kaikkia noskelaisen ammatillisen liikkeen ja noskejohtajien manööveraamismahdollisuuksien aliarvioimisen ilmauksia vastaan. Noskejohtajien ja eritoten välläri- ja nurmistaisten kommunistiluopioiden kaikkiin "vasemmistolaisiin" fraaseihin ja manöövereihin on heti ja tarmokkaasti vastattava, paljastettava niiden todellinen luonne ja tarkoitus. Niillä palkkakunnilla, joissa fasisella "vapaalla työväenliitolla" on merkitystä, on aloitettava hajotustyön järjestäminen niissä.

8) Ammatillisen liikkeen kaaderien kouluuttamista varten on toimitettava sopivaa aineistoa ja kirjallisuutta, jota voidaan käyttää erikoisissa opiskeluryhmissä ja tärkeimmillä paikkakunnilla ensi tilassa järjestettävissä opastus- ja neuvottelutilaisuuksissa.

9) Kaikkien puolue-elimien alhaalta ylös asti on tarmokkaasti avustettava ja ohjattava punaisen ammatillisen liikkeen rakennustyötä. Puolueen on ammatillista liikettä johdettava ripeästi ja bolshevistisesti toimivan fraktiotoiminnan avulla. On pidettävä huoli siitä, että PB:n viime helmikuussa puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen suhteista tekemät oikeat päätökset tulevat käytännössä toteutetuiksi.

Taistelu sotaa vastaan ja SKP:n valmistautuminen sodan varalle

1. Erityisesti on puolueen kiinnitettävä huomiota siihen, että sodanvaara on nyt paljon välittömämpi kuin viime vuonna. Kaikessa toiminnassaan on puolueen varustauduttava sodan puhkeamisen varalta. Sotilaspoliittisen työn tulee perustua Leninin oppiin taistelusta sotaa vastaan ja Kominternin VI kongressin päätöksiin sodanvaarakysymyksestä. On lähinnä selvitettävä, miksi "sodan boikotin" tunnus on vahingollinen ja mikä on kommunistien suhde sotaan; puna-armeljan puolelle siirtymis-

kysymys; työväen aseistautumiskysymys; imperialistisen sodan kansalais-sodaksi muuttamistunnus; on myös tarpeen rauhan tunnuksen väärän käytön selvittäminen. Ja erikoisen vakava työ on puolueellamme yhä vielä kitkeäkseen Suomen työläisiltä pois ilmenevä väärä ja turmiollinen käsitys, että Neuvostoliiton puna-armeija tulee vapauttamaan Suomen työväen lahtarivallan ikeen alta ilman Suomen työväen ja talonpoikain joukkojen omaa vallankumouksellista taistelua.

On tehostettava sodanvastaista agitatiota ja joukkotyötä erityisesti seuraavilla aloilla:

a) Taisteltava tarmokkaasti kaikkea porvariston sota-agitatiota vastaan, erityisesti lapualaisten "kansallissosialististen" ym. aatteellisten yhdistysten avulla työläisten ja talonpoikain keskuudessa harjoitettua natsionalistista kiihoitusta vastaan ja paljastettava sen valheellisuus. Osoitettava, että oikeata kansallisuuspolitiikkaa Suomen kansan kannalta ajaa kompuolue ja että Karjalan ja Suomen kansojen yhteys on tulevan vallankumouksen tulos.

b) Paljastettava kaikki neuvostovastaiset valheet ja vehkeilyt ja nostettava joukkojen taistelukiihko niitä vastaan, erityisesti kiinnittäen huomiota valkoemigranttien, Karjalan ja Inkerin liittojen Suomesta käsin harjoittamaan vastavallankumoukselliseen vehkeilyyn ja Suomen viranomaisten nille antamaan apuun.

c) Osoitettava, että Suomen hallitus, huolimatta vahvistetusta hyökkäämättömyyssopimuksesta ja kauppaneuvottelustaan Neuvostoliiton kanssa, jatkaa kiihkeästi sotavarusteluja (aseistuksen valmistuksen lisääminen kotimaassa, niiden ostaminen ulkomailta ja kuljettaminen ym.). valmistautuen sopivan tilaisuuden tullen taas hyökkäämään Neuvostoliittoon. Selvitettävä, että se sota on sotaa kansallista Neuvosto-Karjalaa vastaan, missä on satojatuhansia suomalaisia ja karjalaisia työläisiä ja talonpoikia sosialistisessa rakennustyössä. Tällaista rosvosotaa vastaan on kaikilla voimilla taisteltava.

d) Tehtävä työläisille ja talonpojille tunnetuksi, miten Suomen porvariston parlamentaarinen toimintakin on suureksi osaksi keskittynyt sodanvalmisteluun, joka vain lisää työläisten ja työtätekeväin talonpoikain maksettavaksi määrättyjä veroja (sotabudjetti, uusi asevelvollisuuslaki, erikoisvaltuuksien myöntäminen hallitukselle ja presidentille ym.).

e) Erityisen tärkeätä on paljastaa sosialifasistien internationalen ja Suomen sosdem osallistuminen sodanvalmisteluun ja miten ne kaikenlaisella kieroilulla ja manöveerauksilla koettavat peittää sen joukoilta. Sosdem joukkojen keskuudessa on niin toimittava, että saadaan sosialifasistijohtajain manöveeraukset joukoille konkreettisesti paljastetuksi. Mutta ei riitä paljastaa vain heidän nykyistä toimintaansa, vaan on samalla, koettaen mahdollisimman tarkkaan arvioida heidän todellinen esiintymisensä sodan syttyessä, osoitettava, miten he silloinkin yrittävät tällaisilla manöveerauksilla ja provokatiolla Neuvostoliittoa vastaan ajaa työläiset tykin ruoaksi kapitalismin puolesta.

f) On välttämätöntä havainnollisesti osoittaa, että sodan vastustaminen ei ole vain taistelua Neuvostoliiton puolesta, vaan ennenkaikkea Suomenkin työläisille ja työtätekeville talonpojille oman asian ja tulevaisuuden puolustamista, sillä neuvostovastainen sota merkitsee Suomessa, niinkuin kaikissa kapitalistisissa maissa, ei ainoastaan kauheita kärsimyksiä työtätekeville kansankerroksille, vaan myös porvariston yritystä synkän fasis-tisen taantumuksen vakiinnuttamiseksi.

Näiden ja muiden esintyvien konkreettisten kysymysten pohjalla koetettava saada sotakysymys päivänkysymykseksi ja saatava työtätekevät konkreettisissa eri kysymyksissä vaatimaan sotapolitiikasta luopumista.

2. Sodanvastaisessa työssä on kiinnitettävä huomiota erityisesti antimilitaristisen joukkotyön järjestämiseen, mikä on ollut perin heikkoa, vaikka tosin kaikissa puolueen kamppailuissa on sodanvastainen taistelutunnus ollut keskeisenä.

Joukkomielenosoituksia varten on tarpeen huolellinen poliittinen joukkovoimistelu elävässä yhteydessä laajoihin joukkoihin ja niiden toimeenpanossa on muistettava, että nykyoloissa ne voivat onnistua vain, kun mielenosoituksiin suhtaudutaan taidon kannalta.

On kehitettävä suurempaa aktiivisuutta työväen itsepuolustustoiminnassa, järjestäen tarmokkaasti kaikkialla itsepuolustusryhmiä työpaikoittain sekä tärkeämmillä paikkakunnilla myöskin alueellisia vakinaisia puolustusjärjestön kaaderijoukkoja, vetäen niihin puolueen ulkopuolellakin olevia vallankumouksellisia työläisiä, semminkin eri joukkokamppailuja valmistettaessa. Puoluejärjestön tulee antaa kaikkialla puolustusjärjestölle kiinteä johto, vetää se tiiviisti puolueyhteyteen osallistumaan kaikkiin puolueen kamppailuihin. Puoluejohdon on annettava lähempiä ohjeita puolustusjärjestön muodoista ja tehtävistä.

3. Sodanvaaran kannalta on määrätietoisesti puolueen ja ammatillisen järjestön organisatoriset tukikohdat hankittava ja lujitettava sotatarve-teollisuuteen rautatelle, merimiesten keskuuteen, satamiin, metalli- ja paperiteollisuuteen ja erityisesti painostettava työn käyntiin saamista maatyöläisten keskuudessa. Sodanvaaran kannalta on myös tärkeätä saada järjestetyksi tukikohtia sosedem joukkojärjestöissä.

4. Naisten toiminnan järjestäminen on suunnattava sodan varalta. Enemmän työläisnaisia puolueeseen ja niiden sijoittamista johtaville paikoille järjestettävä. Puolueetyötekniikkaa on naisille opetettava.

5. SKNL:n järjestäminen ja toiminta sodanvaaraa silmälläpitäen. Liiton joukkotyömuotojen ja erityisesti antimilitaristista joukkotyötä kehitettävä. Rekryyttien valmennusta päättävästi tehostettava. Myös pioneerijärjestö osallistuttava sodanvastaiseen taisteluun.

6. Reserviläisten ryhmien muodostamista jatkettava, vetäen ryhmiin myös luokkataistelutahtoisia puolueettomiakin työläisiä. Reserviläisten ryhmät järjestettävä myös sodanvastaiseen opiskeluun tulevien tehtävien varalta ja vedettävä ne yleensä puolueen ja kamppailun piiriin.

7. Työssä armeijassa on entistä tarmokkaammin tehostettava joukkotyön kehittämistä armeijan sisällä ja annettava joukkoesiintymisille entistä selvempi vallankumouksellinen sisältö. Tässä työssä on käytettävä niitä myöntäviä kokemuksia, joita työ eri joukko-osastoissa on kuluneena talvena antanut. Työväen tärkeiden joukkoesiintymisten tukemiseksi on koetettava saada aikaan myös sotilaiden joukkoesiintymisiä lähiseuduilla olevissa joukko-osastoissa sekä päinvastoin sotilaiden suurempia joukkoesiintymisiä tukemaan on nostatettava lähiseudun työläisiä. Erityisen tärkeätä on yhteisten esiintymisten kehittäminen niissä tapauksissa, jolloin sotaväkeä lähetetään kukistamaan työväen tai talonpoikain joukkoesiintymisiä.

On tärkeätä kiinnittää huomiota työläisten ja talonpoikain taistelukykyjen selvittämiseen sotilaille ja niiden puolustamisen välttämättömyyteen, kuten Nivalan joukkoesiintymiset opettavat. Armeijan sisäistä

organisatiota on yhä paranettava ja toiminnassa oma-alotteisuutta kehitettävä. Sotilastyöntekijäin neuvottelukokouksen päätöslauselma on tehtävä tunnetuksi myös työläis- ja talonpoikaisjoukkoille ja työtä sen pohjalla edelleen kehitettävä. Siinä otettava huomioon uuden asevelvollisuuslain mukaiset reserviharjoitukset ja alettava valmistelutyöt toiminnan järjestämistä varten reserviläisten leirikokousten aikana.

8. Taistelun suojeluskuntia vastaan tulee maaseudulla olla sidottu talonpoikaiskysymykseen, lähtien luokkapohjalta, köyhien, keskivarakaiden ja toisaalta suurtilallisten, virkamies- ja muiden kapitalististen aineiden etuvastakohdista, työtätekeviä ankarammin painavasta pulatilanteesta, pakkohuutokaupoista jne., sekä sisäisistä ristiriidoista suojeluskunnissa. On edistettävä suojeluskuntien hajoamisprosessia, kehottaen työtätekeviä joukottain eroamaan suojeluskunnista, mutta mikäli vain on mahdollista ei luovuttamaan aseitaan lahtarelle.

9. Kominternin VI kongressin päätökset sotakysymyksestä on viipymättä uudelleen julkaistava ja täydennettävä uusimmilla aineksilla sotilaspoliittisesta tilanteesta ja tehtävistä. Yleensä on julkaistava enemmän kuin tähän saakka imperialistisen sodanvastaista kirjallisuutta, ottaen myös huomioon ruotsinkielisten tarpeet. Sotilaslehdistöä laajennettava ja laadullisesti parannettava. Koko puoluejärjestössä alettava sotavastaisen taistelun ja kapinataidon opiskelu.

10. Puolue on kehitettävä taistelupuolueeksi sodanvastaisessa taistelussa, ottaen orgtyön alalla lähinnä huomioon: a) Puolueen johtokadrien ytimen turvaaminen ja varaelimien muodostaminen, b) solujen ja yhteyksien suojaaminen tärkeillä aloilla sotatarveteollisuudessa, liikenteessä jne., c) yhteysmetoodien ja keinojen monipuolistuttaminen ja kehittäminen, joka nyt on liian ahdasta ja yksipuolista, d) puoluelehdistön ja julkaisutoiminnan turvaaminen ja kehittäminen sodan varalta myös joukko-osastojen sisällä, e) illegaalisen työn tekniikan luominen ja kehittäminen, f) on erityisesti asetettava oikein kysymys konspiration kehittämistä kaikilla puolueen aloilla ja joukkotyön turvaaminen, g) rohkeaa alotteellisuutta kehitettävä erityisesti joukko-osastoissa ja puoluekuria suuresti tehostettava kaikkien puoluejärjestöjen työssä, h) sotilasjärjestön uudelleen järjestämisessä saatuja myönteisiä tuloksia ja kokemuksia on käytettävä hyväksi sotilastyön saattamiseksi vielä kiinteämpään puolueyhteyteen, toiminnallisen yhteyden kehittämiseksi ja koko puoluevastuuta tiukennettava antimilitaristisen joukkotyön järjestämiseksi, vallankumouksellisen työn tehostamiseksi armeijassa rekryyttien valmennustyön laajentamiseksi. Kun sota-aikana huomattavasti puoluejäseniä joutuu armeijaan, on niiden kesken ryhdyttävä ennakkotoimenpiteisiin nopean yhteyden järjestämiseksi.

11. Päätehtävä on puolueella nyt sodanvastaisenkin työn kannalta työväen enemmistön voittaminen ja vetäminen vallankumouksellisen taistelun puolelle, joukkojen mobilisoiminen osavaatimusten puolesta, käyttäen erilaisia joukkotaistelujen muotoja, edistäen joukkojen radikaalisoitumista ja vallankumouksellista valmistumista lähestyviin ratkaiseviin taisteluihin. Mutta tilanteen muutosten mukaisesti on nopeasti osattava muuttaa myös toimintamuotoja ja taktiikkaa. Sotatilanteen aikana ja muutoinkin kärjistyneessä tilanteessa voi tulla kysymykseen pienenkin joukon rohkea esiintyminen suurten joukkojen etunenässä. On saatava eläväksi taistelutunnukseksi: kova kovaa vastaan! Vallankumouksellisen työväen tietoisuuteen on saatava juurtumaan vakaumus, että tarmokkaasti

toimimalla, todella bolshevistista joukkotoimintaa kehittämällä on täysin mahdollista saada muutetuksi porvariston alkama rikollinen sota kansalaissodaksi, johon lahtarivalta ja kapitalistinen järjestelmä kukistuu.

Työtekeväin talonpoikain ja maatyöläisten hätä

I. Talonpojan ahdinko ja sen syyt

1) Suomen kapitalistisen talouden pula on yhä kiristynyt. Lukuunottamatta sotatarve-, paperi- ja selluloosateollisuutta, on niin kotimaisille kuin ulkomaisillekin markkinoille tavaroita valmistava teollisuus jatkuvasti vähentänyt tuotantoaan. Kansallis- ja Yhdyspankin ympärille trustitut pankki- ja teollisuusherrat ovat ajaneet mitä häikäilemättömintä anastus- ja ryöstöpolitiikkaa, sälyttääkseen pulan rasitukset työtekeväin kansankerrosten kannettaviksi. Nuo herrat ovat tehneet jo yli 100.000 työläistä tyyten työttömiksi, polkeneet työssäolevainkin työläisten palkat niin pieniksi, että nämä eivät voi ostaa itselleen edes kaikkein välttämättöimpiä elintarpeita. Maaseudun suuret pieneläjäjoukot ovat myös vailla välttämättömiä ansiotöitä, joten heidänkin ostokykynsä on suuresti alentunut. Korkeiden tullien ja monopoli asemansa suojassa on tuo vähäinen upporikkaitten herrain ryhmä hintakiskonnalla, valtion ja kuntain veroilla, kultakannasta luopumisella, koronkiskonnalla, ryöstöhuutokaupoilla jne. omiin käsiinsä anastanut ja yhä anastaa suuret määrät työläisten työn tuloksia, talonpoikain, piensäästäjain ja pienempain kapitalistienkin omaisuutta. **Pankki- ja teollisuusherrain ahneuden ja voitontahon tähden käy pula aina vain pahemmaksi ja työtekeväin kansan hätä suuremmaksi.**

2) Estääkseen hädässäolevaa talonpoikaa näkemästä ahdinkonsa todellista syytä, uskottelevat porvarit ja sosialidemokraatit, että maatalouden pula johtuu muka maatalouden tuotannon ja tuotantovälineiden liian suuresta kasvusta väestön lisääntymiseen verraten, sekä siitä, etteivät ulkomaat voi ostaa teollisuuden, eikä talonpoikaistalouden tuotteita. Mutta tosiasia on, että **syypää talonpoikain hätään on kapitalistinen riistokomento**, jossa suurrikkaat työttömyyden, suuresti alennettujen palkkojen jne. kautta nyt pulan aikana enemmän kuin ennen riistävät kansan työtekevilta kerroksilta kyvyn ostaa maatalouden tuotteita. Tästä on seurauksena talonpoikain myymien tuotteiden hintojen tavaton aleneminen. **Samaan aikaan täytyy talonpojan ostamistaan teollisuustavaroista maksaa trustitutuneille teollisuuspuhatoille useissa tapauksissa kohotettuja tai sitten vain mitättömästi laskeneita hintoja.** Hintakiskontaansa täydentävät yhdistyneet pankki- ja teollisuusherrat koronkiskonnan ja veroriiston julkealla tehostamisella.

3) **Talonpojan myymien tavarain hintojen alenemisesta hyötyvät vain monenlaiset välikädet.** Vero- ja korkorahojen hankkimista varten myymättään lehmästä tai hiehosta saa talonpoika noilta välikäsiltä tuskin kolmatta osaa siitä, mitä nämä sitten kiskovat työläiseltä lihan hintoina. **Mutta samalla tavalla nylkevät talonpoikaistoa sen "omat" osuustoimintajärjestöt.** Niidenkin talonpojan tuotteista itselleen kiskoma osa on pulan aikana vain suurentunut. Vuodesta 1928 on vähittäiskaupassa myytävän maidon hinta laskenut 1 markasta 98 pennistä (Sosialinen Aikakaus-

kirja v. 1932 N:o 1, siv. 43) 1 markkaan 43 penniin kilolta, mutta meljerien talonpojalle maidosta tilittämä hinta on laskenut samaan aikaan 1:10—1:15 markasta noin 65 penniin (Mercator) kilolta. Plentuottajat eivät usein saa edes sitäkään. Kun talonpoika siis ennen pulaa sai meljeriin viedystä maidosta noin 60 % sen vähittäismyyntihinnasta, niin saavat he nyt siitä vain noin 45 %. Talonpojan hädän aikana ovat meljerit, Valio ja Karjakeskus käyneet yhä ahneemmiksi. Suuri osa talonpojalta pidätetystä tavaran hinnasta käytetään näiden laitosten virkamiesten suuriin palkkoihin. Näiden laitosten johtajat kuin muutkin toimitsijat saavat suurten palkkojensa lisäksi vielä suuret summat voitto-osinkoja. Valion pääjohtaja Pitkäniemi saa ainakin $\frac{1}{2}$ miljoonaa palkkiona Valion suorittamasta talonpoikain hyvästä nylkemisestä pankkipääoman hyväksi. Monella tavoin (esim. vekselien ja lainojen korkoina) välittävät meljerit ja Valio pankkiherroille säännöllisesti osan talonpojan kustannuksella kiskotuista voitoista (noin 57 % meljerien pääomista oli v. 1927 lainavaroja). Valion omiinkin kassoihin pidätettiin niistä 21 vuoden aikana (v. 1906 vuoteen 1927) 30 milj. mk. Ja osuusmeljerien ja maidonmyyntiosuuskuntien samalla tavalla keräämät rahastot olivat jo v. 1927 noin 85 milj. mk. Nämä varat eivät nyt talonpojan hätää yhtään helpota. Vaikka talonpoika onkin meljerin jäsen, niin toimivat sen johdossa olevat varakkaat talonpojat ja kartanoherrat aina siten, että todellinen hyöty meljereistä tulee vain rikkaille sekä pankkiherroille. Kapitalistinen osuustoimintakin toimii yhtenä riistojärjestelmän rattaana.

4) Samoin tavaroita ostaessaan joutuu talonpoika trustitutuneiden pankki- ja teollisuusherrojen nylettäväksi. Yhtenä näiden herrojen pääapulaisena toimii osuusliike Hankkija, joka vuosina 1905—1927 noille herroille talonpojilta kiskomiensa varojen lisäksi kokosi voittoa omiin kassoihinsa yli 17 milj. mk. Kaupan kautta riistetään talonpoikaa nyt pulan aikana entistä julmemmin. Samaa aikaan kun talonpojan myymien tuotteiden hinnat ovat alentuneet lähes puolella (kauran hinnan ilmoitetaan nyt olevan 37 %, voin 40 % ja naudanlihan 41 % alempi kuin vv. 1926—28). Samaa aikaan ovat talonpojan ostamain tavarain hinnat pysyneet ennallaan ja eräiden kohooneetkin. Esim. miehen puku, jonka ostamiseen v. 1928 tarvittiin noin 570 kg. maitoa, maksaa nyt vähintään 880 maitokilon hinnan. Boksinahkakengät maksoivat v. 1928 160 kg. maitoa, nyt yli 230 kg. Ostaakseen kilon sokeria pitää talonpojan nyt myydä noin 14 kg. maitoa, kun sen v. 1928 sai 8 kg.:lla. Yksi kilo kahvia v. 1928 maksoi $29\frac{1}{2}$ kg. maitoa, nyt se maksaa jo 50 kg. Suurinta osaa talonpoikaistosta nylettään myös viljatullien avulla korkeiksi hinnattujen viljanhintojen kautta, josta hyötyy vain kourallinen suurviljelijöitä, myllykapitalistit ja riistäjien fasistinen valtio. Kun pienviljelijä v. 1927 sai ruisjauhokilon 3 maitokilon hinnalla niin nyt hänen täytyy sitä varten myydä $4\frac{1}{2}$ kiloa maitoa.

Maataloudessa tarvitsemiaan koneita, työkaluja, lannoitusaineita ja väkirehuja ostaessaan joutuu talonpoika myös nylettäväksi. Maataloustuottajain Keskusliiton laskemien suhdelukujen mukaan täytyi talonpojan v. 1926—27 myydä $4\frac{1}{2}$ kg. maitoa saadakseen 1 kilon tuomaskuonaa, nyt pitää hänen sitä varten myydä $8\frac{1}{2}$ kiloa maitoa; kun kalisuolakilosta piti silloin maksaa $4\frac{1}{2}$ maitokilon hinta, niin tarvitaan siihen nyt 11 kg. maitoa. Väki-rehuista pitää talonpojan jokaista kiloa kohden nyt myydä 50 % enemmän maitoa kuin ennen. V. 1928 täytyi viedä meljeriin noin 900 kiloa maitoa voidakseen ostaa käsiseparaattorin, nyt täytyy sitä varten viedä meljeriin noin 1200 kiloa maitoa. Tämä kaikki tapahtuu vain

sen tähden, että yhtyneet raha- ja teollisuuskapitalistit pyrkivät nyt pienentyneen menekin aikana säilyttämään riistovoittonsa yhtä suurina kuin ennenkin. Laillinen viinanmyyntikin aloitettiin sentakia, että senkin kautta voitaisiin riistää osa talonpoikain työntuloksista yläluokan hyödyksi.

5) **Talonpoikaa ryöstetään myös entistä häikäilemättömämmän koronkiskonnon kautta.** Suuri osa talonpoikaistosta joutui tekemään velkaa lunastaessaan tilansa itsenäisiksi maaporhoilta tai valtiolta. Voidakseen hankkia karjaa, suorittaa uudismaan raivausta, ostaa maatyökaluja, parantaa rakennuksia, kadon, tulipalon tai muiden vahinkojen kohdatessa on talonpojan myös tavallisesti otettava velkaa ja maksettava siitä korkea korko. Talonpojan koronkiskureina ovat:

a) **Pankit**, joiden huipulla Kansallis-Osakepankki ja Yhdyspankki ja niiden johdossa oleva suurrikkaiden koplakunta. Niiden enemmän tai vähemmän kiinteässä yhteydessä olevina haarakonttoreina ovat osuuslainakassat, säästö-, hypoteekki-, kunnallis- ja kauppapankit. Pikkupankkienkin lainaajilta riistämistä suurista voitoista siirtyy loppujen lopuksi suuri osa juuri suurpankkien johtajain, Paasikiven, Honkajuuren ym. käsiin. Julkistenkin tietojen mukaan kiskoivat säästöpankit lainaamistaan rahoista talonpojalta 12—15 % korkoa (prof. Gebhardin mukaan). Erit-täin raskaaksi talonpojalle käyvät lyhytaikaiset veksellainat, joihin hänen usein on pakko turvautua ja joiden protestiin mennessä menee maat ja mannut aivan mitättömien summien takia.

b) Pikkulainojen valvonnan helpottamiseksi on suurrahakkaitten apulaisten toimesta perustettu osuuslainakassat ja niiden keskuiseksi Osuuskassojen Keskuslainarahasto Osakeyhtiö erityisesti koronkiskontaa varten pientalonpoikain keskuudessa. Osuuskassoissa ovat jäsenet vastuussa toistensa veloista, joka tekee niiden rahottajain, suurpankkien tappion vaaran pienemmäksi. Alkaen 300.000 markan pääomalla kohotti Osuuskassojen Keskuslainarahasto sen noin 28 vuoden aikana kiskomillaan koroilla 62 milj. markan suuriseksi. Paljon suuremmat summat se on välittänyt sekä kotimaisten että ulkomaisten suurpankkien ja niiden osakkeiden hyväksi. Osuuskassojen Keskuslainarahasto Osakeyhtiön ryöstöpolitiikkaa kuvaa n.s. frangilaina, jonka korko nyt ajetaan korottaa 8,75 % :sta yli 14 % :iin. Osuuslainakassojen kiskomista korkeista koroista (aina 31—35 %) ovat porvarilehdetkin hälyyttäneet kääntääkseen talonpojan huomion pois pääkoronkiskureista, **Kansallis-Osakepankista ja sen päämiehistä** (Paasikivi, Honkajuuri y.m. suurkapitalistit), jotka tosiasiaassa ovat osuuslainakassojenkin harjoittaman koronkiskonnan takana.

c) **Monet entiset torpparit ovat torppiaan itsenäiseksi lunastaessaan joutuneet maakapitalistien ja yksityisten koronkiskurien velkaorjuuteen.** Useam-massa tapauksessa on kaikkein valkeimmassa asemassa olevain ja pienempäin talonpoikain, jotka eivät saa luottoa pankeilta, käännyttävä yksityisten koronkiskurien, maakauppiaitten ym. puoleen, jotka ovat pankkejakin häikäilemättömimpiä korkoja ottaessaan ja lainoja uloshakiessaan.

6) Kaiken tämän kapitalistien harjoittaman välittömän riiston lisäksi **kiskovat valtio ja kunta pulan alkanakin korkeita veroja.** Niin välilliset kuin välittömätkin verot ovat vain kohonneet. Samaan aikaan, jolloin, suurella osalla talonpoikaistoa ei ole tietoa, miten päästä huomisen päivän yli, kun puuttuu usein leipäkin, samaan aikaan käytetään monia satoja miljoonia hädässäolevien viimeisistä penneistä kerätyistä veroista sotavarusteluihin, suuripalkkaisen ja talonpoikaistoa sortavan virkavallan,

leipää itselleen vaativia Nivalan talonpoikia pamputtavien poliisien ja van-
kilain ylläpitämiseen. Tehdäänpä verorahoista suoranaisia lahjoituksiakin
suurkapitalisteille.

7) Tämän monimutkaisen riistojärjestelmän kautta pitävät pankkiherrat
ja teollisuuspatruunat työtätekevää talonpoikaa hillittömän voitonkiskon-
tansa yhtenä päälähteenä. He poistivat kieltolainkin tarkoituksella saada
tätäkin tietä riistettyä osan talonpojan työn tuloksista ja sitoakseen hänet
yhä tiukemmin velalliseksi. Niiden voitonahneuden takia menettää moni
talonpoika koko omaisuutensaakin. Tänä vuonna uhkaa pakkohuutokauppa-
vähintään 16.000 talonpoikaistilaa. Sen lisäksi on Osuuskassojen Keskus-
lainarahasto-Osakeyhtiön harjoittama frangilainapetos saattanut vielä noin
6—8.000 pientilallista tilojensa menettämisen uhan alaiseksi. Oulun ja
Kuopion lääneissä odottaa keskim. joka 9:s pientilallinen pakkohuutokau-
panpitäjää taloonsa tänä vuonna. Mutta koska pankkiherrain päätarkoi-
tuksena on talonpojan työn tuloksien jatkuva riistäminen ja ryöstämi-
nen, on pakkohuutokaupan alituisen uhka pankkiherrain käsissä tehok-
kaana keinona, jonka avulla he pakottavat talonpojan alistumaan suur-
pääoman entistäkin julmemman riistämisen alaiseksi. Yksikään porva-
riston puolue ei tahdo etsiä ja sitä vähemmän toteuttaa sellaisia toimen-
piteitä, jotka köyhiä ja keskitalonpoikia pulassaan auttaisivat ja vapaut-
taisivat heidät tästä pankki- ja teollisuusherrain riiston alaisuudesta ja
turvaisivat talonpojan omaisuuden ja työn riistolta ja ryöstöltä. Päinvas-
toin ne tahtovat kietoa työtätekevän talonpojan entistä ankarampaan ra-
havallan orjuuteen.

8) Vielä ahtaammalla pitää kapitalistien riistokomento maaseudun työ-
läisiä ja ansiotöistä päätulonsa saavaa kääpiötilallista, jotka molemmat
kärsivät maanpuutetta. Osalta näistä on tämä riistojärjestelmä jo koti-
konnun ryöstänyt. Yksityiset työnantajat, kunnat ja valtio ovat paina-
neet heidän ansionsa niin alas, etteivät ne riitä edes vaatimattomaankaan
elantoon, kun työssäoleva maatyöläinen omissa ruuissaan työskennelles-
sään saa vain 5:stä 10:een markkaan päivältä. Metsätyöläisten ansiot
porvarilehtienkin tietojen mukaan jäävät enimmäkseen alle 15 markan
päivältä. Valtion ja kuntain hätäaputöissä ovat palkat yhtä kehnot.
Maaseututyöttömäin lukumäärä on virallisen tilaston mukaan v. 1930—31
aikana 65 % kaikista maan työttömistä (tähän ei ole laskettu työttömyy-
destä kärsiviä pientalollisia), eikä näiden työttömien avustamista ole
lainkaan järjestetty. Suurtilalliset ja kartanopatruunat teettävät töi-
tensä suuressa määrässä mahapalkalla, joten maaseudun raatajain per-
heet joutuvat kuntain elätettäväksi (sikäli kuin nekään mitään apua an-
tavat). Porvariston taholta ei ole aijottukaan tehdä mitään maalais-
raatajain hädän lieventämiseksi, vaan koetetaan kaikin keinoin heidän
riistoaan tehostaa ja estää heidän taistelunsa olemassaolonsa puolesta.

II. Porvarit ja sosialifasistit keinottelevat talonpojan hädällä

1) Tämän porvariston riisto- ja ryöstöpolitiikan todellisuena johtajana
ovat suurteollisuus- ja rahaherrat, joidenka huippuna Kansallis- ja Yhdys-
pankin johtajat ja pääosakkaat (Paasikivi, Honkajuuri, Norrmen, Palo-
heimo, Walden ym.). Nämä herrat ne tosiasiaassa komentavat koko Suo-
messä nyt vallitsevaa sortojärjestelmää. Kokoomuspuolueen takana ole-
vain Kansallispankin herrojen taskuihin suurelta osaltaan joutuvat talon-

poikain työn tulokset suurten maataloustuotteiden välittäjäfirmojen (Valtion, HANKKIJAN ja Karjakeskuksen) saalistuksen sekä valtion ja kuntain veroryöstön kautta. Talonpoikaisto yhdessä työväestön kanssa joutuu kustantamaan pääasiassa kokoomuksen suurpösojen suuripalkkaiset virka-paikat. Käyttäen apunaan järjestettyjä lapualais- ym. joukkoja ja toiselta puolen rahallista mahiansa pakottaa kokoomus muut puolueet lop-pukädessä tanssimaan pillinsä mukaan. Maaseudun pieneläjiin vaati-muksiin suhtautuu se jyrkin vihamielisesti ja pyrkii entistä enemmän rajoittamaan työtätekevän talonpoikaiston kaikkia oikeuksia.

2) **Maalaisliitto** on hallituksessa ollessaan ajanut täysin suurpääoman etujen mukaista politiikkaa. Virkapaikkojen kalastus omille kellokkailleen, virkaherrain palkkain korottaminen, sotilasmienojen jatkuva lisääminen, työmiehiä ja köyhiä talonpoikia rasittavien verojen ja tullien korottami-nen, pankkien rosvopolitiikan tukeminen ja suoranaiset lahjoitukset niille, työtätekevää talonpoikaa ryöstävään välitysfirmain suosiminen, maata-louden riistäjäainesten etujen ajaminen työtätekevän väestön kustannuk-sella (viljatullit, viljansekotuspakko, Maakiinteistöpankki jne.), fasisti-sen pakkokomennon kalkinpuolinen tehostaminen ja työväen ja köyhän talonpoikaiston hätäpuolustusliikkeen alaslyöminen (Nivalan talonpoikain pieksäjäiset ja tuomio), ovat luonteenomaisia maalaisliittolaiselle hallitus-politiikalle. Tulevissa vaaleissa aikoo maalaisliitto estää sen rahavaltaa suosivaan politiikkaan tyytymättömät talonpojat lähettämästä omia edus-tajiaan eduskuntaan.

Nykyinen sorto- ja ryöstökomento, josta maalaisliitto on myös välittö-mästi vastuussa, on syvästi kuohuttanut pulassaolevaa talonpoikaisväestöä ja nostattanut vastaanansa tähän saakka sitä kannattamaan erehtyneet köy-hät talonpojat. Pettääkseen edelleen tyytymättömäksi käynnyttä työtäteke-vää talonpoikaa ja pitääkseen sitä johtonsa alaisuudessa, on maalaisliitto ottanut ohjelmaansa eräitä maaseudun varakkaiden, mutta nyt ahdin-koon joutuneitten pulamiesten vaatimuksia. Vaikka maalaisliitto puhuu-kin koko talonpoikaiston nimessä, ajaa se vain maaseudun riistäjäin etuja. Suurieleisillä puheilla talonpoikain hädästä pyrkii se säilyttämään valitsijajoukkonsa ja estämään itsenäisen talonpoikain hätäpuolustus-liikkeen kehittymisen. On turha toivoakaan, että maalaisliitto ryhtyisi rehellisesti ajamaan talonpoikain asiaa. Sitä komentavat suurpääomalle nahkansa myyneet ja työläisten ja köyhäin talonpoikain riistosta rikastu-neet Kalliot, Sunilat, Niukkaset, Vesteriset, Lohet ym., jotka ovat sen täydellisesti alistaneet fasisti- ja herravallan palvelukseen.

3) **Sosialidemokratia**, joka on julistautunut "köyhän kansan ainoaksi asianajajaksi", on samoin käytännössä asettunut puolustamaan pankki-herrain talonpoikiin kohdistamaa ryöstöpolitiikkaa. Sosialifasistiset johta-jat ovat asettuneet eduskunnassa ja muualla jyrkästi vastustamaan talon-poikain itsenäistä taistelua suurpääoman hinta-, korko-, ja veroryöstö-politiikkaa vastaan. Leimaamalla hädänalaisten talonpoikain aivan oikeu-tetut vaatimukset pakkohuutokauppojen lopettamisesta, korkojen alenta-misesta ja hädänalaisten talonpoikain auttamisesta rikolliseksi kapinaksi "laillista" hallitusta vastaan, ovat he julistautuneet avoimesti työtäte-kevän talonpoikaiston vihollisiksi. Työväenluokan keskuudessa he kylvävät ennakkoluuloa talonpoikain taistelutoimintaa vastaan rinnastamalla talon-poikain itsenäisen liikehtimisen lapualaisfasistien mellasteluihin. Tällä tavalla he koettavat narrata työväenkin tukemaan fasistihallituksen ran-kaisuretkikuntia, joita he itse avoimesti yllyttäen kannattavat. Saarnoi-

laan "säästäväisyyden", "ammattitaidon kohottamisen" ja "omavaraistalouteen siirtymisen puolesta" ovat he osaksi onnistuneet pidättämään työtätekeväin talonpoikain nousevaa itsenäistä hätäpuolustustaistelua erikoisesti Satakunnan ja Hämeen torppariseuduilla ja Itä-Suomessa.

4) Suurtalollisten ja muiden maaseudun riistäjain johdossa syntyneet pulaliikkeet ovat eräissä tapauksissa hyvinkin jyrkästi asettuneet pankkien korkopolitiikkaa ja rahavaltaa vastaan. Ne puhuvat koko talonpoikaiston nimessä. Pankkiherrat ryöstävät suuren osan maaseudun riistäjainkin riisto-osuudesta ja siksi syntyy kahnauksia heidän ja suurpääoman välillä. Mutta eivät nuo porvarilliset pulaliikkeet edes yritäkään pelastaa maaseudun työtätekeviä kerroksia hädästä. Päinvastoin ne ovat ajaneet jyrkästi näiden etujen vastaista politiikkaa. Viljatullit, vientipalkkiot, viljansekotuspakkolaki, lakialote "terveiden" suurtalonpoikain talouksien pelastamisesta valtion avulla ja valtion varojen käyttäminen avustuksena suurpankeille tappioista, jota näille koituu akordien myöntämisen johdosta suurviljelijöille, vaatimukset rahanarvon alentamisesta jne., joita nämä pulaliikkeet ovat ajaneet, lisäävät ennenkaikkea työtätekevän talonpoikaiston ja työväen rasituksia. Toiselta puolen porvarilliset pulaliikkeet koettavat puolustaa maaseudun riistäjain voittoja pankkeja vastaan, mutta samalla niiden tarkoituksena on suuriäänisellä touhulla narraten estää työtätekevää talonpoikaistoa siirtymästä itsenäisen taistelun tielle.

5) Maalaisliittolais-fasistisen hallituksen ja eduskunnan tekemät lakialotteet maatalouspulan johdosta on tarkoitettu helpottamaan vain eräiden maaseudun huippukerrostien asemaa ja riistomahdollisuuksia sekä turvaamaan raha- ja pankkilaitosten vastaiset riistomahdollisuudet. Toiselta puolen koettavat Hynnisen ynnä muut hallituksen komiteat lupauksilla tyyntyttää tyytymättömäksi käynnyttä talonpoikaistoa sekä uskotella, että pula on menemässä ohitse, tuuditellen siten nyt hädässä olevia talonpoikia helpomman huomispäivän toiveilla.

6) Estääkseen talonpojat näkemästä oman hätänsä todellisia syyllisiä, oman maan suurrikkaita ja kansainvälisiä rahavaltiaita ja päinvastoin saadakse heidät yhä enemmän tukemaan nykyistä riistojärjestelmää, uskottelevat kaikki porvarit ja sosialidemokraatit, että talouspula on mukaelittämätön ja väistämätön paha, ikäänkuin luonnononnettomuus, josta kukaan ei ole vastuussa eikä siis ketään voida siitä syyttää, vaan jokaisen on kannettava "oma osansa" tämän "onnettomuuden" muka kaikille raskeista seurauksista. Niinikään koettaa porvaristo kansallisella kiihoituksella kääntää talonpojan huomion pois hädänalaisesta asemastaan. Seyllyttää suomenkielistä talonpoikaa samalla tavalla riistettyä ja puijattua ruotsinkielistä veljeään vastaan. Olisi rajoitettava ja mahdollisesti kokonaan riistettävä tämän oikeus itse määrätä omista asioistaan ja hoitaa ne omalla kielellään. Suomenkielisen työtätekevän talonpojan edut eivät kuitenkaan lainkaan vaadi tällaisen vääryyden tekoa ruotsinkieliselle osatoverilleen.

Erityisesti koettaa Suomen porvaristo yllyttää suomalaista talonpoikaistoa Neuvostoliiton talonpoikia ja työläisiä vastaan, jotka jo 15 vuotta sitten yhteisvoimin kukistivat kartanoherrain, pankkiirien ja teollisuusporhojen vallan. Talonpojalle uskotellaan, että Neuvostoliiton muka harjoittama polkumyynti olisi syypää suomalaisen talonpojan hätään, vaikka Suomen kapitalistit itse ovat ryöstäneet puoli-ilmaiseksi talonpoikain metsät ja harjoittavat niillä nyt polkumyyntiä. Porvaristo väittää, että Neuvostoliitto muka valmistaa hyökkäystä Suomea vastaan tuhotakseen Suo-

men itsenäisyyden, vaikka se itse on tämän itsenäisyyden jo aikoja sitten myynyt suurten imperialististen maiden dollareihin ja puntiin. Tosiasia, on, että Neuvostovalta jo heti syntyessään tunnusti Leninin kautta itsenäisyyden Suomellekin. Neuvostovallan turvissa ovat myös Neuvosto-Karjalan ja Inkerin talonpojat eläneet vapaina rahavallan riistosta ja kohottaneet jatkuvasti talouttaan. Neuvostoliitto ei uhkaa minkään kansan itsemääräämisoikeutta, vaan on sen aina periaatteessa ja käytännössä pitänyt pyhänä. Mutta Suomen porvaristo pelkää, että sen riistämä ja sortama talonpolka nähdessään Inkerin, Karjalan ja koko Neuvostoliiton talonpoikain hyvinvoinnin alituisesti kohoavan, loppujen lopuksi myös seuraa Venäjän talonpoikain esimerkkiä ja kukistaa herravallan hartioiltaan. Sentähden valmistautuu fasisti-Suomi yhdessä suurten imperialististen maiden porvariston kanssa nylkemäinsä talonpoikain voimilla tuhoamaan työläisten ja talonpoikain vallan Neuvostoliitosta, allstaakseen sielläkin talonpoikaiston jälleen pankkiherrain, tilanomistajain ja teollisuuskapitalistien orjuuteen. Sentakia onkin viimeaikoina porvari- ja sosialifasistilehdistön neuvostovastainen yllytys ja parjaus yhä yltynt. Täten valmistetaan Suomen työmiehelle ja talonpojalle yhä uusia sodan rasituksia ja kauheita kärsimyksiä.

7) Porvaristo ja sosialifasistit ovat kaikin keinoin kylväneet työtätekevien keskuuteen ennakkoluuloja Neuvostoliittoa vastaan ja koettaneet salata sen suuria saavutuksia. Neuvostoliiton työtätekevä talonpoikaisto kukistettuaan liitossa työläisten kanssa kapitalistien ja maaporhojen vallan, otettuaan näiltä maat ja katkaistuaan kerralla velka- ja verokahleensa, nostaa voimakkain ottein talouttaan, alituisesti taistellen suuria vaikeuksia vastaan ja yhteisvoimin työvään valtion avulla voittaen ne. Vapaaehtoisesti yhteisiin suurtalouksiin järjestyneinä ovat he neuvostovallan avulla saaneet käytettäväkseen uusiaikaisimmaa koneiston ja kohottavat maan tuotantokykyä tieteen kaikinpuolisen hyväksikäyttämisen avulla. Samaan aikaan kun suomalaiselle talonpojalle saarnataan luontaistilaan palaamista, kun hänen täytyy luopua välttämättömästä karjastaan, koneistostaan, voimaperäisestä lannoituksesta ja karjanruokinnasta, kun suomalaisella talonpojalla väikkyä aina mielessä kotikonnun menetyks ja hän kärsii suoranaista nälkää, kun hänen oikeuksia vaatiessaan poliisihurtat ovat pamputtamassa, samaan aikaan nousee neuvostovallan avulla ja suojassa sen talonpoikaiston elämä niin kulttuurisesti kuin taloudellisestikin. Suomen talonpoikaiston köyhimmät kerrokset eivät enää usko porvariston ja sosialifasistien valhejuttuja Neuvostoliitosta.

Vihdoinkin on hätää kärsivän vähävaraisen talonpoikaiston tultava vaknutetuksi siitä, että pelastus ei tule minkään porvarillisen puolueen politiikan kautta; ei kokoomuksen, ei maalaisliiton eikä sosialidemokratian. Eivät auta hädässä olevaa talonpoikaa myöskään suurpohattojen johtamat pulaliikkeet eikä fasistinen hallitus ja eduskunta. Kaikissa maissa nyt jo joukottain liikehtiväin veljiensä esimerkkiä seuraten on Suomenkin työtätekevään talonpoikaiston jo aika ryhtyä omalla joukko-voimallaan ottamaan itselleen oikeutta.

III. Talonpojan pelastuksen tie

1) Osa työtätekevistä talonpoikaistosta on jo käynyt itsenäisesti etsimään pelastusta hädästään alkaen puolustustaistelun rahavallan nylky- ja

ryöstöpolitiikkaa vastaan. Pohjois-Suomessa (Varsinkin Nivalassa ja Muhoksella) on ollut varsin huomattavia työtätekevän talonpoikain liikehtimisiä. Talonpojat ovat vaatineet korkojen alentamista, pakkohuutokauppojen lopettamista, ansiotöiden järjestämistä kunnollisella palkalla, velkojen maksun lykkäystä, suuripalkkaisten virkaherrojien palkkain alentamista jne. Vaatimuksia ajaessaan ovat he saaneet vastansa koko fasis-tisen virkavallan ja porvarilliset puolueet sosialidemokraatteja myöten. Osa samoista talonpojista, joiden keskuudesta porvaristo v. 1918 peroksella hankki ne voimat, joilla se löi työväen vallankumouksen, tuntevat nyt porvariston poliisien pamput omassa selässään. Sen kautta heräävät ne näkemään todellisen vihollisensa. Tämä tietää **vakavan murroskohdan alkua työtätekevän talonpoikaiston vapautumisessa sitä pettävän ja ryöstävän porvariston johdon alaisuudesta**. Nivalan työtätekevät talonpojat, etsessään pelastusta hädässään, saivat koko rahavallan fasistidiktatuurin kimppuunsa poliiseineen, herrasoikeuksineen ja yritettiinpää herrasupseerien pakkokomennossa olevat työläis- ja talonpoikaissotilaatkin usuttaa talonpoikain kimppuun.

Nivalan talonpoikain liike päättyi tappioon, koska se jäi vain paikalliseksi, Nivalan seutuja käsittäväksi ja sitä eivät työläiset riittävällä tarmolla tukeneet eikä sen johdossa ollut kommunisteja. Porvariston onnistui tällä kertaa sosialifasistien ja maalaisliiton aktiivisella avulla kukistaa talonpoikain vastarinta. Mutta tosiasia on, että vain seuraamalla Nivalan työtätekevien talonpoikain esimerkkiä, kehittämällä liikkeensä laajemmaksi ja kommunistisen puolueemme mobilisoimain vallankumouksellisten työläisten riittävän tarmokkaalla tuella, voi työtätekevä talonpoika vapautua kapitalistisen riisto- ja ryöstöjärjestelmän kahleista.

2) Työväen ja pienviljelijäin voimakas yhteisrintama, joka murskaa pankki- ja teollisuusherrojen riistovallan ja pystyttää sen tilalle työväen ja talonpoikain tasavallan — se yksin voi kohottaa maaseudun raatajarahvaan inhimillisiin elämäoloihin. V. 1931 pidetty Suomen Kommunistisen Puolueen konferenssi hyväksyi erikoisen talonpoikain hätäpuolustusliikkeen ohjelman, jossa se asetti tehtäväkseen rientää kapitalismin kynsissä olevan hätääkärsivän maalaisköyhälistön ja työtätekevän talonpoikaisväestön avuksi, kehittämään ja järjestämään sekä kautta Suomen levittämään heidän hätäpuolustusliikettään. Suomen Kommunistinen Puolue on määritellyt talonpoikain päävaatimukset:

Lopetettava velkain ja verojen uloshaku, keskeytettävä pakkohuutokaupat, turvattava hädässäolevain eläminen, jaettava syömä- ja siemenviljaa valtion, kuntain ja suuromistajain varastoista, hankittava puut ja rakennustarpeet, laidun ja kalavesi tarvitseville, luovutettava viljelysmaata ilman vuokraa tai muuta korvausta tukkiyhtiöiden ja muiden suurmaanomistajien maista. Työtätekevän talonpoikain itsenäisen puolaikkeen vaatimukset eivät ole kaikki näin pitkälle meneviä ja selviä, mutta puolueemme vilpittömästi kannattaa kaikkia työtätekevän talonpoikain suurpääomaa vastaan tähdättyjä vaatimuksia, joilla pyritään heidän asemaansa helpottamaan tällä hetkellä, ja mobilisoi työväenjoukkoja tukemaan heidän taisteluaan. Puolueemme on vakuutettu siitä, että työtätekevä talonpoikaisto tulee lopuksi hyväksymään sen esittämän vapautuksen tien ainoana tienä ja yhdessä työväen kanssa käy tarmolla taisteluun tämän tien raivaamisen puolesta.

Hädässäolevain talonpoikain on entistä suuremmalla joukolla nouseva puolustamaan oikeuksiaan. Alistuminen pakkovaltaan merkitsee ainaista

hädän ja puutteen lisääntymistä. Työtätekevään talonpoikain on joukolla heti ryhdyttävä taistelemaan seuraavien tunnusten puolesta:

Pulaan joutuneet pienviljelijät, jotka elävät kättensä työstä, on vapautettava veronmaksusta sekä velkain suorituksista pankeille ja koronkiskureille!

Työväen ja talonpoikain etujen puoltajat vankiloista vapaiksi!

Alas kansan vihollisten puolueet: kokoomus, ruotsalainen kansanpuolue, "edistys", maalaisliitto ja kapitalistien kätyri, sosialidemokraattinen puolue!

Suojeluskunnat hajoitettava, päälliköt rangaistava, aseet luovutettava työväelle ja köyhälle talonpoikaisväelle!

Alas sotahullut herrat! Estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sotaseikkailuun!

Työväen ja pienviljelijäin yhteisrintama voimakkaaksi! Suomesta on luotava työväen ja talonpoikain tasavalta!

Puolueen ensivuoroiset tehtävät työssä maaseudulla

Puolueemme ei ole vielä läheskään kaikkialla voittanut jäsenissään ja laajoissa työväenjoukoissa ilmenevää ymmärtämättömyyttä talonpoikain keskuudessa tehtävän työn suhteen. Onpa suoranaista vastahakoisuuttakin sitä kohtaan. Ei myöskään ole riittävästi tehty selväksi, että sekin osa köyhää talonpoikaista, joka kansalaissodassa taisteli porvariston puolella, on nyt oikealla työllä voitettavissa yhteiseen taisteluun herravaltaa vastaan. Puolueen yhteydet talonpoikaistoon ovat vielä heikot, vaikkakin siinä viime aikoina on jonkun verran edistytty. Maatyöväen nostattaminen taisteluun elinehtojensa ja oikeuksiensa puolesta ja sen järjestäminen työmme ensimmäiseksi tueksi maaseudulla on miltei tyystin laiminlyöty. Talonpojille ei ole selvästi osoitettu, mistä heidän hädänalainen asemansa johtuu, eikä paljastettu porvariston puolueiden ja sosialfasistien keinoteltua talonpoikain hädällä. Nyt on jännitettävä kaikki voimat, että SKP:stä kehittyisi työväen ja talonpoikain vallankumouksellisen taisteluliiton todellinen johtaja. Asettaen v:n 1931 konferenssin tästä kysymyksestä tekemät päätökset vakavana velvoituksena puolueen kaikkien järjestöjen ja yksityisten jäsenten eteen, velvoittaa KK:n täysistunto ryhtymään seuraaviin toimenpiteisiin käänteen aikaansaamiseksi työssämme maaseudulla:

1) Suuresti tehostettava marxilais-leniniläistä aatteellista selvitystyötä puolueen maaseututyössä esiintyneiden opportunististen laiminlyöntien ja virheiden poisjuurimiseksi, talonpoikaiskysymyksen allarvioimisen ja ymmärtämättömyyden sekä maatyöläisten huomiotta jättämisen viimeistenkin perujen hävittämiseksi. Puolueen jäsenten on viipymättä tutustuttava puolueen päätöksiin talonpoikain hätäpuolustusliikkeestä ja puolustusjärjestöissä käsiteltävä ne. Nämä päätökset on tehtäviä tunnetuksi myös köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain laajoille joukoille, selvitettävä niitä paikallisilla ja muilla talonpojille tunnetuilla esimerkeillä, ja siten saatava nämä joukot ottamaan niissä esitetyt vaatimukset omiksi vaatimuksikseen. Puoluejärjestöjen ja puoluejäsenten on näiden päätösten pohjalla aina toimittava huomioon ottaen paikalliset olot, hätätilanteen ja talonpoikain hätäpuolustusliikkeen kehitystason.

2) Paljastettava porvariston ja sosialifasistien valheelliset puheet maatalouden pulan lievenemisestä. Osoitettava, miten nuo herrat ovat käytännössä tukeneet suurpankkien riistopolitiikkaa ja maaseudun rikkaimpia kerroksia. Paljastettava niin sanottu pulalainsäädäntö, jonka tarkoituksena ei ollenkaan ole vähävaraisemman talonpoikaiston auttaminen, vaan päinvastoin yhä uusien rasituksien säilyttäminen sen kannettavaksi. Raatatarahvaalta kiskottujen varojen jakeleminen valtion ja kuntain kassoista eri riistäjäryhmille on paljastettava ja vaadittava näiden varojen jakamista hädässä oleville maatyöläisille ja köyhille talonpojille.

3) Paljastettava konkreettisesti ne muodot, joiden kautta pankki- ja teollisuusherrat talonpoikia riistävät (talonpoikain riistäminen heidän myydessään tuotteitaan, ostaessaan tavaraa, koronkiskonnan, verojen ja tullien kautta, talonpoijan riistäminen palkkatyöläisenä).

4) Päättävästi puolustettava köyhien ja keskitalonpoikain keskuudesta nousseita, suurpääomaa vastaan suuntautuvia vaatimuksia, joilla he pyrkivät helpottamaan asemaansa tällä hetkellä, vaikka ne olisivatkin puolinaisia eivätkä sellaisinaan heille todellista apua hädässään tuokaan. Nämä joukkojen omat vaatimukset lähtökohtana, niitä kehittäen ja syventäen nostatettava joukkoliikkeitä pakkohuutokauppojen ja muiden ryöstöjen estämiseksi, ja saatava työväestö tässä talonpoikia tukemaan. Välttämättä kehitettävä taistelua koronkiskomista vastaan, tehtävä tunnetuksi puolueemme tunnus velkojen ja korkojen sekä verojen maksamatta jättämisestä. Selvitettävä, että tuloksiin tässä taistelussa voivat talonpojat päästä vain joukkovoimalla. Kun fasistikomento käyttää väkivaltaa hätäpuolustusliikettä vastaan, on talonpojille saatava selväksi, että nyt on pantava kova kova, vastaan. Kun talonpoikaistaistelijoita vangitaan, on joukolla vaadittava nämä heti vapautettaviksi. Taistelussa pakkohuutokauppoja vastaan on talonpoikaistolle kirikkaasti selvitettävä, että vallankumouksellinen työväki ei sulkaan kannata maiden ottamista pois työtätekevältä talonpoikaistolta, vaan päinvastoin tukee heidän tämpäpäiväistä taisteluun kontujensa ja irtaimistojensa puolesta, työväen noustua valtaan annetaan maattomille, maanälkää kärsivälle maalaisköyhälistölle sekä vähämaisille talonpojille suurtilallisten (kartanot, hovit), tukkiyh-tiöiden ja pappiloidenmaat sekä irtaimisto lunastuksetta. (Sielläkin, missä ei ole talonpoikain omaisuuden välitön ryöstö kysymyksessä, on talonpoikaistoa nostettava taisteluun velka-, korko- ja veroriistoa vastaan ja vaadittava järjestettäväksi ansiotöitä maatyöläisille ja köyhemmälle talonpoikaisväelle.

5) Maatyöläisten ja hädässä olevain talonpoikain joukkokokousten huolellinen ennakovalmistelu on niiden onnistumisen tärkeä ehto. Tulokseksi näistä kokouksista on pyrittävä saamaan konkreettisia toimenpiteitä, vaikkapa pieniäkin. Kokouksien valitsemissa erikoisissa hätäkomiteoista on puolueen kaikin puolin avustettava ja ohjattava. Maaseudun erilaisissa järjestöissä (maalaisliitto, sosdem. pienviljelijäin liitto, erilaiset osuuskunnat jne.) on työtätekevä rahvas pyrittävä irrottamaan sen etuja vastustavan jobdon vaikutuksesta ja saamaan se itsenäiseen talonpoikaisliikkeeseen. Suurporvariston asiamiesten, maalaisliiton pomojen, sosdemien ja lapualaisten toimesta järjestämissä pulakokouksissa on kohotettava työtätekevän talonpoikaiston vaatimukset esille ja paljastettava niiden herrojen talonpoikaa pettävä politiikka.

6) Maatyöväen keskuudessa tehtävä voimaperäistä työtä heidän järjestämisekseen taisteluun työ- ja elinehtojensa korjaamiseksi. Vahvistettava

puolueen järjestöä maaseudulla vetäen siihen entistä enemmän parhaita taistelijoita maa- ja metsätyöläisten keskuudesta. Samoin saatava alulle maatyöläisten ammatillinen toiminta.

7) **Voimistutettava työtä ruotsinkielisen maatyöväestön ja talonpoikaiston keskuudessa, puolustaen heidän kansallisia vaatimuksiaan ja heidän taisteluaan Suomen porvarien aitosuomalaista kansallista sortoa vastaan.** Samalla on voimakkaasti paljastettava porvariston suursuomalaisen "ryssä"-vihan lietsonnan tarkoitusperät: talonpoikain huomion kiinnittäminen pois omasta hädästään ja sodan valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutusten selvitystyötä on kaikin puolin voimistutettava. Suojeluskunnissa olevaa pientalonpoikaisväkeä on kehotettava niistä eroamaan, mutta mikäli mahdollista säilyttämään aseet itsellään. Porvariston ja sosialifasistien harjoittamaa työtätekevää kansalta ryöstettyjen miljoonain tuhlausta sotavarusteluihin, suojeluskunnille ja virkavallan suuriin palkkoihin on jyrkästi vastustettava ja nostatettava talonpojat taisteluun porvariston sotapolttiikkaa vastaan.

8) Oikealla bolshevistisellä joukkotyöllä voitettava jällellepääntymisen työssä maaseudun työläisten ja työtätekevien talonpoikien keskuudessa. Jännitettävä kaikki puolueen voimat työvään ja työtätekevään talonpoikain yhteisen taistelun kehittämiseen ja voittoon viemiseen.

Työstä ideologisella rintamalla

1) SKP:n työssä ideologisella rintamalla on esiintynyt monia puutteita ja heikkouksia. Varsin heikosti on huolehdittu marxilais-leniniläisen kirjallisuuden kustantamisesta suomenkielelle ja sen toimittamisesta puolueen elimille ja järjestöille jäsenten ja kaaderien kasvattamisen avuksi. Puolueen ohjelmaa, sen toiminnan linjaa ja päätöksiä ei ole riittävästi perusteltu teoreettisilla tutkielmilla Suomen taloudesta ja politiikasta. Taistelua vihollisideologioita, niin hyvin sosdemien teorioita kuin vasemmistolaisessa työväenliikkeessä ja omissa riveissä esiintyneitä virheellisiä teorioita vastaan ei ole käyty jatkuvasti, eikä se ole aina ollut tarpeeksi päättävää ja konkreettista. Erityisesti ovat sillä alalla tehdyt laiminlyönnit tuntuneet n.s. historian rintaman hoitamisessa ja johtamisessa. Sen tähden merkitsi toveri Stalinin kirje aikakauslehti "Proletarskaja Revolutsijan" toimitukselle "Muutamista bolshevismien historian kysymyksistä" myöskin puolueellemme hyvin vakavaa muistutusta ja velvolutusta työn parantamiseen ideologisella rintamalla koko laajuudessaan ja erityisesti sen viimeksi mainitulla osalla.

2) SKP:ssä ei kyllä ole avoimesti esiintynyt vanhan sosialidemokraattisen puolueen minkään ryhmän ihannoimista "melkein" bolshevistisena. Jo perustavassa kokouksessa, erikoisesti toveri O. V. Kuusisen itsekritiikissä leimattiin kerta kaikkiaan vanhan sosdem. puolueen keskustalaisen, n.k. siltasaarelaisen ryhmän kanta epämarxllaiseksi, joksi se oli paljastunut sen ohjelman ja taktiikan vararikossa v:n 1918 tappiolla päättyneessä vallankumouksessa. Mutta vaikka tätä itsearvostelua vastaan ei olekaan esiintynyt vastavälitteitä puolueen sisällä, on kuitenkin syytä muistuttaa, että on tarkoin varottava oikeisto-opportunistista vanhan kaunistelua, samoin kuin myös "vasemmistolaista" omahyväisyyttä esim. työväässä ilmenneen vaistovaraisten vallankumouksellisen taistelutahdon ja

toiminnan tulkitsemista jo oikeaksi bolshevismiksi, millaiset käsitykset hidastuttavat itsearvostelua ja bolshevisoitumista. Puolueemme jäsen ten ja toimitsijain verrattain alhainen teoreettinen taso ja vielä selvitämättä olevien monien vanhan työväenliikkeen kysymysten monimutkaisuus aiheuttavat sen, että horjahdusten mahdollisuus puolueessamme tässä ei suinkaan ole pienempi kuin KI:n muissa puolueissa.

3) Niin puolueemme omien rivien bolshevisoitumisessa kuin myöskin työssä suurten joukkojen aktivisoimiseksi ja vallankumouksellisen tietoisuuden kasvattamiseksi on tärkeätä pyrkiä käyttämään hyväksemme myöskin Suomen vanhan työväenliikkeen kokemuksia ja opetuksia. Siinä mielessä on päättävästi vastustettava sosfasistien yrityksiä esiintyä vanhan työväenliikkeen parhaiden traditioiden perillisenä ja muka niiden jatkajana. Tällöin on tarkasti pidettävä huolta siltä, ettei Suomen proletariaatin kunniakkaita taistelumuistoja käytetä vanhan sosdem. puolueen virhellen apologiaan, puolusteluun, mikä menettely olisi omiaan elättämään eräissä luokkatietoisissakin työläisissä esiintyvää pyrkimystä ihannoida ja kaivata vanhaa sosdem. puoluetta nykyisen sosfasistisen puolueen vastakohtana. Sellaista miellalaa käyttää sosdem. "vasemmisto" (välläriläiset y.m.) tietoisesti hyväkseen pidättääkseen näitä työläisiä kehittymästä bolshevismiin. Kun Suomessa ei ollut marxilaisen vallankumouksellisen teorian ohjaamaa puoluetta tai sitä vastaavaa ryhmää, joka olisi kussakin luokkataistelutilanteessa esittänyt marxilaisen kannan asiasta, niin on sitäkin tärkeämpää nyt koko vanhan työväenliikkeen yksityiskohtainen uudelleen arviointi. Taistelua edelläesitettyjä väärinä katsomuksia ja vaaroja vastaan ei voida menestyksellä käydä ilman, että Suomen työväen luokkataistelun pääetapit marxilaisesti valaistuina saatetaan työväenluokan tietoon. Vasta sen kautta voivat taistelujen antamat kokemukset ja opetukset tulla oikealla ja täysin tehokkaalla tavalla käytettyä nykypäiväisen taistelun hyväksi.

4) Mikäli vanhaa työväenliikettä on tähän saakka kirjoituksissa ja tutkielmissa käsitelty, on se pääasiassa rajoittunut kysymyksen asetteluun tai aineiston keräykseen. Eräissä niistä (Kuusisen, Mannerin, Sirolan ym. kirjoituksissa) on kyllä esitetty sen arvosteluakin, mutta se ei ole ollut vielä riittävän yksityiskohtaista ja tyhjentävää. Niinpä on aivan riittämättömästi selvitetty ja tehty tunnetuksi vuosien 1905—07 vallankumoustopauksia ja Suomen työväenluokan kokemuksia niissä. Kokonaan tutkimatta on parlamentaarisen rämettymisen kausi vv. 1907—1917. Aivan puutteellinen on ollut vanhan sosdem. puolueen imperiaalistiseen sotaan suhtautumisen käsittely ja arvostelu.

5) Vuosien 1917—18 vallankumoustopauksista on jo olemassa yksityiskohtaisempiakin arvioita, mutta monet siihen välittömästi liittyvät kysymykset kaipaavat syvempää tutkimista ja selvitämistä ennen kuin niistä saatavissa oleva hyöty voidaan kokonaan käyttää tämän päivän ja tulevien taistelujen hyväksi. Ei ole esim. juuri ollenkaan selvitetty v:n 1917 kesän tapauksia, enempää kuin porvarillisdemokraattisen, kansallisen vallankumouksen kasvamista proletaariseksi vallankumoukseksi, yhdeksi renkaaksi kansainvälisen vallankumouksen ketjussa. Monia pääpiirteissään jo oikein selvitettyjä kysymyksiä (kompuolueen johto vallankumouksen voiton ehtona, kapinan taito, kansalaissodan päättävän johtamisen välttämättömyys, proletariaatin diktatuurin valtion elinten muodot, niiden kasvaminen ja kehittyminen, kysymys vallankumouksen liikellepanevista voimista, proletariaatin liittolaisista, talonpoikais- ja

kansallisuuskysymysten merkitys eri etapeilla jne.) ei ole silloisten kokemusten valossa tehty riittävästi tunnetuiksi eikä sovellettu puolueen jokapäiväiseen luokkataisteluun.

6) Riittämättömästä näiden asiain selvittämisestä ja tutkimustyön puutteellisesta johtamisesta johtuu, että esim. eri kouluissa Neuvostoliitossa esitetään Suomen vanhan työväenliikkeen, erikoisesti vv. 1905 ja 1918 vallankumouksenkin kysymyksissä osittain eroavia arvioita. On myös ilmestynyt kirjoja ja kirjoituksia (esim. E. Haapalaisen ja J. Puron kirjat, Kommunistin, Vapauden ja Punaisen Karjalan artikkelit Suomen vallankumouksen kysymyksissä ym.), joiden poliittisessa asenteessa on esiintynyt epätarkkuuksia ja virheellisyyksiä, mihin puolueen johto ei ole usein ollenkaan reageerannut. Puolueen vastuunalaisten työntekijäin, jopa puoluejohdon jäsentenkin kesken on esiintynyt tärkeissä työväenliikkeen historian kysymyksissä erimielisyyksiä, ilman että puolue olisi asianomaisella tavalla määritellyt niihin nähden kantansa (Rahja-Sirola, Taimi-Evä, Taimi-Sirola väittelyt ym.). Tämä on luonnollisesti ollut vain omiaan lisäämään epäselvyyttä näissä kysymyksissä.

7) Tämän tähden päättää KK:n täysistunto:

1. Että työssä ideologisella rintamalla on kiireellisesti korjattava siinä ilmenneet puutteellisuudet ja virheet ja sen johtamiseen pantava vakava huomio. Suomen proletariaatin luokkataistelun eri etapin tutkiminen ja selvittäminen marxismileninismillä pohjalla kuin myös SKP:n toiminnan ja kehityksen valaiseminen sen omien ja Kominternin päätösten valossa on saatava tarmokkaaseen käyntiin.

2. Asian tärkeyttä ja tämänpäivän taistelujen tarpeita silmälläpitäen olisi tutkimustyössä kiinnitettävä huomiota mm. seuraavanlaisten kysymysten selvittämiseen:

a) **Kommunistisen puolueen merkitys.** Tutkittava ja annettava marxilainen arvio siitä, miten Suomen vanha sosdem. puolue syntyi ja kehittyi ja millainen oli sen ohjelma ja ideologia ja miten se konkreettisissa taistelutilanteissa ja yleensä täytti tehtävänsä proletariaatin järjestäjänä, luokkatietoisuuden kohottajana ja taistelujen johtajana. Tällöin on entistä tarkemmin arvioitava sen eri virtausten yleinen linja valaisten sitä, miksi ei tämä jakamaton puolue enempää kuin sen "siltasaarelainen" (kautskylais-keskustalainen) sivustakaan kyennyt oikealla tavalla käymään luokkataistelua eikä varsinkaan oikein johtamaan vallankumousta v. 1918. Täytyi syntyä uusi puolue, SKP, Kominternin osasto, jonka on voitettava itsessään kaikki sosdem. perut ja bolshevisoituneena taistellen ankarasti oikeistolaisista ja "vasemmistolaisista" vinopyrintöä sekä sopullua vastaan, käytyä voittoisa taistelu sosialifasisteja ja niihin liittyneitä renegaatteja vastaan työväenluokan enemmistön voittamiseksi, voidakseen johtaa Suomen proletariaatin täyttämään historiallisen tehtävänsä edessä olevissa suurissa taisteluissa. Erityistä huomiota pitää kiinnittää tällöin taisteluun vastovaroisuuden palvontaa vastaan, esiintyköön tämä sitten oikeisto-opportunistisena oman toimettomuuden ja saamattomuuden puolusteluna sellaisilla väitteillä, että "joukkoja ei saa liikkeelle" (erinäisten alempien puolue-elimien arviot) tai "vasemmistolaisena" työväen oma-alotteisen taisteluvalmiuden liioittelemisena (esim. tov. H. Malmi artikkelit Vapaudessa). Kytkien Suomen vanhan työväenliikkeen kokemuksiin ja vedoten Leninin puolueen ja KI:n maiden veljespuolueiden esimerkkeihin ja SKP:n omiin kokemuksiin, on selvitettävä bolshevistisen puolueen oikeata joukkoihin suhtautumista.

b) **Suomen vallankumouksen luonne.** On tutkittava, miten marxilais-leniniläisen puolueen olisi ollut asetettava proletariaatin tehtävät demokraattis-kansallisessa vallankumouksessa v. 1905—07 ja proletaarisessa vallankumouksessa v. 1917—18 ja erikoisesti, millä tavalla näissä vallankumouksissa olisi ollut asetettava kysymys porvaris-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi. Tältä pohjalta lähtien, ottaen huomioon Suomen yhteiskuntataloudellisissa ja poliittisissa oloissa tapahtuneet muutokset, on analysoitava tulevan proletaarisen vallankumouksen liikkeellepanevat voimat ja niiden mobilisoiminen tilanteen vallankumoukselliseksi kypsyttämistä ja voittoisan vallanoton toimeenpanoa varten.

c) **Kysymys vallanotosta ja kansalaissodan johtamisesta.** Selvitettävä 1905—06 ja 1917—18 esimerkeillä vanhan sōsdem. puolueen epämarxilainen kanta yleensä vallankumoukselliseen vallan valtaamiseen, kapinan taitoon, vallanotosta kieltäytyminen v. 1917, epäröiminen taistelun ratkaisevina alkuaikoina ja virheet ja puutteet sen johtamisessa. Samalla on osoitettava kansalaissodan myönteiset kokemukset v. 1918, työläisissä ilmennyt vallankumouksellinen innostus, alote- ja hyökkäyshalu ja järjestämiskyky (Punakaarti, päälliköiden kouluuntuminen taisteluissa), konkreettisesti esittäen puutteellisuudet ja virheet, niin poliittiselta kuin sotataidon kannalta, niin johdon kuin joukkojenkin, silmällä pitäen tulevia taisteluita. Erikoisesti on tarpeen selvittää vallankumouksellisen luokkakurin merkitys ja kokemukset siitä, ettei ollut sellaista keskitettyä ja oikein poliittisesti ohjattua erikoista elintä taistelua varten vastavallankumouksellisia vastaan kuin Neuvostoliiton Tsheka-GPU.

d) **Kysymys valtiosta, porvarillisesta demokratiasta ja proletariaatin diktatuurista.** Syvennettävä tutkimus- ja selvitystyötä siitä, mitä Suomen vallankumoukselle v. 1918 merkitsi, ettei sen ohjelmassa työväenluokan johtavan puolueen epämarxilaisuuden tähden asetettu proletariaatin diktatuurin kysymystä, vaan esiinnyttiin demokraattisella ohjelmalla. Samalla on osoitettava, kuinka taistelun kuluessa vallankumouksen logiikan voimalla kasvoi todellisen proletaarisen valtion aineksia ja muodostui vallanelimiä, vaikka se kehitys, tietoisien marxilaisen johdon puutteessa, oli hidasta ja vastavallankumouksen verraten nopean voiton takia jäi kesken. Samalla on osoitettava sellaisten laajojen joukkojen valitsemien, todella demokraattisten järjestöjen, työväen ja talonpoikain neuvostojen merkitys kuin oli Venäjällä, koko työtätekevän kansan mobilisoimiseksi vallankumoukselliseen taisteluun vallanottoon ja sen pitämiseen.

e) **Vallankumouksen talouspolitiikka.** On syvennettävä v:n 1918 vallankumouksen talouspolitiikan selvittämistä ankarasti arvostelemalla sen ohjelmattomuutta ja puolinaisuutta, sitä, että ei ollut määriteltyä ohjelmaa suurtilojen ja tukki- ym. yhtiöiden maiden pakkoluovuttamisesta ja tilattomille ja köyhille talonpojille jakamisesta eikä myöskään teollisuuden ja pankkien kansallistuttamisesta eikä päättäväisyyttä niiden haltuun ottamisessa, missä se oli jo täysin mahdollinen ja välttämätön. Mutta samalla on osoitettava, miten Suomen proletariaatti sittenkin kykeni hoitamaan ja järjestämään tuotantoa ja miten se siinä loi uusia muotoja. Tämän avulla on kohotettava työtätekevän kansan itseluottamusta, osottamalla, kuinka paljon paremmin se voikaan tämän tehdä tulevassa vallankumouksessaan, kun sillä on johtajanaan kommunistinen puolue ja käytettäväänään omat ja Neuvostoliiton proletariaatin kokemukset. Nykyistä

pulan taustaa vastaan ja siitä ulospääsyn mahdollisuuksia selvittäessä on tämä tärkeätä havainnollisesti osoittaa.

f) **Maa- ja talonpoikaiskysymys.** Edelleen selvittävä vanhan sosdem. puolueen ja v. 1918 vallankumouhallituksen ohjelmaa ja toimintaa maatalouskysymyksessä. Tarkistettava ja täydennettävä suoritettuja tutkimuksia, oikaisten niissä olevat virheet, niin että käy pätevästi selville Suomen työtätekevän maalaiskansan kerrostumat, toiselta puolen varakkaan talonpojan kehittyminen kapitalistiseksi riistäjäksi ja toiselta köyhän talonpojan proletarisoitumisprosessi, edellytysten kypsyminen köyhien talonpoikain voittamista varten proletariaatin liittolaisiksi vallankumouksessa. Valaisten maakysymyksen ratkaisun kesken jäämistä niin hyvin 1905—06 kuin 1917—18 ja porvarillisten maareformien vararikkoa, niin maalaisliiton kuin nykyisen sosdem. puolueen kavallusta maaseudun työtätekiviä kohtaan, on osotettava, kuinka nykyisissä, porvarillisen "torpparivapautuksen", asutustoiminnan, sekä köyhän ja keskitalonpojan yhä tiukemmin pankkipääoman kuristukseen joutumisen johdosta, uusissa oloissa astuu esiin maakysymyksen ratkaisu, proletarisen vallankumouksen kautta, liitossa köyhemmän talonpoikaiston kanssa, jonka ratkaisun suunta on hahmoitettu SKP:n toimintaohjelmassa.

g) **Kansallisuuskysymys.** Selvittävä kansallisuuskysymyksen esiintymismuodot ja merkitys Suomessa eri etapeilla: suomalaiskansallinen taistelu ruotsalaista virka- ja rahavaltaa vastaan, taistelua Suomen kansan itsemääräämisoikeuden puolesta tsarismia vastaan. Kriittisesti osotettava, kuinka vanha sosdem. puolue ei osannut käyttää tässä taistelussa kehittyviä luokkataisteluvoimia, eikä johtaa niitä edistämään vallankumouksellisen taistelun asiaa. Suomen kansallisuuskysymyksen uusimpana vaiheena on selvittävä aitosuomalaisuuden hyökkäys ruotsalaisten kansallisia oikeuksia ja kansallista olemusta vastaan. Samoin Neuvostoliittoa vastaan harjoitettu kansallinen kiihoitus sodan valmisteluna sitä vastaan.

h) **Parlamenttaarisen rämettymisen aika 1907—1917.** Selvittävä, kuinka Suomen vanha työväenliike, ensin huomattavalla menestyksellä käytettyään 1905—07 vallankumoustaistelujen avulla avautuneita legaalisia mahdollisuuksia ja demokraattisia oikeuksia, sitten todellisen marxilaisen puolueen puutteessa, ajautui yhä enemmän reformismiin tielle. Se ilmeni taloudellisten taistelujen jarruttamisena, parlamenttaarisena rämettymisenä ja maalaiskansan taistelujen kehittämisen laiminlyömisinä. Tätä varten on tutkittava tärkeimmät eduskunnassa esiintyneistä kysymyksistä osottaen, millä tavalla niissä esitettiin työväen luokkalinja ja millä tavalla se olisi pitänyt esittää (siltasaarelaisten ja revisionistien taistelujen arvio ja arvostelu). Tämän kauden arvio on tärkeä siksi, että silloin muokkautui se työväenliike, joka sitten imperialistisen sodan aikana esiintyi passiivisena, sosdem. puolueen ja ammattijärjestön kieltäytyessä aktiivisesta luokkataistelusta (lakoista, mielenosoituksista), ja v. 1917—18 joutui valmistumattomana vallankumoustopahtumiin. Näitä kokemuksia on käytettävä sekä propagandistisesti että toiminnallisesti (tehtävät taantumus- ja sodadiktatuurin oloissa).

i) **Kansainvälisyys.** Selvittävä vanhan sosdem. puolueen asema II:ssa Internationalessa, sen kanta ja ryhmät, verrattuna muiden puolueiden vastaaviin virtauksiin, erikoisesti sen Saksasta ja Skandinaviaumaista saamat vaikutukset ja mitä Suomen proletariaatille merkitsi se, että sen puolue laiminlöi ne tilaisuudet, jotka yhteistyö bolshevikkien kanssa sille tarjosi lähemmän aatteellisen ja organisatorisen yhteyden kehittä-

miseksi Leninin puolueen kanssa. Tämä opetus on käytettävä puolueen nykyisen kansainvälisen kasvatuksen hyödyksi, niin että jokaiselle puolueen jäsenelle ja tietoiselle raatajalle Suomessa käy selväksi Kominternin ja sen johtavan Leninin puolueen merkitys ja esimerkki.

j) Bolshevistisesti valaista ja selvittää SKP:n historiaa ja toimintaa eri etapeissa sen omien ja Kominternin päätösten valossa. Sillä tavalla jouduttaa puolueen käänteentekoa todella bolshevistiseen joukkotyöhön ja rehokkaiden joukkotaisteluiden kehittämiseen.

3. Lähempiä ohjeita tutkimustyöstä esim. siitä, mistä muista kuin edellämmainituista kysymyksistä olisi lähimpänä aikana toimitettava marxilais-leniniläinen esitys, samoin eri kysymysten käsittelyjärjestyksestä, antaa UB yhteisymmärryksessä PB:n kanssa.

4. Kaikessa työväenliikkeen ja vallankumouksen historian kysymysten tutkimisessa ja kokemusten esittämisessä on työ järjestettävä siten, että se myös auttaa niiden kysymysten selvittämistä, jotka puolueelle nyt ovat tärkeitä, ja sillä tavalla saadaan Suomen proletariaatin vallankumoukselliset traditiot ja muut taistelukokemukset palvelemaan sen taistelutahdon ja oman voiman tunnon kohottamista ja että ne entisten virheiden selvittämisen kautta auttavat välttämään niitä tulevaisuudessa. On muistettava, että asioiden leniniläinen esittäminen merkitsee sitä, että hyljätään jyrkästi kaikenlainen virheiden puolustaminen tai peitteleminen mutta myöskin vältetään kaikenlaista epähistoriallista huitomista, joka veisi uuteen virheeseen eikä suinkaan auttaisi asian selvittämistä.

5. Tutkimustyön tehostamista varten on puoluejohdon yhteydessä toimiva SVT uudelleen järjestettävä ja saatettava toimintaan, ja on sen UB:n välittömän ohjauksen alaisena järjestettävä yhteistoiminta asiaomaisten tutkimus- y.m. laitosten kanssa, niin että yhteistyöllä voitaisiin mahdollisimman pian suorittaa tutkimukset edellämmainituista kysymyksistä. Tutkimusten tulokset on artikkelaina, kokoelmateoksina ja erikoistutkielminä toimitettava puolueen ja kasvatustyön avuksi.

Suomen taloudellis-valtiollinen tila ja SKP:n lähimmät tehtävät

I. Kansainvälisestä tilanteesta

Kominternin TpK:n XII täysistunto totesi, että "kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja että siirrytään "luokkien ja valtioiden välisten suurten yhteentörmäysten uuteen jaksoon, vallankumouksien ja sotien uuteen jaksoon". Sen on kokemus yhä enemmän vahvistanut oikeaksi.

Neuvostoliitossa toteutettiin ensimmäinen 5-vuotissuunnitelma 4 vuodessa. Toisen 5-vuotissuunnitelman ensimmäiset tulokset takaavat ensimmäisen vuosisuunnitelman täyttämisen. Bolshevistinen kevätkylvö- ja sadonkorjuukamppailu suoritettiin nopeasti ja laadullisesti tyydyttävästi, sosialististen peltojen runsas sato ja teollisuuden jatkuva voimakas nousu takaavat, että v:n 1933 saavutukset tulevat olemaan entistä suuremmat. Vielä olemassaolevat vaikeudet voitetaan ja lyödyn porvariston viimeinenkin vastarinta murretaan valppaan voitokkaan luokkataistelun avulla taloudellisen, poliittisen ja kulttuurielämän eri aloilla. Neuvostoliiton johdonmukainen ja luja rauhanpolitiikka on imperialistien vastatoimenpiteistä huolimatta huomattavasti lujittanut sen kansainvälisiä asemia. Täten Neuvostoliitto Leninin puolueen, sen KK:n ja tov. Stalinin horjumattomalla johdolla, päästyään jo sosialismin ensimmäiselle kaudelle, jatkaa voitokkaasti sosialistisen yhteiskunnan rakentamista.

Kapitalistisessa maailmassa osoittavat kiihtyvä valuutta-, tulli-, tuonti-rajoiutus- ja velkasota, inflation alkaminen ja finanssiromahdus kapitalismin emämaassa Amerikassa ym. seikat kapitalismin talouspulan jatkumista ja syventymistä. Tapahtuu imperialististen valtioiden välisten ristiriitojen suuri kärjistyminen (Amerikka-Englanti, Amerikka-Japani, Saksa-Ranska liittolaisineen jne) ja sotavalmistelujen kiihtyminen. Imperialistit varustautuvat sotaan keskenään, mutta ponnistelevat samalla Englannin johdolla yhteisen esiintymisen aikaansaamiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Ne tahtovat ratkaista omatkin ristiriitansa Neuvostoliiton kustannuksella. Aktiivisimpana hyökkääjänä on jatkuvasti Japani, jonka alkama neuvostovastainen sota samalla olisi hyökkäysmerkkinä läntisillekin imperialisteille, joita mitkään sopimukset eivät sido, kun on kysymyksessä sota vihattua Neuvostoliittoa vastaan, joka jo olemassaolollaan vaikuttaa kumoksellistuttavasti imperialististen ja siirtomaiden työlläis- ja talonpoikaisjoukkoihin.

Luokkasuhteiden kärjistymistä ja vallankumouksellisen nousun kypsymistä todistavat valtavat lakkoliikkeet ja talonpoikaiskapinat Puolassa, fasismin-

vastaisen liikkeen laajuus useissa maissa, suuret lakot ja farmarien taisteluesiintymiset Amerikassa, Kiinan punaisen armeijan voitot jne. Luokkasuhteiden kärjistymistä todistaa myöskin fasismin valtaantulo Saksassa. Täten on porvariston valta jo useissa tärkeissä maissa muodostunut avoimeksi fasistiseksi diktatuuriksi. Luokkataistelujen kärjistyessä on fasismista tullut kansainvälinen ilmiö, mikä ei kuitenkaan porvaristoa pelasta. Saksassa ei fasismin ole onnistunut tuhota kommunistista puoluetta, joka illegaalisen taistelun ololssakin hirvittävästä terrorista huolimatta kykenee järjestämään taisteluesiintymisiä fasismia vastaan. Hitler menettää jo osan iskujoukkolaistensakin kannatusta. Hitlerin valta vain jouduttaa vallankumouksellisen pulan kypsymistä Saksassa. Samalla on sosialidemokratia yhä avoimemmin paljastanut fasistisen olemuksensa. Saksan sosialidemokratian ja reformistisen ammatillisen liikkeen vararikko merkitsee koko II Internationalen ja Amsterdamin internationalen hajoamisen alkua. Vielä on sosialidemokratia kuitenkin porvariston yhteiskunnallinen pää-tuki niin Saksassa kuin muuallakin.

Kansainvälisen tilanteen näköaloina ovat siis imperialistien keskeisin ja neuvostovastaisen sodan lähentyminen, luokkataistelujen nopea kärjistyminen, vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsyminen, mikä useissa maissa voi äkkiä johtaa vallankumouksellisen pulan syntymiseen. Lähenee nopeasti suurten, ratkaisevien yhteentörmäysten jakso. Se on otettava huomioon myöskin arvioitaessa luokkataistelun näköaloja Suomessa.

II. Tilanne Suomessa ja porvariston politiikka.

Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen on Suomessakin yhä selvemmin nähtävissä.

1. **Taluspula** jatkuu, joskin epätasaisesti. Eräillä tuotanto-aloilla on nyt havaittavissa pientä tilapäistä tuotannon nousua. Puntavara- ja paperiteollisuuden tuotannon nousu johtuu niiden parantuneista menekkimahdollisuuksista ulkomaan markkinoilla. Siihen ovat vaikuttaneet sellaiset seikat kuin v. 1931 alettu inflatio, metsän hintojen romahdusmainen lasku, häikäilemätön työpalkkojen alentaminen, Neuvostoliiton puutavaran viennin ehkäisytoimenpiteet eräissä maissa ym. Metalliteollisuudessa johtuu tuotannon vähäinen nousu sotatarvetilauksista. Tämä tuotannon tilapäinen nousu ei kuitenkaan merkitse pulan loppumista eikä sen yleisempää lieventymistäkään. Useimmilla tuotantoaloilla jatkuu tuotannon lasku ja pysähdystila (esim. kutomateollisuus, rakennusteollisuus), ulkomainen vienti supistuu (esim. maataloustuotteet). Suomen vientiä tilapäisesti elvyttäneet tekijät ovat jo osittain poistuneet (inflatio muissakin maissa, Neuvostoliiton viennin uudistaminen Englantiin). Suomen kapitalismin riippuvaisuus suur maiden taloudesta ja sen omat toimenpiteet, mitkä supistavat kulutusta ja markkinoita, tekevät pulan edelleen **kirstymisen** Suomessakin kiertämättömäksi.

2) Pula-aikaa ovat eräät suurpääomayhtymät Suomessa onnistuneet käyttämään hyväkseen suurten voittojen saalistamiseksi häikäilemättömän **työtätekevien luokkien rosvoamisen** kautta, palkkojen alennuksen, työpäivän pidentämisen, korvauksettomien ylitöiden kirstämisen, työvauhdin kiihdyttämisen, inflation, tullien, hintojen korotuksen, raaka-aineen hintojen laskun, valtion apurahojen turvin, tuotannon ja kauppavaihdon laskiessakin (kutomateollisuus, Valio, tukkuliikkeet, pankit). Ve-

toriisto sotilas- poliisi- ja ohranamenoihin on kasvanut. Työttömät on jätetty oman onnensa nojaan.

Työntekevää talonpoikaistoa rasittaa tavattoman suuri erotus maatalous- ja teollisuustuotteiden hintojen välillä, suuret välittäjäpalkkiot, työansioiden suuri väheneminen, yleinen velkaantuminen ja yhä nousevat verot. Pakkahuutokaupat ovat kuluvan vuoden aikana lisääntyneet. Pohjois-Suomessa on monin paikoin nälänhätä.

3) Tietäen, että tällainen ryöstöpolitiikka välttämättömyydellä nostattaa työntekevissä joukoissa yhä suurempaa tyytymättömyyttä, pyrkii Suomen porvaristo edelleen kiristämään fasistista sortopolitiikkaansa, tukahduttaakseen sen avulla joukkojen kaikki tyytymättömyyden ilmaukset ja vastarinnan. Sen keskuudessa esiintyy kuitenkin edelleenkin eimiellisyksiä tämän yhteisen fasistisen päälinjan toteuttamisen parhaista keinoista, erityisesti siitä, missä määrin on tarpeellista pelillä fasistidiktaturia demokraattisilla verhoilla. Suurkapitalistien kokoomuspuolue, lapuanliike eri haarautumiseen, joihin kuuluvat Johanssonin ryhmä, kalsतालaiset ja muut Saksan kansallissosialisteja matkivat ryhmät sekä ruotsalaisen puolueen ja maalaisliiton lapualaisainekset, pyrkivät aikaansaamaan täyden mussolinilais-hitleriläisen terrorikomennon ja sen voimaan saamiseksi yrittävät harjoittaa erittäin häikäilemätöntä demagogiaa (kansan huiputusta). Pikkuporvariston ja talonpoikain kannatuksesta riippuvat edistyspuolue, maalaisliitto ja ruotsalaisen puolueen "vasemmisto" sekä työväen kammatuksesta riippuva sosialidemokraattinen puolue sensijaan pitävät edullisempänä fasistidiktatuurin nykyistä, "laillisuudella" verhotua muotoa. Vaaleissa kärsi kokoomuksen johto yhdessä lapualaisten kanssa suuren tappion. "Lailliset" fasistit vaaleissa voittivat, koska he osasivat käyttää hyväkseen joukkojen vihaa ja inhoa lapualaisfasisteja vastaan ja osasivat sanoillaan pelttää teoissa suorittamansa fasistiset toimenpiteet. Huonolmmin se onnistui maalaisliitolle, joka avonaisimmin on esiintynyt suurpääoman renkinä ja siksi kärsikin vaalitappion. Osa työntekevää talonpoikaistoa on jo pulan kourissa siinä määrin vasemmistunut, että se käänsi maalaisliitolle selkänsä ja tuotti vaallmenestyksen "pienviljelijäpuolueelle" ja "kansanpuolueelle", joiden kannattajat johtonsa estelyyrityksistä huolimatta pyrkivät astumaan kapitalisminvastaisen ja antifasistisen taistelun tielle.

Suomen porvariston ulkopolitiikka on sodan valmistamisen politiikkaa Neuvostoliittoa vastaan. Tämän politiikan vahvistamisesta puhuvat yltyvä kiihkokansallisuuden lietsominen (sanomalehtien, lapuanliikkeen, eri "heimojärjestöjen" ym. kautta), Suomen hallituksen kömpelö manööveraus kysymyksessä Suomen yhtymisestä hyökkääjän määrittelysopimukseen, lisätyt aineelliset sotavarustelut (laivaston lisääminen, kymmenien lentokenttien rakentaminen, sotatarveteollisuuden kasvu jne):

4) "Laillisen" fasismin leiriin kuuluvista ryhmistä on työntekeville vaarallisin sosialidemokratia, mikä on Suomen porvariston yhteiskunnallinen päätuki. Kierosti se salaa ja kieltää Suomessa vallitsevan komennon fasistisen luonteen, väittäen Suomessa muka vallitsevan "kansanvallan". Se tarjoaa avoimesti yhteisrintamaa ja yhteistyötä muille porvaripuolueille, mutta hylkää ehdottomasti yhteisrintaman vallankumouksellisen työväen ja kommunistien kanssa fasismia ja porvaristoa vastaan. Sosialidemokratian johtajat matelevat nöyrästi lapualaistenkin edessä, joiden vaatimuksesta he riensivät puoluekokouksessaan hylkäämään oman ketäisen internationalensakin päätökset ja entistä avonaisemmin vakuutta-

maan uskollisuuttaan Suomen kapitalistiselle valtiolle ja nykyiselle lahtarikomennolle — erikoisesti myöskin neuvostovastaisen sodan aikana.

Tätä vallitsevan lahtarivallan tukemistaan osuavat sosialidemokratian johtajat kuitenkin peitellä "vasemmistolaisilla" temppuiluilla (kirjoittelu lapualaisia vastaan, Huttusen ja Räisäsen kyselyt eduskunnassa, kirjoittelu työväen häädystä, "Soihdun" "vasemmistolaisuus", teeskentely "vankien puolesta" viimeisen nälkälakon aikana, Saksan sosialidemokratian selittäminen maanalaiseksi puolueeksi jne.). Nämä manööverit, joita erittäinkin sosdempuolueen "vasemmisto" (Sundström, Ampuja ym;) suorittaa, ovat **sosialidemokratian kavalin keino fasistidiktatuurin tukemiseksi.**

Sosialidemokraattisen puolueen kanssa kilpailevat työtätekevien vetämisessä kapitalisminvastaisilla fraaseilla lahtarikomennon taakse eri **kansallissosialistiset** ryhmät. Ovelinta ja sentähden vaarallisinta työtä tässä suhteessa tekee kuitenkin sosialidemokraattinen puolue.

5) Pääoman suurhyökkäyksen ja fasistisen terrorikomennon pohjalla on syntynyt joukko työväen ja työtätekevän talonpoikaiston **vastataisteluita**, jotka kuitenkin vielä ovat olleet enimmäkseen pieniä ja hajanaisia. Pulan jatkuessa, pääoman suurhyökkäyksen kiristyessä, lapualaisfasistien hyökkäyksen terävöityessä, "laillisen" fasismin toteuttaessa yhä avonaisempaa terrorikomentoa, tulee myöskin työväen taistelutahto kohoamaan, työtätekevän talonpoikaiston alkanut vasemmistuminen jatkumaan ja syventymään, kaupunkien pikkuporvariston tyytymättömyys kasvamaan, ristiriidat ja selkkaukset fasistien omassa leirissä lisääntymään ja kärjistymään. Tämä on lähimmän ajan perspektiivi. **Kapitalistisen vakaantumisen loppu Suomessa johtaa luokkataistelun kärjistymiseen ja vallankumouksellisen pulan edellytysten jatkuvaan kypsymiseen.**

III. SKP:n toiminta ja lähimmät tehtävät joukkotyön alalla

A. Yleisistä tehtävistä

Tilanne velvoittaa puoluettamme ponnistamaan voimansa Suomen proletariaatin ja köyhän maalaiskansan **aktivisoimiseksi ja vallankumouksellistuttamiseksi.** Kahden edellisen vuoden päätöslauselmat puolueen päätehtävistä **jäävät edelleenkin voimaan.**

1) Työväen ja köyhän maalaiskansan elinehtoja vastaan suunnattua hillitöntä **pääoman suurhyökkäystä vastaan** on puolueen kehitettävä, järjestettävä ja johdettava työläisten valtavia **joukkotaisteluita ja lakkoja** palkanalennuksia, työpäivän pidennystä, maksuttomien ylittöiden vaatimista, työvauhdin kiristämistä ja muita elinehtojen huononnuksia vastaan parempien palkkojen ja työehtojen puolesta; työttömien taistelua työttömyysvakuutuksen ja avustuksen puolesta, työttömien pakkotöissä riistämistä vastaan; köyhän talonpoikaiston liikehtimistä pakkohuutokauppojen estämiseksi, vero- velka- ja korkoriistoa, tukkiyhtiöiden saalistamista ja monopolilyhtymien harjoittamaa hintakiskontaa vastaan **sekä** kaikkien työtätekevien voimallisia taisteluesiintymiä mielenosoituksin ja lakoin fasistien jatkuvia hyökkäyksiä, fasistista terroria ja koko lahtarivaltaa vastaan.

2) SKP:n on fasistikomennon vastapainoksi tehtävä tunnetuksi työtätekevien neuvostojärjestelmää ja nostettava työtätekevien joukot **puolustamaan neuvostojärjestelmää ja sosialistista Neuvostoliittoa** suurten imperialistivaltojen ja Suomen porvariston, sotahankelta vastaan tehden laajalti tunnetuksi sosialismin saavutuksia Neuvostoliitossa ja myös Neu-

vosto-Karjalassa taloudellisen, poliittisen ja kulttuurielämän eri aloilla, taistellen porvariston harjoittamaa, kansalliskiihkoista yllytystä ja sota-kiihoitusta sekä kansallista rajoittuneisuutta vastaan, paljastaen tosiseikoilla uhkaavan **sodanvaaran** läheisyys ja kansainvälisen — erikoisesti Suomen, — porvariston sotavarustelut sekä harjoittamalla sodanvastaista joukkotyötä työväen, talonpoikaiston ja sotilaiden keskuudessa, niinkuin KK:n v. 1932 täysistunnon päätöslausekassa osotetaan.

3) On tarpeen entistä taltavampi ja tarmokkaampi **taistelu sosialidemokratiaa vastaan**. Sosialidemokratian johtajat ovat pääesteenä joukko-taistelujen syntymiselle, joita he vastustavat sekä yhä julkeammin lakon-rikkurimenetelmin että myöskin "vasemmistolaisin" manööverein. On taisteltava sosialidemokratian levittämiä **antautunismielialoja** vastaan, jotka osittain tunkeutuvat puolueemme riveihin synnyttäen toimintahaluttomuutta, pelkuruutta ja käytännön opportunistia. Vastapainoksi sosialidemokratian puheille "hyvien aikojen" uudelleen palaamisesta on esitettävä marxilainen arvio kapitalismin vakaantumisen loppumisesta ja vallankumouksellisen pulan lähenemisestä, heidän yhteistyönsä "laillisen" lahtariporvariston kanssa muka lapualaista fasismia vastaan on paljastettava lahtaridiktatuurin nykyisen, voimassaolevan muodon tukemiseksi. Heidän uusi talousohjelmansa on osoitettava yritykseksi pönkittää lahoavaa kapitalistista järjestelmää työtätekevien kustannuksella monopolipääoman hyödyksi valtiokapitalismin muodossa. Sitä vastaan on työväen asetettava joukkotaistelu elinetsijensä puolesta, **vallankumouksellisen pulasta ulospääsyn puolesta, vallan valtaanuksen, proletariaatin diktatuurin puolesta**.

Samoin on taisteltava kansallissosialistisia ryhmiä vastaan, josta eräät yrittävät kapitalistivastaisilla fraaseilla värvätä joukkoonsa myöskin vallankumouksellisia työläisiä.

4) Samanaikaisesti on rohkeasti lähestyttävä **sosialidemokraattisia työläisiä** heidän voittamiseksi yhteiseen taisteluun luokkavihollista, kapitalismia vastaan. **Yhteisrintaman luominen** heidän kanssaan on täysin mahdollista ja välttämätöntä. Puolueemme yhteisrintamatarjous sosdem. puolueelle antoi hyvän mahdollisuuden yhteisrintaman käytännössä luomiselle sosdem työläisten kanssa. Tätä mahdollisuutta ei riittävästi käytetty. Ei järjestetty laajaa joukkokamppailua puolueettomien ja sosdem työläisten keskuudessa. Sitä ehkäisi myöskin puolueemme riveissä vielä laajalle levinnyt ultravasemmistolainen käsitys, että myöskin sosdem **työläiset** ovat sosialifasisteja ja "parantumattomia". Tätä väärää ja vahingollista katsomusta vastaan on tarmokkaasti taisteltava samoin kuin **oikeisto-opportunistista käsitystä** vastaan "yhteisrintamasta millä hinnalla tahansa" ja sellaisesta sovintorintamasta, että tosiasiasa kannatetaan sosdem puoluetta eikä paljasteta sen politiikkaa.

5) Sosialidemokratian paljastaminen on mahdollista vain laajan, konkreettisen **joukkoagitation** kautta, jossa kirjoituksin ja puhein työläisille tajuttavalla kielellä, heille läheisistä ja tunnetuista tapauksista ja asioista lähtien, heidän tärkeimmät tarpeensa huomioon ottaen selitetään heille taistelun välttämättömyys ja lähimmät tehtävät siinä, kumotaan vastustajain väitteet ja kohotetaan heidän taisteluhaluun ja valmiuttaan konkreettisten taistelutehtävien suorittamiseen. Ilman että opitaan oikein harjoittamaan vallankumouksellista agitatiota, ei ole toivoakaan joukkojen mobilisoinnista taisteluun. Joukkoagitatio on kuitenkin pääasiallisesti ollut ylimalkaista ja rajoittunut vain lehdistöön ja puoluekirjalli-

suuteen, mikä ei ole levinnyt laajalti edes vasemmistolaisen työväen joukkoon. Salainen puolueemme ei osaa harjoittaa agitatiota julkisesti. Puolue toiminta on vieläkin jäänyt liian paljon puoluejärjestöjen sisäiseksi puuhailuksi, pelkäksi yksityisten uusien jäsenten vetämiseksi, kirjallisuuden levittämiseksi ja kamppailujen organisatoriseksi valmistamiseksi — omassa liemessään kiehumiseksi, käytännön lahkolaisuudeksi. Erikoisena puutteena on vastustajain otteiden ja väitteiden heikko huomiointi ja nopean ja konkreettisen niihin vastaamisen puuttuminen.

6) Havainnollisen esimerkin joukkotyömme heikkoudesta antoi **eduskuntavaalikamppailu**. Puolueemme ei onnistunut laajoista vallankumouksellisista työväenjoukoista poistaa virheellistä käsitystä vaalitoimintaan osanoton mahdottomuudesta ja tarpeettomuudesta. Ei mobilisoida vaalivalmisteluihin laajaa puolueetonta aktiivisia, ei järjestää vaalimielenosoituksia, kokouksia ja muita joukkoesiintymisiä, ei esiintymisiä vastustajajärjestöjen vaalitilaisuuksissa, sanalla sanoen: ei **joukkotoimintaa**, vaan ahdasta, joukoista eristettyä puuhailua. Laajan joukkotoiminnan puuttuessa ei puolueemme kyennyt joukoille tekemään selväksi sosdem puolueen äänestämisen turmiollisuutta, niin että sosialidemokraatit saivat suuren osan aikaisemmin vallankumouksellisten työläisten ja pienviljelijäin listoille tulleista äänistä. Kun puolueemme vaalikirjallisuudenkin levitys raskaiden laiminlyöntien vuoksi jäi hyvin heikoksi, ei puolueemme ääntä näissä vaaleissa saatu laajojen joukkojen kuuluviin ja jäl vaalien tarjoama mahdollisuus agitation ja joukkoesiintymisten kehittämiseen suurimmaksi osaksi käyttämättä.

7) **Joukkomielenosoitusten** järjestämisessä on saavutettu jonkun verran parannusta. Heikkoutena kuitenkin on mielenosoitusten poliittinen valmistelu työpaikoilla, suullinen agitatio ja järjestelytyö siellä. Mielenosoitukset ovat usein epäonnistuneet joko itse esiintymisen valmisteluissa tehtyjen laiminlyöntien ja virheiden tai puolueen jäsenten taholta tapahtuneen annettujen tehtävien opportunistisen täyttämättä jättämisen vuoksi. Tässä uhkaa vakava vaara: joukot menettävät luottamuksensa puolueeseen, joka kutsuu heitä esiintymään, mutta ei kykene esiintymistä järjestämään.

Mielenosoituksia on järjestettävä sellaisten kysymysten pohjalla, jotka sillä hetkellä erikoisesti tuntuvat tärkeiltä ja kuohuttavat työläisten mieliä. Lakkojen aikana on pyrittävä järjestämään lakkolaisten, heidän perheidensä, heitä tukevien työläisten ja työttömien mielenosoituksia. Työttömien mielenosoituksia on järjestettävä jonkun konkreettisen vaatimuksen puolesta. Erityisen menestyksellisiä ovat olleet mielenosoitukset poliittisten vankien murhia ja vankilakidutusta vastaan ja on tällaisia tapauksia vastakin käytettävä joukkojen mobilisoimiseen. Erikoisten kamppailupäivien mielenosoituksiin on aina yhdistettävä kunkin työpaikan ja työväen ryhmän sen hetken polttavimmat kysymykset. Mielenosoitusten järjestämisessä on luovuttava kaikesta kaavamaisuudesta järjestäen sekä suuria joukkomielenosoituksia että äkkiarvaamattomia, lyhyitä esiintymisiä kadunkulmissa, työpaikkojen edessä, vankilan edustalla jne., mistä nälkälakkokamppailun yhteydessä Helsingissä oli muutamia esimerkkejä.

Joukkomielenosoitusten lisäksi on vedettävä esille **poliittisen joukkolakon** tunnusta, pyrkien sopivissa tilanteissa järjestämään niitä yhdellä tai useammalla työpaikalla muutaman minuutin lakosta alkaen pitempiin lakkoihin asti, kuitenkin niin, että lakkoon todella osallistuu sen työpaikan työläisten enemmistö.

Mielenosoitusten valmistamiseksi on joukoille tehtävä täysin selväksi ne kysymykset, minkä puolesta mielenosoitus järjestetään, kiinnittäen erikoista huomiota sosdem ja opportunistien väitteiden torjumiseen mielenosoitusten muka tarpeettomuudesta ja vahingollisuudesta. Puolueemme jäsenistössä ja työväenjoukoissa on kasvatettava **voimakasta taisteluhenkkeä**, niin että mielenosoitukset ehdottomasti muodostuvat joukkoluontoisiksi taistelu esiintymisiksi.

Organisatorisesti on mielenosoitukset hyvissä ajoin ja yksityiskohtaisesti valmistettava, kiinnittäen erikoista huomiota itse esiintymisten valmistamiseen (puhujat, iskuryhmät, niiden yhteys mielenosoitusjohtoon, kaikkien esiintyjien varamiehet jne). Kaikki tehtävät on annettava henkilökohtaisella vastuulla, niiden toteuttamista on valvottava, niiden laiminlyömisestä rangaistava, kohottaen samalla **puoluejäsenten oma-alotteellisuutta**.

B. Eri työalojen tehtävistä

1) Puolueen työ **työpaikoilla** on jonkunverran edistynyt. Työpaikkatyömme suurimpana heikkoutena on vieläkin solujen heikko toiminta ympäröivän työläisjoukon keskuudessa, heikko joukkoagitatio, sosialidemokratiaa vastaan käytävän taistelun ylimalkaisuus, suhtautuminen sosdem työläisiin pääasiassa samalla tavalla kuin sosdem johtajiinkin, rohkean alotteellisuuden puuttuminen taistelussa yhteisrintaman aikaansaamiseksi sosdem työläisten kanssa. Soluja vaivaa kuorensa sulkeutuneisuus, opportunistinen aktiivisuuden ja alotekevyyden puute, osaamattomuus järjestää kaikkien työläisten yhteistä taistelua työpaikan kysymysten pohjalla.

Työpaikoilla on kehitettävä liikehtimisiä, lähtien sellaisista kysymyksistä, jotka sen työpaikan työläisiä kullakin hetkellä eniten kiinnostavat. Näitä liikehtimisiä on pyrittävä laajentamaan **lakkoon asti**. Lakkoon on saatava yhtymään sen työpaikan työläisten enemmistö, työläisten itsensä valitseman lakkokomitean johdolla. Lakkokomiteaan on myös valittava sosdem ja puolueettomia työläisiä, jotka ovat taistelun kannalla. Lakkotaktiikassa on noudatettava KK:n v:n 1932 päätöksien osoittamaa linjaa.

On otettava selvää sen työpaikan työläisten palkoista, työajasta, erotamisista, työläisten kohtelusta, veroryöstöistä, asunnoista hädöistä jne. On harkittava käytännöllisiä ehdotuksia ja vaatimuksia, kysellen vielä ehdotuksista useampien, myöskin puolueettomien ja sosdem puolueeseen kuuluvien työläisten mielipidettä. On pyrittävä mielenilmaisujen ja liikehtimisten aikaansaamiseen työtätekeviä painavaa poliittista sortoa, fasistista terroria vastaan, yhdistäen niihin **valtakysymyksen** selvittelyn.

Vastustajien toimenpiteisiin ja väitteisiin on kiinnitettävä valpasta huomiota ja niitä selvitettävä työpaikalla. Erikoisesti on sosialifasististen johtajain otteet ja väitteet osotettava vääriksi asiallisesti ja pätevästi todistamalla. Selvitystä ja paljastusta vaativat varsinkin sellaiset sosdem väitteet, ettei pula-aikana voi taistella; että kommunistit ovat itse syyllisiä siihen, että heitä vainotaan, kun Suomessa muka vallitsee kansanvalta; että kommunistitj muka ovat työväenluokan hajottajia, kun eivät kannata sosdem politiikkaa (mikä on luokkarauhan, luokkasovinnon, marxilaisuudesta luopumisen politiikkaa) jne.

On tarmokkaasti ja määrätyn suunnitelman mukaan jatkettava uusien työpaikkayhteyksien ja solujen perustamista; saatettava solujen työn ohjaus säännölliseksi ja jatkuvaksi, määräten sen erikoisen toverin tehtä-

väksi paikalliskomiteassa; tärkeimpien solujen työhön on kiinnitettävä hyvin kouluutettu toveri opastajaksi, tärkeimpien solujen selostukset on määrääjain kuultava alapiiri- tai piirikomiteoissa;

2) **Työttömien keskuudessa** on usella paikkakunnilla pidetty työttömien kokouksia, noskelasten järjestämässä kokouksissa on kaikista kokousterroista huolimatta saatu aikaan esintymisiä, jopa kokousten valtauksia. Työttömien mielenosoituksia on sensijaan ollut vain muutamia. Erikoisen huomattavia ovat olleet mahapalkkalaisten ja hätäaputyöläisten liikehtimiset ja lakot, joissa työväen yhteisrintamaa käytännössä on toteutettu sosdem johtajien vastustuksesta huolimatta. Suurin puute työssä on, ettei kyetä laajentamaan liikettä, ei pyritä työttömäin komitean valitsemista pitemmälle. Liikkeen kehitys on ollut sangen epätsalsta ja vaihtelevaa aaltoliikettä. Työttömäin päivän vietto epäonnistui täydellisesti.

Päähuomio on edelleenkin kiinnitettävä sellaisiin kysymyksiin kuin kysymykset työttömien avustamisesta, työttömyysvakuutuksesta valtion ja työnantajain kustannuksella, jaetun ruuan laadusta ja määrästä, kohtelusta työnvälitystoimistoissa ja ruuanjakelupaikoilla, poliisi- ja ohranaterroista työttömäin kokouksissa, työttömien pakkotöihin pakottamisesta, pakkotyöläisten työvaatteista ja työkaluista, työpaikalle kuljetuksesta, asunto-oloista työmailla, köyhäinhuoltoavustuksen korvaamisesta pakkotyöllä kuntain pakkotyöankiloissa, äänioikeuden riistämisestä työttömiltä jne. Tällaisten kysymysten johdosta harjoitetun **laajan joukkoagitation** pohjalla on pyrittävä saamaan aikaan esintymisiä työttömien vaatimusten puolesta laajan yhteisrintaman pohjalla puolueettomien ja sosdem työläisten kanssa julkisten ja puolijulkisten elimien johdolla, joihin sosdem työläisiä on valittava. On selitettävä työttömille joukoille porvariston ja sosdem johtajien toimenpiteiden ja väitteiden työläisvihamielisyys: työttömien rauhoittaminen puheilla työttömyyden vähenemisestä — kun kesäaikanakin on kymmeniä tuhansia työttömiä: suunnitelmat työttömien lähettämisestä maaseudulle asutustilallisiksi — kun entisetkin pientalonpojat joutuvat pois tiloiltaan; — työttömien luovuttaminen yksityisille töihin — mikä on työttömäin julkeata riistämistä ja orjakauppaa; kunnanvaltuustojen, myöskin sosdem johtajain, kieltäytyminen avustamasta työttömiä muka rahanpuutteessa — vaikka suuria summia tuhataan työtätekeville tarpeettomiin ja vahingollisiin tarkoituksiin: noskelainen kokousterro ja ohranaan turvautuminen työttömien kokouksissa jne.

On luotava säännöllisesti toimivat aktiiviryhmät työnvälitystoimistoihin, ruuanjakelupaikkoihin, hätäaputyömaille ja muille työttömien koontumispaikoille. Näihin aktiiviryhmiin on vedettävä puolueeseen kuulumattomiakin rehellisiä vallankumouksellisia työläisiä.

3) **Työ ammatillisessa liikkeessä** on edistynyt huonosti. Ammatillisia järjestöjämme vaivaa suuresti lakolaismainen kuoreensasulkeutuneisuus, esiintyytä vielä käsityksiä ammatillisen liikkeen tarpeettomuudestakin. Vastuun tästä kantaa osaltaan myöskin puolueemme, jonka eri elimet ylhäältä alas asti eivät riittävästi eivätkä ennen kaikkea tarpeeksi konkreettisesti ole ohjanneet ammatillisissa järjestöissä olevien puoluefraktioiden työtä. Työtä reformistisissa ammatillisissa järjestöissä, mikä erikoisesti sosdem työläisten taisteluhulun kohotessa olisi ollut erittäin välttämätöntä, ei kaikista päätöksistä huolimatta ole suoritettu.

Ammatillisen työn alalla ja erikoisesti suhteessa reformistisiin järjestö-

hin on senvuoksi nopeasti saatava aikaan **täydellinen käänne**. Koko puolueen on käsitettävä, että ammatillisen työn konkreettinen ja jatkuva ohjaus on jokaisen puolue-elimen tärkeä velvollisuus. Punaisten ammatillisten ryhmien on tultava vaikutukseltaan todellisiksi joukkojärjestöiksi, jotka vetävät taisteluun mukaan myös sosdem työläisiä. Reformistisiin ammatillisiin järjestöihin on siellä olevista työläisistä muodostettava vallankumouksellisen ammatillisen opposition ryhmiä. Reformistisiin joukkojärjestöihin on puolueen ja SA:n jäsenten liityttävä, ja vallankumouksellisen ammatillisen opposition ryhmäksi muodostuttuaan kutsuttava niihin muitakin vasemmistolaisia työläisiä lujittamaan VAO:n voimia taistelussa reformistista johtoa vastaan asianomaisen järjestön jäsenenemmistön voittamiseksi luokkataisteluun.

4) **Työtätekevien joukkojärjestöistä** on ainoastaan Puna-apu illegaalisenakin ollen osannut kehittää laajaa joukkotoimintaa mitä erilaisimmissa muodoissa (Vankien Toverit-ryhmät, erilaiset illanvietot, rahankeräys merkkien myymisellä, verrattain laaja lehdistö, ripeä lentolehtisten julkaiseminen päiväntapausten pohjalla, eräät itsenäiset mielenosoitukset jne.). On kuitenkin välttämätöntä käyttää hyväksi kaikkia joukkojärjestöjä, joissa työläisiä on, kuten esim. TUL:ää, jonka järjestöissä on runsaasti työläisnuorisoa. Toimivien puolue- ja nuorisoliittofraktioiden perustaminen TUL:n järjestöihin on välttämätön edellytys kommunistisen työn suorittamiselle työläisurheiluväen keskuudessa. Tämän työn tarkoituksena on työläisurheilijain vetäminen **työtätekevien yleiseen taisteluun**, näiden järjestöjen käyttäminen kommunistisen agitation legaalisenä puhujalavana, sosdem vaikutuksen hävittäminen työläisnuorison keskuudesta. Työläisurheilijain keskuudessa harjoitettavassa agitatioissa on lähdettävä heitä läheisesti koskevista kysymyksistä, kuten kysymykset urheilukentistä, urheilumäärärahojen jaosta jne. samalla paljastaen TUL:n johdon harjoittama järjestödemokratian tukahuttaminen, sen yhteistyöpyrkimykset porvariliiton kanssa, TUL:n alistaminen sosdem puolueen apujärjestöksi jne.

5) SKNL:n toiminta on suuresti heikentynyt pääasiassa ohranan suorittamien joukkovangitsemisten johdosta. Nuorisoliiton työn todella käyntiin saamiseksi on välttämätöntä **mitä suurin huomio ja apu** jokaisen puolue-elimen taholta nuorisoliitolle, nuorisosolun perustaminen jokaiselle työpaikalle, missä nuoria työläisiä on ja missä on puoluesolu, pystyvän iältään nuorten puoluejäsenten luovuttaminen nuorisosoluihin puolueytimiksi, ohjaajien antaminen, nuorisoliiton poliittinen ja organisatorinen ohjaus, auttaen sitä laantamaan itselleen työläis- ja talonpoikaisnuorison taisteluohjelman, jonka puolesta taistellen se voi kohota työläisnuorison johtavaksi joukkojärjestöksi. Tämän aseman se voi saavuttaa vain asetumalla **nuorten työläisten taistelun johtoon** heidän elinetsijensä puolesta, kehittämällä tätä taistelua työläisnuorison kipeimpien tarpeiden ja vaatimusten pohjalla, harjoittaen laajaa agitatiota ja joukkotyötä näiden vaatimusten puolesta sosdem nuorisoliikettä vastaan, mikä viime aikoina on kasvanut. Tätä työtä on tehtävä työläisnuorisojoukkojen keskuudessa ja nuorisoa kiinnostavissa muodoissa.

Työläisnaisten edustajaliikettä on vain muutamilla paikkakunnilla eikä edustajakokouksia pidetä säännöllisesti. Eräissä puolue-elimissäkin ilmenee vielä naisten keskuudessa suorittavan työn aliarvioimista. Nämä väärät käsitykset on hävitettävä ja työ naisten keskuudessa saatava koko puolueen työksi. Tämän työn poliittisena sisältönä tulee olla työtä-

tekevien naisten joukkojen herättäminen ja järjestäminen taisteluun taloudellisten ja poliittisten vaatimustensa puolesta, kuten: sama palkka samasta työstä, samanlainen työttömyysavustus niin naisille kuin miehillekin perhesuhteista riippumatta, koululapsille maksuttomat koulutarpeet, ruoka, lääkärinhoito ym., ruumillisen rangaistuksen polstaminen kouluista jne. selvittäen myös kysymystä vapaasta sikiönlähdettämisoikeudesta, erityisesti tämän kysymyksen ratkaisemisesta Neuvostoliitossa. Päähuomio naisten edustajaliikkeessä on kiinnitettävä työläisnaisiin työpaikoilla ja heidän kysymyksiinsä sekä taisteluun sosdem yrityksiä vastaan vallata työtätekeväin naisten laajat joukot kannattajikseen ompeluterhoillaan, äitienpäivillään, jne.

Ruotsinkielisen työtätekevän väestön keskuudessa on puolueemme työerittäin heikkoa, ollen tähän työhön nähden ilmeistä laiminlyöntiä havaittavissa puoluejohtommekin taholta. On kehitettävä ruotsalaisten työläisten, köyhien talonpoikain ja kalastajien taisteluja taloudellisten etujensa puolesta niin ruotsalaisia kuin suomalaisiakin kapitalisteja, tilanherroja ja pankkipääomaa vastaan. On tehtävä laajaa selvitystyötä suomalaisten työläisten ja talonpoikaiston keskuudessa osoittaen niille, kuinka aitosuomalaisuuden tarkoituksena on ruotsalaisten kansallisia oikeuksia vastaan hyökäten johtaa suomalaisten työläisten huomio pois taistelusta suomalaisia riistäjiä vastaan ja eristää toisistaan suomalaiset ja ruotsalaiset työläiset. Samoin on ruotsalaisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa paljastettava, kuinka ruotsalaisilla herroilla on tarkoituksena pitää heitä talutusnuorassaan ruotsalaisella kansallisella kiihoituksella. On pyrittävä paljastamaan ruotsalaisen kansanpuolueen kaksinaamaisuus suhtautumisessa lapualaisuuteen ja ettei se suinkaan puolusta ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden kansallisia etuja ("laillisen" sivustan yhteisrintama aitosuomalaisen maalaisliiton kanssa, lapualaisivustan taholta tapahtunut kansallisten etujen uhraaminen lapualaisuuden alttarille) sekä sosdem puolueen kaksinaamaisuus kansallisuusky symyksessä (puoluekokouksen kompromissipäätös ruotsalaisten sosialifasistien ja aitosuomalaisen Sasu Punasen ehdotuksen välillä) osoittaen, että vain kommunistinen puolue tukee rehellisesti ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden taistelua suursuomalaista kansallisuuskiikkaa, aitosuomalaisuutta ja sen hyökkäyksiä vastaan.

6) **Pienviljelijäin ja maatyöväen taisteluliike** ei ole kehittynyt riittävän voimakkaasti. Se joukkoliike, josta yhtenä ilmauksena oli Nivalan "kapina", ei ole viime aikoina huomattavammin laajentunut. Muhoksella ja Oulujokilaaksossa on pulaliikehtiminen suuressa määrin sulkeutunut kuoreensa ja kadottanut osittain sitä elävää kapitalisminvastaista joukkoluonnettaan, mikä sillä alkujaan oli, rajoittuen pääasiassa fasistisen komennon puitteissa tapahtuvaksi rauhalliseksi kerho- ja kokoustoiminnaksi.

"Kansanpuolueen" menestyksellinen esiintyminen vaaleissa osoittaa talonpoikaiston keskuudessa olevan syvää kuohuntaa ja vasemmistumista, jota ei puolueemme vielä ole kyennyt saamaan vaikutuksensa alaiseksi. Tämä taistelupohjalla syntynyt liikehtiminen koetetaan "kansanpuolueen" johdon taholta johtaa pois käytännöllisestä pulataistelusta, kehittää se fasistiseksi liikkeeksi ja aidata kapitalistisen riistokomennon raameihin, joiden pohjalla mm. pienviljelijäpuolue toimii.

Puolueemme on voimakkaasti tehtävä työtä pien- ja keskitalonpoikain itsenäisen, vallankumouksellisella johdolla toimivan pulatoiminnan

kehittämiseksi laajaksi joukkoliikkeeksi pakkohuutokauppojen, korko-, velka- ja veroryöstöjen estämiseksi, hintakiskontaa ja tukkiyhtiöiden harjoittamaa ryöstöä vastaan, vaatien kadon johdosta avustusta työtätekeville talonpojille ja maata maattomille korvauksetta tukkiyhtiöiden, suurtilallisten ja pappilain maista. Köyhän maalaiskansan taisteluja on järjestettävä KK:n v. 1932 täysistunnon osoittamalla tavalla, kiinnittäen erikoista huomiota maatyöläisten nostattamiseen taisteluun elinehtojensa puolesta.

7) Puolueen työstä armeijassa tehtyä päätöstä tämän työn suorittamisen välittömästä ohjauksesta puolue-elimien johdolla ja vastuulla on perin heikosti toteutettu. Työ armeijassa ei ole kehittynyt todelliseksi joukkotyöksi.

Puoluesolujen armeijassa on työssään lähdettävä sotilaiden tärkeimmistä, polttavimmista kysymyksistä (päiväraha, ruoka, kohtelu upseerien taholta, upseerien elämä ja etuoikeutettu asema, liialliset harjoitukset, mielivaltaiset rankaisut jne.), harjoitettava näiden kysymysten pohjalla joukkoagitatiota ja yritettävä saada koko sotilasjoukko tai ainakin iso enemmistö yksimielisesti esiintymään vaatimustensa puolesta (laululakko, harjoituslakko, kelvottoman ruuan poisheitäminen jne.). Yleensä on toimintaa kehitettävä v. 1932 päätöslauselmassa osotettuun suuntaan.

8) Puoluekaaderien ja jäsenten kasvatustyössä on kiinnitettävä huomiota erikoisesti myös käytännöllisen puolueetyön metodien selvittämiseen, noudattaen suunnitelmallisuutta puolueetyössä ylimmästä johdosta soluun asti, entistä laajempaa tehtävien antamista henkilökohtaisella vastuulla määrääjäksi, entistä tarkempaa tehtävien suorittamisen valvontaa jo niiden suoritusvaiheessakin, jäsenten puoluetuntoisuuden ja oma-alotteellisuuden huomattavaa kohottamista, puoluekurin ehdottoman noudattamisen tarkkaa valvontaa ja taistelua puolueen eheyden puolesta, kaikkien puolue-elinten toiminnallisen joustavuuden kohottamista, puoluekoneiston hitauden ja raskaskäyntisyyden voittamiseksi. Aivan erikoisen tärkeää on taistelu ohraa ja provokatiota vastaan, puolueen teknillisen työn perusteellinen parantaminen, oikean konspiration käsittäminen ja noudattaminen yhdistäen mitä suurimpaan huolellisuuteen ja varovaisuuteen mitä suurimman rohkeuden ja mitä laajimman toimeliaisuuden joukkojen keskuudessa. Tämän toimeliaisuuden tulee ilmetä reippaana, rohkeana esiintymisenä työläisten etujen puolesta työnantajia ja sosdem johtajia vastaan, toverillisena suhtautumisena ja ohjauksena työpaikan muihin työläisiin nähden, pelkäämättömänä esiintymisenä "tavallisena vasemmistotyöläisenä" eikä minkään salalittolaisen tavoin taitavana ja rohkeana jokaisen julkisen mahdollisuuden käyttämisenä puolueen politiikan selvittämiseksi laajoille työtätekeville joukoille.

Puolueemme on terve. Sillä on esitettävänä joukko saavutuksia ja tuloja, mutta ne ovat vielä aivan riittämättömiä ja ne jäävät suuresti jälkeen kärjistyvän tilanteen vaatimuksista ja sen tarjoamista mahdollisuuksista. Tämä jällellejääneisyys on koko puolueen tarmokkaalla työllä mitä pikaisemmin poistettava. On taisteltava ennen kaikkea oikeistoppportunistista vaikeuksien edessä väistymistä, passiivisuutta, käytännön opportunistia, sekä samalla "vasemmistolaisista" puolueetyöstä kieltäytymistä, muka voimien vallankumousta varten säästämisen varjolla, toime-

tonta "suuren rytinän" odottelua ja joukkojen vaistovaraisuuden yllä-
vioimista vastaan. Puolueen on nopeasti kehitettävä **bolshevistista jouk-**
kotyötä, minkä tarkoituksena on työväen suurten joukkojen valmistaminen
ja vlemine taisteluun, heidän vallankumouksellistuttamisensa, heidän
valmistamisensa taisteluun vallasta, proletaariseen **vallankumoukseen**,
taisteluun työväen diktatuurin puolesta. Nykyisissä oloissa, suurten
yhteenottojen nopeassa tahdissa lähestyessä, on puolueemme kaikin voimin
bolshevistisella työllä edistettävä vallankumouksen jouduttamista jo ennen
imperialistien keskeisen tai neuvostovastaisen sodan puhkeamista. Näistä
yhteentörmäyksistä erottavat meitä enää vain lyhyet ajanjaksot —
olkoon tämä tietoisuus alituksena kannustajana SKP:n koko työssä.

Taloudellisesta taistelusta ja ammatillisesta työstä

I. Työtaisteluista

Riistohyökkäyksensä avulla on Suomen porvaristo edelleen kyennyt
alentamaan työläisten palkkoja niin teollisuudessa- ja metsätöissä kuin
maaloudessakin sekä jatkuvasti huonontamaan muita työehtoja. Vaikka
tämä porvariston häikäilemätön hyökkäys, joka on painanut työväen
suurten joukkojen elintason alle nälkärajan, on voimistuttanut ja laa-
jentanut työläisten tyytymättömyyttä ja vasemmistumisen kasvua, ei
SKP:n ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen ole vielä kukaan on-
nistunut nostattamaan työpaikoissa työläisten laajempia joukkotaisteluja.
Lukuunottamatta merimieslakkoa ovat palkkaliikkeet ja työtaistelut
olleet pieniä, rajoittuneet pieniin ja vähämerkityksellisiin työpaikkoihin
ja pääasiassa hätäaputyömaille. Sellaisilla Suomen kapitalismille tärkeillä
vientiteollisuuden aloilla kuin paperi- ja selluloosateollisuudessa ja koti-
markkinateollisuuden pääaloilla, metalli- ja kutomateollisuudessa ovat
kapitalistit vastarinnatta voineet toteuttaa riisto-ohjelmansa. Erikoisesti
on todettava, ettei metsätyöläisten keskuudessa viime talvena, eräitä
pienempiä palkkataisteluja lukuunottamatta (Simpeleessä, Sippolassa,
Oulun ja Kemin seudulla), onnistuttu järjestämään mitään mainitta-
vampaa joukkoliikettä siitä huolimatta, että metsätöissä työskenteli
entistä enemmän työläisiä ja palkat olivat entistä paljoa kurjemmat,
niin että paikatellen oli havaittavissa työläisten metsätöistä poisvirtaa-
mista. Suurten metsätyöläisjoukkojen keskuudessa, joiden asema on jat-
kuvasti kurjistunut, ei ole tehty minkäänlaista joukkotyötä.

Useimmat niistä palkkataisteluista, joita työpaikoissa on puhjennut,
ovat syntyneet puolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen
vaikutuksesta ja käyty niiden johdolla. JoKelan tiilitehtaan työläiset
estivät lakon avulla palkanalennuksen, Eräässä räätälinliikkeessä Hel-
singissä lopettivat ompelijattaret työpaikalta poistumatta yhteisestä
sopimuksesta työn, kun työnantaja ilmoitti palkkoja alennettavaksi, ja
esittivät samalla vaatimuksen, ettei ketään saa lakon johdosta erottaa.
Työnantaja oli pakotettu suostumaan työläisten vaatimukseen. Ylistaron
tiilitehtaalla onnistuttiin järjestämään lakko, vaikka paikallinen sosdem
ammattiosasto jo oli tehnyt työnantajan kanssa työehtosopimuksen,
jossa palkkoja alennettiin 10 %:lla. Yhden päivän kestänyt menestyk-
sellinen lakko Pietarsaaren käsilaukkutehtaalla, jossa yli puolet työ-

läisnaisista on lottia ja "vapaan" työväenliiton jäseniä, on esimerkki siitä, kuinka muutamankin vallankumouksellisen liikkeen jäsenen oikean suhtautumisen ja työn avulla "vapaan työväenliitonkin" jäsenet voidaan saada palkkaliikkeeseen. Laitakarin sahan taaplarien sitkeä palkkataistelu hävitettiin sen takia, ettei sitä onnistuttu laajentamaan työpalkan muille osastoille, kun taaplarit muiden osastojen työläisiä valmistamatta plenenä eristettynä ryhmänä ryhtyivät lakkoon. Useimmille työpaikoissa syntyneille liikehtimisille on vielä tunnusomaista, että ne ovat pysähtyneet työpaikkakokousten pitämiseen, vaatimusten esittämiseen, lähetystön lähettämiseen, ilman että näin oikealla tavalla alulle saatua liikettä olisi sitten tilannetta ja työläisten taisteluvalmiutta vastaavia taistelu- muotoja käyttäen aktiivisesti yritetty ja osattu jatkaa lakkotaistelun uralle. Useissa esiintymisissä on myöskin lyöty laimin lakkokomitean valitseminen. Paljon esiintyy vielä opportunistista toimettomuutta, aktiivisuuden puutetta, kuten esim. Turussa eräällä työmaalla, jossa puolueen ja ammatillisen liikkeen jäsenet eivät yrittäneetkään esiintyä työnantajan koollekutsumassa työläisten kokouksessa.

Työläisjoukkojen kasvava tyytymättömyys on pakottanut noskelaisjohtajat entistä enemmän naamioimaan työläisten joukkotaistelun jarruttamis- ja nujertamispolitiikkansa "vasemmistolaisiin" fraaseihin ja manöövereihin (kuvaukset työläisten hädästä, välikysymykset ja kirjelmät palkosta, työehtosopimuspuuhat jne.). Helsingin makkaratyöläisten lakko osoittaa, että Suomenkin sosialidemokraattiset ammattiliittojohtajat silloin kun eivät enää kykene työtaisteluja estämään, ovat valmiit ryhtymään niiden johtoon, voidakseen ne estää kehittymästä tehokkaiksi joukkotaisteluiksi ja voidakseen ne murtaa. Helsingin makkaratyöläisten lakon valmisteluissa oli vallankumouksellinen ammatillinen liike aktiivisesti mukana. Elannon työläisjäsenien ostolakon järjestämisen avulla vaikutettiin ratkaisevasti lakon päättymiseen Elannossa työläisten osittaiseen voittoon. Sosdem ammattiosastossa olevan oppositioryhmän riittämättömän aktiivisuuden takia sen ei kumminkaan onnistunut riittävästi paljastaa SAK:n johtoa, joka vastusti ostolakkoa, jarrutti taistelun kärjistämistä ja lakon päätyttyä Elannossa jätti muiden liikkeiden työläiset oman onnensa nojaan ja näin murti lakon.

Merimieslakossa, ensimmäisessä suuremmassa työtaistelussa fasistikumouksen jälkeen, jonka merimiesunionin väläriläinen johto merimiesten painostuksesta oli pakotettu julistamaan, jäi puolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen lakon valmistelutyö pääasiassa merimiesten VAO:n äänenkannattajan, "Majakan" propaganda- ja agitatiotyöhön. Lakon aikana on julistusten ja lehtien avulla suoritettu unionin johdon tappolitiikan paljastamistyötä, mutta huonojen yhteyksien ja riittämättömän joukkotyön takia ja ennen kaikkea sentakia, että oppositiotyö merimiesunionissa oli ennen kaikkea opportunistisesti lyöty laimin, ei ole saatu muodostetuksi merimiesten valitsemissa lakkokomiteoita, ei ole kyetty kehittämään joukkotaistelua rikkureita vastaan eikä, paria Yksipuhlajan ja H:gin satamatyöläisten myötätuntoisuusesiintymistä lukuunottamatta, järjestämään tehokasta rikkurilaivojen saartoa. Merimieslakko on selvästi osoittanut, että Välärilä, joka silloin tällöin on ottanut "arvosteleman" asenteen SAK:n johtoa vastaan ja näin yrittää keinotolla ammatillisessa liikkeessä, tosiasiasa harjoittaa aivan samanlaista työläisten taistelun estämis- ja jarruttamispolitiikkaa kuin SAK:n johtokunta ja tekee kaikkensa vallankumouksellisen työväenliikkeen mustaamiseksi.

Hän ei pyrkinytkään kehittämään taistelua tehokkaaksi, hän esti kaikin voimin aistelun lakkorikkurilutta vastaan, hyökkäsi mitä ruokottomimmin vallankumouksellista työväenliikettä vastaan täydellisessä yhteistyössä Skandinavian ja Englannin reformistijohtajien kanssa, harjoitti lakkoilaisten pettämistä niissä maissa muka järjestettävällä saarrolla ja kävi provokatoorista parjauskamppailua Neuvostoliittoa vastaan siitä luolimatta, että vain Neuvostoliiton satamissa on toimeenpantu suomalaisten laivojen tehokas saarto ja pakotettu laivanvarustajat 12 laivalla hyväksymään merimiesten palkan korotusvaatimus ja allekirjoittamaan työehtosopimus.

Suomen porvariston häikäilemätön riistohyökkäys, jota porvaristo edelleen kaikin keinoin pyrki jatkamaan ja kehittämään, vaatii puoluetta ja vallankumouksellista ammatillista liikettä keskittämään päävoimansa työläisten voimakkaiden joukkotaistelujen kehittämiseen työpaikoissa. Aktiivisella toimintansa ja työskennellen väsymättömästi kaikkialla, missä vain voidaan liikehtimistä kehittää, on voimat keskitettävä työtaistelujen suunnitelmalliseen valmistamiseen ennenkaikkea tärkeimpien teollisuusalojen (puutavara-, paperi- ja metalliteollisuus, metsätyöt) suurimmassa työpaikoissa. Työpaikan työläisten kipeimmistä, pienimmistäkin vaatimuksista lähtien (pieninkin työehtojen huonontaminen, mestarin mielivalta, työläisten erottaminen jne) on huolellisen ja sitkeän valmistelun avulla koetettava saada alulle liikettä, joukkotaistelua, työpaikkakouksia, joukkovaatimuksia, joukkolähetystöjä. Kaikkia taistelumuotoja joustavasti käyttämällä on liikettä sitkeästi pyrittävä kehittämään lakkotaistelun uralle, laajentamaan sitä ja järjestämään työläiset todella voimakkaaseen joukkotaisteluun. On pyrittävä ottamaan esille taistelun kuhun yhteydessä olevia poliittisia vaatimuksia, järjestämään ja johtamaan työläiset taisteluun niiden puolesta ja tilanteen mukaan kehittämään taistelua poliittiseen joukkolakoon saakka. Sopivissa tilanteissa on työpaikoissa pyrittävä järjestämään muutaman minuutin, tunnin, päivän ja pidemmän aikaa kestäviä poliittisia joukkolakkoja. Työtaiste-
teluja johtamaan on aina pyrittävä muodostamaan työläisten itsensä tilannetta vastaavalla tavalla valitsema lakkokomitea. **Palkankorotusvaatimuksen puolesta** on koko maassa viipymättä kehitettävä voimakas suullinen ja kirjallinen joukkokamppailu, toteuttaen yhteisrintamataktiikkaa alhaaltakäsin, koetettava järjestää ei vain työpaikkakouksia, vaan työläisten yleisiä joukkokokouksia, jotka hyväksyvät vaatimuksia, laajan työläisdemokratian pohjalla valitsevat lähetystöjä ja komiteoita asiaa eteenpäin viemään. Tämän kamppailun on perustuttava palkkaliik-
keiden konkreettiseen valmistamiseen itse työpaikoissa.

II. Työttömien liikkeestä

Eräillä tuotannon aloilla havaittavissa oleva tilapäinen nousu ei ole voinut vähentää pysyväistä joukkotyöttömyyttä, vaan on virallisten työttömyysnumeroiden pienentyminen pääasiassa saavutettu huomattavien työttömien ryhmien mielivaltaisella poistamisella työttömyystilastoista.

Porvariston työttömyyspolitiikassa on todettavissa entistä julkeampi työttömien riistäminen kurjasti palkatuissa hätäaputoissa, jotka asiallisesti ovat muodostuneet pakkotyöksi, yhä laajemmin on myöskin otettu käytäntöön köyhäinavun periminen pakkotyöllä kunnallisissa työlaitok-

alissa. Ensi vuodeksi hallitus suunnittelee työttömyysmäärärahojen huomattavaa supistamista ja työtätekevilta kiskottujen verorahojen suoranaista lahjoittamista kapitalisteille yksityisen yritteliäisyyden nimessä, mikä tosiasiallisesti merkitsee työttömien lähettämistä yksityisten kapitalistien pakkotöihin. Työttömyyden torjumisen nimessä fasistihallituksen taholta alotetut toimenpiteet maaseutu- ja kaupunkityöttömien asuttamisesta uudistilallisiksi ovat harkittu yritys suurilla lupauksilla tynnyttää työttömiä ja estää näiden taistelu. Samalla kytketään työttömiä maahan velkaisänniksi ja siten turvataan suurtilallisille ja tukkiyhtlöille halpaa työvoimaa.

Puolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen työssä työttömien taistelun järjestämiseksi on todettavissa suurempaa aktiivisuutta kuin joukkovastustusliikkeen kehittämisessä työpaikoissa, ja osittain parempia tuloksiakin. Useilla paikkakunnilla on saatu muodostetuksi työttömien komiteoita, työttömien kokouksia on pidetty monilla paikkakunnilla, eräillä säännöllisestikin, on hyväksytty kirjallisia joukkovaatimuksia kaupunginvaltuustoille, maaherroille ja muille viranomaisille yleisten töiden järjestämiseksi, avustuksen myöntämisestä jne., valittu joukkolähetystöjä ja järjestetty joukkokäyntejä kunnanvaltuustojen kokouksiin. Keravalla, Lahdessa ja useilla muilla paikkakunnilla on näiden esiintymisten avulla pakotettu kunnan viranomaiset järjestämään yleisiä töitä tai antamaan työttömille avustusta. Varsinaisia työttömien katumielenosoituksia on sensijaan ollut kovin vähän, laajempia ja menestyksellisempiä ovat olleet hätäaputyöläisten liikehtimiset, joita on ollut useilla paikkakunnilla eri puolilla maata. Pietarsaareissa järjestettiin palkka- ym. kysymyksistä lähtien kokouksia, joukkolähetystöjä ja lakkojakin jatkuvasti koko talven ajan. Viipurissa onnistuttiin lakon avulla poistamaan työläisten velvollisuus maksaa särkyneistä työkaluista korvausta. Maariassa järjestettiin vapaan automatkan saamiseksi työmaalle ensin hätäaputyöläisten kokous ja sitten onnistunut mielenosoitus kunnanvaltuuston talolle. Helsingissä kesällä v. 1932 järjestetyn soppatyöläisten lakon avulla vaikutettiin ratkaisevasti näiden pakkotöiden poistamiseen. Helsingin viimekesäisten hätäaputyöläisten edustajaliikkeen aikana onnistuttiin valitsemaan luottamusmiehet parillakymmenellä työmaalla ja järjestämään luottamusmiesten kokouksia ja yhteinen lähetystö hätäaputyöläisten vaatimusten esittämistä varten. Noskelaisten järjestämissä työttömien kokouksissa on terrorista huolimatta saatu aikaan työttömien esiintymisiä, hyväksytty työttömien omia vaatimuksia, onpa vallattukin eräitä kokouksia.

On kuitenkin todettava, ettei näitä työttömien esiintymisiä ole kyetty kehittämään sellaiseksi laajemmaksi ja jatkuvaksi joukkoliikkeeksi kuin vallitsevissa objektiivisissa oloissa olisi ollut mahdollista. Työttömienpäivänä ei saatu järjestetyksi joukkoesiintymisiä, mutta itse työttömienpäivän kamppailu vaikutti aktiivisoivasti työhön työttömien keskuudessa. Jatkuva joukkotyö työttömien suurten joukkojen keskuudessa on edelleenkin heikkoa pysähtyen usein alkuunsa ja jääden työttömien komitean valintaan. Hätäaputyömailta poisvirtaamista ei useinkaan ole onnistuttu järjestämään joukkotaisteluksi työehtojen parantamisen puolesta. Noskelaisten järjestämissä kokouksissa on vielä usein rajoitettu noskelaisjohtajien, jopa joskus sosdem työläistenkin haukkumiseen, ehdottamatta hyväksyttäväksi konkreettisia vaatimuksia, komiteoiden valitsemista yhteisten esiintymisten aikaansaamista varten. Eräissä tapauksissa taas, kuten

sosialidemokraattien järjestämässä H:gin hätäaputyöläisten kokouksessa viime keväänä, annettiin puolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen riittämättömän valppauden ja johtamisen takia noskelaisten paikallisjärjestölle mahdollisuus työttömien vaatimusten esittämiseen ja heidän nimessään esiintymiseen.

Työttömien liikkeen kehittämisessä on jatkuvan joukkotyön turvaamiseksi työttömien keskuudessa kaikin voimin ponnistettava säännöllisesti toimivan aktiiviryhmän luomiseksi työnvälitystoimistoihin, hätäaputyömaille, ruuanjakelupaikkoihin ja kaikille työttömien kokoontumispaikoille. Näiden aktiiviryhmien ja työttömien komiteoiden työn konkreettiseen ohjaamiseen on kiinnitettävä entistä suurempaa huomiota. Työttömien jokaisen ryhmän konkreettisista vaatimuksista lähtien (kerta-avustus, ruuan parantaminen kunnallisissa soppaloissa, vuokra-avustus, polttopuiden jakaminen, hätäaputyöläisten palkkojen korottaminen, kuntien työlaitoksiin teljettyjen puolustaminen ja vapaaksi vaatiminen jne.) on pyrittävä järjestämään entistä laajempia työttömien kokouksia, joukkolähetystöjä ja mielenosoituksia kunnan ja muiden viranomaisten luo, hätäaputyöläisten lakkoja jne. Näitä esiintymisiä on koetettava laajentaa ja kehittää yhä taisteluluontoisemmiksi kiinnittämällä erikoista huomiota työttömien katumielenosoitusten järjestämiseen konkreettisten vaatimusten puolesta. Entistä voimakkaammin on taistelua käytävä eri muodoissa yhä laajemmin käytäntöön otettua pakkotyöjärjestelmää vastaan, paljastettava suunnitelmat Saksan hitleriläisten mallin järjestettävistä nuorten työläisten pakkotyöleireistä, osotettava, että työttömien asutustilojen raivaustyöt järjestetään pakkotöinä jne. On myöskin paljastettava, että työttömyyden torjumisen nimessä järjestetyt työt ovat usein laatunsa puolesta sodanvarustelutöitä. Nuorison pakkotyöleirejä tulee Suomenkin porvaristo Saksan esimerkin mukaisesti käyttämään myöskin työläisnuorison militarisoimiseen sodanvarustelujensa hyväksi. Maatyöläiset ja muut maannälkää näkevät on nostatettava taisteluun fasistien työttömyyden varjossa harjoittamaa asutuspolitiikkaa vastaan kehittäen köyhän maalaisväen taistelua maansaannin turvaamiseksi tukkiyhtiöiden, suurtilojen ja pappilain maiden pakkoluovuttamisen kautta maanpuutteessa oleville. Kaikkia sosialidemokraattien, kansallissosialistien ym. järjestämiä kokouksia on pyrittävä käyttämään niiden työttömyyspolitiikan paljastamiseen työttömien taisteluvaatimusten esittämiseen ja joukkoliikkeen eteenpäinviemiseen.

Entistä voimakkaammin on paljastettava, että sosialidemokraattiset johtajat pyrkivät pysähdyttämään ja rajoittamaan työttömien liikkeen toimusten ja kirjelmien lähettämiseen eri viranomaisille, yrittämättäkään järjestää työttömien taisteluesiintymisiä vaatimusten läplajamiseksi, että he koettavat murtaa syntyneet liikehtimiset leimaamalla ne provokaatioksi ja usuttamalla ohranan ja poliisin työttömien kimppuun. Konkreettisten esimerkkien avulla on osotettava, mitenkä he niissä kunnauvaltuustoissa, joissa ovat enemmistönä (Tampere, Kotka jne.) noudattavat aivan samanlaista työttömyyspolitiikkaa, hätäaputyöläisten nylkemistä nälkäpalkoilla, kuin porvaritkin. On selvitettävä, kuinka puhumalla siitä, että kaikkien kansankerrosten on otettava osaa pulan seurausten kantamiseen he hyväksyvät työttömyyskurjuuden kustannusten siirtämisen työtätekevien kannettavaksi, kuinka he avoimesti, kuten esim. Tanner, eräässä vaalihaastattelussaan selittävät, ettei nyt ole aika taisteluun työttömyys- ja muun yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta. Näin he kaikessa tosiasiallisesti tukevat porvariston ja hallituksen työttömyys-

politiikkaa, mutta verhoavat sen entistä "vasemmistolaisempiin" fraaseihin (kurjuuskuvaukset, työttömyyskuvaukset, työttömyysvakuutus, 40-tuntin työviikko jne.).

Kaikessa palkkataisteluiden ja työttömien liikkeen valmistelussa ja järjestämisessä on kaikella tarmolla pyrittävä toteuttamaan työväenjoukkojen yhteisrintamataktiikkaa. Kommunistien, vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen jäsenten ja kannattajien on ammatillisissa järjestöissä, työväen kokouksissa ja työpaikoissa tehtävä rohkeasti alotteita työläisten yhteisen toiminnan järjestämisestä lähtökohtana työläisiä koskevat konkreettiset kysymykset. Työläisdemokratian pohjalla, työläisten itsensä valitsemina, on saatava yhteisiä elimiä valmistamaan ja järjestämään yhteisiä kokouksia, mielenosoituksia, palkkaliikkeitä ja muita esiintymisiä. Tarkoituksena tässä tulee olla työväenjoukkojen enemmistön voittaminen vallankumouksellisen taistelun tielle. Kommunistien, vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen jäsenten ja kannattajien on mentävä mukaan työläisdemokratian pohjalla valittuihin yhteisiin elimiin, vaikka he jäisivät vähemmistöksi ja aktiivisen, uhrautuvan, työläisten etuja tinkimättömästi puolustavan työnsä avulla johdettavaa liikettä. On säälimättä taisteltava kaikkia yhteisrintamataistelun jarruttajia ja rikkojia vastaan, paljastettava ja eristettävä heidät joukoista.

III. Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen tilasta ja tehtävistä

Vallankumouksellisessa ammatillisessa liikkeessä (SAJ) on v. 1932 KK:n täysistunnon jälkeen jäsenmäärä jonkun verran kasvanut ja vaikiintunut, vaikkakin eräät joukkovangitsemiset ovat järjestörakennustyötä vahingoittaneet. Organisaatio on kuitenkin jäänyt pieneksi eikä sitä ole saatu läheskään riittävästi aktivisoitua. Sillä ei ole tilivistä toiminnallista yhteyttä laajoihin joukkoihin, mihin on ollut mahdollisuuksia. Tähän on vaikuttanut se, että puolueen ja ammattijärjestön jäseniä vielä monin paikoin vaivaa omaan piiriinsä sulkeutuneisuus, ei osata keskinäisellä seurustelulla työpaikoissa ja työttömien keskuudessa vaikuttaa puolueettomiin ja sosdem työläisiin. Ammatillisen joukkotyön pääperustaa, toimintaa työpaikoilla, ei ole oikealla tavalla osattu kehittää. Vain harvoissa tapauksissa on työpaikoissa osattu käyttää joukkotyömuotoja (kokouksia, mielenosoituksia jne.), joiden avulla, kuten Suomes-takin saadut kokemukset osottavat, voidaan valmistaa ja järjestää joukkotaisteluja. Ammatillisen liikkeen järjestämistyö ei ole tapahtunut kiinteässä yhteydessä taistelutoiminnan kanssa eikä syntyneitä liikehtimisiä ole läheskään riittävästi osattu käyttää järjestöjen vahvistamiseen ja kehittämiseen.

Vastuun ammatillisen työn heikkoudesta kantaa pääasiassa puolue. Puoluejohdon ja ammatillisen keskuksen taholta ei ole annettu riittävästi käytännöllistä ohjausta eivätkä alemmatkaan elimet ole kyllin aktiivisesti toteuttaneet puolueen päätöksiä ammatillisen liikkeen avustamisesta ja ohjaamisesta. Riittämättömästi on taisteltu niitä vääriä katsomuksia ja virheellistä suhtautumista vastaan, jotka esiintyvät ammatillisen liikkeen aliarvioimisena, sen työn lahkolaismaisuutena ja korvaamisena puoluejärjestön työllä.

Sosdem ammatillisten järjestöjen (SAK) jäsenmäärä, joka julkisen

Suomen ammattijärjestön lakkauttamisen jälkeen ilmoitettiin 25.000:ksi, on nyt laskenut huomattavasti alle 20.000. Entisten ammatillisesti järjestyneiden työläisten enemmistö ja yleensä työläisjoukot suhtautuvat kielteisesti SAK-hon, joka pääoman komentamana lapualaishyökkäyksen avulla, ohranan turvin ja sosdem johtajain sekä opportunistiluopioiden hajoitustyön kautta perustettiin. SAK:n vaikutus on kuitenkin laajempi kuin sen jäsenmäärä, siinä on myöskin muutamia joukkojärjestöjä, kuten kirjatyöläisten liitto ja eräissä liitoissa (metalli-, kutomo-, paperi- ja muurariliitto) on joukkoluonteisia paikallisia osastoja. Joukkojärjestö on myöskin muodollisesti riippumaton merimiesunioni, jonka johto on välläriiläisten ja avoimien sosdemien käsissä. Näihin järjestöihin nähden ei ole toteutettu puolueen päätöksiä oppositiotoiminnan järjestämisestä, mikä sosdem työläisten taisteluhaluun kohotessa ja SAK:n johdon petturipolitiikan yhä enemmän paljastuessa olisi ollut erittäin välttämätöntä ja tuloksellista, vaan on päästetty sivu erinomaisia tilaisuuksia oppositiotyön järjestämiseen ja vieläkin osittain pyritty seuraamaan joukkoerojen linjaa (Kuopio).

Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen järjestämistyön alalla on käytännössä nopeasti toteutettava täydellinen käänne. Koko ammatillinen työ on järjestettävä työtaistelujen kehittämistä ja nostattamista silmälläpitäen. Sitä varten on SAJ:n päästävä laajojen työläisjoukkojen yhteyteen, kehitettävä järjestöistä toiminnallisesti todellisia joukkojärjestöjä. Lähinnä on työ keskitettävä seuraaviin tehtäviin:

1) Kaiken ammatillisen työn perusta pitää olla työpaikoissa. Olemassa-olevia ammatillisia työpaikkaryhmiä on laajennettava, aktiivisoitava, lujitettava ja ohjattava todellisen joukkotyön kehittämiseen. Niillä työpaikoilla, joilla ei vielä ole työpaikkaryhmiä, on heti ryhdyttävä niiden muodostamiseen. Työpaikoille on koetettava saada useampia työpaikkaryhmiä työpaikkaosastottain, muodostaen ne yhdessä työpaikkajärjestön. Niillä työpaikoilla, joissa on nuoria työläisiä, on työpaikkajärjestön yhteyteen, sen sisälle, muodostettava oma nuorisoryhmä. Työn painopisteen on oltava ennen kaikkea suurimmilla ja tärkeimmillä työpaikoilla ja teollisuusaloilla. Puolueen ja ammatillisen liikkeen elinten on kaikella tarmolla hankittava yhteyksiä maaseudulle, maa- ja metsätyöläisten oloja ja vaatimuksia käsittelevien kirjoitusten, lehtien ja lentolehtisten avulla kehitettävä voimakas agitatiotyö ja näin saatava alulle maa- ja metsätyöläisten ammatillinen järjestäytyminen ja taistelutoiminta työ- ja elinehtojensa puolesta. Erikoisesti on huomiota kiinnitettävä työhön työläisnuorison, työläisnaisten ja ruotsalaisten työläisten vetämiseksi ammatilliseen taisteluun.

2) Työhön nähden SAK:n alaisissa järjestöissä on kaikella tarmolla toteutettava perusteellinen käänne ja seuraava taktiikan muutos. Kaikkialla siellä, missä SAK:n alaiset järjestöt, niin liitot kuin paikalliset osastotkin, ovat joukkojärjestöjä, ja missä ei ole SAJ:n joukkojärjestöjä, on puolueen ja vallankumouksellisen liikkeen jäsenten liitettävä sosdem ammatillisiin järjestöihin, perustettava niissä VAO:n ryhmiä ja kehitettävä laajaa oppositiotyötä. Näissäkin tapauksissa on työpaikkaryhmät säilytettävä. Samanlaista taktiikkaa on noudatettava niihin pienlinkin osastoihin nähden, joita voidaan käyttää vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen joukkovaikutuksen vahvistamiseen. Niissä järjestöissä, joissa on jo järjestettyjä VAO:n ryhmiä, vallankumouksellisen ammatillisen opposition tulee vetää muitakin työläisiä liittymään niihin, lujit-

tamaan VAO:n voimia. VAO:n on taisteltava niin SAK:n johdon kuin välillärikkien luopioidenkin kaikkea luokkapetospolitiikkaa vastaan jäsenenemmistön valloittamiseksi luokkataisteluun, vallankumouksellisten työläisten järjestöistä erottamista vastaan, proletaarisen ammatillisen demokratian puolesta, kaikkien luottamusmiehepaikkojen ja paikallisten osastojen valtaamiseksi, mitä tarmokkaimmin torjuen kaikki antautumismielialat sosdem ammatillisen byrokratian edessä.

3) Luottamusmieheverkostoa on saatuja kokemuksia ja lainkin suomia mahdollisuuksia hyväksikäyttäen koetettava järjestää kalkkiolla ja sen kautta parannettava yhteyttä työläisjoukkoihin niiden taistelun järjestämiseksi.

4) Ammatillisessa valistustyössä, jossa pääasiana tulee olla työväen jokapäiväisten elin- ja taistelukysymysten käsittely, on kiinnitettävä suurempaa huomiota kuin tähän saakka kansainvälisen luokkataistelun ja ammatillisen liikkeen kysymyksiin: kahden maailman väliseen taisteluun, Neuvostoliiton sosialistiseen rakennustyöhön, maailman kapitalismin kriisiin, erityisesti sosialfasististen johtajien harjoittaman demagogian ja Suomen sosdem puolueen uuden "talouspoliittisen ohjelman" paljastamiseen. Tässä ohjelmassaan noskelaisjohtajat, tahtoen auttaa kapitalismia ulos pulasta, vaativat toimenpiteitä valtiokapitalismin kehittämiseksi uskotellen sen merkitsevän rauhallista sosialismiin kasvamista, mutta asiallisesti he asettuvat sen kautta avoimesti tukemaan monopolikapitalismin vallan vahvistamista niin valtiokoneistossa kuin maan taloudestakin. On osotettava, että siinä esittämillään työläisten oloja koskevilla ehdotuksilla sosdem johtajat tahtovat vain peittää sen, että heidän ohjelmansa toteuttaminen tulee tekemään työläisiin kohdistuvan kapitalistisen riiston ja sorron entistä ankarammaksi, johon useimpien heidän ehdotustensa toteuttaminen jo välittömästiinkin johtaa (esim. työpalkka-, työttömyys- ja asutuspolitiikkaa koskevat kohdat). On osoitettava, miten sosdem johtajat tulevat entistä enemmän kapitalistien apuna taistelemaan vallankumouksellista työväenliikettä vastaan ja häikäilemättömästi täyttämään osaansa porvariston yhteiskunnallisena päätukenä. Valistustyössä on käsiteltävä kansainvälisiä työtaistelukokemuksia ja niiden opetuksia, valaistava Saksan reformistisen ammatillisen liikkeen antautumista hitleiriläisen fasistidiktatuurin rengiksi, Amsterdamin Internationalen romahdusta jne.

Suhteessa sosialdemokraatteihin tulee niin valistustyössä kuin kalkessa toiminnassa tehdä asiallinen ero sosdem työläisten ja sosialfasististen johtajien välillä. Kalkessa toiminnassa tosiasioilla paljastaen johtajain työväen luokkaetujen vastaisen politiikan on tehostettava yhteyttä sosdem työläisiin pyrkimällä toverillisella jokapäiväisellä työväenkysymysten käsittelyllä saamaan heidät vakuutetuiksi toimintamme ja taistelujemme oikeudesta ja vetämällä sosdem työläisiä yhteisrintamataisteluihin ja näin eristettävä sosdem johtajat joukoista. On myös paljastettava fasistien (kansallissosialistien, kalatalaisten ym.) työväkeen kohdistuva yhteiskunnallinen demagogia.

Tosiasialain avulla voimakkaasti paljastaen sosdem johtajien ja heihin liittyneiden luopioiden (Välläri, Nurminen, Härmä jne) Suomen ammattijärjestön hajotustyön ja heidän luokkapetospolitiikkansa on lyötävä takaisin heidän yrityksensä esiintyä Suomen ammattijärjestön työn jatkajina ja osoitettava, että vain nykyinen Suomen Ammattijärjestö on entisen työn jatkaja ja vain sille kuuluu sen nimi.

Ammatillisen lehdistön kehittämässä on ponnistettava ennen kaikkea työpaikkalehtien aikaansaamiseen ensi sijassa suuremmille ja tärkeimmille työpaikoille. Joukkovalistustyön laajentamiseksi on käytettävä kaikkia mahdollisuuksia ammatillisten tilapäislehtienkin, salaisten lentolehtisten ja lyhyiden lentokirjasten julkaisemiseen. Lehdistöä on kehitettävä siihen suuntaan, että se todella täyttäisi paikkansa myöskin ammatillisen työn ja työtaistelujen organisatorisena ohjaajana.

5) Työnantajien järjestämiä valkoisia työväenjärjestöjä vastaan (eräissä satamissa, sahoilla ym.) on käytävä voimakasta joukkotaistelua paljastamalla nämä "vapaat" järjestöt työnantajien orjajärjestöiksi. On pyrittävä saamaan yhteyksiä niissä oleviin työläisiin koettamalla heitä taloudellisten kysymysten pohjalla vetää taisteluun ehtojensa puolesta. Milloin on tarkoituksenmukaista, voidaan joitakin varmoja tovereita komentaa tekemään työtä näiden järjestöjen sisällä.

Suhtautumisessa entisiin rikkureihin ja Karjalan pakolaisiin on otettava huomioon, että nykyinen pulatila on saanut monet heistä näkemään asemansa kurjuuden ja rikkomuksensa työväenluokkaa vastaan. Heitä on osattava oikein lähestyä ja pyrittävä vetämään heitä työväen yhteisiin taisteluihin.

6) Vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen on aktiivisesti osallistuttava työväenluokan yleiseen vallankumoukselliseen joukkotaisteluun, erikoisesti sodanvastaiseen joukkotyöhön ja kaikkiin yleisiin kamppailuihin.

7) On otettava huomioon, että vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen toiminnan aktivoitua ja työläisten joukkotaistelun kehittyessä tulee porvariston fasistinen hyökkäys ammatillista liikettä vastaan edelleen kärjistymään. Sen vuoksi on ammatillisen liikkeen julkisten toiminta-ohjelmien puolesta käytävää taistelua tehostettava ja kehitettävä se joukkotaisteluksi.

8) Aivan eri tavalla kuin tähän asti on puolueen ylhäältä alas asti kiinnitettävä huomiota ammatillisen liikkeen avustamiseen, konkreettiseen johtamiseen työpaikka- ja oppositior ryhmästä ammatilliseen keskukseseen saakka. Järjestetyn riipeän fraktiotoiminnan avulla toteutettava siinä asianomaisten puolue-elimien ja jäsenien vastuunalaisuus ja kontrolli. Erikoisesti on ponnistettava rohkean oma-alotteisuuden ja toiminnallisuuden kehittämiseen. Teknillisessä työssä on saatava aikaan perusteellinen parannus.

Erikoisen ammatillisen liikkeen aktiivin kouluuttamiseen on ryhdyttävä opiskeluryhmien ja opastus- ja neuvottelutilaisuuksien järjestämisen avulla. UB:n ja PB:n on pidettävä huolta opiskeluohjelmien ja muun oloihin sopivan opiskeluaineiston hankkimisesta.

Päätöslauselma nuorisokysymyksestä

I. SKNL:n työssä ei ole käännettä

1) Vaikka liitolla on kuluneena aikana joukkotyössään pientä edistystä taloudellisten taistelukysymysten ajamisessa (liikehtimiset varatyömaille Helsingissä, Lahdessa ja Ykspihlajassa) ja eräiden katuesiintymisten järjestämisessä (XVIII kansainvälisenä nuorisopäivänä, esiintymiset poliittisten vankien nälkälakon yhteydessä), niin nuorisoliiton

työssä kokonaisuudessaan on hälyyttävä repeämä. Tämän repeämän tekee entistäänkin vaarallisemmaksi luokkataistelutilanteen jatkuva kärjistyminen ja yhä laajemmalle ulottuvan sodan vaara. Liitto on kärsinyt viime syksyn ja kevään kuluessa raskaita tappioita ohranaiskujen takia. Ne ovat osaltaan aiheuttaneet suoranaista pysähdystäkin vähäksi aikaa liiton työssä. Todellista käännettä liiton kehittämiseksi työtätekevän nuorison taistelujärjestöksi ei ole saavutettu.

2) SKNL ei ole kohonnut työtätekevän nuorison taisteluiden johtajaksi. Sen joukkotyö on heikkoa, erittäinkin työ nuorison tärkeimpien kerrostien keskuudessa suurilla työpaikoilla, työttömien, maaseudun työtätekevien sekä vastustajain järjestöihin kuuluvien työläisnuorisojoukkojen keskuudessa, heidän jokapäiväisten elinkysymystensä ajamisessa. Huolimatta työläisnuorison ja maalaisnuorison suuresta tyytymättömyydestä oloihinsa, ei liitto ole kyennyt nostattamaan nuorison joukkotaisteluista ehtojensa puolesta. Heikosta työstä työpaikoilla, erityisesti suurissa tehtaissa johtuu heikko yhteys työläisnuorison ratkaisevaan osaan. Nuoren jäsenistön kokemattomuus ja heikko poliittinen taso, liiton perustehtävien ymmärtämättömyys, oikeisto-oppportunistinen toimetttömyys ja uskon puute vallankumouksellisen joukkotyön tekemisen mahdollisuuteen sekä toiselta puolen "vasemmistolaiset" odotusmielialat, jolla kiertään jokapäiväinen joukkotyö, heikko taistelu oikean konspiraation puolesta ja provokatilota vastaan, — ne ovat pääesteet nuorisoliiton eteenpäinmenon tiellä. Liiton johdolla toimivan vähälukuisen pioneerijärjestön työ on entisestään heikentynyt. Sodanvastaisessa taistelussa, taloudellisessa taistelutoiminnassa, työssä maaseudulla ym. ei työn tila vähääkään vastaa tilanteen asettamia vaatimuksia. Tästä on liiton johtelinten rinnalla vastuussa puolue, joka ei riittävästi ole poliittisesti ja organisatorisesti ohjannut liiton työtä.

II. Työtätekevän nuorison taistelukysymykset ja liiton päätehtävät

1) Kapitalistien suurhyökkäys on erityisen ankarasti kohdistunut työtätekevään nuorison. Työläisnuorison palkat on painettu alle nälkärajan. Nuoria erotetaan ensivuorossa työpaikoilta, oppilaat joutuvat oppiajan päätyttyä työstä pois tai siirretään toiseen ammatti- tai aputyöhön pienemmälle palkalle. Kouluista pääsevän nuorison suuri joukko ei saa työtä. Työtön nuoriso asetetaan töiden saantiin ja avustukseen nähden viimeiselle tilalle. Käyttäen hyväkseen työttömyyttä riistää porvaristo nuorisoa räikeästi mm. ammattitaidon kohottamisen varjolla järjestettyjen kurssien kautta. Sosfasistit suunnittelevat yhdessä porvariston kanssa erikoisia pakkotyösiirtoloita maatalouden alalla, Saksan fasistien malliin, riistääkseen nuorten työläisten taisteluvapauden ja käyttääkseen heitä maantöiden palkkojen polkijoina. Vuosiorjuudessa elävän maantöiden nuorison palkka- ja asunto-olot ovat entistä kurjemmat. Suuri työttömyys koskee myös köyhää, talonpolkaisnuorisoa, jolta on ansiotyöt riistetty ja jota uhkaa joka päivä kotikonnun menetys.

a) Työssäolevain, oppilaiden ja työttömän nuorison yhteinen taistelu on suunnattava nuorison palkkojen alentamiseksi ja työstä eroittamista vastaan, tilistä ja omaisuudesta otettavaa veroryöstöä vastaan ja pakko-

töitä vastaan kaikissa eri muodoissa (soppatyöt, kunnan työlaitokset, työsiirtolahanke).

b) Liiton ensimmäisiksi tukikohdiksi on saatava suuret työpaikat. Siellä olevan nuorison taistelut on ensi kädessä suunnattava palkkojen alentamista vastaan, palkkojen korotuksen puolesta, vaadittava samasta työstä sama palkka iästä ja sukupuolesta riippumatta. On nouseva taisteluun työpäivän pidentämistä, näännyttävää työvauhtia ja pomojen mieltä vastaan, 6-tuntisen työpäivän puolesta nuorille. Työmaasolun on kullakin työpaikalla tartuttava jokaiseen työläisnuoria kuohuttavaan kysymykseen, jonka pohjalla on lähdettävä taistelua järjestämään. Oppilaille on vaadittava työpaikan turvaamista oppiajan päätyttyä omalla alallaan, oppiajan laskemista työaikaan ja täyden palkan maksamista. On taisteltava poliittisen ja taloudellisen järjestäytymisen ja palkkaliikkeisiin osanoton puolesta, huolimatta oppisopimuksessa olevasta kiellosta.

c) Työtön nuoriso on nostatettava taisteluun: kaikkia työläisiä käsittävän valtion ja työnantajain kustannuksella tapahtuvan työttömyysavustuksen puolesta, ammattikurssien, työtupien ym. varjolla harjoitettavaa työttömän nuorison orjuutusta ja riistoa vastaan, vaatien järjestettäväksi nuorisolle sopivia töitä samoilla palkoilla kuin vastaavissa töissä v. 1928. On estettävä nuorten työläisten häädöt asunnoistaan vaatien vuokratilaa ilman takaisinmaksuvelvollisuutta, ruokaa, vaatteita ja raha-avustusta työttömyyden ensi päivästä lähtien.

d) Maatyöläisnuoriso ja köyhä talonpoikaisnuoriso on järjestettävä ja johdettava taisteluun palkkain alentamista vastaan, vaatien sopivien, kunnollisesti palkattujen töiden järjestämistä ja työttömyysavustusta myöskin maaseudun nuorille työttömille. Maatyöläisnuoriso on mobilisoitava vuosisitoumuksia ja mahapalkkajärjestelmää vastaan, taisteluun asunto-olojen parantamisen puolesta. Se on vedettävä tukemaan ja johtamaan työtätekevän talonpoikaisnuorison taistelua pakkohuutokauppoja ja muita ryöstöjä vastaan, vaadittava omalla työllään eläviltä talonpojilta ryöstetyt maat luovutettavaksi takaisin sekä maattomien ja vähämaisten maantarpeen tyydyttämistä pakkoluovuttamalla suurtilallisten, tukkiyhtiöiden, pappilain maat ilman mitään korvausta näille.

2) Työläisnuorison elinkamppailu on yhdistettävä taisteluun fasistista valtakomentoa, työläisnuorison valtiollista sortoa, järjestäytymis- ja kokoontumisvapauden ryöstöä, joukkovangitsemisia, vankilarääkkäyksiä ja työnantajain harjoittamaa työmaaterroria vastaan.

Nuorisossa ilmenevää tyytymättömyyttä yrittävät vastustajat demagogiallaan estää puhkeamasta vallankumoukselliseksi teoiksi ja toiselta puolen lupauksilla ja uskottelulla rauhoittaa tyytymättömiä, toiselta puolen fasistisella terrorilla koettaen murtaa työläisnuorison vastarinnan. Meidän on paljastettava fasistien toimet, heidän kiihkoisanmaallinen yllytyksensä ja usein jyrkkäsanainen yhteiskunnallinen demagogiansa (puheet "taistelusta" kansainvälistä pankki- ja koronkiskuripääomaa vastaan ym), jolla he peittävät todelliset tarkoituksensa ja vetävät työtätekevää nuorisoakin fasistisiin järjestöihinsä.

3) Sosialifasistiset nuorisojohtajat (Sundström, Mauri Ryömä, Huhta ym.) ovat kuitenkin kavalimpia ja sen vuoksi vaarallisimpia fasistisen komennon puolustajia. Jyrkkäsanaisilla puhella (työväen diktatuurista, tinkimättömästä luokkataistelusta, suunnitelmataloudesta, demagoginen "vaatimusohjelma" nuorille työttömille ym.) he ovat onnistuneet vetä-

mään mukanaan huomattavia työläisnuorisojoukkoja. Työtätekevälle nuorisolle on heidän petollinen toimintansa konkreettisin esimerkein paljastettava. On osotettava, miten he käytännössä puolustavat nykyistä fasistikomentoa selittämällä sitä "kansanvallaksi", hyväksymällä täysin ja toteuttamalla sosdem puolueen politiikan, joka puolue on julistanut olevansa valmis yhteisrintamaan "kansanvaltaisen porvariston" ("laillisten" fasistien), muttei kommunistien, se on vallankumouksellisten työläisten kanssa. Heidän mainostamansa suunnitelmatalous on paljastettava väli-neeksi, jolla he pyrkivät estämään taistelua sosialistisen suunnitelma-talouden puolesta, selittäen amerikkalaisen monopolikapitalismin kontrol-loiman valtiokapitalismin todelliseksi suunnitelmataloudeksi ja osallistuen sodan valmisteluihin neuvostomaata vastaan. Kohta kohdalta on mei-dän valistustyössämme paljastettava sosdemien "työttömän nuorison vaati-musohjelman" kapitalismia tukeva luonne (työsiirtolahanke) ja heidän esittämiensä taistelukeinojen tehottomuus (kehotus sosdem eduskuntaryh-mälle ajaa näitä kysymyksiä).

Taisteluunsa fasistikomentoa vastaan on nuorisoliiton vedettävä työ-tätekevän nuorison, varsinkin sosdem nuorison joukkoja mukaan vakuut-taen heidät yhteisen taistelun välttämättömyydestä. Taistelua valtiollisten oikeuksien puolesta on käytävä taisteluna kokoontumis-, mielenosoitus-ym. oikeuksien valtaamiseksi joukkovoimalla, taisteluna kadusta, joukko-puolustautumisena poliisi- ja ohranavaltaa vastaan vetäen liiton kautta työtätekevän nuorison suuria joukkoja iskuryhmiin. Siten on toteutettava puolueen tunnus: kova kovaa vastaan!

4) Taistelussa ennenkaikkea Neuvostoliittoa vastaan tähdättyä imperia-listista sotaa vastaan on paljastettava jokainen porvariston varustelu-toimenpide työpaikoilla, varatoiss ym. ja opittava se työ yhdistämään taisteluun jokapäiväisten osavaatimusten puolesta. On tehtävä selväksi, että imperialistinen sota on ensikädessä tähdätty työtätekeviä vastaan ja tuo heille raskaimmat kärsimykset. Tekemällä tunnetuksi Neuvostoliit-ton nuorison oloja, sen taloudellisen aseman jatkuvaa nousua (rajattomia opiskelumahdollisuuksia, nuorisotyön suojelua, laki 6-tunnin työpäivästä alle 18 vuotiaille, 4 viikon kesäloma, oppiajan lukeminen työaikaan täy-dellä palkalla ym.), Neuvostoliiton esimerkin mukaan osottaen Suomen työtätekevälle nuorisolle vallankumouksellisen ulospääsyn tie ulos pulasta ja mobilisoiden työtätekevää nuorisoa puolustamaan Neuvostoliittoa. Tällä pohjalla on voimistutettava kansainvälistä kasvatustyötä työ-läisnuorison keskuudessa laajentaen sen näköpiiriä ja taistellen kansal-lista rajottuneisuutta vastaan.

Sotaväkeen kutsuttujen joukkovalmennuksessa on otettava lähtökohdaksi vaatimukset taloudellisesta avusta: työnantajan on maksettava kuukau-den lomapalkka armeijaan meneville, työttömille nuorille on kunnan mak-settava vastaava avustus, perhe on vapautettava veroista ja turvattava sille riittävä avustus perheenhuoltajan koko sotaväessä oloajalta. Laajoille työtätekevän nuorison joukoille on paljastettava Suomen fasistinen rosvo-komento, Suomen porvariston imperialistiset pyrkimykset, armeijan luokka-luonne ja osotettava työläisnuorisolle taistelukeinot imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi. Joukkovalmennuksen yhteydessä ja var-sinkin armeijassa oloajalla on lujitettava työläisten ja köyhäin talonpoi-kain liittoa nostaen jatkuvasti esille kysymystä yhteisestä taistelusta pak-kohuutokauppoja, palkanalennuksia, vero- ym. ryöstöjä vastaan. Nuoriso-liittolaisten on solmittava henkilökohtaisesti yhteyksiä armeijassa olevain

työläis- ja talonpoikaissotilaiden kanssa pyrkien vetämään beltä nuorisoliiton vaikutuspiiriin. Antamalla paraita voimiaan sotilasjaostoihin on nuorisoliiton voimistutettava työtä armeijassa.

On pyrittävä voimakkaasti toteuttamaan v. 1932 SKP:n KK:n täysis-tunnon päätöstä sodanvastaisesta taistelusta.

5) Sosialidemokraattisten nuorisajohtajain joukkovaikutuksen murtami-nen ja heidän demagogiansa paljastaminen on ehtona näiden taistelu-kysymysten viemiselle joukkoihin. On taisteltava kaikkea sosdem nuoriso-liiton allarviointia vastaan. Jokapäiväisen taistelun kuluessa on osotettava sosdemien vastavallankumouksellisuus, mutta pystyttävä myös itse hyvin ja voitollisesti kamppailuja johtamaan. Sitä varten on nuorisoliittolaisten osallistuttava ammatillisen liikkeen toimintaan, liityttävä jäseniksi SAJ:n ja sen kautta kehitettävä nuorison taloudellisten kysymysten ajamista. On muodostettava nuorisojoukkojen yhteisrintama alhaaltakäsin elinkysy-mystensä puolustamiseksi, tarttuen kaikkiin esille nouseviin pienimpiinkin kysymyksiin. On vedettävä yhteiseen taisteluun kaikki työpalkan, palkka-kunnan, teollisuusalan jne. nuoret puoluekantaan katsomatta, annettava heidän valita kamppailukomiteansa ja kehitettävä taistelua eteenpäin työmaakeskusteluista ja kokouksista sopivan tilanteen tullen aina lakkoon asti.

II. Järjestön mobilisointi taistelutehtäviä toteuttamaan

1) Kääntein aikaansaamiseksi SKNL:n työssä lankeaa SKP:lle vastuun-alainen tehtävä: turvata edelläkävien tehtävien täyttäminen vahvista-malla puoluejohtoa nuorisoliitossa, järjestämällä molemminpuolinen yhteys kaikissa elimissä ja varsinkin työmaasoluissa, luovuttamalla tarpeen vaa-tiessa parhaita nuorisotyöhön sopivia voimiansa liitolle. Jokaiselle työ-paikalle, varsinkin suuremmille, joissa on puoluesolu, on saatava sen alot-teesta myös nuorisosolu. Kaikissa puoluejärjestöissä on tämän päätöksen pohjalla suoritettava puoluekeskustelu puolueen tehtävistä nuorisoliiton johtoon nähden osoittaen opportunistisille nuorisotyön aliarvioitsijoille, että nuorisotyö on osa puolueetyötä.

2) Liiton jäsenistössä on puolueen avulla murrettava pois vielä suu-ressa määrin ilmenevä oikeisto-opportunistinen käsitys vallankumoukselli-sen joukkotyön mahdottomuudesta ja käytävä ankaraa taistelua kaikkia antautumismielialoja vastaan liiton sisällä ja laajoissa työläisnuorisojou-koissa, jotka käsitykset ovat päävaarana tällä hetkellä. Samaa, joukko-työn kieltämiseen, vievät myös "vasemmisto"-lahkolaismaiset käsitykset osataistelujen tarpeettomuudesta ja yksinomaisesta lopputaistelujen odot-tamisesta.

3) Liiton jäsenten työ on suunnattava joukkojen keskuuteen, hankkien määrätietoisesti tukikohtia suuremmilta ja tärkeimmiltä työpaikoilta. On juurrutettava käytäntöön periaate, että vanhempien työläisten järjes-töissä ja taisteluissa (SAJ, Puna-apu, palkka- ym. liikehtimiset) noste-taan jatkuvasti nuorisokysymys esille ja muodostetaan yleisten taistelu-komiteain yhteyteen ja niiden johdon alle nuorison omia elimiä, joiden erikolstehtävänä on nuorisojoukkojen mobilisoinnin aktiiviseen taiste-luun, mutta jotka osallistuvat myös koko k.o. järjestön työhön (nuoriso-ryhmät ammatillisissa järjestöissä, nuorten työttömien komiteat).

4) Julkisten muotojen hyväksikäyttämistä silmälläpitäen on puolueen ja nuorisoliiton yhdessä muodostettava urheiluliikettä johtavia elimiä,

jotka johtavat työn järjestämistä TUL:n sisällä. On kehoitettava vallankumouksellisten nuorten työläisten joukkoja liittymään TUL:n järjestöihin ja käytävä taistelua ratkaisevasta vaikutuksesta paikallisten järjestöjen jäsenjoukkoihin ja paljastaen sosfasistisen johdon petollinen politiikka. Tätä tarkoitusta varten on kehitettävä näiden järjestöjen sisällä voimakas fraktiotoiminta. Niissä tapauksissa, jolloin porvarillisen urheiluilton maaseutuseuroissa ja porvarillisissa nuorisoseuroissa on huomattavampila työtätekevän nuorison joukkoja, on liiton jäsentensä kautta järjestettävä siellä toimintaa pyrkien vetämään nuorisoa liiton vaikutuspiiriin.

Urheilu järjestöjen rinnalla on käytettävä hyväksi muita mitä erilaisimpia julkisia muotoja pitäen päämääränä niiden muodostamista ensikädessä suurempien työpaikkojen nuorten työläisten keskuuteen, kehittäen työläisnuorison kulttuuri- ja valistustyötä, toimeenpannen retkelyjä ja käyttäen niitä oikean luokkakasvatuksen hyväksi.

5) Liitossa on otettava käytäntöön uusia työtapoja. Erikoisesti on työmaasolujen toiminnan valvontaa ja ohjausta tehostettava ylempien elimien taholta. On kasvatettava taistelussa nuorisoliittolaishenkeä ja yksilöllisen vastuun tuntoa ottamalla käytäntöön kaikissa elimissä työsuunnitelmat 2-3 kk. varten, asettaen kilnteitä tehtäviä, vaantien jatkuvaa työn tarkistusta ja selostusvelvollisuutta, käyden toverillista, mutta lujaa arvostelua kunkin tehtävän täyttämistä. Jäseniä on kasvatettava liittokurtiin, joka on edellytyksenä annettujen tehtävien tarmokkaalle täyttämälle. Nuorisotyön johtaminen ei saa käydä komentamalla, vaan kysymysten asiallisen selvittämisen kautta, pyrkien kohottamaan jäsenten oma-alotteisuutta. Työnjako on saatava aikaan edistämään parempaa konspiratiota liitossa. Puolueen on iskutehtäväänään siirrettävä mahdollisimman nopeasti maanalaisen työn kokemuksia nuorisoliitolle.

6) Pioneerityön käyntiin saattamiseksi on nuorisoliittolaisista valittava ja kouluutettava pioneerityölle johtajia, jotka nostattavat lasten taistelua kouluissa opettajien miellvaltaa ja lahtarien agitatiota vastaan (vaatimus ilmaisista koulutarpeista, vaate- ja ruoka-avustuksesta, ym.). Tässä on käytettävä hyväksi mitä erilaisimpia julkisia työ- ja järjestömuotoja. Toiminnan perustaksi on saatava koulut ja sellaiset työpaikat, joissa on lapsityövoimaa (pikatoimistot, sanomalehtipojat, kengänkiillottajat, ammattikurssit ym.). Vanhempien puoluejäsenten velvollisuus on lähettää lapsensa pioneerijärjestöihin.

7) Liiton jäsenten opiskelu on yhdistettävä välittömästi palvelemaan taistelutoiminnassa esiintulevien kysymysten periaatteellista selvittelyä. On tutustuttava vastustajain tavallisimpiin väittelsiin ja annettava niihin kommunistinen vastaus.

Nuorisoliittolaisten opiskelun rinnalla on perustettava laajempia opiskeluryhmiä, joihin on vedettävä suuremmassa määrässä liittoon kuulumata työläisnuorisoa, sijoittaen liiton jäseniä ohjaajiksi.

Nuorisoliittolaisten opiskelua ja näiden laajempien ryhmien opiskelua varten on liiton KK:n puolueen avulla valmistettava sopivia opiskelusuunnitelmia.

Uusia kaatereita on vedettävä esiin työpalkkasoluista sekä myös koe-telluista entisen julkisen nuorisoliikkeen kouluuttamista voimista. Heidän työtottomuukaensa lisäämiseksi on järjestettävä eri työntekijäin ryhmien neuvotteluja kokemusten vaihtoa varten.

8) Näiden tehtävään toimeenpano liitossa edellyttää täydellistä käännettä joukkotyöhön. KNL on puolueen apujärjestö työssä nuorisojoukko-

jen keskuudessa. Lliton tinkimättömänä tehtävänä on, johtaen nuorisomaa taistelua, kasvattaa siinä luottamusta puolueeseen, armotonta luokkavihaa ja taisteluhenkä porvariston väkivaltajärjestelmää vastaan. Tämä tehtävä voidaan toteuttaa ainoastaan nuorisojoukoissa tehtävän kommunistisen joukkotyön pohjalla. Puolueen KK:n täysistunto korostaa erikoisesti puoluejärjestöjen poliittista vastuuta tämän käänteen suorittamisessa ja vaatii kaikkia puoluejärjestöjä asettamaan itselleen konkreettiset tehtävät puoluejohdon toteuttamiseksi nuorisoliitossa.

Työstä pikkuporvarillisten kerrosten, erikoisesti työtätekevän sivistyneistön keskuudessa

Kapitalistisen järjestelmän nykyinen talouspula on kohdistunut rujovasti myös pikkuporvarillisiin kerroksiin, käsityöläisiin ja pikkuliikemiehiin, virkailijoihin ja kapitalististen yritysten palveluskuntalaisiin sekä teknilliseen henkilökuntaan, vapaan ammatin harjoittajiin, opettajiin, opiskelevaan nuorisoon yms. ilmeten työttömyytenä, palkkain alenuksina, tulojen menetyksenä, yleensä elintason tuntuva alenemisena, pakkona kieltäytyä kulttuuritarpeiden tyydyttämisestä, asuntokurjuutena, jopa suoranaisena nälkänäkin. Tästä on seurauksena tyytymättömyyden kasvaminen niiden keskuudessa: oppositiomielialat, hajaannusilmiöt vanhoissa puolueissa, porvarillisissa järjestöissä ja suojeluskuntalaisten keskuudessa sekä uusien teiden etsiminen, pelastuksen hakeminen. Tämä keskikerroksen kriisi ilmenee myös sekasortona aatteellisella alalla, epäluottamuksena vanhoihin arvoihin, uusien suuntien etsimisenä poliittisella ja sivistyselämän alalla, tieteessä, taiteessa, kirjallisuudessa.

Tätä tilannetta käyttää hyväkseen suurporvaristo, värvätäkseen erikoisten asiamiestensä kautta näitä pikkuporvarillisten kerrosten tyytymättömiä aineksia fasistisiin järjestöihin taistelemaan vallankumouksellista työväenluokkaa ja elinehtojensa puolesta liikehtivää talonpoikaistoa ym. fasistikomentoon tyytymättömiä, erikoisesti kommunistista puoluetta vastaan. V. 1930 onnistui suurporvaristo saamaan pikkuporvarillisista kerroksista varsin laajaa kannatusta fasistiselle hyökkäykselleen ja yhä tarvitsee se näiden kerrosten apua toteuttaakseen edelleen fasistidiktatuurinsa kiristämissuunnitelmia, pyrkiessään voltamaan ne vaikeudet, joita sen eteen astuu kriisin terävöityessä ja työväen sekä talonpoikain ym. pikkuporvarillisten ainesten tyytymättömyyden ilmausten ja taisteluiden kehittyessä sekä ristiriitojen kärjistyessä fasistirintaman sisällä.

Se vaara, mikä tämän kautta työväenluokkaa uhkaa, on tehtävä sille selväksi ja samalla osoitettava, että erityisesti nyt on tarpeen oikea suhtautuminen näihin kerroksiin. Niitä on lähestyttävä ja voitettava niistä liittolaisia tai ainakin irroitettava niitä suurporvariston vaikutuksesta, jota tämä toteuttaa niin hyvin erikoisten fasistijärjestöjen kuin sosiaalidemokraattisten johtajainkin välityksellä. Että pikkuporvarillisissa kerroksissa on aineksia, joiden asettuminen suurpääomaa ja fasismia vastaan on mahdollinen, siitä on muista maista kyllin esimerkkejä. Ja on sellaisen mahdollisuuden merkkejä meillä Suomessakin.

Kun näitä pikkuporvarillisten kerrosten tyytymättömiä aineksia ei voida enää entisillä keinoilla saada kannattamaan fasistidiktatuuria, on fasistien taholta ryhdytty lisäämään yhteiskunnallista demagogiaa. Lapualaislehdissä julaistaan yhä taajemmin kirjoituksia, joissa räikeästi kuvataan

välkerrosten, talonpoikain ja pikkuporvariston, työväenkin hätää sekä esitetään puoskarikeinoja sen poistamiseksi. On myös esiintynyt uusiakin järjestöjä (kansallissosialistit, iskumiehet ym.), jotka siihen tapaan kuin Hitler ennen valtaantuloaan, puhuvat suurkapitalismia vastaan ja esittävät muka "sosialistisia" (pääasiassa valtiokapitalistisia), jopa muka "val-lankumouksellisia" (valta pois suurporvaristolta!) ohjelmia, tällä petku-tuskeinolla pitääkseen tyytymättömiä yhä edelleen suurporvariston talu-tusnuorassa, auttamassa fasistidiktatuurin kiristämistä. Vaikka näillä kansallissosialistisilla ryhmillä ei vielä olekaan ollut suurempaa joukko-kannatusta, ei niihin ole suhtauduttava välinpitämättömästi, sillä niiden vaikutus kasvaa, vaan on vilpymättä alettava niiden paljastaminen ja taistelu niitä vastaan.

Pikkuporvarillisia kerroksia agiteeraa suurporvaristo erikoisesti kan-salliskiihkon avulla. Viime aikoina on huomattavasti voimistunut natio-nalistinen kiihoitus Neuvostoliittoa vastaan, imperialististen sodanvalmis-telujen edistämiseksi (parjaukamppailu, "suur-Suomi"-kiihoitus, Karja-lan valloittamispuuhut yms). Nationalistinen kiihoitus esiintyy myös aitosuomalaisuuden vahvistumisena erikoisesti opiskelevan nuorison, yleensä sivistyneistön ja myös laajempen pikkuporvarillisten ja talonpoikais-piirien keskuudessa, ilmeten tässä taistelua virka- ja toimipaikoista (mm. yliopiston suomalaistuttaminen) ja merkiten se v. 1930 julistetun "kan-sallisen rauhan" rikkoutumista ja ristiriitujen kärjistymistä porvarillisen rintaman sisällä. On osaltaan meidän heikon työmme syytä kansallisuus-kysymyksessä se, että sosialidemokratia on onnistunut saamaan lisää kan-natusta ruotsalaisseuduilta. Kaikki tämä kehottaa puolueettamme erikoi-sesti vahvistamaan työtä nationalistista kiihoitusta vastaan, niin hyvin venäläisvastaista sotakiihoitusta kuin aitosuomalaisuuttakin vastaan.

Sosialidemokraatitkin ovat viime aikoina alkaneet yhä enemmän kiin-nittää huomiota pikkuporvarillisiin piireihin ja ovatkin ne saaneet sieltä kannattajia, uskotellen todella taistelevansa poliittista ja kulttuuritaan-tumusta vastaan, kapitalistisia suurriistäjiä ja fasismia vastaan, vähä-väkisten etujen puolesta. Me olemme näille kerroksille vain hyvin puut-teellisesti paljastaneet tätä sosdem johtajain demagogiaa, osoittaneet, kuinka niillä ei ole sosdem johtajilta mitään hyvää odotettavissa.

Puolueemme on kyllä pannut jonkun verran huomiota näihin kerroksiin. Niiden keskuudessa tehtävästä työstä on mainintoja päätöslausunnoissa, siitä on kirjoitettu lehdissä, mutta käytännössä on näitä päätöksiä hyvin vähän toteutettu. Nyt täytyy tässä suhteessa ryhtyä tarmokkaaseen toi-mintaan. Tätä työtä ei tietenkään saa tehdä proletariaatin ja köyhän maalaisväestön keskuudessa tehtävän työn kustannuksella, vaan sen ohessa ja yhteydessä.

Toiminnassa välkerrosten keskuudessa on aina pidettävä mielessä ni-den suuri horjuvaisuus ja alttius suurporvariston vaikutukselle. Meidän puoleltamme on tarpeen ymmärtävä suhtautuminen niihin. On osattava oikein edistää niiden tyytymättömyyden kehittymistä toiminnalliseksi vas-tarinnaksi taantumusvaltoja vastaan ja sitä tietä vedettävä niitä työväen kanssa yhteiseen taisteluun. Tällöin on pidettävä mielessä, että näitä aineksia ei voiteta työväen puolelle hemmottelemalla niiden harhakäsi-tyksiä ja heikkouksia eikä kannattamalla niiden sellaisia pyrkimyksiä, jotka vain edistäisivät niiden eristyneisyyttä työväenluokasta. Vain peri-aatteellisesti luja politiikka on tässäkin paras. Siinä voidaan saavuttaa tuloksia vain sitä mukaa kuin vahvistuu työväenluokan joukkoliike, joka

vetää mukaansa myös keskikerroksela, rohkaisee niitä, antaa voitonvarmuutta.

Lähimmät tehtävät tällä alalla:

1) On lähestyttävä työtätekevien pikkuporvarillisten kerrosten eri ryhmiä niiden nykyisen hätätilan, niiden jokapäiväisten tarpeiden pohjalla, osoitettava niille parannuskeinot, ennen kaikkea nostatettava ne taisteluun fasismia, kaikkea sortoa ja riistoa vastaan. On yhdistettävä niiden liikehittimiset työväen ja talonpoikain taisteluihin. Niinpä esim. esitettäessä työssäolevan työväen ja työttömäin vaatimuksia työnantajille tai hallitukselle on otettava huomioon myös lähellä olevien palveluskuntalaisten oikeudet vaatimukset ja siten vedettävä niitä mukaan taisteluun.

2) On selvitettävä fasististen ryhmien todellinen olemus, paljastettava ne, demagogisista puheistaan huolimatta, suurporvariston omaksi hyväksään järjestämiksi puuhiksi, joista ei ole mukaan narratuille palveluskuntalaisille, sivistyneistöön ym. keskikerroksiin kuuluville kerrassaan minkäänlaista hyötyä, vaan ainoastaan lisättyä puutetta ja kurjuutta. Samanlaista paljastustyötä on tehtävä suojeluskuntiinkin nähden osottaen, että porvarillisten puolueiden n.s. laillisuusrintamankin tarkoituksena on vain paremmin peittää suojeluskuntiin vedetyiltä pikkuporvarillisilta aineksilta sitä, että suojeluskunnat ovat suurporvariston työtätekeviä vastaan aikaansaama taantumusjärjestö, josta on erottava pois.

3) On osotettava, että pikkuporvarillisilla kerroksilla ei myöskään ole mitään syytä etsiä apua sosdem puolueelta. Sosdem johtajat on paljastettava suurpääoman käytyreiksi niiden tuoreiden tekojen perusteella. On osotettava niiden puheet muka taistelusta kapitalistista riistoa ja fasistista taantumusta vastaan valheeksi, paljastettava niiden "sosialismi" todellisen sosialismin irvikuvaksi.

4) On vedettävä välikerrokset mukaan sodanvastaiseen taisteluun, paljastaen Suomen porvariston osallisuus maailman suurimperialistien taantumuksellisen sodan valmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan, samoin kuin Suomen suurporvariston omat imperialistiset pyyteet (Karjalan luonnonrikkauksien ja teollisuuslaitosten rosvoamishalu). On osotettava, että Suomen kansalle ei tällainen sota voi tuottaa muuta kuin mittaamattomia kärsimyksiä. Erikoinen huomio on pantava työhön pikkuporvarillisten piirien naisten keskuudessa, joita suurporvaristo yhä enemmän käyttää sodanvalmisteluissa (naisten työ sotateollisuudessa, Lotat). — Pikkuporvarillisissa piireissä esiintyville sodan vastustajille on osotettava, että pasifitisilla rauhanhaaveiluilla ja passiivisella vastalausetoiminnalla ei voida imperialistista sotaa vastustaa, vaan on sodan lietsoja ja valmistajia vastaan nostettava laaja ja voimakas kansanliike vallankumouksellisen proletariaatin johdolla. On selostettava neuvostohallituksen rauhanpolitiikkaa vastakohtana imperialistien sotapolitiikalle. Suomen pikkuporvarilliset militarismin ja imperialistisen sodan vastustajat on saatettava yhtymään kansainväliseen taisteluun imperialistista sotaa vastaan.

5) Tärkeänä osana taistelussa nationalismia vastaan on laaja selvitystyö, jonka kautta tehdään tunnetuksi Neuvostoliiton saavutuksia taloudellisen ja sivistyksellisen rakennustyön alalla, asettaen siellä tapahtuva edistys kapitalistisen maailman rappiota ja taantumusta vastaan. Mm. Neuvosto-Karjalan esimerkillä on osotettava, kuinka leniniläisen kausallisuuspolitiikan avulla on saatu suuria saavutuksia aineellisen ja henkisen kulttuurin alalla ja täten todistettava, ettei Karjalan kansa suinkaan tarvitse valkoisen Suomen apua, vaan on päinvastoin Suomessakin saa-

tava aikaan työväen ja talonpoikain tasavalta, joka takaa aineellisen ja aatteellisen edistuksen sosialismin pohjalla.

6) Vakavaa selvitystyötä on tehtävä pikkuporvarillisten naisten keskuudessa, jotka joko työssä käyvinä (konttoristeina, virasto- ja kauppa-apulaisina, ym. palkkalaisina) tai perheenemäntinä tuntevat raskaana kriisin painon. Heille on todistettava, kuinka heidän ja heidän perheidensä asema ei siitä parane, että he toimivat Martta-yhdistyksissä ym. porvariston järjestöissä, uskonnollisissa seuroissa yms., jopa houkuttelevat sinne työläisnaisiakin. Heihin on niin vaikutettava, että he nousevat noiden järjestöjen johtoa vastaan, eroavat sieltä ja ryhtyvät taisteluun liitossa työläisnaisten, koko työväenluokan kanssa. Tätä työtä on tehtävä osuuskunnissa, raittiusseuroissa, koulukokouksissa, käsitellessä prostitutionikysymystä, rikollisuuden lisääntymistä, naapurikeskusteluissa yms., korostaen erityisesti sitä, että asiat yhä huononevat niin kauan kuin suurporvarit saavat hallita ja rosvoja. Erityisesti on naisten keskuudessa tehtävä uskonnovastaista työtä, paljastaen kirkon ym. uskonnollisten järjestöjen osuus kansan pimitäjänä näkemästä totuutta, todellista syytä hätäänsä.

7) Opiskelemaan nuorisoon, koululaisiin, teknillisiin opiskelijoihin ja ylioppilaihin on nuorisoliiton päästävä vaikuttamaan, osottaen kuinka valittava järjestelmä yhä supistaa opiskelumahdollisuuksia, nimenomaan köyhemmiltä, ja kuinka heidän on vaikea, usein mahdoton saada sitä työtä, mihin ovat suurella työllä, uhrauksilla ja velkaantumalla hankkineet pätevyuden, samoin kuin muutakaan työtä, vaan joutuvat lisäämään työttömien armeijaa. Vertauskohtana on osotettava, että samalla kun kapitalististen maiden nuorison tulevaisuus käy yhä pimeämmäksi, kasvaa sosialistisessa Neuvostoliitossa joka vuosi opiskelijain luku ja kaikki kouluutetut — velattomina — saavat työtä ammattivalmennuksensa mukaan, ja yleensä kohoaa työtätekevän nuorison elintaso kaupungissa ja maalla.

8) On selvästi paljastettava Suomessa, kuten koko kapitalistisessa maailmassa riehuva ja yhä synkkenevä kulttuuritaantumus (tieteen ja taiteen rappio, sivistysmäärärahan pienentäminen, ruumiinrangaistuksen käytäntöönotto, uskonnollinen pimentolaisuus) sekä nostatettava taistelua sitä vastaan. Erikoisesti on huomio kiinnitettävä niihin rebellisiin sivistyneistön piireihin, kirjailijoihin, taiteilijoihin, opettajiin ja opiskelemaan nuorisoon, jotka jo alkavat etsiä ulospääsyä kulttuurikriisistä. Niitä on tuettava mm. ohjaten vallankumouksellisia työläisiä tutustumaan heidän teoksiinsa ja kannattamaan heidän heikkojakin pyrkimyksiään kapitalistista taantumusta vastaan. Heihin on suhtauduttava ymmärtämyksellä, autettava heitä eteenpäin periaatteellisella, pätevällä arvostelulla, hemmottelematta heidän heikkouksiaan ja puolinaisuuksiaan, oikealla tavalla vetäen heitä leppymättömään taisteluun taantumuksellisia "kulttuurin" edustajia, suurpääoman prostituoimia tieteen ja taiteen alentajia vastaan. Suomen sivistyneistöä on kehotettava tutustumaan Neuvostoliiton kulttuurisaavutuksiin, siihen ahkeraan luomistyöhön, joka siellä on voimakkaassa vauhdissa työväenvallan, proletariaatin diktatuurin turvissa.

9) Ruotsalaisten pikkuporvarillisten kerrosten keskuudessa toimittaessa on osotettava, kuinka heitä ei aitosuomalaisten hyökkäyksiä vastaan suinkaan turvaa Ruotsalaisen Kansanpuolueen eikä sosdem johtajain politiikka, vaan ainoastaan liitto luokkatietoisien työväen kanssa kommunist-

tien johdolla. Todistuksena on esitettävä Neuvostoliitto, jossa sadat tsaarin ennen sortamat kansat, joista useimmat olivat kaikesta kulttuurista osattomat, nyt täyttäneet itsemääräämisoikeutta nauttien rakentavat kulttuuriaan, muodoltaan kansallista, sisällöltään sosialistista.

10) Vastakohtana kapitalistisen maailman kulttuuritaantumukselle ja aatteelliselle sekasorrolle on esitettävä ainoa eheä, edistyksellinen maailmankatsomus, marxismi-leninismi, kommunismi, jonka johdolla on saavutettu Neuvostoliiton kulttuuriedistys ja jonka ympärille kaikessa maailmassa kerääntyvät kulttuurin parhaat esitaistelijat. Näiden yhteyteen on autettava Suomenkin rehellistä sivistyneistöä, kaikkia, jotka tahtovat työväen mukana taistella taantumusta, sotaa ja kurjuutta vastaan, kulttuuritaantumusta vastaan, sorrettujen kansanluokkien pelastuksen ja ihmiskunnan vapauden puolesta.

Suomen työväen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta

SKP:n KK:n UB:n teesit (Hyväksytty KK:n plenumissa 1933).

I. Internationalismi

Se vallankumouksellinen tilanne, josta Suomen vallankumous 15 vuotta sitten nousi, oli välittömässä yhteydessä silloisen kansainvälisen tilanteen suurten maanjärjestysten, imperialistisen maailmansodan ja Venäjän vallankumouksen kanssa.

Heti kun Venäjän tsaarin itsevaltius kukistui, helmikuun vallankumouksessa 1917, tunsivat porvaristo Suomessa luokkavaltansa käyvän horjuvaksi ja haki kahdelta eri taholta ulkonaista tukea oman maan työväenluokkaa vastaan, toisaalta Venäjän porvariston, lähinnä sen väliaikaisen hallituksen ja toisaalta Saksan imperialismin taholta. Kun sitten Venäjällä suuri Lokakuun vallankumous Leninin puolueen johdolla pyyhkäisi pois väliaikaisen hallituksen, kukisti porvariston ja kapitalismin, nousi vallankumousliikkeen aalto heti Suomessakin korkeimmilleen ja jatkui siihen saakka, kunnes luokkavastakohtain äärimmäinen kärjistyminen ja molemminpuolinen aseistautuminen johti tammikuun lopussa 1918 luokkasotaan vallasta Suomen porvariston ja työväenluokan välillä. Suomen porvaristo huusi apua ulkomailta ja saikin Saksan imperialismilta sekä aseita että sittemmin myös sotaväkeä, samoin Ruotsista aseita, upseereja y.m. Suomen työväki taas sai apua ja aseita bolshevikeilta.

Suomen sosdem puolue ei v. 1917 ymmärtänyt eikä yrittänytkaan perusteellisesti arvioida kansainvälisen tilanteen ja Venäjän kumousliikkeen vaikutusta vallankumouksellisen tilanteen kehitykseen Suomessa; puolueelta oli aina suuresti vaivannut kansallinen karsinoituminen, syrjäseutumainen rajoittuneisuus ja eristyneisyys. Marxilaisuuden ideologia oli puolueessa omaksuttu pintapuolisesti. Puoluejohto kaiken aikaa jokseenkin kriittikittömästi omaksui sen kannan, mikä esiintyi Neue Zeitissa ja Kautskyn kirjoituksissa; näitä ja osaksi myös "itävaltalais-marxilaisten" kirjoituksia seurattiin, kun sitävastoin Leninin kirjoituksia ei tunnettu ja mikäli Venäjän työväenliikkeen kysymyksistä tietoja saatiin, saatiin niitä vuoteen 1917 asti enemmän menshevistisistä kuin bolshevistisistä lähteistä. Ainoastaan elävä yhteys bolshevikkien kanssa olisi voinut aut-

taa Suomen sosialidemokratian johtoa vapautumaan kansallisesta rajoittuneisuudestaan ja parlamentaarisesta maatumisestaan, mutta se yhteys puuttui. Tämä oli yhtenä pääsyynä siihen, että Suomen sosdem puolueen johto ei ajoissa ennen vallankumousta, ei koko vuoden 1917 kuluessa kyennyt itse näkemään eikä työväenluokalle osoittamaan vallankumouksellista perspektiiviä, vaan hapuili aina tammikuuhun 1918 asti ylipäänsä kaikkea selvää tilanteen arviointia ja perspektiiviä vailla. Suomen sosdem puolueen yhteys Venäjän bolshevikkien kanssa tosin v. 1917 kehittyi elävämmäksi, eikä Venäjän menshevikeillä, eserrillä y.m.s. ollut enää kesästä 1917 alkaen mitään menestystä heldän yrityksissään vaikuttaa Suomen sosdem eduskuntaryhmään (eritoten "valtalaki"-asiassa). Mutta Suomen sosialidemokratia ei aikanaan käsittänyt bolshevismin eikä Lokakuun vallankumouksen suurta historiallista kansainvälistä merkitystä. Se ei käsittänyt, että maailman historiassa oli nyt alkanut uusi aikakausi: kapitalismin yleisen pulan ja sosialisen vallankumouksen aikakausi. Eikä se toisaalta myöskään tehnyt itselleen ajoissa selväksi, mikä vaara Suomen vallankumousta saattoi uhata kansainvälisen imperialismin, s.o. silloin lähinnä Saksan imperialismin taholta ja miten se vaara piti yrittää nopealla toiminnalla välttää tai voittaa.

Tästä johtui ensimmäinen tärkeä opetus, minkä Suomen työväenluokka sai vuoden 1918 vallankumouksessa: **kansainvälisyyden, proletaarisen internationalismin opetus**. Sen täysin omaksuminen merkitsee nykyään ennen kaikkea sitä, että me, Suomen kommunistit, tunnemme ja täytämme seuraavat kolme velvoitusta:

1:ksi, on välttämättä voitettava kansallisen rajoittuneisuuden vaara. Tosin Suomen proletariaatilla on nyt todella internationalisinen, kommunistinen puolue, jota sillä 15 vuotta sitten ei ollut; mutta syrjäkuntalaisen rajoittuneisuuden jätteilä on vielä paljon Suomen työväen, vieläpä kommunistienkin riveissä. Niitä on väsymättömällä työllä poiskitkettävä, kohotettava puolueen marxilais-leniniläisen ideologian tasoa ja terästettävä proletaarisen kansainvälisyyden tietoisuus eläväksi niin kommunistien kuin myös laajain työväenjoukkojen riveissä.

2:ksi, on tehtävä Suomen työväelle ja talonpojille selväksi Neuvostoliiton kansainvälinen merkitys. Sankarillisten taistelujen ja sosialistisen rakennustyön saavutusten kautta on Neuvostoliitto NKP(b):n johdolla nyt kohonnut tuhansin kerroin voimakkaammaksi kansainvälisen vallankumouksen tukipylvääksi, kuin se saattoi olla v. 1918 Suomen vallankumouksen aikana. Mutta ei riitä suinkaan, että me kommunistit tämän selviön käsitämme; meidän on kaikille Suomen työläisille ja työtekevälle talonpoikain laajoille joukoille saatettava Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön suuri esimerkki elävään tietoisuuteen, kohottamaan heissä vallankumouksellista joukkoinnostusta ja uljasta, uhrantavallisuuden altista taisteluhaluja. Sillä Suomen voittoa vallankumous on itsensä Suomen työväen ja köyhäin talonpoikain taistelutehtävä.

3:ksi, voitettava imperialistisen sodanvaaran alliarviointi. Jos 15 vuotta sitten oli suoranainen sotatilanne maailmassa, niin on nytkin uhkaamassa ja tulossa imperialistinen maailmansota, niinhyvin imperialististen suurvaltain ja niiden vasallien sotajuonien johdosta Neuvostoliittoa vastaan kuin myös noiden suurvaltain keskinäisten risiriitain tavattoman kärjistymisen johdosta. Valko-Suomen porvaristo, Neuvostoliittoa vihaten ja peläten, asettuen lähinnä Englannin imperialismin käskyläiseksi, mutta samalla kannattaen myös Ruskun ja Puolan imperialistien neu-

vostovastaisia sotajuonia, suorittaa osaltaan kiihkeitä sodanvarusteluja Neuvostoliittoa vastaan, hautoen mielessään etupäässä Karjalan anastusta. On äärettömän tärkeä saada kaikki tämä nyt selväksi Suomessa mitä laajimmille köyhälistö- ja talonpoikaisjoukoille, joilta hallitus- ja sotaherrat koettavat nuo rikolliset hankkeensa salata, voidakseen sitten äkkiarvaamatta syöstä kansan sotaan. Sen vuoksi on nyt vähäisinkin sodanvaaran aliarvioiminen voitettava ja kutsuttava joukkoja viipymättä taisteluun lahtarien sotahankkeita vastaan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi. Sillä Neuvostoliittoa puolustaessaan Suomen köyhälistö suoranaisesti puolustaa omaa asiaansa.

2. Tilanne ja puolue

1. Jos kohta Venäjän vallankumousliike v. 1917 ulottui osittain suoranaisestikin Suomeen (ennen kaikkea Suomessa olevan venäläisen sotaväen keskuuteen) ja vaikutti vallankumouksellistuttavasti Suomen työväenliikkeeseen, olivat kuitenkin Suomen sisäiset kysymykset ja tekijät päävaikuttimina vallankumouksellisen joukkoliikkeen nousuun Suomessa. Näitä oli kolme päävaikutinta:

a) **Suomen proletariaatin ja porvariston välisen luokkavastakohdan suuri kärjistyminen.** Tämä johtui toisaalta Suomessa jo alkaneesta monopolistisen finanssikapitalismin kehityksestä, joka voitonhimossaan pyrki sota-aikana häikäilemättömästi tiukentamaan palkkatyöväen riistoa, käyttäen hyväkseen tsaarivallan terroria työväen palkkavaatimusten estämiseksi; toisaalta taas Suomen työväenluokan itseluottamuksen kasvamista niissä lukuisissa taloudellisissa ja poliittisissa osataisteluissa, joita se oli käynyt vuosista 1904—05 lähtien ja joissa sen järjestyneisyys oli kehittynyt verrattain pitkälle. Kun sitten sotatilan terroristit v. 1917 herposi, alkoi lakkoliikkeden sarja, myöskin sellaisissa työväen kerroksissa, kuten esim. maatyöläisten keskuudessa, jotka ennen olivat jääneet kaikkein kurjimmille palkoille. Samoin kohosi myös nopeasti työväenjoukkojen poliittinen aktiivisuus ja vallankumouksellisuus.

b) **Talonpoikaiskysymys:** Tähän kuului ensiksikin torpparikysymys, jota eduskunta oli paikkaillut, mutta jota se ei ollut ratkaissut. Oli selvää, ettei se torppareita lainkaan tyydyttänyt, vaan heidän keskuudessaan alkoi nousta kuohuntaa. Toiseksi puoliproletaarisen tilattoman väestön kysymys, jolta kapitalismi oli riistänyt mahdollisuuden maanviljelyksen harjoittamiseen, mutta antamatta sille myöskään vakinaisen palkkatyön tilaisuutta. Ja kolmanneksi kysymys maata omistavain köyhäin pien-tilallisten tukalan aseman parantamisesta ja turvaamisesta.

c) **Suomen itsenäisyyskysymys** oli kolmas pääkysymys, joka tsaarivallan kukistuttua nousi täydessä mitassa päiväjärjestykseen ja vaati ratkaisuaan. Kerenskin hallitus piti kiinni Venäjän imperialistisista valtaoikeuksista Suomen yli, ja ainoastaan bolshevikit puolustivat Venäjällä täyden itsemääräämisoikeuden myöntämistä Suomen kansalle. Suomessa taas kansan suuri enemmistö vaati kansallista vapautta, mutta kaikki porvaripuolueet olivat vastaan aina siihen asti, kunnes Venäjän Lokakuun vallankumous tapahtui.

2 Suomen silloisen sosdem puolueen johto ajoi näissä kysymyksissä eduskunnassa v. 1917 useita oikeita, joskin puutteellisia alotteita, kuten valtalaki, 8-tunnin työpäivälaki, kunnallislakien uudistus ja julistukseen **Ma vaadimme** sisältyvä ohjelma. Mutta se kävi tätä taistelua v. 1917

abtaasti parlamenttaarisissa puitteissa, ryhtymättä nostattamaan laajoja joukkoja eduskunnan ulkopuolella vallankumoukselliseen taisteluun. Kun Kerenski sulki Suomen eduskunnan, niin sosdem ryhmä mursi kyllä eduskunnan ovet auki, mutta ei silloinkaan vedonnut joukkoihin, vaan kääntyi heti takaisin tavanmukaisen parlamenttaarisuuden tielle. **Se ei pyrkinyt vallankumoukseen.** Suomen ammattijärjestön johto ja sosialidemokraattis-porvarillinen kokoomushallitus suorastaan vastustivat lakkoja ja multa vaistovaraisesti syntyneitä joukkoliikkeitä keväällä, kesällä ja alkusyksystä 1917, eikä sosdem puolueen johto pannut tikkoa ristiin niiden puolesta, eikä myöskään torpparien ja pientilallisten nostattamiseksi liikkeelle. Puoluejohto edisti kyllä silloin, joskin heikosti, punakaartien järjestämistä ja aseistamista, mutta ainoastaan jonkinlaiseksi takeeksi siltä varalta, että kävisi välttämättömäksi torjua porvariston hyökkäystä. Marraskuussa 1917, jolloin luokkavastakohtat maassa olivat kärjistyneet vallankumouksellisen kriisin pisteeseen ja työväen joukkojen taisteluhalu kohonnut korkeimmilleen, sosdem puolueen johto suorastaan pidätti, jarrutti joukkojen vallankumousliikettä: se ensin epäröi ja taipui lopulta suurlakon julistamiseen, mutta se ei lähtenyt johtamaan joukkoja valanottoon, vaan tyhjän odotuksen jälkeen lopetti suurlakon ilman mitään tulosta tehdäkseen vieläkin yhden yrityksen eteenpäin pääsemiseksi umpikujasta parlamenttaarisen laillisuuden tietä. Vasta sitten kun tämäkin yritys osoittautui täysin turhaksi ja toivottomaksi, kun porvariston luokkasotavalmistelut esiintyivät jo kaikessa räikeydessään, päätti sosdem puolueen johto julistaa vallankumouksen maassa ja lähti kumouksellisen hallituksen, Suomen Kansanvaltuuskunnan, etunenään.

3. Suomen silloinen sosdem puolue ei ollut poliittisesti yhtenäinen, vaan hajanainen. Siinä oli kaiken aikaa ollut täysin porvarillinen, revisionistinen oikeistosiipi vähemmistöläisenä **oppositiona**, ja johtavana enemmistöniä parlamenttaarisen luokkataistelun kantaa edustavat **“siltasaarelaiset”**, jotka kyllä taistelivat jatkuvasti, joskin puolinaisesti, oikeistoa vastaan, mutta itse olivat vuosien 1905—07 jälkeen vuosi vuodelta juuttuneet parlamenttaarisen reformipolitiikan ja legalismin (laillisuuden) suohon, loitoten yhä kauemmaksi todellisen vallankumouksellisen marxilaisuuden kannalta. Suomen ammattijärjestön johto oli oikeistolaisen ja **“sovittelijain”** käsissä, työväen osuustoimintaliikkeen johto kokonaan oikeistolaisen käsissä. Maaliskuussa 1917 oikeistolaiset menivät hallitukseen yhdessä porvaripuolueiden edustajain kanssa eivätkä siltasaarelaiset nousseet taisteluun tuollaista hallitusta vastaan, vaan opportunistisesti tahtoivat eduskunnan sosdem enemmistön kautta muka kontrolloerata sen toimintaa.

Vuoden 1917 keskivaiheelta lähtien esiintyi puolueessa myös puoluejohdosta **vasemmalla** olevia aineksia, jotka esittivät erinäisiä vallankumouksellisempia ehdotuksia kuin siltasaarelainen johto. Mutta heidänkin vallankumouksellisuutensa oli niin heikkoa, etteivät he edes pyrkineet saamaan johtoa käsiinsä, eivät esittäneet omaa poliittista platformua, eivätkä ryhtyneet taistelemaankaan siltasaarelaisia vastaan, kuten nämäkään eivät taistelleet heitä vastaan, — käytännössä molemmat toimivat **onlimmäkseen** käsikädessä. Näinollen sisäinen asema Suomen sosialidemokratiassa ei ollut samanlainen kuin Saksassa, missä spartakuslaiset taistelivat oppositiotaistelua kautskylaiskeskustalaisia vastaan ja keskustalaiset kävivät jo useita vuosia enemmän taistelua vasemmistoa kuin oikeistoa vastaan. Ideologiselta kannaltaan Suomen siltasaarelaiset oli-

vat kyllä kautskylaisia, mutta he eivät olleet juuriltaan irtaantuneet köyhällistön joukoista, niinkuin Saksan kautskylaiskeskustalaiset, eivätkä senvuoksi menettäneet kykyään siirtyä vallankumoukselliselle kannalle laajain työväenjoukkojen edistyvän radikaalisoitumisen painosta.

Suomen silloinen sosdem puolue ei ollut poliittisesti, mutta ei myöskään organisatorisesti työväenluokan todellinen **etujoukko**. Puolue oli suuri, löysä joukkojärjestö, johon maan kaikki ammattiyhdistykset olivat kollektiivisesti liittyneet, ja lisäksi kuului siihen iso joukko maalaistyöväenyhdistyksiä. Puolue toiminnan yhtenäisyys ja puoluekuri oli aivan heikkoa. Näin ollen ei puolue järjestömuotonsakaan puolesta saattanut keltavaata vallankumouksellisia joukkotaisteluita johtamaan, vaan ainoastaan vaalikamppailuja käymään. Ainoa mahdollinen tie, millä tästä puolueesta olisi voinut tulla vallankumousliikkeen johtamistehtävään kelpaava puolue, olisi ollut **puolueen hajottaminen kahtia**, s.o. ainakin oikeiston ajaminen puolueesta pois ajoissa ennen vallankumousta, puolueen uudesti järjestäminen ja tietysti sen poliittisen linjan korjaaminen. Oikeiston erottaminen puolueesta olisi jo sinänsä kohottanut puolueen toimintakykyä; se olisi vapauttanut sen siitä poliittisesti vahingollisesta ja vaarallisesta tilasta, että puolueen yhteyden säilyminen voitiin ostaa vain tekemällä opportunistisia myönnytyksiä oikeistolle; siis siltasaarelainen johtokin olisi puolueen hajaantumisen jälkeen voinut nopeammin kehittyä vallankumoukselliseksi, jotapaitsi puolueen jäsenjoukkojen edessä olisi tällöin esiintynyt selvempänä ja jyrkempänä periaatteellinen ristiriita vallankumouksellisen ja reformistisen liikkeen välillä, se olisi jouduttanut jäsenistön kumouksellisoitumista ja olisivat taas voimakkaammin painostaneet johtoa vasemmalle. Mutta ei edes vasemmisto uskaltanut vaatia oikeiston erottamista ja puoluejohto teki kaikkensa välttääkseen puolueen hajoamisen. Tämä pyrintö oli siltasaarelaisen opportunistisuuden **kulmakivi**. Se tuijotti v. 1917 tulevaisuuteen pelkästään puolueen vaalivetovoiman kannalta katsoen, ja sen vuoksi siitä näytti onnettomuudelta työväen asialle, jos sosdem puolue hajoaisi kahtia. Ei kukaan Suomen sosialidemokraateista käsittänyt puolueen johtavaa osaa vallankumouksessa, ja niin olikin seurauksena, että Suomen työväen vallankumous tosiasiansa jäi kokonaan **puolueen johtoa vaille**. Puoluejärjestö itseasiassa hajosi alkutekijöihinsä vallankumouksen alkaessa, ainakin sen keskus- ja piirijärjestöt. Puolueen keskusjohdosta jäi jällelle vain jonkinlainen agitproposasto. Siltasaarelaiset kaaderit, yhdessä heistä vasemmalla olleiden kanssa, lähtivät miltei kaikki henkilökohtaisesti vallankumoukselimiin. He olivat kaikesta opportunistisesta sosialidemokraattisuudesta huolimatta niin läheisesti yhteenkasvaneet Suomen proletariaatin laajain joukkojen kanssa, etteivät luopuneet työväen taistelurintamalta. Lähtipä osa oikeistolaisiakin aineksia mukaan, mutta johtava osa oikeistoa jäi lahtarien puolelle, saboteeraamaan ja vehkeilemään vallankumousta vastaan.

Se historiallinen teko, että Suomen sosdem puoluejohdon jäsenet edes rammikuussa 1918 alkoivat vallankumouksen ja asettuivat sen etunensä, se ei ollut heille virheeksi, vaan ansioksi luettava. He olivat nyt lopultakin ratkaisevasti siirtyneet vallankumouksen kannalle, mutta selvä oli, etteivät he silti vielä olleet lähimainkaan vapautuneet entisestä parlamentaarisen sosialidemokraattisuuden painolastistaan. Se haittasi heidän toimintaansa monessa suhteessa koko vallankumousajan ja aiheutti suuria virheitä ja puutteita heidän puoleltaan. Vasta vallankumouksen

koviä kokemusten jälkeen ja Leninin opetuksiin tutustuttua heistä tuli kommunisteja, ja syksyllä 1918 joukko entisiä Suomen sosialidemokraatteja perusti uuden työväenpuolueen: **Suomen kommunistisen puolueen.**

4. Edelläolevasta on nykyään tehtävä ennen kaikkea seuraava johtopäätös:

Suomen työväen vallankumouksen historia vahvisti todeksi Leninin sanan, ettei proletaarinen vallankumous voi voittaa ilman että sen johdossa on kommunistinen puolue. Vuosina 1917—18 Suomen työväenluokalla ei ollut kommunistista puoluetta. Nyt se on! Silloisen sosdem puolueen uumenista saattoi vain puolueen hajaantumisen jälkeen ja sen jäsenistön poliittisesti uudestisyntymisen kautta syntyä kommunistinen puolue. Sen vuoksi oli silloin puolueen yhteyden suojeleminen pahinta opportunistia. Nyt on taistelu kommunistisen puolueen yhteyttä vastaan pahinta työväen vallankumouksen asian vahingoittamista. Kommunistinenkin puolue voi tehdä virheitä ja niin on SKP:kin tehnyt. (Ennen kaikkea puolueen laiminlyönnit v. 1930 fasistimullistuksen edellä ja aikana). Mutta kommunistinen puolue olkaisee virheensä ja ottaa niistä bolshevistista oppia. Tärkein edellytys Suomen köyhälistön tulevan vallankumouksen voitolle on juuri uusi puolue, kommunistinen puolueemme. Sen on Suomen työväki kalliisti hankkinut. Sen kehittäminen, puolustaminen ja vahvistaminen on Suomen jokaisen luokkatietoisien työläisen ensimmäinen vallankumouksellinen velvollisuus.

3. Vuoden 1918 vallankumouksen ohjelma ja käytäntö

1. Koko 3-kuukautisen vallankumousajan esiintyi Suomen Kansanvaltuuskunnan ja muidenkin vallankumouksen hallituselinten toiminnassa tavaton ideologinen takapajulle-jäänti, läpikäyvä kaksinaisuus eli ristiriitaisuus toisaalta väärän ohjelmakannan, pikkuporvarillis-vallankumouksellisen tietoisuuden ja toisaalta monien oikeasuuntaisten, proletaaris-vallankumouksellisten toimenpiteiden välillä, joihin käytännössä sittenkin johduttin.

Suomen Kansanvaltuuskunta ei esittänyt proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen, vaan porvarillis-kansanvaltaisen vallankumouksen ohjelmaa ja tunnuksia. Tämä oli yksi sen poliittisia päävirheitä. Sen esittämä valtiosääntöehdotus olisi v. 1904—05 voinut olla vallankumoukselliselta kannalta edistyksellinen, mutta nyt, kun Suomessa oli jo kymmenen vuotta ollut voimassa verrattain yleinen äänioikeus ja eduskuntalaitos, nyt, kun oli kysymys jo proletaarisesta vallankumouksesta, oli tuo ehdotus periaatteellisesti aivan mahdoton ja väärä. Se kuvasti vain Suomen silloisen sosialidemokratian parlamenttaaristen harhojen voimallisuutta, joita erityisesti oli vahvistanut se seikka, että Suomen sosdem puolue oli jo kerran vaaleissa voittanut enemmistön eduskuntapaikoista, ja toiseksi se seikka, ettei Suomen porvaristolla ollut vallankumoukseen asti mitään sotaväkeä eikä v. 1917 edes luotettavaa poliisilakaa.

Luonnollisesti oli Suomen vallankumouksella yhä edessä useita suuria porvarillis-kansanvaltaisen vallankumouksen tehtäviäkin loppuunvietävänä, ennen kaikkea torpparien ja mäkitupalaisten vapautus, jonka kansanvaltuuskunta kyllä julistikin voimaan. Mutta tuollaiset tehtävät saattoi proletaarinen vallankumous ohimennen viedä loppuun, ne eivät voineet määrätä vallankumouksen perusluonnetta. Kysymys olisi pitänyt

asettaa selvästi ja päättävästi köyhälistön diktatuurista, kapitalismin kukistamisesta, sosialistisesta vallankumouksesta. Mutta Suomen Kansanvaltuuskunta, joka sekin epäilemättä tarkoitti avata tien sosialismia kohti, meni ohjelmassaan päin honkia. Sen päässä eli yhä se vanha, pohjaltaan reformistinen, pikkuporvarillinen harhakäsitys, että sosialismin muka voitiin päästä yleisen äänioikeuden pohjalle rakentuvan muodollisen kansanvallan kautta, ja että maassa, missä kansanenenemistö oli talonpoikaisväestöä, ei muuta tietä sosialismin voitu ajatellakaan. Suomen vallankumousohallitus ei lainkaan käsittänyt, että sosialismin voitiin päästä ainoastaan työväen diktatuurin kautta. Se ei tuntenut Leninin esittämää ja II internationalen johtajain väärennyksistä puhdistamaa Marxin oppia valtiosta, eikä käsittänyt, ettei porvarillista, parlamenttaarista valtiokoneistoa voida niin parantaa, että se kelpaisi otettavaksi työväen asian palvelukseen, vaan että se on hävitettävä ja tilalle luotava työväenluokan oma valtakoneisto. Venäjällä oli jo 2—3 kuukautta ollut voimassa neuvostovalta, mutta siihen aikaan ei vielä oltu tietoisia siitä, että siinä oli syntynyt kansainvälisen työväen vallan muoto (toveri Lenin v. 1919 esitti tämän suuren ajatuksen).

2 Käytännössä kuitenkin osottautui työväen vallankumouksen virta voimakkaammaksi kuin vallankumouksen johtajain virheelliset suunta-yritykset. Niin johtui Suomen Kansanvaltuuskunta ja muut työväen valtaelimet käytännössä toteuttamaan toista, — oikeampaa politiikkaa, kuin ideologiansa ja ohjelmansa mukaista.

Ohjelmassa ei ollut tehtaiden pakkoluovutusta, mutta käytännössä niitä pakkoluovutettiin ja panttiin käyntiin vallankumousohallituksen toimesta. Yksityisiä suurtilojakin otettiin työväen hallintaan. Ohjelman mukaan piti ylipäänsä vasta eduskunnallisen lainsäädännön kautta vähitellen siirtämisen sosialististen toimenpiteiden tielle, — käytännössä panttiin sellaisia toimenpiteitä alkuun heti, vallankumousohjelman määräysten perusteella.

Ohjelma ei edellyttänyt valtiollisten oikeuksien riistämistä porvaristolta. Mutta käytännössä siltä riistettiin valtiolliset oikeudet. Paperilla suunniteltiin porvarillis-kansanvaltaisen valtiokoneiston paikkailemista, eikä sen syrjäyttämistä. Mutta käytännössä johduttiin se syrjäyttämään. Ohjelma ei edellyttänyt työväen oman luokkavaltakoneiston luomista. Mutta käytännössä luotiin alku sellaiseksi koneistoksi, joskin kehittymätön, väliaikainen ja pääasiassa vain työväenjärjestöihin nojautuva (Kansanvaltuuskunta, Työväenjärjestöjen pääneuvosto, paikalliset työväenjärjestöjen eduskunnat, teollisuuskomiteat, vallankumousoikeudet, punakaartit, miliisi j.n.e.). Sanalla sanoen: käytännössä johduttiin Suomen vallankumouksessa monessa suhteessa toteuttamaan työväen diktaturia.

Nykyään on kaikkien Suomen kommunistien velvollisuutena:

Käydä väsymätöntä taistelua eduskunnallisen kansanvaltaisuuden harjoja vastaan, joita vielä on paljon olemassa Suomen työtätekevään kerrosten riveissä ja joita niiden keskuuteen alinomaan levittävät porvariston puolueet, varsinkin sosialfasistit. Lähtien vuoden 1917 ja 1918 historiallisista kokemuksista on osotettava, etteivät työtätekevät riistetyt luokat ikinä voi päästä vapaiksi porvarien luokkaorjuudesta eduskunnallista tietä: että proletaarisen vallankumouksen kautta on riistettävä porvaristolta ei ainoastaan aseet ja tuotantovälineet, vaan myös kaikki valtiolliset oikeudet ja mahdollisuuskin jatkaa poliittista toimintaa: ettei siis ole ajettava takaa minkäänlaista parannettua eduskunnallista kan-

sanvaltaa, vaan saatettava voimaan työväen ja köyhän talonpoikaissäestön kansanvalta, neuvostovalta ja työväen diktatuuri sekä alettava päätävästi sosialistinen rakennustyö Suomessa. Ainoastaan tällä tiellä ja tällä selvällä ohjelmalla voidaan saavuttaa työtätekevään, riistettyjen ja orjuutettujen luokkain yhteiskunnallinen vapaus, hyvinvointi ja kulttuuri-kehityksen rajaton mahdollisuus.

3. Kun Suomen Kansanvaltuuskunta poliittisesti oli itse enemmän vallankumouksen johdettavana kuin sen johtajana, oli siitä seurauksena, ettei se myöskään kyennyt mobilisoimaan taisteluun köyhälistön vallankumouksellisia joukkovoimia niin valtavasti ja nopeasti kuin olisi ollut välttämätöntä. Vallankin luokkasodan alussa, ennen rintamain muodostumista ja lujittumista, olisi rintamalla ollut mahdollista saavuttaa suuria, ehkäpä ratkaisevia tuloksia ripeällä, rohkealla ja tarmokkaalla hyökkäystaktiikalla. Vallankumoukselliset valtaelimet hajottivat silloin liiaksi voimiaan eri hallintotehtäviin, kun olisi pitänyt keskittää kaikki voimat luokkasodan käyntiin ja sen välittömään avustamiseen.

Kieltämättä olivat vaikeudet erittäin suuret. Suomen työväellä ei ollut minkäänlaista sotakokemusta, aniharvat työläiset olivat koskaan saaneet vähintäkään sotilaallista opetusta (nekin harvat parikymmentä vuotta sitten), puhumattakaan upseerikouluutuksen saaneista. Aseita ei alussa riittänyt kuin plenelle osalle punakaartilaisista. Kaikki tämä osaltaan vaikutti punakaartin hyökkäystointen viivästymiseen alussa. Samoin sitoi voimia alussa moniainden etelä-Suomessa olevain lahtaripesäkkeiden välttämätön puhdistaminen, kun laiminlyötiin "GPU:n" järjestäminen, jonka avulla olisi pantu todellinen vallankumousjärjestys voimaan rintaman selkäpuolella. Joka tapauksessa oli saamattomuus, voimain keskityksen puute ja ponnistusten riittämättömyys pääsyynä siihen, ettei alkuviikkoina päästy etenemään pitemmälle pohjoista kohti.

Punaisen rintaman kokoamisessa ja järjestämisessä suoritti Suomen työväki suurenmoisen työn. Muutamassa viikossa oli koko maan leveydeltä lahtareita vastassa ehkä tuhansien eri punakaartien ketju, yhteensä 80 tuhanteen mieheen nouseva vallankumouksellinen armeija. Tämä suoritus osoitti Suomen työväenluokan korkealle kehittyntä organisatiosykkyä ja valmiutta vallankumoukselliseen taisteluun. Puolustustaistelussa oli tämän armeijan voima ja kestävyys sangen suuri. Monen monia korkeasti kouluutettujen upseerien johtamia lahtarijoukkojen hyökkäyksiä selöi sankarillisesti takaisin, tuottaen nille raskaita menetyksiä. Mutta sen hyökkäysvoima sotilaallisen kokemuksen ja asiantuntevan rintamajohdon puutteessa, oli alvan riittämätön. Paremmalla poliittisellakin työllä olisi voinut suuresti nostattaa sen hyökkäysintoa ja voiton varmuutta, kuin myöskin lujittaa sen rintamakuria, jota usein haittasi punakaartilaisdemokratia ja osaksi myös yksityisten kelvottomain ainesten vaikutus, kun puolue ei pitänyt huolta kunnollisten päällikköjen saamisesta kaikille punakaarteille. Paha laiminlyönti oli myöskin se, ettei valkoisten rintaman selkäpuolelle järjestetty esiintymisiä ja kapinoita, mihin Pohjolassa ja muuallakin olisi ollut edellytyksiä.

Yleensä siihen saakka, kunnes Saksan armeijan maahannousujoukot saapuivat selkäpuolelle, pysyi Suomen köyhälistön punainen rintama horjumattomana. Silloin kävi välttämättömäksi rintaman läntisillä oilla olevain joukkojen nopea vetäminen itäänpäin, Kymijoen taakse, mutta tällaista suurta manööveriä eivät punaiset joukot pystyneet suorittamaan, vaan tulivat lyödyiksi hajalle ja kärsivät tappion kautta linjan.

Tämän luokkasodan kokemuksista on Suomen työväellä ja kommunistisella puolueella tavattoman paljon oppimista vastaisuuden varalle. Niitä kokemuksia on yhä edelleen yksityiskohtaisesti tutkittava ja valaistava, mutta tärkeintä, mitä niiden johdosta on mielessä pidettävä ja terotettava, on seuraava:

1:ksi, että kapinaan on suhtauduttava taitona, jota on vakavasti ja ajoissa opittava;

2:ksi, että kapinan hetki on tarkasti ja monipuolisesti harkiten valittava, oikeata hetkeä ohipäästämättä;

3:ksi, että kapinan alussa menestys riippuu ennen kaikkea ripeästä toiminnasta, joka ei salli minuuttikaan vitkastelemista;

4:ksi, että siitä hetkestä alkaen, kun kapina on päätetty nostaa, on hyökkäys parasta taktiikkaa ja uskallus parasta politiikkaa;

5:ksi, että kapinaa ei koskaan voita parhainkaan työväen esikaarti, jos se on eristetty laajoista joukoista eikä saa niitä nostatettua mukaan; kapinan voittaa työväenluokka suurten joukkojen voimalla, jos niitä oikein johtaa urhoollinen esikaarti, Kommunistinen puolue.

4. Johtopäätöksiä

1. Suomen porvaristo paljasti v. 1918, varsinkin petomaisilla joukkoteurastuksillaan vallankumouksen tappion jälkeen, perinpohjin luokkaherruntensa lahtariluonnon. Siihen perustuva syvä luokkaviha auttaa varmaan Suomen köyhälistöä tulevassa valtataistelussa alunpitäen ryntäämään vihollisensa kimppuun mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja iskuvoimalla. Se kokemus, minkä työväenluokka sai 15 vuotta sitten, helpottaa nyt kommunistisen puolueen joukkotyötä. Suomen työväen joukkoja ei ole vaikea saada käsittämään, mitä on nyt voimassaoleva valtakomento, mitä on fasistinen diktatuuri, että ohjaket ovat suurporvariston käsissä, että lapualainen lahtariliike on kapitalistisen rahavallan nyrkki ja että suojeluskunnat, jotka köyhälistö tapasi vastassaan luokkasodan rintamalla vuonna 1918, ovat Suomen kapitalistien lahtarikaarteja. Sen vuoksi on Suomessa nyt täysin mahdollista, jos vain tehdään tarmokasta bolshevistista joukkotyötä, koota työtätekevien joukkojen laajan enemmistön kannatus SKP:n aktionitunnuksille:

Lahtarihallitus kukistettava!

Työväen ja talonpoikain etujen puoltajat vankiloista vapaiksi!

Tuhottava lapualainen lahtariliike!

Suojeluskunnat hajoitettava, päälliköt rangaistava, aseet luovutettava työväelle ja köyhälle talonpoikaisväelle!

2. Fasismien aatteellisena pohjana on porvariston yllyttämä kansallisuuskiihko. Sitä vastaan on käytävä väsymätöntä taistelua sekä työväen että varsinkin pikkuporvariston ja talonpoikaiston keskuudessa. On osoitettava, miten katalasti kaikki Suomen porvaripuolueet v. 1917 Kerenskin aikana, kannattivat Venäjän porvariston taistelua Suomen kansan itsemääräämisoikeutta vastaan; miten ne sitten, kun neuvostohallitus oli jo vapaaehtoisesti myöntänyt Suomelle täyden riippumattomuuden, valehtelivat Pohjanmaan talonpojille ja kaikille muillekin, värvätessään väkeä valkoiselle rintamalle, että kysymyksessä oli muka vapaustaistelu Suomen itsenäisyyden puolesta, eikä luokkasota Suomen köyhälistöä vastaan. On myös osoitettava, miten Suomen porvariston päämiehet v. 1918 häpeällisesti möivät maan Saksan imperialismille ja myöhemmin Englannin im-

perialismin palvelukseen. Ja nyt, jolloin kansan laajoille kurjuutta kärsiville kerroksille käy päivä päivältä yhä selvemmäksi, että Suomen porvaristo vie maan perikatoon, että finanssikapitalistiset porhot ovat itse näistä Suomea hallitessaan niin hillittömästi sitä rosvonneet, ettei enää talouspulasta ulospääsyä näy, nyt, jolloin enin osa Suomen työväkeä, pikkuporvaristoa, maalaisköyhälistöä ja talonpoikia on sortumassa äärettömän hädän kynsiin, nyt yrittävät taas porvarit ja papit lietsoa kansallisuuskiihkoa Neuvostoliittoa vastaan havitellen Karjalan anastusta, ja mättävät suunnattomia summia kansan varoja sotavarustuksiin. Tuota konnamaista sotapolitiikkaa vastaan on kaikkialla Suomessa nostettava laajoja joukkoja, julistaen SKP:n tunnuksia:

Alas sotahullut herrat! Estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sotaseikkailuun!

Vakava ystävyys Suomen kansan ja suuren Neuvostoliiton kansain kesken voi olla — ja kerran tulee olemaan — Suomen kansan arvokkain apu ja tuki.

3. Kun pula ja kapitalistinen riisto Suomessa on viime vuosina raskaasti koskenut talonpoikaisväestöönkin, on sen keskuudessa esiintynyt laajempaa tyytymättömyyttä ja liikehtimistä kuin koskaan ennen. Vallankumouksellisen työväen on nyt kannatettava ja ohjattava talonpoikaisjoukkojen taistelua finanssipääomaa ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan. On vaadittava, että pulaan joutuneet pienviljelijät, jotka elävät kättensä työstä, vapautetaan veronmaksusta sekä velkain suorituksesta pankkeille ja koronkiskureille. On paljastettava, miten talonpoikia nyletään kapitalistisella hintapolitiikalla, vallankin osuuskapitalististen yhtymäin toimesta (Valion, Hankkijan, osuusmeljerien y.m.), joiden takana on suurpankit. On paljastettava maalaisliiton ja muidenkin talonpoikia petkuttavain puolueiden politiikka. On taisteltava talonpoijan rinnalla pakko- huutokauppain estämiseksi. Vuoden 1918 kokemusten johdosta on työväen ja köyhäin talonpoikain muistettava, että he ainoastaan lujaan yhteisrintamaan keskenään liittymällä voivat voittaa porvariston, mutta elleivät he taistele käsikädessä, niin yhteinen vihollinen nielee heidät molemmatkin. Sen vuoksi SKP julistaa tunnuksen:

Työväenluokan ja pienviljelijäin yhteisrintama voimakkaaksi!

4. Porvarillinen järjestelmä tarvitsee pystyssä pysyäkseen tukikohdan myös työväenluokan keskuudessa. Suomen sosdem puolue on porvariston yhteiskunnallinen päätuki. Tämä puolue eroaa suuresti Suomen vanhastakin sosialidemokraattisesta puolueesta. Se on sosialifasistinen puolue, joka ei ikinä lähde vallankumoukseen, vaan taistelee porvarien puolella työväen vallankumousta vastaan. Sen pääjohtajat, Välnö Tanner y.m. olivat miltei kaikki jo vanhan työväenliikkeen riveissä revisionistisia porvarien kätyreitä. Nyt niistä on tullut täysiä sosialifasisteja, jotka lahtarien eduksi hajottivat Suomen Ammattijärjestönkin. Heitä on porvaristo käyttänyt lahtarivallan ministereinäkin. Välnö Tanner sai pari viikkoa komentaa suojeluskuntia, Kalle Heinonen hääriä sotaministerinä, Välnö Vuolijoki nuoleksia Mannerheimin saappaanpohjia jne. Mutta kaikkea tästä huolimatta nuo sosialifasistit ovat vielä olevinaan jotain parempia työväen "ystäviä" kuin muut porvarit. Ne ovatkin erityisiä työväen äänlippujen ja jäsenmaksujen ystäviä, ja näitä molempia kalastaessaan osaavat he ovelasti metkuilla ja jaaritella työväen etujen ajamisesta. Ennen kaikkea ne osaavat hämätä monia työläisiä ja pikkuporvareita sanasodallaan lapualaisia vastaan. **Kaikeiden Suomen porvaripuolueiden kesken on nykyään**

hankauksia ja torailua, — niin myöskin lapualaisten ja sosialifasistien kesken. Viimemainitut ovat jonkinlaisia keskustaporvareita, joita lapualaiset monessa asiassa halveksivat ja haukkuvat, joskus uhkailevatkin. Siis keskinäistä riitaa ja toraa niiden kesken kyllä on, mutta riita ei ole suinkaan siitä, että toinen puolustaisi kansanvaltaa ja toinen fasistista diktatuuria (niinkuin sosialifasistit välttävät). Molemmat ne puolustavat vallankumouksellista työväkeä vastaan sitä porvariston fasistista diktatuuria, mikä Suomessa nyt on voimassa. Mutta sosialifasistit tahtovat, että tämän diktatuurin pultteissa pitäisi hallita kansaa myös parlamentaarisella oveluudella eikä hihkumalla ja riehumalla miten sattuu, josta kansan kärsivällisyys voi katketa ja porvariston diktatuuri joutua vaaraan.

Siis siitä on riita niiden kesken, millä menettelyllä porvariston diktatuuria parhaiten voidaan tukea. Mutta työväen edessä sosialifasistit hämäävät tämän kysymyksen kokonaan toiseksi, kuin muka he puolustaisivat kansanvaltaa fasismia vastaan, tahi työväen etuja taantumusta vastaan! Tätä niiden huiputusta eivät vielä läheskään kaikki Suomen työläiset näe läpi, vaan luulevat että sosialifasistien kannattaminen esim. vaaleissa on sentään "plenempi paha" kuin oikein lapualaisten emälähtarien kannattaminen. On saatava sosialidemokraattiset työläiset käsittämään, että "molempi parempi", — että toinen on parempi oveluudessa, toinen petomaisuudessa. Molemmatkin viholliset on tehtävä vaarattomiksi. Mutta sosialifasistien tekeminen vaarattomiksi on alettava siitä, että ne eristetään työläisjoukoista.

5. Kommunistinen puolue katsoo eteenpäin, ei taaksepäin. Se ottaa menneistä vallankumouksista oppia edessä olevia vallankumoustaisteluja varten. Nyt on taas tulossa uusi vallankumousten ja sotien aika koko maailmassa. Siksi on kaikissa kapitalistisissa maissa nyt kiiruhdettava köyhälistön valmistamista edessä oleviin valtataisteluihin. Missä vähänkään vitkastellaan, siellä jäädään jällelle ja ollaan vaarassa, että suuret tapaukset yllättävät meidät valmistumattomina.

Niin kävi Suomessa vanhalle työväenliikkeelle v. 1917—18. Ajoissa ennen vallankumousta olisi pitänyt valmistaa siihen työväenluokkaa. Ei vasta tammikuussa 1918, eikä vasta marraskuussakaan edellisenä vuonna, vaan vuonna 1916 — silloin olisi tullut alkaa mitä tarmokkain osataistelujen mobilisointi. Silloin jo työväenjoukkojen taisteluhenkä nousemistaan nousi. Jos silloin olisi ollut todella bolshevistinen puolue sitä nousua auttamassa ja ohjaamassa, niin vuoden 1917 keväällä ja kesällä olisi Suomessa saatu järjestettyä suuremmissa köyhälistön joukkoliikkeitä, joissa Suomen työväenluokka olisi niin valmistunut vallankumoukseen, että se marraskuussa olisi voinut voittaa. Silloin ei olisi valmistelussa myöhästytty.

Nyt on kysymys asetettava suunnilleen samoin. Nyt on SKP:n ja kaikkien sen järjestöjen ja jäsenten teossa näytettävä osanneensa ottaa bolshevistista oppia Suomen vanhan työväenliikkeen laiminlyönneistä vuosina 1916, 1917 ja 1918. Opportunistisen jällellemisen vaara on nytkin olemassa ja se selvästi nähtävä. Jokaisen kommunistin on käsitettävä, että juuri nyt, tänään, eikä vasta huomenna, on pantava täyteen käyntiin bolshevistinen joukkotyö, on järjestettävä kaikkialla maassa kommunistinen yhteys laajoihin joukkoihin, työmailla, työttömien keskuudessa, ammattijärjestöissä ja maakylissä. Kaikkialla on ohjattava joukkoja liikehtimään,

esittämään vaatimuksiaan, taistelemaan jokapäiväisten etujensa puolesta ja jokapäiväistä sortoa vastaan.

Jos näin tehdään, niin silloin ei myöhästyä. Silloin on Suomen työväenluokka valveillaan. Silloin sen joukot luottamuksella seuraavat Suomen kommunistisen puolueen johtoa ja lahtarilaumain edessä julistavat pelottomasti sen tunnuksia.

Kova kovaa vastaan!

Vapaaksi rahavallan ja virkavallan kynsistä.

Suomesta on luotava työväen ja talonpoikain tasavalta!

Näin tulee vuoden 1918 vallankumouksen tappiosta se voiton porras, jolta Suomen työväenluokka SKP:n johdolla nousee valtaan.

Suomen fasismi ja SKP:n lähimmät tehtävät

Vallankumouksellisen kriisin objektiivisten edellytysten nopeasta kypsymisestä Suomessa todistavat ennen muuta **luokkasuhteiden voimakas kärjistyminen, luokkataistelun terävöityminen**. Siihen johtaa ensinnäkin **työtätekevien riistämisen pahentaminen**, minkä porvaristo pulakautena on kiristänyt äärimmilleen niin työläisiin kuin työtätekeviin talonpoikiin ja pikkuporvariston laajoihin kerroksiinkin nähden. Etupäässä juuri työtätekeväin luokkain elintasoja kurjistamalla sekä Suomen rahanarvoa alentamalla Suomen porvaristo onnistuikin pääsemään talouspulasta vissinlaiseen lamakauteen sekä vilkastuttamaan tuotantoa useilla eri aloilla. Työttömyys on tämän johdosta tuntuvasti vähentynyt, mutta työtätekevien yleinen rosvoaminen jatkuu ja tämä ei voi olla herättämättä vastarintaa työtätekevien taholta ja vaikuttaa se siis vallankumouksellisen kriisin objektiivisten edellytysten kypsymiseksi. Luokkasuhteiden terävöitymistä edistää eri muodoissa esiintyvä **työtätekevien luokkien kumouksellistuminen**. Työväenjoukkojen luokkatietoisuuden selviäminen ja mielialojen kumouksellistuminen ilmenee reformististen illusionien ja legalismin pienentymisenä, huomattavien sosdem joukkojen alkavana vasemmistumisena, mihin vaikuttavat paitsi Saksan, Itävallan ja Suomenkin fasistikomennon opetukset, erikoisesti Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön vaikutus. Tämä kumouksellistuminen ilmenee osittain myöskin ammatillisiin järjestöihin liittymisenä sellaisienkin työväenkerrosten taholta, jotka eivät aikaisemmin ole ammatillisiin järjestöihin kuuluneet. Luokkataistelun terävöitymistä selviää ilmauksia ovat alkanut **lakkoliike, eräät mielenosoitukset** ja suurtenkin joukkojen kerääntyminen mielenosoituspaikoille kompuolueen kutsusta ja **köyhäin talonpoikain taisteluliikkeet**. Työväen ja pikkuporvarillisten joukkojen yhteys on edistynyt, erikoisesti mitä tulee talonpoikiin, jotka eivät entisessä laajuudessa mene lakonrikkureiksi, vaan päinvastoin osallistuvat lakkoihin, avustavat ja tukevat lakkolaisia. Myöskin kaupunkien pikkuporvariston keskuudessa on havaittavissa lähentymistä työväestöön. Laajojen joukkojen ja kompuolueen yhteys on alkanut parantua ammatillisen liikkeen alalla, sitä on toteutettu taloudellisissa laikoissa, joihin on ottanut osaa myös järjestymättömiä työläisiä.

Vallankumouksellisen kriisin edellytysten nopeaa kypsymistä Suomessa edistävät edelleen **hallitusvallan lujunta horjuttavat tekijät**, jotka lähentävät "huippujen kriisiä". Suomen kapitalistisen talouden siirtymistä lamatilasta varsinaiseen yleiseen nousukauteen estävät monet taloudelliset vaikeudet, joita aiheuttavat sisäisten markkinoiden tavaton supistuminen työtätekevien ennenkuulumattoman ryöstämisen seurauksena, työttömyy-

den pysyväisyys, maatalouspulan jatkuminen, valtiovelan ja sen korkojen suhteeton rasittavuus tuottamattomien valtiomenojen ylettömyys vientimarkkinoiden odotettavissa oleva supistuminen ulkomaisten autarkiapyrkimysten johdosta, depressiokauden jatkuminen kapitalismin päämaissa y.m. tekijät, näiden vaikeuksien lisääntyminen voi yhdessä muiden tekijöiden kanssa johtaa **fasismin** niidenkin muotojen **kriisiin**, joissa sitä tähän asti Suomessa on toteutettu. Muina tällaisina tekijöinä vaikuttavat porvariston sisäiset ristiriidat, kuten määrätty taloudelliset eturistiriidat eri kapitalistiryhmien kesken, kansallisuuskysymys, vissi kilpailusuhte kokoomuksen ja IKL:nkin välillä, vielä toistaiseksi vaikuttava sopimukseen pääsemättömyys kokoomuksen ja "laillisuusrintaman" puolueiden välillä, mahdollisuus saada aikaan "lujaa hallitusta" parlamentaarista tietä jne. sekä sotaperspektiivi, mikä vaarantaa hallitusvallan tilaa ja hermostuttaa sitä. Voimakkaimpana "hulppujen kriisiä" edistävänä tekijänä on tietysti luokkataistelun kärjistyminen, tyytymättömyyden kasvu "alhaalla".

Tämä kumouksellistuminen tulee lähiaikoina yhä kasvamaan ja on kompuolueen velvollisuutena siksi ponnistaa voimansa sellaisen lujan yhteyden aikaansaamiseksi laajoihin joukkoihin, että puolue vallankumouksellisen kriisin syntyessä — joko ennen sotaa, mutta joka tapauksessa sodan yhteydessä — kykenisi johtamaan joukot vallankumoukselliseen taisteluun ja voittoon.

Työväen taisteluyhteyden välttämättömyys

Nykyisen tilanteen vallitessa asettuu SKP:n eteen terävänä kysymys yhteisrintamataktiikan käytäntöön soveltamisesta uudella tavalla ja paljon suuremmassa laajuudessa kuin tähän asti. Tämän tekee välttämättömäksi puolueellemme ennen muuta seuraavat neljä perussyitä:

1:ksi. Suomen suurporvaristo, joka v. 1930 fasistimullistuksesta lähtien on fasistista ryöstöpolitiikkaansa toteuttanut etupäässä parlamentaarisesti laillistetun fasistisen diktatuurin turvin, on yhä enemmän pakotettu siirtymään aina vain avoimemman väkivalta-fasismin metoodeihin; se jo valmistuu kokoomuksen johdolla tuhoamaan viimeisetkin porvarillisen demokratian jätteet yhä häikäilemättömämmin sortaakseen ja riistääkseen sekä ryöstääkseen työväenluokkaa ja koko työäitekevää väestöä sekä entistä kiinteämmin valmistautuakseen sotaan Neuvostoliittoon vastaan. Tämän takia tulee SKP:n aseetaa toimintansa siten, että saadaan koottua kaikkien työtätekevien yhteisvoimat tätä fasismin politiikkaa vastaan.

2:ksi. Tämän porvariston fasistisen hyökkäyksen kehittyessä, kun porvaristo luopuu diktatuurinsa demokraattisista verhoista ja kohdistaa hyökkäyksensä myöskin sosialidemokraattisia järjestöjä, niiden toimintaa ja vasemmistuvia sosdem, työläisiä vastaan myöskin sosialidemokratian asema muuttuu. Sosialidemokraattisen puolueen sisällä kehittyy tämän porvariston hyökkäyksen ja joukkojen kumouksellistumisen painon alaisena syviä ristiriitoja, jakautumisia sekä oppositiota. Sosdem puolueen tannerilainen johtosivusta tietoisesti orientoituu sosdem puolueen mukauttamiseen yhä kiristyvän fasistidiktatuurin palvelukseen; keskustalaiset wiikit, helot, ampujat yrittävät keskustaporvaristoon nojautumalla ja nyt vallitsevaa fasistidiktatuurimuotoa pöngittämällä, m.m. antamalla suostumuksensa fasistihallitukselle porvariston fasistisen diktatuurin lujiittamiseen tarvitsemille taantumuslaeille ostaa sosialidemokratialle nykyisen aseman säilyttämismahdollisuuksia — salaten tätä petostaan jyrkillä pu-

heilla luokkataistelusta ja lapualaisia vastaan, toisinaan arvostellen tamerilaista työväen pettämispolitiikkaa jne. Sosdem puolueen työläisjäsenten, eritoten työläisnuorison ja sosdem puolueeseen kuuluvan sivistyneistön piireissä on nousemassa voimakasta tyytymättömyyttä sosdem puolueen johdon politiikkaan ja vakavaa halua taistella fasismiin ryöstö- ja riistopolitiikkaa vastaan. Tämän takia on SKP:n huomioitava politiikassaan tämä sosialidemokratian asema ja oikealla politiikalla autettava sosdem työläiset vapautumaan petturijohtonsa alaisuudesta.

3:ksi. Näiden kahden muutoksen johdosta, kun porvaristo pyrki siirtymään yhä avoimempaan fasistidiktatuurin käyttöön ja kun sosialidemokratian asema sen johdosta alkaa järkkäyä — kasvaa myös sosdem työläisissä yhteisrintamakaipuu. Parlamenttarismin synnyttämät reformistiset ja legaaliset harhat alkavat hävitä kun reformeja ei tule ja kun fasismi murskaa porvarillisen laillisuuden jalkoihinsa. Sosdem työläisissä aikaisemmin esiintynyt kylmäkiskoisuus kommunistien kanssa suoritettavaa yhteistoimintaa kohtaan on nyt paljon helpompi voittaa.

4:ksi. SKP:ssä on tapahtunut myöskin syvä muutos. Se on sitkeässä taistelussa oikeisto-oppotunismia ja toisella kaudella syntyneitä legalismia vastaan vahvistunut. Ei puolueemme päävaivana tällä kertaa ole sosialidemokratiaan mukautuminen, legaalisuuteen maatuminen — vaan kuoreensa sulkeutuneisuus, se ettei tehdä joukkotyötä sosdem ja puolueetomien työläisten keskuudessa, vaan niistä lahkolaisesti eristäytyään. SKP:n on nyt **oikealla bolshevistisella, joustavalla ja rohkealla yhteisrintamataktiikalla kehitettävä laaja työtätekevien yhteistaistelu fasismia ja sodan vaaraa vastaan.**

Työtätekevien yhteistaistelun aikaansaamiseksi on:

1) Luotava laaja työväenluokan itsepuolustusrintama fasistitaantumusta kuten äänioikeuden viimeistenkin jätteiden riistoaikaita, ammatillisten ja työväen urheilujärjestöjen toiminnan estämistä, ja ohranavainoja vastaan työtätekevien oikeuksien puolesta. On nostettava työtätekevien yhteistaistelua äsken voimaantulleita kiristyslakeja, työtätekeviin kohdistuvia lahtarien uusia kiristysuunnitelmia, kuten äänioikeuden viimeistenkin jätteiden riistoaikaita, ammatillisten ja työväen urheilujärjestöjen toiminnan estämistä, työväen lakko-oikeuden riistoaikaita, kiristyvää ohranaterroria vastaan. Käytännössä on osotettava, että SKP on ainoa puolue, joka on aina uhrauksia pelkäämättä käynyt ja tulee käymään taistelua sortovaltaa vastaan, jonka takia ohrana raivoisasti hyökkääkin sen kimppuun. Liian vähän on työtätekevien laajoille joukkoille tehty tunnetuksi työkansan omia sankarillisia esitaistelijoita ja kohdistettu kansan viha näiden esitaistelijain kiduttajia, ohranoita, tuomareita ja vankilapiiskureita sekä muita fasistisia konnia vastaan. Esiintyyppä puolueen jäsenissäkin eräänlaista vastuksetonta mukautumista näihin vainoihin kuin mihinkin klertämättömään kohtaloon. Työväen yhteisen taistelun vaatimia uhreja voidaan suuresti vähentää taitavasti toimimalla ja nostattamalla laajat joukot yhteistaisteluun fasistisortoa vastaan. Jokainen vangitsemistapaus, räykkääminen sekä hyökkäys työläisiä, työväenjärjestöjä vastaan on tehtävä laajalti tunnetuksi työpaikoilla ja maakyllissä nostaten laajojen joukkojen aktiivisen vihan myrskyn näitä roistonrekoja vastaan ja kehittämällä taisteluliikettä mielenosoituksiin ja poliittisiin lakkoihin asti. Sellaisissa tapauksissa, jolloin ohranan vaino tai fasistien terroritoimenpiteet kohdistuvat johonkin laajemmin tunnettuun ja tunnustettuun työväen esitaistelijaan, tai jolloin tavallista törkeäm-

piä räökkäyksiä sovelletaan poliittisiin vankeihin, on nostatettava koko maassa kaikkien työtätekevien ja sivistyneistön etumaisten ainesten tais- telu räökkäysten lopettamiseksi ja poliittisten vankien vapauttamiseksi. Sosialidemokraattisille ja puolueettomille työläisille on osoitettava, että vain laajalla työtätekevien yhteisrintamalla voidaan puolustautua pääl- lekarkaavaa fasistitaantumusta vastaan.

2) **On voimistutettava taistelua fasistien sotavalmisteluja vastaan.** Suo- men suurporvariston varustautuessa hyökkäyssotaan sosialismia raken- tavaa Neuvostoliittoa vastaan, on meidän nämä sotavarustelut ajoissa ja terävästi paljastettava suurille joukoille. On kehitettävä voimakas vas- tataistelu Suomen fasistiporvariston harjoittamaa kiihkokansallista ylly- tystä vastaan, jonka kohteena osaksi on maan ruotsalainen kansanosa, mutta pääasiassa sosialismia rakentava Neuvostoliitto. On osoitettava kai- kille työläisille, talonpojille ja muille työtätekeville kerroksille, miten **Neuvostoliitto on kaikkiin keinoin puolustanut maailman rauhaa**, miten se on pitänyt pyhänä kaikkien kansallisuuksien todellista tasa-arvoisuutta, miten se on tukenut pienten sorrettujen kansallisuuksien vapautumista käytännössä takaamalla kaikille kansallisuuksilleen täydet mahdollisuu- det oman kulttuurinsa luomiseen ja kohottamiseen. Neuvostoliitto on rauhan tuki koko maailmassa ja siksi sitä vastaan suuntautuva Suomen fasistien sotavalmistelu, jota sosdem johtoherrat kierosti tukevat, on rikos, joka johtaa ennenpitkää Suomen kansan onnettomaan sotaselk- kaukseen herrojen riistoetujen puolesta. On järjestettävä yhteisrintama- kokouksia ja muita esiintymisiä sotilasmenojen kasvua vastaan, vaatien **työtätekeviä rasittavien verojen poistamista.**

Yleisessä sodanvastaisessa työssä on puolueen ja nuorisoliiton voitet- tava se opportunistinen saamattomuus, joka on m.m. johtanut työmme heikkenemiseen armeijassa. Työläis- ja talonpoikaissotilaat on vedettävä taisteluun armeijan olosuhteiden pohjalla elinehtojensa korjaamiseksi, fasistiupseerien mielivaltaa vastaan. Samalla on osoitettava työläis- ja talonpoikaissotilaiden taistelun yhteys työläisten ja talonpoikain taiste- luiden kanssa. Armeijassa suoritettavan työn tehostamiseksi on välttämä- töntä, että toteutetaan päätös sotilaskolmikoiden perustamisesta varus- kuntapaikkakunnille ja henkilökohtainen vastuu tästä työstä.

Puoluejärjestön on kaikkiin tavoin **varustauduttava toimintaan sodan aikana**, että mahdollisimman nopeasti saataisiin aikaan aktiivista jouk- kotaistelua Neuvostojen maan kimppuun hyökkäävää Suomen porvaristoa vastaan. Sosdem johtajain kiero peli, kun he toiselta puolen tukevat porvaristoa sen sotavarusteluissa ja salaavat todellisen sodanvaaran ole- massaolon sekä toiselta puolen valheellisesti uskottelevat taistelevansa sotaa vastaan, on paljastettava laajoille joukoille ja vedettävä sosdem työläiset aktiiviseen sodanvastaiseen yhteistaisteluun.

3) Että voitaisiin todella yhteisrintamataktiikkaa käytännössä sovellut- taa, on **sosdem työläisiin suhtautumisessa** saatava aikaan täysi muutos. On kerta kaikkiaan hylättävä kaikkalainen heidän "noskeksi" haukkumi- nen ja osattava **toimia heidän kanssaan yhdessä** niin taloudellisella kuin poliittisellakin alalla työväen **yhteisen asian puolesta** fasismia ja sodan- uhkaa vastaan osoittaen, että kommunistit todella tahtovat luoda työ- väen taisteluyhteyden ja ovat valmiita kaikkeen sellaiseen yhteistoimin- taan, joka vahvistaa työtätekevien taistelua fasistista sortoa vastaan. Tähän yhteiseen taisteluun kutsutaan sosialidemokraattisia työläisiä, hei- dän järjestöjään ja kaikkia työtätekeviä, jotka todella tahtovat fasis-

mia ja sodanvaaraa vastaan taistella. Tässä tarkoituksessa on SKP valmis tekemään yhteisrintamatarjouksia sosdem johdollekin, samoin kuin sd. järjestöjen alemmille elimille, kehoittaen niitä yhteiseen taisteluun porvarillista väkivaltaa vastaan. Jos nämä suostuvat yhteistoimintaan, on järjestettävä kokouksia, toimintakomiteoita, mielenosoituksia y.m. esiintymisiä. Tätä yhteisrintaman kehittämistä on tuettava nostattamalla sosdem työläiset järjestöissään sitä tukemaan ja vaatimaan johdoltaan ja järjestöiltään toimintaa fasistien hyökkäyksiä, taantumusta ja sortoimenpiteitä vastaan. Sosdem järjestöjen fasismia vastaan järjestämiin tilaisuuksiin on kommunistien vietävä vallankumouksellisten työläisten joukot, käytännössä muuttaen nämä tilaisuudet todellisiksi työväen yhteisen taistelun järjestämis- ja korkeammalle tasolle nostamistilaisuuksiksi. Sosdem työläisiä ja pikkuporvarillisia aineksia, sivistyneistöä ja talonpoikia, on vedettävä yhteistaisteluun imperialistista, vastavallankumouksellista sodanuhkaa vastaan ja on kommunistien osattava sellainen yhteisrintama järjestää. Tietenkään ei tällöin voi olla kysymysäkään siitä, että kommunistit luopuisivat kannastaan ja suostuisivat tekemään tai puhumaan mitään, mikä ei ole työväen edun mukaista.

Hyvällä joukkotyöllä on saatava sosdem työläiset kannattamaan ja vaatimaan yhteisiä esiintymisiä ja painostamaan sosdem "vasemmistolaisuudella" kerskuvia, keskustalaisia johtajia wilkejä, heloja, ampujia y.m., jotka vällin arvostelevat tannerilaista politiikkaa, teossa näyttämään, ovatko he todella valmiit yhtymään työväen joukkojen mukana tilanteen vaatimaan taisteluun fasismia vastaan. Sama koskee Cay Sundströmiä, joka vielä jyrkemmin sanoin kuin edellämäininitut on arvostellut puolueensa johtoa, mutta sitten sitä tavallisesti päätyntä kannattamaan.

Aivan erikoisesti on huomiota kiinnitettävä siihen sosdem puolueessa syntyneeseen oppositioon, joka ilmenee varsin jyrkkänä ja rehellenä sosdem johdon politiikan tuomitsemisena, yrittelynä löytää pohja työväen yhteiselle taistelulle, Neuvostoliiton saavutusten tunnustamisena ja puolustamisena sosdem herrojen parjausta vastaan. Näitä vasemmistolaisia aineksia on lähestyttävä oikein, vedettävä yhteistoimintaan, kannattettava heidän yrityksiään työväen yhteisten taisteluesiintymisten aikaansaamiseksi taistelussa fasismia ja sodan vaaraa vastaan pyrkien laajentamaan tätä oppositiota sosdem työläisten keskuuteen kautta koko maan. Samalla on oikealla marxilais-leniniläisellä arvostelulla antettava heidät vapautumaan sosdem harhaluuloista ja tulemaan vakuutetuiksi, että vain kommunistisen puolueen johdolla voi työväenluokka voittaa.

**4) Taloudellisten taistelujen järjestämisessä ja ammatillisessa joukkotyössä on puolueemme sitkeän työn tuloksena viime aikana ollut tuloksia työväen nostattamisessa yhteiseen taisteluun ääretöntä elintason polkemista vastaan. Käydyt työtaistelut ovat kuitenkin olleet varsin pieniä ja rajoittuneet pääasiassa metsä-, rakennus- ja vaatetustyöläisten keskuuteen ja on niitä ollut vain muutamilla paikkakunnilla. Työtaiste-
luja on saatava aikaan teollisuuden pääaloilla. Vastaisuudessa on pyrittävä laajentamaan niitä useammille työmaille sekä taistelujen yhteydessä järjestämään entistä tehokkaampaa agitationia ja taistelua rikkuriutta vastaan. Lakon johtamista varten tulee valita lakkokomiteat laajan työväen demokratian pohjalla. Tähän asti ei taiste-
luja ole kehitetty poliittisiksi mielenosoituksiksi silloinkaan kun poliisi sekaantumisellaan olisi antanut siihen suoranaisen aiheen eikä niitä ole yhdistetty yleiseen taisteluun työväenluokan poliittisten vapauksien puolesta. Lakkolaisten avus-**

tustoimintaa ei ole tehokkaasti järjestetty eikä vedetty lakkoa kannattamaan muilla työaloilla työskenteleviä ja työttömäin joukkoja.

Kurssin muutos suhtautumisessa reformistisiin ammatillisiin järjestöihin, joka viime vuonna päätehtiin, on osottautunut täysin oikeaan osuneeksi. Tätä työtä on nyt tarmokkaasti jatkettava, voitettava kaikki vastahakoisuus siihen ja saatava aikaan tarmokas työ ammattiosastoissa. Puolueen ja nuorisoliiton kaikkien jäsenten sekä vallankuomuksellisten työläisten, jotka eivät ole vielä julkisten ammatillisten osastojen jäseniä, on niihin viipymättä liityttävä ja toimittava aktiivisesti niiden saamiseksi työväen taisteluliikkeen tukikohdiksi. Päättävällä taistelulla voitettava lahkolainen sosdem työläisistä eristäytymispyrkimys samoin kuin oikeisto-oppportunistinen toimettomuus ja alistuminen amm. johtajain politiikkaan. Edelleen on tarmolla toimittava työväen ammatillisiin järjestöihin joukkoliittymisen puolesta, niiden avulla työväen yhteistaistelun järjestämiseksi perustamalla samalla kaikkialla uusia ammatillisia järjestöjä.

On järjestettävä taistelua työnantajain lakkolaisiin kohdistamaa boikottia, asunnoista häätämistä, lakkolaisten vangitsemista, ohranaan raa haamista vastaan. Työväen kokoontumis- ja järjestymisvapautta tulee lakkotaisteluissa puolustaa laajalla työväen yhteistaistelulla. On vaadittava vangittujen tovereitten vapauttamista, poliisien ja ohranain lakon alaisilta työmailta poistamista jne. Taistelujen yhteydessä on järjestettävä vastalausekokouksia, myötätuntoisuuslakkoja, yhteisrintamamielenosoituksia, kannatuslakkoja kypsyttäen joukoissa poliittisen joukkolakon ajatusta ja sitä käytännössä valmistuen. On valmistauduttava tarpeen vaatiessa joukkovoimalla puolustamaan ammatillisten järjestöjen toimintavapautta.

Vaikkakin joukkotyöttömyys Suomessa onkin jonkun verran alentunut, niin on edelleenkin olemassa suuri työttömäin joukko, jonka asemaa on yhä huononnettu. Työttömäin joukko tulee talvisaikaan yhä kasvamaan. On kehitettävä joukkoliike fasistista työttömyyspolitiikkaa, erikoisesti pakkotyöleirikomentoa vastaan, vetäen sosdem työläiset mukaan tähän taisteluun. On päättävästi torjuttava kunnan herrojen ja valtion virkamiesten yritykset pakottaa työttömät rikkuri työhön. Työttömäin taistelun järjestämiseksi ja johtamiseksi on järjestettävä erikoisia aktiiviryhmiä ja työttömäin komiteoita, lähetystöjä jne. Työttömäin taistelua järjestettäessä on erikoisesti huomioitava nuorten työttömäin ja työssäolevain naistyöläisten erikoisvaatimukset nostat aen heitä taisteluun.

Laaja joukkoliike on kehitettävä pakollisen työttömyysvakuutuksen puolesta valtion ja työnantajain kustannuksella. On paljastettava v. 1935 alusta voimaan astuvan työttömyyskassalain todellinen luonne ja tarkoitus uutena yrityksenä panna työttömyyden kustannukset työväenluokan kante taviksi. Sairas- ja avustuskassain vaaleja ja kokouksia on hyväksi käytettävä työväen yhteisen taistelun aikaansaamiseksi näiden laitosten sisäisen elämän demokratisoimiseksi; vaatimusten esittämiseen näiden kassojen työväen edunmukaisesta holdos'a jne.

5) **Maaseudun työläisten ja pientalonpoikain** taistelun järjestäminen käy sietämättömällä hitaudella. Työätekevän talonpoikaiston pulalikehtimiset ovat jääneet paikallisten pulakokouksien pidoksi, verraten harvoiksi pakkohuutokauppain joukolla estämiseksi, eräissä metsätyöläisten lakoissa mukanaolemiseksi jne. Fasismiin ryöstöpolitiikan vastainen pulalike ei ole laajentunut riittäväällä vauhdilla. Vaikka maatyöläisten palk-

kojen polkeminen on vieläkin jatkunut ei puolueemme ole riittävällä pon-
nella nostattanut heitä taisteluun palkkojen puolesta; heikosti on vedetty
maatyöläisiä puolueemme ensimmäiseksi tueksi maaseudulla. Varsin hei-
kosti on maaseudun työtätekevien kerrosten keskuudessa selvitetty porva-
riston sotapolitiikkaa ja nostatettu näiden taistelua yhä kasvavia veroina
kiskottavia sotilasmäärärahoja vastaan.

Puoluejärjestön on voimakkaasti parannettava työtään maaseudulla.
Tässä tarkoituksessa on ryhdyttävä seuraaviin toimenpiteisiin:

a) Osoittaen, miten v. 1930 aloitettu lapualaishyökkäys, johon talonpoi-
kiakin mukaan narrattiin, todella oli hyökkäys kaikkien työtätekevien elin-
tasoa vastaan suurrikkaiden voittojen paisuttamiseksi, on nyt selitettävä
työtätekevälle maalaiskansalle, että nyt edessä oleva uusi fasistien hyök-
käys, jonka valmistusta ensikädessä kokoomuspuolue johtaa ja jota maa-
laisliitto, edistyspuolue ja sosialidemokratia asiallisesti politiikallaan
antavat, tulee entistäänkin hirveämmin kiristämään maaseudun, kuten
kaupunkienkin työtätekevien elämää ja lopuksi johtaa Suomen rikolliseen
sotaseikkailuun rauhassa omaa sosialistista valtaansa rakentavia Neu-
vostoliiton työläisiä ja talonpoikia vastaan. Lapualaisfasistien maaseu-
dulla harjoittama petkus, kun nämät uskottelevat ajavansa nyt muka-
maatyöläisten, työtätekeväin talonpoikain ja muiden köyhäin asiaa, on
paljastettava osoittaen, miten nämät fasistit ovat olleet pankki- ja teolli-
suusherrain käytyreinä työläisten ja talonpoikain suurryöstössä. Porvaris-
ton maaseudulla kehittämää "kyläkurijärjestelmää" vastaan, jolla tah-
dotaan maaseudun kulakeille ja muille riistäjille turvata oikeus nyrkki-
vallan ylläpitoon kylissä, tulee nostattaa maaseudun köyhän väen vas-
taliike taisteluna fasistijoukkoja, fasistivirkamiehiä ja kylänyrkkejä ja
näiden mielivaltaa vastaan köyhäin oikeuksien puolesta.

b) Maaseudulla on kehitettävä maatyöläisten ja työtätekevien talonpoi-
kain aktiivista taistelua fasistista virkakomentoa vastaan ja vaatien vir-
kamiesten luvun suurta supistamista ja suurten virkaherrain palkkain
roimaa laskemista. Erikoisen ärsyttäviä virkavallan nyrkkejä kohtaan
tulee kohdistaa erikoisesti taistelu, vaatien näiden erottamista (erikoi-
sesti pakkohuutokauppain ja veroryöstöjen toimeenpanojen yhteydessä),
näyttäen kuinka nämä virkanyrkit ovat suurpääoman renkejä, jota vas-
taan siis on kohdistettava kaikkien työtätekevien yhteinen taistelu.

Edelleen kehitettävä ja voimistutettava työtätekevän maalaiskansan
joukkotaistelua pakkohuutokauppojen, vero-, velka- ja korkoryöstöjen
lopettamiseksi, mobilisoiden työtätekeväin talonpoikain taistelua tukemaan
myöskin palkkatyöläisten suuret joukot (joukko-osallistumiset pulakokouk-
siin, pakkohuutokauppain estämislakeihin ym.). Voimistuttaen palkka-
työssä käyvien talonpoikain vetämistä taisteluun palkkojen korottamisen
ja työehtojen parantamisen puolesta metsätöissä, kuntain ja valtion ylei-
sissä töissä, rautatierakennuksilla y.m. on osoitettava työläiset heidän
todellisiksi taistelutovereikseen taistelussa nälkypalkkoja maksavia tukki-
yhtiötä, fasistista valtio- ja kunnalliskomentoa vastaan.

Työtätekevän talonpoikaiston vetämiseksi yhteiseen taisteluun fasismin
ryöstö- ja sotapolitiikkaa vastaan on hankittava yhteyksiä ja tukikohtia
yhdistyneen Kansan- ja Pienviljelijäpuolueen perusjärjestöissä oleviin
pienviljelijöihin ja saatava nämä vaatimaan pula-, sodan- ja fasismin-
vastaisten kokousten järjestämistä. Sosdem pienviljelijäliiton osastoihin
on tunkeuduttava joukolla ja muodostettava niistä fasistisen riistopoliti-
kan vastaisia tukikohtia maaseudulla.

c) Aloitettava voimakas työ maatyöläisten taistelujen järjestämiseksi, työpalkkojen korottamiseksi, asunto-olojen parantamiseksi, työpäivän rajoittamiseksi 8 tuntiin päivässä. Maatyöläiset on myöskin vedettävä mukaan talonpoikain pulaliikehtimisiin, siten käytännössä lujittaen työväen ja pienviljelijäin taisteluliittoa. On saatava alulle maatyöläisten ammatillinen järjestötoiminta. Maatyöläisten keskuudessa on selvitettävä miten Neuvostoliitossa ovat työläiset ja talonpojat, kukistettuaan kapitalistien ja tilanherrojen vallan, oman valtansa kautta turvanneet myöskin maatyöläisille mahdollisuuden vauraaseen elämään.

Kun porvariston ja sosialidemokraattien suunnittelemalla asutuspolitiikalla luodaan vain velkaisia nälkä-isäntiä metsä- ja pankkiherrojen sekä koronkiskurien riistettäväksi, on tämän asutuspolitiikan vastakohtana tehtävä tunnetuksi SKP:n maaohjelmaa ja nostatettava maatyöläiset ja maan tarpeessa olevat talonpojat taisteluun maakysymyksen todelliseksi ratkaisemiseksi suurtilojen, pappilain ja yhtiöiden maiden korvauksettomman takavarikoinnin ja niiden todellisten viljelijäin käyttöön luovuttamisen puolesta. Tämän yhteydessä on kehitettävä entisten torpparien, lampuotien ja mäkitupalaisien sekä asutustilallisten ja nyt sellaisiksi aikovien taistelua velkojen, korkojen, verojen y.m. rasitusten poispyyhkimiseksi sekä asutustilallisille palkan vaatimiseksi tilojensa raivausajalta.

6) **Pikkuporvarillisten piirien keskuudessa** on vasta heikosti alulle saatua työtä kehitettävä entistä suuremmalla ponnella. Käsityöläisille, pikuliikemiehille, alemmpipalkkaiselle virkamiehistölle ja sivistyneistölle on osoitettava, miten suurpääoma fasistidiktatuurinsa kautta on heitäkin ryöstänyt ja riistänyt ja miten nyt yhä kiristetään fasistidiktaturia tämän riiston ja ryöstön edelleen jatkamiseksi. Saksan, Itävallan, Suomen y.m. maiden esimerkeillä osoitettava fasismin raakalaisuus, joka polkee jalkoihinsa kaikki kansan vapauden viimeisetkin rippeet. Näille kerroksille on osoitettava, että heidän etunsa vaativat liittymään työväen mukaan taisteluun suurporvariston fasistihyökkäystä vastaan. Erikoisesti on kiinnitettävä huomio sosialidemokratian paljastamiseen näille joukoille osoittaen miten sosialidemokratia on Saksassa, Itävallassa y.m. juuri auttanut fasistit valtaan ja miten sos-dem johtajat Suomessakin politiikallaan vievät aivan samaan tulokseen.

V. 1933 SKP:n KK:n täysistunnon tätä työalaa koskevien päätösten tunnetuksi teko ja näiden päätöksien tarmokas käytäntöönpano on nyt fasistien hyökkäysuhkan ja sodanvaaran kiristymisen yhteydessä entistä välttämättömämpää.

7) **Työssä ruotsalaisten keskuudessa** on puoluejohdon viipymättä ryhdyttävä sellaisiin toimenpiteisiin, että saadaan tämä työ käyntiin ruotsalaisten työläisten, kalastajain, talonpoikain ja sivistyneistön parhaimmiston nostattamiseksi taisteluun riistoa ja nutta fasistihyökkäystä sekä aitosuomalaista rynnistystä vastaan. Ammatillinen työ on saatava käyntiin myös ruotsalaisten keskuudessa, vedettävä ruotsalaisia mukaan lakoihin ja amm. osastoihin sekä perustettava ruotsalais-alueille uusia osastoja. Ruotsalaisten keskuudessa on selvitettävä kansallisuuskysymystä ja leniniläisen kansallisuuspolitiikan saavutuksia Neuvostoliitossa, varsinkin Karjalan esimerkeillä. Ruotsalaisille talonpojille ja maattomille on selvitettävä puolueen ohjelmaa maakysymyksessä ja vedettävä heitä taisteluun sen puolesta. Vakuuttavasti on paljastettava ruotsalaisen Kansanpuolueen petollinen politiikka, jonka todellisena sisältönä on äänestäjiltä saamaansa valtuuksien käyttäminen ruotsalaissuomalaisen suur-

kapitalistien riistoetujen hyväksi (lapualaissilven avoin petturuus, "laillisuussivustan" fasisoituminen, liittoutumiset aitosuomalaisen maalaisliiton kanssa y.m.). On paljastettava sosdem kaksinaamaisuus kansallisuuskysymyksessä (taistelu ruotsalaisia kouluja vastaan, Wiikin, Fagerholmin ja Ahlströmin vaikeneminen sosdem puolueen aitosuomalaisuudesta jne). Oikealla joukkotyöllä ja taisteluja järjestämällä on paljastettava sosdem johtajat ja estettävä sdp. laajentamasta vaikutustaan ruotsalaisseuduilla. Ruotsalaisten raatajien etumaisia taistelijoita on saatava liittymään puolueeseemme.

8) **On kehitettävä työläisnaisten aktiivista taistelua poliittisten työläisvankien vapauttamiseksi, fasistien mielivaltaa ja sotavarusteluja vastaan työtätekevien oikeuksien puolustamiseksi.** Samalla on heidät nostatettava aktiivisesti osallistumaan lakko- y.m. taisteluihin palkkojensa ja työehtojensa parantamisen puolesta, voimakkaasti kehittäen vallankumouksellisten ammatillisten työpaikkaryhmien toimintaa niissä laitoksissa, joissa on naistyövoimaa enemmän, sekä saatava työläisnaiset joukolla liittymään SAK:n alaisiin järjestöihin (kutomo-, ravinto-, paperi-, metalliteollisuus- ja ravintola alalla) voimistuttaen niissä vallankumouksellista oppositiota. Lakkotaistelujen yhteydessä on vedettävä niitä tukemaan myöskin työläisvaimot ja lapset. Maaseudulla on kehitettävä **naispalkollisten taistelua työehtojensa korjaamiseksi** isäntien mielivaltaa vastaan. Samalla saatava työtätekevät naiset osallistumaan aktiivisesti talonpoikain pultaisteluihin.

On kehitettävä naisten edustajaliikettä ja muodostettava edustajien ympärille laajaa joukkoliikettä. Antifasistisen ja sodanvastaisen liikkeen yhteydessä perustettava naisten komiteoita ja ryhmiä. Osuustoimintaliikkeen "Naiset mukaan"-toimintaa on entistä laajemmassa mitassa käytettävä joukkotyön kehittämiseen. Kaikkien tärkeimpien puoluekomiteoiden yhteyteen on perustettava naisjaosto, joka on työstään vastuunalainen k.o. puoluekomitealle. On kehitettävä kotitaloudessa työskentelevien naisten, erikoisesti äitien toimintaa. Laajasti on tehtävä tunnetuksi tunnuksia: sama palkka samasta työstä riippumatta sukupuolesta ja perhesuhteista; riittävä työttömyysavustus, ilmaiset koulutarpeet, ravinto ja lääkärihoito; ruumiillisen rangaistuksen poistaminen koulusta; äitiysvakuutus ja lähdeäitioikeus, valaisten näitä kysymyksiä Neuvostoliiton esimerkeillä. On nostatettava työtätekevien naisten taistelua tulli- ja hintaryöstöä vastaan. Aktiivisia työläisnaisia on rohkeasti vedettävä puolueeseen kouluuttaen heitä johtaviin tehtäviin.

Puna-Avusta on luotava laaja joukkojärjestö. Sen työtä on suuresti parannettava. On laajennettava sen poliittista vaikutusta ja organisaattorista joukkopohjaa vetäen mukaan naisten ja nuorten joukot sekä maalaisraatajat ja myös pikkuporvarillisia fasisminvastaisia aineksia. Päähuomio on tietenkin edelleen keskitettävä suurille työpaikoille sekä ratkaiseville teollisuus- ja liikennealoille.

9) **Suomen Kommunistista Nuorisoliittoa** valvaa vielä kaavamaisuus, oikean nuorisoliittohengen puute, ahdas salaliittolaismainen ryhmäkuntaisuus joka on siitä voitettava. Liiton toiminnan kohottamiseksi, työläisnuorison laajan joukkotaistelun nostattamiseksi, on suoritettava SKNL:n työn perusteellinen uudelleen järjestely. Tästä on puoluejohdon annettava ohjeet lähiaikana.

TUL:ssa, johon kuuluu työläisnuorisoa, on tehostettava puolue- ja nuorisoliittoryhmien työtä tarkotuksella vetää työläisurheilijat mukaan

työtätekevien yhteiseen taisteluun. Tässä työssä on paljastettava sosdem johtajain porvaristoa suosiva politiikka ja nostettava taistelu sitä vastaan. TUL:n seuroissa on taisteltava TUL:n johdon häpeällistä petturuutta vastaan valtioapukysymyksessä ja vastustettava liiton johdon yrityksiä tukahduttaa seurojen sisäinen demokratia. Vastapainoksi TUL:n johdon yhteispyrkimyksille fasististen urheiluseurojen kanssa on vaadittava lähentymistä ja yhteistoimintaa Neuvostoliiton urheiluväen kanssa, oikeutta ottaa osaa kilpailuihin Neuvostoliitossa. TUL:n seurojen toimintakieltoja vastaan on nostatettava työläisurheiluväen yhteistä taistelua vaatiessa myös TUL:n johdolta selvää kannanottoa porvariston suorittamiin työväen urheiluseurojen lakkauttamisiin ja niihin kohdistuviin toimintakieltoihin.

10) **Puolueen rakennustyötä** on nyt päättävästi parannettava. Se on jäänyt huomattavasti jälkeen puolueen asettamista poliittisista tehtävistä ja niiden toteuttamiselle edullisesta tilanteesta. Sitä osottaa taloudellisten taistelujen rajoittuneisuus, SKNL:n organisatorisen kehityksen sekä armeijassa ja naisten keskuudessa suoritettavan työn paikallaan pysyminen, jopa taantuminenkin. Kunnolla toimivia työpaikkasoluja ja komiteoita on yhä aivan liian vähän. Tähän organisatoriseen jälellejääneisyyteen on kyllä huomattavasti vaikuttanut porvariston jatkuvat vainotoinenpiteet, joiden tuottamia vaurioita ovat syventäneet taitamattomuus ja huolimattomuus konspiratioperiaatteiden noudattamisessa, mutta on siihen yhä syynä heikko työ puolueen organisatorisen joukkopohjan lujittamiseksi suurille, tärkeille työmaille.

Puolueen oikean päälinjan toteuttamiselle tarpeellisen vauhdin turvaamiseksi on nyt erikoisen tarmokkaasti ponnistettava puolueen orgtyön kohottamiseksi tämänpäiväisten tehtävien tasolle. Tämän saavuttamiseksi on välttämätöntä toimeenpanna huomattavia muutoksia puolueen johtamisen helpottamiseksi sekä organisatorisen joustavuuden aikaansaamiseksi.

Puolueen johtamisessa on päästävä suurempaan konkreettisuuteen työn ohjauksessa, niin että alemmat puolue-elimet saavat nopeammin yksityiskohtaista opastusta tärkeimpien taistelulikkeiden järjestämisessä ja johtamisessa. Tämä ei millään muotoa saa viedä siihen, että alemmissa elimissä jäädään odottamaan tätä ohjausta, vaan on puolueen työssä kaikilta sen elimiltä vaadittava oma-alotteisuutta ja ripeää, itsenäistä otetta kaikissa esille nousevissa kysymyksissä sekä kykyä nostaa esille uusia taistelukysymyksiä.

Organisatorinen työ kussakin piirissä on ensi kädessä keskitettävä tärkeimmille paikkakunnille ja siellä tärkeimmille työpaikoille. Suurilla työpaikoilla olevien solujen ohjausta on huomattavasti parannettava ja todella tehtävä ne puolueen tärkeimmiksi peruselimiksi, elävöittäen niiden toimintaa ja kohottaen niiden oma-alotteisuutta.

Asetettujen ja puolueen elimille sekä yksityisille jäsenille annettujen tehtävien käytäntöpanon valvominen on saatava puolueessa mitä tärkeimman huomion kohteeksi. On muistettava, että vain itsearvostelu ja henkilökohtainen vastuu takaavat puoluelinjan käytännössä toteuttamisen. Ei saa enää suvalta sellaista velvollisuuskiensa laiminlyömistä, jota esiintyi esim. toukokuun 1 päivän kamppailussa sekä tehtävän antajain että niiden täyttäjiksi lupautuneiden tovereiden puolelta. Sellaiseen puoluekurin rikkomiseen syylliset on saatettava ankaraan puolue-edesvastuuseen.

Jäsenvärväystä on tarmolla jatkettava, kohdistuen se suurille työpai-

koille ja maatyöväen etummaisten keskuuteen. Tätä on erikoisesti tehtävä lakko- y.m. taistelutoimien yhteydessä.

Konspiratiota on suuresti parannettava puolueen siitä antamien ohjeiden mukaisesti. Erikoisesti on tehostettava puolueen jokaisen jäsenen henkilökohtaista velvollisuutta puoluekurin ja konspiration tiukkaan noudattamiseen nähden.

11) Puolueen kaiken työn elävänä sisältönä täytyy olla **taistelu kahdella rintamalla**, kaikenlaisten opportunististen, niin oikeistolaisten kuin "vasemmistolaisten" katsomusten sekä ennen kaikkea joukkotyössä esiintyvien opportunististen laiminlyöntien ja virheiden voittamiseksi arvostelun ja itsearvostelun kautta. Hyvin päättävästi on murrettava se kuoreensa sulkeutuneisuus, ahdas ryhmäkuntalaisuus, joka estää puolueettamme tekemästä todellista joukkotyötä sosdem ja puolueettomain työläisten voittamiseksi yhteiseen taisteluun. Mitään sopulua ei ole sallittava sellaisiin nähden, jotka jatkuvalla toimettomuudella, tehtävänsä laiminlyömisellä, virheellisistä katsomuksistaan kiinnipitämällä, puoluetta ja sen johtoa halventamalla ja toiminnalla tai arvottomalla käytöksellään vahingoittavat puoluetta.

Kaikissa puolueen jäsenissä täytyy olla elävänä tietoisuus siitä, että ilman lujaa bolshevistista, leniniläistä eheyttä ja kuria ei puolueemme voi täyttää edessä olevaa suurta, historiallista tehtäväänsä, Suomen työätekevän kansan johtamista taistelussa sen elinehtojen puolesta, joka taistelu, yhdessä suurten kansainvälisten taistelujen kehittymisen kanssa, on nostettava suuryritykseksi sorto- ja riistovaltaa vastaan, työväen ja talonpoikain tasavallan, Neuvosto-Suomen luomiseksi.

Konspiratiokysymyksestä

Luokkataistelujen kärjistyessä ja sotavalmistelujen kiihtyessä Neuvostoliittoa vastaan fasistinen porvaristo pyrkii ohranansa avulla kaikkiin mahdollisiin keinoihin hävittämään puolueemme järjestöjä ja puolueemme aktiivisia. Tämä vaatii puolueen kaikkien jäsenten taholta mitä tiukinta konspiratioperiaatteiden noudattamista, joita rikkovat ei ainoastaan rivi-työntekijät, vaan myöskin vastuunalaiset toverit.

Tämän vuoksi KK:n kokous päättää:

1) Salassa pidettävän puolueasian ilmiänto, vaikka se tapahtuisi missä olosuhteissa tahansa, on konnantyö, jonka tekijä on erotettava puolueesta, vankilassa toveripiiristä sekä leimattava luokkapetturin lähtemättömällä häpeämerkillä. Näihin pettureihin on kohdistettava työväen joukkojen viha ja inho kaikkialla, missä he yrittävät työläisiä lähentyä.

2) Osotteiden ja tunnuksien avoimena pitämisestä ja ehdottomasti salaisina pidettävien puolueasiakirjojen huolimattomasta holtamisesta, heti kun sellaista havaitaan, seuraa laiminlyöntiin syypään toverin joko määräaikainen tai kokonaan puolueesta erottaminen. Sama koskee myös jokaista puolueen jäsentä, jolta tavataan palojen yhteydessä sellaista ainehistoa, että hänen huolimattomuutensa takia joutuu tovereita vankilaan ja puolueen toiminta vaikeutuu.

3) Puolueen sisäisistä asioista lörpöttelystä, joka voi antaa ohranalle johtolankoja järjestön toiminnan vaikeuttamiseksi, jopa tuhoamiseksi, sekä puoluetovereista juoruilusta seuraa asian laadusta riippuen joko ankara muistutus tai määräajaksi tahi kokonaan puolueesta erottaminen.

4) Sellaisten huhujen levittämisestä provokatiosta ja provokaattoreista puolueessa, joita puolueen johtavat elimet eivät ole tarkistaneet ja antaneet siihen lupaa, seuraa määrääkainen tai kokonaan puolueesta erottaminen.

5) Puolueen johtavien elimien salaisina pidettävistä päätöksistä ja asioista juoruilusta ja lörpötelystä seuraa ehdottomasti näistä elimistä erottaminen ja kussakin erikoistapauksessa puolueen määräämä rangaistus.

6) Ne toverit, jotka elämäntavoillaan alentavat puolueen arvoa tai saattavat puoluejärjestöjä tai yksityisiä jäseniä vaaranalaiseksi, on vedettävä edesvastuuseen ja rangaistava aina puolueesta erottamiseen saakka.

Rangaistukset päättää ja ne toimeenpantava asianomainen puoluekomitea, jonka päätöksestä siihen tyytymätön voi valittaa ylempille puolue-elimille.

Jokaisen puolue-elimen on tiukasti valvottava, että KK:n täysistunnon v. 1933 tekemää päätöstä "Taistelu provokatiota ja urkintaa vastaan" käytännössä toteutetaan, sillä vain se takaa palojen supistamisen mahdollisimman pieneksi ja puolueen taistelukunnan säilymisen ja kohoamisen.

Taistelu sosialidemokratiaa vastaan ja yhteisrintamakysymys

Suomen sosialidemokratia, joka työväen kansalaissodassa kärsimän tappion jälkeen asettui valkoisen porvarillisen rintaman puolelle, on erikoisesti vuoden 1930 fasistimullistuksen aikana ja jälkeen kaikissa teoissaan esiintynyt silloin voimaan tulleen fasistidiktatuurin kannattajana. Fasistidiktatuuri on hankkinut sosialidemokratialle monopoliaseman julkisessa työväenliikkeessä: sen järjestöt ja lukuisa lehdistö ovat sallittuja, sosialidemokraattien hallussa ovat suureksi osaksi nekin työväentalot, kirjapainot ja muut laitokset, jotka fasistikumouksessa vallankumoukselliselta työväeltä ryöstettiin. Sosialidemokraattien fasistidiktatuurille antaman kannatuksen on SKP kaikissa päätöslauselmissaan todennut, lausuen m.m. v. 1931 puoluekonferenssin päätöslauselmassa:

"Erikoinen tehtävä fasistirintamassa on sosialidemokraattisella puolueella. Sen sosialifasistiset johtajat, jotka jo ennen fasistimullistusta ja sitä toimeenpantaessa antoivat kannatuksensa erinäisille fasistisille toimenpiteille (yhdistyslaki, Kivimäen linja) ovat sen jälkeen antaneet uusia, epäumättömiä todistuksia fasistisuudesta (Ammattijärjestön hajottaminen, työväentalojen ja kirjapainojen ryöstö, Tannerin ym. puheet sosialidemokratian ja lapualaisten yhteisestä päämäärästä, lojaalisuus Svinhufvudille, edistysmielisten ja maalaisliiton hännystely y.m.). Tähän kuuluu myös osanotto fasistisen valtiovallan tukemiseen eduskunnassa, käytyrominen valtion ja kuntain viroissa, osanotto sodan valmistuksiin ja kapitalistisen talouden pelastuspyrinnöihin. Mutta voidakseen täyttää tehtävänsä, joka on työväenluokan vastustuskyvyttömänä pidättäminen sekä sen käsistä ja jaloista sidottuna luovuttaminen fasisti- ja sotaterrorin alaisuuteen, täytyy sosialifasistien yrittää luovimalla peitellä julkeata apupalvelustaan fasismille. Ne voivat kyllä puhua fasismia vastaan, välillä räikeilläkin sanoilla, mutta samalla kierosti uskotellen, että fasisteja ovat vain maantiellä mellastavat lapualaiset eikä suurporvariston pääjohtajat."

Mutta SKP:n ei ole onnistunut saada sosdem puolueen jäseniä ja kannattajia tästä vakuutetuksi, sitä oikein käsittämään. Siitä on esimerkkinä m.m. viimeiset valtiolliset ja kunnalliset vaalit, joissa sosialidemokraattien äänimäärä — huolimatta sosdem puolueen järjestöllisestä paikallaanpysymisestä ja taantumisestakin — huomattavasti kohosi. Maa-laisliiton ja kokoomuksen politiikkaan tyytymättömiksi tulneiden pikkuporvarillisten ainesten lisäksi piti suuri osa vasemmistolaisistakin työläisistä sosialidemokratiaa sentään sellaisena, että kun kommunisteilta jul-kiset toimintamahdollisuudet on riistetty, voidaan sitä vaaleissa äänestää.

SKP:n agitatsioonilta sosialidemokratiaa vastaan on puuttunut vakuut-tavaa voimaa pääasiassa sen vuoksi, että puhuttaessa sosialidemokratian harjoittamasta fasismin kannattamisesta ei samalla ole tehty selväksi fa-sismin ja sosialifasismin välistä eroa, vaan on ne agitatsioonissamme ta-vallisesti heitetty samaan kasaan. Tämä ero on kuitenkin tosiasia. Fa-sistien ja sosialifasistien välillä, on taistelun pääaiheena kysymys parla-menttarjelmista, jota fasistit pyrkivät nopeasti supistamaan tai sen koko-naan tuhoamaan. Sosialidemokratian esiintyminen näitä fasistien suun-nitelmia vastaan on joukkojen silmissä antanut sosialidemokratialle sel-laisen näön, kuin olisi sosialidemokratia vakava antifasistinen voima. Kun sosialidemokratia on kuvannut Suomen nykyisen fasistisen hallitusjär-jestelmän demokraattiseksi, emme me riittävästi ole painostaneet, että Suomessa v. 1930 tehtiin todellinen valtiokaappaus, että kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten parlamentaarisen edustusosoikeuden ja tosiasiallisesti äänioikeudenkin riistäminen ja muut terroritoimenpiteet merkitsevät, ettei Suomessa enää ole porvarillistakaan demokratiaa, vaan ainoastaan eräitä sen jätteitä.

Tällä hetkellä on kuitenkin tärkeintä, ettei porvaristo enää tyydy dik-tatuurinsa tähänkään muotoon, johon sosialidemokratia jo on sopeutunut ja jota se kannattaa. Porvaristo hyökkää nyt parlamentarismia vastaan kokonaisuudessaan. Tässä kulkee etunenässä kokoomuspuolue ja lapualai-set, joita vastaan sosialidemokratia lehdistössään ja eduskunnassa on har-joittanut agitatiota, minkä vuoksi joukoista ei ole näyttänyt uskotta-valta kommunistien oikea väite, että sosialidemokratia kannattaa fasisti-diktatuuria.

Nykyisessä tilanteessa, jolloin olemme siirtyneet vallankumousten ja sotien uuden ajanjakson kynnykselle, on **sosialidemokratian politiikan pal-jastaminen laajoille joukoille entistäkin välttämättömämpi ja kiireelli-sempi tehtävä.** Tämän tehtävän menestykselliselle suorittamiselle on myös nyt entistä suuremmat mahdollisuudet, koska ensiksikin laajat joukot, myös huomattava osa sosialidemokraattisista työläisistä, radikalisoituvat, minkä jo viimeaikainen lakkoliikkeiden kasvukin osottaa ja kun toiseksi porvaristo pyrki yhä pitemmälle fasistidiktatuurin tiellä, vaatien sociali-demokraatillakin yhä pitemmälle meneviä askeleita fasismin kannatta-misessa työväen luokkataistelun tukahduttamiseksi, mistä on välttämät-tömänä seurauksena lisääntyvä sekaannus sosdem puolueenkin riveissä.

Porvaristo on saanut sosialidemokraatit kannattamaan kommunistilakeja ja muita poikkeuslakeja, joiden puolesta sosdem eduskuntaryhmä yksi-mielisesti äänesti. Tekonsa peitteenä käyttivät he väitettä, että nämä lait eivät ole suunnatut ainoastaan kommunisteja, vaan myös lapualaisia vas-taan, vaikka lakien käyttö on fasistidiktatuurin elimien käsissä, jotka jo ovat käyttäneet niitä sosdem puoluetta ja järjestöjä vastaan.

Näiden lakien hyväksyminen oli askel, joka ei voinut olla synnyttämättä

katkeruutta sosdem työläisjoukoissa, mitä selvemmin kuvaa se, että osa sosdem johtajista (puoluesihteri Wiik, Ampuja, Helo y.m.) nyt ovat olleet pakotettuja ryhtymään arvostelevaan puolueensa menettelyä ja näyttelemään jonkinlaisen "vasemmiston" osaa, peläten joukkojen muuten kääntävän sosdem puolueelle selkänsä.

Tässä tilanteessa on puolueemme tehtävänä voimakkaan joukkotaistelun kehittäminen porvariston fasistista hyökkäystä, fasismia vastaan, laajan työtätekevien yhteisrintaman pohjalla ja sosialidemokratian paljastaminen tämän taistelun yhteydessä. Puolueemme on pyrittävä saamaan aikaan työväenluokan yhteistaistelu fasismia vastaan niin taloudellisen kuin poliittisenkin taistelun alalla. Jokaisen yksityisen taistelun ja kamppailun, jokaisen porvariston hyökkäyksen, jokaisen työtätekevien liikehtimisen yhteydessä on kommunistien ponnistettava kaikki voimansa radikalisoituvien sosdem työläisjoukkojen saamiseksi mukaan yhteliin esittämisiin porvaristoa vastaan, työtätekevien päivänvaatimusten puolesta, sotaa ja fasismia vastaan, niin että saataisiin synnytyksi todellisia kansanliikkeitä porvaristoa ja fasismia vastaan.

I

Työväenluokan fasisminvastaista yhteistaistelua on kehitettävä ennenkaikkea seuraavilla aloilla:

1) **Taloudellisen taistelun alalla** vaati porvaristo sosialidemokratialta jo ennen fasistimullistusta, että sen olisi estettävä työväen luokkataistelu parempien palkkojen ja parannettujen työehtojen puolesta. Fasistimullistuksen jälkeisenä aikana on sosialidemokratia tässä suhteessa tehnyt voitavansa kieltäen työläisiä ryhtymästä lakkoihin, koska pula-aikana ei muka voida taistella, koska ensin on muka saatava suuret järjestöt ja lakkokassat, koska palkkojen alennukset eivät ole suuremmat kuin elinkustannusten halpeneminen (kuten "Palkkatyöläinen" n:ssa 1 v. 1934 kirjoitti), koska "puhe korkeista palkoista ei vetele. Ratkaisu ei ole jonkun maan sisäpuolella" ("vasemmistolainen" Sundström) jne. Sosialidemokratian johtajain onnistuikin kauan estää työläisten liikehtimiset, joita se aluksi nimitti "korpilakoiksi" (Pietarsaaren metsätyöläisten lakko), "aiheettomiksi" ja "kommunistien puuhiksi" (Salon tietöläisten lakko), mutta joiden suhteen sen joukkopainostuksen alaisena sitten oli otettava "myönteinen" kanta, jotta sosdem johtajat lakon johtoon päästen voisivat ne helpommin murtaa tai johtaa työnantajille edulliseen sovintoon mitättömin myönnytyksin työläisille. Kommunistien tehtävänä on kunkin lakkotapauksen ja palkkaliikehtimisen yhteydessä paljastaa sosdem johtajain tällaiset manöverit, luoda sosdem ja puolueettomien työläisten kanssa yhteisrintama taistelun voitokkaasti loppuun viemiseksi, valiten kaikkiin taistelukomiteoihin ja johtoelimiin myös sosdem työläisiä, pelkäämättä edes kommunistien jäämistä vähemmistöön, jos työpaikan työläisten enemmistö vielä on sosdem puolueen kannattajia, ohjaten sosdem työläiset heidän omien kokemustensa ja taistelun kulun selvittämisen kautta näkemään sosdem johtajain petospolitiikka ja manöverit silloinkin, kun sosdem johto joukkopainostuksen alaisena on pakotettu muodollisesti osallistumaan lakkoon tai muihin taisteluesiintymisiin.

2) **Sosdem ammatillisissa järjestöissä**, joihin kaikkien kommunistien on liittytävä kutsuen niihin muitakin työläisiä tunnuksella ammatillisten järjestöjen muuttamisesta taistelujärjestöiksi työnantajakapitalisteja vastaan.

on kommunistien taisteltava näiden järjestöjen ja jäsenenemmistön valtaamiseksi vallankumouksellisen luokkataistelun kannalle, tehden sellaisia taisteluesityksiä, jotka jokainen työläinen tunnustaa oikeutetuksi, taistellen sosdem johdon yrityksiä vastaan estää ammatillisia järjestöjä taisteluesiintymisistä ja pitää vain avustuskassoina ja neuvottelueliminä, taistellen ammatillisten järjestöjen sisäisen demokratian puolesta, ammatillisten järjestöjen eheyden puolesta erottamisia ja reformistijohtajien muita hajoittamistoimenpiteitä vastaan, mobilisoiden ammatilliset järjestöt taisteluun porvariston fasisista hyökkäyksiä vastaan (poliisin sekaantuminen lakkoihin, osittainen tai täydellinen lakkokielto, poliisin sekaantuminen ammatillisten järjestöjen asioihin, ammatillisten järjestöjen lakkauttaminen, jota lapualaiset jo vaativat, työväentalojen sulkemiset, lippu- ja pukukiellot, "Kansainvälisen" laulamisen kieltäminen jne.) kokouksin, vastalausemielensäoitoiksi, mielenosoituslakoin, vetäen ammatilliset järjestöt mukaan fasisminvastaiseen joukkoliikkeeseen ja taisteluun sotaa vastaan. Kaikkien näiden kysymysten yhteydessä on paljastettava sosdem johtajain kieroilut ja kieltäytyminen taistelusta, niiden harjoittama työväen yhteistaistelun saboteeraus ja vastustaminen, niiden puheet ammatillisten järjestöjen "puolueettomuudesta" (millä ne tosiasiaassa tarkoittavat "puolueettomuutta" työn ja pääoman välisessä taistelussa, siis kapitalistien tukemista), niiden yritykset pitää ammatilliset järjestöt sosdem puolueen alaisina tukijärjestöinä, niiden harjoittama, järjestödemokratian loukkaaminen jne.

3) Kaikissa sosdem vaikutuksen alaisissa joukkojärjestöissä (urheiluraittius-, osuustoiminnalliset y.m. järjestöt) on kommunistien työskenneltävä näiden järjestöjen jäsenenemmistön vetämiseksi työväenluokan fasisminvastaiseen yhteistaisteluun. Näiden järjestöjen kokouksissa ja muissa tilaisuuksissa ja niiden jäsenten keskuudessa on tehtävä konkreettisia esityksiä näiden järjestöjen osanotosta taisteluun porvariston fasisista hyökkäystä vastaan sen eri muodoissa (valtion apurahojen kieltö urheilu- ja raittiusjärjestöiltä, urheiluseurojen lakkauttamiset, urheilupukujen vainot, raittiusjärjestöjen toimintaa vastaan käytävä ajojahti, niiden lakkauttamisen vaara jne.), paljastaen sosdem johtajain yritykset pitää nämä järjestöt "irti politiikasta", s.o. fasismin vastaisesta taistelusta, sosdem johtajain suorittama fasisistien poikkeuslakien hyväksyminen, joita lakeja nyt käytetään näitä järjestöjä vastaan, sosdem johtajain kaksinaamaisuus raittiuskysymyksessä (kapakat sosdem työväentaloilla), osuusliikkeen sosdem johtajan Tannerin asettuminen sosdem puolueen johtajan Tannerin julistamaa Hitlerin Saksan boikottia vastaan, "Kuluttajain Lehden" porvarillisuus, osuusliikkeiden harjoittama sosdem puolueen rahoittaminen, eräiden sosdem johtomiesten (Uski y.m.) asettuminen yksityiskauppiaiden kanssa vaatimaan verokorotuksia osuusliikkeille jne. Yhdistäen sosdem vastaan käytävä agitatio esityksiin taistelutoimenpiteistä on näiden järjestöjen jäsenet vedettävä pois sosdem vaikutuksen alta.

4) Lapualaisten parlamenttarismin jätteiläkin vastaan käymää taistelua sosialidemokraatit lehdissään ja eduskunnassa vastustavat. Kommunistien tehtävänä on järjestää työväenluokan yhteistaistelua porvariston fasisthyökkäystä vastaan tämänkin kysymyksen pohjalla, taistellen sekä työlästekevien kansalaisoikeuksien ja vapauksien puolesta että kaikkia lapualaisten hyökkäyksiä vastaan. Tämä taistelu ei voi rajoittua vain

SKP:n järjestämiin mielenosoituksiin ja kokousyrityksiin, vaan on sitä käytävä mitä laajimmalla rintamalla ja julkisissakin muodoissa.

Kamppailukysymyksiksi on otettava taistelu fasististen poikkeuslakien kumoamiseksi ja uusia taantumuslakeja vastaan, taistelu fasismin kaikkia, myöskin sosdem puoluetta vastaan kohdistuvia hyökkäyksiä vastaan, työtätekevien kaikkien valtiollisten oikeuksien puolesta. Niiden y.m. kysymysten puolesta on kehitettävä laajoja kamppailuita ei vain salaisissa lehdissä ja julistuksissa, vaan käyttäen hyväksi kaikkia legaalisia mahdollisuuksia kunkin kamppailukysymyksen ja kommunistien ehdotuksien saattamiseksi sosdem joukkojen tietoon ja henkilökohtaisen vaikutuksen avulla reformististen ja sosdem järjestöjen käsiteltäväksi. Puoluejärjestöjen on tehtävä yhteisrintamaesityksiä sosdem puolueen järjestöille yhteisten kokousten mielenosoitusten ja muiden joukkoesiintymisten järjestämisessä lapualaisten ja kokoomuksen antiparlamenttaarisia hyökkäyshankkeita vastaan. Eräissä tärkeissä tapauksissa voidaan tehdä yhteisrintamaesityksiä myöskin sosdem puolueelle kokonaisuudessaan. Yhteisrintaman luomisen ehdoksi ei saa asettaa mitään sellaisia kysymyksiä, joihin sosdem työläiset eivät voisi suostua (kuten vaatimus, että sosdem työläisten jo yhteiseen taisteluun ryhtyessään olisi luovuttava sosdem puolueen jäsenyydestä, olisi tuomittava johtajansa, hyväksyttävä kommunistien periaatteet, proletariaatin diktatuuri t.m.s. olisi hyväksyttävä joku etukäteen tiukasti määrätty yhteisrintaman muoto tai määritelmä jne.). Ainoa ehto, minkä me yhteisrintamalle asetamme, on että kaikki siihen osallistuvat, todella taistelevat hyväksymänsä taisteluvaatimuksen tai ohjelman puolesta porvaristoa vastaan.

Jottei pyrkimys yhteisrintaman luomiseksi muodostuisi pelkäksi fraasiksi, ei riitä se että sosdem työläisten "sallitaan" ottaa osaa yhteisiin esiintymisiin tai että heitä pelkästään jollakin julistuksella niihin kutsutaan. Esiintymisten ja liikehämimisten aikana on muodostettava proletarisen demokratian pohjalla valittuja elimiä, joihin kommunistien on yhdessä sosdem työläisten kanssa mentävä.

Sosdem joukkovaikutuksen murtamiseksi on kommunistien taistelussa lapualaisten antiparlamenttaarisia hankkeita vastaan osoitettava joukoille ei vain sosdem johtajain fasismille antama suoranainen apu ja tuki (työväen luokkavoiman hajottaminen ennen ja jälkeen fasistimullistuksen. Tannerin puheet "yhteisestä päämäärästä" lapualaisten kanssa, yhdistyslakien muutosten hyväksyminen 1929 ja 1934, lentävän poliisin määrärahojen lisääminen, poikkeuslakien hyväksyminen jne.), vaan myöskin heidän puolinaisuutensa, horjumisensa ja heikkoutensa, peräänantamisensa selviä lapualaislakien vastaan käytävässä taistelussa, heidän yhteistyönsä fasistisen porvariston "laillisuusrintaman" kanssa, heidän alituisesti esittämänsä ruikutukset "lailliselle" porvaristolle, että se kävisi taistelua fasismia vastaan (sama politiikka mikä Saksassa Hindenburgin äänestämisen ja Brüningin ja Schleicherin hallitusten tukemisen kautta johti Hitlerin valtaan tuloon) ja ennen kaikkea heidän pelkonsa työväen fasisminvastaisen taistelun suhteen ja kieltäytymisensä tätä taistelua järjestämästä tai edes siihen yhtymästä. Sosdem politiikan paljastamisen rinnalla on aina osoitettava ja teoilla, taistelulla todistettava, että SKP on todellinen voima fasismia ja kapitalismia vastaan, että se ei ainoastaan halua, vaan myöskin kykenee taistelua käymään ja johtamaan, että se on ainoa puolue, joka tosissaan työväen etuja puolustaa, kun taas sosiaalidemokratia ei näitä etuja kykene eikä haluakaan vakavasti varteen

ottaa ja että ainoa pelastus fasismiin kourista on kaikkien työtätekevien vallankumouksellinen yhteistaistelu, joka loppuun saakka käytyä johtaa ei vain fasismiin hyökkäyksen torjumiseen, vaan kapitalismin kukittamiseen ja sosialismin, työtätekevien Neuvostovallan luomiseen.

5) Suomen fasisin porvariston sotavalmisteluihin sosialistista Neuvostoliittoa vastaan kuuluu myöskin yleisen mielipiteen muokkaaminen, työtätekevän kansan taivuttaminen porvariston sotapolitiikkaa tukemaan "isänmaan puolustuksen", "kotien puolustuksen", "sivistyksen pelastamisen", "heimokansojen vapauttamisen" (s.o. Karjalan ja Inkerin luonnonrikkauksien anastaminen) y.m. iskusanon ja kiihkokansallisen kiihoituksen avulla. Sosialidemokratian vaatii porvaristo tätä politiikkaa tukemaan ja siihen aktiivisesti osallistumaan. Tätä porvaristolta saamaansa tehtävää onkin sosialidemokratia täyttänyt ei ainoastaan äänestämällä eduskunnassa sotamäärärahojen puolesta, esittämällä palvelusajan pidentystä (sosdem "sotaspesialisti" Myllymäki), suojeluskuntain ottamista armeijan reserviksi, myöntämällä varoja strategisten teiden, lentokenttien, sotatelakoiden y.m. sotavarustelujen luomiseen, edustajiensa kautta osallistumalla sotatarvetehtäiden johtoon jne., vaan myöskin muokkaamalla työtätekevien mielialaa suotuisaksi porvariston sotapuuhille: huolehtiminen armeijan varustuksista, lentokoneiden ja sotalaivojen kunnosta, uusien lentokenttien saannista jne. muka sotilaiden etujen vuoksi. Sosialidemokratian ulkopoliittika on säännöllistä fasisti-Suomen ulkopoliittikan kannattamista. Tunnettuja ovat sosdemien lupautuminen "isänmaanpuolustukseen" sodan syttyessä, kieltäytyminen noudattamasta edes II internationaalin ohjeita "maanpuolustusta" koskeissa kysymyksissä (Tampereen puoluekokouksen päätös), kansallismielisen kiihoituksen harjoittaminen sekä ruotsalaisia että erikoisesti Neuvostoliittoa vastaan, parjauksittujen ja porvariston provokatiouutisten levittäminen Neuvostoliittoa vastaan, Neuvostoliitossa vallitsevan proletariaatin diktatuurin rinnastaminen Mussolinin ja Hitlerin harjoittamaan suurporvariston fasisiin diktaatuuriin, minkä tarkoituksena on Neuvostoliiton saattaminen vihatuksi työläisten silmissä, "demokratian puolustaminen kaikkia diktatuureja vastaan", millä tarkoitetaan Suomen porvariston tukemista sodassa Neuvostoliittoa vastaan, suomalaiskansallisen yllytyksen harjoittaminen ja sinivalkoisen lahtarilipun ihannoiminen työläisten myrkyttämiseksi kansallismielisyydellä porvariston eduksi proletaarisen kansainvälisyyden turmioksi jne. jne.

Samalla kun kommunistit laajan yhteisrintaman pohjalla järjestävät joukkotaistelua sotaa vastaan, Neuvostoliiton puolustamiseksi julkilausumin, kokouksin, mielenosoituksin, mielenosoituslakoin, on heidän herkeämättä paljastettava sosdem johtajain sekä avoin että peitetty osallistuminen porvariston "isänmaanpuolustukseen" ja neuvostovastaisen hyökkäyssodan valmisteluihin sekä porvariston ja sosdem levittämä natsionalismin myrky, esittäen sen vastapainoksi proletaarisen kansainvälisyyden ja työtätekevien sosialistisen isänmaan puolustamisen tunnuksia, leimaten sosialidemokratian johtajat tässäkin kysymyksessä sosialismin, kansainvälisyyden ja työväen asian kavaltajiksi ja tehden kaikkensa sosdem työläisten irrottamiseksi näiden johtajien talutusnuorasta.

6) Fasisin hyökkäyksen kiihtyessä kiristyvät myöskin poliittinen sorto, terrori ja työläisten vainot hallinnollinen ja poliisimielivalta yltyvät, obraterrori tiukkenee, vangitsemiset lisääntyvät, poliittisten vankien kohtelu käy yhä räikeämmäksi. Aivan toisella tavalla kuin tähän asti on

kommunistien käytävä taistelua poliisimielivaltaa ja ohranaterroria vastaan, herättäen mitä laajimpien joukkojen vihaa ja inhoa sitä kohtaan järjestäen joukkovastarintaa ja yhteistaistelua sosdem työläisten kanssa (vastalausekokouksia, punaisten lippujen kohottamista ja "Kansainväli- sen" laulamista kielloista huolimatta, joukkopuolustusta kokouksien ha- joittamista, puhujien vangitsemista jne. vastaan, mielenosoituslakkoja työpaikoilla, joilta työläisiä vangitaan jne.), luoden yhteisrintamaelimiä poliittisten vankien tukemiseksi ja taistelua varten valtiollista vainoa vas- taan, vetäen näihin elimiin myöskin sivistyneistön ja muiden pikkuporva- rillisten kerrosten edustajia, tehden laajasti tunnetuksi vallankumouksel- listen työläisten sankarillista esiintymistä ja taistelua ohranassa ja por- varillisen luokkakoikeuden edessä ottaen esille konkreettisia tapauksia ja tovereita, meidän Dimitrovejamme, tehden tunnetuksi valkoisen terrorin raakuuksia ja nostamalla esille sen uhreja. Sosdem työläiset on nostat- tava tässäkin kysymyksessä yhteiseen taisteluun, pyrkien saamaan sos- dem puolue, ja joukkojärjestöjä osallistumaan taisteluun poliittisesti vai- nottujen puolustamiseksi. Samalla on paljastettava sosdem johtajain teot valkoisen terrorin tukemiseksi (ohranoiminen, ohranan antamien uutisten sellaisenaan julkaiseminen sosdem lehdissä, kommunistien ja vallanku- mouksellisten työläisten parjaaminen, vaikeneminen, ohranahyökkäyksistä, Sasun y.m. sosdem johtomiesten sydämelliset suhteet Riekiin ja mui- hin ohranapäällikköihin, Ryömän menettely lapualaisjohtajien nälkälak- kokomedian ja poliittisten työläisvankien sankarillisen nälkälakon aikana jne.) sekä niiden yritykset lyödä mynttiä poliittisten vankien hädällä (välilyksymys nälkälakon aikana) ja niiden mukautuminen poliisimielival- taan (vastalauseeton alistuminen puku-, lippu-, laulu- y.m. kieltöihin, "kommunistisina" lakkautettujen urheiluseurojen lakkauttamisen vaikeneva hyväksyminen).

7) Sosialidemokratiolla on suuri vaikutus **pienviljelijöihin** ja pyrkii se viime aikoina tätä vaikutustaan levittämään laajempiinkin talonpoikais- kerroksiin. Kommunistien tehtävänä on konkreettisin esimerkein (sosdem suhtautuminen talonpoikaiston pulavaatimuksiin, pulaliikehtimisiin, kor- kokannan alentamiseen jne.) osoittaa sosialidemokratian johtajien olevan pankkipääoman asiamiehiä (Tannerin puheet velkojien — siis pankkien — "oikeuksien" puolesta korkokannan alentamista ja moratoriota vastaan) talonpoikaiston vaatimusten tukahuttamiseksi, että sosdem puolue ei työ- tätekevän talonpoikaiston etujen puolesta taistele, että se tavoittelee liittoa maalaisliiton suurtalonpoikaisten ja pankkiherrajohdon kanssa, häpeämättömästi väärinkäyttäen maalaisliiton johdon kanssa tavoittele- mansa parlamenttaarisen liiton perusteluksi kommunistien tunnusta työ- väen ja talonpoikain hallituksesta, että sen pienviljelijäohjelma on "tuo- tannon parantamisen", mutta ei tehokas apu pienviljelijöille jne. On osoi- tettava, että sosdem puolue samoinkuin maalaisliittokin eivät ole maa- seudun köyhän kansan ystäviä, vaan sen vihollisia, pankkiherrain ja raha- vallan liittolaisia. Maaseudullakin on kommunistien kaikin voimin pon- nistettava sosdem, maalaisliiton ja pienviljelijäpuolueen sekä sosdem pienviljelijäliiton pientalonpoikaiston kannattajain saamiseksi mukaan yhteisrintamataisteluun omien etujensa puolesta.

Kaupunkien pikkuporvariston keskuudessa kasvavaa tyytymättömyyttä ja kuohuntaa yrittää sosialidemokratia käyttää hyväkseen uusien kan- nattajien saamiseksi. Sosdem vaikutuksen leviämisen vastustamiseksi on kommunistien kehitettävä työtä myöskin näiden ainesten, erikolsesti va-

paiden ammattien harjoittajain ja sivistyneistön keskuudessa heidän valtaamiseksi taistelevan työväenluokan kannattajiksi kapitalismia ja taantumusta vastaan, paljastaen näillekin aineksille sosialidemokratian puolinaisuus ja "laillisen fasismien" kanssa liittoutuminen, sosialidemokratian kykenemättömyys taistellen puolustamaan pikkuporvaristonkaan elin-etuja suurpääoman ja fasisin taantumuksen hyökkäyksiä vastaan.

Tarkkaa huomiota sosialidemokratian vastaisessa taistelussa on kiinnitettävä myöskin **maan ruotsinkieliseen väestöön**, jonka keskuudessa sosialidemokratia on onnistunut lisäämään vaikutustaan kaksinaamaisella politiikallaan, jota ruotsalaisiin päin edustavat Wiik, Fagerholm, Ahlström y.m., vaikka puolueen politiikka on suomalaiskansallista, joskus selvästi aitosuomalaisakin (Sasu). On paljastettava sosdem lehmäkaupat ruotsalaisen kansanpuolueen rahamiesjohdon kanssa, sosdem puolueen aitosuomalaisuus, sen kieltäytyminen puolustamasta ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden etuja hyökkäävää suomalaista natsionalismia vastaan, minkä ajatuksia sosialidemokratiakin levittää.

II.

1) Työväen fasisminvastaisen yhteistaistelun ja yleensä sosialidemokratiaa vastaan käytävän taistelun menestymisen välttämättömänä ehtona on puolueen agitation ja erikoisesti **suullisen agitation ratkaisu parantaminen**. Tähän asti on suullista agitatiota puolueessamme suuresti laiminlyöty, koska suurimmassa osassa puoluejärjestöä on vallinnut väärä käsitys työstä sosdem työläisten keskuudessa: on ilmennyt sosdem vaikutuksen aliarviointia, mistä johtuen työtä sosdem joukko-vaikutuksen hävittämiseksi ei ole tarmolla tehty; on ilmennyt äkkijyrkkiä käsityksiä, että sosdem työläisiin ei voida vaikuttaa, että he ovat samanlaisia sosialifasisteja kuin heidän johtajansakin; puolueen suorittaessa käännettä työssä reformistisissa järjestöissä on siellä täällä ilmennyt sellaisiakin opportunistisia käsityksiä, että käänne merkitsee luopumista taistelusta sosialidemokratiaa vastaan, että voidaan liittyä myöskin sosdem puoluejärjestöihin jne. Kalkki nämä väärät katsomukset ovat johtaneet siihen, että sosdem työläisten keskuudessa ei suullista agitatiota ole harjoitettu, heidän kanssaan ei ole keskusteltu, kommunistit ovat eristäneet itsensä sosdem työläisistä ja siten jättäneet heidät kokonaan sosdem johdon huostaan ja vaikutuksen alaisiksi.

Tämän eristäytyneisyyden murtamiseksi on jokainen kommunisti joka päivä velvollinen harjoittamaan agitatiota puolueettomien ja sosdem työtätekevien keskuudessa, on päästävä yhteyteen heidän kanssaan, saatava heidät keskustelemaan ja keskustelujen kuluessa kärsivällisesti ja toverillisesti, tilapäisistä vastoinkäymisistä lannistumatta, alituisesti tosiasioiden nojautuen, yhä uusia ja uusia tosiasioita ja esimerkkiä esittäen saatava sosdem työläiset vakuutetuiksi sosdem politiikan turmiollisuudesta. Ylimalkaisten iskulausujen esittäminen ei näissä keskusteluissa saa tulla kysymykseen ja sosdem työläisten haukkumista (heidän nimittämistään "sosialifasistiksi", "noskeksi", ammatillisten järjestöjen nimittämistä "noskejärjestöiksi" jne.) on katsottava suorastaan vahingenteoksi puolueelle ja on tällaiset **haukkumat vedettävä puoluevastuuseen**. Agitaatiomme ei saa olla sellaista, että se vaikuttaa poistyyntävästi ja loukkaavasti sosdem työläisiin, vaan sellaista, että he huomaavat kysymyk-

sen olevan todella työväen etujen ajamisesta koko työväenluokan yhteisvoimin.

Suullista agitatiota on kaikkien puolue-elimien autettava ja ohjattava hankkien puolueen jäsenille todistuskappaleita sosdem politiikasta, sosdem johtajien kulloisistakin väitteistä ja tavasta, millä niihin on vastattava. Tällöin on otettava huomioon ei ainoastaan sosdem keskuslehtien ja ylimmän puoluejohdon väitteet ja esitykset, vaan myöskin sosdem kyläagitaattorien ja paikallisten johtajien puheet, joita paikallisten puolue-elinten on seurattava ja saatettava jäsenistönsä sekä ylempien puolue-elinten tietoon.

Kommunistisen vaikutuksen lujittamiseksi vielä sosdem vaikutuksen alaisissa joukoissa on jokaisen puolueen jäsenen merkittävä itselleen 3—4 sosdem työläistä, joiden kanssa puolueen jäsen säännöllisesti on yhteydessä ja keskusteluissa ja joihin hän täten alituisesti vaikuttaa pyrkien vetämään heitä työväen taisteluesiintymisiin ja vapauttamaan heidät sosdem vaikutuksen alaisuudesta.

2) Porvariston fasistisen hyökkäyksen kiristyessä syntyy **ryhmittymiä ja rakoiluja sosdempuolueessa**. Puolueen tannerilainen siipi valmistautuu jo soveltautumaan fasistidiktatuurin kiristettyynkin muotoon ja pyrkien pysymään virallisesti hyväksyttynä puolueena niin kauan kuin fasistiporvaristo sen eduilleen sopivaksi katsoo, tukee se jo nyt avoimesti jatkuvasti fasisoimistoimenpiteitä ja vastustaa jyrkästi ja selvästi kaikkia työväen taistelutoimenpiteitä fasismia vastaan. Tämä siipi esiintyy avonaisemmin myöskin lakkoja ja työläisten "liian suuria" vaatimuksia vastaan.

Liian avonainen tannerilaispolitiikka peloittaa kuitenkin eräitä sosdem johtajia, jotka II internationalen romahdus ja Suomessakin nähtävä sosdem työläisten radikalisoituminen sekä sosdem puolueen jäsenmäärän lasku (jota puoluesihteerin Wiik nimitti "romahdusmaiseksi") panee pelkäämään, että työläiset kokonaan jättävät sosdem puolueen. Tätä estääkseen harjoittavat he "vasemmistolaisia" demagogiaa, puhuen taistelun välttämättömyydestä, riehuen eniten sanoissa lapualaisia vastaan, varastaen muutamia kommunistien tunnuslauseita (kova kovaa vastaan, työväen ja talonpoikain hallitus jne.), mutta antaen niille reformistisen sisällön, arvostellen poikkeuslakien hyväksymistä, mihin he itse osallistuvat jne. (Wiik, Ampuja, Helo, Sventorzetski y.m.). Nämä sosdem joukkojen lisääntyvän tyytymättömyyden painostuksesta "vasemmistolaisia" fraaseja viljelevät sosdem johtajat eivät kuitenkaan pyrikään eroon puolueen tannerilaisesta silvestä, vaan on heidän politiikkansa tarkoituksena pidättää joukkoja sosdem puolueessa, jossa Tanner on isäntänä ja on heidän toimintansa siten asiallisesti Tannerin politiikan tukemista sitä vastaan käytävän taistelun varjolla. Se on siten joukkojen entistä kierompaa huiputtamista ja on näiden wiikiläisten huolellinen paljastaminen ja mitä terävin taistelu niitä vastaan ehdottoman välttämätöntä. Heidän paljastamiseksi on laajalti käytettävä myös yhteisrintamataktiikkaa, tarttuen kiinni heidän sanoihinsa ja ehdotuksiinsa ja vaatiin heitä teoissa osoittamaan, miten vakavasti heidän "jyrkät" puheensa on otettava: yhdessä kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten kanssa käytännössä taistelemaan "vasemmistolaisten" ehdotusten puolesta.

Aivan erikoinen asema sosdem puolueessa on Cay Sundströmillä, joka jo väliin aseistaa Suomen "kansan vallan" kyseenalaiseksi, arvostelee Saksan sosdem puolueen politiikkaa ja itävaltalaisia puoluetovereitaan, jopa

Wiikinkin eräitä esiintymisiä, puhuen suuria sanoja sosialismista, kansallistuttamisesta j.n.e. Tämä tyyppillinen horjuja on pantava teossa todistamaan puheensa, esitettävä vaatimuksia käytännöllisistä toimenpiteistä yhteistaistelun hyväksi ja saatava sosdem työläiset kannattamaan näitä vaatimuksia niin Sundströmiin kuin wiikiläis-keskustalaisiinkin nähden.

Nykyisin esiintyy sosdem puolueessa — erikoisesti työläiskeskuksissa — sellaisiakin aineksia, jotka ovat tyytymättömiä sosdem politiikkaan ja jotka tositeolla haluavat taistella tannerilaista johtoa vastaan. Nämä ainekset ovat vielä hajanaisia ja on niillä joukko epäselvyyksiä ja puolinaisuuksia oppositiossaan puoluejohtoa vastaan. Niille on kuitenkin mahdollista kehitys **poispäin sosialidemokratiasta** ja tulee kommunistien tätä kehitystä edistää. Tämän opposition kehitystä auttaa paraiten sen epäselvyyksien ja puolinaisuuksien tiukka arvostelu puolueemme taholta.

3) Taistelu sosialidemokratiaa vastaan ei voi rajoittua vain sen politiikan paljastamiseen päivänkysymysten yhteydessä. Sosialidemokratiaa vastaan on herkeämättä käytävä kiinteää **ideologista taistelua**. Päivänkysymyksistä ja työväen taistelukokemuksista lähtien on osotettava, että sosialidemokratian petos päivänkysymyksissä johtuu sen perusluonteesta, sen olemuksesta porvarillisena työväen puolueena, siitä, että se jo periaatteellisestikin on luopunut vallankumouksellisesta marxilaisuudesta. Sen, talousteoriat ovat milloin poroporvarillisia, milloin avoimesti suurpääomaa tukevia, sen valtioteoria ei ole marxilainen, vaan opportunistinen luokkasovinnon teoria ja sen maailmankatsomus ei ole dialektinen materialismi, vaan porvarillinen idealismi (lähinnä nuskantilaisuus), vajoten toisinaan suorastaan uskonnolliseen pimentolaisuuteenkin (suhtautuminen Kantolan "filosofiaan", Sasun ja Kivisalon valtiokirkollinen hurskastelu). Se ei ole proletaarisen luokkataistelun, vaan periaatteellisesti porvaristolle antautumisen puolue, vaikka se harjoittaakin laajaa marxilaisuudella huijausta työläisten myötätunnon saavuttamiseksi — missä sitä auttavat lapualaiset, jotka nimittävät sosialidemokraatteja marxilaisiksi.

Niin sosialidemokratian avoin luopuminen marxilaisuudesta ja sen porvarillisuus kuin sen valemарxilaisuuskin on propagandassamme paljastettava joukoille. On julkaistava kirjasia ja kirjoituksia, joissa erikoisesti käsitellään sosialidemokratian niin päivänpolitiikkaa kuin sen teoreettisia perusteitakin ja esitetään ne joukoille marxilaisessa valossa, helposti tajuttavassa muodossa.

4) Taistelussa sosialidemokratiaa vastaan on kommunistien kaikella valppaudella taisteltava kahta vaaraa vastaan: 1) opportunistista reformismiin luisumista, sen jälessä laahaamista, sosialidemokratian kanssa sovinnon hieromista ja joukkojen itsestään tapahtuvaan kumouksellistumiseen orientoitumista vastaan ja 2) äkkijyrkkää yhteisrintamataktiikan ymmärtämättömyyttä ja sen hylkäämistä, kaikkien yhteisrintamaneuvottelujen ja sopimusten tosiasiallista vastustamista, ja halun puutetta käyttää hyväksi sosialidemokratian ja fasistien välisiä ristiriitoja, sosdem:n sisässä tapahtuvan ryhmittymisen ja rakoilun huomioonottamatomuutta jne vastaan. Täydellä voimalla on puolueen taisteltava sitä vaivaavaa ylimalkaisuutta ja kaavamaisuutta vastaan työssä sosdem työläisten voittamiseksi.

Erikoisesti laajan yhteisrintamataktiikan sovelluttamisen yhteydessä on mahdollista sellaisten käsitysten syntyminen, ettei sosialidemokratia enää olisikaan porvariston yhteiskunnallinen päätuki, että socialide-

mokratian kanssa olisi ryhdyttävä sovitteluihin ja sopuisaan yhteistyöhön, että sosdem ammatillisissa järjestöissä ei tarvitsisi taistella s. d. vastaan, että sosialidemokratiaa ei saisi arvostella jne. Tällaiset opportunistiset käsitykset on mitä päättävimmän torjuttava ja yhteisrintaman luominen suoritettava niin, ettei se muodostu luopumiseksi taistelusta sosialidemokratiaa vastaan, vaan päinvastoin tämän taistelun käymiseksi sellaisissa muodoissa, että joukot välittömästi oman kokemuksensa perusteella tulevat vakuutetuiksi sosdem puolueen luokkapetturuudesta. Yhteisrintaman luominen ei saa merkitä antautumista sosialidemokratialle, vaan sellaisiin asemiin asettumista, joilta sosialidemokratian vaikutus helpommin ja nopeimmin on tuhottavissa. Mitkään myönnytykset periaatteellisissa kysymyksissä eivät saa tulla kysymykseen eikä sellaisen sovintorintaman luominen, että tosiasiallisesti kannatetaan sosdem puoluetta eikä sitä paljasteta.

Yhä päättävästi on torjuttava vielä voimakkaat äkkiyrkät mielialat, joiden kannattajat kieltäytyvät kaikesta työstä sosdem joukkojen keskuudessa ja ainoastaan muodollisesti hyväksyvät yhteisrintamataktiikan, mutta tosiasiallisesti saboteeraavat sen käytäntöön soveltamista. Mitä suurimpaan taktilliseen joustavuuteen ja konkreettisuuteen tässä työssä on yhdistettävä mitä suurin periaatteellinen lujuus ja teoreettinen selvyys sosialidemokratiaa vastaan käytävän taistelun päämääristä ja niiden saavuttamisen keinoista.

LIITTEITÄ

Klin TpKin Poliitsihteeristön päätöslausunto Suomen kunnallisvaaleja koskevasta kysymyksestä

(Hyväksytty kesäkuussa 1929)

“Sosialistisen Työväen ja Pienviljelijäin Vaaliliitto” saavutti kunnallisvaaleissa huomattavaa menestystä verrattuna edellisiin, 1925 vaalituloksiin, mikä on selvänä osoituksena laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vasemmistumisesta Suomessa. Muutamilla paikkakunnilla jäivät kommunistit sosdemokraatit jälkeensä, saaden suurimman määrän annetuista äänistä.

Työväenluokan vasemmistuminen Suomessa on kiinteässä yhteydessä kapitalismin vakaantumiseen yhtyvien vastakohtien terävöittymisen, työväenluokan riiston lisääntymisen ja aseman huonontumisen kanssa sekä erikoisesti maaseudun köyhän ja keskivarakkaan väestökerroksen ja kaupungin pikkuporvariston kannettavaksi säilytetyn sietämättömän painavan verotaakan kanssa. Tämä vasemmistuminen on suoranaanainen tulos pääoman hyökkäyksestä proletariaatin elintasoja vastaan, porvariston ja sen sosialidemokraattisten agenttien valkoterroripolitiikasta ja sodan valmistuksesta, jossa valkoinen Suomi tulee olemaan pohjoisena tukialueena sotilaallisessa hyökkäyksessä Neuvostoliittoa vastaan.

Suomen työväenluokka, joka sankarillisesti taisteli v. 1917—18 vallankumouksessa neuvostojen puolesta käsi kädessä Venäjän työväestön kanssa ja joka ei painanut päätään taantumuksen ja vastavallankumouksen raskaimpienkaan vuosien aikana, käy erikoisen valppaaksi nyt, jolloin imperialistinen maailma valmistaa uutta veristä sotaa työväen diktatuurin maata vastaan.

Yleensä ja kokonaisuudessaan oikea menettelytapa oli “Sos. Työv. ja Pienviljelijäin vaaliliitolla” asettaessaan itsenäiset vaaliliitot, jota menettelytapaa SKP:kin on edustanut. Tätä ainoata oikeata taktiikkaa ei “Sosialistisen Työväen ja Pienviljelijäin vaaliliitto” kuitenkaan toteuttanut kaikkialla samanlaisella päättävyydellä. Muutamilla paikkakunnilla eivät kommunistit laisinkaan käyneet välttämättömä taistelua sosdemeja vastaan, vaan menivätpä vielä sellaiseen yhteistoimintaan sosdemien kanssa, mitä ei ole siedettävä ja mikä välittömästi voimistutti sosdemeja ja helkensi vallankumouksellista rintamaa. Kaikkialla siellä, missä kommunistit esiintyivät päättävästi, terävöittäen taistelua sosdem. vastaan, — joukot yhä kiinteämmin ja suuremmalla luottamuksella kerääntyivät “Sos. Työväen ja Pienviljelijäin vaaliliiton” ympärille.

Vaalitaktiikkaa arvioidessa on ennen muuta merkittävä, että “Työväen

ja Pienviljelijäin vaaliliitto" teki vaalijulistus-platformussaan joukon karkeita opportunistisia virheitä. Sillä tavoin tämä platformu, jonka tulee olla kiertämättömänä ilmauksena vallankumouksellisen proletariaatin tietoisimman osan koko toiminnan suuntauksesta kysymyksessä olevana historiallisena ajan kohtana, useissa kohdissaan väärensi otettua peruslinjaa ja heikensi osittain taistelua sosdemlä vastaan. Politsihteeristötyydytyksellä toteaa, että SKP:n KK heti vaalikamppailun tuloksien tultua tunnetuksi, ei ainoastaan myöntänyt kaikkia tehtyjä oikeistolaisia virheitä, vaan suoritti myös niiden suhteen mitä säälimättömmän, oikean ja päättävän arvostelun ja terävöitti samalla koko puolueen huomiota taistelun voimistuttamisen välttämättömyydestä oikeistovaaraa ja sovittelevaisuutta vastaan, jota ilmeni platformussa ja "Työväen ja Pienviljelijäin vaaliliiton" vaalitaktikassa.

"Vaaliliiton" vaaliplatformusta puuttui arvio uudesta kaudesta, maailman kapitalismin kriisin kehityksestä ja tämän kriisin kehityksestä Suomen erikoisolissa. Siitä puuttui myös, yhteydessä edellisanotun kanssa, ne erikoiset taistelutehtävät, mitkä Suomen työväenliikkeen edessä ovat kansainvälisen porvariston (Suomen porvaristo mukaan luettuna) Neuvostoliittoa vastaan tähtäämän sotavalmistelun, voimistuvan pääoman hyökkäyksen ja työväenluokan vasemmistumisen taustalla. Tämä ei voinut olla kuvastumatta vaalikamppailun suorittamisessa. Platformussa kokonaan vaietaan niistä perusosittaisvaatimuksista, joita kaupungin ja maaseudun proletariaatin yhä huononeva taloudellinen asema esille työntää, kuten: taistelu 8 tunnin työpäivän puolesta ja tehdas-, satama- ja maataloustyöläisten palkkojen parantamisen puolesta; taistelu kapitalistista järkipäristäytymisestä, rationalisointia vastaan, pääoman hyökkäystä, ja ennenkaikkea, sotavalmisteluja vastaan, ja taistelu työväen ja talonpoikain hallituksen puolesta. Tällaisilla vaatimuksilla ja tunnuksilla varustettuna olisi vaaliplatformu tullut ehjäksi ja se olisi siten vetänyt esille läheisimmän ajan poliittisen taistelun juurimmat kysymykset ja antanut läheisimmän aiheen ja aineiston monipuolisen vallankumouksellisen agitation aukaisemiselle ja kehittämiseksi.

Kuten SKP:n KK:n täysistunnon, pleenumin päätöslausunnossa aivan oikein sanotaan, niin erittelyn puuttuminen kapitalismin pulan kolmannesta kaudesta ja sen esille työntämien tehtävien määrittelyn puuttuminen edistää vaalitaistelunäkökannan kaventamista ja alentamista eikä kehitä sitä ylemmälle ja yleensä luokkataistelua terävöittäväälle asteelle; platformu myötävaikutti vaalitaistelun rajoittumiseen vain kunnan raameihin, mikä puolestaan uhkaa antaa taistelulle ja toiminnalle pikkuporvarillisen nurkkakuntaisuuden luonteen. Arvion puuttuminen kolmannesta kaudesta osittain selittää, ettei riittävästi terävöitetty taistelua sosdem. johtokerroksia vastaan, sosialidemokratian, joka yhä enemmän kasvaa porvariston koneistoon ja on porvariston diktatuurin päätuki kapitalistien hyökkäyksen toimeenpanossa työväenluokkaa vastaan ja sodan valmistamisessa Neuvostoliittoa vastaan. Suomalaiset johtaja-sosialidemokraatit ovat erittäin vaarallisia, sillä ne peittävät inhottavan kavallustoimintansa "vasemmistolaisilla", "jyrkillä" sananparsilla.

Platformussa ei ole oikein asetettu kysymystä vallankumouksellisen proletariaatin suhteesta porvarilliseen demokratiaan, porvarilliseen parlamenttiin ja porvarilliseen valtioon. Platformu esittää vaatimuksen "taistelusta todellisen työtätekevien demokratian puolesta", nähden yhdeksiksi tämän saavuttamiseksi "kaikkien kunnanvaltuustojen työläisten ja talonpoikain käsiin" siirtymisessä. Platformu kylvää vahingollisia harhoja.

puhuessaan mahdollisuuksista, että **“porvarillisten valtaherrain kunnalliseen mielivallalle ja valkoisen vallan sorto- ja väkivallalle on asetettava sulkku.”** Edelleen tullaan johtopäätökseen, että **“kunnalliset hallintoelimet on saatava toimimaan työläisten ja maalaisrahvaan hyväksi”**. Nämä platformun virheelliset kohdat heikentävät huomattavassa määrässä siinä olevia toisia oikeita toteamisia, että työtätekevien demokratia on mahdollinen vain porvariston luokkaherruuden kukistamisen jälkeen; mutta tämä ajatus ei kylläkään ole platformun punaisena lankana.

Enempää parlamentissa kuin kunnallisissa laitoksissakaan kommunistit eivät voi asettaa päämääräkseen taisteina uudistuksista. Kommunistit, ottaen aktiivisesti osaa vaalikamppailuihin ja vaaleilla asetettaviin laitoksiin, käyttävät niitä ennenkaikkea työtätekevien joukkojen valtiollista valistamista varten ja järjestääkseen parlamentin ulkopuolista vallankumouksellista joukkotaistelua jokapäiväisten vaatimusten puolesta. Kommunistit käyttävät parlamenttien ja kunnallisten laitosten puhujalavoja paljastaakseen johdonmukaisesti parlamentaarisen demokratian järjestelmän, joka aina peittää pääoman diktatuuria ja joka nyt tänä aikana on vararikkoutunut ja muuttuu avoimeksi fasistidiktatuuriksi. Joka tapauksessa **“porvarillisia parlamenteja, jotka ovat porvarillisen valtiokoneiston tärkeimpiä osia, ei voida pitkäksi ajaksi valloittaa, kuten työväki yleensä ei voi valloittaa porvarillista valtiota haltuunsa. Työväenluokan tehtävänä on räjäyttää porvarillinen valtiokoneisto, hävittää se ja sen mukana “parlamenttilaitoksetkin” (Kominternin II kongressi). Enemmistön valtaamisella kommunisteille kunnanvaltuustoissa ei missään tapauksessa voida “asettaa sulkua porvarillisten valtaherrain mielivallalle”.** Sen voi proletariaatti toteuttaa vain porvariston vallan kukistamisella ja asettamalla tilalle omia luokkaelimiään, joilla yksin vain on voimaa murtaa riistäjien vastustus ja asettaa sulkku niiden mielivallalle.

Kommunistien työ parlamenteissa on pääasiassa vallankumouksellista agitatoria, työväen ja talonpoikain vihollisten — ennenkaikkea sosiaalidemokraattien paljastamista, joukkojen aatteellisesti tiiviisti yhdistämisestä, joukkojen, jotka erityisesti takapajuisilla seuduilla, ovat vielä demokraattisten barhain vallassa. Koko vaalien edellä käyvän kamppailun tulee olla kiinteästi yhdistetty työväenluokan sekä köyhien ja työtätekevien talonpoikaisjoukkojen yleiseen valtiolliseen ja taloudelliseen taisteluun ja tulee sen kamppailun lähteenä joukkojen päivänpolttavista osittaisvaatimuksista ja kulkea näiden joukkojen vallankumouksellisessa mobilisoinnissa hengessä. Siinä tapauksessa, että kommunistit saavat kunnallishallinnoissa enemmistön, on heidän oltava vallankumouksellisena oppositiona porvarillista keskusvaltaa vastaan; tehtävä kaikki osoittakseen palveluksia köyhälle väestölle, mutta samaan aikaan osotettava jokaisessa tapauksessa no esteet, jotka porvarillinen valtiovalta jokaiselle todelliselle huomattavalle muutokselle asettaa. Tällä pohjalla tulee harjoittaa päättävää vallankumouksellista propagandaa pelkäämättä selkkauksia porvarillisen valtiovallan kanssa. Niin ollen, kommunistien työn kunnallishallinnoissa tulee olla osana kapitalistisen maan hajoittamistyössä. Kommunistit eivät saa missään tapauksessa kulkea porvarillisen laillisuuden asialla, vaan täytyy heidän tarmokkaasti selittää joukoille porvarillisen valtiovallan ja sen kunnallislaitosten todellinen luonne, mobilisoiden työläisiä ja talonpoikia taisteluun porvariston luokkaherruutta vastaan.

Tällaisten ehtojen vallitessa platformun vaatimukset, että **“valtiovalta älköön enään ohjanko ja komentako järjestysvaltaa”**, kuin myös, että **“kapitalistien valtiovallan sekaantuminen kunnallishallinnon asioihin vaa-**

ditaan lopetettavaksi", — kylvää joukkojen keskuuteen reformistisia harhoja. Kommunistit ovat velvolliset tekemään itselleen selväksi tällaisten vaatimusten utopistisuuden ja selittämään joukoille, että porvarillisen vallan sekaantuminen mainittuihin asioihin porvariston diktatuurin vallitessa on kiertämätöntä.

Yhtä virheellinen on platformussa tunnus verouudistuksesta kunnallishallintojen avulla. Kunnallinen veropolitiikka on rakenteellinen osa porvarillisen valtion koko finanssijärjestelmästä ja finanssipolitiikasta. Kommunistit eivät voi asettaa tunnusta verouudistuksesta, vaan täytyy heidän järjestää vallankumouksellista taistelua porvariston työtätekevien harteille sälyttämiä veroja ja rasituksia vastaan. Vallankumouksellisella taistelulla veroja vastaan on tällä sodan välittömällä valmistuskaudella erikoinen merkitys.

Edelleen platformu tekee vakavan virheen esittäessään katkaistun tunnuksen ruotsalaisen väestön itsemääräämisoikeudesta. Tässä tapauksessa virhe johtaa kommunistisen vallankumouksellisen kannan peittämiseen, sillä kommunistit taistelevat orjuutetun vähemmistön itsemääräämisoikeuden puolesta aina eroamiseen saakka sortavasta valtiosta.

Karkea opportunistinen virhe esiintyy platformun esittämässä vaatimuksessa, **"tilattomille ja liian vähän maata omistaville on kuntain aloitteesta saatava pakkoluovutettua maata"**. Tämä vaatimus on sukua vanhalle menshevistiselle maan kunnallistuttamistunnukselle, minkä bolshevikit Venäjän sosdem työväenpuolueen 4 edustajakokouksessa ankarasti tuomitsivat. Tämän kaltaiset tunnukset kylvävät vaarallista harhakäsitystä, että muka kapitalistisen järjestelmän puitteissa voidaan kuntien kautta hankkia maita köyhälle talonpoikaistolle. Mutta eivät valtiollisen vallankumouksen jälkeenkään tule jakamaan maita kunnat, jotka — ollen porvarillisen valtiokoneiston välineitä — vallankumouksellinen proletariaatti tulee hävittämään ja asettamaan niiden tilalle työväen ja talonpoikain edustajain paikalliset neuvostot. Ja sen vuoksi ilmeisesti reformistisen, kunnan aloitteesta tehtävän maiden jakamisvaatimuksen asemesta kommunistien tulee esittää tunnus suurtilallisten maitten takavarikoimisesta, kapitalistisen ja suurtilallisten herruuden vallankumouksellisen kukistamisen kautta.

Väärä on myöskin platformun vaatimus, että **"asutuslautakunnat ja maanjako-oikeudet on saatava maatyöväen ja työtätekeväin talonpoikain käsiin."** Asutuslautakunnat ja maanjako-oikeudet ovat porvarillisen valtion kapitalistisen politiikan välikappaleita maaseudulla, joiden suhteen kommunistien tulee esittää tunnukset niiden syrjäyttämistä talonpoikain vallankumouksellisen joukkotaistelun avulla. Tämä ei silti estä vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia menemästä erilaisiin kunnallislaitoksiin ja osallistumasta eräissä tapauksissa kunnallisiin virkoihin sillä ehdolla, että tulevat niissä horjumatta pitämään kiinni työtätekevien eduista ja koko toiminnassaan nojautuvat niihin joukkoihin, eivätkä salli porvarillisten lakien sitoa itseään, siltä huolimatta, että selkkaukset porvarillisen valtion kanssa ovat kiertämättömiä.

Nämä yksinomaan oikeistolaiset virheet kunnallisvaalien aikana osoittavat, että päävaara, joka tänä aikana uhkaa Suomen vallankumouksellista liikettä ja myös Suomen kommunistista puoluetta, on oikeistolaisen opportunistin vaara, mitä vastaan puolueen kokonaisuudessaan tulee käydä mitä päättäväisintä ja säälimättömintä taistelua. Vaikeissa maanalaisuuden oloissa toiselta puolen, ja laajan julkisen toiminnan oloissa toiselta puolen, jolloin pienen illegaalisen puolueen täytyy pyrkiä saamaan

johtavaa vaikutusta kaikissa mahdollisissa, ei vain työväenluokan, mutta myös talonpoikaiston ja osittain kaupungin pikkuporvariston joukkoliikkeissä ja järjestöissä (ammattiliike, kulttuurivalistusliike, raittiusliike jne.) — oikeistovaara esiintyy ennen muuta pikkuporvarillisen ajattelukannan ja mielialojen, laillisuuden pyrkimysten paineena puolueeseen, pelkona näyttää oma vallankumouksellisia kasvojaan, pyrintönä vaihtaa laittomat järjestöt puhtaasti laillisiin, laillisten joukkojärjestöjen pyrkimyksenä irtautua kommunistisen puolueen lujan kontrollin ja johdon alaisuudesta, myöskin osittaisena sopeutumisenä vallitsevaan järjestelmään ja lopuksi sodanvaaran aliarvioimisena ja sosialidemokratiaa vastaan käytävän taistelun voimistuttamisen välttämättömyyden käsittämättömyytenä.

SKP:n täytyy tutkia oikeistovirheiden kaikki seikat ja oikeistovaaran juuret ja kehittää mitä laajin taistelu siitä ja siihen sovittelevaisesti suhtautumista vastaan. Noudattaen SKP:n KK:n viimeisen täysistunnon jälkiä, täytyy koko puolueen tulla vakuutetuksi, että ankara bolshevistinen itsearvostelu tehtyjen virheiden johdosta ja terävöitetty taistelu oikeistovaaraa vastaan on parhaana edellytyksenä ja takeena tämänkaltaisista virheistä välttymiselle vastaisuudessa, mikä on erittäin tärkeä puolueen valmistautuessa ottamaan osaa edessä olevaan eduskuntavaalitaisteluun.

Ottaen huomioon kysymyksen polttavuuden ja sen kansainvälisen merkityksen täytyy Suomen Komm. puolueen vaalikamppailukokemus tulla tutkituksi Kominternin muissakin osastoissa, ensitilassa Baltian ja Skandinavian maiden komm. puolueissa.

Klin TPK:n poliisihteeristön päätös SKP:n lähimmistä tehtävistä

(Hyväksytty heinäkuussa 1930)

KI:n TPK toteaa, että fasistikumousta toimeenpantaessa ja fasistidiktatuuria toteutettaessa Suomessa, ei SKP, huolimatta lähenevän kaappauksen monilukuisista merkeistä, kyennyt itse valmistumaan eikä mobilisimaan joukkoja tekemään minkäänlaista vakavaa vastarintaa. Tässä teki SKP hyvin suuren virheen, joka aiheuttaa erittäin raskaita seurauksia. Tämän virheen juuret ovat ennenkaikkea opportunistisessa käytännössä ja legalistisissa pyrynnöissä, jotka todistavat sosialidemokratian jätteltä SKP:n riveissä vielä löytyvän, joita täysin poistamatta puolue ei voi täyttää niitä valtavia tehtäviä, joitten täyttäminen on kommunistisen puolueen velvollisuus, jopa mitä vaikeimmisakin oloissa. Pitäen välttämättömänä aivan lähiaikana mitä tarkimmin eritellä SKP:n kaikki virheet ja puutteet viime tapahtumain yhteydessä ja erikoisessa poliisihteeristön päätöksessä esittää näiden opetukset puolueelle, päättää poliisihteeristö nyt heti antaa SKP:lle seuraavat ohjeet tänä hetkenä kaikkein kiireellisimpään puolueen tehtävään täyttämiseksi taistelussa fasistidiktatuuria vastaan:

1. Välttämättä on heti Suomen työväkevien mitä laajimmille joukolle selvitettävä Suomen suurporvariston fasistisen mullistuksen luokaluonne, jota mullistusta kannattavat kaikki porvaripuolueet sosialifasisteja myöten. Välttämättä on selvitettävä, että suurporvaristo pyrki fasistidiktatuurin avulla voittamaan Suomessa vallitsevan terävän taloudellisen kriisin ja lujittamaan yhä horjuvampaa kapitalistista vakaantumista vyöryttämällä kaikki kriisin rasitukset työväenluokan ja köyhien talonpoikain hartioille, rosvomaisesti hyökkäämällä työväenluokan ja kaikkien työväkevien elintason kimppuun, samalla valmistuu suurporvaristo kuumeisesti fasistidiktatuurin avulla ottamaan osaa imperialistiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan yhdessä fasistisen Puolan, Rumanian ja muiden valtojen mukana. Tämän takia pyrki fasistihallitus ennenkaikkea tuhoamaan kommunistit ja kaikki työväenluokan ja köyhäin talonpoikain vallankumoukselliset joukkojärjestöt, nämä kun ovat ainoa tehokas este suurpääoman yllämainittujen suunnitelmien toteuttamiselle ja ainoa työväkevien joukkojen etujen todellinen puolustaja kapitalistien, kartanonherrojen ja kulakkien hyökkäystä vastaan.

2. SKP:n on jokapäiväisen taistelunsa kautta osotettava työväkeville joukoille todella olevansa ainoa puolue, joka kykenee käymään taistelua pääoman hyökkäystä ja fasistidiktatuuria vastaan. Sen täytyy, päivää-

kään viivyttelemättä, koota voimansa proletariaatin mobilisoimiseksi joukkotaisteluihin kaikissa muodoissa, juurittaa armotta käytännöllisestä toiminnastaan kaikki sosialidemokraattiset jälteet. Erikolsesti on poliittisten joukkotaisteluitten käymisen alalla välttämättä nyt saatava aikaan SKP:n käytännössä ratkaiseva käänne. Joukkotaistelujen järjestämistä koskevain päätösten itse teossa toteuttamatta jättäminen on pahinta lajia opportunismia, jota vastaan on käytävä mitä jyrkintä taistelua.

Kompuohueen on myös saatava aikaan jyrkkä käänne käytännössään siinäkin suhteessa, että sen on kaikissa liikkeissä selvästi näytettävä omat kommunistiset kasvonsa, lujalla kädellä toteuttaessaan puolueen johtavaa vallankumouksellista osaa.

Ollakseen menettämättä vaikutustaan työväenjoukoissa on komm. puolueen tultava todella taistelukykyiseksi, ja sitä varten on välttämättä paljastettava entisyyden virheet ja todellisessa taisteluprosessissa polstettava ne. On välttämättä pantava toimeen laaja itsearvostelu, alkaen johtavista elimistä aina puoluesoluihin saakka, ja käytävä jyrkkää taistelua kaikkia opportunisteja vastaan missä tahansa niitä paljastuukaan, jotka ehkäisevät puoluetta mobilisoinnasta joukkoja taisteluun.

3. Puolueen on tehtävä itselleen selväksi, että vaikka fasistimullistus jo on toteutettu, ei fasistinen diktatuuri ole kuitenkaan vielä lujittunut. Kalkki on vielä liikkeessä. Sitä varten on puolueen päiväakkään odottamatta ryhdyttävä kalkkiin toimenpiteisiin, vetääkseen laajat joukot taisteluun fasistien yrityksiä vastaan vallata kaikki ne asemat, joita eivät ne vielä ole ennättäneet vallata. Puolueen on tehtävä itselleen selväksi, että vain aktiivisen vastarinnan kautta ja sovelluttamalla kaikkia joukkotaistelun keinoja työväenluokan ja köyhempään talonpoikain entisten saavutusten menetystä vastaan ja fasistien asemavaltauksia vastaan voidaan tuloksia saavuttaa. Kieltäytyminen aktiivisesta, järjestetystä vastarinnasta, mukaan lukien myös fyysillisen vastarinnan fasistijoukkioita vastaan, vaikuttaa joukkoihin lamauttavasti, antaa niiden harhaantua, riistää niiltä uskon omiin voimiinsa, luo pohjaa fasistisen terrorin edelleen kehittämiseksi ja työntää aktiivisia proletaarisia aineksia yksillöillisiin terroritekoihin joukkotaistelun järjestämisen asemesta. Fyysillisen vastarinnan vallankumouksellinen tarkoituksenmukaisuus hyökkäyviä fasistija poliisijoukkioita vastaan, työväenluokan ja köyhien talonpoikain joukkoesiintymisten yhteydessä, on ratkaistava itse paikalla konkreettiset olot huomioon ottaen; vastarinnattomuuden henki fasistien rosvoesiintymisiä vastaan on voitettava hinnalla millä tahansa.

4. Puolueen on päättävästi paljastettava sosialifasistien petturuus fasistimullistuksessa ja niiden pyrkimys kätkeä fasistinen diktatuuri "parlamentaarisen laillisuuden palauttamisen" naamion alle. On osoitettava, että Suomen suurporvariston aseina sen toimeenpannessa hyökkäyksensä ja sen fasistidiktatuurin aseina ovat toiselta puolen lapualaisrosvot ja toiselta Suomen sosialifasistit. On loppuun asti paljastettava Suomen sosialidemokraattisten johtajain katala osuus fasistikomennon apureina, jotka siitä saavat kaikkinaista etua. Samalla on myös paljastettava opportunistiluopioiden petturuus, ne kun ovat kommunismin vastaisella taistelullaan auttaneet porvaristoa fasistimullistusta valmistettaessa ja toimeenpantaessa ja nykyisin fasistidiktatuurin hyödyksi jatkavat ajojahtiaan komm. puoluetta vastaan väittämällä, että se muka "ultravasemistolaisella" kurssillaan on antanut fasistille tilaisuuden panna toimeen vämmän mullistuksen.

On välttämättömästi käytävä keskeytymätöntä ratkaisevaa taistelua kaikkia laillisuuden ja kansanvallan harhoja vastaan, joita työtätekevien joukossa ahkerasti levittävät sosialifasistit ja opportunistiluopit porvariston fasistidiktatuurin toimeenpanon eduksi. Kommunistien on selvitettävä, että puheet porvarilliseen demokratiaan palaamisesta ovat pelkkää petosta, joka palvelee fasistidiktatuurin etuja, ja että ainoa pääsytie proletariaatille on fasistisen diktatuurin kukistamisen ja proletaarisen valtakumouksen tie.

5. **Joukkoesiintymisten kehittämiseksi fasistikomentoa vastaan on käytettävä taloudellisen ja poliittisen osittaistaistelun MITÄ ERILAISIMPIA MUOTOJA**, joilla vain joukot voidaan saada liikkeelle. Pääkeinona laajojen työväenjoukkojen mobilisoimiseksi ja järjestämiseksi sekä niiden taisteluun vetämiseksi ovat tehtaitten työväen yleisissä tai niitten edustajien kokouksissa valitut toimikomiteat, joita valittaessa lähdetään työväenjoukkojen jokapäiväisistä tarpeista ja välittömistä riitakysymyksistä työpaikoilla, jolloin on sovellettava yhteisrintaman taktiikkaa alhaaltapäin, vetäen mukaan järjestymättömät ja sosialidemokraattiset työläiset. Fraktiansa kautta toimikomiteain sisällä on puolueen saatava työväen yksityiset esiintymiset laajennetuiksi, vetäen liikkeelle toisten työpaikkain työläiset, kohottaen liikettä poliittisen taistelun korkeampiin muotoihin, ja levittäen sitä maaseudulle, kytkien teollisuustyöväen esiintymiset maatyöväen taisteluihin sekä köyhäin ja keskivarakkaitten talonpoikain tyytymättömyysliikkeisiin.

On luotava fasistivastaisia komiteoita työväen keskuksiin, niin myös kaikkiin suurempiin työpaikkoihin, vetäen näihin komiteoihin myös luotettavia puolueettomia työläisiä. On järjestettävä joukkoluontoinen proletaarisen itsepuolustuksen järjestö.

On opittava sovellettamaan sellaisiakin taistelumuotoja kuin ovat esim. äkkikokoukset työpaikalla tai työpaikan likellä, poliittiset joukkolakot, vaikka lyhytaikaisekin, katumielenosoitukset yms.

Nämä joukkotaistelut eivät vallitsevan fasistikomennon aikana voi mennä ilman raskaita uhreja ja iskuja. Uhrit ovat kiertämättömät. Mutta jos komm. puolue takaa näille taisteluille rohkean, lujan ja oikean johdon, niin eivätkä vihollisemme iskut tunnu työväenjoukoista lamauttavilta, vaan päinvastoin kumouksellistuttavat.

6. **Poliittiset taistelutunnuksensa on puolueen, kulkien fasistidiktatuurin kukistamisen taistelulinjalla, kytkettävä läheisesti työväen taloudellisiin osittaisvaatimuksiin.** Tätä tarkoitusta varten on joka paikassa käytävä mitä sitkeintä, mitä terävintä jokapäiväistä taistelua porvariston fasistisen ohjelman toimeenpanoa vastaan, asettaen sitä vastaan työväen välittömiä konkreettisia vaatimuksia, kuten: palkanalennuksia vastaan, palkankorotuksen puolesta, työpäivän pidentämisestä vastaan ja taistelu 8-tuntisen sekä 7-tuntisen työpäivän puolesta; yhä kasvavaa työväenluokan verorasitusta vastaan ja työväen veroista vapauttamisen puolesta, kapitalistista rationalisoinnista vastaan, työväen työstä erottamisesta vastaan; työttömäin avustamisen puolesta täyden palkan määrällä; työnantajain vaatimia kirjallisia sitoumuksia vastaan, ettei oteta osaa lakkoihin eikä kuuluta ammatillisiin järjestöihin jne. Kaikissa tällaisissa taistelukysymyksissä on komm. puolueen luotava laaja proletaarinen yhteisrintama nyt tosiasiallisesti vallitsevaa työnantajain ja fasistijoukkojen sekä fasistisen valtion ja sosialifasistien yhteisrintamaa vastaan, käyttäen hyväkseen jokaista konkreettista ristiriitaa näiden kahden rintaman kesken

proletaaristen joukkoesiintymisten kehittämiseksi komm. puolueen vallankumouksellisten päätunnusten linjalla.

7. Suomen ammatillisessa liikkeessä on saatava aikaan käänne ja annettava sille taisteleva luonne, johdonmukaisesti juurittaen pois juuri ammatillisten järjestöjen riveissä rehottavia laillisuusharhoja ja opportunistisen käytännön pyrintöjä. Työväenluokalle tuottavat varsin vähän hyötyä sellaiset vasemmistolaiset ammatilliset järjestöt, jotka kriittisinä hetkinä vaikenevat ja pelkäävät esiintyä, sen kautta pelastaakseen laillisen olemassaolonsa. On aivan selvää, että he tällä tavoin eivät sitä pelasta, jolleivät kokonaan tahdo menettää luokkakasvojaan. Sen takia on jokainen yritys ammatillisten järjestöjen pelastamisen nimessä vaijeta ja olla mitään tekemättä leimattava opportunistiseksi antautumiseksi, jota vastaan on jyrkästi noustava. Ainoastaan aktiivisella taistelulla fasismia, sosialifasismia ja opportunistia vastaan, vetäen tähän taisteluun yhteisrintamataktiikan perusteella mitä laajimmat työväenjoukot, voidaan säilyttää vasemmistolaisen Ammattijärjestön ja vasemmistolaisten ammattiliittojen olemassaolo. Taistelun kuluessa on värvättävä Ammattijärjestöön uusia jäseniä sekä voitettava takaisin ne työläiset, jotka sosialifasistien ja opportunistiluopioiden petollisen hajotustaktiikan vaikutuksesta ovat eronneet Ammattijärjestöstä. Ammatillisten järjestöjen on nyt, enemmän kuin koskaan, todella esiinnyttävä vallankumouksellisen luokkataistelun eliminä, jotka nojautuvat mahdollisimman laajoihin työväen joukkoihin.

8. Pientalonpoikain ja torpparien, niin myös maatyöväen ja puolproletaarien vetämiseksi fasistivastaiseen liikkeeseen on komm. puolueen teossa autettava näitä kerroksiä käymään taistelua erikoisvaatimuksiensa puolesta: erityisesti taistelemaan raskaita veroja vastaan, joita fasistivaltio niiden hartioille laskee, saadakseen rahoja yhä kasvaviin menoihinsa byrokraattisen virkakoneiston ja sotavarustusten ylläpitämiseksi, taistelemaan talonpoikain moninaista orjuuttamista vastaan pankkien ja suurenkapitalistien taholta sekä välittömästi että välillisesti kapitalististen osuuskuntien kautta, taistelemaan pientalonpoikain omaisuuden ulosmittausta ja pakkomyyntiä vastaan jne. Mitä laajimmille talonpoikaisjoukoille on perinpohjin paljastettava Suomen fasistisen suurporvariston sota-aiheet. Kaikkiällä maaseudun työvätekevään lujan taisteluliiton puolesta porvariston fasistista politiikkaa vastaan, Neuvostoliittoa vastaan valmistettavaa hyökkäystä vastaan, fasistisen diktatuurin kukistamisen puolesta, työväen ja talonpoikain vallan puolesta.

9. SKP:n on edessäolevissa eduskuntavaaleissa kehitettävä mitä aktiivisinta taistelua, pannen toimeen, henkilökohtaisesti kutsut toimittaen, joukkokokouksia, joissa hyväksytään asianmukaisia päätöslauseita, ja joka askeleella taistellen fasisteja ja poliiseja vastaan joukkojen vaalikokousten järjestämisen puolesta. Muodossa tai toisessa on asetettava itsenäisiä ehdokaslistoja, pannen niille ehdokkaiksi tunnettuja vallankumouksellisia. Jos nämä listat hylätään on työläisiä ja köyhiä talonpoikia kehoitettava mielenosoituksellisesti äänestämään näitä ehdokkaita tai yhtä tunnettua ehdokasta niistä; missä ylipäänsä ei onnistuta asettamaan ehdokaslistoja, on kehoitettava äänestämään kaikkein tunnetuimpia kommunisteja.

10. Yllämainittujen joukkotaistelujen kulussa on pantava erikoista huomiota puoluejärjestöjen ja niiden johtojen lujittamiseen, solujen järjestämiseen ja kaikinpuoliseen lujittamiseen työpaikoilla, niin myös komm. fraktiain järjestämiseen ja lujittamiseen joukkojärjestöissä sekä niiden järjestelmälliseen johtamiseen.

Tunnustaen julkisten joukkojärjestöjen erittäin suuren merkityksen ja käyden väsymätöntä taistelua kaikkien julkisten toimintamahdollisuuksien käyttämiseksi, luovuttamatta ilman taistelua ainoatakaan asemaa, päinvastoin sitkeästi pitäen kiinni, on SKP:n tehtävä itselleen selväksi, että se voi käyttää julkisia toimintamahdollisuuksia bolshevistisesti, opportunistisiin lankeamatta, vain silloin, jos on luja, kestävä maanalainen puolue, joka fraktiain ja muiden elimien kautta johtaa julkisia joukkojärjestöjä tai ainakin käy bolshevistista taistelua tällaisten työväenjärjestöjen riveissä ja käyttää muita julkisia toimintamahdollisuuksia. Julkisten toimintamahdollisuuksien käyttäminen ei missään tapauksessa saa merkitä kumartamista porvarillisen laillisuuden edessä. Päinvastoin, käyttäen julkisia toimintamahdollisuuksia, on puolueen mobilisoitava joukot porvarillisen laillisuuden kehysten murtamista varten.

11. **Erittäin tärkeänä keinona puolueen joukkotyön kehittämiseksi, puoluejärjestön lujittamiseksi ja taistelun käymiseksi kaikkia oikealta linjalta poikkeamia vastaan on oleva puoluelehdistö.** Yrittäen sitkeästi käyttää kaikkia julkisia toimintamahdollisuuksia tälläkin alalla on puolueen nyt pantava erikoista huomiota maanalaiseen lehdistöön, niin keskuksen kuin paikkakuntienkin lehtiin; on välttämätöntä säännöllisesti ja taajempaan julaista puolueen keskuslehteä ja puolueen maanalaista joukkolehteä; on päästävä siihen, että puolueen plirikomiteatkin voisivat maanalaisen puoluelehden avulla tai ainakin maanalaisten lentolehtisten kautta nopeasti vastata kaikkiin tärkeimpiin päivätaistelun kysymyksiin fasismia vastaan sekä työväen ja talonpoikain jokapäiväisen taloudellisen taistelun alalla. Pikaisesti on myös kehitettävä tehdaslehtien verkko, erikoisesti suurille työpaikoille. Puoluelehtien levittämistä varten, ja järjestääkseen puoluelehtien ympärille tehdassoluja ja laajempia työväenjoukkoja, on puolueen järjestettävä työpaikoille lehtien avustusryhmiä ja työläis-kirjeenvaihtajain ryhmiä.

12. **Työtä armeijassa on nyt pidettävä mitä kiireellisimpänä iskuteltävänä ja sen mukaisesti sitä erikoisesti vahvistettava.** Myös on pantava enemmän huomiota urheiluliikkeeseen ja työhön työläis- ja talonpoikaisnuorison keskuudessa.

Välttämättömin, mitä KI:n TpK SKP:lta odottaa, on mitä tarmokkain aktiivisuus kaikessa taistelussa pääoman hyökkäystä, fasistidiktatuuria ja Neuvostoliittoa vastaan suunnatun sodan valmistusta vastaan. SKP:n on teossa osotettava laajoille työväenjoukoille, että se on ainoa puolue, joka kykenee johtamaan työväenluokan ja köyhät talonpojat voittoon taistelussa fasismia ja pääoman valtaa vastaan.

KI:n TpK:n Politsiiteeristö.

Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean päätöslausunto Suomen Kommunistisen Puolueen taistelukyvyttömyyden syistä taistelussa fasismia vastaan

(Hyväksytty marraskuussa 1930)

Kansainvälinen pääoma on antanut Suomen porvaristolle hyvin suuren osan yhtenä vastavallankumouksellisen interventio-etuvarustuksena Sosialistista Neuvostoliittoa vastaan. Tämän ohella Suomen porvaristo yhä kärjistyvän taloudellisen kriisin ja joukkojen radikalisoitumisen yhteydessä ja pelästyneenä Neuvostoliiton valtavaa taloudellista kasvua ja 5-vuotissuunnitelman toteuttamista 4 vuodessa, tulee itsekin yhä hyökkäävämmäksi ja interventioon yhä halukkaammaksi. Yhä avonaisemmin varustautuu se sotaan, yhä julkeammin nostaa se kysymyksen Neuvostokarjalan valtaamisesta ja "Suur-Suomen" luomisesta Itämerestä Vienanmereen saakka. Valmistuakseen interventioon ja taisteluun varten kriisiä vastaan Suomen porvaristo suoritti fasistikumouksen, likvidoi parlamentaarisen demokratian voidakseen fasistidiktatuurin metodeilla yhä ratkaisevammin sortaa proletariaattia, talonpolkasköyhälistöä ja Suomen työtätekevän väestön laajoja joukkoja, joiden keskuudessa kasvaa tyytymättömyys ja vallankumoukselliset mielialat. Tässä tarkoituksessa kävi Suomen porvariston tärkeimmäksi tehtäväksi kommunistipuolueen tuhoaminen joukkojen järjestäjänä ja johtajana taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan Suomen työväenluokan kimppuun ja Neuvostoliittoa vastaan suunnatun hyökkäyksen valmistamista vastaan sekä puolueen johtamain legaalisten työväenjärjestöjen likvidointi. Fasistikumouksella Suomessa, hallituksen järjestämisellä, jonka tarkoituksena on avoimesti polkea alas työtätekevät ja katalasti provosoida sota NL:oa vastaan, hallituksen, jonka tehtävänä on mitenkään verhoamaton verinen väkivalta työväenluokkaa vastaan, on suuri merkitys koko kansainväliselle työväenliikkeelle.

Suomen Kommunistiselle Puolueelle, joka on kansainväliselle kommunistiliikkeelle erittäin vakavalla vartiopaikalla, on nykyisellä ajankohdalla tullut erikoisen vastuunalainen tehtävä.

Hyvin raskaissa valkoisen terrorin oloissa työskennellen osasi SKP 12-vuotisen olemassaolonsa aikana saavuttaa huomattavaa menestystä, varsinkin legaalisten mahdollisuuksien käyttämisen alalla. Se sai ratkaisevan vaikutuksen ammatillisissa järjestöissä ja loi laajan legaalisen lehdistön. Eduskuntavaaleissa ja kunnallisvaaleissa kokosivat vasemmistolaiset työväenliikat, joita SKP kannatti (virallisesti ei SKP illegaalisenä puolueena

voinut ottaa niihin osaa), kokosi monissa teollisuuskeskuksissa ja puolproletaaristen aineiden keskuudessa pohjois-Suomessa (Oulu) ja keski-Suomessa (Kuopio) jopa enemmän ääniä kuin sosialidemokraatit. Kuitenkin osottautui Kominternin suomalainen osasto ratkaisevana hetkenä kykenemättömäksi mobilisoimaan joukkoja järjestääkseen edes jotakin vastarintaa fasistikumousta vastaan. Se kapituloi, antautui ilman minkäänlaista vakavaa taisteluyritystä vihollisen edessä, joka murskasi vallankumoukselliset työväenjärjestöt ja avoimesti valmistaa interventiota NL:oa vastaan. Suomen vasemmistolaiset ammatilliset järjestöt, jotka fasistit ovat lakkauttaneet, eivät kyenneet järjestämään ainoatakaan joukkoesiintymistä. Turvakseen ei puolue kyennyt panemaan toimeen, vastalausekokouksia lukuunottamatta, mitään muita joukkoesiintymisiä eikä järjestämään itsepuolustusta suojelemaan vallankumouksellisen liikkeen johtajia. Tämän lisäksi ei puolue fasistikumouksen hetkellä kyennyt kääntymään joukkojen puoleen ja selittämään niille tapahtumain olemusta.

SKP:n paljastunut kykenemättömyys organisoida joukkoja fasistikumousta vastaan asettaa kaikessa terävyydessään Kominternin ja kaikkien sen osastojen eteen kysymyksen tämän antautumisen syistä. On aivan selvää, että näitä syitä ei voida etsiä objektiivisista oloista eikä Suomen työväenluokan passiivisuudesta. Viime vuosi oli juuri selvänä todistuksena Suomen työväenluokan vasemmistumisesta ja sen aktiivisuuden kasvusta. Erikoisen selvästi osottautui tämä kuljetustyöläisten 9-kuukautisen lakon aikana, kunnallisissa ja eduskuntavaaleissa 1928 ja 1929, esiintymisissä elok. 1 p. ja marrask. 7 p. 1929, työväen joukkojen liikehtimisissä loka-marraskuulla 1929 valtiollisten vankien puolesta, sekä lopuksi suurissa joukko-vastalausekokouksissa touko- kesäkuussa 1930 fasismin hyökkäyksen voimistuessa; useissa paikoin ilmaisivat työläiset selvästi taisteluhalunsa, mutta puuttui komm. puolueen johto eikä tämä taisteluhalu sen takia kyennyt purkautumaan määrättyiksi toiminnoksi.

KI:n TpK. katsoo, että SKP:n syyskuussa 1930 pitämä puoluekonferenssi on pääasiassa oikein paljastanut puolueen taistelukyvyttömyyden syyt ja oikein osottanut perustehtävät, jotka ovat puolueen edessä. Konferenssi selitti oikein, että SKP:n antautuminen fasismin edessä on seurauksena sen opportunistista, jota on jatkunut uselta vuosia ja oikein merkitsi, että päävastuun tästä kantaa puolueen johto.

Siitä huolimatta, että Suomen työväenluokka v. 1918 kävi läpi julman kansalaissodan, jonka seurauksena tapahtui hajaannus Suomen vanhassa sosialidemokratiassa ja järjestyi SKP, säilyi kuitenkin kompuolueessa ja sen kanssa yhteydessä olevassa legaalissa vallankumouksellisessa liikkeessä vahvoja sosialidemokraattisia peruja. Sodan jälkeisen kapitalismin koko toisen vaiheen aikana SKP sensijaan että olisi järjestelmällisesti työkennellyt näiden sosialidemokraattisten perujen poisjuurittamiseksi soveltautui käytännöllisessä toiminnassaan opportunistisesti kapitalismin suhteellisen vakaantumisen oloihin ja sitä vastaaviin porvariston luokkaherruuden laillisiin muotoihin, usein tosiasiassa soveluttaen Kominternin tuomitsemia sosialidemokratian taktillisia ja organisatorisia metoodeja ja täten edisti sosialidemokraattisten perintöjen lujittumista Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä. Kuluneen vuoden — puolentoista — aikana on SKP:n KK tosin ottanut oikeita askeleita puolueen työn vallankumouksellistuttamisen mielessä, mutta teki tämän ilman riittävää päättäväisyyttä, rajoitetussa mitassa ja suuresti myöhästyen eikä kyennyt saamaan aikaan puolueen työssä välttämätöntä käännettä. Tämä vei syvään

kriisiin Suomen kommunistisessa liikkeessä ja puolueen taistelukyvyttömyyteen fasismiin hyökkäyksen edessä.

Tämä SKP:n taistelukyvyttömyys, joka johti sen antautumiseen ensimmäisessä vakavassa koetuksessa, jolloin puolueen olisi pitänyt esiintyä työväenluokan taistelujohtajan ominaisuudessa, on seurauksena seuraavista perussyistä, jotka pohjaltaan johtuvat legalistisesta opportunistisista SKP:ssa ja sen johdossa:

a) **Voimakkaat legalistiset (laillisuuteen mukautumisen) pyrinnot SKP:ssa.** SKP osasi laajalti käyttää legaalisia (laillisia) mahdollisuuksia, mutta se ei kyennyt yhdistämään laillisten mahdollisuuksien laajaa hyväksikäyttöä laittoman puolueen lujittamiseen ja puolueen oikean johdon turvaamiseen laillisissa järjestöissä. Puolue itse liukeni laillisiin järjestöihin. Se antoi päävoimansa lailliseen työhön, mutta ei ilmaissut siinä, kuten ei myöskään työväenluokan erilaisissa avoimissa esiintymisissäkään (mielenosoituksissa, eduskuntaesiintymisissä ym.), riittävässä määrässä kommunistisia kasvojaan. Kommunistisia fraktioita tuskin oli laillisissa joukkajärjestöissä, ja jos jossain olikin, eivät ne toteuttaneet todellista bolshevistista johtamista. Laillisuusharhat olivat SKP:ssa niin voimakkaat, ettei sillä edes ollut laillista kirjapainoakaan, jonka seikan siten laillisten mahdollisuuksien tuhoutuessa täytyikin tuntua erittäin kipeästi.

b) **Puolue ei ollut karaistunut taistelussa bolshevistisen linjan puolesta.** Sensijaan, että se aina ja kaikkialla olisi esiintynyt joukkojen edessä tyypistämättömin tunnuksin, — rohkeasti ja avoimesti, laillisesti ja laittomasti propagoinut omia vallankumouksellisia tunnuksiaan ja lopullisia tarkoituseriään, salli SKP usein tyypistää tunnuksiaan, astui laillisten mahdollisuuksien säilyttämisen ja ammatillisten järjestöjen säilyttämisen tielle millä hinnalla tahansa, jopa niiden työn vallankumouksellisen luonteen heikkenemisen hinnalla ja himmentäen periaatteellisia asemiaan sekä niistä luopuen reformistien edessä. Erityisesti esiintyi tätä ammatillisen, kunnallisen ja valistustyön alalla. Tällä tavoin hävisi joukkojen silmissä erotus kommunistisen ja sosialidemokraattisen linjan välillä, eivätkä kommunistit joukkojen käsityksissä olleet muuta kuin vasemmistolaisosdemeja. Hyökäten räikeästi laittomissa julkaisuissaan sosialifasisteja — noskelaisia vastaan, SKP ei jokapäiväisessä työssään paljastanut niitä riittävästi joukkojen edessä kapitalistien asiamiehiksi työväenluokan keskuudessa eikä fasistikumouksen avustajiksi ja valmistajiksi.

c) **Puolue, jolla oli ratkaiseva vaikutus ammattiliitoissa, noudatti niissä pohjaltaan läpeensä opportunistista taktiikkaa.** Se teki hyvin vähän järjestääkseen taloudellisia taisteluja työväenluokan elintason alentamista vastaan eikä nostattanut sitä taloudellisten taistelujen kautta poliittiseen taisteluun. Kun Suomessa puhkesi taloudellinen kriisi, oli puolueessa yllävoimaisena opportunistinen katsantokanta, että taloudelliset lakot ovat tuollaisessa tilanteessa mahdottomat. Kun siten Suomen yhä julkeammaksi käyvä porvaristo, mitään vastarintaa kohtaamatta, keväällä 1930 ryhtyi sanomaan irti ammatillisten järjestöjen kanssa tehtyjä työehtosopimuksia ja huonontamaan työväen asemaa, ei puolue eivätkä vasemmistolaiset ammattiliitot tehneet pienintäkään yritystä työehtosopimusten puolustamiseksi. Kaiken tämän seurauksena alkoi joukkojen silmissä häipyä erotus n.s. vasemmistolaisten ja niiden sosidemokraattisten ammattiliittojen välillä.

d) **Hyvin voimakkaana esiintyi opportunisti myös orgtyössä.** SKP:n KK oli kovin erillään jokapäiväisestä työstä ja johti heikosti puoluetta sekä vielä vähemmän orgtyötä: toimiohjeita annettiin usein suuresti myö-

hästyen. Komm. puolueen maassa oleva johto oli hyvin heikko eikä tavallisesti ratkaissut itsenäisesti tärkeitä poliittisia kysymyksiä. Työväenliikkeen johtamista ei tosiasiallisesti niin paljon hoitanut kommunistinen puolue kuin vasemmistolaisten ammattiliittojen toimikunnat ja ammattijärjestö toimeenpaneva vallokunta. Johtavia puolue-elimiä paikan päällä ei pantu kokoon ensikädessä vallankumouksellisista työläisistä suurimmilta työpaikoilta. Huolimatta komm. puolueen suuresta vaikutuksesta joukkoihin, pantun päähuomio työhön laillisissa järjestöissä ja työväentaloilla, sekä solujen luomiseen ja työhön työpaikoilla ja kommunististen fraktiain järjestämiseen laillisissa joukkojärjestöissä sekä näiden johtamiseen niiden kautta. Tämän seurauksena, vaikka v. 1930 ilmenikin uusi jäsenluvun nousu, väheni puolueen jäsenmäärä kuitenkin yleensä kahtena viime vuonna. Erikoisesti huomattavasti väheni solujen lukumäärä työpaikoilla mikä väheneminen 1930 edelleen jatkui. Työ armeijassa heikkeni. Puolueen paikallisjohtossa esiintyi ilmeistä haluttomuutta vetää naisia mukaan puolueeseen sillä perusteella, että nämä muka ovat kovin epäkonspiratiivisia. Tällaiseen vaikuttivat epäilemättä paljon v. 1928 vangitsemiset, mutta pelkällä taantumuksen voimistumisella ja vangitsemisillä ei voi selittää puolueen jäsenmäärän ja työpaikkasolujen luvun alenemista, sitäkin vähemmän kun tämä koskee juuri luokkavastakohtien kärjistymisen, työväen ja köyhimpäin talonpoikaisjoukkojen tyytymättömyyden kasvun sekä Neuvostoliittoa vastaan kohdistuvan interventio voimistuvan valmistuksen aikaa. Tässä, rinnan komm. puolueen kasvojen häipymisen kanssa laillisessa työssä, ilmeni myös laittoman komm. puolueen osuuden ja merkityksen riittämätön käsittäminen, bolshevististen orgmuotojen riittämätön omaksuminen ja puoluejärjestöjen löyhällisyys. Komm. puolueen löyhäisyys (erikoisesti ammattiliittojen johtamisessa) oli viime aikoihin asti niin suuri, että väliin ei edes voitu tarkkaan sanoa, kuka on komm. puolueen jäsen ja kuka vain sen kannattaja.

e) **Puolueen johdossa ei ollut selvänä kysymys Suomen fasismista, mistä seurauksena oli, että komm. puolue ei kyennyt orientoimaan joukkoja eikä johtamaan niitä taisteluun fasismia vastaan.** Ennen fasistikumousta nimettiin monissa SKP:n päätöslauselmissa ja pöytäkirjoissa, toisen, jopa kolmannenkin kauden aikana, virheellisesti fasistiseksi Suomessa vallitseva koko valtiojärjestelmä. Sen johdosta, että Suomessa oli vakavia fasismin ainek-
 sla, joiden ilmauksena ennenkaikkea voimakas fasistinen suojeluskuntajärjestö, toivat eräät suomalaiset toverit lehdissä ja suullisesti julki ajatuksen, että Suomessa on käynnissä ei ainoastaan fasismin kasvu ja vallan fasisoituminen, vaan että vallitsee jo fasistidiktatuuri. Tuollainen katsantokanta, että jo silloin olisi ollut **fasistidiktatuuri**, oli virheellinen ja heikkensii joukkojen mobilisoimista taistelussa niin hyvin askel askeleelta käynnissä olevaa valtiovallan fasisoitumista vastaan, kuin myös syrjäytti itse kysymyksen taistelusta kypsyvää fasistista mullistusta vastaan. Toinen katsantokanta, joka oli erikoisen levinnyt johtavien suomalaisten toverien keskuudessa fasistisen liikkeen kärjistyessä Suomessa, oli sellainen, että Suomessa on kaksi fasistidiktatuurin toteuttamisen mahdollisuutta: ensimmäinen mahdollisuus — fasistit nousevat kapinaan ja ottavat väkivallalla vallan eduskunnalta; toinen mahdollisuus — vallitseva hallintajärjestelmä muuttuu fasistidiktatuuriksi kehittyen asteittain, askel askeleelta pääasiassa siten, että luokkasorto laillisuuden puitteissa voimistuu ja eduskunnallinen demokratia hävitetään pala palalta. Orientoituen fasistikumouksen aattona pääasiassa jälkimäiseen vaihtoehtoon ei puolue voinut

valmistaa eikä mobilisoida joukkoja aktiiviseen taisteluun nopeasti kypsyvää fasistikumousta vastaan.

d) Se, mitä on sanottu SKP:stä koskee pohjaltaan myös S. Komm. Nuorisoliittoa, sillä erotuksella, että se oli poliittisesti epäaktiivinen, harrasti etupäässä valistustyötä, jolloin oikeistolaisoppportunismi yhtyi siinä voimakkaasti lahkolaisuuden ja itseensä sulkeutuneisuuden pyrintöihin, jotka johtivat SKNL:n eristäytymiseen joukoista.

SKP:n johto alkoi v. 1929 taistelun opportunistisia virheitä ja legalistisia (laillisia mahdollisuuksia liioittelevia) pyrkimyksiä vastaan, jotka esiintyivät erikoisen selvästi ammatillisessa liikkeessä, mutta tämä taistelu oli kuitenkin aivan riittämätöntä. V. 1929 ja 1930 antoi SKP:n KK:n Politbyro useita kertoja ohjeita taistelun välttämättömyydestä jokapäiväisten tarpeiden pohjalla (taloudellinen taistelu jne), mutta näitä ohjeita ei pantu täytäntöön eikä puolueen KK päättävästi arvostellut vasemmistolaisten ammatillisten liittotoimikuntien opportunistista asennetta lakko- ym. kysymyksissä. Syksyn konferenssi v. 1929 kiinnitti päätöksissään huomiota taistelun välttämättömyyteen oikeistolaisvaaraa vastaan päävaarana. Mutta ei tässäkään konferenssissa täysin arvostelu virheitä: se rajoittui pääasiassa opportunistin arvosteluun ammatillisessa liikkeessä, arvostelua ei kohdistettu puolueen johtoon eikä koko puolueeseen. Ei paljastettu puolueen johdon ja koko puolueen opportunistisia virheitä. Ei ollut vielä varmaa tietoisuutta päättävän käänteen välttämättömyydestä puolueen johdossa ja koko sen työssä.

SKP:n opportunistisen asenteen kokonaisuus ja sen juuret paljastuivat vasta fasistimullistuksen jälkeen, jolloin puolue oli avuttomasti antautunut fasismiin edessä. Vasta silloin syyskonferenssissa v. 1930 käsitettiin käänteen välttämättömyys koko puolueen työssä, mutta ei vielääkään täysin käsitetty sitä syvää kriisiä, missä puolue elää. Samalla näemme fasistikumouksen jälkeenkin Suomessa antautumismielialain jatkuvan komm. puolueen riveissä (amm. työn alalla, eduskuntavaalien aikana jne).

KI:n Politsihteeristö on sitä mieltä, että SKP:n KK:n on suunnattava kaikki ponnistuksensa siihen, että koko puolue käsittäisi puolueen kriisin koko syvyyden, todella pyrkisi sen voittamaan ja aikaansaamaan päättävän käänteen puolueen koko työssä, sen todellisen bolshevisoimisen, sillä muussa tapauksessa odottaa SKP:ta iäskeistä vielä häpeällisempi romahdus Suomen ja muiden maiden ryhtyessä interventioon Neuvostoliittoa vastaan.

Päättehtävät, jotka ovat SKP:n edessä, niiden lisäksi ja edelleen kehittämiseksi, jotka osotettiin Politsihteeristön päätöksessä 16.VII.30, ovat seuraavat:

1. Päättävä taistelu sosdem peruja ja laillisuuspyrintöjä vastaan sekä kaikkien opportunististen virheiden paljastaminen, missä ikänä niitä ilmeeneekin. Puolueen aktivisoiminen ja sen taistelukuntoisuuden vahvistaminen, vetäen joukot taisteluun osittaisvaatimusten pohjalla ja kohottaen ne taloudellisesta taistelusta vallankumoukselliseen poliittiseen taisteluun, järjestäen työväen ja köyhimpään talonpoikain joukkoesiintymisiä.

2. Kaikkien voimien mobilisointi taisteluun Neuvostoliittoa vastaan valmisteilla olevaa interventiota vastaan, paljastaen Suomen interventiosuunnitelmat, sotavalmistelut, propagoiden sosialismin rakentamisen saavutuksia NL:ssä, selvittäen NL:oa vastaan kohdistetun hyökkäyksen tarkoituksen ja merkityksen sekä ne kauhut, joita sota tuo Suomen työi-tekeville, kytkien tämän joukkojen mobilisointi yhteen työväen ja talonpoikaisköyhälistön jokapäiväisten tarpeiden ja vaatimusten kanssa. Puo-

lueen ja sen aparaatin koko työ on uusittava lähenevän sodan näkökulmalta. On välttämätöntä kohdistaa erikoinen huomio työn voimistuttamiseen armeijassa, tärkeimmissä strategisissa kohdissa jne. SKP:n johdon ja koko puolueen on tehtävä itselleen selväksi, mitkä vastuunalaiset tehtävät ovat puolueen edessä sekä intervention ehkäisemiseksi että sen toteuttamisen tapauksessa. SKP:n on oltava valmiina ne täyttämään.

3. **Armoton taistelu sosialidemokraatteja ja niiden apureita, kaikenkarsaisia opportunisteja vastaan.** Sosialidemokraattien paljastaminen fasismin apureiksi, sekä fasistikumouksen aikana että sen jälkeen; sen selvittäminen, että ilman sosdemien apua ei fasismi olisi voinut voittaa; taistelun kärjistäminen niitä vastaan niiden jokapäiväisen petturitoiminnan perusteella. Se seikka, että äskeisessä Suomen eduskuntavaaleissa sosialifasistit saivat 48,5 % enemmän ääniä kuin edellisissä vaaleissa, ja samalla saivat valtavan enemmistön äänistä, jotka edellisissä vaaleissa annettiin vasemmistolaisille listoille, todistaa selvästi, että Suomen työväen joukoissa on erittäin suuret harhaluulot sosialifasisteista. Suomen proletariaatti ei ollut vielä ainoastaan ymmärtämättä sitä, että sosialidemokraatit ovat fasismin liittolaisia, vaan vielä luulee, että ne muka taistelevat fasistidiktatuuria vastaan, SKP ei vain ollut kykenemätön hävittämään näitä mitä vaarallisimpia harhoja, vaan opportunistisella taktiikallaan ja antautumisellaan fasistimullistuksen aikana ja kykenemättömyydellään kehittää riittävää aktiivisuutta kumouksen jälkeen ja vaalien aikana vielä edistikin niiden voimistumista. Jopa eräät kommunistit joillakin palkkukunnilla puhuivat että on äänestettävä sosdem listoja, mikä todistaa sitä, että näitä harhoja oli puolueenkin riveissä. Sitä paitsi osottautui monilla kommunisteilla olevan boikottipyrkimyksiä, ollen nämä ennenkaikkea ilmausta heidän epäluottamuksestaan proletariaatin voimin ja heidän passiivisuudestaan.

4. **Itsenäinen vallankumouksellinen taktiikka, ammatillisissa ja muissa joukkojärjestöissä sekä taloudellisten taistelujen johtamisessa.** Päättävä ja avoin komm. puolueen ammatillisissa järjestöissä tekemäin virhellen arvostelu, taistelu opportunistista käsitystä vastaan, että taloudellinen taistelu on mahdoton talouskriisin aikana. Taistelu antautumispyrintöjen ilmauksia vastaan sosialipetturien ammatillisten järjestöjen edessä. Taistelu uusien vasemmistolaisten ammatillisten järjestöjen luomisen puolesta, kiellettyjen henkilöelvyttämisen puolesta ja sosialipetturien ammatillisissa järjestöissä olevain työläisten puolellemme voittamisen puolesta, soveltuen tässä yhteisrintaman taktiikkaa alhaalta päin, taistellen pääoman hyökkäystä vastaan työväenluokan elintason kimppuun, työehtosopimusten likvidoinnista vastaan ja sosialifasistien hallituksen avulla suorittamia työväentalojen ym valtausta vastaan.

5. **On välttämätöntä panna erikoista huomiota työttömiin,** joiden luku kriisin Suomessa syvetessä yhä suurenee. Välttämättä on esitettävä vaatimus valtion yleisestä kaikinpuolisesta työväen vakuutuksesta työnantajain kustannuksella, järjestäen taistelua tämän vaatimuksen puolesta, fasistidiktatuuria ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan.

6. **On välttämättä voimistettava työtä köyhimpäin talonpoikain, torpparien, puolproletaarien ja maatyöläisten keskuudessa,** joita fasistit yrittävät vetää mukaansa; hyvin huomattavan osan niistä ovat sosialifasistit jo nähtävästi saaneet mukaansa. Samalla yhä kärjistyvän maatalouskriisin yhteydessä, jonka koko paino joutuu ennenkaikkea maatyöväen, maaseudun köyhälistön ja keskitalonpoikain kannettavaksi, luontuu niiden

joukossa erittäin kiitollinen pohja komm. puolueen työlle, se kun on ainoa heidän etujensa puolustaja.

Samoin on välttämätöntä vahvistaa työtä ruotsalaisten työtätekevään joukkojen keskuudessa, jotka, porvarillisten johtajainsa suhteen pettyneinä näiden liittyessä suomalaisiin fasisteihin, antoivat viime eduskuntavaaleissa huomattavan määrän ääniä sosialifasisteille, pitäen niitä taistelijoina fasismia vastaan ja ruotsalaisen kansallisen vähemmistön puolustajina. SKP:n on ponnistettava kaikki voimansa temmatakseen nämä työtätekevät joukot fasistien ja sosialifasistien vaikutuksen alaisuudesta.

7. Voittaakseen täysin sosdem perut ja tullakseen vallankumouksellisen proletariaatin taistelukykyiseksi puolueeksi on SKP:n noudatettava oikeaa bolshevistista poliittista ja organisatorista linjaa, järjestäen ja johtaen työväenjoukkojen jokapäiväistä taistelua. Taatakseen KI:n ja SKP:n linjan käytännössä toteuttamisen on välttämätöntä luoda ja lujittaa työpaikoilla soluja, joiden on oltava puolueen pääperustana, järjestää kaikkiin joukkojärjestöihin komm. fraktioita ja turvaten niiden järjestelmällinen johtaminen, asettaen opportunististen ja paikallisten passiivisten johtojen tilalle aktiiviset proletaariset johdot. Välttämättä on nopeasti uudesti rakennettava koko puolueaparaatti, sovellettava se kärjistyneen luokkataistelun vaatimuksiin ja vahvistettava konspiratiota, kohotettava puolue-tekniikka muuttuneiden olojen — riehuvan fasistiterrorin ja Neuvostoliittoa vastaan suunnatun interventiohurjan valmistelun — vaatimusten tasolle, kehitettävä illegaalista lehdistöä.

8. Pannen pääpainon illegaaliseen, laittomaan työhön ja illegaaliseen laittoman järjestönsä vahvistamiseen on SKP:n samalla taisteltava legaalistenkin (laillisten) mahdollisuuksien käyttämisen puolesta. Mutta tällöin on aina turvattava kaikessa laillisessa työssä laittoman komm. puolueen luja johto.

9. On välttämätöntä kehittää mitä laajin virheiden itsekritiikki lehdissä ja suullisesti koko puolueessa ja nuorisoliitossa, alkaen johtavista organeista viimeiseen soluun asti. Vain rohkean itsearvostelun ja ankaran taistelun tiellä kaikkinaisia opportunistien ilmauksia ja sosdem peruja vastaan, ja myös siellä täällä ilmeneviä vasemmistolaisia virheitä (yksilöllisen terrorin pyrintöjä yms) vastaan, karaistuen työväenluokan ja työtätekevään talonpoikain jokapäiväisessä taistelussa ja johtaen tätä taistelua voi SKP voittaa kriisinsä ja saada aikaan todellisen käänteen kaikessa työssään, ja voi — ei sanoissa, vaan teoissa johtaa taistelua fasistidiktatuuria vastaan sekä kehittää laajan kamppailun valmistella olevaa interventiota vastaan.

On välttämätöntä paljon suuremmassa määrässä kuin tähän asti omaksua toisten KI:n osastojen kokemuksia ja siirtää niitä Suomen puolueeseen. SKP voi oppia paljon, kuinka taistella sosdem peruja vastaan ja kuinka työskennellä raivoavan fasistidiktatuurin oloissa, toisten komm. puolueiden, kuten Saksan KP:n ja Puolan KP:n kokemuksista.

KI:n TpK:n Politsihteeristö toivoo, että SKP:n viime puoluekonferenssissa uusittu johto ja koko puolue, muistaen kuinka tärkeällä vartiopaikalla se on, julmasta fasistiterrorista huolimatta, ponnistaa kaikki voimansa todella saadakseen aikaan täyden käänteen puolueen työssä, ja että SKP osottaa olevansa sen tehtävän tasalla, mikä sen on suoritettava Suomen vallankumouksellisen proletariaatin johtajana.

**Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean
Politsihteeristö.**

Suomen työväen vallankumouksellisen liikkeen tärkeimmistä tapauksista SKP:n toiminnan aikana

Seuraavalla luettelomaisella ja ylimalkaisella esityksellä Suomen proletariaatin taistelun tärkeimmistä tapauksista on tarkoitus täydentää ja samalla havainnollistuttaa sitä kuvaa, jonka tässä taistelusta antavat tässä kirjassa julkaissut puolueemme päätökset. Tällaisena luettelonakin helpottanee esitys monien päätösten ymmärtämistä ja voidaan sen pohjalla etsiä silloisia oloja valaisevia täydentäviä tietoja. Sentähden on tiedot ryhmitetty kutakin kokousta koskevan otsikon alle.

Toinen puoluekokous

SKP:n toisessa puoluekokouksessa osanottajat ovat vielä Neuvosto-Venäjällä toimivia emigrantteja. Käsiteltiin: 1) Selostus KK:n toiminnasta, 2) Puolueen toiminta Punaisessa Armeijassa, 3) Suomen työväki Kommunistiseen Internationaleen, 4) Puolueen suhde Suomen sosialidemokratiaan, 5) Maataloustuotannon järjestäminen. KK:n toimintakerptomuksen käsittelyn yhteydessä esiintyi KK:ta vastaan emigranttien taloudellisten y.m. olojen pohjalla kehittynyt oppositio. Puolueen liittymisen Kominterniin vahvistetaan. Maatalouskysymystä edelleen kehittämään asetetaan 3-miehinen komitea. Kaikki KK:n Neuvosto-Venäjällä hoitamat laitokset (tehtaat y.m.) päätettiin likvideerata.

Puolueen perustavan kokouksen ja II puoluekokouksen välillä oli tapahtunut yksi maailman historian ratkaisevimpia tapauksia, maailman proletariaatin vallankumouksellisen esikunnan, Kominternin perustaminen. Sen perustavan kokouksen kokoonkutsumisjulistuksen allekirjoittajana esiintyy myös Suomen kommunistisen puolueen KK. Tässä kongressissa edusti SKP:ta delegatio, johon kuuluivat toverit Kuusinen, Sirola, Manner, J. Rahja ja E. Rahja. Delegatio kannattaa KI:n perustamista, mutta osuustoiminta- ja ammattiliittokysymyksistä esittää ultravasemmistolaisia käsityksiä. Delegation puolesta esiintyvät tov. Kuusinen, J. Rahja ja Y. Sirola. Tov. Sirola esittää selostuksen tilanteesta Suomessa ja alustuksen valkoisesta terroristista.

II puoluekokousta edeltäneellä ajalla on myös huomattava, että Suomen porvariston vapaaehtoiset joukot hyökkäävät 29/4:19 kahdesta kohdista Neuvosto-Venäjän rajan yli Aunuksen läänin hävittäen ja polttaen Neuvosto-Karjalaa kunnes Punaisen Armeijan joukot elokuussa 1919 heittävät

ne takaisin. Huomattavaa osaa taistelussa valkoisia rosvoja vastaan näytteli myös entisistä suomalaisista punakaartilaisista kokoonpantu PA:n kuudes rykmentti ja kansainvälisen sotakoulun ensimmäiset suomalaiset päästökkäät, joiden joukossa jo silloin erityisesti kunnostautui 21-vuotias тов. T. Antikainen. Heti perustavan kokouksen jälkeen maassa aletussa puolueorganisation luomisessa oli toiseen puoluekokoukseen mennessä päästy jo niin pitkälle, että puolueella oli yhteyksiä, komiteoita ja kolmi-koita, yli koko maan. Erikoisesti oli puoluerakennustyö edistynyt nopeasti helmikuulla 1919 pidetyn puoluekonferenssin jälkeen, johon osallistui myös Suomesta tulleita edustajia. Mutta heti alkaa myöskin porvaristo ohranansa kautta vainota SKP:n toimintaa. Jo tammikuussa 1919 vangitaan Viipurissa ja Helsingissä 20-30 työläisnaista ja -miestä syytettynä salaisesta toiminnasta, etupäässä vankileiriltä karannneiden ja terroria pakoilevien punakaartilaiden avustamisesta. Huhti-toukok. vangitaan taas joukko SKP:n jäseniä, ja vallankumouksellisia työläisiä, joukossa useita maanalaisia toimitsijoita, joita vastaan nostetussa oikeusjutussa kaikki SKP:n toiminta julistetaan maan- ja valtiopetokselliseksi. Tuomiot vaihtelevat 4 vuodesta elinkautiseen kuritushuonerangaistukseen.

Vallankumouksellisten vainoamisessa avustaa ohranaa jo tällöin vallankumouksen pettäneet entiset oikeisto-sosialidemokraattiset johtajat ja muut vallankumouksen petturit, jotka vallankumouksen tappion jälkeen kaappasivat valkoisen terrorin suojassa koko puolueen johdon käsiinsä. Jo ylimääräisessä puoluekokouksessaan 1919 hyväksyvät he erityisen päätöksen taistelusta kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä vastaan.

SKP:n vaikutuksesta syntyi toukok. (v. 1919) valkobandiiteille ulkomailta viljaa tuovan laivan lossaajain lakko Helsingin satamassa, ollen se ensimmäinen huomattavampi lakko vallankumouksen tappion jälkeen. Levitetään kommunistisen puolueen julistuksia työläisille ja sotilaille, joissa kehoitetaan estämään rosvojen hyökkäys Neuvosto-Venäjän alueelle.

Toukok-kesäk. vaihteessa menee тов. Kuusinen puolueen KK:n komentamana illegaalisena Suomeen, jossa työskentelee sitten koko vuoden. Hänen johdollaan edistyy puolueen toiminta nopeasti ja saa puolue pian järjestettyä kommunistisen oppositiotoiminnan ammatillisissa ja muissa työväen joukkojärjestöissä niiden sosialidemokraattista johtoa vastaan ja ammatillisten järjestöjen johdon valtaamiseksi.

Kommunistisen puolueen vaikutuksesta julistaa heinäk. lopulla satamatyöläisten ammattiliitto koko maata käsittävän lakon, joka kestää 10 viikkoa. Lakkolaisia vastaan kohdistetaan koko porvariston ja valtiovallan voima, työnantajille maksetaan suuria valtionavustuksia, poliisit ja suojeluskunnat vangitsevat lakkovahteja ja lakkokomiteoita. Metalliteollisuudenharjoittajain liitto uhkaa koko maata käsittävällä työsululla, jos lakkoa ei lopeteta. Lakko päättyi työläisten tappioon.

Helsingissä alkaa ilmestyä тов. Kuusisen aloitteesta 1/8-19 perustettu "Sosialistinen Alkakausi-lehti" kommunististen aatteiden legaalista propageeraamista varten. Lehden virallisena julkaisijana esiintyy sosdem nuorisoliiton KK, joka on oppositiossa puoluejohtoa vastaan. Lehden ensimmäinen vuosikerta sisältää suuren joukon toveri Kuusisen nimimerkeillä merkittyjä kirjoituksia. Päätoimittajana oli тов. Ivar Lassy. Sosdem lehdet "Savon Kansa" (Kuopion kaupungissa) ja "Vapaa Sana" (Vaasassa) joutuvat myös tähän aikaan klinteästi kommunistisen puolueen vaikutuksen alaiseksi ja alkavat avoimen oppositiotoiminnan sosdem puolueen johtoa vastaan, valmistellen legaalisen vallankumouksellisen vasemmistolaisen työväenliikkeen organisoitumista.

Kolmas puoluekokous.

Kolmanteen puoluekokoukseen osallistuu joukko Suomesta tulleita edustajia. Käsitellään paltsi toimintakertomusta, m.m.: 1) Kokoukseen saapumattomien KK:n jäsenten kirjelmä Kominternille, jossa tehtiin erinäisiä ehdotuksia puolueen toiminnan järjestämisestä. Kirjelmän allekirjoittajat muodostivat täten oppositioryhmän KK:n enemmistöä vastaan. Ryhmätaistelu likvideerattiin kuitenkin jo neljännessä puoluekokouksessa. (Katso päätöstä KK:n toimintakertomuksen johdosta). 2) Selostus Kominternin II kongressista; 3) Suomen yhteiskunnallis-poliittinen tila ja vallitsevat luokkasuhteet; 4) Järjestömuodot ja menettelytapa; 5) Suhde Sosialistiseen Työväenpuolueeseen; 6) Selostus oppositiosta Neuvosto-Venäjällä. Hyväksytään puolueelle järjestyssäännöt.

Tämän ja toisen puoluekokouksen välisellä ajalla maassa sattuneista luokkataistelutapauksista on m.m. mainittava 15/9-19 pidetty Sosdem Nuorisoliiton kongressi. Kommunistisen fraktion vaikutuksesta hyväksyy se vallankumouksellisen platformun, joskaan ei tee vielä täyttä pesäeroa sosialidemokraattisen puolueen kanssa. Hyväksytään myös sosdem puoluetta arvosteleva päätöslauselma ja vaaditaan sitä asettumaan "jyrkän luokkataistelun kannalle". Päätetään ryhtyä kiinteään yhteistyöhön Sosialistisen Nuorisointernationalen kanssa. Sd. puolueeseen kuulumisen ja siihen liittyminen jätettiin kunkin yksityiseksi asiaksi, jonka jälkeen hyvin pleni osa jäseniä liittyi enää siihen.

Helsingin kaupungin sosdem kunnallisjärjestö hyväksyy 19/10-19 kommunistisen fraktion vaikutuksesta sosdem puolueen johtoa ja II Internationalea voimakkaasti tuomitsevan päätöslauselman. Vallankumouksen tappion jälkeen härimmäisten oikeistolaisten johtajain valtaamassa sosdem puolueen edustajakokouksessa 8-16/12-19 esiintyy kommunistisen puolueen vaikutuksen alaisena toimiva vasemmisto-oppositio (noin 50 edustajaa). Se vaatii m.m. sellaisen kannan hyväksymistä, että valtionalta porvariston kukistamisen jälkeen kehitetään niin, "että järjestynyt työtekevä kansa itse... voi todella olla kaiken vallan haltijana ja käyttäjänä". Jäädessään vähemmistöön kutsui oppositio työläisiä uuden työväenpuolueen perustamiseen. — Helsingin kaupungin kunnallisvaaleissa 4/12-19 saavat vallankumouksellisten työläisten listat 12.000 ja sosdem puolueen listat 8.000 ääntä.

Elokuussa 1919 järjestävät ja johtavat Suomen porvarit pohjois-Inkerissä kulakkikapinan, johon osallistuu ainakin 1500 miestä käsittävä osasto suomalaisia suojeluskuntalaisia ja armeijasta "lomalla" olevia upseereja venäläisen everstin, Elfvengrenin johdolla. (Sama Elfvengren tavattiin 1927 Moskovassa järjestämässä terroristisia tekoja ja ammuttiin). Näiden valkobandiittien hyökkäykset jatkuivat pohjois-Inkerissä noin 1 1/2 vuoden ajan, jolla ajalla hävitettiin ja poltettiin suuri määrä talonpoikain koteja ja viljelyksiä. Perääntyessään veivät lahtarit vielä suuren määrän talonpoikia ja heidän omaisuuttaan Suomeenkin.

Tammik. lop. 1920 ilmoittavat Suomen porvarilehdet, että muuan ohrana-agentti olisi ampunut tov. Kuusisen Pohjanlahden jäällä matkalla Ruotsiin. Miehen ilmoitus osottautui valheelliseksi ja ampui hän itsensä (hän oli tahtonut ansaita Kuusisen kiinnisaamisesta luvatus 50.000 mk.). Tov. Kuusinen julkaisee Ruotsin lehdissä purevan "haastattelun" Suomen porvariston valtakomennosta ja jatkaa työskentelyään maassa edelleenkin.

Toukok. 1 p:nä esiintyy ensi kerran vallankumouksen tappion jälkeen vallankumouksellisten työläisten järjestämiä vappumielenosoituksia Hel-

singissä ja muualla maassa. 13-14/5 1920 kokoontuu Helsingissä vallankumouksellisen legaalisen joukkopuolueen, Sosialistisen Työväenpuolueen, perustava kokous. Sen komfraktian toimintaa ohjaa välittömästi tov. Kuusinen, joka kirjoittaa m.m. ohjelmaehdotuksen. Kun perustettu puolue päättää liittyä Kominterniin, niin hajotetaan kokous ja edustajat vangitaan sekä nostetaan niitä vastaan oikeusjuttu.

Suomen Ammattijärjestön edustajakokous 25/5, jossa kompuolueen johtama vallankumouksellinen oppositio saa enemmistön, erottaa entiset sosdem johtajat ja asettaa kommunisteista ja vallankumouksellisista työläisistä kokoonpannun uuden johdon. Kokous vaatii rauhan solmimista Neuvosto-Venäjän kanssa. Vallankumouksellisten vasemmistotyöläisten valtaama ent. Helsingin kaupungin sosdem kunnallisjärjestö julistautuu 9/6 "Sosialistiseksi Työväenpuolueeksi" ja valitsee KK:n vangitun KK:n tilalle, järjestämään puoluetta koko maan mitassa. — Vallankumouksellisen nuorison lehti "Nuori Työläinen" alkaa ilmestyä legaalisena.

Neljäs puoluekokous 1921

Neljännessä puoluekokouksessa käsiteltiin seuraavat kysymykset: 1) Suomen taloudellinen ja poliittinen tilanne, 2) Selostus Kominternin III kongressista, 3) Selostus KK:n toiminnasta, 4) Kysymys taktiikasta, 5) Ohjelmakysymyksiä, 6) Organisaatio ja SKP:n organisatoriset tehtävät, 7) Ammatillinen kysymys y.m. Puolueessa käynnissä olevan fraktiotaistelun tähden suoritti kokousvalmistelut erikoinen KI:n TpK:n määräämä orgkomitea. KI:n avulla löytää kokous yhteisen työpohjan KI:n kolmannen kongressin linjalla. KK pannaan kokoon molemmista riita-puolista.

Tärkeimmistä tapauksista tätä puoluekokousta edeltäneeltä ajalta on ennen kaikkea mainittava Pietarissa toimeenpantu eräiden KK:n jäsenten ja puolueen aktiivisten työntekijäin murha. Jo toisessa ja kolmannessa puoluekokouksessa esiintyneen Voitto Elorannan ja Väinö Pukan johtaman anarkistis-pikkuporvarillisen opposition toimesta murhataan nimittäin Leningradissa elokuun 31 p:nä 1920 8 ja haavoitetaan 12 SKP:n vastuunalaista työntekijää. Murhattujen joukossa m.m. SKP:n KK:n ja VKP(b):n Pietarin komitean jäsen Jukka Rahja ja SKP:n KK:n jäsen Väinö Jokinen.

Opposition johtaja Voitto Eloranta tunnusti olleensa yhteydessä Englannin valtiollisen poliisin kanssa ja tuomittiin kuolemaan. Toiset osalliset saivat erillaisia tuomioita.

Neuvosto-Venäjän ja valkoisen Suomen välinen rauhansopimus allekirjoitetaan 14/10-20. Sen nojalla m.m. maanpetoksesta tuomituille Suomen poliittisille vangelle annetaan amnestia, jos eivät ole tuomitut myöskin valtiopetoksesta.

SKP:n illegaalinen äänenkannattaja "Proletaari" alkaa ilmestyä 26/11-20. Sisältää kirjoitukset: "Puolueemme uusien tehtävien edessä", "Lahtarit pakotettu rauhaan Neuvosto-Venäjän kanssa", "Miksi otamme osaa kunnallisvaaleihin", "Amsterdam-Moskova", "Armoako me kerjälisimme?" ja "Pietarista".

Vasemmistolaisten työläisten ja kommunistien valtaan joutuneen ammatillittojen keskusjärjestön jäsenmäärä on vuoden aikana kohonnut 40.667:stä 59.470:een. Marraskuulla alkaa Helsingissä ilmestyä vallankumouksellisen vasemmistolaisen liikkeen päälehti "Suomen Työmies". Tammikuulla 1921 toimeenpannulla liittoäänestyksellä päättää Sosialide-

mokraattinen nuorisoliitto liittyä KNI:een. Helmikuun 8 p. julkaisee Turun hovioikeus tuomion Sosialistisen työväenpuolueen perustavassa kokouksessa 1920 valitun puoluetoimikunnan jutussa tuomiten sen jäsenet 1-4 vuoteen kuritushuoneeseen.

KK:n laajennettu täysistunto 1922

Täysistunnon päiväjärjestyksessä olivat seuraavat asiat: 1) KK:n toiminta yleensä ja erityisesti Venäjällä; 2) Suomen byron toiminta; 3) Tilanne Suomessa; 4) Kansainvälinen tilanne; 5) Profinternin toiminta ja kansainvälinen ammatillinen liike; 6) Tilanne Neuvosto-Venäjällä; 7) Eduskuntatoiminnan johtaminen; 8) Puolueen toiminta ulkopoliittikan alalla; 9) Karjalan kysymys; 10) Murha-oppositiosta.

Neljännän puoluekokouksen jälkeinen aika oli yleensä SKP:n ja vasemmistolaisen työväenliikkeen toiminnan voimistumisen aikaa. STP:n jäsenmäärä kohoaa 1921 ja 1922 vaihteessa 40.000. Luokkataistelu kärjistyy. Suurporvaristo hyökkää myös entistä häikäilemättömämmin vallankumouksellisen työväenliikkeen kimppuun. Jo kansainvälisenä nuorisopäivänä, marraskuun 4 p:nä 1921, pidetään Helsingin kaupungin garnisooni, suojeluskunnat ja laivasto taisteluvalmiina liikehtiviä työläisiä vastaan.

Joulukuulla syntyy lakko Onkilahden konepajalla Vaasan kaupungissa, johon metalliteoll. työnantajat uhkaavat vastata yleisellä työsululla. SKP:n, STP:n ja ammatillisen keskusjärjestön johto antavat työläisille kehoituksen valmistautua vastaamaan siihen yleislakolla. Sulkua ei tullut. Konepajan lakko päättyy useita viikkoja kestätyään työläisten tappiolla.

Samassa kuussa hyökkäävät suomalaiset valkobandiitit Neuvosto-Karjalaan. Ensimmäisenä kertoo siitä porvarilehdistä "Uusi Suomi" 15/12-21. Hyökkäyksen valmistelutarkoituksessa oli m.m. eversti Elfvengren ottanut yhteyden ukrainalaisten ja puolalaisten valkokaartilaiden kanssa saadakseen nekin esiintymään samanaikaisesti. Karjalaiset valkoemigrantit (60 edustajaa) pitävät Jyväskylässä 4/12-21 kokouksen. Hyökkäysjoukot värvättiin pääasiassa suojeluskunnista, mutta myöskin armeijasta vapautettiin joukottain sotilaita ja upseereja. Englanti auttoi myös tätä hyökkäystä. Ylipääällikkönä oli entinen venäläinen upseeri Takkinen ja hänellä apulaisina Suomen armeijan upseerit, jääkärimajuri Herzen sekä jääkäriupseeri Talvela, Svinhufvud y.m. Eduskuntaryhmien keskuudessa agitteeraa erityisesti prof. Setälä voimakkaasti hyökkäyksen virallisen kannatuksen puolesta. Hallitus on virallisesti sitä vastaan. Rosvoretken järjestäjien puolesta murhataan sisäministeri Ritavuori Helsingin kadulla sentähden, että hän vastustaa hallituksen tuen antamista. Murhaaja Tandefelt julistetaan heikkojärkiseksi ja vapautetaan vankilasta 2-3 vuoden päästä. Sosialistinen työväenpuolue tekee sosialidemokraattiselle puolueelle ehdotuksen yhteisrintamasta taistelussa sotaa vastaan. Sosdem asettavat sen ehdoksi, että STP:n pitäisi myöntää, että muka Neuvostoliitto olisi myös rikkonut Tarton rauhansopimusta ja että sodanvastainen taistelu käytäisiin sosialidemokraattisten periaatteiden ja menettelytapojen mukaisesti. STP:n puoluetoimikunta kutsuu suurella julistuksella työläisiä taisteluun Neuvostoliiton puolesta. Vasemmistolaisia työväenlehtiä vastaan nostetaan joukottain syytteitä. "Suomen Työmies" sai yhdellä kertaa noin 100 syytettä.

Tammikuun 26 p. julkaisee Sosialistisen Työväenpuolueen puoluetoimikunta julistuksen "Suomen työtätekeville väestölle. Taisteluun Neuvostoliiton puolesta. Karjalan työtätekeville turvattava mahdollisuus

työskennellä rauhassa riippumattomuutensa puolesta." Julistuksessa paljastetaan sosialidemokraattisen puoluejohdon kieltäytyminen yhtelästä taistelusta sotaa vastaan ja torjutaan sen syytös siitä, että Neuvostoliitto ei olisi muka noudattanut Tarton rauhansopimusta. "Neuvosto-Venäjä, joka on ensimmäinen valtio maailmassa, jossa valtiollinen ja taloudellinen valta on työväenluokan käsissä, on toteuttanut käytännössä sosialismin periaatteet myös kansojen itsemääräämisoikeuden suhteen. Se on taannut kaikille naapurikansoille niiden taloudellisen ja valtiollisen riippumattomuuden." Niin myöskin Suomelle. Samalla tavalla on Neuvosto-Venäjä suhtautunut myöskin Karjalaa kohtaan. Sen jälkeen muistutetaan Suomen riippuvaisuudesta englantilaisesta ja ranskalaisesta pääomasta. Suomen talous on lamassa, jonka tähden suurkapitalistit koettavat päästä lisäämään voittojaan Karjalan valtauksen kautta. Se on sodan syy. STI kutsuu kaikkia työtätekeviä taisteluun Neuvosto-Venäjää vastaan suunnattua sotaa vastaan. — Julistuksen johdosta vangitaan 30 puolueen toimihenkilöä ja tuomitaan kukin 3-4 vuodeksi kuritushuoneeseen. Vangittujen toimitsijain tilalle valitsee puolue heti uudet. Kaikkialla maassa pidetään suuria mielenosoituksia vainoja vastaan tuunuksilla: "Jokainen työläinen ja työläisnainen yhteiseen taisteluun taantumusta vastaan". "Puolueellemme on taattava toimintaoikeus. — Vangitut toverit on vapautettava. — Karjalan retkeä avustaneita liikkeitä on boikotettava" jne. Avoimessa kirjeessä vaaditaan myöskin sosialidemokraattisen puolueen eduskuntaryhmää taisteluun sortotoimenpiteitä vastaan. Julistus 12 p. helmikuuta päättyy sanoilla: "Emme salli suomalaisten valkokaartilaiden vuodattaa pisaraakaan Suomen ja Venäjän proletariaatin verta. Taisteluun kapitalistien sortosuunnitelmiä ja väkivaltatoimenpiteitä vastaan, taisteluun oikeuksiemme puolesta, taisteluun proletariaatin vapauden puolesta."

Helmik. 2 p. tekevät Pohjois-Suomessa 400 metsätyöläistä SKP:n johdolla kapinan häiritäkseen valkoisten rosvojen hyökkäystä Neuvostoliiton alueelle. Paikalla olevat valkoisten joukot riisutaan aseista, vallataan ruoka- ja asevarastot. Kapinalliset siirtyvät ilman taistelua Neuvosto-Karjalan puolelle.

Helmikuun 11 p:nä päättyy valkoisten rosvojen retki Neuvosto-Karjalaan tappiolla. Perääntyessään ajoivat valkoiset Suomeen 11.000 Karjalan asukasta ja näiden omaisuuden.

Suomen Ammattijärjestön keskuudessa 15/3-22 toimitetussa yleisäänestyksessä annetaan 12.215 ääntä Profinterniin liittymisen puolesta ja 5.975 ääntä Amsterdamiin liittymisen puolesta. (V. 1921 alussa oli toimitettu äänestys Amsterdamiin liittymisen ja riippumattomuuden välillä, jolloin edell. sai 4.765 ja jälkimmäinen 10.930 ääntä). Hajolttamista peläten ei päätöstä Profinterniin liittymisestä panna julkisesti käytäntöön, mutta faktillinen yhteys Profinternin kanssa on jatkuvasti olemassa.

Huhtikuussa 1922 vangitaan ja tuomitaan satoja kommunistisia nuoria julistuksen "Herää, käy taisteluun" levittämisestä. Huhtikuun 12 p. ryhtyvät Varkauden tehdasalueen kaikkien tehtaitten n. 1500 työläistä lakkoon palkkojen korottamisen puolesta. Paikallinen ammatillinen luottamusmies ja useita lakkolaisia vangitaan ohranan toimesta. 1000 perheelle annetaan määräys muuttaa pois tehtaasta asunnoista. Häädöt toimittaa suojeluskunta. Paljon aseellisia rikkureita. Ammatillisten järjestöjen johto horjuu. Kompuolueen johdon ohjeet tulevat myöhään. Lakko päättyy 7/7-22 työläisillä nöyryyttävillä ehdoilla. Heinäk. 1-3 p. osallistuu kompuolueen vaikutuksen alaisena oleva Sosialistisen Työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto ensi kerran parlamenttivaaleihin ja saa 128.181 ääntä ja 27 edustajaa. Sosiali-

demokraattinen puolue saa 53 paikkaa entisen 78 paikan sijaan, porvari-puolueelle jää 120 paikkaa. Vaalien yhteydessä tehdään sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliiton puolesta sosialidemokraattiselle puolueelle tarjous yhteisestä vaaliliitosta sillä ehdolla, että se sitoutuu eduskunnassa kaikin voimin toteuttamaan 13 punktia sisältävää ohjelmaa; joiden joukossa oli m.m.: 1) Poliittisten vankien vapauttamisen ja niille kansalaisoikeuksien palauttamisen sekä emigranttien maahan palaamisoikeuden puolesta. 2) Työväen puolueiden täydellisen toimintavapauden, myöskin sosialistisen työväenpuolueen toimintavapauden puolesta. — — 11) Kaiken maanvuokran lopettaminen ja yksityisen ja valtion maan luovuttaminen niille, jotka sitä viljelevät. — — 13) Turvata rauha Suomen ja Neuvosto-Venäjän välillä kuin myöskin muiden maiden välillä. Sosdem puolueen johto hylkäsi tämän ehdotuksen.

Pohjois-Suomessa alkaa 3/7-1922 171 saha-, satama- ja kuljetustyöläisen lakko, jonka valmistelukaudella ohrana oli jo vanginnut ammatillisten järjestöjen keskusjärjestön puheenjohtajan M. Väisäsen ja ammatillisen piirijärjestön johdon 5 jäsentä, jotka kaikki tuomitaan 3-6 vuoteen kuritushuoneeseen ja Ammattijärjestön toiminta selitetään valtiopetokselliseksi. SKP neuvoa kehittämään toisten työläisten liikettä lakon tueksi, mutta ammatillisen liikkeen johto laahaa opportunistisesti työläisten jälessä. Työläiset saavuttavat tuloksia vain joillakin sahoilla, mutta satamatyöläiset häviävät taisteltuaan 3 kk. — Heinäkuussa nostetaan eri puolilla maata syytteitä ja vangitaan työläisiä Neuvosto-Venäjän nälänhätäisten avustamiseksi käydyin kamppailun johdosta.

Toinen puoluekonferenssi 1923

Päiväjärjestyksessä ovat seuraavat asiat: 1) Poliittinen tilanne ja puolueen toiminnan linja ja taktikka; 2) Maatalouskysymys ja maaseudun työtätekevien mobilisoiminen puolueen puolelle; 3) Organisaatoriset kysymykset; 4) Marxilainen valistustyö; 5) Työ ammatillisissa ja osuustoiminnallisissa järjestöissä; 6) Työ naisten keskuudessa. Hyväksytään puolueen taktiikkaa koskevassa päätöslauselmassa m.m. puolueen vaatimukset talonpoikaiskysymyksessä, jotka sitten viides puoluekokous vahvistaa. Saksan tapausten johdosta keskeytetään puoluekonferenssin työ, joten osa päätöksistä jää keskeneräisiksi.

KK:n täysistunnon ja puoluekonferenssin välisellä ajalla sattuneista tärkeimmistä tapauksista on m.m. mainittava se, että tammikuussa 1923 alkaa ilmestyä puolueen illegaalinen sotilaslehti "Puna-sotilas", Kommunistien v. 1920 valtaama Suomen sosdem nuorisoliitto lakkautetaan 11/4-23. Syyksi esitetään päätös KNI:een liittymisestä. Huhtikuussa syytetään Turun hovioikeudessa 20 työläistä Kominternin III kongressiin ja SKP:n IV puoluekokoukseen osanotosta. Huhtik. 5 p. ryhtyy 1.100 satamatyöläistä Helsingissä lakkoon, jota sosdem lehdet epäilevät "aiheettomaksi" ja vaativat työläisiä eroamaan ammatillisista järjestöistä, koska niitä johtavat kommunistit. Lakko päättyy työläisten häviöllä. 6/5-1923 perustetaan uusi legaalinen Sosialistinen Nuorisoliitto, joka pian kerää riveihinsä 9000 nuorta työläistä. Se hajotetaan 2/12-23. Vielä kerran yritetään legaalista nuorisoliittoa nimellä Suomen Sosialistinen Nuorisoliitto, joka sekä hajotetaan. Uuden vallankumouksellisen joukko puolueen, Suomen Työväenpuolueen perustava kokous pidetään Helsingissä 15/5 kun vanhaa legaalista vasemm. puoluetta uhkaa juuri hajoitus. 3/8 vangitaankin yli 200 vasemmistolaisen liikkeen toimitsijaa ja kaikki sen parlamenttiedustajat. Sos. Työväenpuolue, sen alajärjestöt ja kaikki legaaliset lehdet

lakkautetaan hallinnollisella määräyksellä. Kirjapainot suljetaan. Pajon kotitarkastuksia.

Elokuun 11 p. v. 1923 julkaistaan KI:n TpK:n julistus "Suomen lah tarivaltaa vastaan! Kaikkien maiden työläisille!" Sos. Työväenpuolueen hajoittamisen ja työläisten vainoamisen johdosta. Kuvattuaan hajoitetun joukkopuolueen syntyä ja toimintaa sanotaan julistuksessa: "Nyt tekee KI sen, mitä se ei tätä ennen ole Suomessa tehnyt: se kutsuu Suomen taistelevaa työväkeä kokoontumaan yksinomaan Kommunistisen Puolueen vallankumouksen lipun alle! Samalla KI kehoittaa kaikkien maiden val lankumouksellista työväkeä lausumaan tuomionsa Suomen lahtarivallalle.

— Ojentakaa uskollinen kätenne uljaille suomalaisille luokkaveljille!

— Alas Suomen lahtarivalta! Eläköön köyhällistön vallankumous!"

Viides puoluekokous 1925

Puoluekokouksen edellä pidettiin KK:n täysistunto puoluekokouksen valmistelua varten. Siinä käsiteltiin: 1) Poliittinen tilanne ja puolueen bolshevisoiminen. 2) Puolueen toiminta eri aloilla. 3) Kansainvälinen tilanne. Puoluekokouksessa käsiteltiin seuraavat kysymykset: 1) Val tiollinen asema ja puolueen toiminta, 2) Puolueen taktiikka, 3) Puo lueen organisatorinen rakentaminen, 4) Työ ammatillisessa liikkeessä, 5) Julkiset vaali- ja valistusjärjestöt, 6) Eduskuntatyö ja kunnallinen toiminta, 7) Sanomalehdet, 8) Talonpoikaiskysymys y.m.

Puoluekokousta edeltäneeltä ajalta on erityisesti mainittava puolueen suorittama työ vasemmistolaisen työväenliikkeen uudelleen järjestämi seksi siihen kohdistettujen ankaroiden vainojen jälkeen. Niinpä 19 p. syyskuuta 1923 perustetaan Ammatillisten liittojen nimessä lakkautettu jen vasemmistolehtien tilalle päivälehti "Työväenjärjestöjen Tiedonantaja" ja pian sen jälkeen kuvalehti "Itä ja Länsi" ja nuorisolehti "Liekki". Sitä seuranneina vuosina perustetaan jatkuvasti uusia lehtiä, niin että niitä 1929 lopussa on 3 jokapäiväistä ja 3 kolme kertaa viikossa ilmies tyvää.

Yksi Suomen työväenliikkeen uranuurtaja Yrjö Mäkelin kuolee vero naalimyrkytykseen Helsingin ohranassa 20 p. syysk. 1923. Toimien vasem mistolaisen lehden "Pohjan Voiman" toimittajana Oulussa oli hänet vangittu STP:n hajoittamisen yhteydessä.

Turun hovioikeuden päätöksellä tuomitaan 26 p. kesäk. 1924 189 legaa lisen vallankumouksellisen vasemmistoliikkeen aktivistia kuritushuonee seen yht. 380 vuodeksi.

Parlamenttivaaleissa 1-2/6-24 saa kompuolueen vaikutuksen alai sena oleva sos. työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto 91.114 ääntä ja 18 edustajaa, vaikka se lehtien ja vasemmistojärjestöjen lakkauttamisen tähden ei volkaan kehittää riittävää vaallagitatiota. Sosdem johtamain työläiskooperatiivien edustajakokouksessa heinäk. esiintyy ensi kerran vallankumouksellinen oppositio. Elokuussa alkaa ilmestyä SKNL:n ille gaalinen lehti "Nuori Kommunisti".

Tammikuun 15 p. 1925 suoritetaan presidentin valitsijamiesvaalit. Kompuolueen vaikutuksen alaisena toimiva Sosialistisen työv. ja pienvil jelijäin vaaliliitto saa vain 41.000 ääntä. SKP:n paikallisjohdossa oppor tunnistista vastarintaa emigrantin (tov. O. W. Kuusisen) presidenttiehdok kaaksi asettamista ja työväen ja talonpoikain hallituksen tunnusta vas taan. Puolueen johto suorittaa vaalien johdosta ja niissä tehdyistä vir heistä yksityiskohtaisen kritiikin. Saman vuoden helmikuussa peruste taan illegaalinen Suomen Kommunistinen Nuorisoliitto, KNI:n osasto.

Puoluekonferenssi 1926

Puoluekonferenssissa käsiteltiin seuraavat asiat: 1) Valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät; 2) Sotilastyöstä; 3) Agitatio- ja propagandatyöstä; 4) Työ ammatillisen liikkeen alalla; 5) Julkisista valtiollisista joukkojärjestöistä; 6) Työläisnaisten edustajaliikkeen kehittämisestä; 7) Lähimmistä tehtävistä osuustoiminnan alalla; 8) Nuorisotyöstä; 9) Urheilukysymys.

Viidennen puoluekokouksen jälkeen elpyy vasemmistolainen työväenliike verrattain nopeasti. Hajoitetun joukkopuolueen STP:n tilalle perustettiin SKP:n aloitteesta suuri joukko eri nimisiä paikallisia järjestöjä, jotka muodostuivat vallankumouksellisen työväen legaalisen toiminnan keskuksiksi. Samoin voimistuu ammatillinen liike, jonka johdosta sosiaalidemokraattiset johtajat alkavat avonaisen hajoitustyön sitä vastaan. Ohrana myöskin kiristää alituisesti toimintaansa.

Syyskuussa 1925 tekee Suomen Ammattijärjestö Englannin ja Venäjän ammattijärjestöille kyselyn, voisiko se mahdollisesti liittyä englantilaisvenäläiseen yhteyskomiteaan. Marraskuussa tulleissa vastauksissa suositellaan molemmilta tahoilta toistaiseksi vain informatiiviyhteyttä. Lokak. 4 p. hajoittaa ohrana Helsingissä kansainvälisen nuorisopäivän johdosta järjestetyn juhlatilaisuuden. Useita sen järjestäjiä vangitaan. 5 p. marrask. vangitaan legaalisen Sosialistisen Nuorisoliiton johto ja paikallinen aktiivi, takavarikoidaan arkisto. Liitto hajoitetaan. 45 nuorta tyttöä ja poikaa tuomitaan kuritushuoneeseen 71 vuodeksi. Kuultuaan tuomion (29/6—26) huutavat nuoret oikeudessa: "Eläköön Komintern" ja laulavat Internationalen. 12/12—1925 lakkautetaan vasemmistolaisen työväenliikkeen päälehti "Työväenjärjestöjen Tiedonantaja" määräajaksi. 3-4/12—25 suoritetaan kunnallisvaalit koko maassa. Sos.työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto asettaa itsenäiset ehdokaslistat 23 kaupunki- ja 112 maalaiskunnassa, saaden valituksi 618 edustajaa ja liitossa sosdem työväenyhdistysten kanssa noin 400 edustajaa.

Tammikuun 17 p. 1926 valitsevat sosdem johtajat salaisessa kokouksessa komitean työskentelemään yhtenäisten ammattiliittojen hajoittamiseksi. Vaasan kaupungissa lakkautetaan 10/3—26 10 paikallista ammattiosastoa vallankumouksellisen toiminnan tähden, syynä m.m. poliittisten vankien avustaminen. S. Ammattijärjestön edustajakokous 7/5—26. Vallankumouksellinen vasemmisto saa 78 % edustajia valitessa annetuista äänistä. Hajoituksen estämiseksi annetaan sosdemeille 1/3 paikkoja johdossa ja tehdään eräitä muita myönnytyksiä puolueen ja KI:n ohjelden mukaan. Kokouksen komfraktia kannattaa vastoin puoluejohdon ohjeita sosdem Paasivuoren valitsemista AJ:n puheenjohtajaksi. Tämän jälkeisenä aikana vuoteen 1928 mennessä saavuttavat vallankumoukselliset työläiset kompuolueen johdolla enemmistön metalli-, rakennus-, kuljetus-, nahkateollisuus, ravinto- ja elintarvetyöläisten liitoissa.

Vehmersalmen (Kuopion läänissä) kadon johdosta hätään joutuneet talonpojat vaativat 14/7—1926 vanhojen velkojen, verojen ja verorästien mitättömiksi julistamista sekä korotonta avustusta valtiolta. Tällaisia kokouksia pidetään kaikkialla Savossa ja Pohjois-Suomessa.

23/8—26 päättyvät Pohjois-Suomessa 6 viikkoa kestäneet saha- ja lautatarhatyöläisten ja satamatyöläisten lakot. Ammattiliittojen opportunististen johtajain horjunnan ja saboteerauksen sekä SKP:n jäsenten laiminlyöntien ja virheiden tähden saavuttivat työläiset niissä vain osittaisen voiton.

Puoluekonferenssi 1927

Konferenssin päiväjärjestys: 1) Poliittinen tilanne Suomessa, sodanvaara ja puolueen lähimmät tehtävät; 2) Puolueen organisatoriset tehtävät nykyhetken tilanteessa; 3) Työ armeijassa; 4) Työväen poliittisten ja taloudellisten legaalisten joukkojärjestöjen toiminnan kehittäminen nykytilanteessa; 5) Talonpoikaisto ja taistelu sodanvaaraa vastaan. 6) Työ nuorison keskuudessa; 7) Suhde NKP(b):ssä olevaan oppositioon.

Tämän ja edellisen puoluekonferenssin välinen aika on suurelta osalta sosialidemokraattisen hallituksen toiminta-aikaa. Hallitus muodostetaan Väinö Tannerin johdolla 11 p. joulukuuta 1926. Tämä oli ensi kerta kun sosialidemokraatit menivät valkoisen Suomen hallitukseen. Se merkitsi askelta eteenpäin sosialidemokratian fasisoitumisen tiellä. Sosialidemokraatit ovat hallituksessa vuoden, toteuttaen täydellisesti porvariston politiikkaa. Pääministeri Väinö Tanner ottaa vastaan presidentin puolesta sotilasparaadin ja sotaministeri Kalle Heinonen kiittää vuoden vaihteessa suojeluskuntia hyvästä toiminnasta, sisäministeri Rieti Itkonen tilaa innoissaan ulkopuolella budjetin sotalaivan ja täytyy erota kesken aikaa. Hänen seuraajansa Olavi Puro panee toimeen postisensuurin ja kehoittaa poliiseiksi ottamaan vain suojeluskuntalaisia. Sosdem hallitus kieltäytyy allekirjoittamasta hyökkäämättömyyssopimusta Neuvostoliiton kanssa. Päinvastoin lähettelee yleisesikunta sen aikana hyvin ahkeraan terrorististen tekojen suorittajia Neuvostoliittoon. Ulkoministeri Voionmaa karkoittaa erään valkoemigrantin liian julkean toiminnan tähden, mutta kehoittaa häntä kolmen päivän päästä palaamaan hiljaa maahan takaisin. Hallituksen vallassa ollessa vangitsee ohrana yli 60 työläistä kommunistisesta toiminnasta syytettynä.

Marraskuun 4 päivänä 1926 sytyttävät fasisit palamaan vasemmistolaisen työväenlehden kirjapainon Helsingissä. Tuli saadaan sammutettua, mutta ehti se tuottaa suurta vahinkoa kirjapainolle.

Joulukuussa pidetään Tukholmassa skandinavialais-baltialainen ammattiyhdistyskonferenssi. Suomen Ammattijärjestön edustajat ehdottavat päätöslausetta taistelussa ammattillisen yhtenäisyyden puolesta, suhteiden solmimisesta Neuvostoliiton ammattillisten järjestöjen kanssa ja taistelusta fasismia ja rikkuriutta vastaan. Nämä ehdotukset hylättiin kaikilla äänillä Suomen ja yhden Norjan edustajan ääntä vastaan. S. Ammattijärjestö uhataan eristää Amsterdamiin kuuluvista liitoista, jos se ei luovu taistelemasta Amsterdamin Internationalea vastaan.

Toukokuun 21 p. 1927 julistavat metallikapitalistit koko maata käsittävän sulun käsittäen 10.000 metallityöläistä. Kestää 7 kk. ja päättyy työläisten osittaisella voitolla 19/12—27. Sosdem ministerin onnistui vietellä metallityöntekijäin ammattiliiton johdon luopumaan lakkolaisten alkuperäisistä vaatimuksista. Työtaisteluja yli koko maan. Niiden luku on kasvanut vuosi vuodelta. V. 1925 oli 18 lakkoa, joihin osallistui 2921 työläistä, v. 1926 oli 78 lakkoa ja osallistui 10.210 työläistä, v. 1927 oli 79 lakkoa ja osallistui 13.368 työläistä ja v. 1928 oli 93 lakkoa ja osallistui 37.000 työläistä.

Työläisurheilijain liiton edustajakokous 20/6—1927. Sosdem estävät 40 perusjärjestön vasemmistol. edustajan kokoukseen pääsyn ja kaapavat sillä tavalla liiton johdon täydellisesti itselleen.

Parlamenttivaalit 1—2/7—1927. Kompuolueen vaikutuksen alainen sos.

työv. ja pienviljelijäin vaallittoa sai 108.566 ääntä ja 20 edustajaa, lisä-
ten äänimääräänsä n. 17.000 ja edustajien lukua 2:lla. Sosdem saavat
60 edustajaa.

KK:n kokous 1929 keväällä ja kahdeksas puoluekonferenssi

KK:n kokouksessa käsiteltiin mm. seuraavat kysymykset: 1) Suomen taloudellis-valtiollinen tila ja puolueen toiminnan pääsuunta; 2) Vuoden 1928 kunnallisvaalitaistelun opetuksista.

Puoluekonferenssin päiväjärjestys: 1) Suomen taloudellis-poliittinen tilanne ja puolueen lähimmät tehtävät; 2) Puolueen organisatorinen tila ja lähimmät tehtävät; 3) Taloudelliset taistelut ja ammatillinen liike; 4) Puolueen toiminnasta eri aloilla; 5) SKNL:n tilasta ja lähimmistä tehtävistä; 6) Neuvostoliiton sosialistisesta rakennustyöstä.

Työväenluokan taisteluja seitsemännen puoluekonferenssin jälkeen 1927 luonnehtivat seuraavat tärkeimmät tapahtumat:

Marraskuulla 1927 pidetään suuria mielenosoituksia eri puolilla maata taantumusta vastaan.

Tammikuun 27 päivänä 1928 tulee kuluneeksi 10 vuotta Suomen työväen vallankumouksesta. KK julkaisee teesit sen opetuksista. Työläiset järjestävät kaikkialla maassa sen johdosta kokouksia, Ohranan vainoja. Kaksi vasemmistolaisista työväenlehteä tuomitaan lakkautettavaksi tätä koskevien kirjoitusten johdosta, toinen 2 ja toinen 3 kk:ksi ja vastaavat toimittajat vankilaan, yht. 2 v. 3 kk. Vainojen johdosta esittää sos. työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmä välikysymyksen eduskunnassa (26/3).

15—19/2—28 on Suomen, Norjan ja Neuvostoliiton ammattijärjestöjen yhteinen konferenssi Köpenhaminassa yhteistyösopimuksen solmimista varten. Sosdem johtajat alkavat taistelun sopimusta vastaan, erityisesti hyökäten siinä olevan sodan vastustamispykälän kimppuun. S. Ammattijärjestön johto viivyttää sen ratifiointia Ammattijärjestön hajottamista peläten. SKP:n johdossakin jonkun aikaa horjumista sotapykälän vahvistamisen suhteen. V. 1929 järjestää ammatillisen keskusjärjestön johto perusjärjestöissä sopimuksen puolesta laajan kamppailun, kannattaen joukot kaikkialla sen ratifiointia. SKP:n KK:n kiinteä ohje oli jo 1928 kesästä lähtien ollut sen viipymätön ratifiointinen.

Sosdem puoluejohto erottaa 15/4—1928 Satakunnassa puolueesta 58 työläistä muka kommunistisen propagandan tähden.

18/4—28 vangitaan eri puolilla maata noin 50 työläistä syytettynä SKP:n jäsenyydestä, joukossa useita SKP:n illegaalisia toimitsijoita. Provokaattorien ilmiantoja. Vangitaan (4/5) m.m. SKP:n KK:n jäsen, vanha bolshevikki Adolf Talmi, joka tuomittiin 15 vuodeksi kuritushuoneeseen. Samoin S. Ammattijärjestön kommunistinen sihteeri Arvo Tuominen. Suuria työläisten vastalausekokouksia vangitsemisia vastaan ja illegaalisen SKP:n puolesta useiden viikkojen ajan. Perustetaan legaalinen vangittujen työläisten puolustuskomitea.

Huhtik. 1928 pidetään Suomen ja kolmen skandinavialaisen puutyöntekijäin liiton yhteistyökonferenssi Tukholmassa. Suomen liiton edustajat ehdottavat kutsuttavaksi myös Neuvostoliiton puutyöntekijäin liittoa mukaan. Ehdotus hyljätään. Suomen liitto solmi yksin ystävyyssoitmuksen Neuvostoliiton puutyönt. liiton kanssa. Sosdem alkaessa ankarau.

sodan sitä vastaan ei liiton opportunistinen johto sopimusta ratifioinut, jonka johdosta saa paheksumislausunnon liittoneuvostolta.

1/6—28 on 2 tunnin vastalauselakko ja suuri mielenosoitus Helsingissä kommunististen työläisten joukkovangitsemisten johdosta. Kesäk. 2 p. alkaa koko maata käsittävä satamatyöläisten lakko (29 satamassa). Lakossa 12.000 työläistä. Lakko jatkui kevääseen 1929, ollen sillä selvästi poliittinen luonne. Valtiovalta painostaa kaikella tavalla lakkolaisia. Sosdem johtajat ovat lakkoa vastaan ja ottavat suojelukseensa lakon pettureiksi ryhtyneet työläiset. Sosdem johtajat estävät myös paperityöläisten yleislakon syntymisen ja tekevät Nokian Kumitehtaalla työnantajan kanssa sopimuksen lakkolaisten ja aslanomaisen ammattiliiton selän takana.

SKP:n 10-vuotispäivän johdosta kääntyy KK 29/8—1928 lyhyellä julkisella puolueen jäsenten ja pitemmällä työläisten ja talonpoikain puoleen. Jälkimmäisessä viitataan siihen, että v:n 1918 työväen vallankumouksessa Suomessa ei ollut kommunistista puoluetta ja osotetaan, miten välttämätöntä se on työtätekevien voiton saavuttamiseksi. "SKP on osallistunut kaikkiin työväenluokan taisteluihin, jonka takia porvaristo sitä vainoo, järjestäen 1920 Pietarissa sen johtohenkilöiden murhat ja nytkin on luokkaoikeuden edessä puolensataa työläistä syytettynä siihen kuulumisesta. Kaikkialla maailmassa varustautuvat työtätekevät taisteluun, johon SKP kutsuu myös teitä." "Eläköön Suomen työväen ja talonpoikain taisteluliitto!" "Toteutukoon työtätekevän kansan oma valta!"

Vasemmistolaisen työväenjärjestöjen järjestämiä veromaksajain kokouksia toimeenpannaan kaikkialla maassa.

Työväen Urheiluliiton sosdem johto erottaa 3/9—28 liitosta Moskovassa Spartakiadeissa käyneet työläisurheilijat.

SKP:n toimintaan osallistuneina tuomitaan 25/9—28 46 toveria 121 vuodeksi kuritushuoneeseen. Työväen vastalausekokouksia sen johdosta.

4—5/12—28 valtaa Sosial. työläisten ja pienviljelijäin vaaliliitto koko maata käsittävissä kunnallisvaaleissa 100 uutta paikkaa. SKP ja vaaliliiton johto tekevät vaalitaktiikassa ja vaaliohjelmassa opportunistisia virheitä, joita Komintern arvostelee.

Toukokuun 12 p. pidetään S. Ammattijärjestön 8:s edustajakokous, jossa on 105 vallankumouksellisen työväestön edustajaa ja 28 sosdem edustajaa. Sosdem koettavat hajoittamisuhkalla ajaa vaatimuksiaan läpi. Vastoin SKP:n johdon ohjelta tekikin kokouksen vasemmistolainen enemmistö sosdemelle opportunistisia myönnytyksiä. Tästä huolimatta poistuivat sosialidemokraatit kokouksesta ja ryhtyivät perustamaan omaa hajoitussjärjestöään.

KI:n TpK:n Politsiiteeristö käsittelee kesäk. 1929 SKP:n ja vasemmistolaisen työväen vaalitaktiikkaa v:n 1928 lopussa suoritetuissa kunnallisvaaleissa, osottaen siinä tehdyn joukon oikeistolaisia virheitä, toden tyydytyksellä, että SKP oli ne itsekin myöntänyt ja suorittanut "niiden suhteen mitä säälimättömimmän, oikean ja päättävün arvostelun". "Nämä yksinomaan oikeistolaiset virheet kunnallisvaalien aikana osoittavat, että päävaara, joka tänä aikana uhkaa Suomen vallankumouksellista liikettä ja myös Suomen kommunistista puoluetta, on oikeistolaisen opportunistin vaara, mitä vaaraa vastaan puolueen kokonaisuudessaan tulee käydä mitä päättävintä ja säälimättömintä taistelua."

Sodanvastaisia mielenosoituksia elokuun 1 p:nä kaikissa suuremmissa kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa. Yhteenottoja poliisin kanssa.

KK:n huhtikuun kokous 1930

Päiväjärjestys: 1) Taistelusta oikeisto-oppportunistisia luopioita vastaan; 2) Lähimmän ajan taloudelliset taistelut ja puolueen tehtävät; 3) Kunnallisen toiminnan ohjaamisesta; 4) Nuorisokysymys.

Syyskesästä 1929 lähtien kärjistyvät työläisten ja porvariston välit hyvin nopeasti. Fasistit tekevät jo ensimmäisiä hyökkäyksiään työväenjärjestöjä vastaan.

Lokakuun vallankumouksen 11-vuospäivän johdosta on 7/11—1929 mielenosoituksia ja kokouksia useissa kaupungeissa. Poliisi hyökkää useissa paikoissa pamppuineen mielenosoittajien kimppuun.

11—18/11—29 on noin 500 poliittisen vangin nälkälakko kolmessa vankeilassa yhtäaikaan. Suuria vastalausekokouksia kaikkialla maassa, joita poliisi hyökkää hajoittamaan. Joukot vaativat yleislakkoa, jonka ammatillisen keskusjärjestön johto, siihen kuuluvien kommunistien sitä vastustamatta, julistaa ilman valmistusaikaa kahden päivän ajaksi. Sosdem puolueen johto ja amm. liittojen sosdem johtajat kieltävät työläisiä lakkoon lähtemästä. Lakkoon lähtee n. 20.000 käsittävä työläisten etujoukko. Pula-aikaa hyväkseen käyttäen erottavat työnantajat monilta työpaikoilta kokonaan lakkoon osallistuneen kommunistisen aktiivin. "Marraskuun suurlakkoyritys ja sen epäonnistuminen muutti työväen vallankumouksellisen luokkarintaman asemaa siten, että se joutui aikaisemmasta hyökkäyspitoisesta suunnasta puolustusasenteeseen. Puolueemme opportunistinen passiivisuus marraskuun suurlakkoyrityksen yhteydessä ei voinut jäädä seurauksitta vastaisuudessa". (SKP:n puoluekonferenssin päätöksestä 1930).

23—24/11—1929 vallankumouksellisen nuorison opiskeluryhmien henkiset kilpailut Lapualla, jolloin paikalliset lapualaiset hyökkäävät kilpailupaikalle ja repivät esiintyjien päältä pois punaiset puserot muka venäläisyyden tunnusmerkkeinä. Tämä oli merkinä fasistien yleiseen mobilisoimiseen Suomessa.

Joulukuun 12 p. 1929 esittää maalaisliittolainen hallitus eduskunnalle ehdotuksen yhdistyslain muuttamisesta siten, että sen mukaan olisi helpompi estää kaikenlaisten vasemmistolaisten työväenjärjestöjen toiminta. Fasistiset järjestöt lähettävät eduskuntaan lähetystöjä vaatimaan ehdotuksen hyväksymistä. Hallitus uhkaa myös muussa tapauksessa erota. Suuri osa sosialidemokraattista eduskuntaryhmää kannattaa esityksen hyväksymistä. Lopullisessa äänestyksessä poistuu 18 sosdemia pois istuntopöydästä ja sillä tavalla auttavat kiristyslain puoltajat pääsemään voitolle. Hallituksen samoin painovapauslakiin ehdottama muutos ei saa ehdotonta enemmistöä ja menee yli vaalien.

Maaliskuun 15 p. 1930 pidetään Lapualla uuden fasistisen järjestön "Suomen Lukon" kokous, jossa esitetään m.m. seuraavat vaatimukset: 1) Kaikkien vasemmistolaisten työläisten lehtien lakkauttaminen siitä huolimatta, julkaiseeko niitä kommunistinen puolue tai legaaliset vasemmistolaiset järjestöt. 2) Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin edustajat ajettava pois eduskunnasta ja vangittava. 3) Kaikki työväen legaaliset järjestöt ja liitot hajoitettava, jotka aatteellisesti kannattavat kommunistien "maanpetoksellista" toimintaa. 4) Luokka-ammattiliittojen on lakkautettava vuoden 1918 kansalaissotaan osallistuneiden valkoisten terrorisoiminen työpaikoilla. Nämä vaatimukset esitettiin lähetystön kautta hallitukselle ja presidentille, jotka ilmoittivat myötätuntonsa "isänmaallisten" kansalaisten aloitteen johdosta.

Maaliskuun 28 p. 1930 hyökkäävät fasisitit Vaasan kaupungissa vallankumouksellisen työväen lehden kirjapainoon ja tekevät siellä hävitystyötä.

Puoluekonferenssi 1930

Päiväjärjestys: 1) Taloudellinen ja valtiollinen tila ja puolueen tehtävät. 2) Taloudelliset taistelut ja puolueen lähimmät tehtävät ammatillisen liikkeen alalla. 3) Puolueen lähimmät orgtehtävät. 4) Kommunistisen nuorisoliiton tila. 5) Neuvosto-Karjala.

Huhtikuun KK:n kokouksen jälkeen kasvoi fasisistien joukkojen aktiivisuus nopeasti; ne toimivat täydellisessä yhteistoiminnassa hallituksen kanssa työläisiä vastaan. Jo toukokuun 1 p:nä kieltää hallitus kaikki vallankumouksellisen työväen mielenosoitukset, sosialidemokraateille sellainen oikeus jää. SKP:n johdolla niitä kuitenkin järjestetään eri puolilla maata. Kahakoita poliisin ja mielenosoittajain välillä. SKP:n KK:n julistuksessa esitetään m.m. seuraavanlaisia tunnuksia: "Ankara taistelu imperialistista sodanvaaraa vastaan. Kaikkien työtätekevien rintama lujaksi sosialistisen isänmaan, Neuvostoliiton puolesta!" "Lapuan huoneja ja kaikkia lahtarihurttia vastaan koko köyhälistön luokkavaimalla." "Jyrkkä ero kaikista opportunisteista." "Alas lahtarien kätyrit — sosialifasisitit ja koko II Internationale." "Taistelu työttömyyden kirousta ja kapitalistista rationalisointia vastaan! Parempien palkkojen ja 7-tunnin työpäivän puolesta!"

Toukokuun 26 p. 1930 esittää hallitus eduskunnalle ehdotuksen laiksi, jonka mukaan ei ainoastaan kommunisteilta, vaan myöskin kommunismille myötämieheiksi epäillyiltä henkilöiltä kielletään kaikki poliittinen toiminta. Maaherroille annetaan oikeus valtiollisissa ja kunnallisissa vaaleissa hyljätä kaikki sellaiset ehdokaslistat, joissa on ehdokkaina "epäisänmaallisesta" toiminnasta epäiltyjä henkilöitä. Samalla esitti hallitus myös uuden lakiehdotuksen painovapauslaiksi. Työläisten vastalausekokouksia painovapauden rajoittamista koskevaa lakiehdotusta ja fasisimia vastaan useilla paikkakunnilla.

Kesäkuun 4 p:nä on Vaasan kaupungissa oikeusjuttu työväen lehden kirjapainon särkeneitä fasisiteja vastaan. Fasisitit keräävät maaseudulta paikalle n. 1500 mielenosoittajaa, jotka ryöstävät kommunistisen asianajajan tov. Salon ja pitelevät pahoin joitakin työläisaktivisteja. Kaikkialla maassa suuria työläisten vastalausekokouksia, mutta SKP ei kykene kehittämään niistä voimakkaampaa joukkoliikettä. Kuukauden lopulla alkavat fasisitit kyydittää kommunisteiksi epäilemiään työläisiä ja heidän luottamusmiehiään, heittäen monia Neuvostoliiton rajalle ja joitakin murhatenkin.

Sisäministeri antaa 5/7—30 määräyksen sos. työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmän vangitsemisesta. SKP kehottaa ryhmää demonstratiivisesti vetoamaan työläisiin sekä julistuksella että eduskunnan puhujalavalta, mutta ryhmä pakooletta opportunistisesti tätä tehtävää. Vasemmistötyöväen lehdet lakkautetaan, kirjapainot ja työväentalot takavarikoidaan, kaikki vanhat ammatilliset järjestöt julistetaan kielletyiksi ja niiden toimitsijoita ja muita vallankumouksellisia työläisiä vangitaan joukottain.

7/7—30 suorittavat fasisitit "talonpoikaismarssin" Helsinkiin, johon porv. lehtien tietojen mukaan osallistui 12 tuh. talonpoikaa ja jonka tarkoituksena oli tukea fasisitikaappausta. Samana päivänä eroaa maalaisliittolainen hallitus vapaaehtoisesti ja sen tilalle tulee suurporvaris-

ton johtavan puolueen, kokoomuspuolueen ja sen johtavien miesten Svinhufvudin ja Virkkusen johtama hallitus. Pääministeriksi tulee Svinhufvud Hallitukseen tulee myös maalaisliiton, ruotsalaisen kansanpuolueen ja edistysmielisen puolueen edustaja. Täten oli pystytetty suurporvariston fasistinen diktatuuri.

16/7 KI:n Tpk:n Politsihteeristön päätös SKP:n lähimmistä tehtävistä, jossa todetaan "että fasistidiktatuuria toteutettaessa Suomessa ei SKP huolimatta lähenevän kaappauksen monilukuisista merkeistä, kyennyt itse valmistamaan eikä mobilisoimaan joukkoja, eikä tekemään minkäänlaista vakavaa vastarintaa. — "Tämän virheen juuret ovat ennen kaikkea opportunistisessa käytännössä ja legalistisissa pyrynnöissä, jotka todistavat sosialidemokratian jätteitä SKP:n riveissä vielä löytyvän."

Puoluekonferenssi 1931

Päiväjärjestys: 1) Valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät. 2) Talonpoikaisliike ja puolueen tehtävät siinä. 3) Nuorisokysymys. Hyväksytään julistus Suomen työtätekeville talonpojille ja maalaisköyhälistölle.

Vuoden 1930 ja 1931 puoluekonferenssien välinen aika on vielä suureksi osaksi fasistisen diktatuurin lujittumisen aikaa. Suurempia joukkoliikkeitä ei vielä tällöin sitä vastaan esiinny, mutta puolue järjestää rivinsä uudelleen ja alkaa vakavan työn joukkojen mobilisoimiseksi ja niiden rohkeuden ja taisteluhalun kohottamiseksi.

Fasistiset parlamentin uusintavaalit 1—2/10—1930, joihin sosialistisen työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto estetään väkivallalla ottamasta osaa. Vasemmistolaisen työväen avulla nimillä esittämät ehdokaslistat miltei kaikki hyljätään. SKP:n KK kehoittaa julistuksessaan kaikesta huolimatta työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia joukolla äänestämään "työtätekevän kansan todellisia edustajia, kommunisteja". "Poisjääminen ja boikottaminen merkitsee taistelusta luopumista". "Pois arkuus ja antautumismielialat!" "Alas fasistidiktatuuri ja pääoman valta!" "Alas sosialifasistit!" "Alas talonpoikain pettäjät — maalaisliittolaiset!" "Imperialistista sotaa vastaan — Neuvostoliiton puolesta!" "Eläköön työväen ja talonpoikain hallitus!" "Eläköön Neuvosto-Suomi!" Esitetään lyhyt taisteluohjelma, jossa on työläisten ja talonpoikain sen hetken tärkeimmät vaatimukset. Vaaleissa äänesti huomattava joukko entisiä vasemmistolaisia äänestäjiä vasemmistolaisten listojen puutteessa sosialidemokraatteja, joiden äänimäärä kohosi n. 50 % (kalkkien porv. puolueiden äänimäärä kohosi myös huomattavasti). Vasemmistotyöväki keräsi vain 11½ tuhatta ääntä. SKP arvioi sentähden kärsineensä vaaleissa "täyden tappion". Tämä todisti, että "Suomen proletariaatti ei ollut vielä ainoastaan ymmärtämättä sitä, että sosialidemokraatit ovat fasismin liittolaisia, vaan vielä luulee, että ne muka taistelevat fasistidiktatuuria vastaan" (Politsihteeristö 28/11—30).

Suomen yleisesikunnan päällikön Walleniuksen määräyksestä kyyditseivät fasistit 15/10—1930 entisen presidentti Ståhlbergin Neuvostoliiton rajaa kohden tarkoituksella murhata hänet rajalla GPU:n laskuun edistääkseen siten sodan syttymistä Neuvostoliittoa vastaan.

28/11—30 hyväksytään KI:n Tpk:n Politsihteeristön päätöslauselma SKP:n taistelukyvyttömyyden syistä taistelussa fasismia vastaan, jossa m.m. todetaan, että SKP:n puoluekonferenssi "on pääasiassa oikein paljastanut puolueen taistelukyvyttömyyden syyt ja oikein osottanut perus-

tehtävät, jotka ovat puolueen edessä” — ”mutta ei vielä kukaan täysin käsitetty sitä syvää kriisiä, missä puolue elää”, joten PS terotti, ”että SKP:n KK:n on suunnattava kaikki ponnistuksensa siihen, että koko puolue käsittää puolueen kriisin koko syvyyden, todella pyrki sen voittamaan ja aikaansaamaan päättävän käänteen puolueen koko työssä, sen todellisen bolshevisoimisen”.

SKP:n johdolla järjestettyjä toukokuun 1 p:n mielenosoituksia v. 1931 vain parissa paikassa koko maassa. Viaporissa panevat sotilaat toimeen punaliputuksen.

KK:n täysistunto 1932

Käsitellään: 1) Tilanne Suomessa ja SKP:n lähimmät tehtävät; 2) Taloudelliset taistelut, työttömäinliike ja punaisen amm.liikkeen rakennustyö; 3) Taistelu sotaa vastaan ja SKP:n valmistautuminen sodan varalle; 4) Työtätekevään talonpoikain ja maatyöläisten hätä ja 5) Nuorisoliiton tila.

Huomattavaa tätä edeltäneelle ajalle on joukkojen kasvava aktiivisuus ja fasistisen rintaman sisäisten ristiriitojen entistä kärkevämpinä esiintyminen.

Oulussa kokoontuu 3/11—31 SKP:n paikallisen järjestön järjestämänä n. 1000 työläistä mielenosoitukseen työttömyyttä ja fasistijärjestelmää vastaan. Poliisi hajoittaa mielenosoituksen. Marraskuun 7 p:nä on Turun kaupungissa ensimmäinen todellinen joukkomielenosoitus v. 1930 fasistikaappauksen jälkeen. SKP:n kutsusta kokoontuu n. 5.000 työläistä mielenosoitukseen Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän johdosta, mutta puolueen ja nuorisoliiton aktiiviryhmät eivät esiintyneet.

Suomen työväen vallankumouksen 14-vuotispäivän ja LLL-viikon mielenosoitukseen kokoontuu Turun kaupungissa SKP:n kutsusta tammik. 21 p. 1932 6—7000 työläistä. Nyt aktiivi esiintyy. Joukot taistelevat poliisia vastaan.

Fasistiset iskujoukot kokoontuvat 29/2 aseissa Mäntsälään pääkaupungin lähistölle vaatien hallitukselta päättävämpiä toimenpiteitä sosialidemokraatteja vastaan ja yleensä fasistidiktatuurin kiristämiseksi. Hallitus kutsuu lisää sotaväkeä pääkaupunkiin. Lopuksi tehdään ”kapinoitsijain” kanssa kuitenkin sovinto ja heidät päästetään menemään aseissa kotiin. Jotkut johtajat vangitaan. SKP ei kykene käyttämään tilannetta työväen joukkoliikkeiden järjestämiseksi.

Kansainvälisen naistenpäivän mielenosoituksessa 8/3—32 Kemissä kaupungissa taistelevat SKP:n kutsusta kokoontuneet joukot (n. 300 työläistä) kaksi tuntia poliisia vastaan; erityisesti kunnostautuvat naiset. Vähän myöhemmin pidetään kokous toisessa paikassa, johon poliisi saapuu vasta kokouksen loputtua.

Turun kaupungissa on toukok. 1 p. SKP:n järjestämä mielenosoitus, jossa joukkojen ja poliisin välisessä yhteenotossa m.m. poliisipääliikkö haavoittuu vaarallisesti. Useissa muissakin paikoissa on tänä päivänä joukkoja koolla puolueen kutsusta, mutta johdetaan mielenosoitukset yleensä huonosti.

Nivalassa pohjois-Suomessa 11 p. kesäk. 1932 talonpoikain kapina fasistista hallitusta vastaan. Mukana myös maatyöläisiä. Paikalle tuodaan sotilaita ja poliiseja. Päättävän johdon puutteessa onnistutaan talonpojat riisumaan aseista ilman taistelua, 234 heistä vangitaan ja n. 30 myöhemmin tuomitaan 1—2 v. vankeuteen. Kapina syntyi aivan

spontaanisesti. SKP:llä ei ollut mitään yhteyttä kapinoiviin. Talonpojat itse hakivat yhteyttä paikallisen sahan työläisiin. Kapinasta syytettyjen puolustustaistelussa saa puolue jo yhteyden Nivalan-seudun talonpoikien kanssa.

KK:n täysistunto 1933

Päiväjärjestys: 1) Suomen taloudellis-valtiollinen tila ja SKP:n lähimmät tehtävät; 2) Taloudellisista taisteluista ja ammatillisesta työstä; 3) Nuorisokysymys ja 4) Työstä pikkuporvarillisten kerrostien, erikoisesti työtätekevän sivistyneistön keskuudessa.

Tärkeimmistä tapauksista tämän ja edellisen täysistunnon välillä on ennen muita mainittava seuraavat:

Suomen työväen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta julkaisee SKP:n KK:n UB tammik. 27 p. 1933 teesit, joissa syvennetään vallankumouksen kritiikkiä ja valaistaan sen opetuksia vallankumouksellisen nousun järjestämisen kannalta.

Huhtik. 23 p. on Helsingissä lähes 2000 henkeä käsittävä työläisten mielenosoitus poliisien ampuman vankilasta karanteenin kommunistin Vepsäläisen hautajaisten yhteydessä. Työläiset seuraavat ruumista poliisin vastustuksesta huolimatta ja tunkeutuvat väkisin hautausmaalle.

Heinäk. 17 p. alkaa poliittisten vankien nälkälakko Tammisaarella ja Hämeenlinnassa, joka kestää 14 päivää. Mielenosoituksia ja vastalauseita hallitusta vastaan. Neljä vankia kuolee väkisin syötössä tapahtuneen pahoinpitelyn tähden. Heidän hautajaistensa yhteydessä jälleen mielenosoituksia Helsingissä ja Tampereella. Joukkovalituksia vankien kohtelusta hallitukselle.

SISÄLTÖ

Siv.

Alkulause	
SKP:n perustava kokous (25/VIII—5/IX—18)	3
Suomalaisen Kommunistisen puolueen perustamislausunto (s. 3.) Ehdotus Suomalaisen Kommunistisen Puolueen ohjelmaksi (s. 6.) Avoin kirje toveri Leninille (s. 12). Tervehdys Venäjän Punaisen Armeijan suomalaisille sotureille (s. 18).	
SKP:n puoluekonferenssi v. 1919	20
Kommunistinen vaalilippu (s. 20).	
SKP:n II puoluekokous v. 1920	28
Tilanne ja työväki (s. 28). Tervehdys proletaarisen vallankumouksen johtajille (s. 30). Suomen työväki Kommunistiseen Internationaaleen (s. 31).	
SKP:n III puoluekokous v. 1920	32
Lausunto oppositionista (s. 32). Lausunto toiminta- ja tilikertomuksesta (s. 33). Suomen Kommunistisen Puolueen suhteesta julkisiin työväen puolueisiin (s. 36). Puoluetta koskeva osa (s. 37). Puolueen järjestö rakenteesta (s. 37).	
SKP:n IV puoluekokous v. 1921	40
Puolueen menettelytavoista (s. 40). Organisaatiosta (s. 56). Keskuskomitean toimintakertomuksen johdosta (s. 60). Kommunistien murha Pietarissa elok. 31 p:nä v. 1920 (s. 63). Puoluekokouksen tervehdys (s. 67).	
SKP:n laajennettu plenumi v. 1922	69
Toiminnan suunta (s. 69). SKP:n organisation lujittaminen julkisissa järjestöissä (s. 76). SKP:n ulkopolitiikan toiminnan suunta (s. 77). Murhaoppositiota koskevassa asiassa (s. 77).	
SKP:n II puoluekonferenssi v. 1923	78
Taktiikkakysymyksestä (s. 78). Kyntömiesten oikeuksien ja vaatimusten puolustaminen (s. 79). Työväen ja talonpoikain oma ulkopolitiikka (s. 81). Kiireellisesti valmistettavia toimintaohjeita (s. 81).	
SKP:n KK:n Polithyron lausunto (Hyv. maalisk. 1925)	83
Vaalitalstelun kokemuksista presidentin valitsijamiesvaaleissa (s. 83).	
SKP:n V puoluekokous v. 1925	88
Valtiollinen tila Suomessa ja SKP:n tehtävät (s. 88). SKP:n organisaatioista (s. 103). Talonpoikaiskysymyksestä (s. 112). Työstä ammatillisessa liikkeessä (s. 116). Kommunistisesta nuorisotyöstä (s. 120). Työstä urheiluliikkeessä (s. 123).	

Kunnallisesta toiminnasta (s. 125). Työstä naisten keskuudessa (s. 126). Puolueen tehtävistä raittiusliikkeen alalla (s. 130). Puolueen lähimmät tehtävät julkisen liikkeen eri aloilla (s. 131). Taistelu valtiollisten vankien, heidän perheittensä ja puna-orpojen puolesta (s. 133).	
SKP:n v. 1926 puoluekonferenssin päätöksiä	135
Valtiollinen tila ja puolueen lähimmät tehtävät (s. 135). Lähimmät tehtävät talonpoikaiskysymyksen alalla (s. 142). Puolueemme organisatiotyöstä ja sen edelleen kehittämisestä (s. 144). Päätöslauselma sotilastyöstä (s. 147). Agitatio- ja propagandatyöstä (s. 148). Työ ammatillisen liikkeen alalla (s. 151). Julkisista valtiollisista joukkojärjestöistä (s. 155). Työläisnaisten edustajaliikkeen kehittämisestä. (s. 157). Puolueen lähimmistä tehtävistä osuustoiminnan alalla (s. 160). Päätöslauselma nuorisotyöstä (s. 163).	
SKP:n v. 1927 puoluekonferenssin päätöksiä	166
Valtiollinen tila ja puolueemme lähimmät tehtävät (s. 166). Valtiollisten joukkojärjestöjen ja joukkotoiminnan edelleen kehittämisestä (s. 175). Puolueen organisatiotyöstä ja sen edelleen kehittämisestä (s. 178). Lähimmistä tehtävistä ammatillisen liikkeen alalla (s. 180). Puolueen lähimmät tehtävät osuustoiminnan alalla (s. 183). Päätöslausunto NKP(b):n oppositiosta (s. 185). Päätöslauselma nuorisotyöstä (s. 186). Päätöslauselma työväen urheiluliikkeestä (s. 189). Työläisnaisten edustajaliikkeestä (s. 190). Taistelusta valtiollisten vankien puolesta ja sen edelleen kehittämisestä (s. 191). Taistelusta armonanomuksia vastaan ja oikean esiintymisen puolesta ohranassa ja luokkaoikeudessa (s. 194).	
SKP:n huhtikuun plenum v. 1929	195
Suomen taloudellis- valtiollinen tila ja puolueen toiminnan pääsuunta (s. 195). Vuoden 1928 kunnallisvaalitaistelun opeuksista (s. 215).	
SKP:n VI puoluekonferenssin päätöksiä v. 1929	233
Taistelusta oikeistovaaraa vastaan (s. 233). Puolueen lähimmistä organisatoorisista tehtävistä (s. 241). Lähimmistä tehtävistä ammatillisen liikkeen alalla (s. 249). Neuvostoliiton sosialistisesta rakennustyöstä ja NKP(b):n taistelusta oikeistolaisia opportunisteja vastaan (s. 254). Toiminnasta erinäisillä aloilla (s. 259). SKNL:n tilasta ja lähimmistä tehtävistä (s. 264).	
SKP:n huhtikuun plenumin päätökset v. 1930	267
Taistelusta oikeistolais-oppportunistisia luoploita vastaan (s. 267). Eräistä puutteista taistelussa oikeistolaisista päävaaraa kuin myös "äkkijyrkkyyden" taipumuksia vastaan puolueen riveissä (s. 271). Lähimmän ajan taloudelliset taistelut ja puolueemme tehtävät (s. 273). Liittojen ja perusjärjestöjen luomisesta Ammattijärjestön yhteyteen niiden järjestöjen tilalle, jotka sosialifasistit ovat saaneet Ammattijärjestöstä erotettua (s. 276). Miten olisi valmistettava työväen kunnallisen toiminnan ohjaamista oikealle kannalle (s. 278). Päätös nuorisokysymyksestä (s. 280).	

SKP:n VII puoluekonferenssin päätöksiä v. 1930	264
Suomen taloudellinen ja valtiollinen tila ja SKP:n päätehtävät (s. 284). Puolueen organisatiopolitiikasta (s. 316). SKNL:n tilasta ja lähimmistä tehtävistä (s. 333). Karjalan kysymyksestä (s. 341).	
SKP:n VIII puoluekonferenssin päätöksiä v. 1931	344
Suomen valtiollinen tila ja puolueemme lähimmät tehtävät (s. 344). Taloudellisista taisteluista ja Suomen vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen rakentamisesta (s. 364). Työttömien taistelun järjestämisestä (s. 370). Suomen työtätekeville talonpojille ja maalaisköyhälistölle! (s. 376).	
SKP:n KK:n laajennetun plenumin päätöksiä (pidetty kesällä v. 1932)	380
Tilanne Suomessa ja SKP:n lähimmät tehtävät (s. 380). Päättöslauselma ammatillisesta työstä (s. 389). Taistelu sotaa vastaan ja SKP:n valmistautuminen sodan varalle (s. 393). Työtätekevän talonpoikain ja maatyöläisten hätä (s. 397). Puolueen ensivuoroliset tehtävät työssä maaseudulla (s. 405). Työstä ideologisella rintamalla (s. 407).	
SKP:n KK:n laajennetun plenumin päätöksiä (pidetty kesällä v. 1933)	413
Suomen taloudellis-valtiollinen tila ja SKP:n lähimmät tehtävät (s. 413). Taloudellisesta taistelusta ja ammatillisesta työstä (s. 424). Päättöslauselma nuorisokysymyksestä (s. 432). Työstä pikkuporvarillisten kerrostien, erikoisesti työtätekevän sivistyneistön keskuudessa (s. 438). Suomen työväen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta (s. 442).	
SKP:n KK:n plenum v. 1934	454
Suomen fasismi ja SKP:n lähimmät tehtävät (s. 454). Konspiraatiokysymyksestä (s. 464). Taistelu sosialidemokratiaa vastaan ja yhteisrintamakysymys (s. 465).	
Lilitteitä	477
KI:n Tpk:n Politsihteeristön päätöslausunto Suomen kunnallisvaaleja koskevasta kysymyksestä (s. 477). KI:n Tpk:n Politsihteeristön päätös SKP:n lähimmistä tehtävistä (s. 482). Kommunistisen Internationalen Tpk:n päätöslausunto Suomen Kommunistisen puolueen taistelukyvyttömyyden syistä taistelussa fasismia vastaan (s. 487). Suomen työväen vallankumouksellisen liikkeen tärkeimmistä tapauksista SKP:n toiminnan aikana.	

OIKAISUJA

Siv.	riv.	ylh.	vastaisuudesa	p. o.	vastaisuudessa
„ 49	20-21	„ „	herrasvaltua	„	herrasvaltaa
„ 52	16	„ „	jo	„	ja
„ 73	22	„ „	kuritustoimenpiteisiin	„	kuritustoimenpiteisiin
„ 76	2	„ alh.	vallankumouksen	„	vallankumouksellisen
„ 79	10	„ „	viljelemäin	„	viljelmäin
„ 90	2	„ „	valtaamisen	„	valtaamiseen
„ 124	17	„ ylh.	Taisteluliiton	„	Taistelu liiton
„ 141	8	„ „	joukovaikutuksen	„	joukko vaikutuksen
„ 143	8	„ „	tosiaalta	„	toisaalta
„ 143	8	„ alh.	tosiaalta	„	toisaalta
„ 145	4	„ ylh.	tea	„	tean
„ 146	1	„ alh.	välttämättömät	„	välttämättömät
„ 150	20	„ „	perustuvia kirjoituk- sia	„	perustuvien kirjoituk- sin
„ 201	19	„ ylh.	nykyisen suuren	„	nykyisten suurien
„ 201	21	„ „	säilyttämistä	„	säilyttämistä
„ 220	(otsikossa)	V		„	IV
„ 222	24 riv.	ylh.	tärkeimpään	„	tärkeimpään
„ 244	2	„ alh.	tarkoituksenmukaisesti	„	tarkoituksenmukai- sesti
„ 251	20	„ „	ammattillisessa	„	ammattillisessa
„ 258	18	„ ylh.	kantansa	„	kantansa.
„ 258	20	„ alh.	kansainvälisen	„	kansainvälisen
„ 317	11	„ „	mielivaltaisten	„	mielivaltaisten
„ 398	20	„ alh.	kohooneetkin	„	kohonneetkin.
„ 414	17 riv.	ylh.	keskeisin	„	keskeisen
„ 426	2	„ „	aistelun	„	taistelun
„ 440	15	„ alh.	pasifistisilla	„	pasifistisilla
„ 441	25	„ „	terrorit	„	terrori
„ 474	13	„ „	socialidemokratian	„	socialidemokratian